

Đào Hoa

Contents

Đào Hoa	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	20
9. Chương 9	23
10. Chương 10	26
11. Chương 11	28
12. Chương 12	31
13. Chương 13	34
14. Chương 14	36
15. Chương 15	39
16. Chương 16	42
17. Chương 17	44
18. Chương 18	47
19. Chương 19	50
20. Chương 20	53
21. Chương 21	56
22. Chương 22	59
23. Chương 23	63
24. Chương 24	66
25. Chương 25	69
26. Chương 26	73
27. Chương 27	75
28. Chương 28	78
29. Chương 29	81
30. Chương 30	84
31. Chương 31	87
32. Chương 32	90
33. Chương 33	92
34. Chương 34	95
35. Chương 35	98
36. Chương 36	101
37. Chương 37	104
38. Chương 38	107
39. Chương 39	110
40. Chương 40	114
41. Chương 41	117

42. Chương 42	119
43. Chương 43	122
44. Chương 44	125
45. Chương 45	127
46. Chương 46	129
47. Chương 47	132
48. Chương 48	136
49. Chương 49	139
50. Chương 50	142
51. Chương 51	145
52. Chương 52	148
53. Chương 53	152
54. Chương 54	155
55. Chương 55	159
56. Chương 56	161
57. Chương 57	165
58. Chương 58	168
59. Chương 59	171
60. Chương 60	174
61. Chương 61	177
62. Chương 62	180
63. Chương 63	182
64. Chương 64	185
65. Chương 65	189
66. Chương 66	192
67. Chương 67	195
68. Chương 68: Phiên Ngoại 1	202
69. Chương 69: Phiên Ngoại 2	205
70. Chương 70: Phiên Ngoại 3	209
71. Chương 71: Phiên Ngoại 4	213
72. Chương 72: Phiên Ngoại 5	216
73. Chương 73: Phiên Ngoại 6	219
74. Chương 74: Phiên Ngoại 7	222
75. Chương 75: Phiên Ngoại 8	224
76. Chương 76: Phiên Ngoại 9	228
77. Chương 77: Phiên Ngoại 10	231
78. Chương 78: Phiên Ngoại 11	235
79. Chương 79: Phiên Ngoại 12	239
80. Chương 80: Phiên Ngoại 13	242
81. Chương 81: Phiên Ngoại 14	246
82. Chương 82: Phiên Ngoại 15	250
83. Chương 83: Phiên Ngoại 16	253
84. Chương 84: Phiên Ngoại 17	256
85. Chương 85: Phiên Ngoại 18	259
86. Chương 86: Phiên Ngoại 19	264
87. Chương 87: Phiên Ngoại 20	268
88. Chương 88: Phiên Ngoại 21	274
89. Chương 89: Phiên Ngoại 22	277
90. Chương 90: Phiên Ngoại 23	280
91. Chương 91: Phiên Ngoại 24	284
92. Chương 92: Phiên Ngoại 25	288
93. Chương 93: Phiên Ngoại 26	292
94. Chương 94: Phiên Ngoại 27	296

Đào Hoa

Giới thiệu

[Võ Lâm Ngoại Sử Đồng Nhân] Trầm Vương Thể loại: đam mỹ, cổ trang giang hồ, nhất công nhất thụ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-hoa>

1. Chương 1

Editor: Lệ Cung Chủ

Về vấn đề đại hiệp, Vương Liên Hoa cùng Hùng Miêu Nhi khắc thảo luận qua.

Đương nhiên, cũng do nhân cực nhâm chán Hùng Miêu Nhi bắt đầu sinh bốn ý muốn tiêu khiển.

Hùng Miêu Nhi nói.

Nghe nói phương xa, sau khi Kim Vô Vọng được cứu giữa đại mạc, Long Quyển Phong tướng sĩ từ phương xa hô to:” Danh chấn thiên hạ Trầm Lăng ở nơi nào, chúng ta có thể tiếp kiến được hay không?” Tiếng hô một tiếng tiếp theo sau một tiếng, như sóng triều dâng tới, vang vọng đại mạc, khí phách ngất trời, hào hùng vạn trượng.

Hùng Miêu Nhi thở dài:” Như thế mới là nam nhi bản sắc, nhất hô bá ứng (người người ủng hộ), tràn đầy khí thế.” Lời còn chưa dứt, liền nghe được bên cạnh, Vương Liên Hoa cười nhạo một tiếng. Hùng Miêu Nhi trong lòng không khỏi buồn bực, hướng Vương Liên Hoa trách:” Người cười cái gì, đều là người tự cho mình siêu phàm, lại rơi vào cái kết cục như ngày hôm nay, so ra kém Trầm Lăng vài phần.”

Vương Liên Hoa nguyên bản cũng là trong lòng sinh bất bình, nghe được Hùng Miêu Nhi nói” So ra kém Trầm Lăng vài phần”, nhịn không được trả lời lại một cách mỉa mai:” Miêu Nhi, đều do người như người bình thường mặt xám mày tro, cũng không thấy có người hô tên người, kính người như thấy anh hùng, người lại thích đi khoe khoang ngưỡng mộ người khác sao??”

Hùng Miêu Nhi bị hấn làm tức giận đến trừng mắt, nửa ngày mới thốt ra một câu:” Hùng Miêu Nhi ta đường đường chính chính, hành vi chính trực, hành hiệp trượng nghĩa, dù sao cũng tốt hơn tiểu ma đầu nhà người.”

Vương liên mắt tựa ngọc chuyển hướng nhìn xa xăm, cười nói:” Hành hiệp trượng nghĩa, người nói ta nghe như thế nào hành hiệp trượng nghĩa? Chính là cướp của người giàu chia cho người nghèo, trừ bạo giúp kẻ yếu?”

Hùng Miêu Nhi tất nhiên không biết Vương Liên Hoa là muốn tiêu khiển hấn, kì thực trong lòng thầm nghĩ: nếu nói ‘kiếp phú’, hấn dĩ nhiên là sẽ không vô duyên vô cớ cướp của nhà giàu, ‘tế bản’ sao, chính hấn cũng là kẻ bản cùng mà; cũng không phải hai ba ngày mới gặp kẻ ức hiếp dân chúng, hoành hành nơi quê nhà, chuyện trừ bạo giúp yếu, bắt quả cũng chỉ là mấy việc côn con, so với “thân phận đại hiệp” mà hấn tự phong, thực không đáng để bàn

Cầm thấy vẫn là cầm giận, Hùng Miêu Nhi nói:” Giữ gìn võ lâm hòa bình, không cho ma đầu như người gây sóng gió, còn chưa đủ sao?”

Vương Liên Hoa từng bước tiếp cận:” Người đã nói như thế, ta hỏi người: Nếu không có ma đầu như ta, thì có còn đại hiệp hay không?”

” Này.....”

” Nếu không có ma đầu như ta thì làm sao có đại hiệp ?” Vương Liên Hoa ngửa mặt lên trời cười dài.

” Người.....”

“Có phải danh môn chính phái sinh ra, chỉ là cùng chính phái kết đảng, không làm gì cũng có thể ngạo nghễ? Còn thân là tà phái, cư xử khác thường một chút, lại bị coi là ma đầu?”

” Không.....”

” Đại hiệp mà không gặp ma đầu thì làm cái gì?”

” A.....”

So với mồm miệng lanh lợi, Hùng Miêu Nhi thật sự là kém Vương Liên Hoa vài phần. Bị Vương Liên Hoa một trận phản lại hàng loạt pháo đường như lời nói oanh oanh làm đầu óc choáng váng, chỉ có thể kêu cứu:” Trầm Lăng.....”

Vừa rồi Vương Liên Hoa thảo luận sôi nổi, Trầm Lăng sớm nghe vào trong tai, lại thấy Hùng Miêu Nhi bị hỏi đến chật vật, trong lòng không khỏi vừa tức giận vừa buồn cười, thật là muốn theo bọn họ đấu võ mồm. Vừa nghe Hùng Miêu Nhi gọi y, bất đắc dĩ quay đầu xem hai người bọn hắn , sắc mặt Hùng Miêu Nhi đã là đỏ bừng, thở hổn hển, lại nhìn Vương Liên Hoa, đôi mắt người này đang theo dõi y, khóe miệng mỉm cười, thật có ý thất phần bốn cột :” Trầm đại hiệp có cao kiến gì?”

Trầm Lăng cười nói:” Hai người các người đấu võ mồm thật khí thế, Miêu Nhi, thái độ đối nhân xử thế của người không thẹn với lương tâm, nhưng cần phải học hỏi thêm nhiều lắm..” Một câu khinh miêu đậm tả (nhẹ nhàng băng quơ) liền khiến hai người kia rơi vào cục diện bế tắc, Vương Liên Hoa không biết xấu hổ lại dây dưa, chính là châm chọc nói:” Trầm Lăng quả nhiên là phong phạm đại hiệp.”

Trầm Lăng cũng không quản hắn, quay đầu lại liền thẳng mình giục ngựa về phía trước, còn nghe được Vương Liên Hoa ở sau lưng y hừ một tiếng, liền cười nghĩ thầm rằng, Vương Liên Hoa tuy rằng lắm mưu nhiều kế, nhưng lại cũng dùng võ mồm để tranh đấu, thật còn có vài phần thiếu niên lòng dạ. Nghĩ đến đây liền không khỏi quay đầu lại nhìn hắn, đã thấy hắn chính là đang nhìn y.

Đôi môi anh đào cũng như hai mắt, ngọc diện chu thân, xinh đẹp hơn cả nữ tử. Thân hình cũng không thấp phần cao lớn, vẫn là bộ dáng thiếu niên mười bảy mười tám tuổi.

Không khỏi ở trong lòng thở dài một tiếng.

Ban đêm đại mạc trăng sáng.

Trầm Lăng ở trong trướng đang chuẩn bị thay y phục đi ngủ, nghe được ngoài trướng có tiếng vang rất nhỏ, đứng lên xem xét, chỉ thấy cách đó không xa một bóng người, dắt theo một con ngựa, đang định rời đi.

Cầm thấy liền biết người này là ai. Lặng yên không một tiếng động tiến đến , kêu lên:” Vương Liên Hoa.”

Vương Liên Hoa cũng là không hề giật mình, xoay người lại,” Trầm Lăng, người không phải là muốn cản trở ta rời đi chứ.” Ánh mắt sáng ngời, giống như ánh trăng.

Trầm Lăng cười khổ, trong lòng biết chính mình đích xác sẽ không cản trở hắn,” Không phải.” Thấy hắn mang rất nhiều lương thực và nước, một thân hắc y phồng chùng là lấy từ trong trướng của tướng sĩ Long Quyển Phong, lại càng tôn thêm vẻ rạng ngời , đáng vẻ có phần tái nhợt, hình dung tiêu tụy. Nhưng ánh mắt gian tà một cổ ngạo khí, trong mắt một phần bốn cột vẻ như cũ.

Chỉ thấy hắn gật đầu nhìn y giảo hoạt vẻ mặt cười nói:” Trầm đại hiệp quả nhiên có lòng nhân từ, Liên Hoa bất tài này xin đa tạ.” Nói xong liền lên ngựa phi như bay.

Trong gió quuyền luyến thanh âm của hần lưu lại rất nhỏ mà ngữ thanh rõ ràng:” Ngày gặp lại không xa, Trầm huynh bảo trọng.”

Dưới ánh trăng bóng dáng hắc y càng lúc càng xa, rốt cục nhìn không thấy nữa.

” Phóng thích tiểu ma vương trở về, cũng không biết giang hồ lại phải gặp thêm bao nhiêu sóng gió.”

Trầm Lăng trong lòng cả kinh, vừa mới thất thần nhìn theo bóng dáng Vương Liên Hoa, thế nhưng hoàn toàn bất giác Kim Vô Vọng khi nào đã đứng phía sau.

Sau một lúc lâu, mới đáp:” Nếu không có hần, giang hồ này chẳng phải lại quá mức tịch mịch sao.”

Giống như không có tri kỉ để chia sẻ bi ai hay cũng giống như không có đối thủ ngang tài ngang sức.

Đạt đến cảnh giới ngạo nghễ liếc mắt xuống thiên hạ, có phải hay không cũng sẽ cảm thấy địa vị cao cũng chẳng sánh được với bần hàn?

Kim Vô Vọng kinh ngạc liếc y một cái, tiện đà nói:” Hần mặc dù làm việc tà ác, thật cũng xem như cái thú vị .”

Nhiều năm về sau, Trầm Lăng thân là võ lâm minh chủ tôn sư nhân nghĩa trang chủ nhân, cơ hồ trên đời này khối người cực kỳ hâm mộ y. Y có thể tử yêu kiều, tính tình hào sảng, võ lâm đồng đạo khi nhắc tới y ai cũng một lòng kính ngưỡng, người thiếu niên mới xuất đạo luôn lấy y làm mục tiêu phấn đấu cho chính mình, mà các thiếu nữ hoài xuân, cũng luôn sớm tối ôm ấp mộng tưởng, tưởng tượng về Phong Thần tướng mạo của y.

Mà khi đó Trầm Lăng lại luôn không biết thế nào lại luôn hồi tưởng về thời điểm nhiều năm trước cùng Vương Liên Hoa ở đại mạc, một màn phân chia cao thấp, thân ảnh hắc y hơi gầy kia dần khuất xa. Còn có Kim Vô Vọng nói câu nói kia, liên ẩn ẩn cảm thấy chính mình như mất đi thứ gì đó.

Trên thế gian này , có vô số người, muốn làm anh hùng, muốn làm đại hiệp, lại ít có kẻ nào thú vị như Vương Liên Hoa.

Một kẻ thú vị , chưa chắc mang lại cho người lợi ích, thậm chí có thể là địch nhân của người. Lại bởi vì có người như vậy, khiến cho nhân sinh nhàn chán lâu nay, giang hồ đao kiếm đầm máu như sống lại, trở nên khúc chiết mà thú vị đứng lên; cũng khiến người ta hiểu được, nhân sinh vốn là một đời tìm kiếm khoái hoạt, không phải là vì nỗ lực đạt đến cảnh giới nào đó.

Bởi vậy, lúc bảy năm sau, lần thứ hai Trầm Lăng lần nữa gặp lại Vương Liên Hoa, như cảm nhận ban đầu, cư nhiên không phải là loại cảnh giác của kẻ thù gặp nhau xưa nay vốn có, mà lại có một loại hân hoan không hiểu được, khiến y không giống như chính mình.

Vương Liên Hoa một thân phần sắc y sam (y phục màu hồng phấn), đứng ở cách đó không xa, hoa đào rơi dưới tàng cây. Nam nhân hai mươi lăm tuổi, so với lúc thiếu niên thì khí khái lại có thêm vài phần tiêu sái, nhìn hần chỉ nhớ tới bốn chữ ” Hoa đào kém sắc”.

Chung quy là nghiệt duyên.

Vương Liên Hoa

2. Chương 2

Editor: Lê Cung Chủ

Nhân sinh trên đời, có hai sự kiện không thể tránh được: Nhất là” Bệnh”, nhị là” Tử”.

Vô luận là như thế nào dù là anh hùng cái thế, đều bị hai điều này khống chế. Dù thân có xem cái chết nhẹ tựa lông hồng, đối mặt với thương bệnh tử vong, vẫn là phải sợ hãi bất lực.

Chính cái gọi là người tốt thì có tấm lòng mềm yếu

Trầm Lăng cũng không ngoại lệ.

” Trầm tiểu công tử vốn sinh ra đã kém cỏi, năm đó lão phu liền nói tiểu công tử đó là sinh ra cũng sống không quá năm tuổi, bắt đắ dĩ Trầm phu nhân yêu con mà sốt ruột, nên đành dùng phương pháp đốt ngải giữ thai trợ sản, hiện giờ thân bệnh thương hàn cùng bệnh bẩm sinh đồng phát, cho dù là có thể bình an vượt qua, chỉ sợ thần trí cũng bị tổn hao nhiều.”

Đối với bệnh tình của Trầm Tinh (con trai Trầm Lăng, trong video gọi bằng Tinh nhi), ngay cả” Thần tẩu” Lí Phương Duyên cũng hiểu được mà tỏ vẻ vô phương cứu chữa – bó tay không biện pháp, trước mắt có thể sử dụng một ít vật điều trị, giảm bớt mà thôi. Chu Thất Thất đã muốn khóc đến hôn mê hai lần, vốn là một nữ tử quật cường như vậy, lúc này cũng yếu ớt giống như tất cả mẫu thân bình thường trong thiên hạ .

Trầm Lăng trong lòng chua xót, nhìn thấy ái nhân dù hôn mê, sắc mặt lại ửng hồng nhưng hô hấp không bình thường, hiển nhiên là đầy thống khổ, y hận không thể đem thống khổ kia, chịu đựng thay người thân gấp trăm lần..

Chỉ có thể cố nén bi thương nói:” Lí Thần tẩu y thuật cao minh, thiên hạ nổi tiếng, chẳng lẽ liền không có kì được gì hoặc là phương pháp điều trị hữu hiệu để cứu con trai ta. Nếu là có, Trầm Lăng liều mạng này, mệnh cũng không cần, nhất định phải thực hiện.”

Lí Phương Duyên thở dài:” Nếu là có, lão phu đã sớm báo cho Trầm tướng công biết, đâu phải chờ đến Trầm tướng công hỏi! Chính là lão phu học thức có hạn, Trầm tướng công không bằng tìm người khác, để bệnh của Trầm tiểu công tử sớm được chữa trị.”

Trầm Lăng cười khổ nói:” Trên đời này còn người nào có thể cứu bệnh nhân mà ngay cả Lí thần tẩu cũng không thể cứu?”

” Có lẽ có một.”

Chu Thất Thất ngồi ở một bên cất tiếng, sắc mặt tái nhợt như sắp chết, vẻ mặt xám lại:

” Nếu trên đời này còn có một người có thể cứu Tinh nhi, người kia nhất định chính là Vương Liên Hoa.”

Y thuật của Vương Liên Hoa, tuy không thể so với thuật chiêm tinh, trình độ về cầm kỳ của hần. Chính là người trong giang hồ đều biết, nếu có người có thể”Cải tử hoàn sinh, Cứu người chết sống lại”, nhất định chỉ có thể là Vương Liên Hoa.

Nhưng thật sự người đi tìm Vương Liên Hoa chữa bệnh cũng rất ít.

Bởi vì hần luôn đòi thù lao thật sự rất cao.

Hần phải lấy thù lao của những người khác, có lẽ không phải bình thường không chữa bệnh, mà là vì mọi người đến cầu hần giúp đỡ chỉ khi không có cách nào khác.

Hần lấy tiền tích góp suốt đời của bọn keo kiệt bủn xỉn..

Nếu không có tiền trả, khách sẽ phải tự mình cầm đao chém xuống cánh tay phải.

Thậm chí ngay cả thê tử kiều mỹ sắp cưới của hần cũng không ngoại lệ.

Người đi tìm hần, không phải là đã tới bước đường cùng, thì cũng là nghĩ đến chính mình không còn có cái gì có thể mất đi. Chính là Vương Liên Hoa cuối cùng luôn có thể tìm ra nhược điểm của bọn họ, làm cho bọn họ hiểu được: cuộc sống ngoài trừ sinh mệnh ra, cái gì cũng không có, kì thực chết, mới là chuyện khoái hoạt nhất.

Wương Liên Hoa thích xem người khác thống khổ.

Chính hần cũng thừa nhận chính mình là một ác ma.

Trầm Lăng bước vào Vân Mộng Các đình viện tìm được Vương Liên Hoa.

Nam nhân thích hợp mặc phần sắc y rất ít, màu sắc này vốn là sở thích của các thiếu nữ. Nhìn xiêm y mặc ở trên người Vương Liên Hoa, khiến cho hắn thoát nhìn quả thực giống Đào hoa tiên nữ giáng trần.

Ác ma nếu không đủ kiêu mị, như thế nào mê hoặc thế nhân.

” Ta nghĩ ngươi cũng đã biết mục đích ta đến đây.” Trầm Lăng nói, ” Nếu ngươi có thể cứu Tinh nhi, mạng của ta đều có thể cho ngươi.”

Vương Liên Hoa mỉm cười:” Ngươi cũng biết, Vương Liên Hoa ta chẳng cần gia nô để làm gì.”

Trầm Lăng không nói gì nhìn hắn:” Ta vẫn nghĩ đến, ngươi rất muốn ta chết ở trong tay ngươi.”

” Nếu như vậy, sinh mệnh của ngươi còn gì là lạc thú đáng nói?” Vương Liên Hoa đột nhiên cười ha hả, cười đến nghiêng trời lệch đất, ” Nếu ta nói muốn chính là cùng Trầm phu nhân một đêm xuân phong, ngươi có thể đáp ứng?”

Trầm Lăng mắt lạnh nhìn hắn phóng túng cười to, nói:” Ngươi nhất định sẽ không làm như thế.”

Vương Liên Hoa vẽ mặt giả hoạt:” Ngươi sao biết ta sẽ không?”

” Nếu ngươi chính là loại người này thì lúc trước liền sẽ không tự nguyện cùng Thất Thất từ chối hôn ước.”

Vương Liên Hoa vỗ tay hoan nghênh cười nói:” Không hổ là Trầm Lăng, có thể hiểu được suy nghĩ trong lòng ta, thực đáng làm tri kỷ của Vương mẫu. Để tại hạ xem qua bệnh tình tiểu công tử, nếu tại hạ có khả năng, nhắc lại yêu cầu không muộn.”

Chu Thất Thất chờ ở chính sảnh, thời điểm đầu tiên mắt nhìn đến Vương Liên Hoa, sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

Nàng biết Vương Liên Hoa chữa bệnh phải có điều kiện, cũng so với bất luận kẻ nào rõ ràng hơn thủ đoạn của Vương Liên Hoa. Rơi vào tay Vương Liên Hoa, là thật chân chính muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong. Nhưng trong tình cảnh này, trừ ác ma trước mắt ra, không ai có thể cứu hải tử của nàng..

Vương Liên Hoa cười nói:” Nhiều năm không thấy Trầm phu nhân, vẫn như cũ hết sức hào hoa phong nhã, đẹp đến chói người.”

Chu Thất Thất mặt lạnh nói:” Hải nhi của ta nguy hiểm cấp bách, bực này vô nghĩa, chờ ngươi chữa trị xong cho con của ta rồi nói sau không muộn.” Mặc dù là người cầu giúp, vẫn là không bỏ xuống được dáng vẻ Đại tiểu thư.

Vương Liên Hoa cũng là lơ đãng, lập tức tiến lên xem xét mạch tượng của Trầm Tinh, lại tinh tế quan sát miệng mũi mắt nhĩ của Tinh nhi, nói:” Lệnh công tử là vốn sinh ra đã kém cỏi, từ nhỏ uống thuốc dưỡng bệnh, được vật trầm tích tụ trong cơ thể, làm cho thể chất càng tổn hại ba phần. Lần này tuy chỉ mắc chứng phong hàn, nếu không thông kinh lạc, sẽ rất nguy kịch, nhưng do không chữa trị ngay từ đầu, thân thể, thần trí đều tổn hao quá nhiều, sẽ không sống quá năm tuổi.”

Nghe lời hắn gần giống như lời cùng Lí Phương Duyên, Trầm Lăng cùng Chu Thất Thất đối với lời nói của hắn mà tin tưởng tám phần. Thấy vẻ mặt hắn đắm chiêu suy tính, cảm thấy nhịn không được vừa vui mừng vừa lo sầu: Mừng là Tinh nhi tám phần có thể cứu chữa, ưu chính là không biết sau này Vương Liên Hoa, có thể đưa ra điều kiện kì quặc đến mức nào..

”Chỉ cần bảy ngày, mỗi ngày châm cứu đả thông kinh mạch, ngâm mình trong dược thang, loại bỏ độc tích tụ trong cơ thể, dùng thêm phương thuốc của tại hạ, sau đó có thể hồi phục.”

Chỉ mấy câu khinh miêu đậm tả (nhẹ nhàng băng quơ) , vợ chồng Trầm Lăng trong lòng như một khối tảng đá lớn nhất thời rơi xuống đất. Chu Thất Thất nhịn không được bế Tinh Nhi đang gào khóc, đầu thêm để ý đến phong cách quý phái, khuê tú chi đức, cũng khóc lớn lên.

Vương Liên Hoa cũng không nói gì, chỉ mỉm cười khê liếc mắt nhìn Chu Thất Thất khóc đến kinh thiên động địa, lại nhìn liếc mắt một cái nhịn không được vui mừng lộ rõ trên nét mặt Trầm Lăng. Thẳng đến khi Chu Thất Thất rốt cục khóc đủ, đột nhiên cả kinh dường như phản ứng lại, hỏi hắn:” Ngươi muốn như thế nào mới bằng lòng cứu Tinh Nhi?”

Trầm Lăng phía trước, đã đặt ra ở trong lòng vô số giả thiết có thể xảy ra, nhưng đến khi nghe Vương Liên Hoa nói điều kiện, vẫn không khỏi sửng sốt.

Vương Liên Hoa nói rằng: “Tại hạ muốn mượn Trầm huynh một chút.”

3. Chương 3

Editor: Lê Cung Chủ

Trầm Lăng cười khổ nói:” Tại hạ không biết Vương công tử muốn mượn tại hạ làm chi?” Tuy là khinh miêu đạm tả (nhẹ nhàng băng quơ) một câu từ trong miệng tiểu ma đầu phát ra cũng không thể lơ là, ai biết được hắn đang mưu tính quỷ kế gì?

Vương Liên Hoa lại liếc mắt nhìn Chu Thất Thất, nói:” Nếu ta nói là muốn cho Trầm huynh uống được nhân, để hắn suốt đời tùy ý Vương mỗ tiêu khiển, không biết Trầm huynh cùng Trầm phu nhân thấy sao?”

(được nhân: Là người sống được mang đi luyện thành thuốc. Được nhân nếu ăn vào có thể trị bách bệnh, giải bách độc, kéo dài tuổi thọ, thậm chí nếu dùng trực tiếp máu tươi từ trong tim, còn có thể cải lão hoàn sinh)

Chu Thất Thất bị ánh mắt cười cợt của hắn làm cho cả người khó chịu, nghe hắn nói ra lời này, càng thêm hoảng sợ vạn phần, thanh âm liên tục run rẩy:” Vương Liên Hoa, người, người.....”

Vương Liên Hoa ha ha cười:” Trầm phu nhân, tại hạ chính là chỉ đùa một chút mà thôi, sao có thể là thật được.” Điều bộ tươi cười chợt tắt nói:” Chính là tại hạ ngày gần đây muốn đi thăm tra một vật, muốn tìm Trầm huynh giúp đỡ mà thôi. Nếu có Trầm huynh hỗ trợ, tất nhiên “làm ít công to”, không biết Trầm phu nhân có đồng ý không?”

Chu Thất Thất đáy lòng âm thầm vui mừng, nếu là yêu cầu này, Trầm Lăng y có khả năng, có gì phải sợ chứ? Liền chăm chọc nói:” Thiên hạ này, nguyên lai còn có thứ mà Vương công tử muốn lại không chiếm được.”

Vương Liên Hoa cười nói:” Trái tim Trầm phu nhân, tại hạ cũng không phải là không chiếm được sao?”

Chu Thất Thất bị hắn làm ghen đến nửa câu nói cũng nói không nên lời, đành phải quay qua Trầm Lăng cầu cứu. Trầm Lăng cũng cảm thấy ngoài ý muốn, hỏi:” Không biết Vương công tử phải thăm tra chính là vật gì?”

Vương Liên Hoa nói:” Vật ấy Trầm huynh tự nhiên cũng là biết đến, “Thứ đó đương nhiên Trầm huynh cũng biết, chính là bí kíp ‘Vô Dịch Bảo Giám Thất Thập Nhị Chứng Nội Ngoại Công’ mà trăm năm trước ‘Vô Dịch Hòa thượng’ nắm giữ, uy chấn thiên hạ.”

Một lời ấy nói ra, mọi người đều kinh hãi.

Phải biết rằng” Vô dịch bảo giám” này, vốn là mười sáu năm trước, phụ mẫu Vương Liên Hoa ” Vạn gia sinh phật” Sài Ngọc Quan cùng” Vân mộng tiên tử” Vương Vân Mộng lấy ra làm mồi nhử để dụ giết võ lâm hào kiệt, lúc ấy phụ thân Trầm Lăng Trầm Thiên Quân, cũng bởi vì việc này mà chết. Cứ tưởng rằng sau khi Sài Ngọc Quan cùng Vương Vân Mộng chết, việc này cuối cùng sẽ chìm vào quên lãng, không nghĩ rằng bảy năm sau, Vương Liên Hoa lại nhắc tới bản bí kíp này! Nếu bí kíp này thực sự lưu lạc nơi hậu thế, sẽ không phải lại tiếp tục một đoạn sóng gió, bão tố đẫm máu sao?

Trầm Lăng đề phòng, lạnh lùng thốt:” Vương công tử từ đâu lại biết được bí kíp này được cất giữ ở nơi nào? Chớ không phải là lệnh tôn cùng lệnh đường trước lúc hấp hối nói với các hạ sao?” Ám chỉ nhiều năm trước Sài Ngọc Quan cùng Vương Vân Mộng lấy đó làm mồi dụ giết võ lâm hào kiệt..

Vương Liên Hoa chính là cười nói:” Nếu vật ấy không có thực trên đời, lại như thế nào làm cho võ lâm đồng đạo tranh nhau đoạt lấy, Cửu Châu Vương’ Trầm Thiên Quân cũng tin chuyện này, Trầm Đại Hiệp ngược

lại không tin sao?” Cũng ngữ điệu mang giọng mỉa mai, chỉ là năm đó phụ thân Trần Lăng cũng vì cuốn vào việc này, cuối cùng xấu hổ và uất hận mà chết.

Trần Lăng trong lòng biết có nhất định có trò lừa đảo, lại không thể bác bỏ, chỉ phải nói:” Vương công tử nói có, thì là có, chỉ là không biết vật ấy hiện tại nơi nào?”

Vương Liên Hoa lắc đầu nói:” Chỉ biết trong bảo khố ở quan ngoại. Xác thực nơi nào, tại hạ cũng không rõ ràng, mẫu thân của tại hạ trong lúc vô tình đoạt được bản đồ, có thể dựa vào nó để thẩm tra.”

Chu Thất Thất kêu lên:” Nếu người sớm đã có bản đồ bảo khố, sao không chính mình đi tìm đến?”

Vương Liên Hoa nói:” Lúc trước tại hạ cũng nghĩ đến, có điều chủ quan ngoại khi đó là Khoái Hoạt Vương, mẫu thân không cho phép tại hạ mạo hiểm, cho dù tại hạ đến đó tìm được bí kíp, cuối cùng cũng rơi vào tay người khác. Bấy năm trước, sau khi Khoái Hoạt Vương cùng U Linh Quỷ Nữ biến mất, trong giang hồ lại bỗng nhiên xuất hiện một “Minh Sa bang” hừng khởi, cũng không biết thủ lĩnh là kẻ như thế nào, lại có thể trong vòng một tháng, tru sát hơn phân nửa tướng sĩ ‘Long Quyển Phong’, xưng hùng nơi quan ngoại. Nếu không có người tương trợ, tại hạ làm sao dám mạo hiểm, một mình đi tìm bí kíp kia.”

Trần Lăng cùng Chu Thất Thất biết rõ theo lời của Vương Liên Hoa, đó thật sự chắc chắn có chỗ kỳ quái, nhưng lúc này tính mệnh ái nhi ở trong tay hãn, nào có thể đa nghi, đó cho dù là địa ngục ma quỷ, cũng muốn xông vào một lần.

Trần Lăng cười khổ nói:” Vương công tử đã nói như vậy, sao Trần Lăng dám không đáp ứng. Còn thỉnh Vương công tử mau chóng khám và chữa bệnh cho tiểu nhi, lúc sau hết thủy, xin nghe Vương công tử an bài.”

Trần Lăng nói lời này vốn đã nằm trong tính toán của Vương Liên Hoa, hãn chính là mỉm cười nói:” Có lời này của Trần huynh, Vương mỗ nhất định đem hết toàn lực chữa bệnh cho tiểu công tử.”

Ẩm đạm khiến người mất hồn, chỉ mỗi biệt ly mà thôi.

Chu Thất Thất sau khi cùng Trần Lăng hôn, mặc dù cũng có lúc ly biệt, nhưng chưa lần nào tâm tư lại rối loạn như hiện tại. Phong ba dù chưa bắt đầu, nhưng nhất định phía trước là hiểm nguy bốn bề..

Trải qua sự áp bức kia, tuy rằng chuyện lần này là cực kỳ nguy hiểm, ít nhất hai người cũng đã ở bên nhau, cho dù gặp phải hiểm họa lớn lao, nhưng khi nghĩ đến có thể cùng người yêu đồng sinh cộng tử, thì phút cuối cùng của cuộc đời lại trở nên tươi đẹp vô cùng.

Hiện giờ nàng không chỉ là Chu Thất Thất, mà còn là mẫu thân của Trần Tinh, nữ chủ nhân của nhân nghĩa sơn trang, nếu không, nàng đã buông xuôi tất cả, đi theo phu quân.

Chứng bệnh của Trần tinh, đã tốt lên tám phần, nằm ở trong lòng ngực của Chu Thất Thất, hô hấp đều, mộng đẹp hương vị ngọt ngào.

Trần Lăng nhẹ giọng nói:” Nàng về nhân nghĩa trang trước, trước sau chiếu cố chính mình cùng Tinh nhi. Ta xong xuôi công việc, tức khắc trở về.”

Chu Thất Thất gật đầu thuận theo, nhìn Vương Liên Hoa đứng ở một bên yên lặng không nói gì, vẻ mặt vô tội hệt như là người ngoài cuộc bình thường, không khỏi đến đây cả giận:” Vương Liên Hoa, người nếu dám hại Trần Lăng, ta Chu Thất Thất tất không buông tha người.”

Lời uy hiếp của Chu Thất Thất tuyệt nhiên không dă động chút nào tới Vương Liên Hoa. Vương Liên Hoa lúc này lại giả bộ như thật, khinh thị lễ nói:” Tại hạ nếu muốn hại Trần huynh, đã sớm hại, cần gì phải làm ra chuyện phức tạp, thật là cần Trần huynh hỗ trợ, Trần phu nhân cứ việc yên tâm.”

Kéo một đoạn dây cương, cưỡi ngựa vút đi như gió, chỉ còn lại ánh mắt si vọng của nữ tử tuyệt mỹ kia..

Mùa xuân, vốn là thời khắc mọi người hân hoan gặp nhau, không nghĩ lại phải ly biệt. Bao nhiêu tương tư, hòa cũng với xuân ý, càng thêm say lòng người.

Lần này tuy là vì Vương Liên Hoa cần mà đi, Trần Lăng trong lòng tựa như có cảm giác giải thoát, giống như lại nhớ tới lúc trước là một thiếu niên hăng hái, thân vô gia thế, vác kiếm đi ngao du tứ phương.

Kẻ chân chính chốn giang hồ, sẽ luôn dành nhiệt tình yêu tự do thay vì hưởng thụ an nhàn..

Nậm vàng sức ngọc, bảo kiếm cất giữ ở gian phòng chính, cũng chưa hẳn là vũ khí lợi hại nhất.

Vương Liên Hoa quay đầu lại xem, bắt gặp xa xa bóng dáng Chu Thất Thất còn đứng trông theo, không khỏi thở dài:” Ta cũng muốn có một nữ tử như Chu Thất Thất, chính lúc ta rời đi mà ở phía sau si ngốc đứng trông theo, tựa như hòn vọng phu.” Về mặt lại có chút tiêu điều .

Thế nhưng Trần Lăng thần nhiên cười nói:” Chính là do ngươi không thực tâm đối đãi người khác, giờ lại trách sao không có người thực lòng thực dạ quan tâm ngươi.”

Vương Liên Hoa hừ một tiếng, hướng đôi mắt anh đào tuyệt đẹp theo dõi y, cười lạnh nói:” Trần đại hiệp, có nữ tử như vậy ở phía sau ngóng trông ngươi, ngươi cũng không quay đầu lại nhìn xem nàng vài lần, như vậy cũng sẽ bị xem là bạc tình a.”

Trần Lăng cũng không cãi lại, chính là mỉm cười. Thất Thất là nơi tâm dừng chân. Lúc nào cũng nhớ kĩ, nhưng luôn cất giấu ở một góc khuất trong lòng. Dù chưa từng phát sinh tình cảm nồng cháy đến mức sinh tử, nhưng đối với nam tử bình đạm như y, có thể xem là yêu khôn cùng .

Nhìn xa xa ở phía trước chỉ thấy cảnh đào trải tựa như sông, từng nhánh ánh lên mỹ sắc rực rỡ.

Giang hồ không xa.

4. Chương 4

Editor: Lê Cung Chủ

Lần này là cùng Vương Liên Hoa đi đến quan ngoại, Trần Lăng tất nhiên không hy vọng người trong giang hồ biết được.

Hai người chính đều là nhân vật ảnh hưởng mạnh đến võ lâm đại cục, người ngoài luôn hiểu ngầm là đối thủ của nhau, nếu việc này bị người khác phát giác, dù là hắc đạo, bạch đạo, ai cũng sẽ phỏng đoán sự tình rất cuộc là như thế nào, lần này hai người cùng nhau hành động, khó tránh khỏi phát sinh nhiều nghi ngờ.

Nhưng Vương công tử này, không phải là....cố tình muốn người khác chú ý chứ ?.

Trước tiên không đề cập tới sẽ bị người trong giang hồ nhận ra hay không, nhưng nhìn hần mặc cẩm tú y sam thể kia, lại giống như là công tử nhà giàu có tướng mạo nhu nhược, không phải là muốn vào thành bị bắt cóc, ra thành bị cướp tiền đây sao?

Đánh đuổi bọn thổ phỉ thứ ba trên đường đi, đến thành Trường An, lại có một tiểu khát cái bộ dáng rách rưới tả tơi lại gần xin tiền.

Ánh mắt Tiểu khát cái kia, cũng là thẳng ngoắc ngoắc nhìn chăm chăm vào túi Vương Liên Hoa.

Vương Liên Hoa giả vờ lấy túi chọn chọn, lại hé ra hai tờ ngân phiếu năm mươi lượng nhìn xem rồi lại bỏ vào lại, đối với Trần Lăng nói:” Trần huynh có tiền lẻ không?” Trần Lăng nghĩ thầm, rằng hần cố ý gây chuyện, nói không chừng là dùng tiểu khát cái này làm trò cười, y cũng không để ý. Ánh mắt tiểu khát cái kia bắn ra ánh sáng xanh, rồi liền xông lên đoạt tấm ngân phiếu kia.

Nguyên bản Trần Lăng nghe được tiếng động xương tay tiểu khát cái bị bẻ gãy, không nghĩ đã thấy Vương Liên Hoa về mặt mờ mịt nhìn chăm chăm y, trong tay dĩ nhiên trống trơn, tiểu khát cái kia đã sớm cầm lấy tờ ngân phiếu chạy trốn ngay cả bóng dáng cũng không thấy.

Như thế nào lại như vậy, ngay cả ngốc tử cũng biết chắc chắn là nằm trong dự tính của Vương Liên Hoa. Trần Lăng cười nói:” Vương công tử thật hào phóng.”

Vương Liên Hoa lại pha trò:” Vương mỗ ngẫu nhiên làm việc thiện, giúp đỡ trẻ con này nợ ấy mà.”

Chính lúc đang nói chuyện, lại có mấy tên khát cái lại gần, chính xác là vây quanh hai người, ý đồ cướp tiền trắng trợn. Cũng khó trách, năm mươi lượng bạc đối với một tên khát cái mà nói, quả thực là kho báu vô kể.

Vương Liên Hoa khê cười nói:” Trầm huynh lúc này có định ra tay không?” Rõ ràng là muốn châm biếm Trầm Lăng sợ bị người khác phát hiện thân phận.

Trầm Lăng thấp giọng nói:” Dù sao bọn họ là tới tìm người cũng không phải đến tìm ta, tại sao ta lại phải ra tay?” Làm bộ kéo Vương Liên Hoa đi, đám khát cái kia tiến gần hơn, liền tỏ ra vẻ lúng ta lúng túng nói:” Vương huynh, phải làm sao mới tốt đây?”

Vương Liên Hoa lại phụ họa theo, biểu tình hoảng sợ:” Rõ như ban ngày, ngay cả tên khát cái cũng muốn chặn đường cướp của, còn gì là vương pháp?”

Vừa dứt lời, liền có người rống lớn:” Rõ như ban ngày, ngay cả tên khát cái cũng muốn chặn đường cướp của, còn gì là vương pháp?” Không khác gì lời của Vương Liên Hoa, hai người nghe được không khỏi bật cười, cùng nhau quay đầu lại xem.

Lên tiếng chính là một người thanh niên mặc bộ quần áo màu nâu đã sờn cũ phần nào, bộ dáng là kẻ từng trải, tướng mạo có vài phần cương trực của nhân sĩ phương bắc, anh vĩ bất phàm.

Tên cầm đầu đám khát cái kia nói:” Đại gia người rồi việc bớt quẩn chuyện người khác đi, nếu không ngay cả người bọn ta cũng cướp ”

Thanh niên kia nhướng mi lên, thân thủ liền bắt lấy cổ áo tên kia, chỉ một bàn tay liền đưa tên khát cái nhẹ nhàng ném ra xa, tên khát cái kia nửa ngày cũng không đứng dậy được, chung quanh tất cả khát cái đều lập tức giải tán.

Trầm Lăng ôm quyền nói:” Đa tạ đại hiệp cứu giúp.”

Thanh niên cũng không nhìn y, lập tức đi đến trước mặt Vương Liên Hoa, nói:” Vị công tử này, bên trong thành Trường An, Cái Bang hoành hành, về sau tiền bạc đừng dễ dàng lộ ra.”

Vương Liên Hoa nhẹ gật đầu:” Huynh đài nói chính phải. Tại hạ mời công tử uống rượu nói chuyện phiếm, để đa tạ ơn cứu giúp của huynh đài. Không biết huynh đài có vui lòng tiếp nhận?”

Thanh niên cười to nói:” Nếu công tử đã yêu cầu, tại hạ liền kính không bằng tuân mệnh.”

Hai người giống như vừa gặp tựa đã quen lâu, không màng đến Trầm Lăng, cùng nhau đến tữu lâu cách đó không xa. Trầm Lăng cười khổ một tiếng, sờ sờ cái mũi rồi cũng đi theo sau, trong lòng nghĩ thầm khi Vương Liên Hoa đưa ra chủ ý như vậy có mục đích gì, thì đột nhiên Vương Liên Hoa quay đầu nhìn y cười, tựa hồ trò chuyện cùng thanh niên kia thật vui.

Nụ cười khiến cho lòng y không hiểu sao lại bỗng nhiên cảm thấy nhói...

Vừa tiến vào tữu lâu, tiểu nhị bắt gặp Vương Liên Hoa quần áo hoa lệ, vội vàng chạy tới đón tiếp. Thanh niên kia có vẻ quen biết với tiểu nhị, cười mắng:” Đồng gia người ngày nào cũng đến, lại không thấy người ân cần như thế, thật đúng là mắt cẩu thấy người.”

Tiểu nhị bồi cười nói:” Đồng gia trách phải, ngày thường bận rộn, làm chậm trễ thời gian vàng bạc của Đồng gia, tiểu nhân thật có lỗi với ngài.”

Vương Liên Hoa nói:” Nguyên lai huynh đài họ Đồng, có thể cho ta thỉnh giáo đại danh?”

Thanh niên cười ha ha nói:” Tại hạ tên Thiếu Anh, mới vừa rồi nhất thời vui vẻ, cũng đã quên mất thỉnh giáo tôn tính đại danh của công tử.”

Vương Liên Hoa nói:” Tại hạ họ Sài, tên một chữ Lượng .”

Trầm Lăng nghe được không khỏi trong lòng cả kinh, Sài Lượng, không phải là tên vốn có của Sài Ngọc Quan sao? Còn không chưa kịp suy nghĩ, Đồng Thiếu Anh liền hướng y nói:” Cũng còn chưa thỉnh giáo tục danh của vị huynh đài này.”

Trầm Lăng cũng chỉ bịa chuyện nói:” Tại hạ họ Lý tên Viễn.”

Ba người chọn một chỗ yên lặng hé ra cái bàn ngồi xuống, điểm chút rượu và thức ăn. Nói chuyện với nhau một thời gian liền biết Đồng Thiếu Anh là người Trường An, cha mẹ mới qua đời, để lại sản nghiệp nhỏ bé, Đồng Thiếu Anh ở một tiểu võ quán làm võ sư, thập phần si mê võ nghệ, ngày thường luôn bên vực kẻ yếu. Vương Liên Hoa cũng nói dối rằng hần và Trầm Lăng là huynh đệ bà con, lần này phải đi Lan Châu thành dò hỏi một vị họ hàng xa.

Rượu quá ba tuần, liền có một lão nhân ước chừng năm sáu mươi tuổi, đến ngồi ở sảnh kể chuyện, thi lễ, kính rượu các vị quan khách, bắt chuyện:” Hôm nay tại hạ nói đến chính là tiếng tăm lừng lẫy của Trầm Lăng Trầm đại hiệp, bảy năm về trước cùng Khoái Hoạt Vương giao đấu, mong các vị cổ vũ cho tại hạ đây.”

Đồng Thiếu Anh là người đầu tiên lên tiếng:” Hảo!”

Vương Liên Hoa lúc này nhìn Trầm Lăng, trong miệng lại nói:” Đồng huynh, không biết Trầm Lăng này là ai vậy?”

Đồng Thiếu Anh nói:” Sài công tử, nói đến Trầm Lăng, chính là tại hạ đỉnh đỉnh bội phục nhân vật này. Cũng nhờ Trầm đại hiệp mà Khoái Hoạt Vương tội ác chồng chất kia bị chế phục, sau đó Trầm đại hiệp được vô lâm quần hùng đề cử làm minh chủ, có thể nói là vô lâm Trung Nguyên đệ nhất nhân.”

Vương Liên Hoa chính là cười:” Nguyên lai Khoái Hoạt Vương là do Trầm đại hiệp chế phục, thật đúng là rất giỏi.”

Trầm Lăng cười khổ:” Trầm Lăng này thật ra cũng không lợi hại như trong truyền thuyết vậy đâu..”

Nghe được Trầm Lăng nói lời này, Đồng Thiếu Anh nhảy dựng lên, nghiêm mặt nói “Lý huynh, thứ lỗi cho tại hạ nói thẳng, tại hạ thấy như các hạ thật tâm thường, thân cao thể tráng lại bị người khác ức hiếp, thật sự mất đi khí khái nam tử. Còn Trầm Lăng Trầm đại hiệp, mặc dù tuổi cũng như ta với huynh, lại tạo dựng được công danh sự nghiệp như thế, đó mới gọi là bản sắc nam nhi.”

Trầm Lăng lâm vào thế bí, chỉ có thể nói” Đồng huynh nói chí phải, tại hạ lỗ lòi” Vương Liên Hoa bên cạnh trông sắc mặt vẫn như thường, nhưng tiểu ý trong mắt kia, muốn giấu cũng giấu không được.

Người kể chuyện kia bắt đầu nói từ chuyện Trầm Lăng đi Lan Châu thẳng đến lúc y bị U Linh cung chủ gây khó khăn, mà ngay cả đến chuyện U Linh cung chủ nhìn chăm chú Trầm Lăng cũng kể ra, đa số là từ ngữ khoa trương suy nghĩ chủ quan của bản thân. Đồng Thiếu Anh ngửi được mùi rượu ngon, trầm trồ khen ngợi một mạch, Vương Liên Hoa cũng hòa theo náo nhiệt, Trầm Lăng thầm muốn chui xuống dưới gầm bàn.

Đồng Thiếu Anh thở dài “Nếu tại hạ không bận, thật sự rất muốn cùng hai vị đi Lan Châu, chiêm ngưỡng nơi Trầm đại hiệp từng đến, liền tưởng đến phong thái của Trầm đại hiệp năm đó...”

Vương Liên Hoa cười nói:” Chúng ta ba người hôm nay gặp nhau, cũng là có duyên. Trên đường đi có thêm bằng hữu, cũng là một chuyện đáng nhớ ”

Vì thế liền tiếp tục uống rượu nói chuyện. Ba người ước chừng uống hết hai vò rượu, Đồng Thiếu Anh tửu lượng vô cùng tốt, nhưng chính là uống rượu càng nhiều thì lại nói càng nhiều. Vương Liên Hoa cùng Trầm Lăng làm bộ như say choáng, ba người đỡ nhau ra trước lầu, dắt ngựa liền hướng khách điểm mà đi.

Vừa mới chuyển quá góc đường, liền có một tiểu khát cái nường theo ánh sáng chạy đến xin tiền. Đồng Thiếu Anh sờ soạng túi lấy ra mấy văn tiền, cười nói:” Hơn nửa đêm rồi lại còn gặp người xin tiền, hôm nay thật đúng là có duyên cùng khát cái.”

Tên khát cái kia không lấy tiền, nhưng lại đánh thẳng vào Đồng Thiếu Anh.

Đồng Thiếu Anh mắng:” Người giám đánh đại gia ta?” Muốn cho tiểu khát cái một bài học, lại quờ quạng vào khoảng không. Tiểu khát cái đã ở cách đó hơn nửa trượng, cười hì hì nhìn hần.

Trầm Lăng nhìn ra tiểu khát cái kia thân pháp thập phần nhẹ nhàng, thực sự có chút khinh công cơ bản, trong lòng thầm kêu một tiếng không ổn, liền kéo Đồng Thiếu Anh nói:” Không cần cùng tiểu hài tử chấp nhặt, chúng ta mau đi thôi.”

” Các người có muốn chạy cũng không được.”

Đầu phố bỗng nhiên xuất hiện hai người, đều là khất cái giả dạng, lên tiếng là một tên khất cái trung niên tầm bốn mươi, xem chừng là thủ lĩnh. Chỉ thấy hắn đưa tay ra hiệu, một đám người vô thanh lập tức xông tới.

5. Chương 5

Editor: Lê Cung Chủ

Ba người thấy tình thế không ổn, phi lên ngựa, giơ roi quất ngựa liền bắt đầu chạy như điên. Không nghĩ tên thủ lĩnh khất cái trung niên kia chớp nhoáng đã đứng trước mặt bọn họ, kéo con ngựa mà Vương Liên Hoa cùng Đồng Thiếu Anh cười chung lại, hắc hắc cười nói: “Chạy đi đâu? Các người ngoan ngoãn đem tiền bạc giao ra đây, nếu không đừng trách ta cướp.”

Đồng Thiếu Anh vùng roi lên quất hắn, tên khất cái kia lại xoay cổ tay, đem cái roi cuốn trên cổ tay, nhất thời liền tóm Đồng Thiếu Anh đem quăng xuống ngựa.

Đồng Thiếu Anh ngã xuống đất lăn lăn một vòng, tức khắc nhảy lên, thân thủ một quyền hướng mặt trung niên tên khất cái kia đánh, tên khất cái cười lạnh nói: “Chừng ấy võ nghệ, cũng dám dọa người.” Một chưởng nghênh đỡ của hắn thoát cái lại chuyển thành một quyền uy vũ, đánh bật Đồng Thiếu Anh lui vài bước. Đồng Thiếu Anh kêu một tiếng: “Được lắm!” tiếp tục đá chân tấn công, tên khất cái lắc mình né qua, lại là một chưởng đánh trúng ngực, đánh cho Đồng Thiếu Anh phun ra vũng máu.

Vương Liên Hoa gấp đến độ kêu to: “Đồng huynh!” Thấy bên kia bị đám khất cái vây chặt bắt đầu tiến lên, hắn đột nhiên lấy một xấp giấy từ trong ngực ra, quăng về phía tên thủ lĩnh, hô lớn: “Ngân phiếu đều cho các người, buông tha tại hạ đi!” .Mấy tên khất cái này nghe vậy sững sốt, một tên trong số đó vừa cầm lên nhìn, hét lớn: “Là ngân phiếu a! Hai trăm lượng!” Mọi người vừa nghe, nào còn quản Trầm Lãng cùng Vương Liên Hoa, tranh giành ngân phiếu, từ người nhà trở mặt đánh nhau.

Tên khất cái kia đang đánh nhau cùng Đồng Thiếu Anh thấy tình cảnh như vậy liền khản trương, vội vàng đem Đồng Thiếu Anh bỏ qua một bên cũng chạy lên tranh, trong miệng còn mắng “Bọn nhãi ranh các người tranh giành cái gì, toàn bộ đều là của đại gia ta!”

Trầm Lãng kêu lên: “Còn không mau đi!” kéo Đồng Thiếu Anh vẫn còn lơ lửng lên ngựa, ba người liền phi như bay.

Chạy thực mạng qua mấy con phố, nghĩ thầm rằng hắn là tạm không còn nguy hiểm, ba người mới dừng lại. Đồng Thiếu Anh thở dốc nói: “Lúc này làm Sài huynh mất lộ phí, giờ phải làm sao đây?”

Vương Liên Hoa cười nói: “Đồng huynh chớ hoảng sợ. Hai huynh đệ bọn ta lúc khởi hành sớm biết sẽ gặp phải loại chuyện như thế này, nên đã chuẩn bị trước cả rồi mà. Vừa rồi tiểu đệ chỉ vung ngân phiếu giả, được làm rất tinh, nhất thời sẽ không nhìn ra đâu. Ngân thiếu thật vẫn còn trong người.”

Đồng Thiếu Anh mừng rỡ nói: “Thế thì thật tốt quá. Vậy hai người đến khách điểm phía trước nghỉ ngơi một chút đi, tại hạ về nhà một lát.”

Vương Liên Hoa nói: “Đồng huynh, sự kiện lần này, bọn ác tặc đó chắc sẽ không buông tha người đâu, không bằng ngày mai cùng chúng ta đi đến Lan Châu, một là tránh bọn ác tặc kia, hai là thực hiện tâm nguyện của Đồng huynh, chiếm ngưỡng nơi Trầm Lãng đại hiệp tài trí đấu với Khoái Hoạt Vương năm xưa.”

Đồng Thiếu Anh trầm ngâm một phen, nói: “Để tại hạ suy ngẫm lại, ngày mai tới gặp Sài huynh.”

Ba người nói lời tạm biệt một phen, Đồng Thiếu Anh cáo từ về nhà, Trầm Lãng cùng Vương Liên Hoa liền đi đến khách điểm.

Trầm Lãng ở trong phòng ngủ khách điểm ngủ tới nửa đêm, chợt thấy một cổ sát khí đánh úp mình, vội vàng trợn mắt, đã thấy một người bịt mặt cầm đao nhắm y mà đâm, vội vàng lăn xuống giường, khó khăn lắm mới tránh thoát một đao, đồng thời làm cho kẻ bịt mặt kia lăn xuống nền đất, xoay người áp đảo, tay y đè lại cánh tay đang cầm đao của kẻ kia.

Trầm Lãng lắc đầu thở dài:” Vương Liên Hoa, từ lúc nào ngươi lại đi thích cái trò đánh lén người khác vậy?” Dem mặt nạ người bịt mặt kia vạch trần, rõ ràng đúng là Vương Liên Hoa.

Vương Liên Hoa hì hì cười nói:” Chứ không phải là ngươi sờ tay ta mới nhận ra ta sao?” Nói rồi liền ném cây dao sang một bên, đưa tay lên ngấm. Bàn tay kia thon dài trắng nõn, mười ngón tinh tế, ở ngoài cửa sổ dưới ánh trăng ánh vào, thật tốt giống như hòa quyện vào nhau.

Trầm Lãng cười khỏ nói:” Nếu không phải nhận ra tay của ngươi, chỉ sợ ngươi đã sớm chết dưới tay ta. Ngươi nửa đêm đến đánh lén ta là có ý gì?”

Vương Liên Hoa nhìn y cười nói:” Tại hạ chỉ là muốn thử xem Trầm đại hiệp có thật sự cảnh giác hay không mà thôi. Chỉ sợ về sau thường xuyên có người đánh lén hai chúng ta.”

Trầm Lãng im lặng nói:” Ngươi nghi ngờ Đồng Thiếu Anh kia?”

Vương Liên Hoa cũng không trả lời, đột nhiên cười to:” Trầm Lãng, ta cũng không phải nữ nhân, ngươi để ta làm cái gì?”

Trầm Lãng lúc này mới phát giác Vương Liên Hoa vẫn bị y đè ở dưới thân, thấy hần khoe môi mỉm cười, một đôi mắt sáng như nước hồ mùa thu, gương mặt vốn dĩ vô cùng thanh tú, dưới ánh trăng lại có vẻ mị hoặc như nữ tử. Bất gặp Trầm Lãng lúng túng, Vương Liên Hoa cảm thấy vui vẻ hơn, giả dạng nữ tử xấu hổ mang âm điệu mềm mại đáng yêu nói:” Trầm đại hiệp, ngươi muốn cái gì, ta đều cho ngươi.”

Thấy hần bộ dáng như vậy, Trầm Lãng vừa tức giận vừa buồn cười, nghĩ thầm rằng định dạy cho hần một bài học nho nhỏ, liền một tay nâng chiếc cằm tinh tế của hần lên, tay kia không an phận đặt lên vạt áo hần, còn cố ý ghé vào bên tai hần, thấp giọng cười nói:” Mỹ nhân đã nói như vậy, tại hạ há lại có thể không hiểu chuyện phong tình?”

Bình thường Vương Liên Hoa ‘thâu hương trộm liễu’ không biết bao nhiêu lần, nằm mơ cũng không ngờ đến chính mình lại gặp cảnh ngộ như vậy, bị một người nam nhân đặt ở dưới thân, ngược lại còn bị người khác ‘thâu hương’, ‘trộm liễu’. Thầm nghĩ Trầm Lãng tám phần cũng là diễn trò, rồi lại không cam lòng yếu thế, thân thể cũng không tự chủ mà trở nên cứng ngắc. Trầm Lãng thấy hần bộ dáng như vậy, liền cười nói:” Mỹ nhân, ngươi không vui sao?” Rồi vươn tay mở vạt áo hần.

Vương Liên Hoa không thể chịu được nữa, đẩy thẳng y ra nhảy dựng lên, cả giận nói:” Trầm Lãng, ngươi là đồ xấu xa!”

Trầm Lãng tỏ ra vô tội cười cười nói:” Rõ ràng là chính ngươi câu dẫn ta, như thế nào lại trách ta?” Chỉ thấy Vương Liên Hoa trên hai gò má đã đỏ ửng như hoa đào, vạt áo tản ra, lộ bờ vai trắng nõn như ngọc, làm nổi bật mái tóc đen hỗn độn, Trầm Lãng cảm thấy cổ họng khô khan, một cỗ nhiệt khí theo trong lòng bốc y lên, vội vàng quay đầu đi, chợt nghiêm mặt nói “Đùa đủ rồi. Tối nay ngươi tới đây, là muốn nói gì với ta?”

Vương Liên Hoa nói:” Đồng Thiếu Anh kia tự xưng người Trường An, diện mạo mũi cao mắt sâu, giọng lại không hề đậm chất Trường An. Tuy rằng chưa lộ sơ hở gì, nhưng thời điểm hần xuất hiện lại quá đúng lúc, có ý đồ thân cận với chúng ta. Nói không chừng, hần là do đám khất cái tối nay sai đến tìm hiểu chúng ta. Ta lấy cớ khuyên hần đi Lan Châu, nếu ta đoán không lầm, hần ngày mai hần sẽ đáp ứng cùng đi với chúng ta.”

Trầm Lãng trầm ngâm nói:” Lại không biết hần là người như thế nào, vì sao bám theo chúng ta?”

Vương Liên Hoa lắc đầu nói:” Điều này tạm thời không biết. Ta quan sát hành vi thường ngày của hần, không nhìn thấy chút gì chứng tỏ hần từng luyện võ công thượng thừa cả, nếu hần thật sự là cao thủ, võ công tất nhiên không thua người với ta, bằng không chỉ cần hần lộ ra hành động sơ hở, không thể nào qua được mắt ta. Đối với người này, phải vạn phần cẩn thận.”

Trầm Lãng cười nói:” Phải vạn phần cẩn thận, còn có một người.”

Vương Liên Hoa hỏi:” Là ai?”

” Ngươi.”

Trầm Lãng lấy từ trong ngực ra một xấp giấy, nói :” Người xem đây là cái gì?”

Vương Liên Hoa có chút chột dạ, nói:” Đây chẳng qua là hai mươi ngân phiếu thôi mà.”

Trầm Lãng cười nói:” Đúng vậy, đó chính là ngân phiếu người đưa cho đám khất cái kia.”

Vương Liên Hoa ha ha cười nói:” Hiền tể của Chu Bách Vạn sao lại tranh giành hai mươi tờ ngân phiếu với đám khất cái chứ?”

Trầm Lãng nói:” Mấy tấm ngân phiếu này, tại tiền trang (ngân hàng thời xưa) gần đây, để đề phòng làm giả, đã dùng ấn ký hình hoa đào bằng mực đỏ làm dấu, quả thực là không nhìn kỹ, sẽ nhìn không ra. Hoa đào, cũng không phải là ấn ký của Vương công tử sao? Chỉ sợ trước đó, năm mươi lượng bị tiểu khất cái kia cướp đi mất, cũng có ấn ký như vậy phải không? Nếu không khất cái làm sao lại biến thành thổ phỉ?”

Vương Liên Hoa cầm mấy tờ ngân phiếu kia nhìn xem, rồi trả lại cho y, thản nhiên cười nói:” Trầm huynh thật sự là quá lo, mực đỏ tìm đâu mà chẳng có.”

Trầm Lãng cũng không để ý đến hắn, tự cố tiếp tục nói:” Một là thử thân phận Đồng Thiếu Anh, hai là ở trước mặt hắn biểu hiện chính mình quả thật không có võ công, còn ba là, phỏng chừng là ngân phiếu này có cái gì đó kỳ quái ?”

Vương Liên Hoa lắc đầu nói:” Trầm huynh càng nghĩ càng quá, tại hạ chẳng qua là hảo tâm đến nhắc nhở Trầm huynh một lời, tự dừng lại phải chịu nghi hoặc này.” .Nói xong liền hướng cửa phòng kia đi, gấp một cái nói:” Quấy rầy Trầm huynh, mong Trầm huynh tiếp tục nghỉ ngơi, cũng đừng quên cất giữ ngân phiếu chứng minh Vương mỗ có mưu đồ bất chính cho cẩn thận.”

Trầm Lãng nhìn thân ảnh càng đi càng xa, cho đến khi biến mất ở chỗ rẽ của hiên, không khỏi khẽ thở dài:” Vương Liên Hoa, người đến tốt cùng muốn làm cái gì?”

Cầm trong tay mấy tấm ngân phiếu kia giơ lên, dưới ánh trăng, ấn ký hoa đào làm dấu kia, quả nhiên không còn thấy nữa.

6. Chương 6

Editor: Lê Cung Chủ

Sáng sớm hôm sau, Đồng Thiếu Anh quả nhiên đến.

Có điều, khi hắn xuất hiện, ngay cả Trầm Lãng cũng hoảng. Chỉ thấy hắn mặt mày bầm tím, bước đi khập khiễng, cười chào bọn họ lại còn khó coi hơn cả khóc..

Vương Liên Hoa vội đến gần, hỏi thăm: “Sao Đồng huynh lại thành ra như thế này?”

Đồng Thiếu Anh thở dài:” Hôm qua trên đường về nhà, lại gặp phải đám khất cái hôm trước, đáng giận võ nghệ của ta đánh không lại bọn chúng, kết quả là liền thành như vậy. Nếu không nhờ gặp nha sai tuần tra ban đêm, chỉ sợ tại hạ hôm nay không thể tới gặp hai vị.”

Vương Liên Hoa tự trách nói:” Đồng huynh nếu không phải vì cứu tại hạ, sao có thể rơi vào tình thế này. Đã vậy, Đồng huynh hãy cùng bọn ta lên đường, tạm thời tránh bọn ác cái kia.”

Đồng Thiếu Anh ôm quyền nói:” Về sau liền phải nhờ nhị vị chiếu cố.”

Vương Liên Hoa vội vàng hoàn lễ:” Đồng huynh khách khí.”

Trầm Lãng nghĩ thầm rằng tám chín phần là Vương Liên Hoa đã phái người đi dò xét Đồng Thiếu Anh, nhưng kết quả không như ý muốn. Hai người này đều mang dụng tâm, khiến người khác thực đau đầu.

Nhưng y phải thừa nhận là y thích loại cảm giác này.

Đao quang kiếm ảnh, tranh đấu gay gắt, quay đầu lại nhân sinh như giấc mộng—thế mới là giang hồ.

Lại không biết Thất Thất cùng Trầm tình ở nhà như thế nào?

Nghĩ vậy liền cảm giác trong lòng thực ấm áp.

Cái gọi là tự do, cũng chỉ là có một nơi để quay về.

Giờ roi giục ngựa, hăng hái, giống như phía sau có ánh mắt đa tình của Thất Thất dõi theo.

Ra thành Trường An, Trầm Lăng liền cảm giác bị người khác theo dõi.

Loại cảm giác này phi thường không tốt, tựa như có người kẻ dao ở sau lưng, mà không thể quay đầu lại nhìn hẳn là ai.

Nắng xuân rực rỡ len lỏi qua tầng tầng lớp lớp cây roi xuống, ấm áp khiến người ta đắm say. Ẩn trong tàng cây, tựa hồ nhugu ánh mắt băng lãnh ở phía xa đang nhìn lại đây, khiến ý xuân ấm áp cũng trở nên giá lạnh.

Sát khí thực mạnh!

Đồng Thiệu Anh bởi vì tối hôm qua xảy ra sự cố tinh thần có chút không phấn chấn.

Vương Liên Hoa như trước, khoe môi mỉm cười, nhưng lại có chút đắm chiêu.

Sát khí kia lại giống như càng ngày càng mạnh, chỉ cần khí mà đã muốn bức người lộ diện.

” Trầm Lăng.” Vương Liên Hoa đột nhiên kêu một tiếng.

Trong nháy mắt Trầm Lăng quay đầu, sát khí kia đã đạt tới cực điểm.

Đao phong màu xanh cách cổ Trầm Lăng không quá nửa tấc.

Nếu ra tay nhanh hơn một chút, e rằng Trầm Lăng đã ngã.

Đáng tiếc hẳn chậm.

Kiểm Trầm Lăng đã tới ngực hẳn.

Cùng lúc, người Đồng Thiệu Anh rơi xuống ngựa.

Vương Liên Hoa vỗ tay cười to nói:” Đặc sắc đặc sắc! Đao thật nhanh! Không hổ là ‘ Khoái Đao’ Từ Vân Thanh.”

Người kia cười khổ nói:” Chỉ tiếc, không nhanh bằng kiếm của Trầm Lăng, cũng không nhanh bằng ngón tay của Vương Liên Hoa người.”

Từ Vân Thanh ước chừng bốn mươi tuổi, vóc người tầm trung, diện mạo thập phần cương nghị. Lúc này mặc dù bị kiếm Trầm Lăng khổng chế, nhưng vẻ mặt lạnh nhạt, đúng mực. Trầm Lăng thập phần nghi hoặc, hỏi:” Tại hạ tự hỏi chưa bao giờ đắc tội đến Từ tiên bối, vì sao Từ tiên bối lại ra tay hạ sát tại hạ?”

Từ Vân Thanh cười dài nói:” Ta vốn tưởng rằng ngươi là người nghĩa hiệp, không ngờ ngươi lại làm ra loại chuyện này, khiến cho giang hồ lại sinh phong ba. Lần này bại trong tay ngươi, tại hạ cũng không có gì để nói, tùy ngươi xử trí.”

Trầm Lăng không hiểu ý đối phương, đành nói:” Chuyện này..... Chắc hẳn là có hiểu lầm.”

Từ Vân Thanh nói:” Người trong thiên hạ đều biết Vương Liên Hoa là đứa con của Sài Ngọc Quan cùng Vương Vân Mộng, ngươi cùng hắn cấu kết, còn biện bạch cái gì?”

Trầm Lăng đỡ khóc đỡ cười:” Tại hạ, tại hạ..... Thật sự không biết tiên bối đang nói cái gì.”

Vương Liên Hoa ở phía sau y bật cười nói “Nói nhiều như thế, ý chính chẳng phải là muốn tàng bảo đồ kia sao?”

Từ Vân Thanh sắc mặt đỏ lên, nói:” Phụ thân ta vì ‘ vô địch bảo giám’ mà chết, tại hạ nếu có thể có được nó, cũng cảm thấy an ủi linh hồn của cha nơi chín suối.” Phụ thân Từ Vân Thanh – Vạn Thắng Đao, đúng là mười sáu năm trước bị chết ở trên núi Hành Sơn ”

Nói đến “Vô địch bảo giám”, Trầm Lăng liền tỉnh ngộ, trong lòng biết rõ chuyện này y không thể thoát khỏi can hệ với Vương Liên Hoa. Vương Liên Hoa cười to nói: “Dừng dừng dừng, ngươi mà hỏi y, chỉ sợ khi mặt trời xuống núi, cũng hỏi không được nguyên do, tốt nhất vẫn là ta nói thì hơn. Trầm Lăng, ta đây hỏi ngươi, bảy năm trước, vì sao ngươi không dứt khoát một đao giết chết ta?”

Trầm Lăng im lặng, sau một lúc lâu mới đáp: “Dù sao ngươi cũng từng trải hoạn nạn cùng ta, ta... không đành lòng.”

Trong mắt Vương Liên Hoa hiện lên một tia thần sắc kỳ dị, rất nhanh liền bị che dấu: “Chỉ tiếc, rất nhiều người nghĩ rằng, ta là dùng ‘vô địch bảo giám’ để đổi mạng.”

Trầm Lăng không khỏi kêu lên: “Bảy năm trước không phải chân tướng đã rõ ràng sao? Đây chẳng qua là âm mưu của Khoái Hoạt Vương mà thôi.”

Vương Liên Hoa cười lạnh nói: “Nếu không phải người giang hồ tin tưởng trên đời này thực sự có ‘vô địch bảo giám’, như thế nào lại trúng kế của Khoái Hoạt Vương? Nếu thực sự có ‘vô địch bảo giám’, khả năng lớn nhất là nằm trong tay Khoái Hoạt Vương hoặc mẫu thân ta — mà chắc chắn, đã ở trong tay mẫu thân ta, thì chính là ở trong tay ta.”

Trầm Lăng cười khổ nói: “Ngươi lần này bảo ta đồng hành đi tìm bí kíp này, chẳng phải là bằng chứng rõ ràng ta cùng ngươi hưởng lại đó sao?”

Vương Liên Hoa nhìn y cười nói: “Trầm Lăng, ngươi có khi giống quỷ, cái gì cũng biết, lại có lúc giống hài đồng (đứa trẻ nhỏ), cái gì cũng không biết. Năm đó ngươi đấu với Khoái Hoạt Vương, người người đều biết ngươi là con của Trầm Thiên Quân, còn được đám người Lý Trường Thanh trợ giúp, xây dựng Nhân Nghĩa trang làm việc chính nghĩa, người người đề cử làm Võ lâm minh chủ. Ngươi có biết, có bao nhiêu kẻ đổ kỵ ngươi, âm thầm truyền bá những tin đồn gây bất lợi cho ngươi?”

Trầm Lăng thở dài: “Ngươi lần này dùng tính mệnh của Tinh nhi uy hiếp để ta cùng với ngươi đồng hành, lại có âm mưu gì đây?”

Vương Liên Hoa bật cười: “Người trong giang hồ một mực tin ‘Vô Địch Bảo Giám’ ở trong tay ta, Vương mẫu cũng đã nói, nếu một mình ta đi tìm bí kíp kia, thực sự là mang mạng nhỏ của mình đi đặt cược. Nếu có thêm ngươi, khả năng giành phần thắng có thể cao hơn một chút. Dù gì thì chẳng phải mọi người cũng đã sớm nghĩ ngươi thông đồng với ta làm điều xấu rồi đó sao, tiện thể cho ngươi biết rõ bộ mặt thật của nhân nghĩa nhân sĩ, có gì không tốt chứ?”

Trầm Lăng nghe được buồn bã, xoay người hướng Từ Vân Thanh nói: “Từ tiên bối, ngươi nên trở về đi. Tại hạ chỉ có một lời cảnh báo: Chớ dẫm phải vết xe đổ của lệnh tôn.”

Từ Vân Thanh hừ lạnh một tiếng nói: “Tại hạ tự thẹn võ nghệ không cao cường, nhưng nếu để tên ma đầu Vương Liên Hoa này lấy được bí kíp, thì tuyệt đối không thể! Giang hồ chính phái nhân sĩ tuyệt không sẽ bỏ qua cho các ngươi!” Ngôn ngữ tuy rằng hùng tráng, nhưng hần lại nhanh chóng đứng dậy, thoáng một cái liền biến mất.

Vương Liên Hoa cười nói: “Ngươi cần gì tốn công nói với hắn. Dù sao ngươi nói cái gì, hắn cũng sẽ không tin ngươi.”

Trầm Lăng nói: “Từ đây về sau, ta phải cùng ngươi chống lại vô lâm.” Thở dài một tiếng, lộ vẻ tiêu điều. Chính là, cho dù cho y lựa chọn một lần nữa, vì tính mạng Trầm tinh, chỉ sợ vẫn là lại đáp ứng điều kiện của Vương Liên Hoa!

Vương Liên Hoa lúc này lại cười đến vẻ mặt ngả ngớn, vươn tay vuốt cằm y, trêu tức cười cười nói: “Đại hiệp, ngươi không vui sao?” Đương nhiên là rửa hận đêm hôm qua rồi.

Nụ cười rạn nứt, chỉ sợ hoa đào cũng không sánh bằng.

Trầm Lăng lại chỉ có thể cười khổ: “Ta thực sự vui mừng.” Mọi người đều biết tàng bảo đồ nằm trong tay Vương Liên Hoa, nhưng hắn có thể nắm giữ tình thế hay không, thì phải đấu cùng quần hào giang hồ mới biết được.

Giang hồ, đường về không phải lúc nào cũng mở lối.

7. Chương 7

Editor: Lê Cung Chủ

Xong chuyện Vương Liên Hoa giải huyết cho Đồng Thiếu Anh, lừa hắn, nói là lúc này hắn hôn mê, vậy mà Đồng Thiếu Anh lại chẳng may nghỉ ngơi, còn nhân tiện mắng luôn đám khất cái ác ôn hôm qua, thấy Vương Liên Hoa đầm ngực đậm chân, bộ dạng ‘Đồng huynh, là ta hại ngươi’, đột nhiên hào khí bừng bừng phấn chấn, vỗ ngực làm vẻ ‘ta tuyệt không ngại’. (y như lấy lòng mỹ nữ =A=)

Ba người tiếp tục giục ngựa đi, thẳng đến chỗ Ô Hà trấn, Vương Liên Hoa nói: “Đồng huynh, chúng ta trước tiên nên ở nơi này dùng chút điểm tâm, rồi đi tìm thầy thuốc chữa bệnh cho ngươi, nếu không tại hạ trong lòng sẽ rất áy náy.” Cũng không chờ Đồng Thiếu Anh trả lời, liền đi đến hỏi một lão nhân áo xám ven đường: “Lão trượng, có thể chỉ cho tại hạ biết thầy thuốc trấn này ở đâu không?”

Lão nhân kia cũng không nâng mắt lên nhìn bọn họ, đã chỉ chỉ về con phố ở phía tây xa xa kia: “Đi thẳng là thấy.”

Tạ ơn lão nhân kia, ba người tìm đến con phố, Đồng Thiếu Anh đột nhiên nói thanh: “Trấn nhỏ này thật đúng là kỳ quái. Thời điểm chính Ngọ chẳng phải là lúc nông phu về nhà ăn cơm hay sao, sao bốn bề lại vắng lặng thế này?”

Trầm Lăng trong lòng căng thẳng, lúc tiến vào trấn nhỏ này đã sớm nhận thấy có chút quái lạ, lúc này lại thêm lời của Đồng Thiếu Anh đá động, bất giác cảm thấy lo sợ. Chợt nhớ đến lão nhân chỉ đường vừa rồi, giọng nói kia không hề giống giọng Trường An, lòng càng thêm nghi ngờ.

Quay đầu lại nhìn, lão nhân vừa mới ngồi ở đầu thôn kia, thế nhưng đã không còn thấy nữa.

Vương Liên Hoa cười nói Đồng huynh, sao ngươi không nghĩ là thôn phụ ở đây đều đi đưa cơm cho tướng công rồi, nên mới khiến nơi này vắng vẻ như vậy.”

Đồng Thiếu Anh gãi đầu nói: “Cũng đúng.” Cả hai người đều rãnh rỗi y như nhau, tán gẫu giết thời gian.

Chuyện đã đến nước này, cho dù có bầy dựng sẵn, cũng không thể không bước vào.

Nơi lão nhân kia chỉ, cũng là không phải là khó tìm. Hiệu thuốc ở thôn nhỏ này, không hề có biển hiệu gì, trên quầy hàng tồi tàn có phơi một chút dược thảo. Trầm Lăng nhìn quanh cũng không thấy lấy một bóng người, đành phải gọi lớn: “Đại phu có đây không?”

Có tiếng người từ bên trong vọng lại, không bao lâu sau có một lang trung (thầy thuốc) trung niên y phục mộc mạc, rất cao nhưng lại vô cùng gầy, đôi tay vươn ra chẳng khác nào xương khô. Người nọ đánh giá ba người một phen, rồi nói với Đồng Thiếu Anh: “Là người muốn xem bệnh?”

Đồng Thiếu Anh nói: “Đúng vậy.”

Lang trung kia gọi hắn vào ngồi xuống, tỉ mỉ xem xét ngoại thương cho hắn, bắt mạch, nhân tiện nói: “Bắt quả là chút ngoại thương, không có gì trở ngại, bởi một chút cao, uống được kích thích lưu thông khí huyết là được rồi. Ngươi theo ta vào trong bôi thuốc.”

Đồng Thiếu Anh liền theo hắn vào trong, hai người ở ngoài phòng đợi một lát. Chốc sau một nữ tử thôn quê dung mạo vô cùng thanh tú, xinh đẹp từ trong buồng đi ra, cười với bọn họ: “Hai vị ở bên ngoài chờ không mệt sao? Lại đây uống chút nước trà đi.” Liền cầm hai cái bát thô, châm trà đưa cho hai người.

Vương Liên Hoa kia một đôi ánh mắt gian tà, thẳng nhìn nữ tử kia, thở dài: “Thật đúng là nước trong thì sẽ có hoa sen, cảnh đẹp thì sẽ xuất hiện mỹ nhân.” Nữ tử kia nghe được lời này, mặt liền ửng hồng, lộ vẻ e lệ, rót trà cho Vương Liên Hoa cũng không dám ngẩng mặt nhìn hắn. Vương Liên Hoa giả thối xấu, nói: “Sao có thể làm phiền cô nương rót trà được, để tại hạ tự rót được rồi.” Liền tự tay tiếp ấm trà trong tay nữ tử, còn nhân cơ hội sờ soạng, vẻ mặt biểu tình mê đắm, nữ tử kia lại ngay cả đầu cũng không dám nâng, vội vàng rút tay về.

Trầm Lãng tiếp nhận chén trà Vương Liên Hoa rót, giơ lên bên môi, rồi lại buông, cười nói:” trà này thật nóng, đợi chốc nữa nguội sẽ uống, cô nương nếu bận cứ việc đi.”

Vương Liên Hoa trêu đùa “Cô nương pha trà, sao lại nóng vậy chứ.” Liền đem chén trà uống một ngụm, lại nhỏ thẳng ra, kêu lên:” Nóng quá Nóng quá!” Hình dung thập phần chật vật.

Nữ tử kia thấy bộ dáng bọn họ như thế, ngạc nhiên nói:” Đây rõ ràng là trà nguội, như thế nào lại nóng được?” Đã thấy Vương Liên Hoa còn đang che miệng thổi khí kêu nóng, liền chính mình rót một chén, một hơi uống hết nửa chén trà, lắc đầu nói:” Không phải là nguội sao?”

Vương Liên Hoa cũng không kêu nóng nữa, cười nói:” Cô nương thật sự cảm thấy không nóng sao?”

” Không.....” Từ ‘nóng’ còn chưa nói ra, nữ tử kia đột nhiên thay đổi sắc mặt, mới vừa rồi ánh mắt e lệ giờ đã nhìn lên, gắt gao trừng mắt nhìn Vương Liên Hoa, trong ánh mắt lộ vẻ oán độc.

Vương Liên Hoa dù thế vẫn ung dung cười nói:” Thật là một cô nương thông minh, biết không nên nói. Mở miệng nói, đến lúc đó nóng hổi luôn cả lục phủ ngũ tạng rồi, sẽ không tốt chút nào.”

Nữ tử kia vốn định kêu to, nghe hắn nói lời này, cả người mềm nhuyễn, oán hận nói:” Trà này, trà này.....”

Vương Liên Hoa nói “Người hạ độc trong bát, ta sẽ không hạ độc trong trà sao?” Đến bên cạnh sờ tay thiếu nữ kia trêu tức :”Thiếu nữ thôn quê sao lại có đôi tay trắng đến vậy chứ? Tại hạ cần phải kiểm tra kĩ mới được.” Trong mắt lộ vẻ khinh bạc, nữ tử kia kêu cũng kêu không được, khóc cũng khóc không ra.

Trầm Lãng thấy bộ dạng hắn thế kia, chính là cười khổ. Lập tức hỏi nữ tử:” Các người có mấy người, do người nào sai khiến? Vì tang bảo đồ mà đến? Không muốn chết thì nói thật ra đi.”

Nữ tử từ đầu chí cuối chỉ đáp:” “Trong thôn này ước chừng có ba mươi hai người, chúng ta đều là người Phi Ứng Minh.”

” Phi Ứng Minh?” Trầm Lãng thở dài “Sát thủ hắc đạo vừa nghe tin đã lập tức hành động, tin này truyền thật là nhanh.”

Vương Liên Hoa cười nói:” Ba mươi hai người, nếu đều là cao thủ, chỉ sợ là một trận sống mái.” Hai người liếc nhau, Vương Liên Hoa phất chốc ra tay điểm huyệt ngũ nữ tử , liền giả giọng nữ tử kêu lên:” Hai tên này quả thật là vô dụng, nhanh như thế đã bị trúng kế.” Sau đó nhẹ nhàng không một tiếng động trốn ở cửa hông phía sau căn phòng, chờ tên kia bước ra, đang định điểm huyệt tên đó, bỗng dưng phát hiện kẻ đi ra lại là Đồng Thiếu Anh, không khỏi có chút sửng sốt.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, không ngờ hắn lại bị Đồng Thiếu Anh nhanh tay hơn điểm huyệt, Trầm Lãng trở tay nhưng đã không kịp.

Vương Liên Hoa thất thanh nói:” Người, người.....”

Đồng Thiếu Anh khác hẳn dáng vẻ cả lơ phất phơ lúc trước, ánh mắt sáng rực, toàn thân toát ra vẻ âm hiểm. Hắn chỉ mỉm cười, nói: “Thông minh như Vương công tử, chẳng lẽ không biết đến câu ‘Bọ ngựa bắt ve sâu, chim sẻ ở phía sau’ sao?”

Trầm Lãng thở dài :“Trầm Lãng thật không có mắt, từ trước đến giờ chưa từng nghi ngờ Đồng huynh.”

Đồng Thiếu Anh cười nói “Bộ dạng lôi thôi lếch thếch luôn khiến người khác không phòng bị.Vương công tử, người hãy mang tang bảo đồ kia ra đây đi”.

Vương Liên Hoa nói:“Ồ trong ống tiền nhỏ trước ngực ta ấy.” .Đồng Thiếu Anh với tay vào trong lòng ngực hắn, mò mẫm một hồi, lấy ra một ống tiền nhỏ, mở ra, quả nhiên là một tấm bảo đồ được cuộn lại. Dem bảo đồ mở ra, liền cười nói:” Tại hạ cũng không có ý định hại hai vị chỉ là muốn thứ này thôi.” Nói xong liền kéo Vương Liên Hoa tới cửa, gắng sức đưa hắn đẩy vào người Trầm Lãng, rồi cả người như chim đang cánh bay lên trong nháy mắt đã biến mất.

Trầm Lãng thấy hắn đi xa, liền nhìn Vương Liên Hoa cười khổ nói:” Người còn muốn ở trong ngực ta đến khi nào?”

Vương Liên Hoa cười hì hì, thản nhiên đứng thẳng người, hóa ra hắn hoàn toàn không bị quản chế huyết đạo: “Vương Liên Hoa ta gạt ai cũng được, chỉ mỗi Trần Lăng người là không gạt được a.”

Trần Lăng nói: “Người đối với hắn đã sớm có phòng bị, mới này còn cố tình để hắn đắc ý, lúc nào cũng bày mưu tính kế.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Hiện tại toàn bộ võ lâm đều đối với bảo đồ này như hổ rình mồi, nhất cử nhất động của người với ta, đều trong vòng giám sát của người khác. Giờ đã có người thay thế ta làm mục tiêu của toàn võ lâm, không sướng hơn sao?”

Trần Lăng nói “Được rồi. Chúng ta thoát thân trước đã.” Không hiểu Trần Lăng đã nghĩ ra kế sách gì, cũng không để ý đến hắn, đi thẳng vào buồng trong thăm dò, chỉ thấy gã lang trung trung niên giả mạo quả nhiên đã hôn mê trên mặt đất, không nói một lời cởi quần áo của tên kia mặc vào người. Vương Liên Hoa ôm thiếu nữ kia theo đằng sau, thấy Trần Lăng đã tráo y phục xong xuôi, nhều mày nói: “Trần Lăng, ta muốn mặc y phục trên người người, người mặc trang phục nữ này được không?”

Trần Lăng dở khóc dở cười: “Ta chỉ sợ là mặc không vừa bộ trang phục nữ này.” Đột nhiên liền nhớ tới năm đó Vương Liên Hoa Vương Liên Hoa vì bảo vệ Chu Thất Thất mà dám giả nữ, còn được hứa hôn gả con gái người ta cho, không khỏi mỉm cười.

Vương Liên Hoa biết y suy nghĩ cái gì, liền oán hận trừng mắt nhìn y liếc mắt một cái, cuối cùng cũng bắt đắc dĩ đành phải thay nữ trang kia, tuy là có chút nhỏ, nhưng miễn cưỡng thì hắn vẫn có thể mặc được, Trần Lăng đích thật là mặc không vừa. Ôm bộ trang phục nữ kia cùng hộp trang điểm đến, chỉ nửa khắc sau, đã trở thành một thiếu nữ đang từ từ bước ra.

Vương Liên Hoa trầm mặc không nói gì, đạm nhiên bước đến bên Trần Lăng. Lúc này hắn thật sự đã mang dung mạo một thiếu nữ, làn thu thủy nét xuân sơn, đẹp tựa sen hồng, mi tựa liễu. So với thiếu nữ lúc này, còn có phần thanh nhã hơn, Trần Lăng ngẩn ngơ nhìn người trước mặt, vô thức nói: “Thật sự là mỹ nhân.”

Lời vừa nói ra, chiếc bút đang vẽ trên mặt mỹ nhân bị ném mạnh vào mặt y, không khỏi than đau một tiếng. Vương Liên Hoa giận: “Người nói cái gì?”

Trần Lăng tự biết mình lỡ lời, cười lấy lòng: “Ta nói người thay đổi hình dáng thật sự cao siêu.” Vương Liên Hoa lúc này mới không nói nữa, tiếp tục vẽ mặt, không bao lâu sau thản nhiên đứng dậy: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Hai người rời khỏi hiệu thuốc bắc, cưỡi ngựa chạy thẳng theo đường ra thôn. Trên đường, nhìn thấy vài kẻ có vẻ là sát thủ ngầm của Phi Ứng Minh muốn chạy theo hỏi hai người bọn hắn, liền bỏ lại vài tiếng: “Trần Lăng và Vương Liên Hoa trúng độc của ta đang ở trong hiệu thuốc, các người đến xem thể nào! Có một tên khác lấy bản đồ chạy mất, ta đi bắt hắn!”

Nghe được lời này, những người đó liền đều hướng đến hiệu thuốc bắc kia, dù có ba mươi hai người đi chẳng nữa, cũng không thể bằng một con ngựa tốt, bọn hắn dần dần bỏ lại đám người nháo nhào ở phía sau.

Trên đường đi, hai người không gặp bất kì trở ngại nào, một mạch ra khỏi thôn Ô Hà.

8. Chương 8

Editor: Lê Cung Chủ

Thoát khỏi nguy hiểm, mà may mắn lại không tổn hại gì, thực khiến người ta đắc ý

Vương Liên Hoa giục ngựa chạy như bay, ầm ĩ cười to, không thèm để ý đến vạt áo lộn xộn, vài sợi tóc rối bay bay. Rõ ràng là dung mạo một thiếu nữ nhu mì, nhưng cách cười kia lại tỏ rõ là một nam nhân phóng túng, cuồng ngạo. Trần Lăng nhìn cũng bất giác nở nụ cười, lại không biết rằng trong mắt Vương Liên Hoa, nét cười của y trên khuôn mặt giả trang tên sát thủ lang trung trông vô cùng quỷ dị.

Hai người đều cảm thấy rất thú vị, thỉnh thoảng liền hướng đối phương nhìn, khi ánh mắt giao nhau, trong lòng lại xuất hiện một cảm giác dường như gió xuân đang thoảng qua, làm cho cảnh sắc xung quanh bỗng đứng trở nên xanh tươi, trong đáy mắt, mọi thứ đều trở nên tươi đẹp.

Hiểu rõ bên cạnh tiếng cười, sau khi vui vẻ qua đi, vẫn phải âm thầm tính kế đề phòng nhau, nhưng giờ khắc này vẫn kiềm không được mà vui sướng vì tâm ý tương thông.

Nhân sinh vốn là rất tịch mịch, vậy nên xin đừng hỏi nguyên do.

Đoạn đường từ Trường An tới Lan Châu, càng ngày càng thấy sơn dã hoang vắng, người ở rất thưa thớt. Năm đó mặc dù cũng đi qua đoạn đường này, khi ấy y lên núi Hưng Long dự Khoái Hoạt Vương, mang về hào hoa phong nhã, cướp đi biết bao nhiêu trái tim mỹ nhân. Mà hiện giờ hai người vội vàng vàng ra khỏi Ô Hà trấn, một mình một ngựa, bụng đói kêu vang, thập phần mệt mỏi. Nhưng tại đây vùng cảnh vật hoang vu, đừng nói đến cái gì khách điểm, ngay cả thôn xá của người nhà nông cũng không thấy.

Trầm Lăng lúc thiếu niên, một mình bước chân vào giang hồ, màn trời chiếu đất cũng là sự thường, cũng không cảm thấy có gì to tát. Vương Liên Hoa từ nhỏ chính là làm thiếu gia, mặc kệ tới nơi nào, cũng biết có một xấp ngân phiếu thì muốn có gì tất được vậy. Nhưng trong tình cảnh này dù có ngân phiếu cũng chẳng tìm được nơi nào, người như hắn chưa từng trải qua chuyện này, nghĩ đến tối nay có lẽ sẽ phải ăn ngủ nơi hoang dã, tránh không được cảm thấy buồn bực, Trầm Lăng nhìn bộ dáng này của hắn, càng cảm thấy thú vị, liền cố ý hỏi:” Vương công tử, sắc trời đã tối, nên tìm chỗ để nghỉ ngơi một đêm trước, ngày mai hắn tiếp tục đi?”

Wương Liên Hoa chính là phiền não việc này, vừa nghe y nói như thế, liền nhăn mi lại nói:” Nơi này chung quanh không thấy người ở, ngay cả cái miếu sơn thần thổ địa cũng không có, làm thế nào mà nghỉ tạm được?”

Trầm Lăng cười nói:” Xem ra tối nay, khó tránh khỏi là muốn ‘lấy trời làm nhà, lấy đất làm chiếu’ rồi.”

Wương Liên Hoa nghe vậy sắc mặt càng thêm khó coi, nhưng cũng không nói thêm gì, chỉ gật gật đầu. Trầm Lăng thấy bộ dáng của hắn như vậy liền không trêu nữa, chỉ nói: “Đi thêm chút nữa xem thế nào.”

Lại tiếp tục đi khoảng nửa canh giờ, qua một cửa đạo sơn, lại nhìn thấy có mấy thôn xá. Trầm Lăng nói:” Có lẽ là chỗ ở của tiểu phu trên núi, đêm nay chúng ta tá túc ở đây được không?”

Sắc mặt Vương Liên Hoa dịu lại, gật gật đầu nói:” Cũng tốt.” Hai người nhảy xuống ngựa, đi đến gõ cánh cửa một căn nhà, một lão phụ nhân khuôn mặt nhăn từ mở cửa, Trầm Lăng liền thi lễ nói:” Đại nương, chúng ta lữ khách muốn đến Lan Châu, có thể thương tình cho tá túc một đêm được không?”

Lão phụ nhân kia liếc mắt nhìn bọn họ một cái, thấy cách ăn mặc của bọn họ đều là người thôn quê, liền cười nói:” Trông các người cũng không có vẻ là người xấu, hôm nay con của ta đi lên trấn trên bán chút củi lửa, sẽ không trở về, các người nếu không chê, có thể ngủ ở phòng của con ta.”

Hai người tạ ơn lão phụ nhân, theo lão vào trong phòng. Vương Liên Hoa lúc này là bộ dáng nữ tử, liền cũng bắt chước nói giọng nữ:” Không biết nên xưng hô đại nương như thế nào đây?”

Lão phụ nhân nói:” Ta họ Lý, gọi ta là Lý đại nương cũng được rồi.”

Wương Liên Hoa nũng nịu nói:” Lý đại nương, tướng công nhà ta cũng họ Lý. Hôm nay gặp nhau, đúng là tìm được họ hàng mà.” Nói xong liền hướng Trầm Lăng liếc mắt một cái, ám chỉ tên giả của Trầm Lăng, Trầm Lăng chỉ biết cười khổ.

Lý đại nương nghe xong lại thập phần cao hứng, gặp Vương Liên Hoa dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, ngôn ngữ khả ái, Trầm Lăng ăn mặt giống như lang trung, tuổi cũng không còn trẻ, thậm chí nghĩ tới con mình còn chưa cưới vợ, người ta đã có một bông hoa nhài cắm bãi phân trâu, không thêm để ý đến Trầm Lăng, thẳng hướng Vương Liên Hoa nói:” Các người bốn ba một ngày, chắc cũng đã đói bụng, ta đi làm vài thứ cho các người ăn.” (tội nghiệp lão Trầm bị chìm hàng =]])

Hai người vội vàng cảm ơn. Không bao lâu Lý đại nương liền bưng ra hai bát mì to nóng hằm hập đi lên, cười nói:” Cũng không có ngon, chỉ để ý ăn no là được.” Ngồi bên cạnh nương nhờ ngọn đèn để thêu hài,

mắt nửa ngày vẫn không khâu kim được, đành phải mở lời với Vương Liên Hoa: “Cô nương, giúp lão khâu kim được không?”

Vương Liên Hoa giúp bà khâu kim, Lí đại nương liền thở dài: “Tuổi ta đã lớn, mắt càng ngày càng yếu. Lửa đèn mỗi ngày lên núi đốn củi, hài rất mau hư, lão mới làm một đôi, chưa gì đã rách mất.” Lại nhìn Vương Liên Hoa cười nói, “Cô nương nhất định là rất đảm đan phải không?”

Trầm Lãng trong lòng cười thầm, đã thấy Vương Liên Hoa bộ dáng thẹn thùng, suýt chút nữa phun cả một miệng mì lên mặt hắn. Lí đại nương đối với Vương Liên Hoa rất là yêu thích, nói với hắn rất nhiều chuyện quanh đi quẩn lại cũng chỉ là chồng bà mất sớm, một thân một mình nuôi con lớn lên, cũng may từ nhỏ con đã hiểu lòng mẫu thân, chỉ tiếc đến giờ vẫn chưa cưới được vợ. Thái độ Vương Liên Hoa cũng thật khác thường, nghe Lí đại nương nói gì cũng gật đầu lắng nghe.

Trầm Lãng trong lòng âm thầm kinh ngạc, chờ đến khi chúc ngủ ngon Lí đại nương xong, quay về phòng rồi mới cười nói với Vương Liên Hoa: “Thật không biết người là người kính lão như vậy.”

Vương Liên Hoa cũng không đáp lại y, chỉ cởi giày rồi leo lên giường, đem cả tấm chăn bông quấn chặt vào mình. Thật đúng là hẹp hòi, chăn bông và giường cũng chỉ có duy nhất một cái, bị hắn chiếm toàn bộ. Trầm Lãng vừa tức giận vừa buồn cười, đẩy đẩy hắn nói: “Chia cho ta chút chăn bông.” Hắn cũng không để ý. Trầm Lãng không thể làm gì, chỉ biết cười khổ nói: “Vương Đại công tử, xin thương xót, tại hạ cũng muốn ngủ, để ngày mai còn có sức mà lên đường.”

Vương Liên Hoa không cam tâm nhích vào bên trong một chút, chừa lại một khoảng trống nhỏ. Trầm Lãng cũng không để ý nhiều, nằm xuống bên cạnh hắn, tùy tiện lấy góc chăn đắp lên rồi đi ngủ.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, cảm thấy có gì đó khó chịu, đột nhiên tỉnh lại, nhất thời bất giác không rõ ở đâu, chỉ cảm thấy trước ngực nóng bỏng. Hóa ra là Vương Liên Hoa ngủ say, mặt chôn trong lòng y, chăn bị đá sang một bên, trong lòng không khỏi cảm thán khen tặng dáng ngủ của người này. Đang định đẩy hắn ra, lại nghe thấy tiếng nấc rất nhỏ từ trong lòng ngực y phát ra.

Trầm Lãng sống trên đời này, đã từng gặp qua cảnh nữ nhân khóc cũng như cảnh nam nhân khóc, chẳng qua đối y nữ nhân khóc là để làm nũng, nam nhân khóc là để cầu xin y tha mạng. Nhưng y không thể tin được – Vương Liên Hoa cũng khóc! Mà lại còn khóc ở trong lòng ngực y!

Phản ứng đầu tiên là nghĩ người này đang đùa giỡn mình, liền nhẹ giọng kêu: “Vương Liên Hoa? Người sao thế?” Vương Liên Hoa cũng không đáp lại y, chỉ phát ra tiếng nấc khẽ, hé ra gương mặt tuy là bộ dáng cải trang nữ tử, nhưng tâm trạng thống khổ kia, cũng không thể nào che lấp được. Hai mắt nhắm nghiền, chắc hẳn là gặp ác mộng.

Trầm Lãng liền đẩy đẩy hắn, kêu lên: “Vương Liên Hoa, tỉnh lại đi!”

Vương Liên Hoa lại đột nhiên kêu lên một tiếng, dọa y như muốn nhảy dựng.

Thanh âm trầm thấp mà thống khổ, nghe thấy lòng y chột thất lại.

Từ hắn gọi, rõ ràng là: “Mẫu thân”.

Tiếp theo là một trận nức nở như trẻ con.

Nếu không phải chính tai nghe thấy, Trầm Lãng nằm mơ cũng không nghĩ rằng ác ma xinh đẹp tàn khốc kia lúc này đây lại giống như đứa nhỏ bất lực gọi mẫu thân.

Ác ma sở dĩ trở thành ác ma, có lẽ chính bởi vì hắn trưởng thành trong địa ngục.

Không khỏi thở dài một hơi, mặc cho hắn cuộn mình trong lòng y, ôm đầu hắn vùi trong ngực y, dịu dàng như đang ôm ấp một đứa nhỏ lạc đường.

Sau một lúc lâu, Vương Liên Hoa động dậy, đột nhiên đưa hắn đẩy ra, phút chốc ngồi dậy.

Vương Liên Hoa đưa tay lên sờ mặt, thấy ướt át, không khỏi cả kinh, liền hướng qua Trầm Lãng. Trầm Lãng thầm nghĩ đến cá tính của Vương Liên Hoa, chính là không muốn cho người ta biết được chính mình mới vừa rồi trong bộ dáng kia, vì thế y giả vờ như còn đang ngủ. Vương Liên Hoa thấy y ngủ say như vậy, mới yên lòng nằm xuống.

Hai người đều có tâm sự, nên đều giả bộ ngủ, nhất thời trong phòng yên tĩnh đáng sợ.

Đúng là loại yên tĩnh này, khiến cho tiếng bước chân như có như không kia lại càng trở nên rõ ràng.

Ước chừng có bốn năm người, đều là những khinh công không hề tầm thường, cách không xa, lại có tiếng vang nhỏ gần đây.

Hai người đồng thời bừng dậy, liếc nhìn nhau, thu lại hơi thở, vận sức chờ tấn công.

Tiếng đập cửa chợt vang lên, giống như một thanh đao xé toạt màn đêm yên lặng.

9. Chương 9

Editor: Lê Cung Chủ

Chỉ nghe thấy bên ngoài Lý đại nương hỏi:” Các vị đại gia có việc gì thế?” Thanh âm cũng có chút run rẩy, hệt như do sợ hãi đám người vừa tới.

Một thanh âm chói tai hỏi:” Đại nương, có phải đã có một trung niên nam tử cùng một nữ tử trẻ tuổi tới đây tá túc có phải không?”

Lý đại nương trả lời:” Không, không có.....”

Thanh âm khác hung hăng nói:” Không có ai sao bên ngoài lại có hai con ngựa?”

Một thanh âm già nua khác vang lên:” Nơi này bắt quá cũng chỉ có mấy gian phòng, lục soát một chút cũng không sao, cần gì hỏi cái lão phụ này!” Lời còn chưa dứt, liền có tiếng rút đao ra khỏi vỏ, Lý đại nương kêu lên sợ hãi, Trầm Lăng rút cuộc cũng không thể nghĩ nhiều, một cước đá văng cánh cửa, liền ra sức hướng về phía nam tử đang đe dọa lão phụ.

Nam tử sửng sốt, không nhúc nhích được gì.

Trầm Lăng cảm giác có chút khác thường, đã không kịp trở tay. Một tấm lưới từ trên trần nhà rơi xuống, thoáng chốc Trầm Lăng đã bị nhốt thật chặt. Trên bàn cơm trong phòng còn duy nhất một ngọn đèn rất nhỏ chiếu tới, lúc đó có năm người, một nam tử thô kệch đang uy hiếp Lý đại nương, còn thanh âm già nua lúc này chính là lão nhân mà y đã hỏi đường lúc giữa trưa ở Ô Hà trấn. Còn có một đôi nam nữ trung niên, tướng mạo hết sức bình thường.

Đối với một sát thủ cao cấp mà nói, luôn phải có gương mặt khiến người khác vừa nhìn là quên. Như thế mới có thể trà trộn bên trong đám người, vô thanh vô tức mà giấu ngầm ra tay.

Thậm chí ngay cách thức giết người cũng vô cùng bình thường.

Nhưng kỹ xảo của bọn họ lại luôn rất hữu dụng.

Hữu dụng đến nỗi không cần tốn nhiều sức liền có thể nhốt Trầm Lăng trong lưới

Lão nhân cười nói:” Trầm Lăng trong truyền thuyết, bắt quá cũng chỉ có như thế. Sử dụng một chút kế nhỏ, liền bắt được dễ dàng như trở bàn tay.”

Nữ tử trung niên cười nói:” Trầm Lăng đại hiệp, chắc chắn là không muốn liên lụy đến lão phụ nhân vô tội kia. Còn Vương Liên Hoa lại khôn ngoan hơn, nhưng hần chỉ còn một mình, sợ đánh cũng không đánh lại bốn người chúng ta.” Nữ tử này cố ý nói thật lớn tiếng, chính là muốn cho Vương Liên Hoa nghe được thật rành mạch.

Trong phòng vẫn yên tĩnh, không một người lên tiếng trả lời.

Nam tử thô kệch kêu lên:” Vương Liên Hoa, người nếu không lộ diện, ta nhất định sẽ giết Trầm Lăng!”

Trầm Lãng lắc đầu cười khổ nói:” Các người tội gì lấy ta ra để uy hiếp hần? Ta nếu có chết, cũng chỉ là ít đi một người cùng hần chia sẻ tàng bảo đồ mà thôi, hần vui mừng còn không kịp, như thế nào lại cứu ta?” Lời này đúng như lời nhân sĩ trong giang hồ phỏng đoán, lão nhân kia nghe xong, ngược nhìn y ánh mắt chợt lóe sáng, nhưng cũng không nói cái gì. Quay đầu nói với nam tử thô kệch kia:” Ngô Lão Thất, người đi vào trong điều tra chút đi.”

Ngô Lão Thất vẻ mặt kháng cự hét lớn:” Diệp Nhị, người biết rõ Vương Liên Hoa nổi tiếng mưu mô xảo quyệt, lại còn là truyền nhân của là Thiên Vân Ngũ Hoa Miên. Người không dám đi vào đã đành, lại còn bảo ta đi trước tiên phong.”

Lão nhân già ho khụ một tiếng nhìn về phía đôi nam nữ trung niên, nhưng bọn họ cũng không muốn đi đầu.

Nguyên nhân cũng chính vì là sát thủ hạng nhất, bọn họ so với những người giang hồ bình thường càng thêm yêu quý sinh mệnh của mình. Bởi vì bọn họ hiểu được: ‘Nếu là đem tính mạng của bản thân đi đánh cược, người chết trước có thể chính là bọn họ.’

Chỉ có làm cho con mồi từ chỗ bí mật đi ra, liền nắm chắc một kích tức trúng. Mà hiện tại con mồi cuối cùng kia, lại đang núp ở trong bóng tối, nhìn trộm thợ săn, cảm giác này thật sự không hề thoải mái.

Huống chi, trong chốn vô lâm người đó lại được mệnh danh là kẻ xảo quyệt nhất, ma đầu này thực sự rất khó đối phó.

Thực chất là bọn hần ứng trung tróc miết (bắt ba ba trong hồ – có nghĩa là ra tay bắt địch khi địch không còn đường thoát), nhưng lúc này lại thành Vương Liên Hoa ôm cây đợi thỏ.

Căn phòng với hai cánh cửa hé mở không một tiếng động, lúc này thoát nhìn hệt như Diêm La điện thường khiến người sợ hãi.

Trầm Lãng lại đột nhiên nở nụ cười.

Cười một cách vô tư.

Cười đến nỗi mấy người kia đều có chút chột dạ.

Nam tử trung niên hỏi:” Người thua ở trong tay bọn ta, còn có thể cười được sao?”

Trầm Lãng đột nhiên ngừng cười, nghiêm mặt nói:” Cười các người tính toán trăm phương nghìn kế, rốt cuộc lại không dám ra tay.” Vừa dứt lời, chỉ nghe cửa sổ trong phòng phát ra một tiếng, có một bóng đen nhảy ra ngoài, thẳng lướt qua cửa ngoại viện, trong chớp mắt liền không thấy nữa.

Nữ tử trung niên kêu to một tiếng:” Quả nhiên trốn, mau đuổi theo!”

Lão nhân lại kêu lên:” Dừng! Ai biết được đây có phải là kẻ điếu hổ ly sơn hay không!”

Trầm Lãng vẫn cười ha ha nói:” Tất nhiên là nếu muốn chạy, hần đã sớm chạy, cần chi phải chờ đến lúc này. Vương Liên Hoa đến tột cùng vẫn có vài phần trượng nghĩa sao.”

Nữ tử trung niên nghe được nhú mày nói:” Ta nói Trầm Lãng dù là ai đi chăng nữa, cũng chỉ là vật thể thân. Ta nếu là Vương Liên Hoa, tuyệt đối sẽ không cứu người mà làm liên lụy đến mình.”

Lão nhân lúc này cũng cảm thấy không chắc chắn, tình hình lại như thế này, rõ ràng đây là thời cơ tốt để bắt Vương Liên Hoa, nếu hần thật sự chạy thoát, khó có cơ hội lần sau. Chỉ đành cắn răng nói:” Chu Tứ, Ngô Thất, các người theo ta đuổi theo xem sao, Ngũ Nương người ở lại canh chừng bọn họ.” Nói xong lão nhân liền vụt đi ngay, Chu Tứ cùng Ngô Thất cũng đuổi theo ra ngoài.

Nhất thời trong phòng lại yên tĩnh, chỉ nghe thấy thanh âm Lý đại nương nghẹn ngào, chắc chắn là cực kì sợ hãi, muốn khóc rồi lại không dám khóc, rơi vào tình cảnh này thì người bình thường ai lại chẳng hoảng sợ.

Ngũ nương hiển nhiên vẫn là có chút đề phòng, chăm chăm nhìn vào cánh cửa tối om kia, sợ Vương Liên Hoa vẫn còn trong đó mà bất ngờ xông ra.

Đột nhiên có một trận gió, thổi tắt ngọn đèn le lói trên bàn.

Sau đó là tiếng của một người nhảy xuống.

Ngọn đèn lại sáng trở lại, Vương Liên Hoa đã mỉm cười đứng bên cạnh ngọn đèn, bóng hắt trải dài dưới đất, che lấp ngọn đèn, nói:” Tối nay gió thật lớn.”

Trầm Lãng cười khỏ nói:” May mà ta vẫn còn sức lực.” Một bên vắt vả thoát ra khỏi cái lưới.

Ngũ nương dường như đã muốn té ngã trên mặt đất, không nhúc nhích được gì.

Lý đại nương chỉ yên lặng nhìn bọn họ, nói cũng nói không nên lời.

Vương Liên Hoa nói:” Đại nương, nơi này thật sự nguy hiểm, người mau chạy nhanh đi, tránh rơi vào tay bọn cường đạo.”

Lý đại nương muốn chạy đi, nhưng chân lại mềm nhũn, loạng chạng ngã xuống đất. Vương Liên Hoa cũng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng đỡ lấy lão phụ nhân, lập tức đi thẳng ra ngoài cửa, nói:” Đại nương, người nên đi lên trần trên tìm con của bà đi.”

Đại nương rơi lệ:” Đêm hôm khuya khoắc, ta lại không biết cưỡi ngựa, nếu gặp phải thổ phỉ, thì ta biết làm sao đây? Xin hai vị thương xót, tiễn ta đi một đoạn.”

Vương Liên Hoa nghe vậy, thở dài:” Cũng được.” Liền lên ngựa, nhìn Trầm Lãng nói:” Chúng ta tạm thời hộ tống lão phụ nhân rời khỏi đây .”

Trầm Lãng nói:” Được.” rồi cũng lên một con ngựa khác.

Lập tức tình thế ngay lúc đó, thay đổi khôn lường.

Ánh sáng chợt lóe , một tiếng kêu đau đớn vang lên.

Chỉ thấy Lý đại nương ngã trên mặt đất, tay trái thì bị cái roi ngựa quấn chặt, trong tay lại còn cầm một đoản đao lóe sáng.

Trầm Lãng ngượng ngùng cười nói:” Ta còn tưởng rằng người cũng bị gạt” Vung tay lên, liền thu hồi cái roi ngựa.

Vương Liên Hoa cười lạnh nói:” Ta cũng không phải là người đại nhân đại nghĩa như Trầm Lãng.”

Lý đại nương nằm trên mặt đất vô cùng lo lắng, lại oán hận nói:” Sao các người biết, sao các người biết.....?”

Trầm Lãng nói:” Cũng không có gì, chỉ là những người kia tên gọi là Diệp Nhị, Lão Tứ, Ngũ Nương, Lão Thất, liền đoán rằng ít nhất cũng phải có bảy người. Hôm trước ở Ô Hà Trấn có hai người, cộng thêm bốn người kia, lại chỉ có sáu người, còn thiếu một người. Huống chi mới vừa nãy lúc bọn họ truy đuổi lại đi cả ba người, chỉ để lại một người là Ngũ Nương canh gác, hiển nhiên là bất thường.”

Vương Liên Hoa cười nói:” Trầm Lãng, không ngờ người lại có thể suy nghĩ được như thế. Thật đúng là không uống công ta cứu người đến liên lụy chính mình.” Rõ ràng là lấy lời ban nãy của Ngũ nương châm chọc y , Trầm Lãng cũng chỉ có thể cười khỏ.

Vương Liên Hoa nhảy xuống ngựa, đến gần Lý đại nương oán hận đá một cước, tay nắm lấy tóc của lão phụ nhân, nhìn ánh mắt của lão cười lạnh nói:” Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, hai mắt này, chính là đôi mắt của một người mẹ hiền từ, nhưng lại ở trên mặt của người, thật đúng là đáng tiếc. Hay đem nó tặng cho ta, người thấy như thế nào?”

Lý đại nương sợ hãi đến nỗi không thể phát ra âm thanh, chỉ thấy bàn tay trắng trẻo tinh tế vuốt lên mặt lão, hai ngón tay chỉ thẳng vào dưới mí mắt phải của bà.

Ác ma kia lại cười.

Cười đến mỹ lệ hết như đóa hoa nở rộ trong đêm tối.

Thanh âm có chút ôn nhu:” Ta bắt đầu đây.....”

Hai mắt nhắm nghiền, thân thể căng thẳng, chuẩn bị chịu đựng hiện thực tàn khốc.

Tiếng kêu thảm thiết đã ẩn sẵn ở trong lòng, chỉ chờ một hơi phá vỡ cổ họng.

Nhưng lực nhấn từ ngón tay trên mắt lão phụ nhân lại đột nhiên biến mất.

Lời nói Trầm Lăng lúc này hết như thiên âm:” Giữ lão lại đi, còn có chút tác dụng.”

10. Chương 10

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Tay của Vương Liên Hoa rất đẹp. Bàn tay nhẵn mịn, mười ngón thon dài linh hoạt.

Trầm Lăng có chút mê muội khi nhìn vào hai bàn tay này, trên tay các mạch máu màu xanh nhạt bởi vì dùng sức mà hiện lên, da thịt trắng nõn hiện ra dưới ánh sáng mà ửng đỏ, cuối cùng bình thần vô lực mà buông xuống, toàn bộ quá trình hết như một hồi vũ đạo hoạt sắc sinh hương.

Bàn tay như có linh hồn, biểu hiện như vô cùng đau đớn, oán hận mà run run, lại khác xa so với đôi mắt ung dung kia càng như thể biểu đạt tâm tình ở sâu trong nội tâm .

Thở dài một hơi, rốt cục buông ra.

” Ba người lúc này bị người dụ đi nhất định sẽ mau chóng quay về, nếu không giải quyết bọn họ, chắc chắn sẽ không thể sống yên ổn.” Trầm Lăng khẽ mỉm cười nhìn Lý đại nương nói,” Phiên người đem lưới nhốt ta lại giống như lúc đầu.”

Vương Liên Hoa vỗ tay cười nói:” Không ngờ Trầm đại hiệp lại cũng như thế, trông giống như tiểu nhân trả thù.” Mới vừa rồi còn bộ dáng kịch liệt, nhưng giờ đã hoàn toàn không thấy.

Lại trở về vẻ lãnh tĩnh, hài hước, thông minh, xảo quyết, làm chuyện xấu cũng đặc trưng theo phong cách của Vương Đại công tử.

Lý đại nương nào dám không ngoan ngoãn nghe lời Trầm Lăng.

Biết rõ là gài bẫy đồng bọn, dự đoán sẽ không thể yên ổn.

Nhưng dù là gì đi chăng nữa, so với việc rơi vào tay ác ma kia thì còn tốt hơn ngàn lần. (quyết định rất chỉ là sáng suốt =]])

Đôi bàn tay lúc này lặng lẽ đặt phía sau. Trên cổ tay trắng trẻo tinh tế mới vừa rồi bị Trầm Lăng cầm chặt còn lưu lại dấu vết hơi đỏ, khiến người nhìn thấy phải đau lòng.

Chính là nếu lúc đó Trầm Lăng không ngăn cản, chỉ sợ trên hai bàn tay này đã dính đầy máu tươi, từng giọt từng giọt đỏ sẫm, đôi mắt của lão phụ nhân ở trong tay của hắn. Trước cảnh tượng đầm máu đó, gương mặt ác ma xinh đẹp này nhất định sẽ rất phấn khích.

Nghĩ đến đây, lão phụ nhân đột nhiên cảm thấy toàn thân rét run, muốn nôn mửa.

Một tiếng huyết còi bén nhọn, vang vọng khắp bầu trời đêm..

Diệp Nhị nghe thấy thanh âm như thế trong lòng không khỏi vui vẻ, nói:” Đại nương chỉ sợ đã hạ thủ, Vương Liên Hoa sử dụng kế ‘điệu hổ ly sơn’ cũng thật là cao minh, nhưng lại không nghĩ tới chúng ta còn có chiêu cao hơn.

Chu Tứ cùng Ngô Thất ha ha cười nói:” Trầm Lăng kia như thế mà còn dễ dàng rơi vào tay chúng ta, Vương Liên Hoa bất quá cũng chỉ có vậy.”

Ba người nhìn nhau cười to, hoàn toàn không còn vẻ ngăn cách cùng gượng gạo mới rồi khi tranh luận ai tiến vào .

Bởi vậy, bọn họ lần này đi vào phòng đều thực sự sảng khoái.

Dù là có chút do dự, nhưng khi nhìn đến hai người trên mặt đất cùng Lý đại nương đứng đối diện với bọn họ cũng đã tan thành mây khói, vì vậy cũng không trì hoãn bước đi.

Thế nên, khi lúc bọn họ đến gần nhìn Lý đại nương cũng đủ thấy rõ ràng trên mặt lão biểu tình kỳ quái, đã không còn kịp nữa rồi.

Vương Liên Hoa từ mặt đất mỉm cười đứng lên, nhìn đến ba người bị mắc trong cái lưới không biết về mặt nên khóc hay nên cười, cảm thấy phi thường có thú vị. Nghĩ thầm rằng Trầm Lăng lúc này bị bắt, chỉ sợ cũng là bộ dáng này, liền quay đầu lại nhìn Trầm Lăng.

Trầm Lăng cũng đang nhìn hắn, về mặt bắt đắc dĩ cười. Giống như muốn che giấu sự xấu hổ của mình, cúi đầu sờ sờ cái mũi.

Vương Liên Hoa đột nhiên cảm thấy y thực đáng yêu.

Đối với đám người kia đuổi lưng biếng nhác:” Quấy rầy giấc mộng đẹp của ta, phạt các người gác cửa suốt đêm.”

Nghênh ngang đi vào trong phòng ngủ, hướng thẳng lên giường nằm, ngửa đầu lên lại đột nhiên bắt gặp ánh mắt đen láy của Trầm Lăng .

” Này này, có thể nào nhường chút chỗ cho ta.”

” Người ngủ trong phòng Lý đại nương đi.”

Trầm Lăng cúi đầu nhìn hắn cười:” Tại hạ dễ dàng bị người khác ám toán, ngủ cùng Vương công tử an tâm hơn.” (tất cả chỉ là ngụ ý biện =A=)

Hơi thở ấm áp phả vào mặt hắn, khiến lỗ tai hắn ngứa ngáy.

Khuôn mặt kia gần trong gang tấc, vẫn là bộ dáng lang trung bán thuốc, nhìn đến phiền lòng người.

Vương Liên Hoa đuổi tay kéo xuống tấm màn mỏng dịch dung do được vật tạo thành, gương mặt anh tuấn mình lảng lại khiến người buồn bực. Không khỏi nhớ tới mối hận cũ khi y kết hôn cùng nữ tử hắn yêu thích, liền nghĩ trêu chọc y, lại giả giọng điệu nữ tử nói: “Trầm tướng công, người, người là người đã có thê thất, xin hãy tự trọng.” Một đôi mắt như hoa đào, về mặt ai oán đầy nhu mì, quả thật là lấy giả làm thật, khiến Trầm Lăng nhìn xem liền đỏ khóc đỏ cười.

Trầm Lăng cũng dùng tay lột lớp cải trang trên mặt ra, cười khổ nói:” Nam nhân rất tốt, phần nữ nhân làm cái gì.”

Khuôn mặt tuấn mỹ giận đến ngừng hô hấp nhưng cố gắng kiềm chế.

Chủ nhân gương mặt kia lại có vẻ trào phúng:” Còn người có người vợ tốt như Chu Thất Thất, còn leo lên giường nam nhân làm cái gì.” Miệng lưỡi độc ác, không buông tha cho Trầm Lăng.

Y biết rõ hắn muốn chọc tức , nên cũng không quan tâm.

Vương Liên Hoa cũng không để ý đến y, nghiêng thân mình qua một bên ngủ.

Trầm Lăng lại ngủ không được.

Mới vừa rồi Vương Liên Hoa nhắc tới Thất Thất liền bắt giác nhớ ra chính mình lâu nay cũng không nghĩ đến Thất Thất. Gặp bao nhiêu phong ba trắc trở, luôn phải tìm cách ứng phó với những âm mưu thủ đoạn lúc công khai lúc ngầm ngầm, tình hình về vợ con, tất nhiên cũng phải tạm gác qua một bên. Lúc này đột nhiên nhớ tới, cảm giác đặt biệt động lòng.

Kim lòng không được liền mỉm cười. Trong hình dung của y, Thất Thất đích xác là một nữ nhân tốt.

Nàng đối với con y là một mẫu thân hiền lành, đối với y là một thê tử xinh đẹp, cũng giống như những thiếu nữ bình thường khác thấy y liền si mê, làm nũng. Nàng thích rúc người vào trong lòng y, thân thể mềm mại, hơi thở thơm ngát mà ngọt ngào.

Nhớ tới Thất Thất, tràn đầy tình cảm ôn nhu, muốn theo yết hầu tràn ra

Về con trai của y, Trầm tình hiện tại thân thể chắc đã tốt lên nhiều, nhất định sẽ có thể như những đứa trẻ bình thường khác chạy trốn, chơi đùa dưới ánh mặt trời .

Bên cạnh Vương Liên Hoa bất chợt động dậy, đụng tới cánh tay y, đưa y từ những kí ức kia trở về thực tại.

Bất đắc dĩ nhìn xem thấy hần đột nhiên xoay người, đá chần, sau đó dường như cảm thấy lạnh, lại rúc người vào trong lòng y. Vì thế y quyết định buổi sáng ngày mai nhất định phải giáo huấn lại tư thế ngủ có vấn đề của hần, nói cho hần biết thân là nam nhân, không thích ôm nam nhân khác ngủ.

Khẳng định với tính tình của hần nhất định sẽ trào phúng cắn ngược lại y , hần nói xong những lời cay độc luôn chớp mắt nhìn y, ánh mắt lân lân hiện ra dưới mi mắt, vẻ mặt lãnh đạm như cảnh liêu, rồi sau khi luôn nhìn bộ dạng nói không nên lời của y, kim lòng không được hiện ra nụ cười đắc ý trên khóe môi. Ngay sau đó vẻ ung dung thông tuệ trên gương mặt, hết như thần sắc hoạt bát của những hài tử, khiến người không đành lòng trách tội.

Hần lúc này ngủ vô cùng yên bình, biểu tình mỹ lệ tàn khốc thường ngày đã sớm tan đi như mây khói, chỉ để lại nét đơn thuần hết như hài tử đang say ngủ. Đôi môi khẽ động, như đang thấp giọng nói những lời vô nghĩa không thể nghe được.

Cười, nghĩ thầm rằng: “Nếu là người khác thấy bộ dạng lúc này của hần, chỉ sợ phải dụi mắt một vạn lần mới có thể tin tưởng chính mình không có nhìn lầm, hoặc là trực tiếp cảm rơi xuống đất.

Mãi mê với những tưởng tượng thú vị , Trầm Lăng rốt cục cũng tiến vào mộng đẹp.

Đương nhiên, buổi sáng lúc Vương Liên Hoa tỉnh lại, phát hiện hai người đang trong tư thế đó, liền đá Trầm Lăng xuống giường,

Trầm Lăng vô tội ngồi trên mặt đất lạnh như băng nhìn hần, hần phi thường nghiêm túc nói với y:” Ta thân là một người nam nhân, không thích bị nam nhân khác ôm ngủ.”

11. Chương 11

Editor: Lê Cung Chủ

Beta : Vườn Độc Thoại

Đang mộng đẹp chợt bị người khác làm bừng tỉnh, phi thường cảm thấy mất hứng, hơn nữa còn bị người kia đá xuống giường như vậy nên vô cùng chật vật.

Người kia hứng khởi, giấc ngủ thoải mái, tâm tình dường như cũng tốt, làm như không có việc gì, từ trên cao nhìn xuống, hần nói: “Hôm nay trời sáng không khí trong lành, thực là một ngày tốt để lên đường.”

Trầm Lăng từ mặt đất đứng lên, đầy châm chọc nói: “Chỉ sợ đoạn đường tiếp theo rất hoang vắng, e rằng ngay cả sơn thần thổ địa miếu cũng sẽ có mai phục. Chỉ sợ khó tránh khỏi việc phải bôn ba liên tục mấy ngày.” Nói vừa xong, liền thấy Vương Liên Hoa đang tươi cười nhất thời cứng ngắc, vì thế tâm tình của y chuyển biến tốt hơn một chút.

Vương Liên Hoa thở dài một hơi nói: “Đành thế, tương lai trước sau gì cũng bị phục kích, như vậy cũng tốt.” Hần đứng dậy, đi ra ngoài cửa, nhìn thấy đám người bị điểm huyết, cả đêm không thể động dậy, ngông nghênh hỏi han: “Có điểm tâm sáng chưa?”

Mấy người kia mặt đối mặt nhìn nhau, dở khóc dở cười. Trầm Lăng thấy thế, cũng chỉ lắc lắc đầu, tự mình vào bếp tìm được vài cái bánh bao, liền bỏ vào trong túi cột lại, lấy thêm chút nước, đi ra nói với Vương Liên Hoa: “Chúng ta tạm thời đi thôi.”

Vương Liên Hoa nhíu mày nói: “Những người này, giữ lại càng thêm vướng bận, không bằng phóng lửa đốt hết luôn.” Hần nói lời này sắc mặt không thay đổi, mấy người kia sợ đến nổi mặt xám ngắt. Nhìn bộ dáng

bọn họ như vậy, rồi lại cười nói: “Ta chỉ là nói đùa thôi mà, Trầm đại hiệp đâu cho phép ta tùy ý sát sinh a?”

Thấy hần vui thú trêu trọc những người kia, Trầm Lăng cũng không quản hần, tự mình dắt ngựa đi ra ngoài. Vương Liên Hoa liền theo sau, cười nói: “Trầm đại hiệp, lần này sao không khuyên bọn họ đừng tham dự vào chuyện này nữa?”

Trầm Lăng nói: “Hắc đạo đã muốn ra tay, xem ra bạch đạo không lâu sao cũng sẽ nhúng tay vào, vẫn là nên giữ gìn khí lực để đối phó với những gì diễn biến tiếp theo.” Giống như tự giễu, Vương Liên Hoa cũng là đã hiểu ý nghĩa trong lời này, ảm đạm cười nói: “Nếu như không có Trầm huynh một lòng giúp đỡ, việc này của tại hạ tất nhiên sẽ không thuận lợi như thế. Ân nghĩa của Trầm huynh, tại hạ khắc cốt ghi tâm.”

Hần nói lời này trông cực kỳ thành khẩn, Trầm Lăng nghe xong chỉ phải cười khổ nói: “Vương công tử cần gì phải khách khí như thế, tính mệnh của Tinh nhi là người cứu, cho nên tại hạ đem tính mệnh của chính mình tặng cho người.” Vương Liên Hoa nghe xong lời này, sắc mặt buồn bã, liền không nói từ nào cũng tự lên ngựa. Sau một lúc lâu mới cười nói: “Nếu đã là như thế thì đành vậy.” Hần lập tức gí roi quất ngựa chạy đi. Trầm Lăng cảm thấy khó hiểu, không biết vì nguyên do gì mà hần như vậy, nhưng cũng không hỏi hần, chỉ phi ngựa đuổi theo.

Hai người đi qua nơi hoang dã được hơn phân nửa ngày, đều là yên lặng không nói gì. Tuy vùng Tây Bắc lúc này đang là mùa xuân tươi đẹp, nhưng nơi này đất hoang trống trải, bão cát lại vô cùng lớn, cũng không phải cảm thấy dễ chịu gì. Mấy ngày trước đây Vương Liên Hoa còn rất hứng trí, nói chuyện chọc cười, tuy ngôn ngữ có chút kỳ quái, cũng là khiến cho đoạn đường đi bớt nhàm chán. Lúc này hần lại không nói lời nào, Trầm Lăng đột nhiên cảm thấy chung quanh tĩnh lặng quá mức.

Nhìn quanh bốn phía, một mảnh hoang dã mờ mịt, thực sự trời đất có chút âm u, không thể cảm nhận là đang ở nơi nào.

Phía trước người nọ, vạt áo tung bay, tư thái xuất thần, cứ như là nếu hần muốn gió thuận cũng có thể thổi ngược. Không biết từ đâu, lại cảm thấy thân ảnh cùng với khuôn mặt của hần dường như rất cô đơn.

Đột nhiên liền nhớ tới nhiều năm trước, hình ảnh thiếu niên rời đi trong đêm trăng.

Khi đó y nhìn hần rời đi, nhìn rất lâu.

Nếu nói không phải không có vài phần thương tiếc, cũng là gạt người. Nhưng thân ảnh thiếu niên này thân ảnh lại cực kỳ kiêu ngạo, không chấp nhận việc người khác đối với hần thông cảm.

Hần cần sự thông cảm sao? Trầm Lăng cười khổ ngăn chặn dòng suy nghĩ miên man của mình, thông cảm, việc này chính là hạ thấp hần sao?

Cường giả (người mạnh mẽ) vĩnh viễn khinh thường thái độ cầu xin thương xót.

Thấy hần quay đầu lại, không ngờ là vẻ mặt vẫn đạm phong thanh (thanh khiết), nhẹ nhàng như mây gió, đuôi lông mày cùng khóe mắt kia như dẫn theo xuân ý, cười yếu ớt: “Trầm đại hiệp, buổi sáng người nói, sơn thần thổ địa miếu cũng khó tránh khỏi có mai phục, chúng ta đánh cược một phen, thổ địa miếu phía trước, rốt cuộc có mai phục hay không?”

Nhìn theo ngón tay hần, phía trước quả nhiên có một thổ địa miếu, tuy rằng cũ nát, nhưng tựa hồ vẫn có chút hương khói.

Trầm Lăng nhất thời đem những suy nghĩ vừa rồi dẹp qua một bên, quay về hiện tại cười nói: “Đánh cược cái gì?”

Vương Liên Hoa cười :” Người thua sẽ phải đáp ứng người thắng một điều kiện, người thấy như thế nào?”

“Được thôi, ta đánh cược là có mai phục.”

“Làm thế nào bây giờ, ta cũng nghĩ giống người, phải đánh cược như thế nào đây?”

Trầm Lăng ha ha cười nói: “Vậy cược xem trong lần phục kích này ta và người ai chết trước, xem ra không biết ai có thể thắng đây.” Ngay lập tức y vung dây cương, ngựa liền nhanh như chớp nhắm thẳng đến thổ địa miếu. Vương Liên Hoa làm sao yếu thế hơn được, cũng phóng ngựa mau chóng đuổi theo.

Biết rõ không thể tránh khỏi nguy hiểm, khiêu chiến với vận mệnh của chính mình cũng thực lạc thú.

Bên trong thổ địa miếu không có ai.

Hay nói là không có người nào còn sống.

Ba người nằm trên mặt đất, đều là trang phục đạo sĩ, trong tay còn cầm vũ khí, chắc chắn vừa mới bị giết chết. Vương Liên Hoa cười nói: “Người sống mai phục không được, liền đổi người chết đến mai phục, xem ra ván cược này, không thể cược rồi.”

Sắc mặt Trầm Lãng thay đổi, rùng mình nói: “Đội đã, người đó trông có chút quen thuộc.” Y liền tới gần, nâng gương mặt người nọ trên mặt đất nhìn xem, là một người đàn ông có gương mặt tuấn tú. Liền không khỏi thốt lên: “Người này chẳng phải là đệ tử Hành Sơn phái – Khổng Cầm sao!”

Vương Liên Hoa nhú mi nói: “Khổng Cầm, cái tên này có chút quen thuộc.” Hắn cúi đầu nhìn kỹ, cũng vô cùng kinh ngạc nói: “Chính là hắn!”

Trầm Lãng nghi hoặc nói: “Người cũng biết hắn sao?”

Vương Liên Hoa cười nói: “Người này đã từng thay sư phụ hắn đến cầu xin ta, bị ta nói hắn phải lấy chính tính mệnh mình ra đổi, kết quả hắn sợ quá mà liền bỏ chạy. Không nghĩ hôm nay gặp lại, đã không còn trên đời này.”

Trầm Lãng tỉ mỉ xem xét bốn phía, đột nhiên thất thanh kêu lên: “Người xem!”

Vương Liên Hoa liếc mắt nhìn một cái, nhưng lại cũng ngây dại.

Chỉ thấy ở góc tay trái Khổng Cầm, có một hình vẽ do vết máu hắn lên, nghĩ chắc là hắn trước khi chết đã lưu lại.

Rõ ràng là hình dạng một đóa hoa đào.

Trên giang hồ này, ai mà chẳng biết hoa đào chính là ẩn kí của Vương Liên Hoa. Vương Liên Hoa nhìn vừa thấy, lập tức lấy từ trong lòng ngực một chút bột gì đó, hướng vết máu kia mà rắc lên. Trầm Lãng giữ chặt hắn nói: “Người làm cái gì vậy?”

Vương Liên Hoa kêu lên: “Người cũng thấy đó, người này rõ ràng không phải ta giết. Ta cũng không muốn vô duyên vô cớ gây thù chuốc oán với Hoành Sơn phái.”

Trầm Lãng nói: “Chuyện này có lẽ không phải do người.”

Vương Liên Hoa cười lạnh nói: “Nhưng mà đồng môn của hắn nhất định nghĩ hung thủ là ta.”

Trầm Lãng nghe xong, ngây người ngẩn ngơ, liền buông tay hắn ra. Ngoài cửa miếu đột nhiên có một người thốt lên: “Đại sư huynh! Ngũ sư đệ! Thất sư đệ!”

Hai người kia nhất thời chỉ nghĩ đến vết tích hoa đào vẽ bằng máu, vì thế lại không có để ý đến tiếng bước chân bên ngoài. Người nọ đã phá cửa xông vào, vừa lúc gặp Vương Liên Hoa đang rắc rắc bột phấn, không khỏi kêu to: “Người, các người làm gì?”

Vết tích hoa đào bằng máu bị bột kia rắc lên dần dần nhạt đi, rốt cục biến mất không thấy.

Nhưng hết thấy quá trình này, lại rõ ràng hiện lên trước gương mặt người nọ.

Mà lúc người kia tới, không lâu thì rõ ràng đã kêu tên bọn họ: “Trầm Lãng! Vương Liên Hoa!”

Vương Liên Hoa lẩm bẩm nói: “Lúc này, thật sự là bị mai phục rồi.”

12. Chương 12

Editor : Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Người chạy đến kia là một thanh niên cỡ chừng hai mươi ba, mười bốn tuổi, dáng người bình thường, tướng mạo trung hậu, một đôi mắt có hồn sáng ngời, khiến người ta ấn tượng sâu sắc, nhị đệ tử phái Hành Sơn – Thạch Tĩnh Viễn. Thạch Tĩnh Viễn cùng Khổng Cầm, là hai đồ đệ Hành Sơn phái mà chương môn Minh Hư đạo nhân rất mực yêu quý, võ lâm nếu có chút hội họp, liền dẫn hai người bọn hắn tham dự, bởi vậy Trầm Lăng cũng nhận ra. Thấy hắn trợn mắt há hốc mồm, thoáng phản ứng liền kêu: “Đại sư huynh!” Tiến đến ôm lấy thi thể Khổng Cầm, liền khóc không thành tiếng.

Vương Liên Hoa mặt lạnh nhìn bộ dáng hắn, cười nói: “Lúc này, làm hậu sự là thích hợp nhất, vừa đúng lúc không sớm cũng không muộn.” (siêu tàn nhẫn =A=)

Thạch Tĩnh viễn cực kì phẫn nộ, đôi mắt gắt gao trừng Trầm Lăng nói: “Ta nghĩ Trầm Lăng đương thời là một đại hiệp trượng nghĩa, không nghĩ lại cùng Vương Liên Hoa cấu kết, ta cùng với các huynh đệ Hành sơn phái không hề có thù oán gì với các ngươi, thế nhưng lại hạ thủ vô cùng độc ác!”

Trầm Lăng cười khở một tiếng, nói: “Thạch huynh, trong chuyện này có hiểu lầm, chúng ta cũng vừa mới tới, thấy khác thường mới tiến vào xem xét.”

Thạch Tĩnh Viễn cười lạnh nói: “Ngươi cho ta là đứa con nít mới lên ba à?”

Vương Liên Hoa cười khanh khách nói: “Ngươi nếu là thật sự đứa con nít ba tuổi, thì chúng ta sẽ không cần thiết phải giết ngươi.”

Thạch Tĩnh Viễn gào lên: “Ngươi không giết ta, ta sẽ giết ngươi!” Phút chốc hắn từ mặt đất nhảy dựng lên, một chương liền hướng thẳng tới ngực Vương Liên Hoa, sức mạnh như vũ bão.

Nhưng làm sao có thể đụng được tới Vương Liên Hoa!. Hắn cứ như là chương vào không khí, Vương Liên Hoa trước mặt thế kia nhưng thoáng chốc đã biến mất. Thạch Tĩnh Viễn mặt tái nhợt, ngừng tay lại, thì bỗng nghe Vương Liên Hoa cười nói: “Công phu như vậy cũng dám khoe khoang sao?”

Hai ngón tay, đã để sau gáy của hắn, đang ở chỗ mạch đập, chỉ cần dùng một chút lực đạo, liền có thể cắt đứt huyết mạch của hắn.

Mà hắn thậm chí còn không thể nào hiểu được, Vương Liên Hoa như thế nào lại ở phía sau hắn. (chuyện! Vương nhà ta mà ^U^)

Ngón tay mềm mại, tinh tế, dường như trêu ghẹo lướt dọc theo mạch đập. Mỗi lần như thế, trên người Thạch Tĩnh Viễn liền nổi hết da gà, hắn lúc này động cũng không dám động, mồ hôi lạnh rùng rùng chảy xuống.

Thạch Tĩnh Viễn chỉ có thể trừng mắt nhìn Trầm Lăng, vốn là vẻ mặt vô cùng căm phẫn, nhưng trước sức mạnh của ngón tay kia, liền không khỏi sợ hãi cực độ, khiến cho gương mặt càng trở nên kì quái.

Trầm Lăng lại nở nụ cười.

Nói đúng bốn chữ:

” Hậu sinh khả ứ.” (hậu sinh : những người đời sau; khả ứ : tài giỏi hơn)

Thạch Tĩnh Viễn đột nhiên cảm thấy thoải mái hẳn ra, hai ngón tay tử thần kia, không ngờ đã rời đi.

Trầm Lăng đã chặn cánh tay Vương Liên Hoa lại, nhanh chóng kéo Vương Liên Hoa bay ra ngoài cửa thổ địa miếu, nhảy lên lưng ngựa.

Kéo dây cương, ngựa liền nhanh như chớp mà phi đi.

Nhìn lại, quả nhiên có mấy người cưỡi ngựa, từ xa xa phóng nhanh đuổi theo.

Không khỏi thở dài:” Nếu không phải lần này đi cùng ngươi, thật không biết là trên giang hồ này lại có cao thủ trẻ tuổi như vậy, là bậc thầy về cả võ công lẫn mưu mô quỷ kế.”

Vương Liên Hoa cười nhạo nói:” Tâm kế thì có thể, chứ võ công thì ta vẫn còn kém.”

Trầm Lăng thở dài:” Ngươi ở trong cuộc, tất nhiên là không hiểu rõ. Ngươi ra tay lúc đó, rõ ràng là có thể nhanh hơn, nhưng lại cố ý chậm lại, mọi việc như nằm trong lòng bàn tay của ngươi. Theo ta thấy, nếu ngươi thật sự muốn ra tay, hẳn tất nhiên không thể trốn thoát.”

Vương Liên Hoa sắc mặt thay đổi, không nói lời nào. Quay đầu lại nhìn, những người đuổi theo phía sau, càng lúc càng gần.

Trong lòng biết có khác thường, quay đầu lại nhìn xuống đã thấy, dưới thân con danh câu (ngựa nổi tiếng) trầm dậm mới có một, nhưng lúc này miệng con ngựa lại sùi bọt mép, hai chân mềm nhũn.

” Ngay cả con ngựa ngươi cũng không tha.” Trầm Lăng cười khổ nói, ” Nghĩ thế nào cho chu toàn đây!”

Vương Liên Hoa lập tức nhảy xuống, khẽ cười nói:” Điều đó không quan trọng, mau đưa ngựa đến đây.”

Ước chừng có sáu mươi bảy người, đều là trang phục đạo sĩ. Cầm đầu một người mặc đạo bào màu trắng, mắt phượng mày ngài, có chút cốt cách của người hành đạo, đúng là chủ môn Hành Sơn phái- Minh Hư đạo nhân. Theo sát sau sư phụ Minh Hư đạo nhân là đệ tử Minh Huyền, thân hình có chút mập mạp, da ngăm đen, hai mắt hào quang bắn ra bốn phía, vừa thấy liền biết nội công người này cũng thuộc hàng cao thủ. Hai người đứng đầu Hành Sơn phái, trong chốn võ lâm có thể xem là tuyệt đỉnh cao thủ, nếu đồng loạt ra tay, Trầm Lăng cùng Vương Liên Hoa nhất định là không thể toàn thân nguyên vẹn. Trầm Lăng cùng Minh Hư đạo nhân đã có vài lần gặp mặt, xưng hô với nhau cũng cực kì kính trọng, liền ôm quyền nói:” Tiền bối, chuyện này thật là có hiểu lầm.”

Khổng Cầm là đệ tử Minh Hư đạo nhân hết mực yêu quý, chính mắt thấy đồ đệ thân yêu chết, Minh Hư tất nhiên là cực kì căm phẫn, lập tức lạnh lùng thốt:” Hiểu lầm? Vương công tử cố tình xóa đi chứng cứ, đồ đệ tại hạ tận mắt nhìn thấy, chẳng lẽ cũng là hiểu lầm?”

Vương Liên Hoa cười khanh khách nói:” Nếu là tại hạ giết người, hẳn còn có cơ hội lưu lại chứng cứ sao?”

Trầm Lăng cười khổ một tiếng, trong lòng cũng hiểu được lời Vương Liên Hoa quả nhiên là nói thật. Nhưng vào trong tai Minh Hư đạo nhân, thì lại giống như một câu châm chọc. Minh Huyền nổi tiếng bản tính nóng nảy, nhin không được, kêu lên:” Chứng cứ vô cùng xác thực, còn biện minh cái gì!” Lập tức liền nhảy xuống ngựa, tay rút trường kiếm. Hào quang lóe sáng, mũi kiếm nhọn sắc, quả nhiên là một bảo kiếm.

Vương Liên Hoa khẽ cười nói:” Nói bất quá là muốn đánh nhau, đúng là tục nhân, ngươi cùng thanh bảo kiếm sáng ngời kia, thật có chút xứng đôi.”

Minh Huyền nổi giận gầm lên một tiếng, giương kiếm bổ tới. Vương Liên Hoa nghiêng người tránh được, cười nói:” Chính xác là quá kém!”

Vừa dứt lời, liền thấy trong tay Vương Liên Hoa hào quang chợt lóe.

Là một đoản đao.

Ngắn nhỏ tinh xảo, giống như là thứ nữ nhân chuyên sử dụng để phòng thân.

Đao dài không đến một thước, thanh nhuyển sắc sảo, ở dưới ánh mặt trời xem ra giống như hoàn toàn trong suốt. Phản chiếu màu của ống tay áo, liền có màu đỏ ửng vô cùng đẹp, giống như màu khuôn mặt cô gái xấu hổ làm động lòng người.

Đẹp đến nỗi người kia quên mất rằng nó thật sự cũng là một vũ khí lợi hại.

Minh Huyền không khỏi sửng sốt.

Bên cạnh, đệ tử cũng có chút ngạc nhiên, liền có tiếng người xì xào:” Chẳng phải chỉ có nữ nhân mới dùng tiểu đao như vậy thôi sao!”

Minh Huyền khuôn mặt xám ngắt, nhất thời quất:” Các ngươi biết gì không mà nói? Nếu không phải cao thủ, như thế nào lại dám dùng đoản binh khí? Đừng làm Hành Sơn phái mất mặt!”

Vương Liên Hoa nghe được lời này, khẽ cười nói:” Ngươi cũng biết.” Liền lập tức không chút phân tâm, hướng tới thẳng con người của Minh Huyền. Chỉ thấy vũ khí lóe sáng, đệ tử Hành Sơn phách vây lại xem, không thấy gì ngoài bóng người, lướt qua lướt lại, đến tột cùng vẫn không nhìn rõ được gì, nào dám nhúng tay vào, chỉ đứng một bên ngáy ra như phỗng.

Minh Hư đạo nhân hướng Trần Lăng nói:” Trần công tử vốn là người hiệp nghĩa, sao lại cùng một phe với ác tặc này? Tại hạ tin tưởng Trần công tử không có liên quan gì đến cái chết của Khổng Cầm, hi vọng Trần công tử không nhúng tay vào việc này.”

Trần Lăng cười khổ nói:” Tiền bối, việc này Vương Liên Hoa cũng không liên quan gì, tại hạ cùng với hắn có lời hứa, không thể thất tín.”

Minh Hư đạo nhân cười lạnh nói:” Trần công tử vẫn là khẳng khái một mực?”

Trần Lăng yên lặng gật đầu, hướng đến chỗ Minh Huyền, hét lớn:” Ngựa đã đến rồi, còn không mau đi!”

Hai luồng bóng người đang giao đấu chợt tách ra. Đột nhiên có một bóng người màu đỏ theo lưới kiếm trong lưới thoát ra, giống như chấn động lớn nhấc thẳng lên con ngựa kia mà chạy đi. Đám đệ tử thấy thế hoảng loạn kinh hô, lại thêm chẳng kẻ nào dám chắn đường, cứ thế mà thối lui. Minh Hư đạo nhân vốn muốn rút kiếm đuổi theo, đã thấy Minh Huyền ngã trên mặt đất, giọng cảm hận kêu lên:” Trần công tử, ta đã cho ngươi cơ hội, nhưng ngươi lại nguyện cùng ác tặc kia một phe, từ nay về sau ngươi cùng vô lâm chính đạo là kẻ thù!” Cũng không đuổi theo y, mà xuống ngựa đỡ Minh Huyền.

Trần Lăng không bận tâm đến những lời nói vô nghĩa của lão, đỡ Vương Liên Hoa, liền một mạch phóng ngựa chạy như bay. Chạy được một lúc lâu, nhìn lại cũng không có người nào đuổi theo, mới yên lòng, nhìn Vương Liên Hoa nói:” May mà bọn họ vẫn là nhân sĩ hiệp nghĩa, không đồng loạt tấn công, chúng ta mới có thể dễ dàng cởi vây mà thoát ra.”

Vương Liên Hoa hừ cười một tiếng nói:” Không đồng loạt tấn công, lại sử dụng âm độc ám khí, đó là nhân sĩ hiệp nghĩa sao?” Ngừ thanh kia đúng là hơi thở có chút suy yếu. Trần Lăng cảm giác có chút khác thường, lại thấy ở trên đùi phải Vương Liên Hoa có vết máu màu đỏ đen, rõ ràng không phải do trường kiếm của Minh Huyền gây ra, không khỏi thất thanh nói:” Người nào đã ra tay?”

Trong lồng ngực Vương Liên Hoa đột nhiên chấn động,” Oa” Một tiếng nhưng lại phun ra vũng máu, thần sắc không thay đổi, chỉ cười khanh khách nói:” Ta Vương Liên Hoa cũng lại có lúc bị người khác ám toán! Tự cho là tài giỏi trong nháy mắt lại sơ xuất, ta thật sự đã sơ xuất, buồn cười a đúng thật là buồn cười.”

Trần Lăng nghe được lời này, không khỏi nhăn mặt nhăn mày, nói:” Đúng là kẻ thoát thân lúc này phóng ra ám khí sao? Trên ám khí có thể có độc không?” (anh Trần hỏi thừa, không độc thì sao gọi là ám khí =A=)

Vương Liên Hoa cười thảm nói:” Chắc chắn là có. Bất quá ta chính mình cũng có thể giải được. Chỉ sợ Minh Huyền, sống không qua nổi tối nay.”

Trần Lăng trong lòng căng thẳng, đột nhiên y liền nhớ tới vừa rồi giống như Vương Liên Hoa, Minh Huyền hình như cũng có chút khác lạ, hình như sau đó hắn ngã trên mặt đất, chỉ sợ cũng đã trúng ám toán.

Kẻ thù âm thầm này, so với tưởng tượng tựa hồ còn cường đại hơn.

Có thể nắm bắt tình thế xoay chuyển trong chớp mắt, ra tay chuẩn xác không có chút sai lầm. Mặc dù võ công không phải tuyệt đỉnh, nhưng tâm kế cùng dũng khí, cũng là vô cùng phi thường.

Đang chìm trong suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy trong lồng ngực chấn động.

Vương Liên Hoa ít nhiều cũng đã bị ảnh hưởng, lúc này kịch liệt đứng lên. Hắn cầm tay che miệng lại, máu đỏ đã chuyển thành đen sẫm, theo kẽ tay trào ra, trượt dọc xuống cánh tay trắng muốt, nhìn thấy cực kỳ rợn người.

13. Chương 13

Editor : Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Người thích giết người, luôn sợ chết hơn so với những người bình thường.

Thích nhìn thấy người khác thống khổ, chính mình lại không thể chịu được thống khổ.

Nếu đổi lại là Hùng Miêu Nhi bị thương như vậy, chắc chắn kiên cường cắn chặt răng không kêu một tiếng, nhất định sẽ dùng lời nói cáu giận để mắng chửi trút xuống người khác.

Mà Vương Liên Hoa đời này cũng chưa làm qua anh hùng hảo hán, cho nên cũng không thể hi vọng hắn sẽ biểu hiện như Quan Vũ róc xương để giải độc mà vẫn có thể khí khái trò chuyện vui vẻ. Vừa rồi thấy hắn dùng dao loại bỏ đi phần thịt bị thối rửa, hạ dao tuy vừa nhanh lại vừa dứt khoát, nhưng thần sắc tái nhợt như sắp chết, thần thái lưu đầy mồ hôi lạnh, nhìn không được phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ. Lúc hắn đem vật gì đó sáng sáng bên trong thịt hắn đào ra, nhìn hắn như vừa qua cơn hôn mê, đem thứ kia ném ra mặt đất, sau đó liền nằm ngửa mặt lên trời, từng ngệm từng ngệm cố thở.

Trầm Lãng thấy hắn như vậy, mặc dù cảm thấy hắn lúc này thiếu chút khí khái của nam nhi, nhưng trong lòng cũng thập phần không đành lòng, hỏi: "Người đã đỡ chưa?"

Vương Liên Hoa oán hận hỏi lại: "Người xem bộ dạng của ta có đỡ không?" Thoáng ngẩng đầu thấy, chỗ vết thương máu chảy ra từ đen đã chuyển sang đỏ tươi, vệt vàng liền lấy ra từ trong lòng một lọ thuốc bột, hướng chỗ vết thương mà rắc rắc, lập tức liền nhìn Trầm Lãng nói: "Người giúp ta băng bó." Sau khi bị thương, mà vẫn cố tỏ ra cao ngạo, ngữ khí lại như tiểu hài tử đang giận dỗi, Trầm Lãng không khỏi cười khổ nói: "Vương Đại công tử, cầu xin người khác thì phải khách khí một chút."

Tuy nói như thế, nhưng Trầm Lãng đã đứng dậy xé một mảnh tay áo sạch sẽ lột bên trong ra, băng bó cho hắn, khi chạm vào chỗ vết thương, liền nghe hắn khẽ rên rỉ, rồi lại cắn răng trợn mắt lên nói: "Trầm đại hiệp, nhẹ tay một chút."

Trầm Lãng cảm thấy khẩu khí kia có phần đáng thương, liền thở dài: "Vương công tử, người mỗi lần bị thương đều là như vậy sao?"

Vương Liên Hoa nói: "Ta lâu rồi không có bị thương, cũng chẳng thể nhớ lần cuối bị thương là từ lúc nào."

Trầm Lãng cũng không nói nữa, động tác tay chính là có phần nhu thuận hơn trước. Lòng bàn tay ấm áp, cảm giác đụng chạm da thịt mềm mại trên đùi, không ngờ lại mang đến cảm giác thực yên tâm.

Có ý ở đây, hắn vì bị thương mà khóc lóc quá mất, thì cũng lắm cũng không có gì. Hắn từ trước đến nay cũng biết mình không phải là hảo hán, nhiều lắm cũng chỉ là cười khổ nhìn hắn. Nhưng ánh mắt của y luôn ôn nhu mà kiên định.

Một nam tử như vậy, khó trách Chu Thất Thất phải lòng y mà không cần đến hắn.

Chính là nữ nhân rất muốn, bao giờ cũng kiên cường đáng tin cậy như thế, khiến cho người ta có thể hoàn toàn yên tâm nương tựa nam tử này.

Đáy lòng vẫn là có chút không chịu thua, lâu lâu nói: "Trầm Lãng, người nhất định là một phụ thân tốt."

Trầm Lãng đột nhiên nhớ tới chuyện cũ năm đó Vương Vân Mộng ép hôn, không khỏi cười nói: "Đáng tiếc năm đó ta không trở thành phụ thân của người, nếu không nhất định sẽ hảo hảo dạy dỗ người."

Vương Liên Hoa nghe xong lời này, trong lòng lạnh lùng, liền không nói lời nào. Trầm Lãng biết mình lỡ lời, gọi lên chuyện thương tâm của hắn, trong lòng có chút áy náy. Vương Liên Hoa sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt tiêu điều, trên cánh tay cùng quần áo đều nhuộm đầy vết máu, mà bộ dáng gầy gò cô tịch, khiến cho người ta từ đáy lòng sinh ra chút thương tiếc. Không khỏi thở dài một tiếng nói: "Có rất nhiều chuyện, nên buông, nên dừng đứng lúc."

Lời này giống như nói cho Vương Liên Hoa nghe, cũng giống như nói cho chính mình nghe.

Vương Liên Hoa lộ vẻ sầu thảm cười, đem thứ lúc này vớt trên mặt đất kia nhìn nhìn, thở dài:” Hiện tại nói cái gì nên dừng lại, đã sớm không còn kịp rồi, Trầm đại hiệp.”

Vương Liên Hoa bị thương bởi ám khí kia, chẳng qua là mấy cây ngân châm cực nhỏ. Nhưng ngân châm này lại có tẩm kịch độc, sâu kín mang chút lam ảnh. Cũng chính vì ám khí nhỏ như vậy, mới có thể hoàn toàn không thể cảm giác được lúc nó phát ra, thẳng đến mục tiêu.

Nhưng ám khí này rõ ràng là cũng có khuyết điểm.

Trầm Lăng trầm ngâm nói:” Nếu phải phát ra ám khí nhỏ như vậy mà lại không mất đi độ chính xác, nếu không phải ở cự ly gần thì thật sự không thể.”

Vương Liên Hoa cười lạnh nói:” Như vậy, hung thủ chính là một trong đám đạo sĩ kia.”

Trầm Lăng nói:” Nếu chỉ vì hãm hại chúng ta, ngay cả Minh Huyền cùng Khổng Cầm cũng hại, không phải là quá lãng phí nhân lực sao. Nhất định còn có mục đích khác. Chẳng lẽ Hành Sơn phái bốn môn thanh cao cũng có ân oán sao ?” Tiếng nói đột nhiên bị kiềm hãm, cả người thẳng nhảy dựng lên:” Ta rốt cuộc nghĩ như thế nào cũng không đúng !”

Vương Liên Hoa nhú mày, không thể không thừa nhận ngay cả chính mình cũng nghĩ không ra là lạ ở chỗ nào.

” Những thi thể ở trong miếu, tuy rằng mỗi người đều cầm vũ khí, trên mặt đất cũng tràn đầy máu tươi, nhưng bên trong miếu thờ, lại ít có dấu vết như đã trải qua trận giao chiến!”

Chính xác là, với võ công của đại đệ tử Hành Sơn phái – Khổng Cầm, lại thêm hai người đệ tử khác, nếu thật sự bên trong cái miếu nhỏ này có xảy ra giao chiến, bên trong miếu tuyệt đối sẽ không giống như bọn họ chứng kiến, thấy gọn gàng như vậy.

Vương Liên Hoa nói:” Nói không chừng bọn họ cũng bị trúng loại độc giống như hai con ngựa của chúng ta , độc được không lập tức phát tác.”

Không để lại dấu vết, không lập tức phát tác độc được, giống như hai con ngựa kia.

Kết luận chỉ có thể là một người,cái vẻ hàm hậu kia, bên trong lại tâm kế thâm độc – Thạch Tĩnh Viễn.

Vương Liên Hoa như nhớ tới cái gì đó, thì thào lẩm bẩm:” Nếu là hắn, thì mọi giả thuyết đều thông .”

Trầm Lăng nói:” Nhưng lúc các người đánh nhau hắn ta không hề ở đó, hình như là ở trong miếu thu dọn mấy thi thể.”

Vương Liên Hoa cũng không để ý đến ý, trừng mắt tự cố suy nghĩ nửa ngày, sau đó sắc mặt thay đổi một chút, cười nói:” Chúng ta chạy trốn cũng không kịp. Người ta bên trong đã xong trước.”

Trầm Lăng biết trong lòng hắn lại tính kế, cũng không hỏi đến, chính là nói:” Trời gần tối rồi, chúng ta phải nhanh lên tìm cái thị trấn nào đó, để còn nghỉ ngơi hồi phục một chút.”

Vương Liên Hoa thương thế không phải là nhẹ. Vết thương lại còn ở trên đùi, đi đường cũng có chút không tiện. Lúc hắn định cỡi ngựa, răng lại cắn chặt , đang định nén đau nhảy lên ngựa, Trầm Lăng nhẹ nhàng đưa tay chặn ngang ôm lấy hắn, đặt hắn vững vàng ngồi lên yên ngựa. Vương Liên Hoa đỏ mặt, cả giận nói:” Ta không phải nữ nhân.”

Chỉ có nữ nhân mới cần bế lên ngựa.

Trầm Lăng nhảy lên ngựa ngồi ở phía sau hắn, cười nói:” Nam nhân mà lại để ý đến những chuyện nhỏ như vậy à.”

Nói rồi giục ngựa chạy như bay, bị trúng châm độc lại thêm tâm tình nổi giận, tất nhiên là không nghĩ đến tư thế hai người lúc này có bao nhiêu mờ ám. Lúc này lại rõ ràng cảm nhận được hơi thở cùng nhịp đập trái tim trong lồng ngực ấm áp của y, càng lúc thấy càng bối rối. Những sợi tóc của y bị gió thổi tới giáp lên mặt hắn, một trận ngứa ngáy mê dại.

Mười bảy năm trước từ sau khi phụ thân cùng mẫu thân qua đời, hắn sớm đã quên cảm giác khi được ôm.

Phụ thân đến chết cũng không nhận ra hấn, mẫu thân đắm chìm trong mối thù của phụ thân, cả ngày lẫn đêm bày tính như thế nào đem xương của phụ thân nghiền thành tro, thậm chí chưa từng dùng ánh mắt ôn nhu liếc nhìn hấn một cái.

Có đôi khi nằm mơ, vẫn là mơ về cuộc sống lúc trước ở Vân Mộng sơn trang.

Khi đó phụ thân cười lớn ôm lấy hấn nâng lên chống đỡ, mẫu thân nhẹ nhàng từ đằng sau ôm lấy bờ vai hấn, dán sát vào mặt hấn, hơi thở mẫu thân truyền tới từ phía sau cổ hấn, hương thơm ấm áp khiến cho lòng người tan chảy.

Về sau trưởng thành, hấn lần đầu tiên ôm nữ nhân.

Nữ nhân giống như động vật vui hoan khi được ôm, các nàng thỏa mãn rúc vào trong lồng ngực hấn, bộ dạng giống như con mèo ăn no ngủ trưa. Nữ nhân đầu tiên của hấn trong thời khắc đêm vui đó nhận không được gắt gao ôm hấn, ở trên lưng hấn còn lưu lại dấu vết cào cào. Đó là cái ôm đầu tiên hấn có được kể từ sau khi phụ mẫu mất, thân thể nữ nhân ấm áp đầy hương thơm, làm cho hấn không khỏi hoài niệm về lúc được mẫu thân ôm, cũng giống như khoảnh khắc lúc đó.

Lời nói ôn nhu theo miệng kia phát ra, loạn tình ý mê man rên rỉ. Thân thể cuồng loạn vặn vẹo, trong không khí tràn ngập nồng hập hơi thở dâm mãnh.

Khuôn mặt nữ nhân lại giống như biến thành khuôn mặt của mẫu thân, ở trước mặt hấn mà uốn éo.

Mẫu thân không phải là người ái dục như vậy, là người từ bỏ bản thân cùng hết thấy tình mẫu tử, chỉ vì báo thù mà sống.

Sau khi xong xuôi thì việc hấn làm đầu tiên, chính là đi đến bên giường nôn mửa, thẳng phun hết hôn thiên ám địa.

Từ nay về sau hấn sẽ không bao giờ ... để nữ tử ôm hấn, thậm chí là cả việc mây mưa. Vốn cũng không quá vì thỏa mãn dục niệm của thân thể, làm như thế còn gây tổn hại đến nội tâm.

Sau đó liền dần dần quên đi cảm giác ôm.

Mà lúc này, ngồi ở trước người Trầm Lăng, cánh tay y từ phía sau thân hấn giữ chặt dây cương phía trước, không phải là giống như đưa hấn ôm vào trong ngực sao? Cái ôm của y giống như con người của y ôn nhu mà vô tư, khiến cho người ta cảm thấy vừa an tâm mà cũng vừa yếu đuối.

Nhưng đối với hấn mà nói, yếu đuối là một thứ không thể tha thứ được.

Vương Liên Hoa có chút tức giận, nhưng tình trạng lúc này không cho phép hấn làm khác.

Thân là nam nhân, quả thật cảm thấy có chút ngạc nhiên. Vương Liên Hoa tự giấu nghề thâm chính như lời nói của Trầm Lăng, chuyện nhỏ này cũng để ý sao?

Hơn nữa mới vừa rồi lại phải cố nôn ra máu độc, vì mất máu quá nhiều nên cơ thể có chút suy yếu. Vì thế liền tùy ý để sự ấm áp này bao bọc hấn. Người ta nói ‘xuân phong đắc ý mã đề tật’ (gió xuân thích chí ngựa chạy nhanh), con ngựa non kia hoang dã kia nhẹ nhàng chạy trốn sự yên tĩnh hoàn toàn trong xuân sắc của nơi hoang dã, như hướng về không gian vô ngần (bất tận), nếu vĩnh viễn dừng chạy đến cuối, thì có lẽ sẽ tốt biết bao.

14. Chương 14

Editor : Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Từ Trường An hướng đến Lan Châu một đường, càng đi càng thấy hoang vắng. Tây bắc gió lớn, nếu là lúc chạng vạng, thì đường núi không một bóng người cũng chỉ có sông hoàng hà cuộn cuộn. Phóng tầm mắt

nhìn lại, hoàng hôn đỏ như máu, đường dài vô tận, chỉ thấy trời đất vô cùng tịch mịch cao xa. Vì thế đáy lòng không khỏi sinh ra bảy phần hào hùng, ba phần bi thương .

Tần Châu tiện bề , đột nhiên xuất hiện trước mặt một vụ hành giả (người đi đường).

Ngàn núi mệnh mông trùng điệp, cô gia sơn cốc . Biên cương Vô Phong Vân xa xôi, dạ nguyệt(trăng đêm) sắp sửa tàn.

Bất quá cũng chỉ là một biên quan nhỏ bé đóng quân, nhân đó ngâm vài câu thơ Đỗ Phủ, không duyên không cớ, chẳng có gì bất thường. Chính là gặp người lữ nhân (khách đi đường) mệt mỏi, như thế nào lại cảm thấy có chút thông cảm, vì thế mà tỉ mỉ chế biến thức ăn từ thực vật, dọn giường sạch sẽ, chuẩn bị nước ấm nóng hầm hấp hấp dẫn.

Lớn nhất thành Tần Châu chính là” Vân Thủy khách điểm”, biển hiệu nền đen khắc chữ vàng, Vương Liên Hoa ánh mắt lập tức sáng rỡ.

Đã nhiều ngày bốn ba, bão cát làm cho quần áo hần bẩn thỉu, các loại lương khô giày vò đến dạ dày hần cũng đau nhức, quả thực so với miệng vết thương chưa lành ngấm ngấm đau khiến cho cơ thể khó có thể chịu được. Thật sự nếu không được thống khoái tắm rửa, ăn bữa cơm ngon, hần quả thực sẽ bắt đầu ghét cả chính mình.

Cho dù trong phòng kia có tuyệt thế mỹ nhân cởi hết quần áo đang nằm đợi hần đi chẳng nữa, thì tốc độ hần vọt vào phòng cũng không thể nhanh bằng lúc này.

Trầm Lãng nhìn bóng lưng hần cũng chỉ có thể mỉm cười.

Vì thế cũng đi trở về phòng, tắm rửa một phen, thay đổi xiêm y, thần thanh khí sảng (tinh thần sảng khoái) đi xuống lầu, chỉ thấy Vương Liên Hoa đã ngồi ở vị trí tốt nhất bên cạnh cái bàn tự rót rượu uống một mình, cao lương mỹ vị đã bày đầy ắp một bàn. Hần mặc bộ xiêm y màu đỏ tươi, ngay cả tư thế châm rượu, gấp thức ăn đều rất tao nhã, lại nhớ đến lúc gặp phái đoàn của Lạc Dương công tử, kêu Trầm Lãng nghĩ đến bộ dạng hần mới vừa rồi còn sốt ruột gào rống thì cũng cho là chính mình bị ảo giác.

Thật sự là, có chút đáng tiếc.

Trầm Lãng ngồi xuống trước mặt hần, liền cảm nhận chung quanh bao ánh mắt đều đổ dồn. Cũng khó trách, cả hai người phong thần như ngọc, làm cho các nữ tử gần đó đều đỏ mặt vụng trộm nhìn qua, có thể thoáng nghe được tiếng cười ha ha.

Vương Liên Hoa thay Trầm Lãng rót một chén rượu, cười nói:” Người ta nói Giang Nam nữ tử yếu đuối dịu dàng, Trung Nguyên nữ tử tráng kiện thướt tha, hôm nay gặp được Tây Bắc mỹ nhân, nhất định cũng đừng phóng đảng a.”

Lời hần tuy đúng là nói Trầm Lãng, nhưng trên thực tế ánh mắt lại nhìn nơi khác, trên thực tế đại đa số trong phòng khách này đều hướng nhìn một chỗ.

Có thể làm cho đại đa số nam nhân nhìn cùng một hướng, bình thường dưới tình huống này chỉ có thể là tuyệt sắc mỹ nhân.

Lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Bọn họ dõi theo chính là nữ nhân này

Vẫn loại ánh mắt lơ lửng giống như nam nhân nhìn thấy mỹ nữ

Nàng đã không còn trẻ, ít nhất cũng đã ba mươi tuổi. Nữ nhân tuổi này vốn là không cần dùng ánh mắt thẹn thùng của một thiếu nữ ‘lạc mềm buộc chặt’ (mềm mại, uốn chuyển) để mê hoặc. Vẻ đẹp mặn mà, giống như đóa hoa lúc nở rộ đến tận cùng của vẻ đẹp,tỏa sáng khiến người ta không thể không dõi theo. Trái với vẻ đẹp đó, nàng ta lại mặc bộ trang phục màu đen của thương nhân hết sức bình thường, quả thật giống như phong cách của một nam nhân .Lúc người khác nhìn nàng, lại không hề quan tâm đến xiêm y trên người, mà chỉ chú ý dáng vẻ thướt tha uyển chuyển của nàng. Nàng là dạng nữ nhân mà nam nhân khi nhìn thấy sẽ cảm giác như đang chìm vào giấc mộng u tối,mái tóc đen óng dài mềm mượt êm dịu như bóng đêm,càng làm tôn lên thướt da trắng ngần như ánh trăng .

Ngồi bên cạnh nàng là bốn nam nhân cũng ăn mặc giống thương nhân, trong đó ba nam nhân tuổi cỡ hai mươi mấy, người còn lại là một lão nhân mặc xiêm y màu lam khí khái trầm ổn, tuổi chừng gần sáu mươi, đôi mắt tinh quang quắc thước (quắc thước là từ thường được dùng miêu tả về người già nhưng vẫn còn khỏe mạnh), diện mạo ôn hòa, xem ra đám người này hầu hết là người trí thức, liên tục hướng người chung quanh thi lễ.

Một trung niên nam nhân hướng bọn họ kêu lên: “Tứ nương, dạo gần đây đường đến vùng quan ngoại (ngoại ô) bất ổn, nhiều thương nhân đến rồi lại đành phải trở về, Tứ nương vẫn muốn đi hay sao?”

Nàng kia cười to nói: “Họ tổ chức đại lễ hội họp, chẳng nhẽ ta không được phép buôn bán sao? Chuyện đó chẳng có gì liên quan đến việc kiếm tiền chính đáng của ta cả.”

Những người trong khách điểm đều cười rộ lên, lại có một người khác liền tiếp lời nói: “Người không biết về Tứ Nương rồi, bang chủ Minh Sa bang của chúng ta và nàng là hảo bằng hữu, người ta có câu ‘cường long không chấp rắn độc’, cho dù có nhiều võ lâm cao thủ đi nữa, Tứ Nương cũng không sợ!”

Dứt lời lại một trận cười vang. Trầm Lăng nghe được ba chữ “Minh Sa bang” trong lòng không khỏi cả kinh. Vương Liên Hoa cũng từng nói vùng quan ngoại là lãnh thổ của Minh Sa bang, ngay cả đội quân Long Quyển Phong tướng sĩ đi vào cũng bị chém giết hơn phân nửa, lúc trước nghe hắn nói liền có chút lo lắng cho an nguy của Kim Vô Vọng, lúc này nghe từ miệng người khác nói ra “Minh Sa bang”, đối với nữ nhân kia càng thêm vài phần chú ý.

Vương Liên Hoa đã sớm ngoắc tay gọi tiểu nhị tới hỏi: “Nữ nhân kia lai lịch như thế nào? Đi đến vùng quan ngoại sao lại không thể yên ổn?” Vừa hỏi xong, tiểu nhị còn chưa kịp trả lời, đã nhét vào lòng bàn tay hắn thỏi bạc, ước chừng hai lượng, tiểu nhị hai mắt nhìn đắm đắm, lia lia nói: “Khách quan có chuyện gì cứ hỏi, làm như vậy khiến tiểu nhân cảm thấy thật ngại.” Lời tuy như thế, nhưng lại vội vàng đem thỏi bạc kia nhét vào trong ống tay áo.

Tiểu nhị bầm báo: “Nữ nhân kia tên là Tần Tứ Nương, buôn bán trong ngoài thành ước chừng cũng đã hơn mười năm. Ban đầu đi theo Tần lão gia cùng một vài tiểu nô. Mấy năm trước Tần lão gia qua đời, Tứ Nương chỉ còn lại một mình. Vùng quan ngoại sau khi Minh Sa bang chiếm lĩnh liền không yên ổn, có nhiều thương nhân bị cướp bóc, nhưng Tần Tứ Nương ra vào đó vẫn bình an vô sự. Nghe nói có lần nàng ta từ quan ngoại trở về, không cẩn thận trên xe rớt xuống vài cái rương, hàng hóa rơi rải ra đất, có người liền nói những thứ đó chính là hàng hóa lúc trước bị Minh Sa bang cướp, bởi vậy sau này liền có tin đồn Tứ Nương cùng Minh Sa bang cấu kết với nhau.”

Trầm Lăng nói: “Người nọ mới vừa nói đến cái gì mà võ lâm cao thủ, lại có chuyện gì xảy ra à?”

Tiểu nhị nói: “Cũng không biết tại sao, nhiều ngày trước có vài kẻ trong võ lâm đi đến Lan Châu. Có cả hắc đạo bạch đạo, những người này vốn không hề vừa mắt nhau, thường hay xảy ra ẩu đả. Vốn là trên đường có chút đạo phỉ cướp của giết người, giờ thì thành bọn thương nhân thường xuyên lui tới, đều khiến người kinh hồn bạt vía.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Đa tạ, người cứ lui xuống trước đi, khi nào có việc ta sẽ gọi người hỏi.”

Tiểu nhị kia lia lia gạt đầu rồi lui qua một bên. Trầm Lăng cười khổ nói: “Nhiều người cùng hướng đến Lan Châu như vậy, xem ra là một lòng muốn chúng ta bỏ đi buổi Hồng Môn Yến đây mà.” (Hồng Môn Yến: là một tích xưa có nguồn gốc từ thời chiến quốc. Đại khái có ý là một bữa tiệc bày ra để mượn cớ hại người.)

Vương Liên Hoa cầm chén rượu một hơi uống cạn sạch, cười nói: “Chỉ sợ Phái Công, Hạng Bá, Hạng Trang còn chưa bắt được liền đã phải đánh nhau.”

Hai người tiếp tục uống rượu nói chuyện, không biết từ lúc nào đã uống hết một vò. Trầm Lăng cùng Vương Liên Hoa tửu lượng đều rất tốt, Trầm Lăng chính là mặt càng uống càng bạch, ánh mắt càng uống càng lượng (sáng); còn Vương Liên Hoa mặt càng uống càng hồng, thẳng uống đến khi sắc mặt tựa hoa đào, hai mắt kiêu mị.

Mà hắn lại không hề say.

Vương Liên Hoa đột nhiên hỏi: “Trầm Lăng, cảm giác khi say sẽ thế nào?”

Trầm lăng cười nói: “Vấn đề này muốn biết phải đi hỏi Hùng Miêu Nhi.” Y tuy rằng thích uống rượu, nhưng năm phần đã có cảm giác say nên liền ngừng uống.

Người uống quá nhiều rượu đầu óc sẽ trở nên mất tỉnh táo, sức phán đoán cũng sẽ kém đi.

Mà Trầm Lăng là người hoàn toàn không cho phép mình đánh mất đi lý trí. Võ công của y chưa hẳn là đệ nhất thiên hạ, tuổi trẻ thành danh phần lớn nhờ vào mưu trí đảm lược (dũng cảm).

Vương Liên Hoa khát khao có thể say dù chỉ một lần.

Người ta nói rượu có thể cuốn trôi hết lo âu, vì thế lúc hần mười hai tuổi đã lén xuống hầm một mình uống hết ba vò rượu, nghĩ muốn nghiệm chứng xem những lời nói đó có đúng hay không.

Đáng tiếc uống mãi không say, bụng cũng đã căng tới mức không chịu được nữa.

Vì thế sau này hần không bao giờ còn tin tưởng trên đời này có thứ làm người ta quên đi ưu sầu nữa.

Một người dù có uống thể nào cũng không thể say nên cảm thấy phi thường không vui, vẫn cứ cùng người kia uống rượu nhưng lại vô cùng tỉnh táo, càng cảm thấy cuộc đời thật vô vị. Vương Liên Hoa nhìn Trầm Lăng phía đó không chút lưỡng lự một ly lại một ly nữa, đột nhiên rất muốn đánh vào khuôn mặt anh tuấn của y một quyền.

Một quyền này chung quy vẫn không thể ra tay.

Cũng không phải bởi vì Vương Liên Hoa thay đổi chủ ý, mà là đã có người thay hần nói ra điều trong lòng.

” Uống rượu như vậy, có gì khác uống nước chứ? Thật đáng tiếc đó lại là một bình nữ nhi hồng hảo hạng.”

Chỉ thấy Tần Tứ Nương dáng vẻ dịu dàng đứng ở một bên, dùng bàn tay trắng nõn mềm mại che miệng, ngẩng đầu nhìn về phía hai người mà mỉm cười.

Ánh mắt trong tựa như những rượu (rượu chưng cất) thuần túy.

15. Chương 15

Edit: Chobits (Gracefairy)

Beta: Vườn Độc Thoại

Nữ nhân thích uống rượu cũng không nhiều lắm.

Nữ nhân uống rượu, thường là vì khiến cho nam nhân say thật.

Thế nên mới có câu “Quý phi say rượu”.

Vì khi say hai má đỏ bừng, nhãn tình long lanh, dáng đi uyển chuyển, đều đủ khiến người khác ý loạn tình mê. Điểm tốt nhất khi nữ nhân uống say là, có thể táo bạo câu dẫn nam nhân, mà không tổn hại gì đến phong thái rụt rè tao nhã thường ngày.

Uống một ngụm một ngụm rượu, khi cần còn có thể cau mày một cách khả ái, thể hiện ra việc không chịu được vị cay nồng của rượu. Uống đến một lúc nhất định, liền có thể dùng nhãn tình len lén nhìn nam tử từ trên xuống, mục quang (ánh mắt) cần phải nhu mì e lệ.

Cứ như thế, nam tử tám chín phần mười sẽ ngoan ngoãn bó tay chịu trói, còn có thể phi thường khờ dại nghĩ rằng chính mình dùng rượu đem nữ nhân thu vào tay, hoàn toàn không hề tự nhận ra rằng mình mới chính là con mồi.

Trầm Lăng cùng Vương Liên Hoa vừa lúc cũng không phải là loại nam nhân dễ dàng rơi vào trò này, những thủ đoạn này của nữ nhân, bọn họ đã thấy quá nhiều rồi. Chính là Tần Tứ Nương bất đồng, nàng lúc bắt đầu uống rượu thật sự là không quá giống nữ nhân, thế nên mới chân chính khiến bọn họ bị dọa thật.

Một chén lớn, từng ngụm từng ngụm uống, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên.

Này không phải là cách uống của một nữ nhân thiên kiều bá mị, hoàn toàn hết như một đao khách phóng khoáng đã vài ngày không uống rượu đang muốn say.

Trầm Lăng cùng Vương Liên Hoa nhìn nhau cười khỏ, đem chén rượu nhỏ tinh mỹ trong tay đẩy qua bên cạnh, cũng cầm chén lớn bắt đầu uống rượu.

Trong cuộc đấu rượu mà bại bởi nữ nhân, vốn chính là một trong số những chuyện cực kỳ mất mặt của nam nhân. Không lâu sau liền cạn hết hai vò. Khi tiểu nhị đi lấy vò thứ tư đến, Tần Tứ Nương lúc này mới buông chén rượu, cười nói: “Ta đã lâu rồi không được uống sảng khoái đến thế, nhị vị thật sự là tửu lượng tốt, lại sảng khoái.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Bồi mỹ nhân uống rượu, dù là nam nhân không quen uống rượu thì cũng muốn lòi ra vài phần hào khí chống đỡ.” Y mở miệng, lúc ngọt ngào hết như có thể tích ra mật.

Tần Tứ Nương quả nhiên hưởng thụ cười nói: “Nhị vị e là không phải nhân sĩ vùng này phải không? Nơi đây gần biên quan, hiếm nhân sĩ nào phong nhã được như nhị vị đây.”

Vì thế hai người lại dùng lý do thoái thác lừa Đổng Anh ngày trước nói lại. Tần Tứ Nương nói: “Mới rồi nhị vị nghe người nơi đây nói, vùng Lan Châu này cũng không phải là nơi bình yên, chỉ sợ nhị vị phải cẩn thận mới được.”

Trầm Lăng cười nói: “Mới rồi tại hạ cũng nghe người ngồi đây nói, Tần cô nương không sợ, chúng ta thân là nam nhân, sao lại có thể sợ hãi đạo phỉ.”

Hai người cố ý che dấu võ công, lại thêm khí chất nho nhã, lời nói xúc động, Tần Tứ Nương thầm nghĩ đến lương nhân trong phố phường, mỹ ngọc trong bùn đất, không khỏi tâm sinh vài phần thương thức, lập tức nói: “Nhị vị quả nhiên khí độ phi phàm.”

Vương Liên Hoa vội nói: “Cô nương mới đúng là nữ trung hào kiệt.”

Hắn khi che dấu bản tính, tao nhã hữu lễ, nét mặt khiêm tốn, nữ tử hiếm khi không sinh lòng thương yêu. Tần Tứ Nương cười to nói: “Ta có một đệ đệ, tuổi cùng các người không chênh lệch lắm, thật muốn gọi hắn đến cùng các người gặp một lần, nếu hắn được nhã nhận hữu lễ như các người, người làm tỷ tỷ như ta đây, liền không cần luôn lo lắng cho hắn không được tìm cô nương tốt.”

Trầm Lăng chỉ là cười cười, nói vài lời khiêm tốn, trong lòng thật ra lại nghĩ: “Nếu Tần Tứ Nương này vẫn có một đệ đệ, vì sao lại muốn một nữ tử như nàng ra ngoài bên ba?”

Không nhận được đưa mắt quan sát nàng, không nghĩ đến nàng cũng đang nhìn y.

Mục quang đúng là thực mềm mại mà khí khái, quyền rũ lại câu hồn, cùng nữ tử hào sảng vừa rồi dùng chén lớn uống rượu thật là không hề phù hợp. Nàng bản thân có một vẻ đẹp phóng đãng, vô luận là tư thái nào, bất quá càng khiến cho khí chất này càng thêm rung động lòng người mà thôi. Mà khi nàng nhìn người như vậy, liền khiến người cảm thấy trước mắt chỉ có một mình nàng, không nơi nào không phải là phong tư của nàng.

Đương như khi hoa mai ẩn trong tay áo thì, một tiếng rống to sát phong cảnh vang lên, khiến mọi người trong đường (phòng khách), đều nhìn về phía trước cửa.

“Tần Tứ Nương, tiện nhân kia, giao hàng của ta ra đây!” Một đại hán vận trang phục thanh sắc nhanh bước vào trong đường, thẳng hướng Tần Tứ Nương hét lên: “Ta nói lần trước bị người ta vạch trần hành tung, người liền không dám ở trong này lộ diện, không nghĩ đến người vẫn làm loại việc này!”

Tần Tứ Nương bỗng nhiên đứng lên. Cười lạnh nói: “Cừu Kính, ta đã sớm nói với người, lượng hàng kia là của ta, người vu khống, đổ tội cho một nữ nhân gia, thật không đáng là hành vi của nam tử hán đại trượng phu.”

Cừu Kính hét lên: “Hàng của người thế nào lại nhận không ra! Đừng nghĩ đến người cùng kẻ cầm đầu thổ phỉ Minh Sa cấu kết, ta liền sợ người!”

Vương Liên Hoa một bên hỏi tiểu nhị: “Tên kia là ai?”

Tiểu nhị lặng lẽ đáp: “Đó là người tiểu nhân vừa nói, ngày đó nàng bị người ta phá bảo hàng là Minh Sa bang cướp tang vật về, người này cứ mãi ồn ào nói hàng này là của hắn.”

Lão nhân áo xanh từ bàn kia đi tới, cực kỳ nén giận đối Cừu Kính cười nói: “Cừu đại gia, ngày đó không phải đã nói rõ ràng rồi hay sao? Người cứ luôn dây dưa như vậy, chúng ta cũng thực là phiền lòng a.”

Cừu Kính dường như đối lão nhân áo xanh có vài phần kiêng kỵ, cũng không gào lên nữa, chỉ cười lạnh nói: “Tại hạ cam đoan không hề dây dưa. Chính là người lúc này diễn kịch, ta hôm nay liền phải vạch trần trước mặt mọi người.” Nói xong liền hướng ra ngoài cửa vẫy tay, nói: “Khiêng vào đây!”

Được khiêng vào là một cái rương gỗ, bên trên có một chữ Tần thật to được viết bằng chu sa, đoán chừng là rương hàng do Tần Tứ Nương vận chuyển.

Tần Tứ Nương biến sắc nói: “Người đã vu ta là đạo phỉ, bản thân người lại còn trộm hàng của ta.”

Cừu Kính cười nói: “Này thật là hàng của người?”

Tần Tứ Nương nhìn hắn một cái, cuối cùng cũng đứng lên cười nói: “Cái rương này giống như là của ta, chính là hàng không biết có bị người cướp hay không thôi.”

Cừu Kính mặt lúc đỏ lúc trắng cười lạnh nói: “Chúng ta mới nhìn qua, trong rương bất quá chỉ là một rương cát. Thật không hiểu người vì sao lại chuyển cát đi quan ngoại, chỉ sợ lúc chuyển đi chính là cát, lúc chuyển về lại là đồ trộm cướp phải không?”

Tần Tứ Nương mặt cũng không đổi sắc chỉ cười nói: “Vậy người ở trước mặt mọi người mở ra nhìn xem, có phải là cát hay không.”

Cừu Kính cả giận nói: “Nhìn xem người còn nói được cái gì!”

Bên trong rương rõ ràng là đồ sứ Giang Nam, ánh xanh biếc, suối rồng được điêu khắc lộ ra, cũng chẳng phải là vật sang quý gì, chỉ là đồ bá tánh quan ngoại thích dùng, mỗi thương khách từng đi quan ngoại buôn bán khó tránh khỏi có một vài rương hàng như vậy.

Xung quanh vốn là một mảnh tĩnh lặng không tiếng động, lúc này lại ồ lên, Cừu Kính sớm đã không nói nên lời, chỉ ngơ ngác nhìn thứ này. Sau một lúc lâu, đột nhiên hồi phục tinh thần, hét lên: “Tên tiểu nhị thay ta mang cái rương lên đâu? Hắn, hắn ...”

Có người cười nói: “Người ta mang đồ lên xong liền đi rồi, Cừu đại gia người đổ oan cho người khác, còn chối cái gì?”

Cừu Kính hừ một tiếng, cũng không quay đầu lại chạy thẳng ra ngoài, giống như muốn đuổi theo người vừa mang cái rương lên. Những người xung quanh lại cười ầm lên một hồi.

Tần Tứ Nương hướng mọi người xung quanh nói: “Các vị cũng tận mắt nhìn thấy, chúng ta là dân làm ăn đứng đắn. Mong mọi người từ nay về sau đừng nên nghe lời đồn đãi bậy bạ.” Dứt lời liền tự nhiên ngồi xuống, hướng Trầm Lăng cùng Vương Liên Hoa mỉm cười nói: “Người này luôn tìm ta phiền toái, quấy nhiễu nhị vị, xin nhị vị chớ trách.”

Vương Liên Hoa lòng đầy căm phẫn nói: “Người này thân là nam nhi, lại khi dễ một cô nương nữ tử đơn thân, thật sự là bại hoại.”

Trầm Lăng đưa mắt nhìn về bàn bên kia, quả nhiên thấy một tiểu nhị trẻ tuổi đang từ phòng trong hướng ra, hết như là vừa đi nhà xí, trong lòng lại hiểu rõ thêm vài phần.

“Lý (họ giả mạo của Trầm Lăng) công tử, không phải người sợ ta đây là nữ phỉ chứ?” Tiếng cười đùa khe khẽ, lại cười đến phong tình vạn chủng, làm cho lòng người phải ngứa ngáy.

Trầm Lăng chỉ cười khổ trong lòng.

Cũng không phải là sợ đào hoa bất thành linh, mà là nhìn thấy Vương Liên Hoa ngồi bên cạnh, từ cái cười mỉm đến ánh mắt mỉa mai.

16. Chương 16

Edit: : Lệ Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

“Chúng ta cùng đánh cược đi.” Vương Liên Hoa nhìn theo bóng dáng xinh đẹp của Tần Tứ Nương lúc rời đi khẽ mỉm cười.

Trầm Lăng râu rĩ nói: “Không đánh cược.”

Vương Liên Hoa cười to: “Giai nhân bốn nguyệt đến diện kiến, nhân sinh vốn là nhất đại mỹ sự, Trầm huynh tội tình gì lại ra cái biểu tình trầm trọng như thế.” Nói xong liền đem rượu lên một hơi cạn sạch, lập tức đứng dậy đi.

Trầm Lăng thấy bộ dáng Vương Liên Hoa không có ý quay đầu lại, trong lòng thầm than.

Tối nay khởi chỉ giai nhân bốn nguyệt mà đến, chỉ sợ Vương công tử tám chín mười phần cũng muốn thuận theo chiều gió đi.

Bên trong khách điểm chỗ để xe ngựa, hàng hóa của thương lữ chung quy chỉ có vài tiểu nhị trông giữ. Vương Liên Hoa chính là không nghĩ tới, buổi tối trông giữ hàng hóa của Tần Tứ Nương, lại là lam y (áo xanh) lão nhân lúc ban sáng.

Lão nhân kia ngồi ngay ngắn ở đình viện bên cạnh thạch bàn (bàn đá), rót rượu uống một mình, thập phần thích ý khoái trá. Cúi đầu trong miệng còn hừ hừ điệu hát dân gian, giống như đã có vài phần men say. Chính là ngẫu nhiên ngược lên, ánh mắt sáng như mắt của linh miêu trong đêm, khiến cho người nhìn thấy trong lòng không khỏi rung mình.

Thực sự kì quái, lão nhân ánh mắt nhìn chằm chằm, không phải xe chở hàng hóa kia, mà chính là cửa sổ phòng Tần Tứ nương.

Ngọn đèn mờ nhạt, ánh lên bóng dáng một nữ tử. Mỹ nhân chính là đang trang điểm. Chẳng lẽ lão nhân gần hoa giáp (sáu mươi tuổi) này, cũng trúng phong tình vạn chủng (cử chỉ lẳng lơ, mê hoặc) của mỹ nhân kia, có việc gì mờ ám đây?

Tưởng tượng lại cảm thấy việc này khả năng không lớn. Nếu là như vậy, nàng kia sao lại ở trước nơi đông người cố ý tỏ ra tâm địa vậy đối với Trầm Lăng?

Bóng trên cửa sổ đột nhiên chớp lên, chỉ nghe “chi nha” một tiếng, cửa sổ kia liền mở, Tần Tứ nương lộ đầu ra nhìn lam y lão nhân cười nói: “Nghĩa thúc, người xem hàng hóa hay vẫn là xem ta?”

Nghĩa thúc phụng phịu nói: “Hàng hóa sẽ không thể tự mọc dài chân mà đi mất được, lại gặp Tứ nương, cho nên vẫn là xem Tứ nương quan trọng hơn.”

Tứ nương khẽ cười một tiếng: “Nghĩa thúc cứ làm khó.” Thế nhưng cũng liền dựa vào cửa sổ, chậm rãi chải đầu, mái tóc kia tựa như lưu vân (mây trôi), vạt áo choàng rộng rãi rời rạc hé mở, thế nhưng lộ ra một nửa bả vai trắng nõn mượt mà. Hé ra gương mặt ở dưới ánh đèn nhu mì tươi đẹp như mộng, đuôi lông mày cùng khóe mắt tràn ngập mê hoặc. Cho dù Vương Liên Hoa không quá mức thích nữ tử mặn mà diễm lệ, nhưng trong lòng cũng không thể không thầm khen một tiếng.

Nghĩa thúc thở dài một hơi, cũng không dám nhìn, liền quay đầu đi, chỉ để ý tự rót rượu uống một mình, khuôn mặt trong lúc đó ánh mắt lại hiện lên có một chút u sầu, tốc độ rót rượu vì thế cũng khác đi, nhanh hơn vài phần.

Vương Liên Hoa cũng kìm nén hơi thở, từ từ ở một bên xem mỹ nhân trang điểm.

Chờ đến lúc chỉ còn mỗi Nghĩa thúc. Nguyên là cao thủ võ lâm, nếu có chút tiếng động xôn xao, liền lập tức thoát thân. Nghĩa thúc là một người như vậy, hai mắt tinh quang bắn ra tứ phía, cũng nhìn ra được kìa chính là cao thủ nội công thâm hậu. Hơn thế nữa, Tứ nương cũng tiểu nhị ở đây, công phu cũng không hề thấp kém.

Tứ nương kia chải đầu xong, cười đùa một tiếng nói: “Nghĩa thúc, người cứ từ từ trông coi, ta đi ngủ trước.” Nói xong liền đóng cửa sổ lại. Không bao lâu, ánh đèn trong phòng cũng tắt.

Khi đêm vắng, chung quanh yên tĩnh, bằng nhĩ lực (khả năng nghe) của Vương Liên Hoa, tất nhiên là nghe được âm thanh của tiếng cửa nhẹ nhàng đóng mở. Nghĩa thúc đương nhiên cũng là có thể nghe được. Trên mặt của hắn thậm chí còn xuất hiện một tia thương cảm. Chính là ngay lúc đó! Vương Liên Hoa thân giống như mũi tên phi ra, nhắm thẳng trước ngực đại Nghĩa thúc điểm huyệt.

Một kích trúng tâm.

Lão nhân mới vừa rời thần sắc cô đơn còn chưa hoàn toàn biến mất, trong lúc này thần tình nhất thời không thể tin, làm cho gương mặt thoát nhìn thập phần cổ quái. Mặt khác Vương Liên Hoa trên những chỗ đại huyệt của hắn điểm thêm mấy cái, trong chớp mắt đã nhẹ nhàng nhảy đến trên xe, thăm dò các rương hàng.

Quả nhiên, trong đó trừ một hai rương hàng không quá đáng giá, những thứ khác tất cả đều là nê sa (bùn nhão) cùng đá vụn, chỉ là ở tầng trên trải ra một chút lớp hàng để che giấu. Xem ra tin đồn Tần Tứ nương cùng bọn giặc cấu kết, tám chín mươi phần là thật sự.

Lần thứ hai trở lại bên cạnh Nghĩa thúc, giải huyệt cam cho hắn, dùng đao kề ở hầu khẩu (cổ họng) hắn, đổi giọng nói hỏi: “Các người là cùng Minh Sa bang có cấu kết hay không?”

Nghĩa thúc cũng không hề sợ hãi hỏi ngược lại: “Người là ai? Có mục đích gì?”

Vương Liên Hoa nói: “Chỉ vì có người đã từng bị các người cướp nên muốn đòi lại chút công đạo (đạo lý, công bằng) mà thôi.”

“Người là người do Cừu Kính phái đến?” Lời vừa ra khỏi miệng, Nghĩa thúc liền tự lắc đầu nói: “Không có khả năng, kẻ vô dụng như Cừu Kính, làm sao có thể phái đến một cao thủ như vậy? Thời cơ xuống tay cực kì chuẩn xác, ngay cả ta cũng muốn bội phục. Người rốt cuộc là ai?”

Vương Liên Hoa trong tay lực đạo tăng thêm vài phần, trầm giọng nói: “Là ta hỏi người, không phải người hỏi ta. Nói mau, các người rốt cuộc có cùng Minh Sa bang cấu kết hay không?”

“Có.”

Nghĩa thúc vừa nói ra lời này, đột nhiên động lui về sau. Điều này thật sự làm cho người ta giật mình. Hắn rõ ràng là bị Vương Liên Hoa điểm huyệt, ngay cả động cũng không thể.

Lúc này hắn lại giống như con cá trượt dưới đao của Vương Liên Hoa thoát ra ngoài.

“Thủ pháp điểm huyệt của người tuy rằng rất cao minh, đáng tiếc đúng lúc ta đây cũng biết một chút công phu tập khí bế huyệt (dồn nội công để tự giải huyệt).” Nghĩa thúc cười hì hì đứng ở cách đó không xa nói, “Bất quá người không cần buồn chán vậy, võ công người như thế, cũng đã đủ để hoành hành giang hồ rồi a.”

“Chỉ tiếc người về sau không còn cơ hội này nữa.”

Chính là tiếng nói dễ nghe êm tai kia. Tuy vậy Tần Tứ nương vẫn còn ở trong phòng không đi ra. Vẫn bên cạnh cửa sổ nhỏ kia, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra. Chính là khuôn mặt tại cửa sổ kia chợt lóe, ngay lập tức không thấy nữa.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi vậy người đã ở trước mắt. Khinh công quả thực xuất thần! Trên đời này, người có khinh công thắng được Vương Liên Hoa, thật sự rất ít.

Hai lưỡi đao hoa mắt hướng vào đầu hắn chém xuống, nhưng người cũng đã ở xa ba trượng.

Tần Tứ nương cùng Nghĩa thúc chỉ thấy thân ảnh kia như chim bay đi đào tẩu, nhưng cũng không đuổi theo.

Trầm mặc sau một lúc lâu, Tần Tứ nương nói: “Nếu thật muốn động thủ, người này cũng chưa chắc thua chúng ta.”

Nghĩa Thúc thở dài: “Cho dù vào thời điểm lúc ta còn trẻ, khinh công cũng chưa từng đạt đến mức như vậy.”

“Thực ra, hẳn rồi cuộc là ai?”

Thời điểm Tần Tứ nương gõ cửa, Trầm Lăng đang uống rượu. Y kỳ thực hôm nay muốn uống thật say, chỉ là nghĩ không ra loại tư thái tiếp đón mỹ nhân bên nguyệt này. Trang phục của mỹ nhân giống sương đêm mờ ảo mà khinh bạc.

“Đêm đẹp như thế, một mình uống rượu, cũng không sợ buồn hay sao?” Nàng cười khẽ hướng bên cạnh y ngồi xuống, giống như hoa lan ban đêm tỏa mùi thơm ngát.

Chính là nàng lại không uống rượu. Bởi vì nàng tự tin rằng lúc này không cần dùng rượu cũng đủ để khiến cho nam tử trước mắt thật sự say. Thời điểm này, nếu còn không giả say, quả thực có thể nói không phải là một nam nhân bình thường.

Ai cũng không thể nói Trầm Lăng không phải một nam nhân bình thường, nhưng lúc này y thoát nhìn lại quá chính trực.

Nhìn vẻ mặt y lộ ra biểu tình hồn bay phách tán, nhìn Tứ nương, lại nhìn trên giường kia trướng mạn(màn che) buông xuống.

Ánh mắt Tứ nương lại nhìn chằm chằm vào cái giường kia. Ngay thời điểm này, một nữ nhân vốn là không nên nhìn chằm chằm vào cái giường mới phải, mà đáng ra là ngoan ngoãn chờ nam nhân bế nàng . Vậy mà nàng lại say mê nhìn chằm chằm vào cái giường kia. Thậm chí nàng còn tự mình từng bước một hướng đến cái giường kia. Nữ nhân như Tần Tứ nương, đương nhiên cũng là có điểm bất hợp lý, nhưng lại cũng gây cảm động .

Trầm Lăng lúc này vội vàng tiến lên phía trước nói: “Tứ nương, người không thể...”

“Ta không thể cái gì?” Vẻ mặt cười quyến rũ, ánh mắt cũng đã lạnh như hàn băng.

Phía sau rèm là cái gì?

Một bộ y phục dạ hành*, hay là một thanh đao dài đặt dưới chân giường?

(*Y phục màu đen mà thích khách hay mặc ban đêm để làm nhiệm vụ).

Hay kỳ thật cái gì cũng đều không có? Chính là nàng kia mềm mại nằm trên giường hé ra tia chờ đợi.

17. Chương 17

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Nếu trên thế gian thực sự có thể ăn hối hận, Tần Tứ nương nhất định sẽ không chút do dự mà ăn hết. Nàng cũng không phải không nghĩ tới trong màn có người. Thậm chí cũng nghĩ tới người này là ai. Bởi vậy, nàng giật màn che ra, trong khoảnh khắc đó thần kinh khẩn trương tới cực điểm, tùy thời chuẩn bị ứng phó biến cố bất ngờ. Nhưng trong màn một chút động tĩnh của người cũng không có, nhìn nàng chính là thần tình hoảng sợ mà xấu hổ.

Gương mặt tuần tú hé ra, nếu là thường ngày, trang bị xiêm y tiêu sái, chính là tướng mạo công tử phong lưu, đủ để khiến hàng vạn hàng nghìn nữ nhân tâm chiết (tâm chao đảo). Mà lúc này thì bộ dáng lại hoàn toàn bất đồng: tóc đen buông xuống, mặt phiểm hoa đào, mâu (con ngươi) như thu thủy, hai tay tuy rằng

nắm chặt đệm chăn, phía trên cổ lỏa lồ, không ngờ lại còn có vài vết hồng ngân, chiếu vào trắng nõn trên da thịt, giống như đóa hoa đào đột nhiên nở rộ trong tuyết, tươi đẹp đến câu nhân (mê hoặc lòng người).

Tần Tứ nương đương nhiên biết. Đóa hoa như vậy, cũng từng ở trên chính da thịt nàng nở ra. Nàng xem xem người trên giường, lại nhìn nhìn Trầm Lăng, một câu cũng nói không nên lời.

Trầm Lăng gấp đến độ tay bắt lấy ống tay áo nàng, lúng ta lúng túng nói: “Tứ nương...”

Tứ nương thấy y cầm lấy ống tay áo của nàng, trên mặt lúc đó tự ra biểu tình giống như của một người nhìn thấy côn trùng. Toàn thân run lên, vội vàng dùng sức đem ống tay áo rút trở về. Vừa quay đầu liền chạy vội ra ngoài. Không hề để ý đến dáng vẻ kỳ lạ của mình lúc vội vàng chạy ra ngoài.

Trầm Lăng còn ở phía sau kêu: “Tứ nương, nghe ta giải thích...”

Gọi thêm hai ba lần nhưng bên ngoài không có một chút tiếng động nào.

Trầm Lăng lúc này mới chậm rãi đóng cửa lại, quay đầu hướng Vương Liên Hoa cười khổ nói: “Thế mà người cũng nghĩ ra.”

Vương Liên Hoa đã từ trong chăn chui ra, cười dài nhìn hắn. Trên người mới vừa rồi mặc y phục dạ hành không kịp cởi. Chính là lúc này giả bộ rất giống thật, đơn giản kéo vạt áo ra làm lộ một vùng lớn bả vai trắng nõn, mặt trên thể nhưng cũng có chút dấu vết. Hắn cũng không đem quần áo kéo lên, lập tức hướng đến bên cạnh bàn ngồi xuống liền bắt đầu rót rượu. Một ly uống cạn mới ngẩng đầu cười nói: “Vô công của đám người kia so với trong tưởng tượng của ta cao cường hơn rất nhiều, nếu thật sự bị bọn họ phát giác, cũng rất là phiền toái.”

Trầm Lăng nói: “Vậy người sao lại phải khổ công đi chọc bọn chúng.”

Vương Liên Hoa nói: “Tần Tứ nương vô công không phải tầm thường, lão nhân kia cũng là cao thủ hàng đầu. Nếu bọn họ thật sự là cùng Minh Sa bang có liên quan, thập phần tất là người trọng yếu. Nếu tìm được cơ hội tiếp cận thể lực của bọn họ, thứ nhất trà trộn được vào bên trong thương lữ sẽ dễ dàng cho chúng ta che dấu hành tung, thứ hai hơn nữa lúc sau có lẽ có thể dễ dàng cùng Minh Sa bang giao tiếp.”

Nghe hắn nói đến giống như khinh miêu đàm tả (nhẹ nhàng băng quơ), kì thực trong lòng chứa nhiều cơ biến. Trầm Lăng không khỏi thở dài nói: “Vương công tử suy nghĩ sâu xa, mưu kế chu đáo chặt chẽ, tại hạ bội phục.”

Vương Liên Hoa cười nhạt nói: “Ta cũng hiểu được chính mình suy nghĩ sâu xa, mưu kế chu đáo chặt chẽ, khác xa người ở kia. Chính là cũng không biết vì sao đến nay vẫn không thể thắng được người.” Hắn nói lời này, gợn sóng không sợ hãi, lại khó nén được trong lồng ngực bất bình ý.

Thiên sinh du hà sinh lượng. (câu này ý giống như câu ‘vỏ quýt dày có móng tay nhọn’ hay ‘núi cao lại có núi cao hơn nữa’)

Ai cũng không thích vĩnh viễn chỉ đứng thứ hai. Mỹ nhân cũng thế, anh hùng cũng thế. Huống chi Vương Liên Hoa là người kiêu ngạo như vậy.

Trầm Lăng cười khổ nói: “Nếu người cùng ta so về cầm kỳ thư họa, tinh tượng y bác (tính toán tương lai), ta sớm thua xa ba nghìn lý.”

Vương Liên Hoa hừ một tiếng không nói lời nào, chính là uống rượu. Nếu là đoan đoan chính chính ngồi ở dưới lầu trong đại đường (phòng khách lớn) uống, Trầm Lăng cho dù nhìn hắn uống ba canh giờ, cũng sẽ không cảm thấy được có cái gì đó không đúng.

Vấn đề là Vương đại công tử bây giờ áo choàng hở ra, bả vai lỏa lồ, nhất là hắn vừa uống rượu vừa dùng đôi mắt hoa đào câu hồn tà tà mị mị nhìn y, da thịt ở dưới ánh đèn càng thêm ónh bạch như ngọc, nhiều điểm hồng ngân hiện rõ dị thường.

Trầm Lăng nhìn, cổ họng trở nên có chút xiết chặt. Nhịn không được liền nói: “Những dấu vết đó, mau lau đi.”

Vương Liên Hoa cúi đầu nhìn xem những vết hồng ngân trên bả vai mình cùng trước ngực, thấy Trần Lăng bộ dáng xấu hổ, không khỏi cười to nói: “Đây không phải là vẽ, mà là ta mới vừa rồi dùng tay cào ra, đành phải chờ cho nó tự biến mất đi.”

Trần Lăng cau mày nói: “Vậy sao cũng không sửa sang lại y phục?”

Vương Liên Hoa thấy y như vậy, thiếu chút nữa cười bể bụng, lại ý định trêu chọc y, giả vờ làm như không có việc gì nói: “Đều phải đi ngủ, sửa sang lại y phục làm cái gì?”

Trần Lăng vội vàng nói: “Bây giờ đã không còn sớm, ngày mai còn phải gấp rút lên đường, người sớm trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

Vương Liên Hoa nói: “Ta nếu đi rồi, bọn họ chẳng phải sinh nghi ngờ sao.” Hắn khoan thai uống rượu, một bên nhìn xem Trần Lăng kia biểu tình cứng ngắc, trong lòng mừng rỡ, càng thêm không kiêng nể gì, phóng túng nâng chén, tự cổ tự địa đi qua giường nằm, cười nói: “Cẩn thận có người theo dõi tình hình trong phòng, ta và người tối nay, vẫn là phải ngủ cùng giường. Đợi đến khi trở về Lạc Dương, tại hạ chắc chắn sẽ lập cho ngài cái đền thờ, khắc bên trên bốn chữ ‘Trình tiết liệt phu’ (liệt phu: người đàn ông cương trực) thật to, đưa cho Trần phu nhân, bảo nàng hảo an tâm.”

Hắn nếu như đã thế nói, Trần Lăng sao còn có thể không biết xấu hổ mà nói thêm nữa, cũng đành tắt cây đèn, đến trên giường nằm, trong lòng cũng đang cười chính mình ngạc nhiên. Chính mình căn bản cũng là không câu nệ tiết tiết của người tiêu sái, chớ nói Vương Liên Hoa là nam tử, cho dù là nữ tử, trong lúc này cũng không có cái loại quan hệ lợi hại kia, thành thật không có cái ý niệm không nên.

Kể đến năm đó Vương Vân Mộng, Bạch Phi Phi, đến bây giờ là Tần Tứ nương, tuy rằng mỗi người phong tư động lòng người, y lại vẫn có thể thản nhiên đối mặt mà không bị những người đó mê hoặc. Huống chi Vương Liên Hoa không chỉ là một nam nhân mười phần vẹn mười, hơn nữa so với đại đa số nam nhân trên đời tuyệt càng vĩ đại, càng có thể hấp dẫn nữ nhân.

Tuy rằng hắn cải trang nữ tử thì dung mạo vô cùng xinh đẹp, lại nói hắn tóc dài rối tung vẫn có chút ý ôn nhu, bộ dáng thậm chí có điểm kiều mị khi uống quá nhiều rượu, thêm vào trên bả vai hắn dấu vết hồng ngân tươi đẹp khiến cho lòng người cả kinh.

Thì hắn cũng chỉ là một nam nhân.

Trần Lăng vốn là muốn dùng suy nghĩ này trấn an tâm tình hỗn loạn của chính mình, không ngờ lại càng nghĩ càng nhiều điều phát sinh. Bộ dáng trang nam tử phong lưu tuấn tú này, làm vẻ nữ tử nhẹ nhàng nhàn mày cười yếu ớt, vẫn nghĩ đến mới vừa rồi Tần Tứ nương vạch trần màn che đã một màn đoán sẽ gặp được hắn. Thế mà hắn cư nhiên dùng ngón tay cào ra những vết hồng ngân, cứ vậy giống như mọc rễ trong lòng, nhắm mắt một cái liền ở trong đầu hiện ra hắn.

Mà hắn ngủ lúc đầu bất an còn có vẻ thống khổ, lại không bao lâu liền ngủ say, giống như vào mộng đẹp.

Trần Lăng khi ngủ cũng đã nếm trải qua rất nhiều thói xấu của hắn, tối nay hắn cũng không khiến y thất vọng. Ngủ được một lát, hắn liền hướng qua bên này lấn sang y, hại y đành phải hướng lui lại bên mép giường, tới mức liền muốn ngã xuống, rốt cục đầu hàng, để cho người nọ áp sát vào y ngủ say sưa.

Đệm chăn của khách điểm ẩm áp mà mềm mại, tựa hồ còn mang chút mùi hương của ánh nắng mặt trời, làm cho người ta như được hoàn toàn nghỉ ngơi cùng thả lỏng. Bên cạnh sợi tóc người nọ dừng ở trên mặt y chung quanh cổ cùng gò má, một bàn tay còn bắt giữ ống tay áo y.

Trái lại đôi tay dài của hắn so với nữ nhân còn tinh tế xinh đẹp tuyệt trần hơn, đầu ngón tay nhẹ nhàng tiếp xúc cổ tay. Y có chút không thể nhịn được nữa, rốt cục quyết định hơi nhào người đem hắn trên người y đẩy ra. Y đẩy hắn liền có chút tỉnh, lại càng hướng vào bên trong. Ai ngờ một chút động tác này, thế nhưng lại đem vạt áo kia cọ mở.

Tối nay ánh trăng đáng chết sáng ngời.

Vài dấu vết hồng ngân đáng chết bắt mắt.

Tay của hắn như muốn đem vạt áo hắn kéo ra.

Mắt không thấy, tâm không phiền.

Bàn tay đến giữa không trung lại đột nhiên cứng đờ.

Bởi vì y đột nhiên ý thức được thân thể của chính mình đã xảy ra những biến đổi ngoài dự đoán. Bình thường khi ôm Chu Thất Thất sẽ phát sinh loại biến đổi này.

Hắn lảo đảo lại một chút rồi từ trên giường nhảy dựng lên. So với Tần Tứ nương vừa rồi thập phần vô cùng chặt vật lý khai, này như muốn chết trên trên giường.

Người trên giường có chút mơ mơ màng màng hỏi han: “Người làm gì?” Thanh âm này nghe vào trong tai hư ảo mà mê ly.

Y tức giận trả lời: “Đi ngoài.”

Ở vi hàn đêm xuân tắm nước lạnh thật sự không phải chuyện hưởng thụ gì. Trầm Lăng nổi danh là phong thái quân tử, nhưng y hiện tại lại chỉ muốn giống hương đã thôn phu mắng chửi trách móc.

“Khốn kiếp! Ta nhất định là điên rồi.”

18. Chương 18

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Sáng ngày thứ hai khi Vương Liên Hoa tỉnh lại, Trầm Lăng đã không còn ở trong phòng. Cự nhiên lại không biết y đi ra ngoài khi nào. Tính cảnh giác của chính mình từ khi nào trở nên kém như vậy?

Cười thầm tự nghĩ: “Có lẽ bởi vì Trầm Lăng là quân tử còn hắn là tiểu nhân. Làm gì có ai nói tiểu nhân muốn đề phòng quân tử? Mà chỉ có quân tử mới luôn phải đề phòng kẻ tiểu nhân thôi”.

Vương Liên Hoa nghĩ đến đây liền có chút khoái hoạt đứng lên. Bởi vậy, lúc nhìn đến ánh mắt Trầm Lăng khi đề phòng, hắn chẳng những không cảm thấy kỳ quái, mà còn có chút đắc ý.

Trầm Lăng nhìn Vương Liên Hoa ánh mắt có hay không phòng bị, quả thực tựa như đang nhìn hồng thủy mãnh thú (tai họa ghê gớm). Y đột nhiên cảm thấy được Vương Liên Hoa xiêm y màu đỏ thực chói mắt, bộ dáng mỉm cười rất ôn nhu ngại ngần còn cố làm ra vẻ hiềm nghi, ánh mắt lại rất mị rất yêu thiếu khí khái nam tử. Y trong lòng cố ý xem xét nhìn kỹ Vương Liên Hoa từ đầu đến chân, sau đó phi thường tiếc nuối phát hiện khuyết điểm trên cho dù so sánh cận kề thì hắn cũng thật sự là đẹp đến câu nhân. (mê hoặc người khác)

Mùa đông Đại Giang (sông lớn) rõ ràng giống như hiểu phong tàn nguyệt (gió sớm trăng tàn), ý cảnh cao xa, mà đêm nay khi tỉnh rượu, chung quy chỉ mong đang ở bờ dương liễu. (Trầm Lăng đang mượn lời từ bài thơ Vũ Lâm Linh của thi hào Liễu Vĩnh để diễn tả tâm trạng. Trích đoạn:

Đa tình tự cổ đau li biệt;

Sao chịu thấu tiết thu tàn gió rét!

Đêm nay tỉnh rượu nơi nào?

Bờ dương liễu, gió sớm trăng tàn.

Biền biệt năm dài,

Thôi cảnh đẹp ngày vui giờ chẳng thiết.

Dẫu có muôn ngàn kẻ chung tình;

Dễ ngỏ cùng ai biết?

(Đoạn này ta chẳng biết Trầm Lăng cảm giác như thế nào, chỉ biết là mượn bài thơ diễn tả tâm trạng nên ta trích bài thơ vào luôn, ai muốn hiểu sao thì hiểu =.=)

Vương Liên Hoa chính là làm cho người ta liền có cảm giác như thế. Nhìn hẩn thi thi diễm nhiên ngồi xuống, Trầm Lăng từ trước đến nay lần đầu tiên thấy ghét chính bản thân mình.

Vương Liên Hoa đương nhiên không biết Trầm Lăng một đêm ngủ không ngon, nhìn y sắc mặt kỳ quái, tưởng tượng chuyện đêm qua thái quá, cho nên y vẫn cảm giác xấu hổ mà thôi. Ở trong lòng lại không khỏi cười nhạo y cứng nhắc, cũng không đi hỏi han.

Bất quá Trầm Lăng sắc mặt tối thiểu không phải là không tốt. Tần Tứ nương từ trên lầu phong tư(phong thái) yểu điệu âm thầm đi đến, thời điểm nhìn thấy hai người, vẻ mặt tựa như một hơi nuốt phải ruồi nhặng sống. Chỉ thấy nàng xa xa tìm một chỗ ngồi, nhưng thật ra là kêu tên lão nhân Nghĩa thúc kia, giống như là tò mò, mắt nhiều lần hướng bên này nhìn.

Vương Liên Hoa cũng giả vờ bộ dáng như hổ thẹn, lại thêm Trầm Lăng trong lòng căn bản là có chút cổ quái, lại hận không thể rời Vương Liên Hoa xa một chút, thoát nhìn càng như là hai người vụng trộm bị người ngoài bắt gặp, hành động trốn trốn tránh tránh.

Nghĩa thúc kia nhìn lên hai người một lát, liền hướng Tần Tứ nương nói: “Tứ nương, hai người này dù chưa lộ cái gì sơ hở, nhưng thiếu gia đặc biệt dùng bồ câu đưa tin nhắc nhở, chung quy phải cẩn thận chút, không bằng tốt hơn là chúng ta nên lập tức lên đường, đỡ phải gặp phiền toái.”

Tứ nương cười lạnh nói: “Muội chủ của hẩn ‘Chớ gần hồng y thanh sam, đường vòng Lan Châu’, cũng không biết hồng y thanh sam là nam hay là nữ, cũng không nói vì sao phải đi đường vòng qua Lan Châu, căn cứ vào yêu cầu của thiếu gia, người mặc hồng y thanh sam vô cùng nhiều, chẳng lẽ bảo ta đề phòng trên đường hơn phân nửa những người này sao? Huống hồ nếu không tiến Lan Châu, phải đi qua sơn dã hoang vu, người thì cũng được, nhưng hàng hóa thì phải làm sao? Ta thấy chỉ là hẩn nói quá.”

Nghĩa thúc thấy nàng động khí, thầm nghĩ đến việc tối hôm qua khiến nàng ảo não, cái gì cũng không nói, nghĩ thầm rằng chờ nàng khí bình (bình tĩnh) nói sau cũng được.

Tần Tứ nương dù sao cũng là người thông minh, thấy Nghĩa thúc không nói, đành phải nói: “Ta cũng biết tiểu tử kia hiện tại thập phần tài giỏi, ta đây làm tỷ tỷ còn phải dựa vào hẩn. Thôi, nghe hẩn liền ngừng.” Bên trong lời nói, rất có ý buồn bã rầu rĩ.

Nghĩa thúc nhin không được nói thật: “Kỳ thật, thiếu gia hẩn...” Nói chưa nói xong, liền thấy Tần tứ nương đã muốn rời khách điếm mà đi, không khỏi thở dài một tiếng.

Vừa nãy Trầm Lăng cùng Vương Liên Hoa còn ngồi ở bàn kia giờ cũng đã không thấy người đâu, vì thế gọi tiểu nhị lên hỏi: “Hai vị công tử mới vừa rời ngồi ở chỗ kia muốn lưu mấy ngày?”

Tiểu nhị nói: “Hôm qua bọn họ thanh toán tiền thuê phòng hai ngày, vừa nãy còn hỏi tiểu nhân thị tập (chợ) ở nơi nào, nói là một con ngựa trên đường đi đã chết, nên muốn mua một con khác. Ước chừng sớm nhất cũng là ngày mai hai người đó sẽ khởi hành.”

Nghĩa thúc nghe xong lời này, liền có chút yên lòng. Lại làm bộ như không có việc gì đến phía sau nhìn một chút, ngựa của hai người kia vẫn còn, thầm nghĩ lúc này không đi, còn đợi đến khi nào, vội vàng lên lầu kêu Tứ nương cùng bọn tiểu nô khởi hành. Tứ nương mới vừa rồi đã đáp ứng, cũng không nói cái gì, chính là nhanh chóng thu dọn một phen liền xuất phát. Nghĩa thúc ở trong lòng liền thở dài một hơi.

Kỳ thật khi nhận được tờ giấy của tiểu thiếu gia đúng là cũng có chút nghi hoặc. Người mặc hồng y thanh sam vô cùng nhiều, huống hồ cũng không phải không tắm rửa thay quần áo. Hơn nữa hôm qua hai người này đến tìm nơi ngủ trọ khi đó trang phục đầy bụi bặm, cũng không hề chú ý, lúc từ trên lầu đi xuống, không ngờ cũng là hồng y thanh sam.

Hồng y thanh sam cũng quá kì lạ, thanh sam mặc vào cũng rất tao nhã tiêu sái, chính là ít có nam tử nào mặc hồng y mà lại tuấn tú phong lưu như thế. Huống hồ ngoại trừ là tân lang (chú rể), bình thường nam tử mặc hồng y thật sự không nhiều lắm. Đột nhiên liền hiểu được thực ý của thiếu gia: thuật dịch dung (hóa trang) có thể thay đổi tướng mạo, nhưng sở thích thường ngày lại khó có thể che lấp. Huống hồ người đi xa nhà, vốn sẽ không mang quá nhiều xiêm y. Chính là phải tự mình đi ra hiệu may để mua, cũng phần

lớn hội theo bản năng chọn sắc thái chính mình yêu thích. Càng thêm thán phục thiếu gia liệu sự như thần, vội vàng kêu Tứ nương nên tránh bọn họ ra.

Chính là không nghĩ tới Tứ nương lại dối thiếu gia, chính là muốn tiến đến thông báo. Một khi nữ tử tức giận mà còn thảo luận bàn bạc với nàng, thì đúng là chuyện ngu ngốc nhất.

Đêm qua quả nhiên xảy ra chuyện. Tuy rằng Tứ nương đêm qua gặp phải chuyện đó, cũng khiến cho hấn trong lòng nghi hoặc, từ chín phần giảm xuống còn bảy phần mà thôi. Nếu thiếu gia đặc biệt truyền tin đến, tất nhiên là tuyệt không thể đụng chạm đến những người này.

Bản thân thật may mắn, liền có thể mặc kệ hai người kia. Lại đi nửa ngày, liền tới cửa vào quan đạo(cửa vào thành) của Lan Châu cùng các hàng buôn phân bố xung quanh. Hai người kia muốn đi Lan Châu, tất nhiên là hướng quan đạo mà đi, như thế sẽ không lại chạm trán. Nghĩa thúc nghĩ đến đây, liền sung sướng dâng lên.

Hôm nay thời tiết tốt, ánh mặt trời buổi sáng không gay gắt, bão cát cũng không quá mức, tâm tình tốt đến nỗi muốn ngân nga bài hát trẻ con.

Không hề biết Vương Liên Hoa ở trong chiếc xe hàng theo sau Tứ nương đang cười trộm. Thậm chí có thể từ khe hở màn che trong xe, thường thức đáng vẻ man diệu (uyển chuyển) của Tứ nương .

Bọn họ vội vàng khởi hành, tất nhiên là không cẩn thận kiểm tra trong xe hàng, bởi vì vốn dĩ là không có hàng hóa để kiểm tra. Ngồi trong xe của người khác, quả nhiên so với kỵ mã của mình tốn ít sức hơn hẳn.

Này là chủ ý của hai người bọn họ, chỉ sợ bọn người kia cũng tuyệt không thể tưởng tượng được họ lại trốn ở nơi như vậy. Lại có thể giám sát hành động của những người kia, thám thính tin tức của Minh Sa bang, chẳng phải là một hòn đá trúng ba con nhạn sao?

Chỉ tiếc, không chỉ có Nghĩa thúc tính toán sai lầm, mà nguyện vọng nhỏ nhoi của Vương Liên Hoa khó khăn dần xếp ỏn thoả cũng không thể thực hiện.

Xe đi chưa đến nửa ngày, liền gặp lại cố nhân. Vương Liên Hoa ở bên trong xe, đột nhiên cảm thấy xe dừng lại. Chỉ nghe Nghĩa thúc nói: “Vị huynh đệ có gì chỉ giáo?”

Người nọ nói: “Thầy trò chúng ta đang muốn đi đến Lan Châu, không ngờ trên đường lại gặp phải kẻ thù, người mặc dù vô sự, nhưng xe ngựa đã bị phá hư, thỉnh xin lão nhân gia cho chúng ta đi nhờ đoạn đường.” Thanh âm này nghe tới thập phần quen tai, hồi tưởng lại, đúng là Thạch Tĩnh Viễn(mấy chương trước ta ghi nhầm Thạch Tĩnh Xa =.=”, khi nào rảnh ta sẽ sửa lại. Mọi người thông cảm).

Vương Liên Hoa trong lòng căng thẳng, nghĩ thầm rằng lúc này gặp phải đám người kia, chỉ sợ là tai họa. Chớ nói bọn họ khó đối phó, trong đó còn có cả kẻ âm độc, cũng không biết là ai, nếu lại không may bị ám toán, chỉ sợ thật sự khó có thể thoát thân.

Tứ nương cười duyên nói: “Các người sáu người to lớn như vậy, trên xe ta đây chính là không có chỗ. Lại còn thêm bốn cái quan tài, đừng nói không chỗ để, hàng hóa của ta dính dáng đến xui xẻo của người chết, như thế nào còn có thể bán được ra ngoài?”

Thạch Tĩnh Viễn đáp: “Tại hạ cũng biết việc này làm khó cô nương. Chính là dọc theo đường này hoang tàn vắng vẻ, cũng không biết khi nào mới có người khác đến. Chúng ta để hai người theo xe của cô nương đi đến Lan Châu, số người còn lại ở nơi này trông coi quan tài, sau đó đám người sẽ quay lại đón. Như vậy được không?”

Nghĩa thúc cười nói: “Đáng tiếc chúng ta không đi thẳng đến Lan Châu, mà là đi đường vòng. Các vị không bằng về Tần Châu trước.”

Thạch Tĩnh Viễn khẩn cầu: “Chúng ta không có ngựa, trở về Tần Châu, thì cho dù nửa đêm, cũng chưa vào được thành. Rồi phải trước ba tháng hai mươi ngày đem quan tài này chuyển đến Lan châu, thật sự là sợ không kịp.”

Tần Tứ nương cười to nói: “Chỉ nghe nói người sống cấp bách, chưa từng nghe qua quan tài cũng cấp bách. Người cũng đã chết, còn gấp cái gì?” Bọn tiểu nô nghe được cũng hồng hồng cười rộ lên.

Đội bọn hần cười xong, một thanh âm lãnh đạm khác nói: “Bần đạo là Hành Sơn chưởng môn – Minh Hư. Chúng ta có chuyện quan trọng phải đến Lan Châu, thật là một khắc cũng không chờ được. Bần đạo cho dù có phải miễn cưỡng cướp lấy xe ngựa cũng phải đến được Lan Châu, đừng trách vô lễ, xin các vị hãy tùy cơ hành sự.” Minh Hư đạo nhân trời sanh tính tình cuồng quyền (chính trực) không cố kỵ, cũng là người trong giang hồ đều biết đến.

Tứ Nương tức giận nói: “Đạo lý bây giờ, người xuất gia cũng muốn cướp xe ngựa, để ta xem người cướp bằng cách nào.” Lời nói mặc dù cứng rắn, nhưng cũng nhìn ra đạo nhân trước mặt này không phải thuộc hàng dễ đụng đến.

Nghĩa thúc lúc này lại hoà giải nói: “Tứ nương, vị đạo gia này xem ra cũng không phải người xấu, chúng ta xem như làm chuyện tốt, giúp đỡ bọn họ.” Hần tất nhiên là nghe nói qua danh của Minh Hư, nghĩ thầm rằng đánh bữa chưa chắc thua lão, nhưng phần thắng cũng không phải quá lớn, huống hồ ý định ban đầu đi đến Lan Châu bất quá là để bình yên, lúc này nếu chọc vào tình thế cấp bách của đạo nhân này, cũng không biết chính xác sự tình gì. Đưa bọn họ đến gần chỗ Lan Châu, không vào thành mà đi ngược trở lại cũng thể.

Tứ nương cười lạnh nói: “Lấy thế hiếp người, chúng ta cũng có phép tắc của người làm ăn.” Nàng phiêu lưu mua bán làm ăn nhiều năm như vậy, cũng thập phần hiểu được tình thế so với đạo lý của kẻ mạnh, ngôn ngữ mặc dù không thể thuyết phục, kỳ thật trong lòng nghĩ cũng giống như Nghĩa thúc.

Nghĩa thúc nói: “Như thế liền thỉnh các đạo gia lão nhân lên xe.”

Liên phùng trông được đi, Minh Hư hướng bốn đệ tử còn lại nhấn nhủ một phen, liền cùng Thạch Tĩnh Viễn theo Nghĩa thúc đi qua bên xe.

Trầm Lăng bên trong xe của Nghĩa thúc. Vương Liên Hoa trong lòng bàn tay có chút xuất mồ hôi. Giờ phút này cũng thật không phải thời cơ tốt để động thủ. Chính là cổ tình đã muốn tránh cũng không thể tránh.

19. Chương 19

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Đoán trước các trường hợp cũng không đoán được phát sinh. Hai người kia lên xe, sau đó xe ngựa lên đường. Duy nhất chỉ có âm thanh tiếng bánh xe lăn lộc cộc.

Đôi tay Vương Liên Hoa, bởi vì dùng sức xiết chặt mà trở nên tái nhợt, rốt cục lại thả lỏng, hạ xuống. Trầm Lăng không ở trong xe, vậy ở nơi nào? Cũng không thể kịp nghĩ nhiều, bởi vì hần có chuyện trọng yếu hơn phải làm. Chỉ đợi vừa đi qua khúc cong, liền theo trong xe thả người mà ra, lướt nhẹ hạ xuống con đường đi ở bên cạnh vách núi. Tư thế tuyệt đẹp như con bướm màu đỏ. Xe ngựa ở trong tầm nhìn dần xa.

Rốt cục thở phào một hơi, quay người lại, đột nhiên liền thấy gương mặt anh tuấn hé ra một nụ cười.

“Trầm Lăng!” Bởi vì giật mình quá độ, Vương Liên Hoa thiếu chút nữa hét ầm lên.

“Đương nhiên là ta.” Trầm Lăng thực đáng giận mà cười nói, “Nếu không phải ta, chỉ sợ ngươi đã chết mười lần.”

Vương Liên Hoa cười lạnh nói: “Nếu không phải ngươi, thật đúng là có rất ít người có thể làm cho ta chết một lần.”

Trầm Lăng nhìn hần bộ dáng có chút tức giận lúc này, rốt cục nén nhịn cười, thực nghiêm túc mà nói: “Ta vừa rồi trong chốc lát trốn ở dưới xe.”

Vương Liên Hoa đột nhiên cảm nhận được bộ dáng của y hiện tại còn đáng ghét hơn hồi nãy. Vẫn là không để ý đến y, mũi chân một chút, liền bay vút đi. Trầm Lăng gọi lại: “Ngươi đi đâu vậy?”

Xa xa truyền đến một tiếng cười lạnh: “Là nơi người muốn đi.”

Trầm Lãng cúi đầu sờ sờ cái mũi, kim lòng không được lại cười mỉm.

Mặt trời lặn, bốn người trông chừng ba cái quan tài, ngồi xổm bên cạnh xác của mấy con ngựa cùng hài cốt, thật sự là một chuyện thê thảm.

Ít tuổi nhất là Tiểu Ngũ đã muốn bắt đầu oán giận: “Tam sư huynh, chúng ta chờ ở chỗ này trông chừng, không ăn không uống, còn phải nhìn mấy con ngựa chết, cũng không phải là biện pháp tốt.” Hắn chính là đồ đệ do Minh Hư đạo nhân thu nhận cách đây ba năm trước, tuổi bất quá mười lăm mười sáu, vốn là lưu lạc cô nhi, đến nay vẫn không đổi được bản tính lém lỉnh.

Tam đồ đệ của Minh Hư – Không Minh là người duy nhất đã nhập đạo môn, tuy rằng đứng hàng thứ đệ tam, nhưng tuổi lại lớn nhất, đã ba mươi lăm, đối nhân xử thế cũng ra vẻ chừng chạc hơn, nghe Tiểu Ngũ vừa nói như thế, liền khởi lên cao ngạo giáo huấn: “Sư phụ bảo chúng ta đợi hơn ba ngày, cũng phải đợi. Huống hồ sư thúc, sư huynh di chuyển thi hài như vậy chính là đại sự, không thể tha thứ cho người nói chuyện vô lễ như vậy.”

Tiểu Ngũ nghe Không Minh nói như thế, liền không dám tái oán giận, chỉ một đôi mắt nhanh như chớp quay đi. Chỉ còn lại hai đệ tử, đứng hàng lục tên là Từ Hành Chi, người còn lại là cử đồ Vu Viễn Đình, đều là thiếu niên, cũng nhịn không được nói: “Tam sư huynh, lời tuy như thế, nhưng tính toán lộ trình từ nơi này cho đến Lan Châu, hôm nay sư phụ cùng sư huynh chưa chắc đã quay lại. Qua một canh giờ nữa mặt trời đã muốn xuống núi, chúng ta cũng nên suy nghĩ một chút mới tốt, ngồi mãi ven đường, cũng không phải là cách.”

Tiểu Ngũ vừa nghe hai sư huynh nói như vậy, liền đi tới, thốt lên: “Chính là như vậy, nói không chừng vùng gần đây sẽ có nông gia (gia đình nông dân), chúng ta tá túc một đêm cũng tốt.”

Không Minh mắng: “Tiểu tử không đầu óc, chúng ta trông coi quan tài này, nếu có thì người ta cũng sẽ không cho chúng ta vào nhà.” Lời này vừa nói ra, đột nhiên phát hiện mình cũng nói lỡ, gương mặt vội vàng đoan chính nói: “Chúng ta thêm một lát nữa rồi đi tìm chút cái ăn, cố nhịn một đêm cũng vậy thôi.”

Bốn người lại đợi ước chừng nửa canh giờ, tiểu Ngũ bảo: ” Bụng ta vừa rồi kêu chính là một tiếng to vang, các người có nghe thấy không?”

Vu Viễn Đình không kiên nhẫn nói: “Lại không chỉ một mình ngươi đói.”

Không Minh chính mình cũng hiểu được trong bụng đói khát, ngày lúc xuất phát, cũng không có mang lương khô, giữa trưa đã muốn đói bụng một chút, tới lúc này, thực sự cố nhịn không được. Nhân tiện nói: “Chúng ta để lại hai người ở đây trông coi, hai người đi tìm thức ăn.”

Tiểu Ngũ lập tức hoan hô nói: “Chính ta sẽ đi tìm thức ăn!” Hắn từ nhỏ đã là cô nhi, tất nhiên hiểu được rất nhiều phương pháp săn mồi nơi hoang dã. Chỉ thấy hắn liềm liềm môi nói: “Tam sư huynh ngươi có thể mang theo đồ đánh lửa, ta nếu bắt được chút thú rừng, liền ở trên núi tìm chút củi lửa nướng rồi mang đến cho các huynh ăn.”

Các sư huynh thấy bộ dáng hắn nước miếng cũng muốn tích đến trên mặt đất, mỗi người trong lòng nghĩ: “Nếu là bảo Tiểu Ngũ đi chuẩn bị thức ăn, tám chín mười phần là hắn sẽ ở nơi nào đó ăn no rồi mới tái quay về, đâu thèm quan tâm bọn họ ở đây đói bụng đến hoa mắt. Không Minh khụ một tiếng nói: “Tiểu Ngũ. Người cùng Viễn Đình ở lại trông coi, ta đi cùng với Hành Chi.”

Tiểu Ngũ vừa nghe lời này, môi cong lên đến nửa ngày, nói cũng không nên lời, Vu Viễn Đình tuy rằng cũng có chút bất mãn, chung quy vẫn lớn tuổi hơn mình nên cũng không biểu lộ, chỉ nói: “Tam sư huynh, Lục sư huynh, đi sớm về sớm.”

Không Minh cùng Từ Hành Chi đứng dậy rời đi. Vu Viễn Đình thấy bọn họ đi rồi, liền oán hận nói: “Bọn họ ngay cả bắt con thỏ cũng chưa chắc được, ý là sư huynh nên ra về ta đây, không cam lòng để đồ ăn đến miệng chúng ta trước.” Nói vừa xong, nghĩ Tiểu Ngũ chắc chắn ứng hoà (đồng ý), nhưng chẳng ai để ý. Vừa quay đầu nhìn đến Tiểu Ngũ đã chạy đi, không khỏi cả giận nói: “Tiểu tử, ngươi cũng muốn tách ra, bảo ta một mình ở đây chịu đói sao?” Nói xong liền đuổi theo tiến đến bắt lấy cánh tay của hắn.

Tiểu Ngũ cười mỉa nói: “Cửu sư huynh, ta chỉ là muốn đi ngoài.” Liền giầy giầy trong tay Vu Viễn Đình. Vu Viễn Đình nghĩ tiểu tử này nhất định là muốn chuồn mất, liền bắt lấy không chịu thả. Chính ngay lúc kéo lại, từ trong lòng ngực của Tiểu Ngũ rơi ra một vật gì đó.

Vu Viễn Đình vừa thấy liền kêu lên: “Tiểu tử, ngươi gạt các sư huynh cất giấu thứ này!”

Kỳ thật cũng không phải thứ gì nghiêm trọng, bất quá chỉ là một túi giấy dầu đựng bánh bao. Tiểu Ngũ vội vã chạy đi, nhất định là muốn ăn vụng.

Tiểu Ngũ vẻ mặt đau khổ nói: “Các huynh buổi sáng còn thừa, ta gói lại để ăn trên đường cũng không được a?”

Vu Viễn Đình nói to: “Đi! Có sư huynh của ngươi ở đây thì nhất định phải hiếu kính với sư huynh trước.” Nhanh tay lẹ mắt liền đem cái bánh bao kia nhặt lên, vội vàng cắn một hơi, hắc hắc cười nói: “Ngươi hiện tại cũng không cần cời thủ (đi vệ sinh), ngoan ngoãn trông chừng đi.”

Tiểu Ngũ chỉ ồn ào: “Đói chết mất! Đói chết mất!”

Vu Viễn Đình tâm tính thiếu niên, còn cố ý một hơi miệng chậm rãi cắn, cười nói: “Ta là sư huynh của ngươi còn chưa đói, ngươi đói cái gì.” Hắn đột nhiên biến sắc, “Trong bánh bao của ngươi có cái gì kì quái?”

Tiểu Ngũ tức giận nói: “Kì quái cái gì, chính là hương thơm ngào ngạt của sợi măng cùng đậu xanh a!” Vừa quay đầu lại thấy Vu Viễn Đình sắc mặt bất thường, cũng hoảng sợ: “Cửu sư huynh, huynh làm sao vậy?”

Vu Viễn Đình ôm bụng nói: “Ta... đau bụng.”

Tiểu Ngũ tỉnh ngộ nói: “Sư huynh bụng không tốt? Hay chẳng lẽ bánh bao ở trong lòng ngực ta một ngày đã thiu?”

Vu Viễn Đình sắc mặt xanh mét, xoay người bỏ chạy. Tiểu Ngũ còn thẳng đuối theo nói: “Cửu sư huynh, ngươi đi đâu vậy?” Vu Viễn Đình làm sao còn có thể nói ra, bị Tiểu Ngũ đuổi theo thật xa, mới ghen ra một câu: “Ta muốn cời thủ, ngươi không được đi theo ta!”

Nhưng Tiểu Ngũ vẫn tiếp tục đuổi theo kêu lên: “Sư huynh, không nên đến trong bụi cỏ để cời thủ, cẩn thận có xà (rắn)! ”

Vu Viễn Đình chỉ có thể đáp lại một từ “Hảo”, rốt cuộc nhịn không được, nhắm thẳng đỉnh núi chạy, khó khăn lắm mới tìm được một chỗ bí mật, lập tức ngồi xổm xuống, chỉ còn tiếng động hừ hừ ha ha.(miễn tưởng tượng =A=)

Tiểu Ngũ lẩm bẩm nói: “Ta đây đi về trước trông giữ.” Nói xong liền xoay người trở về, còn gọi nói: “Sư huynh, ngươi trở về mau một chút a!”

Làm gì còn có người nào để ý đến hắn. Tiểu Ngũ lại đột nhiên nhấc chân chạy cực nhanh. Trốn tránh cư nhiên cũng không phải chuyện xấu gì. Không xấu, chính là muốn che đi cái nông nổi đáng xấu hổ kia.

Chỉ thấy hắn ở phía xa xa chạy nhanh như bay, sau đó xem chừng chung quanh một phen, rồi đi đến bên cạnh một khối quan tài. Lại thật cẩn thận đẩy nắp quan tài ra.

Từ trên thi thể người nằm trong quan tài lấy ra một tờ giấy, đang định để vào lại đột nhiên trong lòng ngực cảm thấy được bất thường, vội vàng ngẩng đầu lên. Trước mắt đã xuất hiện hai người.

Một thanh sam, một hồng y. Thanh sam chính là tiêu sái, hồng y chính là phong lưu.

Rõ ràng đều là nhân vật xuất chúng giống nhau, Tiểu Ngũ lại chỉ ngơ ngác nhìn một trong hai người. Liền thất thanh thốt lên: “Ngươi là... Đào Hoa?”

Chỉ thấy tờ giấy kia trên tay hắn, rõ ràng là một tấm ngân phiếu. Chỗ bảo lưu dấu gốc của ấn triện (chỗ đóng con dấu chống giả mạo), có một đóa hoa đào mặc cộ (mực mài màu đen ngày xưa) nở rộ.

20. Chương 20

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Vương Liên Hoa mỉm cười nói: “Ta không gọi bằng tên này.” Hắn mặc dù lấy hoa đào làm ấn ký, nhưng không có lấy hoa đào làm danh xưng.

Nam nhân lấy hoa so với mình, thì thật là một việc khác người.

Tiểu Ngũ lại tự cố nói: “Ta vẫn nghĩ Đào Hoa là một nữ nhân xinh đẹp, nhưng khi ta nhìn thấy người, chỉ biết người nhất định chính là Đào Hoa.” Nói xong lại lắc đầu cảm thán hướng nhìn thi thể trong quan tài: “Đại sư huynh, ta rốt cục cũng nhìn thấy được bộ dáng Đào Hoa như thế nào, đáng tiếc huynh lại không nhìn thấy.” Hắn ngày thường vẽ mặt trẻ con, lúc này lại thập phần bi thương như thần khí của người thâm niên, người ta vốn là cảm thấy buồn cười, nhưng ngôn ngữ tình cảm chân thành tha thiết này, nghe xong đúng là cười cũng không nổi.

Vương Liên Hoa khách khách khí khí hỏi han: “Tiểu huynh đệ, xin hỏi khối quan tài nào là của Minh Huyền đạo sĩ?”

Tiểu Ngũ nhú mày chỉ trong đó một lúc nói: “Người vì cái gì mà muốn xem quan tài của Minh Huyền chứ không phải của sư huynh ta?” Lời này không đầu không đuôi, hỏi người lại rất hợp lý hợp tình, đều không có ý bỏ qua thể sự.

Vương Liên Hoa lại mỉm cười, cũng không nói lời nào, chỉ đi qua đẩy nắp quan tài ra. Cúi đầu xem xét một lát, đột nhiên nói: “Minh Huyền quả nhiên cũng trúng châm.”

Chỉ thấy trong tay hắn thực sự có hơn ba cây châm nhỏ, châm đâm tỏa màu lam, quả nhiên so với châm ở chính miệng vết thương của Vương Liên Hoa lấy ra ngày ấy cũng không khác nhiều.

Vương Liên Hoa lại hỏi Tiểu Ngũ: “Người mang theo Mặc Vân châm hay không? Đưa cho ta ba cây.” Hắn hướng Tiểu Ngũ yêu cầu đưa độc môn ám khí Mặc Vân châm của Hành Sơn phái, tự nhiên cứ như kêu người bên cạnh đưa cho hắn cái khăn tay.

Tiểu Ngũ cư nhiên cũng không nói lời nào liền đưa cho hắn.

Vương Liên Hoa ở trên thi thể người chết làm trò một trận, rồi mới đẩy nắp quan tài lên lại.

Trầm Lăng đã đoán ra hắn muốn làm cái gì, cũng chỉ có thể yên lặng không nói.

Y cũng thực hiểu được: “Có đôi khi, lúc gà gáy việc cầu đạo (trộm chó) quả thực so với hành vi quang minh chính đại càng có thể trực tiếp phát huy tác dụng.

Chính là không biết lúc Khổng Cầm chết đi, ấn ký hoa đào của tờ ngân phiếu, bị cho là ấn ký hoa đào của Vương Liên Hoa, ba người này trong lúc đó đến tột cùng có bao nhiêu liên hệ?

Vương Liên Hoa vừa định lại xem xét thi thể của Khổng Cầm, Tiểu Ngũ đột nhiên nhào đến nắp quan tài, nói: “Người không thể nhìn.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Người mới vừa rồi trách ta không xem hắn trước, lúc này vì sao lại không cho ta xem? Bảo ta như thế nào phán định hắn có phải là vì trúng độc mà chết hay không?”

Tiểu Ngũ vòng vo đảo châu mắt nói: “Đại sư huynh hiện tại bộ dáng trông không tốt lắm, nếu người nhìn thấy có lẽ sẽ khiến y bị tổn thương.” Hắn nói chuyện hết sức kì lạ, giống như Khổng Cầm chết đi nhiều ngày vẫn có thể tỉnh dậy, tựa như còn có thể sợ bộ dạng chết đi của chính mình khó coi sẽ ảnh hưởng hình tượng.

Vương Liên Hoa nghe vậy, cũng không phản đối gì thêm, chính mình cứ đi thăm dò xem một cái quan tài khác. Tiểu Ngũ lại nhịn không được, kêu lên: “Người tại sao không hỏi ta vì cái gì?”

Vương Liên Hoa thản nhiên nói: “Người không phải đã có ý định nói cho ta biết sao?” Vừa nói chuyện, tay cũng càng không ngừng xem xét ở trên xác chết.

Tiểu Ngũ tức giận nói: “Ai nói ta muốn nói cho người biết?” Hoàn toàn là tiểu hài tử bị người bề trên nói trúng tâm tư lộ ra thần khí không được tự nhiên.

Vương Liên Hoa như cũ không để ý tới hắn, qua sau một lúc lâu mới nói: “Bọn họ nếu là trong lúc chiến đấu bị giết chết, thân thể nơi cơ bắp hắn là trạng thái xiết chặt. Nhưng vẫn chưa phải là độc được chí tử, phải là đã bị hạ thêm một chút Cửu Lưu (chín học phái) mê được, cùng Nhuyễn cốt tán pha chế hòa trộn, làm mất đi sức phản kháng mà bị giết. Chính là lang trung (thầy thuốc) bình thường, tuyệt nhận không ra sự khác biệt rất nhỏ của hai loại tử dược này.”

Kẻ xuống tay giết đám người Khổng Cầm và kẻ phát ra ám khí , chắc chắn là cùng một người.

Không trực tiếp dùng độc dược mà dùng mê dược là vì không muốn cho người khác nhận ra người chết là do bị ám hại, mà dùng độc châm giết Minh Huyền là bởi vì có thể đem việc này nhất tịnh vu oan cho Vương Liên Hoa. Hai âm mưu phát sinh cách nhau bất quá một vài phút, lại dùng hai loại thủ đoạn, không lưu lại dấu vết khiến cho người ngoài cuộc sinh nghi, như vậy ý chỉ muốn xác minh Vương Liên Hoa là hung thủ, tuyệt đối dư thừa.

Vương Liên Hoa hỏi: “Tiểu huynh đệ, người có thể tưởng tượng đến ai là người đã hạ thủ sao?”

Tiểu Ngũ nói: “Ta đoán là nhị sư huynh. Ta cùng với hắn khi ở lại thu gom thi thể của các sư huynh, cảm thấy được hắn có chút cổ quái. Nhưng phát ám khí, lại nhất định không phải hắn, bởi vì hắn khi xảy ra chuyện không ở đó.”

Trầm Lăng cũng sớm ở trong lòng hoài nghi Thạch Tinh Viễn, nhưng vẫn là một mực không thể nghĩ thấu mấu chốt trong đó, lúc này cũng chỉ có thể trầm ngâm thôi.

Vương Liên Hoa đột nhiên nở nụ cười một tiếng, nói: “Tiểu huynh đệ xưng hô như thế nào?”

Tiểu Ngũ đáp: “Ta gọi là Tiểu Ngũ.”

Vương Liên Hoa nói: “Tiểu huynh đệ vì sao cũng để ý đến việc này như thế? Thân là môn nhân Hành Sơn phái, vốn nên giữ thể diện mới đúng.” Hiển nhiên đúng là hành động có chút gì đó đáng nghi, chỉ sợ lại là cái bẫy.

Tiểu Ngũ hì hì cười nói: “Người mới vừa rồi không chịu hỏi ta, hiện tại ta không muốn nói.”

Vương Liên Hoa cũng không vội, cười hỏi: “Chết cũng không nói?”

Tiểu Ngũ nói: “Người nếu giết ta, sư phụ ta cùng các sư huynh nhất định sẽ cảm thấy được rất kỳ quái, chắc chắn sẽ đem thi thể của sư huynh cùng sư thúc tái kiểm tra một lần, người lúc này chẳng phải đã rõ như ban ngày sao?”

Vương Liên Hoa gật gù đầu, biểu tình sâu sắc đồng ý: “Đúng vậy, ta xác thực không thể giết người.” Sau đó khẽ mỉm cười nói: “May mắn ta cũng có mang theo một vài độc dược giết nhưng không chết người.” Lời nói tao nhã, tươi cười như thường, lại khiến người không rét mà run.

Trầm Lăng tuyệt đối tin tưởng hắn có trên thập loại biện pháp khiến người sống không bằng chết.

Tiểu Ngũ thoát nhìn cũng tin. Tuy rằng thực cố gắng làm ra vẻ nghiêm nghị không sợ, nhưng ngón tay hơi hơi phát run của hắn lại để lộ ra tình tự (tâm tư bên trong) rõ ràng. Giống như muốn xua tan sợ hãi trong lòng, lớn tiếng nói: “Nói thì nói, còn sợ người thì không thể nào! Bọn họ đều khi dễ ta, cho ta là tạp chủng, tên côn đồ, chỉ có Đại sư huynh rất tốt với ta, ta đương nhiên nghĩ muốn tra ra cái chết thật sự của y để báo thù!”

Vương Liên Hoa đương nhiên không phải sẽ vì loại lý do này cảm động mà dễ dàng tin tưởng người này.

Hắn chính là lạnh lùng hỏi tiếp: “Vậy người vì cái gì muốn lấy tám ngàn phiếu kia trên thi thể Khổng Cầm?”

Mới vừa rồi Tiểu Ngũ còn có chút e ngại lúc này đã hoàn toàn trấn định (giữ bình tĩnh) lại, trong hai mắt thậm chí có một tia phần nộ ý. Hắn gần từng tiếng hỏi han: “Người thật sự muốn biết?”

“Đương nhiên.” Vương Liên Hoa ở trong lòng bắt đầu cười thầm, nghĩ không biết tiểu tử ranh ma này lại bịa đặt cái dạng lý do gì, ung dung thản nhiên cùng với nghĩ như thế nào vạch trần lời nói dối của tiểu tử này.

Tiểu Ngũ lại cái gì cũng không nói, chính là đem tấm ngân phiếu kia đưa tới. Bất quá cũng chỉ là một tấm ngân phiếu. Hồng mặc (đỏ đen) hoa đào nở rộ. Không giống như kiêu ở mặt trái. Về một bức đồ. (tranh)

Chuẩn xác mà nói thứ kia không thể xem như một bức đồ, bởi vì mặt trên chung quy chỉ vẽ một đôi mắt.

Vương Liên Hoa cầm kỳ thư họa không gì không giỏi, tất nhiên là nhìn ra được bút pháp bình thường, họa sĩ cũng không phải danh gia thánh thủ. (tiếng tăm, tài giỏi)

Nhưng đôi mắt này, lại là bức tranh giống như có sinh mệnh, bao hàm thần vận. (say mê hấp dẫn)

Một đôi mắt đẹp tựa như hoa đào, trên khóe mắt thoang thoảng mị tình, giống như có quang hoa lưu chuyển, thần khí toát lên xung quanh

Trừ Vương Liên Hoa, còn ai có thể có một đôi mắt như vậy?

Vương Liên Hoa đột nhiên cảm thấy được môi khô khốc, nói không nên lời.

Trong lòng hần thềm nghĩ đây là một việc hết sức hoang đường.

Thật sự là hoang đường khiến cho hần không muốn suy nghĩ.

Tiểu Ngũ lại mỉm cười, mang theo một loại biểu tình gần như tàn khóc nói: “Bởi vì sư huynh ta yêu người, bởi vì tấm ngân phiếu này là mối liên hệ duy nhất của y cùng người, bởi vì ta muốn biết người mà y yêu đến điên dại tới cùng là dạng người gì!”

Y là yêu người.

Yêu.

Vương Liên Hoa đột nhiên cười rộ lên.

Cười đến nghiêng trời lệch đất.

Chưa từng có người nào đối với hần nói qua: “Ta yêu người.”

Không ai thương hần.

Mẫu thân yêu phụ thân.

Phụ thân yêu quyền lực.

Chu Thát Thát yêu Trầm Lăng. (thì có Trầm Lăng yêu người đấy thôi =A= =)))))))

Những nữ tử cùng hần hoan ái, yêu Lạc Dương Vương công tử nổi danh khắp thiên hạ. Các nàng cũng sẽ kiêu mị cười nói: “Vương công tử, ta yêu người chết mất.”

Hiện tại cư nhiên lại có người nói cho hần biết: Người duy nhất thật tâm khẩn thiết yêu thương Vương Liên Hoa này, lại chính là người đã chết nằm trong quan tài.

Tên gọi là Khổng Cẩm.

Hần phải suy tư một chút mới có thể theo trong trí nhớ tìm ra người này.

Cử chỉ tao nhã, nam tử khuôn mặt anh tuấn niên kỷ nhẹ nhàng. Đến để van cầu hần cứu giúp sư tổ đương thời của mình, về mặt bình đạm, một thời đệ tử phong phạm (khí phách) đạo đức tốt đẹp. Thẳng đến khi hần hỏi đùa Khổng Cẩm rằng có nguyện ý dùng tính mạng quý giá chính mình để đổi lấy tính mạng của sư tổ đương thời không, sắc mặt mới thay đổi.

Lại cũng không có chữ ảm lên mà phẩy tay áo bỏ đi, gương mặt lộ vẻ trắng bệch nói: “Cho ta suy nghĩ mấy ngày.”

Sau đó ở lại Vân Mộng ba ngày, cuối cùng nói: “Ta không muốn.”

Biểu tình của lời nói này, giống như hết thủy tín niệm (sự tin cậy) đều bị đánh tan.

Khổng Cầm từ trước đến nay luôn tự cho mình là một người cao thượng, vui với việc trừ bạo giúp kẻ yếu, bởi vậy mới không thể chấp nhận cho dù rất yêu quý sư tổ, nhưng thực tế cũng không có dũng khí liều mình.

Chứng kiến cảnh tượng như vậy, Vương Liên Hoa chính là luôn rất vui vẻ.

Hắn vui khi nhìn thấy trực tiếp nhân tâm (lòng dạ con người) thâm độc, đặc biệt là chính nhân quân tử bại lộ bản chất thật.

Mà việc này khiến cho tín niệm trong lời nói sắc bén của Khổng Cầm đều sụp đổ, khiến cho nam tử kia khó xử, cư nhiên lại yêu thương hắn?

Trên đời này còn có việc gì so với chuyện tốt này buồn cười hơn sao?

Trầm Lăng nhìn vẻ mặt chăm chú của tiểu tử cùng cuồng tiếu của Vương Liên Hoa, trong lòng đột nhiên một trận chua xót không thể hiểu nổi.

Việc này vốn thực sự là một việc ngớ ngẩn.

Mà y cũng hoàn toàn không biết cái chết của Khổng Cầm cùng Vương Liên Hoa có bao nhiêu liên hệ. Chính là không biết tại sao, y cảm thấy chuyện này tuyệt không buồn cười. Thậm chí cũng cơ hồ tin tưởng đây là thật sự.

Chỉ vì thiếu niên mà bị thương là thật, Vương Liên Hoa thất thái (mất đi thần thái) cũng là thật.

Vương Liên Hoa cười to nói: “Ta thật không nghĩ tới người sẽ lấy loại cơ kém như thế này.”

Một bàn tay của hắn, đã muốn hướng Tiểu Ngũ đuổi ra. Bàn tay tuyệt mỹ mà trắng nõn, móng tay cũng tuấn đắc phi thường chỉnh tề xinh đẹp.

Hoa đào vốn là loại hoa rất đẹp.Tươi đẹp đến quen thuộc. Đại sư huynh nói, hắn yêu người có đôi mắt câu hồn tựa như hoa đào.

Giống như định mệnh, không thể cự tuyệt ánh mắt đó.

Chính là nếu như Vương Liên Hoa thật muốn người kia chết, người kia cũng sẽ không thể cự tuyệt.

Tiểu Ngũ không trốn, hắn cũng biết mình trốn không thoát. Vì không muốn để lộ ra vẻ khiếp đảm, Tiểu Ngũ nhắm mắt lại. Nhưng bàn tay sinh mệnh kia lại ngăn ngại không tiến đến. Tiểu Ngũ rốt cuộc nhin không được mở mắt ra. Lại chỉ thấy Vu Viễn Đình từ đằng xa run rẩy chạy trở về.

Hai người kia giống như đã muốn tiêu thất trong xuân phong (gió).

21. Chương 21

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Sắc mặt Vương Liên Hoa thực sự là không tốt. Được nam nhân yêu thương, thật không thể tính là một chuyện vinh quang.

Trầm Lăng cũng chỉ có thể yên lặng không nói đi theo phía sau. Không nghĩ hắn lại đột ngột quay đầu. Trước mắt đột nhiên xuất hiện một gương mặt xinh đẹp khiến cho hô hấp của y đều bị kiềm hãm. Mà chủ nhân của gương mặt này lại hướng y hỏi: “Người xem ta, có chút điểm nào giống nữ nhân?”

Trầm Lăng thực bất đắc dĩ trả lời: “Một chút điểm cũng không giống” (đối lòng =A=)

Vương Liên Hoa yên lặng nhìn hắn sau một lúc lâu, đột nhiên cười. Chỉ lấy giọng nữ nói: “Công tử, người xem thiếp thân có đẹp hay không?”

Không chỉ có thanh âm phẳng phất nhị bát nữ nhân, ngay cả dáng điệu mỉm cười dịu dàng cũng thay đổi. Mi mắt buông xuống, mắt sáng lân lân, giống như hồ nước ngày xuân bình thường trong vắt mà long lanh. Môi đỏ mọng khê mím, hàm răng khê cắn, muốn nói lại thôi. Ngay cả tư thái đứng, cũng có phong tình xinh đẹp của nữ nhân. Hấn bộ dạng thật sự rất đẹp.

Mẫu thân của hấn vốn là đệ nhất thiên hạ mỹ nhân, nếu hấn thân là nữ tử, tất nhiên đủ để điên đảo chúng sinh. Trần Lăng xem qua mỹ nữ cũng tính không ít, chính là nhìn Vương Liên Hoa lúc này, vẫn như là như cũ tâm đầu nhất khiêu (tư tưởng dao động). Không khỏi tim có chút đập mạnh và loạn nhịp.

Mà Đào Hoa này tựa như diệu nhân, thấy y vẻ mặt khác thường, đột nhiên nét tươi cười chợt tắt, đoan trang đáng vẻ, không ngờ biến trở về cao ngạo nam tử hơn người. Tư thái tiêu sái, ánh mắt nghiêm nghị. Một chút mùi son phấn cũng không còn

Thuật dịch dung cao diệu tới đâu cũng bất quá là thay đổi hình dáng, nhưng hấn lại có thể trong nháy mắt thay đổi thần thái, chính là vô cùng thần kỳ.

Vương Liên Hoa thấy y bộ dáng này, cười nói: “Chẳng lẽ ngươi thực tin theo như lời tiểu tử mới vừa rồi kia?”

Trần Lăng cúi đầu sờ sờ cái mũi, cười khổ nói: “Ta nếu nói là tin, ngươi sẽ không để ý?”

Vương Liên Hoa nghiêm mặt nói: “Nếu ta đây nói là đối với ngươi có tình ý, giống như Khổng Cầm kia có ý với ta, ngươi có tin không?”

Trần Lăng bật cười nói: “Này, điều này thì...” Y vốn định nói “Điều này sao có thể”, thế nhưng trong đầu lại đột nhiên hiện lên Vương Liên Hoa hai tròng mắt tựa như đôi hoa đào, lập tức cái gì cũng không nói ra được.

Vương Liên Hoa cười to nói: “Trần huynh đã không tin lời ta, sao lại tin lời nói dối của hấn? Tiểu tử này mặc dù không biết lai lịch thế nào, trước mắt lại giết không được, Trần huynh còn cho là ta cũng tin sao?”

Ngôn ngữ nét mặt, cùng với bộ dáng mới vừa rồi đột nhiên thất thố kia, giống như không phải là một người. Trần Lăng không khỏi thở dài nói: Đúng vậy, là... ta chỉ là bị dọa.”

Vương Liên Hoa âm thầm cười, chỉ nói: “Chúng ta cũng nhanh chóng lên đường, cố gắng trước khi trời tối, tìm được chỗ ngủ trọ.”

Ngày đã chuyển tối, nhưng vẫn không gặp nhà người nào.

Nếu là ở Lạc Dương, giờ mới là lúc đèn sáng lên, cảnh trí ban đêm huy hoàng mỹ lệ nói không nên lời, có thể gọi là sao trên trời đều đánh mất màu sắc. Trong lúc đó tại sơn dã hoang tàn vắng vẻ này, trăng lạnh trời cao, chỉ có tiếng gió, thê lương tịch mịch nói không nên lời, duy có Vương Liên Hoa một thân hồng sam ở trong bóng đêm càng thêm tươi đẹp nhìn đến ghê người, ngẫu nhiên một lần hướng lại, hai tròng mắt tinh lương, ánh mắt minh tuệ có thể nhìn thấu lòng người, khiến người ta quên mất thân ở phương nào, kim tịch hà tịch (đêm tối sao lại tối – thường dùng để khen điều gì đó thật sự đẹp)

Mất thấy tiền phương vẫn là một mảnh hoang vắng, đến nửa điểm ngọn đèn dầu cũng không có, Trần Lăng nhân tiện nói: “Không bằng chúng ta liền tìm chỗ nghỉ tạm một đêm, sáng mai lại lên đường.”

Vương Liên Hoa tuy là trăm điều không muốn, cũng đành phải nói: “Cũng tốt.”

Trần Lăng lúc thiếu niên lưu lạc thiên nhai (chân trời – đầu trời cuối đất), kinh nghiệm dã ngoại nghỉ ngơi, thực tại so với Vương Liên Hoa hơn thập bội. Vương Liên Hoa vốn tưởng rằng muốn tìm cái sơn động đến nghỉ tạm, Trần Lăng lại nói: “Thời tiết này thật sự ẩm ướt, trong sơn động rắn, chuột, sâu bọ cũng rất nhiều, nên tìm chỗ cây cỏ khô ráo một chút.”

Cuối cùng Trần Lăng tìm được chỗ nhưng lại khiến Vương Liên Hoa choáng váng mắt hoa. Kia một mảng đất trống, nói bằng phẳng thì cũng có một chút, cỏ dại cũng không nhiều lắm, chính là cách Huyền Nhai (vực thẳm) cũng bất quá mười hai bước, này làm sao nghỉ tạm một đêm, ngược lại giống như chờ hừng đông nhảy xuống vực. Vương Liên Hoa không khỏi nói: “Ngươi làm sao tìm được chỗ “tốt” như vậy?”

Trầm Lăng chỉ cười cười nói: “Ta biết đối với người ngủ không tốt, cùng lắm ta ngủ bên ngoài chống đỡ cho người.”

Vương Liên Hoa buồn bực nói: “Cẩn thận nửa đêm ta đá người rơi xuống vực.”

Trầm Lăng lắc lắc đầu nói: “Người cẩn thận chính mình lăn xuống đi.” Y còn khá dương dương tự đắc xem kỹ kia mảnh đất một phen, sau đó nói: “Ta đi tìm chút cây cỏ khô trải ra đất, người ở chỗ này chờ ta.” Nói xong thân chợt lóe liền không thấy.

Vương Liên Hoa oán hận ngoảnh mặt về phía y đi trừng mắt liếc nhìn một cái. Hắn tùy thân mang theo hỏa chiết (đồ tạo ra lửa giống như hột quet), cũng có thể đi tìm chút dã vật đến, đốt một đồng lửa, nướng chín làm bữa tối, cũng tốt khỏi phục chút thể lực.

Hắn cố tình cái gì cũng không có hứng làm. Thì Trầm Lăng nhất định sẽ làm, vậy sao hắn phải tự mình động thủ? Người thông minh nên hiểu được ngồi mát ăn bát vàng.

Vương Liên Hoa nghĩ đến đây, tâm tình hơi khá hơn một chút, liền ngồi xuống đất đối diện phía vực. Tuy rằng nơi này có chút kỳ quái, lại thật đúng là khá tốt. Ở chỗ này xem qua , cũng không quần sơn (đàn động vật sống ở núi) ngăn cản, liếc mắt một cái nhìn tới được phía chân trời. Bóng đêm nồng đậm, ánh sáng của nguyệt cũng rất lạnh, nhưng, cũng thần kỳ lượng (sáng), trên sườn núi chót vót một mảnh ngân huy (ánh sáng chiếu rọi màu bạc).

Hắn kỳ thật là người thích náo nhiệt, cũng yêu phồn hoa, yêu minh (sáng tỏ) tươi đẹp. Cho nên hắn thích mặc hồng sam, tình nguyện ở tại nhà cửa trong thành Lạc Dương, một đám nữ nhân xinh đẹp cùng hắn, hàng đêm sinh ca. Hắn ở Vân Mộng các là lúc, toàn bộ ánh nền chiếu đình viện sáng trưng, hắn yêu xem màu vàng của ngọn nến, cảm thấy trong lòng giống như cũng ấm áp lên.

Ghét nhất hơn hết chính là tịch tịch. Có thể thấy được cảnh trí trước mắt, nhưng lại cảm thấy trong lòng một mảnh yên lặng mỹ lệ. Hắn đứng lên, đi đến bên vực trông xuống. Dưới vực cũng là một mảnh đen tối, trông không thấy cái gì, không khỏi có chút mất hứng.

Gió lại đột nhiên nổi lên, không chỉ thổi trúng làm vật áo hắn phiêu động, mà còn giống như muốn đem cả người thổi xuống .

Chỉ nghe phía sau nhân đạo: “Người như vậy, thoát nhìn giống như là muốn nhảy xuống vực.”

Vương Liên Hoa khẽ cười nói: “Ai bảo người tìm cái chỗ nhảy xuống vực tốt như vậy.”

Nhìn lại, Trầm Lăng tay trái ôm một bó cây cỏ khô, tay phải bắt giữ một con thỏ con, hướng tới hắn mỉm cười nói: “Ta thuận tiện đem bữa tối mới chuẩn bị trở lại.”

Đã là người thông minh, quả nhiên dường như ít dùng sức.

Nướng con thỏ hương vị hảo ngoài ý muốn, vốn dĩ nghĩ rằng không thêm gia vị thì tự vị lại thực nhạt nhẽo. Sau khi ăn no cũng rất thỏa mãn hướng mở cổ Trầm Lăng trải ra ở phía trên mà nằm xuống, cỏ khô thể nhưng cũng rất mềm mại khô ráo còn mang theo chút mùi hương của ánh mặt trời, ngay cả với âm thanh vuốt phẳng sàn sạt đều rất êm tai.

Vương Liên Hoa nói: “Thật ra cho tới bây giờ ta cũng không phát hiện ra, tự nhiên lâm vào thế này cũng có chút tuyệt diệu.”

Trầm Lăng cũng nằm xuống, thân thể duỗi thẳng một chút, thỏa mãn thở dài: “Hàng ngày đều như vậy, ta cũng không biết có cái gì không tốt.”

Vương Liên Hoa quay đầu xem hắn, cười nói: “Nhìn người nằm ở chỗ này, so với thấy người ngồi ở trên ghế đại đường trong Nhân Nghĩa trang, cũng thuận mắt hơn rất nhiều.”

Trầm Lăng cũng không khỏi cười nói: “Người vậy nói ta —— đã là một sơn dã thôn phu, dù khoác vào long bào, cũng không giống Thái tử sao —— “

Hai người cùng nhau lại cười rộ lên.

Cổ khô trải ra sao có thể so với áo ngủ tơ lụa bằng gấm, nường con thỏ đương nhiên không bằng Lạc Dương thần tiên lâu say cùng hùng chương hăm mỹ vị (hùng chương: chân gấu).

Chính là hương vị tự do nhiều hơn chút, giống như trở lại thời trẻ khinh cuồng.

Y không phải minh chủ vô lâm, chủ nhân của Nhân Nghĩa trang; hấn cũng không phải là Lạc Dương công tử danh khắp thiên hạ.

Bất quá hai cái tâm cao khí ngạo của thiếu niên, đầu tiên mắt thấy, liền nhận định đối phương chính là đối thủ duy nhất kiếp này của mình. Đến nay chưa thay đổi. Có đôi khi, đối thủ nhiều năm cũng giống như sẽ có cùng loại cảm tình với nhau như bằng hữu.

Ví như hiểu nhau cùng quý trọng.

Bởi vì không ai so với bọn hấn lại có thể hiểu được sở trường, khuyết điểm, thậm chí sâu trong tâm linh ý niệm lẫn nhau.

Nghĩ đến đây, Trầm Lăng không khỏi nhìn Vương Liên Hoa.

Wương Liên Hoa nằm bên cạnh, thế nhưng đã nhìn y, ánh mắt tựa như trăng sáng ngời.

“Sao lại nhìn ta?”

“Ta đang nhìn ngươi sao? Chính là mắt không nhắm lại mà thôi.”

Trầm Lăng nhìn ánh mắt của hấn, chẳng lẽ cũng không có chút mê ý?

“Ngày mai còn phải lên đường, sớm ngủ đi.”

Rất nhiều năm sau, Trầm Lăng vẫn sẽ nghĩ đến khung cảnh đêm nay, nghĩ đến lúc Vương Liên Hoa nhìn y với ánh mắt sáng ngời.

“Có phải hay không rất nhiều điều đã được định trước?”

“Có lẽ vậy... Bất quá, sớm hơn tí đi...”

22. Chương 22

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Nhật thập bát thán tam (ngày 18 tháng 3), vi vũ (mưa nhẹ).

Tiểu La nheo mắt hướng đường núi xa xa nhìn lại, chỉ thấy một mảnh khoảng không mênh mang, đập vào mắt duy có màu vàng của đất cát cùng núi xa xanh biếc. Hít một hơi, không khí cũng là ôn nhuận mà ẩm ướt, bắt đầu lộ ra xuân ý. Thê tử buổi sáng gọi hấn mang tán (cái ô) xuất môn, hấn còn không cho là đúng, nói hôm nay trời sẽ không mưa. Lúc ra cửa, thê tử ở phía trước cửa sổ chải mái tóc đen như thủy lưu, quay đầu thản nhiên cười nói, thực trời mưa, ta cũng không đưa tán cho ngươi.

Ngày xuân vi vũ hoàng hôn chung quy khiến người đa sầu đa cảm. Tiểu La thở dài, lần thứ hai xác nhận xa xa cũng không có người đến sau, quyết định đi vào trong phòng canh giữ gọi lão Tướng trốn tránh ngủ gà ngủ gật dậy, cùng nhau đóng cửa thành.

Hôm nay đúng là gặp mưa khi về nhà.

Lão Tướng ngủ giống như trư (heo). Tiểu La dùng khí lực thật lớn đem lão lay động tỉnh, sau đó tự mình đi trở về chỗ trạm thành môn quan trước.

Đột nhiên phát hiện có hai người, đã đến cửa thành.

Hai người kia, đều tuổi trẻ hơn nữa anh tuấn, tuy rằng thấm mưa, bộ dáng cũng không hề chật vật, ngược lại thông dong thanh thản giống như từ thư phòng của nhà mình đi đến phòng khách. Tiểu La mặc dù là nam nhân, lại cũng hiểu được hai người bọn họ dáng vẻ phi thường bất phàm, khiến cho người tâm sinh ngưỡng mộ ý.

Chờ hai người kia vào thành, lão Tướng mới gấp dài từ trong phòng canh giữ đi ra. Tiểu La vừa định nói chuyện, đột nhiên nhớ tới một sự kiện, không khỏi ngây người.

Hắn khi đi vào kêu lão Tướng, trên đường núi căn bản là không ai. Trở ra cũng bất quá công phu chốc lát, hai người kia là như thế nào đột nhiên đi ra cửa thành?

Hơn nữa hai người kia, cũng không có kỵ mã, vẫn là đi tới tới được.

Quay đầu lại vừa thấy, hai người kia cũng là giống như người thường bình thường chậm rãi đi trước, cũng không chỗ nào khác thường. Chính là ở trong sương mù tề vũ (mưa phùn), thanh sam hồng y phiêu nhiên thân ảnh, nhưng lại không giống người trong trần thế.

Ngày xuân vi vũ thời tiết, chung quy khiến người buồn chán.

Một loại tịch mịch thấu tận xương tủy như ủ rû.

Ôn nhu, cũng không phiền muộn.

Nếu là ở Lạc Dương, thời tiết như vậy, Vương Liên Hoa liền thích mặc tổ mầu xiêm y (quần áo màu trắng), một mình ngồi ở trong thính đường ẩm áp, dùng bạch tử chén (chén sứ trắng) được sản xuất từ Hình lò (Hình : Hình Đài – tên một địa danh của Trung Quốc nay thuộc tỉnh Hà Bắc), để uống rượu trúc điệp thanh thất năm đời Trần

Hiện tại tình cảnh cũng tương tự, hơn hết chính là người đối diện trước mặt.

Đây là lữ điểm rất nhỏ của nhà dân, nhưng lại sạch sẽ mà gọn gàng, chính như chường quầy trên người quần áo giặt đến trắng bệch lại không có một tí tia ô (bẩn). Bởi vì sắc trời đã tối, vèn vèn có vài khách nhân đều đã dùng qua bữa tối, cho nên trong khách điểm trừ bọn hắn ra, liền chỉ có chường quầy ghé vào trên quầy xem xét ghi chép sổ sách. Ngọn nến trong tiệm ăn ẩm áp mà mờ nhạt.

Một đường bên ba, khó có được một đêm an bình như vậy. Nguyên tưởng rằng trong thành Lan Châu là các đạo nhân mã tụ tập, không nghĩ tới bình yên như vậy. Chẳng lẽ bão táp tiến đến phía trước, luôn đặc biệt tĩnh mịch?

Kỳ thật bọn họ cơ bản hẳn là bề bọn nhiều việc mới đúng. Ít nhất đầu tiên muốn thám thính tin tức, hoặc là, tìm kiếm hành tung Tần Tứ Nương.

Nhưng hai người lúc này lại bình yên ngồi ở trong khách điểm, trừ một chén uống rượu ngoài ra cái gì cũng không làm.

Có lẽ lý do chẳng qua là, tại đây dạng sự yên tĩnh tốt đẹp chính là đêm xuân, nói tình phong huyết vũ chuyện giang hồ, quả thực là hành động chữ hạc phần cầm (đốt đàn làm củi, nấu hạc để ăn – ý nói phá hoại thứ giá trị) . Trầm Lăng cùng Vương Liên Hoa tuy rằng cũng không phải phong hoa tuyết nguyệt, người đa sầu đa cảm, khả bọn họ luôn luôn đều phi thường hiểu được hưởng thụ sinh mệnh chính là thời gian tuyệt vời.

Chính là thời gian tốt đẹp luôn quá nhanh cũng quá ngắn ngủi.

Hai người mới vừa uống ba chén, ngoài cửa liền như có dự tính trước vang lên ba tiếng đập cửa.

Chường quầy lê cước bộ đi mở cửa.

Chỉ nghe một thanh âm rành mạch mà khoái hoạt thốt lên: “Hò lão bản!”

Đúng là thanh âm quen thuộc như vậy.

Lúc người kia đi tiến vào, hắn nhìn đến thẳng chằm chằm chính là hai người Trầm Vương, lời đầu tiên cười rõ lên, phi thường tiêu sái hành lễ, nói: “Trầm huynh, Vương huynh, biệt lai vô dạng? (câu chào hỏi :lâu ngày không gặp lại vẫn khỏe chứ)) Ô hà trần từ biệt, không nghĩ ở chỗ này gặp lại, thật là có duyên.”

Người này quả nhiên chính là, Đồng Thiếu Anh.

Vương Liên Hoa tự cho mình là da mặt đã muỗn dày đến ít có đối thủ (ngắn gọn là mặt dày vô đối =]]), lúc này lại đột nhiên phát hiện người này cũng phi thường không kém.

Chỉ thấy hắn cười không những giống như mọi khi thiện lương vô hại, mà còn như lão Đại không khách khí hướng bên cạnh bàn bọn họ ngồi xuống, hướng chưởng quầy kêu lên: “Mang đến thêm một bộ bát đĩa!”

Trên bàn chỉ có chút thức ăn nhắm rượu, chính là Đồng Thiếu Anh vẫn tiếp tục ăn liền ba bát cơm lớn bán lãnh (hơi nguội), hơn nữa ăn rất nhiệt tình. Lúc này Trầm Lãng liền chú ý đến hắn mặc hình như vẫn là bộ quần áo nâu kia, giặt đến độ so với bộ trên người chưởng quầy còn trắng hơn.

Hắn là người có trí kế vô công như vậy, nguyên không thể nghèo như thế, trừ phi chính hắn cao hứng.

Đột nhiên cảm thấy được đối với người này có chút hảo cảm hơn, giống như nhìn đến chính mình thời thiếu niên đáng vẻ hào sảng lại tự do vui vẻ.

Chờ một mạch hắn ăn xong, thỏa mãn lau miệng, Vương Liên Hoa còn thực quan tâm hỏi: “Người muốn uống rượu hay không?”

Đồng Thiếu Anh cười nói: “Đa tạ.”

Sau đó lại tự mình rót ba chén, mỗi lần đều uống một hơi cạn sạch, mới vừa cười nói: “Hiện tại hắn có phải là ta bị độc phát hay không?”

Vương Liên Hoa minh bạch cười nói: “Đừng vội, độc này phát tác thật sự chậm, người vả lại nói cho ta biết trước, người biết rõ tàng bảo đồ kia chính là giả, vì cái gì còn muốn đoạt?”

Đồng Thiếu Anh thực thản nhiên hồi đáp: “Vì bán lấy tiền, dù sao người nhìn thấy ta đoạt tàng bảo đồ của người không cho đó có thể là giả.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Vậy người có bán không?”

Đồng Thiếu Anh nói: “Ta đến Lan Châu , chính là nghĩ muốn ở đến nhị thập tháng tam trên Anh Hùng hội bán đi. Ta đây tân tân khổ khổ một đường tránh né đuổi giết, đến nơi này dù sao cũng không phải bán cái giá tốt nhất.”

Vương Liên Hoa gật gật đầu, nói: “Có lý. Đa tạ người nói cho ta biết tin tức Anh Hùng hội này. Ta mặc dù nghe Minh Hư nói đến nhị thập tháng tam có đại sự, lại không biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ trong đó, người có kể lại kĩ càng cho ta nghe không?”

Đồng Thiếu Anh nói: “Bởi vì Trầm đại hiệp cùng Vương công tử chỉ trí, tự nhiên cũng có thể đoán ra tám chín phần mười. Cũng bất quá là các đại môn phái trong chốn giang hồ, vì Hành Sơn phái đứng đầu, thoát đầu nói muốn kêu các người giao ra tàng bảo đồ, để tránh giống như mười mấy năm trước tạo thành vô lâm hạo kiếp (đại nạn). Vì thế tham gia tụ họp thôi. Ta cũng chỉ biết nhiều đó.”

Vương liên hoa nói: “Cuối cùng hỏi một vấn đề, người sao biết trong chén rượu này, thật không có độc?”

Đồng Thiếu Anh nói: “Vương công tử muốn giết ta, chẳng lẽ không đúng dễ như chuyện trở bàn tay? Chính là thật muốn ta chết, cũng sẽ không là bây giờ.”

Vương Liên Hoa lại đột nhiên cười nói: “Ta hiện tại đã có lý do không thể không giết người.”

“Nguyện nghe rõ.”

“Bởi vì người thật sự rất thông minh, cũng quá nguy hiểm.” Nói xong câu đó, Vương Liên Hoa liền đứng lên.

Sau đó dùng một loại ngữ khí thực ôn hòa thực thông dong đối Trầm Lãng nói: “Trầm huynh, không còn sớm, đi nghỉ ngơi thôi.”

Trầm Lãng theo lời đứng lên.

Thời điểm hai người lên lầu còn đặc biệt chiếu cố lão bản một câu: “Chưởng quầy, huynh đệ của ta ở trong này uống rượu, rượu nhớ ghi sổ cho ta.”

Đồng Thiếu Anh nhìn thân ảnh hai người rời, khóe miệng hiện ra một mặt tươi cười kỳ quái.

Khiến Hồ lão bản rốt cục lại đó nhắc nhở Đồng Thiếu Anh thời điểm đóng cửa , phát hiện hắn vẫn là đang mỉm cười.

Tươi cười còn tại, người cũng đã đình chỉ hô hấp.

Hồ lão bản đột nhiên thay đổi sắc mặt, nhưng không có kêu.

Lão giống như một người làm ăn nhỏ an phận kém thông minh, gặp phải loại chuyện này vì cái gì có thể chịu thôi không kêu? Chẳng lẽ thật là bị sợ đến choáng váng?

Khả hành vi lúc sau của lão lại kiên trì quyết đoán, tuyệt không ngu ngốc.

Lão nhẹ nhàng mà mở cửa, đem Đồng Thiếu Anh ôm lấy, sau đó để tại sát vách cửa của kỹ viện. Hồ lão bản nhỏ gầy, ôm lấy một người thanh niên cao lớn cường tráng, dường như hoàn toàn không cần khí lực.

Ngày mai thời điểm Lý cô nương mở cửa kỹ viện, phỏng chừng hội chấn động. Chính là chuyện này sau đó, cùng lão liên không hề quan hệ.

Sau đó lão liền thần nhiên đi sửa sang lại cái bàn, thu dọn bát đĩa. Lại đột nhiên phát hiện, vị trí phía dưới Đồng Thiếu Anh, có đọng một vũng nước.

Không, là rượu đọng, chính là rượu trúc điệp thanh thất năm đời trần.

Nếu rượu này là từ trong chén thật đổ ra, không sai biệt lắm lượng phần ba chén.

Hồ lão bản sắc mặt lại thay đổi.

Tái mở cửa nhìn lên, mới vừa rời ở người nọ nằm trước kỹ viện, đã sớm không thấy bóng dáng.

“Chẳng lẽ hắn vừa rồi sử dụng chính là... Quy tức công phu? (Quy tức :đại khái là giấu đi hơi thở cho người ta tưởng mình chết =A=) Tây Vực kỳ thuật?” Hồ lão bản thì thảo tự nói.

Thanh niên trẻ tuổi thần bí này, đến tột cùng mục đích là cái gì? Lão nhưng lại cũng hoàn toàn nhìn đoán không ra.

Xuân Dạ (đêm) chính là vi hàn (hơi lạnh), lão lại đột nhiên cảm thấy lạnh thấu xương.

May mắn lão là một người phi thường dễ dàng chịu phục. Loại cá tính này có thể làm cho một người giang hồ bị chết sẽ không quá nhanh. Hắn lập tức liền an ủi mình: “Trầm Lăng cùng Vương Liên Hoa cũng chưa nhìn ra, ta tính cái gì, hắn là cũng nhìn đoán không ra.”

Sau đó hắn liền tiếp tục đi thu dọn.

Trầm Lăng cùng Vương Liên Hoa đứng ở trên lầu hành lang đối diện đường lớn, nhìn tình hình bên ngoài ở ngã tư đường.

Thẳng đến khi Đồng Thiếu Anh theo trên mặt đất đứng lên, phi nhanh biến mất ở trong vòng tầm mắt của bọn họ, Vương Liên Hoa mới vừa rồi thở dài một cái nói: “Trầm Lăng, ta có đôi khi thật không rõ, vì điều gì mà ngươi cái gì cũng không làm, giống như vẫn là có thể sáng tỏ hết thấy.”

Trầm Lăng khẽ cười nói: “Ta cũng không phải hiểu biết hết thấy, chính là có điều dường như hiểu được người.”

Vương Liên Hoa cũng không phục, cười nói: “Thật sự? Ngươi lại nói xem, hiểu biết ta cái gì?”

Trầm Lăng cúi đầu cười khổ: “Xem như ta chưa nói, ta cái gì cũng không biết.” Ở đôi mắt Vương Liên Hoa kia lượng lượng nhìn gần, y đã muốn chịu không nổi suy nghĩ trốn tránh.

Vương Liên Hoa lại thân thủ giữ chặt tay y, nói: “Ngươi sợ cái gì, ngươi nói đúng ta cũng sẽ không trách ngươi.” Dứt lời, nhưng lại khẽ cười một tiếng, buông tay của y ra, tự mình chọt đi vào trong phòng.

Trầm Lăng lại vẫn ngơ ngác đứng ở tại chỗ.

Đột nhiên giơ tay lên xem.

Mới vừa rồi nhiệt độ hần nhẹ nhàng nắm chặt, dường như không thể thối lui, còn vẫn lan tràn đến trong lòng.

Hay là chính mình thật sự mê muội?

Vũ còn tại hạ, lại nghe không được tiếng mưa rơi.

Hết thấy cũng như mộng xuân không dấu vết.

23. Chương 23

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Ngày mười chín tháng ba, sơ tình (chuyện mở đầu).

Mưa phùn mới vừa ngừng, đẩy cửa sổ ra, phả vào mặt chính là lá cây tươi mát cùng mùi hương đồng cỏ, khiến người vui vẻ thoải mái. Thái dương còn chưa xuất hiện, bên ngoài ở ngã tư đường đã có rất nhiều người, thanh âm bát nháo ồn ào rõ ràng mà vui thú.

Trầm Lăng không khỏi khẽ cười lên, cảm thấy được tâm tình tốt lắm, thân thể cũng phi thường thoải mái. Hần thích nghe tiếng người ồn ào ở ngã tư đường, cũng luôn thích loại cảm giác làm cho mình bị dòng người trong lòng đường bao phủ này, giống như ngâm trong nước ấm áp thả lỏng mà thoải mái. Chính là thành thị xa lạ mà thú vị — chính là người xa lạ mà thú vị — còn có cái gì có thể so sánh với việc khiến cho một người yêu mạo hiểm, yêu tự do càng thêm mê mẩn đây?

Một người thời điểm vui vẻ, chung quy hy vọng người khác cùng y vui vẻ. Chính là Trầm Lăng không lâu sau, liền gặp được một người thật sự không vui.

Nếu không phải thực có chuyện buồn bực. Như thế nào sẽ có người khi sáng sớm là ở chỗ này uống rượu?

Hơn nữa còn là nữ nhân phi thường xinh đẹp. Không chỉ có xinh đẹp, hơn nữa còn phong tình, chẳng qua Trầm Lăng vừa nhìn thấy nàng đã nghĩ trốn đi.

Tần Tứ Nương.

Trầm Lăng đương nhiên không biết Tứ Nương đem Minh Hư cùng Thạch Tĩnh Viễn đưa tới phía sau Lan Châu ngoại ô, liền ngược trở lại một con đường núi nhỏ khác, không ngờ gặp phải sơn thể đổ nát, chỉ phải lại trở về Lan Châu. Y có thể nói Tần Tứ Nương so với bọn hắn cũng vừa mới đến Lan Châu.

Tần Tứ Nương trong lòng lại phi thường ảo não. Không chỉ bởi vì nghe xong lời của tiểu tử đó rõ ràng bây giờ gặp phải phiền toái, mà là — hôm nay buổi sáng đúng là thời điểm vào thành, nàng xa xa nhìn thấy một thân ảnh, cực kỳ giống hắn, mới vừa định vẫy gọi, người nọ nhìn lại, liền trốn giống như thấy quỷ.

Hắn mang đến cho nàng phiền toái nhiều như vậy, nhìn thấy nàng lại giả vờ không biết. Sao có thể không khiến nàng nghiến răng nghiến lợi?

Nghĩa thúc nói: “Tiểu thư, nàng hẳn là nhìn lầm rồi, có lẽ chính là người rất giống tiểu thiếu gia.”

Tần Tứ Nương lập tức liền oán hận nói: “Ta từ nhỏ nhìn hắn lớn lên, đốt thành tro ta cũng nhận được.”

Vì duyên cớ như vậy, Tứ Nương tâm tình chính là hết sức tồi tệ.

Nàng quyết định sau khi uống xong chén rượu này, trở về phòng buồn bực như đầu ngủ một phen, quên hết chuyện không như ý trong mấy ngày qua.

Trầm Lăng ở bên cạnh không nhanh không chậm ăn điểm tâm sáng, lúc vừa nghĩ đến Vương Liên Hoa sao còn chưa xuống, từ cửa một người tiến vào.

Đại hán diện mạo uy vũ trẻ tuổi, một thân cải trang võ sư, giống như bất quá là nhất giới nhân gian, toàn thân trên dưới không có một điểm khiến người chú ý. Chính là Trầm Lăng chung quy cảm thấy được hán ở đầu đó có chút không đúng, thẳng đến khi nhìn chăm chăm hán.

Nhìn kỹ người đó, mãnh liệt hoảng sợ.

Đại hán diện mạo phóng khoáng, nhưng đôi con ngươi lại quá mức minh (sáng) tựa như thu thủy, trong nháy mắt còn đang trộm hướng về hán

Trầm Lăng thiếu chút nữa không khỏi kêu lên.

Vương Liên Hoa?

Tần Tứ Nương cũng không có chú ý tới Trầm Lăng, càng không nhận ra Vương Liên Hoa.

Nàng chính là cảm thấy phi thường mệt. Uống xong rượu, trở về phòng đi hướng trên giường nằm một lúc, không bao lâu liền ngủ.

Còn mơ một giấc mộng.

Mơ thấy nàng thời thiếu nữ, ở trong sa mạc lần đầu tiên gặp được hài tử kia.

Khi đó hán thực gầy, rất nhỏ, da thịt cùng môi đều khô nứt, hiển nhiên là một hài tử đã kiềm chế cơn đói đến cực hạn. Nếu muộn hơn một chút nữa mới gặp được nàng, có lẽ cũng đã là một khối thi thể nho nhỏ.

Nàng cũng thật sự chứng kiến thi thể của hán, cũng không phải thời điểm hài đồng (trẻ con), mà là một lần trước khi gặp bộ dáng đó. Thanh niên cao lớn tuấn tú, cũng đã không còn hô hấp.

Tứ Nương không khỏi la hoảng lên, đem mình theo trong mộng tỉnh dậy.

Về sau tỉnh lại liền nghe được tiếng đập cửa.

Chính là tiếng đập cửa phi thường dồn dập.

Mở cửa, vừa thấy Nghĩa thúc, liền hỏi nói: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Nghĩa thúc khẩn cấp hoảng sợ nói: “Tiểu thư, tiểu thiếu gia ở trong phòng ta để lại tờ giấy, bảo chúng ta hôm nay mau một chút rời Lan Châu đi, nhất thiết không được lưu lại.”

Tần Tứ Nương nghĩ tới mấy ngày trước đây trần trọc vất vả, không khỏi cười lạnh nói: “Hán có nói vì sao không?”

Nghĩa thúc nói: “Không có, đoán là chuyện nguy cấp. Chúng ta hay là nghe tiểu thiếu gia, nhanh chóng đi.”

Tứ Nương trong lòng quá giận. Đưa tờ giấy tới nếu là tên khốn kia, sáng nay gặp tất nhiên cũng chính là hán. Lại không biết hán lén lút ngay cả nàng cũng không nhận thức, đến tột cùng là muốn làm cái gì?

Mới vừa rồi nàng mơ thấy hán gặp chuyện không may, chẳng lẽ hán thật sự ở trong lúc nguy hiểm? Khả hán vì cái gì không nói cho nàng biết? Nàng là tỷ tỷ của hán, thậm chí có thể nói là gần như mẫu thân. Có cái gì là bọn họ không thể cùng nhau đối mặt đâu?

Có lẽ hán chê ta vướng bận. Tứ nương âm thầm nói: “Nghĩa thúc, ngươi lui xuống chuẩn bị, chúng ta nhất định khởi hành.”

Nghĩa thúc đáp ứng, liền tức khắc rời đi.

Tứ Nương một người si ngốc ngồi ở bên cạnh bàn, tựa hồ ngay cả rửa mặt chải đầu sửa sang lại cũng đã quên.

Khó khăn phục hồi tinh thần lại, mới vừa đứng lên, Nghĩa thúc cũng sắp bước đi tới, nói: “Tiểu thư, không tốt!”

Tứ Nương nói: “Lại làm sao vậy?”

“Ngựa có thể là có người hạ được, chỉ ở bên kia lập hi (tiêu chấy), một bước cũng đi không được!”

Tứ Nương cau mày nói: “Xem ra quả nhiên có cổ quái, chúng ta phải đi đến thị tập (chợ) mua mấy con, mặc kệ ngựa nào, liền sớm rời đi.”

Nghĩa thúc nói: “Ta đã muốn kêu tiểu Hồ đi, chúng ta lập tức thu dọn xuất phát, chỉ sợ một khắc cũng không thể ở lại.”

“Tứ nương! Nghĩa thúc!” Lúc này xông tới chính là tiểu nhị tiểu Hồ, nhìn hẩn sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt cực kỳ quái dị.

Nghĩa thúc nói: “Mua được ngựa chưa?”

Tiểu Hồ nói: “Toàn bộ... Toàn bộ người bán ngựa của Lan Châu thành hôm nay đều không có! Nói là người bề trên phân phó xuống dưới, nay công khai hai ngày ngừng buôn bán.”

Nghĩa thúc cả giận nói: “Người chẳng lẽ không liền đi tìm Bành Nhị, mã thị (hàng bán ngựa) không bán, ngựa của hẩn liền ở trong chuồng nhà của hẩn.”

Tiểu Hồ sắc mặt càng bạch, nói: “Tiểu nhân đi tìm qua, ngựa của Bành Nhị gia, cũng... Đã lạc hi... Không biết ngựa này đã trúng vào bệnh gì.”

Nghĩa thúc lúc này sắc mặt so với tiểu Hồ còn khó coi hơn, lúng ta lúng túng nói: “Đến tốt cùng là ai ở đùa giỡn chúng ta? Từ sau khi ở Tần Châu gặp được hai người thanh niên kia, liền không có sự tình gì tốt...”

Tứ Nương lại thập phần trấn định, nói: “Đã như thế, cũng không có biện pháp. Tiểu Hồ, người đi kêu thú y đến. Chúng ta cũng tất không còn muốn biện pháp đi mua ngựa, trước mắt trông coi mấy con ngựa này, khá hơn sẽ lên đường.”

Nghĩa thúc nói: “Tiểu thư, thật sự không được, chúng ta cũng không trông coi hàng hóa này vậy, người đi trước đã.”

Tứ nương lạnh lùng thốt: “Không có ngựa mang nước cùng lương thực, làm sao mà tiến vào sa mạc? Tiểu tử kia đã ở Lan Châu, lại không đến gặp ta, tất nhiên tạm thời khó có thể thoát thân. Vào sa mạc, cũng chưa chắc sẽ đến tiếp ứng. Chúng ta vẫn là nghỉ tạm được rồi, chuẩn bị đầy đủ cho bản thân đã.”

Nghĩa thúc bất đắc dĩ nói: Vâng, tiểu thư.” Mặc dù cảm giác có chút bất an, chính là hiện nay còn có thể có biện pháp nào tốt nữa đâu.

Trầm Lãng nói: “Niên bộ đáng ăn mặc kì quái sáng sớm ra đi làm cái gì?”

Vương Liên Hoa cười nói: “Ta đi tìm nữ nhân.”

Trầm Lãng biết hẩn đang nói chuyện mờ ám, nhưng cũng không tiện hỏi tiếp.

Vương Liên Hoa lại thật chính là đi tìm nữ nhân. Tuy rằng nữ nhân này niên kỉ cũng đã đủ muốn làm bà ngoại hẩn.

Lão bản của Lan Châu mã thị gọi là Tạ Lưu, là một hiếu tử nổi danh. Mẹ của hẩn là Tạ lão thái, là thức mã danh gia (nổi danh am hiểu về ngựa), thường ở trước mã thị đi lại.

Vương Liên Hoa đi trước tìm Tạ lão thái, sau đó “Thỉnh” dẫn lão đi gặp con trai.

Hẩn bé Tạ lão thái này có lẽ là nữ nhân già nhất mà hẩn bình sinh (từ trước đến nay) bé qua, đi đến trong thư phòng của Tạ Lưu. Trên thực tế, Tạ Lưu căn bản không biết rõ hẩn như thế nào trong chớp mắt đi ra trước mặt của lão, đương nhiên càng nghĩ không ra vì cái gì nhóm thủ vệ của Tạ gia cũng giống như người chết, đến bây giờ còn không có phát hiện người này xông vào?

Vương Liên Hoa ngữ khí rất lễ phép nói: “Tạ lão bản, phiền người công khai hai ngày không cần mở mã thị, tốt nhất cũng đừng cho thủ hạ dưỡng mã hộ của người bán ra một con ngựa.”

Sau đó liền nói một câu chỉ có ác bá mới nói ra: “Nếu không, Tạ lão phu nhân sẽ bị toàn thân lửa thể đến trước mã thị. Nếu người không tin, có thể thử một lần.”

Tạ Lưu đương nhiên không thể không tin tưởng.

Vì thế ngựa của toàn thành đành phải cùng nhau lạc hi.

Vương Liên Hoa nhìn Trầm Lăng khuôn mặt trong sáng, khẽ cười đứng lên: “Nếu thuận lợi, chúng ta liền có thể lên xe hương mỹ nhân tiến đến sa mạc. Nói không chừng ngay cả vua sa mạc cũng phải chạy tới nghênh đón.”

Trầm Lăng cười khổ một chút, cúi đầu nhìn đường phố trải dài ngoài cửa sổ.

Trên đường người đến người đi, tiếng động lớn náo nhiệt rầm rĩ như thường ngày.

Chính là trong đám người rộn ràng nhốn nháo, chỉ sợ cũng có không ít cao thủ đến từ các nơi.

Ngày mai, ngày mai đó là ngày quần hùng tụ hội.

24. Chương 24

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Đàm Gia võ quán trên tràng (nhà luyện võ) tập luyện, từ trước đến nay cũng không giống như bây giờ, nhất lưu (hạng nhất) nhân vật võ lâm tụ tập đông như vậy.

Nếu là ngày thường, Đàm Hoàn nhất định sẽ thực an ổn ngồi ở trên thai ngọa ghế (ghế nằm trong võ đài) do quán chủ thiết kế, đốc thúc các đệ tử luyện công, hoặc là dạy bọn họ vận khí, xuất chiêu pháp môn. Bọn đệ tử trên đài nhất định là lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên cùng ngưỡng mộ nhìn hắn, thế nhưng hắn hiện tại cũng chỉ có thể đứng ở dưới đài bồi cười, dùng ánh mắt cực kỳ ngưỡng mộ nhìn đến chỗ vốn dĩ phải hắn ngồi ở trên vị trí đó.

Trong vòng một ngày, nhiều nhân vật võ lâm trong truyền thuyết xuất hiện ở tiểu võ quán của hắn như vậy, nguyên vốn phải là chuyện phi thường vinh quang, nhưng Đàm Hoàn vẫn là cảm thấy như ảm ức.

Đừng nói các chiêu môn nhân của các đại môn phái, liền là dẫn theo đệ tử của bọn hắn, cho dù chỉ có Đàm Hoàn nhi tử lớn như vậy, thanh danh võ công, cũng nguyên không thể sánh bằng hắn, một đám nhìn hắn như không có gì. Mà cách ăn mặc có chút cổ quái, tựa hồ cũng không so bằng lão đến võ quán xin cơm thừa chính là Ngô lão gia, cũng phải từ hắn tươi cười ra mặt đón. Ai biết trong những người này người nào là cao thủ mai danh ẩn tích?

Xui xẻo nhất chính là, một cái luyện võ trường to như vậy, ở giữa trung tâm thể nhưng đoạn đoạn chính chính bày ra bốn cái quan tài. Rõ ràng là thời tiết tinh không vạn lí (trời quang đãng), cũng khiến mấy cỗ quan tài này trở nên dày đặc ám khí.

Giữa thời điểm chán nản, đột nhiên có người ở phía sau vỗ vỗ hắn nói: “Đàm quán chủ.”

Nói chuyện chính là một công tử mặc phần sắc sam (quần áo màu hồng nhạt), khuôn mặt tuấn tú như ngọc, lại là vẻ mặt ôn lương kính cẩn, khiến người càng thêm vài phần hảo cảm. Đứng bên cạnh hắn còn có một người mặc thanh sam, thanh niên thoảng cao hơn chút, cũng là cúi đầu mỉm cười, so với thiếu hiệp này nhìn không chớp mắt, không biết thi lễ bao nhiêu lần. Đàm Hoàn vội vàng nói: “Hai vị công tử có gì chỉ bảo.”

Công tử mặc phần sắc sam cười nói: “Đàm quán chủ, thực không dám che giấu, chúng ta hai người cũng không có thiệp mời, tất nhiên là không dám thất lễ đến trước bên trong ngồi, quán chủ có thể nhân tiện, để cho tại hạ vào trong quán ngồi chỗ đệ tử tọa (chỗ dành cho đệ tử ngồi), cũng tốt chiêm ngưỡng một chút phong thái của các vị giang hồ tiền bối, cũng vì bình sinh chi nguyện (tâm nguyện cả đời).”

Đàm Hoàn thầm nghĩ người này nếu thực ngồi vào trong tọa, hắn cũng quyết không dám hướng người đòi thiệp mời. Nhưng công tử này giáo dưỡng thập phần chỉ hảo, giống như đối hắn trong lòng cũng có kính ý, huống hồ chẳng qua là muốn đệ tử tọa trong bữa tiệc của hắn, lại có cái gì không thể đáp ứng. Vì thế lập tức liền cười nói: “Công tử đã có ý đó, tại hạ đương nhiên giúp người toại nguyện.”

Dứt lời, liền dẫn hai người bọn họ đến đệ tử tọa ngồi xuống. Giữa tiệc cũng có chất nữ nhi (cháu gái) thân thích gia, mỗi người đỏ mặt trộm nhìn hai người này, Đàm Hoàn nhìn không khỏi ở trong lòng thầm than.

Ai nói chỉ có nam tử hảo sắc, thư nhi (chị gái và em gái) mỗi người đích thực bất quá cũng hảo sắc.

Cuối cùng ngồi vào vị trí chính là đám người Minh Hư của Hành Sơn phái. Chỉ thấy sáu bảy người, bạch y tổ phục (nguyên bộ đồ trắng), trên trán buộc một quyền hắc mang (giống như khăn tang ấy mà màu đen =A=), thần sắc nghiêm nghị, khiến cho toàn trường tiếng động nhốn nháo của đám người, lập tức an tĩnh lại.

Nhưng Đàm Hoàn thật ra ở trong lòng thầm mắng: Đàn quy tôn tử này chính là dọa sát nhân, quan tài để ở trong này đều bốc mùi, người lúc này mới tiến vào, còn không phải muốn tạo chút khí thế. Cầm đầu chính là Ngưu Tị Tử tối mặt, đem quan tài hương này để xuống bước đi, cũng không màn lời hấn nói, lại xem Đàm gia võ quán này thành cửa hiệu quan tài.

Ở đây mọi người tất nhiên là giống như Đàm Hoàn phản ứng hoàn toàn bất đồng. Nguyên lai ngồi ở thủ tọa (ghế cao nhất) chính là Thiếu Lâm phương trưởng Viên Đức, gặp Minh Hư đã đến, lập tức liền đứng dậy nói: “Hành Sơn phái lần này lâm vào bất hạnh, lão nạp hết lòng bất an.”

Minh Hư mặt hé ra trắng bệch nói: “Đa tạ đại sư quan tâm. Lần này lão đạo cũng là không thể tưởng tượng được, ta cùng môn nhân bất quá là muốn tiến đến tham dự hội này, trong lòng chỉ mong thăm kích nhiều năm trước lại không tái diễn, không nghĩ môn hạ Tam đệ tử bị Vương Liên Hoa giết chết, ngay cả sư đệ Minh Huyền cũng bị hấn dùng độc kế ám hại. Ta Hành Sơn phái cùng hấn, thế không đội trời chung.”

Viên Đức nói: “Đạo trưởng tâm phóng khoáng, Vương Liên Hoa kia dù có thủ đoạn, cũng là đánh không lại quần hùng hợp lực, đại cừu của Hành Sơn phái, nhất định có thể rửa sạch.”

Giữa tọa có một người cười lạnh nói: “Nếu một mình Vương Liên Hoa chẳng qua là cũng được, cổ tình phía sau hấn còn có chỗ dựa là võ lâm minh chủ, liền chưa hấn giống như theo lời đại sư dễ dàng như vậy.”

Người nọ thẳng thân đứng lên, rõ ràng đó là “Khoái đao” Từ Vân Thanh.

Viên Đức cười nói: “Tại hạ vài năm trước, cũng từng gặp qua Trầm đại hiệp một hồi, chỉ cảm thấy Trầm đại hiệp nhân vật phi phàm, chính khí nghiêm nghị, nghĩ chắc là Từ đại hiệp có chỗ hiểu lầm.”

Từ Vân Thanh thốt lên: “Tại hạ cũng từng giống như suy nghĩ của đại sư, nhưng tại hạ lần trước gặp được hai người bọn họ, cũng từng tận tình khuyên Trầm đại hiệp không nên cùng tiểu nhân làm bạn, bất đắc dĩ mọi cách khuyên bảo, Trầm đại hiệp cũng là không nghe, chỉ sợ là đã bị người kia mật cấp mê tâm hồn đi.”

Vừa nói đến mật cấp, dưới đài liền bắt đầu bắt đầu nhốn nháo. Một tử y (quần áo tím) đại hán cũng đứng lên nói: “Nói thật, tại hạ Khấu Phi Ứng đối với mật cấp kia cũng đã từng dao động ý niệm trong đầu, cho nên đã từng phục kích bọn họ một lần, theo hồi báo người của ta nói Trầm đại hiệp quả nhiên là cùng Vương Liên Hoa một bọn, việc này tuyệt không khả nghi.”

Đám người gặp bang chủ Phi Ứng bang tự mình thừa nhận việc xấu, cảm thấy cũng tin bảy tám phần, dưới đài tức thì bát nháo thành một mảnh.

Đã có người đang phía dưới ồn ào: “Nói cái gì Trầm đại hiệp, còn không phải là thấy bí kíp liền muốn lộ ra bộ mặt thật! Hấn xứng làm cái gì minh chủ võ lâm, quả thực là khiến Trung Nguyên võ lâm mất mặt!”

“Thật còn không bằng phế hấn đi, đề cử người vừa có đức hạnh vừa danh vọng làm minh chủ, hảo đi thảo phạt hấn cùng với Vương Liên Hoa yêu nhân kia!”

Ban đầu muốn làm minh chủ chính là bang phái đứng đầu này, lúc này liền xúi giục nhiều người ở phía dưới hô hoán. Viên Đức sắc mặt khó coi, trầm ngâm sau một lúc lâu, nói: “Minh hư đạo trưởng, Từ trí chủ, Khấu thí chủ đều đã nói như vậy, lão nạp không phải không tín, chính là lão nạp bị đẩy vào việc trí công đạo nhân, chung quy tìm căn cứ phải cang thật chính xác rồi tái định đoạt, mới có thể phục chúng.”

Thạch Tĩnh Viễn cố nén nước mắt nói: “Ta chính là nhân chứng! Đại sư huynh dùng huyết đồ (hình vẽ bằng máu) thành hoa đào, chỉ chứng Vương Liên Hoa là hung thủ, tại hạ vừa lúc nhìn thấy Vương Liên Hoa muốn lau đi vết máu kia. Nếu không phải hung thủ, vì sao phải phá hủy chứng cứ?”

Viên Đức vuốt cằm nói: “Thạch thí chủ một mảnh thành tâm thành ý, lão nạp hết sức cảm động. Chính là nghe lời nói Thạch thí chủ, vật chứng kia đã bị Vương Liên Hoa sở hủy thật không?”

Minh Hư lãnh đạm nói: ” Minh Huyền sư đệ cùng di thể ba vị đệ tử của tại hạ, đó là chứng cứ! ‘Vô ảnh đao’ Trần lão tiên bối đã ở đây, Trần lão tiên bối hiểu biết thông thái, cũng giỏi về y lý (khám nghiệm tử thi), tại hạ nguyện thỉnh Trần lão tiên bối kiểm tra thực hư di thể, tin tưởng với khả năng của Trần lão tiên bối, nhất định có thể nhìn ra bọn họ là chết dưới thủ pháp gì.”

Giữa tọa đứng lên một vị lão nhân tóc bạc, cười nói: “Đạo trưởng nếu như đã nói thế, lão hủ liền cũng không thể chối từ, làm tận khả năng. Chính là với Vương Liên Hoa vô công chi tap, lão hủ sợ cũng không thể chứng minh tất cả đều là hấn gây nên.” (hủ nữ và lão hủ nhất định có quan hệ, đọc xuống dưới là hiểu bác ấy ngay =]])

Minh Hư nói: “Trần lão tiên bối khách khí, chỉ cần Trần lão tiên bối kim khẩu đoạn (miệng vàng phán quyết – ý là phán như quan tòa), thiên hạ anh hùng còn không có người nào dám không phục.” Hắn lời này nói được mặc dù cũng có chút quá, nhưng Trần chi phụ đức cao vọng chúng, nếu có chút loại sự thể này, đa phần thỉnh lão đến phán quyết, cũng đích xác có thể phục chúng.

Hào kiệt đầy tràng, nhất thời nín thở liễm khí, chỉ thấy Trần chi phụ run rẩy qua đi, mở ra cái quan tài.

Ước chừng một canh giờ, Trần chi phụ đều nghiệm bốn cái xác chết trong quan tài quá một lần. Thấy lão cuối cùng đem nắp khối quan tài đẩy lại, tất cả mọi người thở ra một hơi dài, mỗi người nhìn chằm chằm lão, chỉ đợi lão nói ra cái kết quả long trời lở đất gì đó.

Lão lại chính là thở dài lắc đầu không nói.

Viên Đức tiến đến thi lễ, hỏi: “Trần thí chủ, hãy nhìn ra đây là Vương Liên Hoa gây nên phải không?”

Trần chi phụ lắc đầu nói: “Không phải.”

Vừa nghe lời ấy, cử tọa ồ lên. Phải biết Vương Liên Hoa vô công chi tap, chứng minh việc này là hấn gây nên mặc dù không dễ dàng, nhưng chứng minh việc này không phải hấn gây nên cũng không khó khăn. Chỉ cần là nghiệm không ra kết quả, liền có thể đem việc này hướng đổ lên người hấn, nhưng riêng Trần chi phụ đức cao vọng chúng lại chắc như đinh đóng cột nói “Không phải” .

Lập tức sắc mặt cực kỳ khó coi hướng về bọn người Hành Sơn phái.

Minh Hư cương cười nói: “Trần lão tiên bối dựa vào cái gì mà khẳng định như thế? Kẻ kia vô công thực tap, chưa chắc hấn dùng là tuyệt kỹ của phụ mẫu.”

Trần chi phụ đột nhiên quay đầu hỏi: “Đạo trưởng, thứ lễ ta vô lễ hỏi một câu, trong đệ tử Hành Sơn phái, có hay không cùng Vương Liên Hoa cấu kết?”

Một câu câu hỏi này, mới thật là long trời lở đất.

Minh Hư tái muốn bảo trì phong độ, cũng không miễn tức giận nói: “Bổn phái đệ tử rất tự luật, như thế nào cùng tặc nhân kia cấu kết?”

Trần chi phụ giận dữ nói: “Một khi đã như vậy, tại hạ liền càng khẳng định việc này không phải Vương Liên Hoa gây nên.” Lão hướng Viên Đức vẫy vẫy tay, sau đó cất cao giọng nói: “Ta thỉnh Viên Đức đại sư làm chứng ta lúc này đây kiểm nghiệm, không biết các vị có gì dị nghị không.”

Phương trượng của Thiếu Lâm tự làm chứng, còn có người nào có thể có dị nghị.

Trần chi phụ đem nhất phương bạch khăn nâng trong tay kêu Viên Đức xem qua, Viên Đức cũng lập tức sắc mặt ngưng tụ, quay đầu nhìn xem Minh Hư.

Trần chi phụ nói: “Theo hiểu biết của lão hủ nghiệm quá trên di thể Huyền đạo trưởng, ngoại thương đều không phải là chí tử, mà là do trúng độc của ba cái Mặc Vân châm.”

Mọi người lúc này mới nhìn rõ bên trong bạch khăn, có ba cái tế châm ánh sáng màu lam lục, đúng là độc môn ám khí Hành Sơn phái Mặc Vân châm.

Viên Đức nói: “Đạo trưởng chỉ sợ trước phải thanh trừng ác tặc trong môn phái.”

Minh Hư sắc mặt từ bạch chuyển hồng, tái từ bạch chuyển thanh, run giọng nói: “Trần chi phụ, nhất định là cùng Vương Liên Hoa kia cấu kết, để hãm hại đệ tử phái ta.” Hắn ngay cả kính ngữ cũng không cần, nói chuyện đến mức vô lễ. Trần chi phụ nghe vậy giận dữ nói: “Minh Hư đạo trưởng, rõ ràng là người mời ta đến nghiệm, cũng là người nói tin tưởng kết quả kiểm nghiệm của lão hủ, vì sao nói ác cùng phe? Lão hủ cho các người hay bên trong đồ đệ không hề đồng nhất, bảo người sớm ngày thanh trừng, chẳng lẽ đối Hành Sơn phái không phải ích sự?”

Minh Hư lúng ta lúng túng nói: “Chính là, chính là, thương thế của hắn rõ ràng là...”

“Là cái gì?”

Minh Hư mặt đỏ lên, một câu cũng nói không nên lời. thể diện của nhất phái tông chủ, cũng không phải là đã đánh mất sạch sao.

Biết nội tình, bất quá cũng chỉ có ba người Trầm Lãng, Vương Liên Hoa, tiểu Ngũ. Người khác nào biết nguyên do trong đó, mỗi người vui sướng khi xem người gặp họa Hành Sơn chưởng môn xấu mặt. Chỉ nói là cứ như vậy, Hành Sơn phái không bao giờ ... có thể cùng bọn họ tranh đoạt minh chủ vị nữa.

Vương Liên Hoa khê cười khinh nói: “Như thế xem ra, Minh Hư này là sớm tính toán độc châm đả thương người đổ lên đầu của ta. Chỉ tiếc a không có lanh mồm lanh miệng nói thương thế của hắn rõ ràng là độc châm khác, như vậy liền rõ ràng hiểu được.”

Trầm Lãng cũng cười nói: “Hắn là nhất phái tông chủ, chung quy không đến mức dễ dàng ngậy người như thế.”

Hai người đối nhau cười.

Đột nhiên lại có người thay Minh Hư liền thốt ra câu nói kia.

“Thương thế của hắn rõ ràng là độc châm khác, có đúng không?”

25. Chương 25

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Trầm Lãng cùng Vương Liên Hoa không khỏi cả kinh.

Ngay cả bọn họ cũng không nghĩ ra, người nói chuyện, đúng là Thạch Tĩnh Viễn.

Hắn một đôi mắt đỏ lên, thẳng lăng lăng nhìn chăm chăm Minh Hư, vẻ mặt bi phẫn, người xem chung quanh đều có chút kinh hãi.

Chỉ thấy hắn chậm rãi mở bàn tay, lộ ra một tia mỉm cười kỳ quái nói: “Sư phụ, đây chính là của người sao?”

Ở trong bàn tay hắn, chính là một viên đồng (ống trụ tròn) nho nhỏ. Nếu là người biết rõ tình hình, liền biết là thân cây châm của Mặc Vân châm Hành Sơn phái phóng ra. Phải biết Mặc Vân châm này cũng bất quá là tinh cương sở chế trường châm, bởi vì cơ hoàng này rất xảo diệu, kinh lực oai mãnh, toàn bộ không cần nội lực liền có thể phóng ra, khiến người khó lòng phòng bị. Cũng vì tinh xảo, người ta nói Hành Sơn phái khởi công phu, trước hết nghĩ đến không phải về Nhận kiếm pháp, mà là Mặc Vân châm này.

Minh Hư cả giận nói: “Đồ đệ chẳng ra gì, lời này có ý gì?” Hắn mặc dù giống như giận tím mặt, ánh mắt lại có vẻ dao động bối rối, này tất nhiên là không thể thoát khỏi ánh mắt của Viên Đức đại sư.

Thạch Tĩnh Viễn thân thủ từ trong lòng lấy ra một viên đồng giống viên đồng kia, đem hai cái viên đồng này một lúc mở ra, trình đến trước mặt Viên Đức đại sư, sau đó nói: “Một cái cơ hoàng này, là nhật tại

ngày Minh Huyền sư thúc cùng Vương Liên Hoa giao đấu chỗ thập đắc, nguyên muốn hỏi là vị sư đệ nào đánh rơi, nhưng phải chăm sóc sư thúc đã bị thương, cũng liền nhất thời quên.”

Nói tới đây, Thạch Tĩnh Viễn ngẩng đầu lên, hai mắt rưng rưng: “Ta nguyên thấy sư thúc bị thương cũng không nặng, không nghĩ chưa đến nửa canh giờ liền ra đi, liền cảm thấy đến thập phần kinh ngạc. Sau đó lúc thay thu dọn tư trang của sư thúc, đột nhiên phát hiện trước ngực sư thúc có một chút xú nhất huyết ban (chấm) xanh tím, phương mới phát hiện, sư thúc dĩ nhiên là trúng độc châm mà chết!”

Thạch Tĩnh Viễn tiếp tục nói: ” Thỉnh đại sư xem, cơ hoàng ống nhỏ này, cùng với của tại hạ rất bất đồng, đó là cái châm này sửa lại càng thêm nhỏ đi, bốn mặt lại biến thành màu đen, hiển nhiên là châm ngâm qua độc, xin Trần lão tiên bối hãy nhìn xem, độc này cùng chi độc ở miệng vết thương sư thúc giống nhau hay không.”

Trần chi phụ tiến lên, tiếp nhận châm kia, tinh tế nhìn sau một lúc lâu, lại vừa nghe thấy, nói: “Không tồi, quả nhiên đều là ‘U thanh’ chi độc.”

Thạch Tĩnh Viễn: “Xin các sư đệ hãy đem Mặc Vân châm lấy ra nhất nghiệm.” Chỉ vì Mặc Vân châm là chi bảo Hành Sơn phái, lượng chế tạo cũng không lớn, đệ tử mỗi người chỉ có một cái, nếu như đánh rơi thì thật sai lầm to, cần báo cáo thỉnh quở trách, sau đó chứng môn ra lệnh mới có thể thỉnh chuyên môn công tượng (thợ thủ công) chế tạo, một cái châm nho nhỏ, nhưng muốn dồn tạo hơn lại tháng, có thể thấy được công nghệ chi tinh.

Hành Sơn phái chúng đệ tử từ trong lòng đem Mặc Vân châm xuất ra, đặt phía trên bàn tay, Thạch Tĩnh Viễn nhất nhất xem qua, thở phào một hơi nói: “Không tồi.”

Minh Hư không hổ là nhất phái chứng môn, tức khắc liền tự nhiên trấn định, chỉ để ý cười lạnh nói: “Tiểu Thạch, ta cho tới bây giờ cũng không biết ngươi có nhiều tâm mắt (cái nhìn sâu sắc) như vậy. Ta mới vừa rồi là muốn nói, giết hẳn rõ ràng là Vương Liên Hoa, trong sư đệ như thế nào lại có bốn môn ám khí? Có lẽ có tặc tử ăn trộm Mặc Vân châm, mặc dù là trong bản môn nhân, vì sao dường dục ngươi đến lớn lại phụ sư phụ?”

Thạch Tĩnh Viễn ngửa mặt lên trời cuồng tiếu nói: “Sư phụ, đồ nhi bất tài đều nhìn ra miệng vết thương do mấy đao Vương Liên Hoa kia căn bản sẽ không tới mức đẩy sư thúc vào chỗ chết, sư phụ sao không hề phát giác, thật thực kêu đồ nhi kỳ quái. Khả đồ nhi lại dám hoài nghi sư phụ sao! Bốn môn đau buồn vì sư thúc mất, sư huynh cùng hai vị sư đệ, nguyên khí đại thương, đồ nhi không dám dă thảo kinh xà (đá cỏ động rắn – giống nghĩa với câu bứt dây động rừng), bởi vậy chính là đã từng đem chi châm sư thúc hoán đổi, thâm nghĩ lúc này đem tội nhân kia dọa một cái, khiến hẳn lộ ra dấu vết. Trần lão tiên bối nói ra việc này, nếu là sư phụ lúc bình thường, bình tĩnh hơn người, làm sao trách lung tung, mới vừa rồi còn nói, thương thể của hẳn thực chất có khác, sao không khiến đồ nhi kinh hãi! Xin sư phụ hãy đem Mặc Vân châm lấy ra đánh giá!” Hẳn ngôn ngữ thê lương, sau khi nói hết lời, hai hàng thanh lệ không tiếng động chảy xuống, sao không khiến người tin hẳn lúc này trong lòng đã cực mâu thuẫn, đã cực thống khổ!

Minh Hư sắc mặt lúc này, cũng là từ bạch chuyển hồng, từ hồng chuyển thanh, vẻ mặt cũng là hay thay đổi. Hẳn mặc dù không nói được một lời, khả mọi người lúc này, đã bảy tám thành nhận định hẳn là hung thủ, vì thế một mảnh ồn ào. Ám sát sư đệ, vu oan giá họa, đại âm mưu đại tai tiếng như vậy, nhưng lại làm trò trước mặt người, sao không khiến người kinh ngạc?

Đang lúc quần hào tranh cãi hết sức ầm ĩ, Vương Liên Hoa tiến đến bên tai Trầm Lăng, thấp giọng cười nói: “Rõ ràng là ta đổi Mặc Vân châm, thẳng nhãi này sao lại nhận là chính mình? Ta thật ra làm chuyện tốt. Khả khen hẳn hành động thật sự là nhất lưu, đến nỗi sánh bằng Ngọc Xuân Đường diễn vai Tôn Kính Cửa Tiểu Nhân.”

Trầm Lăng nói: “Minh Hư này cũng quả thật khả nghi, nếu châm kia là hẳn phóng, thật đúng là kêu đường lang bộ thiên, hoàng tước lại hậu (bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau lưng – chỉ biết lợi trước mắt mà không tính đến tai họa sau lưng) . Chính là không biết hoàng tước này sao biết ngươi thay đổi Mặc Vân châm?”

Vương Liên Hoa vuốt cằm cười nói: ” Không biết, cũng chưa biết chừng có lẽ hẳn đã xem qua.” Thấy hẳn trên mặt ý cười, giống như là định liệu trước, Trầm Lăng lại cũng không hỏi lại.

Lại vào lúc này, giữa tràng tình thế lại bất biến hóa.

Minh Hư từ trong lòng lấy ra một vật, nắm trong tay, cười to nói: “Buồn cười, buồn cười, đây là Mặc Vân châm của vị sư, Tiểu Thạch ngươi còn gì để nói?”

Thạch Tĩnh Viễn thực hãi thân thủ đón lấy, Minh Hư lại đột nhiên nhất giang hai tay chưởng, cũng là bàn tay trống trơn. Mọi người lúc nhất chột cả kinh, Minh Hư không ngờ ở ngực Thạch Tĩnh Viễn chưởng một chưởng, người cũng đã bay lên trời, tức khắc liền không thấy bóng dáng, ngay cả Viên Đức đại sư trên tràng cũng không kịp phản ứng.

Thạch Tĩnh Viễn bị một chưởng kia đánh cho mà tê liệt. Không ho được ra máu, lại một bên xiết chặt hai nắm, hai mắt giống như là muốn phun ra hỏa giận đến dường như trừng mắt về hướng Minh Hư đi, đứng là một câu cũng không nói nên lời.

Viên Đức trong lòng đại thương xót, đi qua dìu hần, Thạch Tĩnh Viễn vội vàng giãy dụa theo trên mặt đất bò lên, nói: “Vãn bối làm sao dám để đại sư đỡ.”

Viên Đức thở dài: “Việc này nếu không có tiểu thí chủ tỉnh táo hơn người, sao sẽ được phơi bày. Lại chẳng biết tại sao Minh Hư đạo trưởng làm hạ việc này.” Nói không chừng, khả nghe đồn Minh Hư cùng Minh Huyền bất hòa đích, hần lại cũng không phải không có nghe nói qua, chỉ phải lại thở dài một tiếng.

Thạch Tĩnh Xa rơi lệ nói: “Vãn bối chỉ mong chưa từng biết rõ việc này.”

Viên Đức nói: “Sư phụ ngươi đã đi, ngươi liền tạm thay chưởng môn chỉ trách, đưa Minh Huyền đạo trưởng cùng linh cữu của tam vị thiếu hiệp quay về Hành Sơn.”

Thạch Tĩnh Viễn đột nhiên đứng thẳng thân mình, nói: “Chính là Vương Liên Hoa giết sư huynh đệ của ta, việc còn chưa kết thúc!”

Liền có người thốt lên: “Thạch thiếu hiệp, hiện tại toàn bộ võ lâm nhân sĩ đều tìm Vương Liên Hoa, còn sợ không bắt được hần!” Dưới một mảnh tiếng động ‘đồng ý’. Thạch Tĩnh Viễn ôm quyền nói: “Đa tạ các vị võ lâm đồng đạo chi nghĩa. Nếu bắt được Vương Liên Hoa, xin hãy đưa hần đến Hành Sơn phải ta trị tội, đó chính là đại ân nhân của Hành Sơn phải ta!” Hần mặc dù bị thương, lại thẳng thắn thương bình thường đứng thẳng, khí độ trầm ổn, ẩn ẩn có một phong độ khí thế, khiến võ lâm tiền bối ở đây nhìn đều vui mừng Hành Sơn phải có người kế tục.

Wương Liên Hoa cười nhạo nói: “Lại không biết thực có cái đầu ngu ngốc gì nga, sẽ khiến ta đây thật sự đem tòng bảo đồ không công đưa cho hần.”

Trầm Lăng nói: “Người này lại thật là không được, rốt cuộc so với suy nghĩ ban đầu của ta, còn muốn thủ đoạn cao minh. Như vậy, kế thừa nhất vị chưởng môn, cũng ở thế chắc chắn. Nếu hần biết được người ta bắt người, còn có lý do tới cửa đi đòi, lợi ích toàn bộ hần chiếm hết.”

Wương Liên Hoa lại cười tươi sáng, hỏi: “Người nói hần có phải hay không so với ta còn muốn xấu xa hơn chút?” Hần ngôn ngữ giống như xuân phong, lại hỏi ra vấn đề này khiến người dở khóc dở cười.

Trầm Lăng cười khổ một tiếng, nói: “Ta so không ra.”

Wương Liên Hoa nghe vậy, khoan thai cười rộ lên.

Đội Thạch Tĩnh Viễn quay về tọa ngồi xuống, Viên Đức đại sư mới nói: “Các vị, lão nạp nhân việc ngăn chặn vô địch bảo giám tàng bảo đồ mà đến, lại chung quy trước khuyên các vị một câu: Khắc tuyệt không quên thâm họa mười sáu năm trước. Một chuyện bí kíp, hư vô mờ mịt, võ lâm đồng đạo nếu bởi vậy mà nội đấu, nguyên khí đại thương, khó tránh khỏi khiến ác nhân sau lưng, trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.”

Hạ tọa liền có người cười lạnh nói: “Nếu thật sự là hư vô mờ mịt, vì sao ngay cả minh chủ võ lâm cũng theo Vương Liên Hoa kia mà đi, chẳng lẽ không đứng vì phân một chén canh (chia phần)?”

Người này là “Đoạn trường kiếm” Mạt Tân, hần luôn luôn nói chuyện làm việc đều thập phần tàn nhẫn, cũng không phải là chính đạo nhân vật, lại đem suy nghĩ trong lòng trước toàn bộ hắc bạch đạo nhân vật, một câu liền nói tận.

Viên Đức trầm giọng nói: “Việc làm của Trầm đại hiệp, lão nạp cũng không tiện suy đoán được. Năm đó Vô Địch hòa thượng phản loạn Thiếu Lâm, soạn ‘Vô địch bảo giám’ công phu, tuy có tự nghĩ ra, căn nguyên

vẫn là Thiếu Lâm công phu. Mỗi tư điểm mang đến chỉ kiếp nạn, lão nạp cuộc sống hàng ngày đều khó an lòng. Lần này tham dự việc này, chỉ nguyện tự tay đem bí kíp phá hủy!”

Khấu Phi Ứng kia lại đột nhiên ha ha cười quái dị nói: “Đại sư nếu muốn hủy bí kíp này, cũng luôn muốn tìm trước được bí kíp này, nói trắng ra đó là cũng muốn đoạt bí kíp này?”

Viên Đức nghiêm nghị nói: “Làm giang hồ an bình, không thể không như thế.”

Lời vừa nói ra, liền có mấy người chưởng môn của môn phái nhỏ đứng lên nói: “Đại sư nói đúng, vật ấy vốn nên bị phá hủy, miễn trừ sát nghiệt.” Đứng đầu của các bang phái thế lực khá lớn cũng là mặt lãnh nghiêm bất động thanh sắc, thâm nghĩ vật ấy nếu là do ta có được, sao có thể để cho người phá hủy?

Mọi người các tâm đều mang ý xấu, tình cảnh nhất thời vô cùng xấu hổ.

Lúc này lại đột nhiên đến ba người.

Trong đó hai người cách ăn mặc là khách điểm tiểu nhị, thở hồng hộc mang tới mở ô mộc án (văn kiện được ghi trên gỗ mun), hướng trên đài ở giữa nhất phóng, xoay người liền đi, xem thiên hạ anh hùng giống như không có gì. Một người còn lại dẫn theo nam tử cao lớn đầu lạp (là loại nón mà trong phim kiếm hiệp mấy người giang hồ thường đội, cái nón này có màn che xuống ấy =A=), một tay bê cái cấm don(*), một tay lấy cây đèn. Đội ô mộc án cất kỹ, hần liền đem cấm don đặt trước án, tái đem cây đèn kia đặt ở trên bàn, từ trong lòng lấy ra cái hỏa chiết (đồ tạo lửa) đốt.

camdon

Cấm don

Quần hào nhìn xem ngạc nhiên, làm sao thấu hiểu được những người này là muốn làm cái gì, chỉ phải trở mắt nhìn. Nam tử kia dùng đầu lạp che mặt, cũng nhìn không ra tuổi, liền có người đoán rằng có phải ... hay không là kì quái cao nhân xưa.

Ngạc nhiên nhất phải nói đến Đàm Hoàn, chỉ vì hần nhận thấy hai người kia khiêng ô mộc án, rõ ràng chính là tiểu nhị của cửa hàng Vương thị gia cụ phía đông đường cái.

Đầu lạp nam tử mang cấm don ngồi xuống, sau đó đem đầu lạp tháo xuống, đặt ở trên bàn, liền lộ hé ra gương mặt trẻ tuổi mà mình lẫm, luôn mang theo khoái hoạt thần khí, không phải Đồng Thiếu Anh thì là ai?

Một trung niên hán tử gầy lớn đi lên ở bên tai Khấu Phi Ứng thấp giọng nói vài câu, Khấu Phi Ứng liền đột nhiên biến sắc.

Cũng chỉ có người của Phi Ứng bang, mới biết được người này chính là người ở Ô Hà trấn đoạt tàng bảo đồ của Vương Liên Hoa.

Đồng Thiếu Anh cho dù ở xa vẫn hướng về phía trung niên hán tử kia hô: “Lang trung, biệt lai vô dạng.”

Nguyên lai hán tử kia đó là trong thất Phi Ứng giả trang lang trung giết người nọ, vừa nghe Đồng Thiếu Anh gọi hần, đáp lại cũng không được, không đáp lại cũng không xong, chỉ phải xám xịt lui xuống.

Viên Đức cũng không nhẫn nhịn tiến lên hỏi: “Vị thí chủ thật sự lạ mặt này, không biết đến đây làm gì?”

Đồng Thiếu Anh hì hì cười nói: “Không nói dối đại sư, tại hạ này đến đây, chính là vì làm một số sinh ý (việc làm ăn). Không biết đại sư có thể tạm thời thối lui xuống dưới đài không, nhượng cái đài này lại cho tại hạ?”

Viên Đức cũng không biết trong hồ lô hần bán cái gì, vì thế thập phần hảo hàm dương cười cười, xuống dưới đài tìm một nơi nhỏ ngồi xuống.

Đồng Thiếu Anh mắt thấy Viên Đức ngồi xuống bên trong ghế chưởng môn các phái, mới rời từ trong lòng hé ra mảnh giấy, giơ lên phía trên ngọn lửa cây đèn kia.

Người khác có lẽ còn có Trương Nhị hòa thượng cũng là không hiểu được, Khấu Phi Ứng vừa thấy trên mảnh giấy kia giống như là một bức họa, thiếu chút nữa liền muốn nhảy dựng lên, lại cường tự kiềm chế ngồi lại.

Chỉ nghe Đồng Thiếu Anh dùng khẩu của người bán hàng rong miệng của chợ bán thức ăn thét to nói: “Đặc biệt bán ‘Vô địch bảo giám’ một bức tàng bảo đồ, khởi giá năm vạn hai!”

26. Chương 26

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Mới vừa rồi mọi người còn cãi nhau giữa vô đường, nhất thời đều yên tĩnh trở lại.

Quần hùng nhìn nhau không nói gì, chính là không rõ chuyện gì vừa diễn ra.

Viên Đức không khỏi đứng lên hỏi: “Tiểu thí chủ, người đây là...”

Đồng Thiếu Anh hì hì cười nói: “Tại hạ mới vừa rồi kêu to như vậy, đại sư nghe chưa được minh bạch sao? Khẩu bang chủ, người khác không nhìn được hàng, người chung quy chắc biết đây là hàng gì.”

Vì thế một đám người đồng loạt quay đầu nhìn Khẩu Phi Ưng. Hắn sắc mặt đỏ lên, thiếu chút nữa toát ra mồ hôi lạnh. Nếu nói là thật, giữa quần hùng lúc này, hắn còn có thể lấy được món đồ kia sao? Chính là lấy món đồ này, còn có thể sao?

Vừa định phủ nhận, bên kia Đồng Thiếu Anh liền cười nói: “Nếu không ai mua, ta liền đốt nó, đốt đi dù sao cũng là vô dụng, ngược lại rước lấy họa sát thân.”

Ngọn lửa cây đèn nhẹ nhàng toát ra, giống như lập tức liền muốn liếm đến tờ giấy kia. Khẩu Phi Ưng lại đem lời vừa muốn nói ra khỏi miệng liền nuốt trở về, bất quá phút chốc trong lúc đó, trên trán đã muốn ướt mồ hôi.

Một thanh âm lạnh lùng nói: “Năm vạn lượng bạc ta mua.”

Nói chuyện đúng là “Đoạn trường kiếm” Mạc Tân.

Hắn là loại người bản chất thông minh, xem bộ dáng của Khẩu Phi Ưng, cũng đoán được bảy tám phần. Hô xong giá, liền cười nói: “Vị huynh đệ bán tàng bảo đồ này, ta muốn mua a, để người ta lên một lượt đoạt lấy thì làm sao bây giờ? Song quyền nan địch tứ thủ (kẻ mạnh nhưng lực lượng ít đấu với kẻ yếu nhưng lực lượng đông thì vẫn gặp khó khăn).” Mạc Tân hé ra gương mặt đường cong lãnh cứng rắn, dưới nụ cười liền có chút thanh âm thâm thâm, ngược lại khiến cho người sợ hãi.

Đồng Thiếu Anh nói: “Đến giang hồ bằng hữu cạnh tranh giá cả, đạo quy tắc lúc nào cũng thông thạo, huống chi Liên Thiếu Lâm chủ trì đại sư cũng ở đây, lại có người nào dám trắng trợn tranh đoạt?” Hắn khinh miêu đạm tả – nhẹ nhàng bâng quơ một câu, liền đem Viên Đức cũng lôi kéo vào.

Viên Đức cười khổ nói: “Lão nạp dù sao cũng là mua không nổi.”

Mạc Tân nói: “Minh thương dịch đoá, ám tiền nan phòng.” (Cây giáoc (đâm một cách) minh bạch dễ tránh né, mũi tên (bắn) lén lút khó phòng bị. Ý nói những kẻ đâm sau lưng mới là những kẻ nguy hiểm)

Đồng Thiếu Anh cười nói: “Nếu là không bảo đảm, cần gì phải mua?”

Bên trong ngôn ngữ, có chút khinh miệt, ngay cả Mạc Tân cũng có chút không còn gì để chống đỡ, chỉ ho nhẹ hai tiếng, như chưa từng thốt lên.

Đến tận đây liền có những người tin tàng bảo đồ này là thật, lục tục có người hô giá, thỉnh thoảng liền kêu đến mười vạn hai. Đồng Thiếu Anh dần dần hiểu được, Khẩu Phi Ưng cũng là như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than, trong lòng biết nếu chính mình thốt lên, người trong vô đường tám chín mười phần đều tin ngay, nếu không nói, khí thật sự rất là khó nén lòng, làm sao có thể cho phép người khác chiếm món lợi đi.

Mãi suy nghĩ, rốt cục đứng lên, nói: “Mười lăm vạn hai!”

Giữa võ đường một mảnh âm âm, lập tức liền có người một vạn một hơn. Khẩu Phi Ứng sắc mặt trắng bệch ngồi xuống, chỉ ngậm miệng không nói nên lời.

Đang lúc hết sức hỗn loạn, đột nhiên có một thanh âm nói: “Năm mươi vạn lượng.”

Không thấp không cao, theo sắc mặt đến ngữ thanh ung dung, lại khiến toàn bộ đều yên tĩnh trở lại. Xa xa chỉ thấy một thanh sam thiếu niên, từ vị trí ghế thấp xa xôi nhất đi ra.

Đi được gần chút, mới phát hiện y đã không phải là thiếu niên. Thiếu niên khí phách vẫn tiêu sái như cũ, mặt mày kia cũng đang lúc ung dung bình tĩnh, nội liễm ôn nhuận cũng là nam tử trưởng thành mới có. Chớ nói các nữ tử ở chỗ ngồi Đàm gia võ quán đã sớm nhìn lên y, chính là danh môn nữ đệ tử tuổi phượng khinh (đã đứng tuổi) cũng một đám trộm theo dõi, tựa như y ngẫu nhiên nhất nhìn qua, liền hai gò má ửng hồng, cúi đầu đi.

“Trầm Lăng!”

Không biết là ai trước gọi lên tên này, nguyên cả đám người đang bình tĩnh đột nhiên liền chấn động nhào nhào đứng lên, mỗi người đều muốn nhìn kỹ xem bộ dáng người thanh niên trên giang hồ nổi danh nhất, nhất kiện nổi bật.

Ngay cả Đồng Thiếu Anh cũng có chút kinh nghi đứng lên.

Xa xa vừa thấy, hồng y thân ảnh, thế nhưng đã như không tồn tại. Phía sau, mặc kệ là ai đứng ra cũng sẽ không phải là Trầm Lăng đứng ra.

Chính là y cố tình liền đứng ra.

Viên Đức sắc mặt nghiêm nghị đứng lên, nói: “Trầm thí chủ, người thiếu võ lâm thiên hạ một lời giải thích.”

Trầm Lăng thản nhiên vái chào nói: “Tại hạ tự hỏi, cũng không có làm ra chuyện gì thực phải tạ lỗi cùng thiên hạ võ lâm.”

Viên Đức nói: “Chuyện bí kíp, có thể làm cho giang hồ võ lâm đồng đạo, vì thế chém giết lẫn nhau, việc này chẳng lẽ không phải do Trầm thí chủ cùng Vương Liên Hoa dựng lên?”

Trầm Lăng cười khổ nói: “Vương công tử có ân với tại hạ, tại hạ không thể không cùng y đồng hành, lại cũng không có bức bách võ lâm đồng đạo tham dự việc này.”

Viên Đức im lặng nói: “Nói đến như thế, Trầm thí chủ đều không phải là tự nguyện, mà là không thể từ chối?”

Trầm Lăng vuốt cằm nói: “Những lời của tại hạ là thực, chỉ mong các vị võ lâm đồng đạo, chớ tham dự vào việc này, tránh tạo nhiều sát nghiệt.”

Từ Vân Thanh lại đột nhiên nhảy dựng kêu lên: “Mười sáu năm trước, cũng vì đại họa ‘Vô địch bảo giám’ này, huyết tẩy giang hồ. Cho dù ‘Vô địch bảo giám’ này ở trong tay Vương Liên Hoa, cũng không phải của hắn, chính là của các vị giang hồ bằng hữu đã chết vào kiếp nạn mười sáu năm trước!”

Lời vừa nói ra, người có môn nhân mười sáu năm trước chết vào kiếp nạn này đều hưởng ứng, nhất thời tình hình lại đại loạn. Đã có mấy người nghĩ muốn xông lên đòi đến đoạt đồ, Đồng Thiếu Anh cười lạnh một tiếng đem giấy kia đặt ở trên ngọn lửa lung lay nhoáng lên một cái, những người đó đành phải miễn cưỡng lui về. Trầm Lăng cùng Viên Đức đứng ở giữa võ đường, nhìn nhau, đều là cười khổ.

Bí kíp này chính là khiến người khởi nghiệp chém giết, là tham niệm của lòng người.

Trầm Lăng thản nhiên nói: “Bí kíp này đích thật là của các vị giang hồ bằng hữu đã chết vào kiếp nạn mười sáu năm trước kia.”

Chúng nhân ngạc nhiên, Từ Vân Thanh trước nhảy ra nói: “Nếu là như thế, liền nên đem nó giao ra đây.”

Trầm Lăng cười nói: “Chính là bọn ta mới dùng 50 vạn lượng bạc đem mua hạ nó, hiện tại là của ta.” Y từ trong lòng lấy hế ra ngân phiếu trống, lập tức điền mấy chữ, giao trong tay Đồng Thiếu Anh nói: “Hãy là chu ký (ấn ký màu đỏ thắm) đến tiền trang (ngân hàng thời xưa), đều có thể đổi ra hiện ngân.”

Y cười khê từ trong tay Đồng Thiếu Anh lấy tâng bảo đồ về, sau đó hướng trên cây đèn kia nhấn một cái. Nếu nói xưa nay ai đốt bạc nhanh nhất, Trần Lăng hiện tại ít nhất cũng có thể xếp vào tam giáp. (3 hạng : nhất, nhì, ba)

Tâng bảo đồ giá trị 50 vạn lượng, nháy mắt hóa thành tro bụi.

Sau đó liền cười hì hì vỗ vỗ bả vai Đồng Thiếu Anh nói: “Nếu có chút nghi ngờ cho rằng 50 vạn lượng bạc này không phải là của vị huynh đệ kia, liền đi tìm hắn đi, tại hạ không ngại.”

Vài trăm người trong võ đài im lặng đến đáng sợ, mỗi người đều dùng ánh mắt cực kỳ kinh ngạc nhìn y.

Phản ứng đầu tiên chính là Đồng Thiếu Anh, hắn phi thân vút bay như nhận, tức thì biến mất ở trong vòng tầm nhìn mọi người .

Trần Lăng đối với mọi người dưới đài trình trọng thi lễ nói: “Các vị, tại hạ cũng cáo lui.”

Thân hình của y nhẹ nhàng tựa như thanh phong, chỉ để lại vô số ánh mắt nữ tử si vọng.

Viên Đức ngơ ngác đứng ở trên đài, hồi lâu, mới thở dài một tiếng.

Vương Liên Hoa đã ở khách điểm chờ y.

Xa mã (xe ngựa) không cần chuẩn bị, bởi vì đã có Tần Tứ Nương.

Tần Tứ Nương ở trong xe, đương nhiên đã bị điểm huyết.

Vương Liên Hoa mặc một thân thương lữ hắc tử bào ngồi ở trước tọa, hai mắt sáng quắc nhìn y, hé ra gương mặt gầy mà tái nhợt. Tay cầm lấy dây cương bởi vì dùng sức mà khớp tay trắng bệch.

Trần Lăng mỉm cười: “Người đi từ lúc nào?”

Vương Liên Hoa nói: “Chính là thời điểm ngươi nói năm mươi vạn lượng.”

Trần Lăng nói: “Ngươi thật sự cần phải đi.”

Vương Liên Hoa cười lạnh nói: “Ngươi chính là thật sự cần phải đứng ra sao.”

Trần Lăng cúi đầu, không nói lời nào.

Vương Liên Hoa nói: “Làm cho tất cả mọi người đến truy giết chúng ta mà không phải tàn sát lẫn nhau chẳng lẽ không phải ước nguyện ban đầu của ngươi?”

Trần Lăng ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng đến đáng sợ: “Làm cho mọi người tàn sát lẫn nhau có phải ước nguyện ban đầu của ngươi hay không?”

Vương Liên Hoa yên lặng nhìn y, đột nhiên nở nụ cười.

“Chúng ta chung quy là địch không phải bạn.”

Trần Lăng ở bên cạnh hắn ngồi xuống.

“Ta đáp ứng yêu cầu của ngươi cùng ngươi tìm được bí kíp, tuyệt không đổi ý.”

Vương Liên Hoa thản nhiên thở dài: “Nếu quả thật ta bị người bắt đi, ngươi nhất định phải đến cứu ta.”

27. Chương 27

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Sau khi ra khỏi thành, được đôi ba dặm đường yên lặng, Vương Liên Hoa đột nhiên nói: “Tứ nương, người sao không nói lời nào?” Nguyên lai Tứ nương vẫn chưa bị điểm huyết cam.

Tứ nương cười lạnh một tiếng, vẫn không nói.

Vương Liên Hoa cười nói: “Nguyên lai là tại hạ làm Tứ nương sợ.” Liền tái không nói lời nào.

Tứ nương quả nhiên chịu không nổi kích động, nhin không được nói: “Chẳng lẽ người thật muốn ta cùng người nói chuyện tình xưa sao?”

Vương Liên Hoa ha ha cười: “Ái nhân cũ của Tứ nương, cũng đâu phải là ta.”

Trầm Lăng cùng Tứ nương ngồi ở trong xe, nhìn nhau, nhớ tới tình cảnh buổi tối hôm ấy, đều có chút thẹn thùng, Tứ nương lại cảm giận đến quay đầu đi. Sở dĩ nàng tức giận đến thật bất toàn là do Vương Liên Hoa ngày ấy dùng kế lừa gạt nàng, đại khái là ngày ấy về mặt nàng vốn định đi dụ dỗ người lại bị bắt gặp như vậy, đối một nữ tử xinh đẹp tự kiêu, quả là vô cùng nhục nhã.

Vương Liên Hoa nói: “Trầm Lăng, tới phiên người đánh xe, vả lại để cho ta cùng Tứ nương trò chuyện, bồi dưỡng chút tình ý cũng tốt.” Hắn nói được lời này ngả ngón đến cực điểm, Trầm Lăng lập tức liền bắt gặp Tứ nương trong mắt hiện lên một tia hoảng sợ, không khỏi cười khổ, đáy lòng nhưng cũng là biết có ý ở đây thì Vương Liên Hoa vẫn là không dám làm càn, vì thế cũng không nói gì, đi đến phía trước.

Tứ nương thấy nam tử phong thần như ngọc mỉm cười sải bước đến xe, thật sự là so với thấy ma quỷ còn muốn khủng hoảng hơn, lại chỉ cố gắng trấn định, quay đầu đi. Vương Liên Hoa lại làm như không phát hiện về mặt kia của nàng, cười dài đến bên người nàng ngồi xuống, nói: “Tứ nương, người như thế nào không nhìn ta?”

Hắn ngôn ngữ mặc dù có lẽ, một bàn tay cực kì bất lão, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve đầu gối mịn màng của Tứ nương. Vương Liên Hoa từ trước đến nay là phong lưu trong tràng giai khách, với chuyện nam nữ tất nhiên là thập phần chu đáo, Tứ nương chỉ cảm thấy một cổ tê tê tư vị theo dưới đầu gối phiếm đi lên, toàn bộ thân mình đều mềm nhũn, muốn tránh đi hắn, cũng là bị điểm huyết đạo không thể động đậy, trong lòng khí khổ, lại không muốn lên tiếng yếu thế, chỉ phải hung hăng trừng mắt nhìn Vương Liên Hoa. Vương Liên Hoa lại càng cười mỉm muốn đón nhận ánh mắt của nàng, một bàn tay lại càng thêm bất lão, chờ một mạch Tứ nương kia trợn mắt rớt cực trở nên hòa cùng xuân thủy tựa như nhu, không thể không lại quay đầu đi chỗ khác mới thôi.

Tứ nương rốt cực nhẫn không chịu nổi, thốt lên: “Dừng tay!”

Vương Liên Hoa khẽ cười nói: “Tứ nương nếu thích, tại hạ cũng có thể tiếp tục.”

Tứ nương giọng căm hận nói: “Ta đã ở trong tay của người, người vì sao còn muốn tra tấn ta?”

Vương Liên Hoa thán một tiếng nói: “Tại hạ cũng không muốn làm cái gì, chỉ là chúng ta muốn vào sa mạc, hy vọng tứ nương tương trợ chúng ta nhất bích chi lực (phối hợp lực lượng) thôi.”

Tứ nương cười lạnh nói: “Vô công của người cao cường, ta bình sinh hiếm thấy, cần gì đến ta tương trợ?”

Vương Liên Hoa lại thập phần còn thật tình nói: “Ở chỗ này thiên nhiên như thế, có thể vào sa mạc, Tứ nương có thể so với tại hạ lợi hại hơn.” Bấy năm trước Khoái Hoạt Vương sau một lần chiến đấu, bọn họ thiếu chút nữa chết ở trong sa mạc, may nhờ có Kim Vô Vọng tiến đến cứu viện, nếu không sớm hóa thành một bộ bạch cốt giữa sa mạc. Sau đó hắn lại một mình trộm mã mà chạy, cũng là nếm trải rất nhiều khổ cực mới ra được sa mạc, bây giờ nghĩ lại tất nhiên là lòng còn sợ hãi. Mà Tứ nương cũng là hàng năm đi ngang qua sa mạc, kinh nghiệm tự nhiên so với hắn phong phú hơn rất nhiều.

Tứ nương chính là cười lạnh, cũng không trả lời.

Vương Liên Hoa cười nói: “Tứ nương, người cần phải nghĩ cho rõ ràng. Nếu bình an vào sa mạc, đồng bạn của người nói không chừng còn có cơ hội đi cứu người, nhưng người nếu không hợp tác, hoặc là muốn dùng quỷ kế gì, nhất định sẽ bị chết rất nhanh. Nếu người chết, tự nhiên là có người tới tìm ta trả thù, bọn họ cũng sẽ rất nhanh đi cùng người.” Ngữ khí lạnh lẽo, những câu đánh trúng điểm yếu của Tứ nương, thẳng khiến người đã khởi rừng mình, làm sao lại là thiếu niên mới vừa rồi còn ngả ngón kia.

Tứ nương bình tĩnh nhìn hần hồi lâu, một câu cũng nói không nên lời, rốt cục gật gật đầu.

Sau đó nói: “Người hiện tại có thể đi ra ngoài được chưa?”

Vương Liên Hoa cười nói: “Đương nhiên, giai nhân nếu không vui, tại hạ tự nhiên là không dám đường đột.” Nói xong liền nhẹ nhàng nhảy xuống xe.

Hần chỉ nhất lược thân liền tới bên cạnh Trần Lăng ngồi xuống, khẽ cười nói: “Tại hạ duyên cùng nữ nhân quả nhiên là so ra kém Trần công tử, mỹ nhân nếu đã đuổi ta đi, liền đổi người đi bồi được rồi.”

Trần Lăng chính là cười khổ.

Một đường tiến đến sa mạc này, thập phần không ngoài dự định không có cái gì cản trở. Tần Tứ nương ngày thường cũng không nói nhiều lời, thật sự là dạy bọn họ nhiều yếu quyết mưu sống (điều quan trọng để sống sót) trong sa mạc cùng với chuẩn bị, xe mỗi ngày bắt quá chừng hai ba lần, cần khổng chế ẩm thực cùng lớn nhỏ giải số lần. Ban ngày ban đêm chính là Trần Lăng cùng Vương Liên Hoa hai người thay phiên chấp tiên(cầm roi), ngựa không dừng vó. Trần Lăng lúc thiếu niên lưu lạc thiên nhai, về điểm vất vả tất nhiên là không thể nói chơi, mà Vương Liên Hoa vốn là người có thể chịu nhưng không thể nhẫn, chính là loại người mạnh mẽ nhưng không thể mạnh mẽ, hai người thể nhưng vẫn bình thản ung dung, chuyện trò vui vẻ. Tần Tứ nương nguyên bản nghĩ thầm, rằng dĩ dật đãi lao (đợi kẻ thù mệt mỏi xong mới tấn công), tốt nhất là tới lúc hai người này chống chịu không nổi, chính là thấy bộ dáng bọn họ như vậy, không khỏi âm thầm kinh hãi. Trong lòng lo âu, cộng thêm hành động bất tiện, ngược lại nàng là người ngày càng tiêu tụy.

Hy vọng duy nhất, cũng bất quá là tin tưởng tiểu tử kia nhất định theo ở phía sau, cùng đợi thời cơ tốt nhất ra tay.

Ba người các hoài tâm sự, vẫn đang ngày đêm kiểm trình (tiến nhanh), cũng bất quá mấy ngày, liền tới sát biên giới sa mạc .

Tứ nương liền để cho bọn họ ở thị trấn nhỏ trên biên giới sa mạc , đem mã bán đi, mua mấy con lạc đà, cùng hơn mười túi da đựng nước trong. Trần Lăng lúc thời điểm làm chuyện này, Vương Liên Hoa liền đứng ở cửa nhà người có giếng nước, ngắm nhìn sa mạc vô giới hạn. Lúc này thái dương còn chưa xuống, gió cuốn hạt cát bay lại, cực nóng đến giống như làn da cũng phải hoả táng.

Vương Liên Hoa cười khổ nói: “Bảy năm trước thời điểm rời khỏi nơi này, ta cho là mình cả đời này cũng sẽ không trở lại.”

Tần Tứ nương ánh mắt trầm nói: ” Thiên hạ hi hi, giai vi lợi lai; thiên hạ nhượng nhượng, giai vi lợi vãng.” (Thiên hạ ồn ào, đều vì lợi mà lại; thiên hạ nhốn nháo, đều vì lợi mà đi)

Vương Liên Hoa quay đầu nhìn nàng, mỉm cười nói: “Người thế nhưng còn là một nữ tử rất có học vấn.” Hần lúc này cười giống như mang theo cả ba tháng gió nhẹ ẩm áp của Giang Nam khiến người như đã quên lúc này vị trí là biên giới sa mạc, Tần Tứ nương nhìn xem cũng không thể không ngẩn ngơ.

Hần thật sự là một nam tử nhìn quá mức tú lệ, cười thôi cũng đủ để khiến người quên ưu.

Trần Lăng ở xa xa nhất la lớn: “Chúng ta khi nào khởi hành?”

Tứ nương nói: “Chờ đến lúc thái dương sắp xuống núi.”

Trần Lăng như trước là từ từ ung dung đứng lên, tuy rằng mặc thương lữ trường bào quái dị , lại không giảm đi phong thái anh vĩ tuần láng của hần. Vương Liên Hoa đột nhiên phát hiện hần có chút gầy, cái trán rộng đã có chút vẻ tái nhợt, xương gò má cùng cằm hình dạng cũng càng nổi lên rõ nét. Không khỏi lấy tay sờ gương mặt của chính mình , hần vốn là diện mạo ôn nhuận xinh đẹp tuyệt trần , hiện tại lại hai gò má gầy yếu, một đường phong trần mệt nhọc, gầy yếu vốn là không thể tránh được .

Cùng quân cùng gầy, tịch mịch thanh sam, vốn dĩ cũng là tình cảnh như vậy a.

Lại tại đây giống như bị thiên địa của sa mạc thôn phệ (nuốt chửng), quay mắt về phía trước không thể biết tương lai, trong lòng còn có trăm loại tính kế, muốn vãn can nhắc, rồi lại là bao nhiêu chuyện tình bất đắc dĩ mà buồn cười.

Tiến vào sa mạc, Vương Liên Hoa liền cho Tần Tứ nương nuốt vào một viên đan hoàn, sau đó giải bỏ huyết đạo cho nàng, cười nói: “Tứ nương, tại hạ vốn không muốn như thế, vừa nghĩ nếu là giải bỏ huyết đạo cho Tứ nương, Tứ nương nói không chừng phi nhanh thoát được, biết đâu lại khó mà xuất lực lại được chiếu cố người, đành phải như thế. Đến lúc đó tại hạ tự nhiên là sẽ đem giải được cấp cho Tứ nương.”

Tứ nương ngậm miệng không nói, cũng không hỏi hẳn lúc đó đến tột cùng là khi nào, chỉ chính mình chú tâm lên một con lạc đà.

Mới vừa rồi không khí vẫn là vô cùng nóng hầm hập, lúc sau thái dương xuống núi, lại bỗng chốc giống như theo tới vết nứt địa ngục, gió lạnh như đao, tựa như muốn cắt mỗi một tắc làn da. Ba người chỉ có thể kéo trường bào xuống lấy nón bọc tròn lên nửa mặt, sau đó tránh ở dưới lạc đà.

Dạ tiệm thâm, phong dữ hàn. (đêm dần dần sâu, gió càng lạnh lẽo)

Đại mạc tinh quang sáng ngời, chiếu đến mấy cổ bạch cốt bên đường, đều lân lân sinh quang.

Nơi này cách biên giới của sa mạc cũng không phải quá xa, những người chết ở chỗ này nếu còn có chút khí lực, hoặc là ý chí tái cứng cõi chút, cố gắng là có thể sống đi ra khỏi sa mạc, khả năng họ đứng là vẫn còn chết ở chỗ này. Hốc mắt của bạch cốt trống rỗng giống như nói ra ở đây vĩnh viễn không thể nhắm mắt, oán hận cùng thê lương, chính bạch cốt cũng là sạch sẽ nhất, ở mặt trên bạch cốt, nhìn không ra dấu vết thân thể bị tra tấn, ngược lại không khiến người sợ hãi.

Càng đáng sợ, có lẽ vẫn là mấy cái thân khô bị nướng đến phát tiêu (cháy sém) này, dĩ nhiên là tỏa ra ánh sáng đen thẫm, mỗi một tắc da thịt bị đốt nứt ra, đều như tổ cáo thiên nhiên nghiêm khắc cùng vô tình.

Tần Tứ nương từ khi mới mười bảy tuổi, liền đã nhìn qua vô số thi thể như vậy, mỗi một lần nhìn đều cảm thấy được trong lòng phát lạnh, mắt không dám nhìn lần thứ hai.

Đáng sợ nhất, có lẽ vẫn là Vương Liên Hoa còn sống chuyện trò vui vẻ.

Hắn nói: “Mấy cổ thi thể này, quần áo còn tại, từ mức độ phong cán (bị gió nóng làm khô cháy) quần áo xem ra người này đã ở trong sa mạc cũng chắc chưa lâu. Xem chỗ ngực bọn hắn, còn có đao thương, nhưng vùng này còn đang biên giới sa mạc, cũng không có đao phủ, có lẽ cũng không phải giống như thương lữ bị hại.” Hắn nở nụ cười một chút nói: “Cố gắng tới nơi này phục kích chúng ta lại gặp vũ lâm nhân sĩ của cừu gia (kẻ thù) giới đầu (nhiều người đánh nhau bằng khí giới) mà chết.”

Trầm Lăng yên lặng không nói gì, trong lòng cũng suy nghĩ giống vậy, chỉ gật gật đầu nói: “Chúng ta nên cẩn thận một chút.”

Vương Liên Hoa quay đầu sang hỏi Tứ nương: “Chúng ta khi nào có thể đóng trại? Ta có chút lạnh.”

Trầm Lăng nói: “Ta cũng có chút đói. Để ta làm thịt dê thang (canh).”

Vương Liên Hoa cười nói: “Người tay nghề đích xác không tồi.”

Hai người trên mặt đều là thần sắc ung dung mỉm cười.

Tứ nương nói: “Phía trước đến đằng sau cần cát tránh gió, chúng ta tạm thời qua bên kia đóng trại.” Nàng nói những lời này về sau mặt liền căng cứng không nói được một lời, qua một lúc lâu sau, đột nhiên ức chế nhìn không được hét lên một tiếng.

Hai người đều sắc mặt kinh ngạc quay đầu lại nhìn nàng, hỏi: “Làm sao vậy?”

Tứ nương nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta thật muốn hỏi các người làm sao vậy? Các người rốt cuộc có phải là người hay không? Có biết từ ‘Lo’ viết như thế nào hay không?”

28. Chương 28

Editor: Lệ Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Lều trại dựng lên, lửa cũng đã đốt.

Trong không khí bắt đầu dần dần hiện lên hương khí ấm áp của thịt dê thang (canh), thậm chí còn ngửi được bên trong có bỏ thêm tuyệt hảo rượu Thiệu Hưng. Vương Liên Hoa hít một hơi thật sâu, thỏa mãn nói: “Thịt dê thang thơm như vậy, không biết có phải cũng đem quỷ đói dẫn đến hay không.”

Trầm Lăng cười nói: “Nơi này có ba con quỷ đói thực đã muốn quá đủ.” Hắn trước thân thủ rút một chén đặt ở trước mặt Tần Tứ nương, cười nói: “Tứ nương, thỉnh.”

Tứ nương thấp giọng nói: “Đa tạ.”

Trầm Lăng lập tức lại rút bát đưa cho Vương Liên Hoa, Vương Liên Hoa thân thủ tiếp nhận, cười nói: “Ba con tuy rằng cũng không ít, tái nhiều, hợp thành đôi kẻ ra chẳng phải càng tuyệt sao.”

Trầm Lăng cười vang nói: “Món ngon đã đãi, mời cùng thịnh tình, các hạ còn không ra sao?”

Bốn phía vắng lặng, duy chỉ có tiếng gió.

Wương Liên Hoa cười nói: “Người nếu không muốn đi tới uống, ta lấy ra nữa cho người uống cũng vậy.” Nói xong liền thật sự bưng bát thang kia, đứng dậy, khoan thai đi đến cửa lều, thực tùy ý sẽ đem bát thang kia ra bên ngoài đổ .

Tần Tứ nương đột nhiên thay đổi sắc mặt.

Cũng khó trách, một chén thịt dê thang ngon như vậy, giống y như bát nước bị thiu đổ đi ra ngoài, nước ở sa mạc này so với hoàng kim còn đắt tiền hơn, quả thực chính là tội ác không thể tha thứ, đủ để cho hết thấy cô hồn chết đói chết khát ở trong sa mạc tiến đến lấy mạng.

Khả thang kia sau khi một phát hất ra ngoài, lại nổi lên biến hóa.

Dưới lưu sa (cát chảy), truyền đến một tiếng kêu trầm trầm thiết.

Wương Liên Hoa thần nhiên ngồi xuống, mỉm cười nói: “Hảo uống sao?”

Cát trên mặt đất phẳng lặng lạnh như băng, đột nhiên liền chui ra một người màu sa thổ (cát đất), chửi ầm lên nói: “Thực con mẹ nó hảo uống, ta đời này, cũng chưa từng uống qua thịt dê thang ngon đến vậy.”

Lại vừa thấy, người này kỳ thật bộ dạng khá trắng trẻo, sở dĩ làm cho người ta cảm thấy hắc màu sa thổ, là bởi vì hắn mặc một thân quần áo màu sa thổ bóng loáng giống như da sa ngư (cá mập), kiểu như vậy phi thường tinh xảo vừa khít với cơ thể, quả thực tựa như tầng làn da thứ hai. Chính là lưng hắn quần áo giống như là bị thiếu hụt một mảng lớn, da thịt lở lóe lộ lên lại có chút miệng vết thương vụn vặt, nghĩ là Vương Liên Hoa ở trong bát thang kia đã bỏ thêm được vật cổ quái gì đó. Hắn vóc dáng nhỏ gầy, không có tóc cùng lông mi, nhìn qua phi thường quái dị, người này cổ tình giọng hào sảng, cũng vẻ bề ngoài khác thường thật không phù hợp, bởi vậy mà càng phát ra buồn cười.

Trầm Lăng thở dài: “Ta nguyên nghe nói trong Minh Sa bang có một người, giỏi về ‘Sa độn’ (lẩn trốn trong cát), ở Minh Sa bang cùng Long Quyển Phong trong tranh đấu khá đắc lực, không nghĩ hôm nay có duyên diện kiến.”

Người này cười khổ nói: “Ta thực chính là không rõ, các người như thế nào nhìn thấu.”

Wương Liên Hoa cười nói: “Kỳ thật mới vừa rồi chúng ta mặc dù phát giác động tĩnh khác thường, nhưng cũng không xác định lắm đến tột cùng là gió thổi cát động hay là quả thật có người. Chính là vừa nãy lúc thời điểm nói mời người đi ra ăn canh , động tĩnh rất nhỏ kia tức khắc liền ngừng, đây cũng không phải là chưa đánh đã khai sao?”

Biểu tình trên mặt người này, lập tức tựa như bị đánh một trăm cái tát, hơn nữa còn là quỳ gối trước bài vị tổ tông bị ông đánh đập.

Wương Liên Hoa lại thở dài một hơi nói: “Chính là tại hạ thật không rõ, người đã bị nhìn thấu, vì sao không lập tức đào tẩu, còn tự mình lộ diện ở cửa?”

Người này cả giận nói: “Thủ đoạn Vương Liên Hoa hạ độc, ai không biết? Nước canh này thế nhưng có thể thăng thấu sa tăng thiêu hủy ‘Sa ngư y’, của ta, nếu ta cứ như vậy rời đi, tính mệnh có thể bảo toàn sao?”

Vương Liên Hoa mỉm cười nói: “Tại hạ nếu luôn dùng loại độc được này đổ xuống có thể bốc lên khói trắng còn đốt được quần áo, sớm đã bị người tóm một trăm lần. Nay chẳng qua là Giang Nam Lôi gia ‘Phích lịch thủy’ (sét đánh nước), vốn thật có thể làm cháy sạch da người tiêu thịt thối rữa, chính là ‘Sa ngư y’ này hộ người, khiến người vô sự, không nghĩ người lại bị thanh danh của tại hạ dọa lộ diện, tại hạ thậm cảm vinh hạnh.”

Người này một câu cũng nói không nên lời, chỉ yên lặng nhìn Vương Liên Hoa, hỏi: “Rốt cuộc các người có phải là người hay không? Ta có phải hay không gốc tử?”

Vương Liên Hoa cười nói: “Điều này người cũng không cần biết, Tứ nương, người không cùng hần nói chuyện người xưa đi?”

Tứ nương lạnh lùng thốt: “Ta không biết người này.”

Trầm Lãng lại đột nhiên nói: “Nghe nói Minh Sa bang đại tiến chiếm Long Quyển Phong, huynh đài cũng biết quân sư của Long Quyển Phong là Kim Vô Vọng, hần hiện ở nơi nào, sinh tử ra sao?”

Người này nói: “Thủ lĩnh Long Quyển Phong vừa chết, Kim Vô Vọng mang theo Long Quyển Phong tàn quân mà đi phá vây, tầm tích không biết, bản bang cũng không có ý đuổi giết.”

Trầm Lãng thở dài: “Đã như thế, cũng được rồi. Người đi đi.”

Người này có điểm không thể tin được vào cái lỗ tai của chính mình, lẩm bẩm nói: “Người để cho ta đi?”

Vương Liên Hoa khẽ cười nói: “Người mới vừa hỏi ta người có phải là gốc tử không, nếu Trầm Lãng cho người đi người không dám đi, vậy người thật đúng là gốc tử.”

Vừa dứt lời, người nọ liền giống như chân tướng ngư mà trượt vào vào đất, trong nháy mắt liền biến mất không thấy, đất cát lại phẳng lặng như cũ.

Trầm Lãng nói: “Trong Minh Sa bang, xác thực là có chút nhân tài.”

Vương Liên Hoa lại cười nói: “Chính là thật không hiểu người này như thế nào gốc như vậy, nói cái gì tin cái đó. Tuy rằng ta dùng đích thật là ‘Phích Lịch Thủy’, chính là sét đánh ở trong nước càng lâu thì càng khác gì chất độc, cũng không khó khăn lắm, hần sao liền không cần thận hỏi một câu, vội vã bỏ chạy.”

Tứ nương nghe được sắc mặt lại biến đổi, lập tức khôi phục thái độ bình thường, chính là việc này tuy trong nháy mắt, lại có thể nào giấu diếm được ánh mắt Vương Liên Hoa .

Trầm Lãng trộm nhìn vẻ mặt kia của Vương Liên Hoa thản nhiên mỉm cười, muốn nói cái gì, đúng là không còn gì để nói.

Lều trại tuy rằng cũng không phải rất nhỏ, bắt quá nếu là ba người cùng ở trong lều ngủ, cũng không chỉ là vấn đề chen chúc hay không chen chúc.

Đầu tiên, trên xe kia có hơn mười bọc da đựng nước trong, cùng một ít lương thực, thế nào cũng phải có người trông coi, người này đương nhiên không thể là Tần Tứ nương, cho nên khó tránh khỏi sinh ra cục diện một nam một nữ trong cùng một “Thất” (buồng).

Trầm Lãng vốn là rất muốn tự mình trông xe, chính là Tần Tứ nương kia ánh mắt sợ hãi lại khiến y kìm nén không đành tâm nói đến những lời này.

Tần Tứ nương quả thực so với sợ quỷ còn muốn sợ Vương Liên Hoa hơn.

Vương Liên Hoa nhìn vẻ mặt Tần Tứ nương kia, cười nhạo nói: “Người sợ cái gì? Cho dù cùng nhau ngủ, ta cũng chưa chắc hội cường gian người.”

Tần tứ nương cúi đầu không nói gì, nàng giống như hạ quyết tâm không trộm liếc mắt Vương Liên Hoa một cái.

Vương Liên Hoa nói: “Ta đi trông xe.” Hấn chậm rãi đứng dậy, mỉm cười nói: “Trầm đại hiệp cũng phải cẩn thận coi chừng ‘Trình tiết liệt phu’ (người đàn ông trong sạch cương trực) đền thờ kia của ngươi.”

Trầm Lăng nói: “Vẫn là ta đi thôi.”

Vương Liên Hoa mặt lạnh lùng nói: “Loại tính mệnh sống còn gì đó, ta thật khiến ngươi phải lo lắng đến trông coi sao.” Hấn phảng phất tựa như có chút căm giận, phất tay áo đi ra ngoài.

Trầm Lăng cười khỏ nói: “Tứ nương, ngươi sớm đi ngủ đi.”

Tứ nương thấp giọng nói: “Đa tạ.” Liền xô dịch đến một góc lều trại, kéo thảm qua quần lầy thân mình nằm xuống, quay đầu đi không nhúc nhích.

Trầm Lăng dập tắt lửa trại, chính mình cũng đến lều trại bên kia nằm xuống. Thảm mới vừa rồi được lửa trại hong khô thật sự mềm mại, ấm áp bao vây ngụ ở thân thể đã bán lạnh, giống như cảnh trong mơ loại xúc giác ôn nhu. Y nằm ở bên trong, nhớ tới rất nhiều sự, nhớ tới rất nhiều rất nhiều năm trước cuộc chiến cùng Khoái Hoạt Vương, nhớ tới lúc ấy, nữ tử chỉ có mười sáu mười bảy, xinh đẹp xuân hoa Chu Thất Thất, nhớ tới ánh mắt lượng lượng của Hùng Miêu Nhi, thậm chí tựa như còn nhớ tới Bạch Phi Phi ôn nhu nhỏ bé và yếu ớt.

Còn có việc ấy, luôn ngại ngùng mỉm cười, thiếu niên có một đôi mắt tựa như đôi hoa đào. Không biết sao, y nghĩ tới hấn, luôn trước hết khởi nghĩ hình dáng của hấn ở dưới đêm trăng rồi đi: hắc y, tái nhợt, gầy yếu, lạnh nhạt, hết thấy yêu mỹ mà giảo hoạt đều tách ra ngoại xác, chỉ để lại một ánh mắt như vậy trong trẻo nhưng lạnh lùng mà cô tịch.

Bọn họ thời thiếu niên phóng túng khinh cuồng, mộng cũ hoan lạc (sung sướng, vui vẻ) xa vời.

Chính như toàn bộ hoa mỹ thanh xuân, tái viên mãn như thể nào, cũng luôn luôn sẽ không ngăn được tiếc nuối.

Vương Liên Hoa nhìn Trầm Lăng chậm rãi từ trong lều đi ra, không cười.

Khuôn mặt hấn thời điểm không cười tuần tú mà đoan trang ngay thẳng.

Vương Liên Hoa cúi đầu nói: “Ngươi không ngủ?”

Trầm Lăng mỉm cười nói: “Ta nghĩ đến rất nhiều sự, liền ngủ không được.”

Vương Liên Hoa từ từ nói: “Không nghĩ tới ngươi ngẫu nhiên cũng sẽ đa sầu đa cảm.”

Tối nay không trung có tinh vô nguyệt, chỉ có ánh mắt của hấn tựa như ánh trăng đêm đó.

Trầm Lăng nhìn hấn, đột nhiên cảm thấy được có rất nhiều rất nhiều điều muốn nói.

Về y, cũng như về hấn.

Lại chung quy cái gì cũng không có nói.

Nhân sinh bên trong sâu nhất khắc chính là tịch mịch cùng phiền muộn, chẳng lẽ không phải nguyên bản cũng liền không thể nói ra.

29. Chương 29

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Ba người dựa theo lối đi tàng bảo đồ phía trước, tuy là bằng trí nhớ Vương Liên Hoa mà vẽ ra, khả năng là hấn vẽ ra, người trong thiên hạ, kể cả chính Vương Liên Hoa, đều tuyệt đối tin tưởng tưởng đồ (bức vẽ lại) kia cùng nguyên đồ (bức vẽ gốc) đến dấu chấm phẩy cũng không sai.

Nhưng dựa vào trường đồ kia, thăng hướng tây đi, khoảng hơn ba trăm dặm đường, sẽ thấy có một ốc đảo nhỏ, khả ba người đã đi được bốn năm ngày rồi, nhưng cũng không thể nhìn thấy ốc đảo trong đồ thể hiện.

Vương Liên Hoa mới bắt đầu hoài nghi, phải chăng sa mạc mênh mông khiến hấn mất đi phương hướng đúng cùng cảm giác cự ly nhạy bén. Chính là đích thực la bàn cũng không có bị hỏng, Trầm Lăng cũng phi thường tin tưởng nói, với cước trình của bọn họ , vốn nên trước lúc hôm nay bầu trời tối đen đã có thể đến ốc đảo kia.

Khiến người tâm lãnh chính là lời nói Tần Tứ nương nói.

“Ta kể từ khi mới mười bảy tuổi, thì đã theo từ con đường này xuyên qua sa mạc đi Lạp Tát (là thành phố lớn nhất Tây Tạng). Cái chỗ này, từ trước tới nay không hề có ốc đảo.”

Vương Liên Hoa mới bắt đầu cười khổ. Hấn cười khổ giống như bộ dáng của một thiếu niên thư sinh thanh tú ngại ngùng.

Hấn nói: “Ta phạm vào sai lầm ngu ngốc nhất.”

“Ốc đảo một trăm năm trước, hiện tại cho dù mất đi, cũng không có gì kỳ quái .” Hấn như có điều suy nghĩ nói, “Hiện tại trừ kinh nghiệm của Tứ nương cùng cảm giác của chính mình, đã muốn cái gì cũng không thể tin tưởng.”

Tứ nương cười lạnh nói: “Người tin tưởng ta?”

Vương Liên Hoa cười nói: “Ta ít nhất tin tưởng người sẽ không để cho mình và chúng ta cùng chết.”

Trầm Lăng đột nhiên nói: “Tứ nương, người đi đường này đã nhiều năm như vậy, đường thể hiện ở trường tàng bảo đồ, người sẽ không không quen chứ?”

Tứ nương mãnh liệt cả kinh, ngẩng đầu nhìn y.

Trầm Lăng khẽ cười nói: “Chúng ta đến tột cùng có hay không đi nhầm đường? Đi như thế nào mới là đúng? Người cũng biết chứ Tứ nương?”

Tứ nương tự biết nói lỡ, đỏ mặt nói: “Đường nhỏ trăm năm trước, ta lại có thể nào khẳng định cùng hiện giờ nhất tề hay không.”

Trầm Lăng lắc đầu nói: “Không đúng, con đường mòn hiện nay, đó là do người trước tạo ra, nếu không có sự cố đặc biệt, càng nói sẽ không Khinh Dịch (chuyển đổi).”

Tứ nương cúi đầu không nói.

Trầm Lăng liền cười nói: “Tứ nương đã không dị nghị, tại hạ đi theo Tứ nương, chính là không sai. Vậy thỉnh Tứ nương dẫn đường.”

Tứ nương cũng không nói cái gì, cứ xoay người đi trước. Vương Liên Hoa thấy thế, vỗ tay cười nói: “Trầm Lăng, không nghĩ người cũng có chút câu hỏi thủ đoạn, tiểu đệ bội phục.”

Tứ nương lạnh lùng thốt: “Chúng ta đích xác lệch khỏi quỹ đạo trăm năm trước của cổ đạo (đường cũ).”

Trầm Lăng nói: “Thỉnh cầu Tứ nương mang nhóm ta quay về đường ban đầu.”

Tứ nương cười nói: “Chính là ta còn chưa muốn chết.”

Vương Liên Hoa đảo mắt cười nói: “Vậy kia là cái gì long đàm hổ huyệt (ý chỉ nơi cực kỳ nguy hiểm), khiến Tứ nương so với sợ độc dược còn sợ hơn?”

Tứ nương nói: “Bởi vì tự lúc hai mươi năm trước, theo người đã từng đi qua cổ đạo kia, còn không ai có thể còn sống sót, chúng ta liền gọi là ‘Quỷ lộ’ (con đường quỷ) .”

Trầm Lăng nói: “Tên này, nghe tựa hồ có chút giả thần giả quỷ (ý nói là gạt người).”

Tứ nương nói: “Khi đó ta chỉ có hơn mười tuổi, cũng không có theo gia phụ ra đi. Năm ấy gia phụ bị một hồi bệnh nặng, rồi đến hai kỳ trăng sắp cận ngày xuất phát, tới vùng Lan Châu, liền nghe được lời đồn đãi con đường kia đã thành ‘Quỷ lộ’. Gia phụ lúc ấy còn không tin, không chịu lại cho là nói quá, chỉ vì ốc đảo

dọc đường cổ đạo, là nơi tiếp tế thủy lương, nghỉ tạm và hồi phục thật là tốt, nên vẫn kiên trì đi cổ đạo.” Nàng hít một hơi tiếp tục nói: “Cuối cùng gia phụ thoáng đi trước một đoạn đường, liền vội vàng quay về, về sau ta hỏi gia phụ chuyện này, gia phụ cùng ta nói, ông ở nơi nào cũng thấy được cảnh tượng cực đáng sợ.”

Vương Liên Hoa nói: “Tái cảnh tượng đáng sợ, cũng bất quá là tử thôi.” Hắc nói lên tử, ngữ khí khinh miêu đậm tả – nhẹ nhàng băng qua, bởi vì hắc vốn chính là người khinh thường sinh mệnh của người khác. Trầm Lăng nghe xong không khỏi khẽ nhủ mày.

Tứ nương nói: “Bên trong sa mạc, nơi nơi đều là thi cốt, chúng ta đối với tử, so với người bình thường đã muốn lãnh đạm. Nhưng Gia phụ thấy, là hàng trăm thi thể, so với lò mổ lợn chết còn muốn nhiều thi thể hơn, hơn nữa đại bộ phận người chết, đều là bằng hữu trong thương hội của gia phụ. Hơn nữa mỗi một loại tử trạng cũng không giống nhau, giống nhau duy nhất chính là biểu tình trên gương mặt của bọn họ đều sợ hãi tới cực điểm, đã muốn không văn chương nào khó có thể hình dung.” Mặt nàng lộ vẻ bi thương nói: “Việc này trở thành ác mộng của gia phụ, tra tấn người rất nhiều năm, thẳng đến khi ông rốt cục bị bệnh mất đi.”

Nghe chuyện cực kỳ bi thảm như thế, Trầm Lăng lộ vẻ mặt oán giận nói: ” Đó là bởi vì vừa nghe việc này, mà không phải quỷ thần hoặc lực lượng thiên nhiên sở thành. Lại không biết là người như thế nào, có thể làm ra chuyện đến như vậy.”

Vương Liên Hoa khẽ cười nói: “Thực nhìn quỷ thần lại như thế nào? Người trên giang hồ luôn nói tại hạ so với quỷ còn khó đối phó hơn, tại hạ khó đối phó bất quá Trầm huynh, tất nhiên hắc là quỷ thần sợ chúng ta, mà không phải là chúng ta sợ quỷ thần.”

Ốc đảo, nguyên là một nơi tràn ngập hy vọng.

Đối với lũ nhân mỗi một, nếu là trước mắt đột nhiên xuất hiện một mảnh ốc đảo chân thật, quả thực chính là kỳ tích của thần ban cho.

Cho dù nó chỉ tồn tại trong lòng người, cũng có thể đẩy lên ý chí muốn sống.

Khả bọn họ muốn tiến đến ốc đảo, cũng là nơi cực kỳ nguy hiểm đáng sợ. Ít nhất, đã là hai mươi năm không ai đặt chân qua, hoặc nói là không có người sống trở về.

Tứ nương sắc mặt đã rất khó xem, bởi vì bọn họ quay lại cổ đạo không lâu, liền thấy được cổ thi thể thứ nhất.

Thi thể cũng không phải thật đáng sợ, nhưng là cũng rất mới mẻ, còn chưa bị dương quang độc ác sa mạc phơi khô, có thể thấy được đã chết cũng không phải thật lâu. Làm cho người ta sợ hãi nhất chính lại là kiểu chết này của hắc.

Hắc là đầu lưỡi bị chặt đứt, mất máu mà chết. Chết kiểu này chính là một loại hết sức thống khổ mà thông thả, có thể làm cho người chết nếm cả sợ hãi lúc sắp chết, oán hận đủ để hóa thành lệ quỷ. (quỷ mà khóc ra máu ấy @@)

Trầm Lăng tâm tình có điểm trầm trọng.

Bởi vì y nhìn ra người này có điểm quen thuộc, giống như ở Lan Châu Anh Hùng hội thượng đã từng thấy qua.

Người thứ hai người chết y liền càng nhận thức.

Rõ ràng chính là “Đoạn trường kiếm” Mạc Tân, chính là hắc hiện tại thật sự “Đoạn trường”.

Phẫu phúc (bụng bị mổ ra) chết kiểu này vốn liền xem không tốt lắm, ruột bị lôi ra đến nỗi càng khiến người buồn nôn. Trong không khí tràn ngập bài tiết vật cùng máu tươi hỗn hợp cổ quái thối vị, chỗ đã có mấy thực thi ưng (chim ăn xác) giương cánh bay tới.

Tứ nương nhảy xuống lạc đà, khom thắt lưng đang không ngừng nôn mửa.

Nàng mới vừa phun xong, Vương Liên Hoa liền thân thủ điểm huyết đạo của nàng đem nàng hướng ném trên xe.

Cảnh tượng kế tiếp, Tứ nương nếu là nhìn đến, còn không đem ruột đều nôn ra.

Đừng nói là Tứ nương, ngay cả Trầm Lăng đều có điểm xanh cả mặt.

Bởi vì bọn họ thật sự thấy được cảnh tượng theo như lời của Tứ nương .

So với lò mổ lợn chết còn muốn nhiều thi thể hơn.

Hơn nữa bọn họ cũng nhận thức trong đó đại bộ phận người chết, bởi vì bọn họ đúng là người đã xuất hiện ở Lan Châu vô lâm đại hội.

Mấy ngày trước đây, bọn họ còn hăng hái, khí thế bức nhân, hiện tại lại thành một khối thi thể tử trạng kỳ thảm.

Vương Liên Hoa sắc mặt lại thập phần cổ quái.

Hắn cũng bởi vì trước mắt cảnh tượng thê thảm này mà sinh ra vẻ sợ hãi.

Chỉ nghe hắn đột nhiên cười to ba tiếng, nói: “Diệu! Diệu! Thật sự là diệu!”

Trầm Lăng có chút kinh nghi nhìn hắn, Vương Liên Hoa lại không hề sợ hãi, toàn tâm toàn ý nhìn chăm chăm một đồng thi thể phía trước, linh hoạt xem xét.

Chỉ nghe hắn thì thào lầm bầm: “Ấn bốn mùa, hóa ngũ hành, hợp tam tài, bố cửu cung, theo phi tinh, dời đầu vị, trấn bát quái, phục hai cực, ẩn tứ tượng, chuyển lục hợp, lục đỉnh độn giáp, bố sinh khắc kỳ môn, nhất nặng môn chiếm một chữ, kêu hưu, sinh, thương, đồ, cảnh, tử, kinh, khai, thăng khiến người đi vào , đều ra không được.”

Trầm Lăng nghe hắn lời ấy, cũng không khỏi thay đổi sắc mặt.

Chẳng lẽ thi thể trước mắt này, đúng là do một trận thức cực kỳ xảo diệu tạo thành?

30. Chương 30

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Vương Liên Hoa vỗ tay cười to nói: “Cái gọi là trận pháp, cũng chỉ là mượn thiên địa lực mà thành, kẻ cao tuyệt chỉ cần dùng thảo mộc nham thạch, liền có thể thành trận; kẻ mới cần mượn nhân lực, lấy tự nhiên chi biến hóa tinh diệu, tức tức cùng sinh ý mà nghĩ hình, duy nhất kẻ này càng ngày càng hạ cấp, mới có thể dùng mùi hôi không chịu nổi của thi hài, chỉ biết hù dọa người gì đó, kì thực nửa điểm nhanh nhẹn linh hoạt cũng không!” Hắn thanh âm mặc dù không lớn, lại thanh xa lâu dài, rõ ràng dùng nội lực, muốn âm thầm truyền kể đã bị thao túng trong tay nghe được.

Trả lời hắn tất nhiên hoàn toàn là yên tĩnh.

Trầm Lăng thấp giọng nói: “Chớ khinh suất, thi thể trận này dù sao cũng là ẩn bát quái ngũ hành chi tạo thành, đã có chút cổ quái nói không nên lời.”

Vương Liên Hoa cũng thấp giọng trả lời: “Trận pháp này bội phản âm dương sinh tử chi tạo thành, với tại hạ đã từng gặp qua, bất quá là phản bát quái mà thôi, chúng ta tự nhiên theo tử môn phá vỡ mà vào, sinh môn thoát ra. Chính là trộm nhìn không thấy yếu quyết trong đó vậy, chỉ sợ là trẫm không ngừng.” Nói vừa xong, liền lại tiếng cười nói vang lên: “Không trả lời chính là thừa nhận?”

Tiếng cười chưa dứt, người đã phi thân lướt lên trên, thẳng hướng về phía tử môn tiến vào!

Trầm Lăng trong lòng rung mình, cũng không lên tiếng, chỉ nhìn chăm chăm thân ảnh của Vương Liên Hoa, sắc mặt đã ngưng trọng cực kỳ.

Vừa vào trong trận, trận liền phát động.

Chỉ thấy tử trạng của thi thể này cực kỳ thê thảm, nhưng lại một đám lắc lắc đứng lên!

Thân thể của người chết tất nhiên không còn sống lại ở thời điểm này linh hoạt (có thể cử động), người chết khi còn sống dù có sở hội võ công, cũng không thể vạn nhất sử dụng ra, chính là chúng nó duy nhất khác với cường giả còn sống ở chỗ, đó là người chết không thể chết lại một lần nữa.

Vương Liên Hoa cũng không có khiết phích (nghiện sạch sẽ), nhưng là vật lộn với mùi hôi ghê tởm của thi thể, lại thực tại là cả trên tâm lý lẫn so với trên thân thể càng không thể chịu đựng được loại chuyện này.

Đem đoản đao đâm hồng sắc (màu đỏ nhạt) kia, nhan sắc vốn tuyệt mỹ tựa như nữ tử gương mặt hoa đào thẹn thùng, lúc này lại thê lương đẹp đẽ giống như u minh huyết hà (khoảng trời hoàng hôn thăm thẳm đỏ như máu). Nhất đao lưỡng đoạn, khối thi thể bay tứ tung, lại chỉ có thể chậm rãi chảy ra máu màu đen nồng nặc tanh tưởi, duy có màu đỏ của ánh đao mới là một luồng tinh hồn sống.

Cảnh tượng này sao vẫn là nhân gian.

Đoạn thủ (chặt đầu) của thi thể nhưng lại cũng có thể lần thứ hai đứng lên, hướng hấn vươn cánh tay làn da màu đen nứt nẻ; thi thể không có tay thì cũng hướng thẳng tắp đến đứng ở trước mặt hấn, chờ đợi hấn lại đến chém nó một lần nữa, khuôn mặt người chết giống như im lặng chiêm biếm; bị chém đứt chân đứng không dậy, cũng vẫn là giống như trùng không tiếng động bò trên mặt đất mấp máy.

Chẳng trách là từ ngàn năm trước luôn luôn có người truy tìm bất tử được, chỉ vì “Tử” mà thành sự kiện không có tôn nghiêm như thế.

Vương Liên Hoa đã muốn nôn mửa.

Trầm Lãng đâu? Trầm Lãng ở nơi nào?

Hết thấy trợ trợ đến yên lặng.

Trong địa ngục của ác quỷ này, một lần nữa lại ngã xuống, hoàn nguyên thành một khối thi thể vắng lặng không tiếng động.

Còn có ba người đứng.

Trên mặt của Vương Liên Hoa ửng hồng phấp phới thở chưa ổn định, Trầm Lãng sắc mặt lại lạnh lùng tái nhợt giống như băng.

Buồn cười chính là người thứ ba.

Hấn nhìn qua giống người chết, bởi vì hấn phát ra mùi hôi vô cùng, quần áo thoát phá, trên cổ còn có một đường màu đỏ, vết đao chí mạng sâu đến nỗi có thể thấy được xương, môi xanh tím, trên mặt đều là vết máu màu đen chết chóc.

Một người như vậy, lại tinh thần tràn đầy, hơi thở đều, cho dù mũi kiêu sáng tựa tuyết quang của Trầm Lãng đặt ở trên cổ của hấn, lời kịch cầu xin tha của hấn vẫn là có thể nói được phi thường lưu loát.

Hấn cợt nhả nói: “Đây không phải lỗi của ta, hoàn toàn không phải.”

“Hấn”, dĩ nhiên là đệ tử thâm tàng bất lộ của Hành Sơn phái, tiểu Ngũ.

Trầm Lãng tư thế nắm kiếm ổn định giống như viễn sơn.

“Nếu không phải ta đứng ở ngoài cuộc, nhìn ra người với khối ‘Tử thi’ này bất đồng, sợ là chúng ta hai người đều đã chết ở chỗ này.” Trầm Lãng khẽ cười nói: “Đã có nhiều người chết ở chỗ này như vậy, người thế nhưng còn nói cho ta biết không phải là lỗi của người?”

Tiểu Ngũ vẻ mặt đau khổ nói: “Người cảm thấy được ta có bản lĩnh giết chết nhiều người như vậy sao?”

Trầm Lãng nói: “Bọn họ là chết như thế nào?”

Tiểu Ngũ nói: “Chỉ vì bên bờ nước suối của ốc đảo này, có mọc một loại hoa.”

Vương Liên Hoa biến sắc nói: “Chẳng lẽ là ‘Yên tử’ (*)?”

Tiểu Ngũ nói: “Tóm lại là một loại giống hoa bồ công anh tựa như bông hoa nhỏ màu tím, trong nước suối cũng nhẹ nhàng có rất nhiều, người tới chỗ này, vừa uống liền cuồng tính quá độ, chém giết lẫn nhau một mất một còn.”

Vương Liên Hoa nheo mắt lại cười nói: “Điều này nói cũng thể thôi, nhưng thật ra thỉnh người nói cho ta biết, người như thế nào không uống? Còn trận này là ai bày ra?”

Tiểu Ngũ mở to mắt ngạc nhiên nói: “Tất nhiên là sư phụ ta, bằng không còn có ai?” Hắn một đôi mắt to nhanh như chớp chuyển, đúng là nói được hợp lý hợp tình.

Trầm Lăng khẽ gọi nói: “Không tốt!” Vừa thu lại kiếm, liền vươn người đứng lên, cấp tốc hướng vút qua xe!

Trong xe ít đi mấy túi da đựng thủy, điều này cũng không quá nghiêm trọng.

Nhưng vấn đề là, trên túi da còn lại, đều cắm mấy cái tên ám màu xanh, vừa thấy liền biết là có độc vật.

Tần Tứ nương đã ở bên trong xe.

Phía trên cánh tay phải của nàng, nhưng lại cũng trúng một mũi tên.

Trầm Lăng thân thủ tìm mạch đập của nàng, mới vừa rồi trấn an chút, chỉ vì nàng bị điểm trúng huyết đạo, tốc độ máu chảy giảm bớt, bởi vậy độc vật còn chưa tới được tim. Trầm Lăng lại điểm mấy chỗ đại huyết ở ngực nàng, mới đem nàng ôm đi ra.

Vương Liên Hoa nói: “Nàng trúng độc?”

Trầm Lăng nói: “Đúng vậy. Không chỉ có như thế, túi nước của chúng ta cũng bị độc tiễn cắt qua.”

Vương Liên Hoa nói: “Như vậy, ta liền không thể cứu nàng.”

Trầm Lăng cau mày nói: “Vì sao?”

Vương Liên Hoa nói: “Đó là giải độc, chỉ còn chút dược vật không phục dưỡng khí sinh tinh, cũng là không thể sống sót. Khả là chúng ta hiện tại đã không có nước, nước của ốc đảo cũng không có thể uống, dược vật tẩm bổ cuối cùng này, liền không thể lãng phí.”

Trầm Lăng nói: “Nước luôn có biện pháp tái tìm kiếm.”

Vương Liên Hoa cười lạnh nói: “Mệnh của người khác, không đủ đáng giá bằng mệnh của bản thân tại hạ.”

Trầm Lăng nhất thời bị hắn làm nghẹn, nhưng lại nói không ra lời.

Tiểu Ngũ cười nói: “Ta có biện pháp tốt, có thể – khiến cho cô nương này không cần chết, các người cũng có nước uống.”

Vương Liên Hoa nói: “Nói nghe một chút.”

Tiểu Ngũ nói: “Ta biết sư phụ lại hướng chạy đi đâu, tất nhiên có thể cho các người lấy lại mấy túi nước bị hắn đoạt đi.”

Vương Liên Hoa hoài nghi nhìn hắn: “Hắn có nước, còn có thể nói cho người biết hành tung của hắn?”

Tiểu Ngũ ha ha cười nói: “Vạn nhất uống hết nước, máu của ta cũng có thể làm nước uống.” Hắn mặt không đổi sắc vén lên ống tay áo rách rưới, trên vị trí cánh tay gầy thể nhưng còn có vài chỗ vết đao chưa lành, mà hắn lại còn thản nhiên mỉm cười.

Trầm Lăng cùng Vương Liên Hoa nhìn nhau, trong lòng đều bốc lên hàn ý.

Thiếu niên này, nhìn như vô hại, nhưng lại ung dung như thế, chẳng lẽ không phải cũng là nhân vật ngoan tuyệt (cực kì lợi hại)?

Vương Liên Hoa cười nói: “Trừ tin tưởng người ra, tựa hồ tạm thời cũng không có đường nào khác để đi. Vậy liền thỉnh người dẫn chúng ta đi thôi.”

Tiểu Ngũ nói: “Sư phụ hiện giờ thể lực đã bị tổn hại, chạy không được bao xa. Độc của vị cô nương này nếu không chữa trị, liền không thể kịp rồi.”

Trầm Lăng nói: “Trước cứu tứ nương đã.”

Vương Liên Hoa tâm nói: Nước còn chưa tới tay, như thế nào có thể tùy tiện dùng đi vật cứu mạng của chính mình? Vốn muốn cự tuyệt, vừa xoay đầu đã thấy Trầm Lăng kia ánh mắt thâm trầm, thế nên đành đem lời nói đều nuốt trở về.

Chính là cúi đầu thở dài: “Hảo.” (=]] tội, không biết ngoan từ bao giờ)

31. Chương 31

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Minh Hư tựa hồ đã đoán trước bọn họ sẽ đến.

Phía trước chính là ốc đảo, thậm chí có thể thấy một mảnh xanh biếc trong trẻo, đầy trời sắc thái sáng tươi đẹp một mảnh cát vàng thoạt nhìn gần như thực tuyệt mỹ.

Hắn lại có thể tình nguyện đội cả đại thái dương (mặt trời lớn) ngồi trên mặt cát, khí sắc tự nhiên còn rất bất hoại (không xấu).

Tuy chỉ mặc quần áo rách nát, rối bù, bộ mặt khô vàng, trên người còn có vài miệng vết thương dơ bẩn, cũng là một vẻ mặt chí đặc ý mẫn, khiến người cảm thấy buồn cười lại đáng thương, còn đầu nhất phái tông chủ phong phạm ngày đó.

Vương Liên Hoa lắc đầu cười nói: “Đạo trưởng sao nổi lên làm tiểu tặc? Chẳng lẽ không phải rất mất thể diện?”

Nghe xong lời này, Minh Hư sắc mặt khô héo phát hoàng (vàng) kia nhưng lại cũng đỏ đỏ lên, lập tức nói: “Hãy bớt sàm ngôn đi, nếu không phải bị nghiệt đồ kia bức bách đến cùng đường, như thế nào lại ra hạ sách này?”

Trầm Lăng nhìn thoáng qua tiểu Ngũ nói: Đúng là đạo trưởng dạy vị tiểu huynh đệ này dẫn chúng ta đến?”

Minh Hư mắt liếc tiểu Ngũ một cái, cũng không trả lời, chỉ nói: ” Trận thế này, nguyên bày ra chờ Tiểu Thạch đến. Nếu bị hai vị phá, đành phải thỉnh cầu hai vị giúp ta giết chết nghiệt đồ kia.” Hắn nói như lẽ đương nhiên, Vương Liên Hoa không khỏi bật cười nói: “Đạo trưởng, người khả vẫn chưa ở bên cạnh trận dựng một cái bài tử (bảng hiệu), viết lên ‘Không phải Thạch Tinh Viên không được vào’, sao lại trách người bên ngoài đến?”

Minh Hư cũng không để ý đến sự châm biếm của hắn, chỉ đối Trầm Lăng nói: “Thạch Tinh Viên khi sư diệt tổ (khinh thường sư phụ, tiêu diệt sư tổ), vốn là khả giết.”

Trầm Lăng im lặng, nói: “Nếu việc này là hắn làm, Hà đạo trưởng sao không biện bạch, lại một mình mà đi?”

Minh Hư cười khan một tiếng nói: ” Theo như lời của hắn, vốn là sự thật, ta như thế nào phản bác?”

Trầm Lăng biến sắc, vừa định nói chuyện, Minh Hư liền tiếp tục cười to nói: “Chỉ là quá trình cùng thủ đoạn của việc này, đều do hắn sắp đặt!”

Hắn ôm nỗi hận nói: “Đó là hắn luôn luôn ở bên tai ta, nói danh vọng võ công của Minh Huyền, tuyệt không ở dưới ta, dạy ta cần phải cẩn thận. Thật đáng trách sư đệ bắt quá lại là cái người quá khó hiểu, trách sao ta tin lời nói tiểu nhân?” Hắn lời này, lại vẫn nói được đúng lý hợp tình (hùng hồn), Trầm Lăng nghe trong

lòng một trận lạnh. Người vì ghen ghét mà sát hại người khác, ngược lại trách cứ kẻ bị hại quá mức xuất sắc, nếu không phải không có nhân tính, như thế nào lại có thể nói ra được đến thế này?

Minh Hư liếc mắt một cái nhìn sắc mặt Trần Lăng, cuồng tiếu nói: “Người là nghĩ đến tại hạ tự tạo nghiệpchướng không thể sống đúng không?”

Trần Lăng trầm mặc không nói.

Minh Hư nói: “Nguyên bản sư phụ lúc còn trên đời, sủng ái Minh Huyền, mấy lần muốn để hắn kế thừa chức chưởng môn, lại nhân lúc Minh Huyền tuổi còn trẻ tính cách quyết liệt, gặp phải rất nhiều sự tình, mới bỏ đi ý niệm này trong đầu. Ta chờ suốt hai mươi năm, mới làm chưởng môn. Mỗi ngày đều có sự vụ bất hạnh trong phái, mà Minh Huyền trường kiếm giang hồ, nếu bàn về hiệp danh, thậm chí còn ở phía trên ta.” Hắn cười khổ nói, “Phía sau, giống như luôn luôn có người cố ý hay vô tình nhắc nhở ta mối đe dọa như vậy, bắt ta nhìn phong thái hắn, bên ngoài chịu kính nhường, nguyên bản đồng môn tình nghĩa không nhiều, như thế nào không thay đổi lại chỉ để phòng cùng ghen ghét? Người đáng sợ nhất, chưa hẳn chính mình thật sự làm điều ác, lại luôn luôn ở trong lòng người khác gieo rắc mầm móng của tội ác, chẳng lẽ không phải càng thêm không thể dễ dàng tha thứ?”

Trần Lăng thở dài: “Điều này cũng nguyên chỉ là bởi vì, ở trong lòng người vốn có tà niệm.”

Minh Hư cười lạnh nói: “Minh Huyền tuy là ta giết chết, Khổng Cầm lại nhất định là hắn làm hại. Nếu không giết hạ Khổng Cầm, hắn cực kì rắc tâm như vậy, lại có cái ý nghĩa gì?”

Thời tiết rõ ràng nóng đến giống như muốn đem lục phủ ngũ tạng đều nướng cháy, tiểu Ngũ lại bắt đầu rùng mình.

Lúc hai người kia chuyên chú nói chuyện, cũng không chú ý.

Mà lơ đãng quay đầu lại chính là Vương Liên Hoa, đột nhiên phát hiện: hài tử nhỏ gầy này, không chỉ có rùng mình, trong ánh mắt vẻ mặt còn hiện ra một loại oán độc tận xương. Người có khả năng nhìn đến như vậy, cũng từ đáy lòng toát ra hàn ý.

Đây là hận ý thâm trầm cỡ nào!

Minh Hư nói: “Ta nói rất nhiều lời này, đã muốn nói đến khát nước.” Hắn vừa nói “Khát nước”, sau đó hài lòng nhìn người ở chỗ này đều gắt gao nhấp môi. Hắn đảo mắt nhìn mấy túi nước kia một chút, nói, “Ta chỉ hỏi các người, có chịu hay không vì mấy túi nước này, đi giết hạ một người như thế?”

Vương Liên Hoa thần nhiên cười.

Hắn thực tàn khốc nói: “Hiện tại đem nước trong tay người cướp về, so với đi giết hạ, càng dễ dàng hơn một chút.”

Minh Hư trường thân đứng lên, rút kiếm ra chìa đến, mũi kiếm đối túi nước, lạnh lùng nói: “Tuy rằng ta chưa hẳn có thể bảo trụ, người lại nhất định đoạt không đi.”

Vương Liên Hoa trầm mặc.

Hắn vốn là người phi thường yêu quý tánh mạng của mình.

Vì mấy túi nước giết một người, giống như nhiều trò cười vô căn cứ.

Nhưng trong sa mạc, nước chính là sinh mệnh.

Lại có ai không muốn dùng một cái tánh mạng của người ti tiện ác độc đổi lấy sinh tồn của chính mình?

Trần Lăng dường như cũng có chút tâm động.

Ánh mặt trời đẹp mắt, chiếu đến ánh mắt người một mảnh khoảng không mênh mông ánh sáng lay động.

Trong không khí phảng phất có ánh sáng chột lóe.

Giống như một đạo dương quang chiếu nghiêng.

Tiểu Ngũ đột nhiên khản vội kêu một tiếng, hơi thở cấp bách.

Chỉ tại lúc đang bắn ra này, lại có rất nhiều biến hóa.

Trầm Lăng không ngờ ngoài Minh Hư trước mặt, trong tay lại giống như có thêm đồ vật gì đó.

Y khẽ mỉm cười nói: “Sinh ý còn chưa nói xong, tại sao có thể để hàng hóa bị hủy. Thạch huynh người nói đúng không?”

Y nhìn Mặc Vân chăm trong tay, đối với khoảng không bốn phía mệnh mang nói chuyện.

Mấy người ... túi nước kia, thiếu chút nữa bị Mặc Vân chăm này cắt qua.

Thạch Tĩnh Viễn thế nhưng không xuất hiện.

Xuất hiện chính là Tần Tứ Nương.

Nàng còn trong hôn mê, ánh mắt cũng không mở. Nửa người trên lộ ra bên ngoài màn xe, lấy một loại phương thức duy trì cân bằng kỳ quái. Hiển nhiên là có người ở sau lưng nàng, liên ngoại(màn che phía ngoài) cuốn lấy phía sau lưng của nàng đẩy dờ đi. Mái tóc rối tung áo choàng buông xuống, chỉ lộ ra một phần cái trán ngọc xinh đẹp tuyệt trần.

Chỉ có kia cái một châm màu bạc lóe hàn quang, găm tại trên da thịt cổ tế bạch, không chút nhúc nhích.

Màn xe che mọi vật ở phía sau, nhìn không thấy người trong xe.

Chính là có thể cảm giác được có người sau lưng Tứ Nương, nhất định có một đôi tay cực kì ổn định, ánh mắt lãnh khốc mà khôn khéo.

Vương Liên Hoa cái gì cũng chưa nói, chính là thở dài một hơi, nhìn nhìn Trầm Lăng.

Trầm Lăng thế nhưng cũng đang nhìn hẩn.

Ánh mắt có chút áy náy.

Hẩn biết y nhất định sẽ không bỏ qua tánh mạng của nữ tử vô tội.

Đôi tay tái nhợt xinh đẹp tuyệt trần kia, nhẹ nhàng nắm tay, buông xuống đặt ở một bên.

Trầm Lăng cảm thấy vô pháp có chút không đành lòng, cho dù y tuyệt không đồng ý phương pháp của hẩn. Chính là thấy hẩn chủ động thoái nhượng, trong lòng y lại không khỏi cảm kích mà thương tiếc.

Người trong xe nói chuyện không cố ý dồn ép thanh âm, nhưng cũng là lời ít mà ý nhiều: “Người giết hẩn, ta thả nàng.”

Minh Hư hai mắt đỏ lên, ách thanh nói: “Không giết hẩn, các người phải chết khát ở trong sa mạc.”

Nước cứu mạng , nữ tử vô tội xinh đẹp, hai tánh mạng của ác đồ.

Thục khinh thực nặng (cái nào nhẹ cái nào nặng), lựa chọn cái nào?

Đột nhiên một thanh âm lạnh lùng nói: “Sư phụ, túi nước của người, thủng.”

Minh Hư trong tâm cả kinh, cúi đầu nhìn, đột nhiên cảm thấy được hầu khẩu (cổ họng) một trận thấm lạnh.

Miệng hẩn môi mở ra, lại nói không ra lời.

Tiếp theo liền ngửa mặt lên trời rồi ngã xuống.

Một ngân châm dài nhỏ lóe sáng, cắm vào sau gáy, hầu khẩu mở ra, huyết cũng không chảy ra một giọt.

Ngân châm ở cổ Tứ Nương, vẫn không có chút động.

Tiểu Ngũ nói: “Sư phụ nếu đã chết, nước là của các người, các người có thể thả sư huynh.”

Hẩn lúc nói lời này biểu tình thực khờ dại, ánh mắt thuần khiết mà thành khẩn.

“Sư huynh, người đã nói, chỉ cần giết sư phụ, người làm chứng môn, sẽ không hội làm hại các sư huynh đệ khác, đúng hay không?”

32. Chương 32

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Sa mạc yên tĩnh giống như chết, đột nhiên truyền đến một tiếng thở dài thâm trầm.

Người trên xe vén màn che lên nhảy xuống.

Tiểu Vân Vân biểu tình tựa như bị người đánh một quyền, ngừng lui ra sau, trong miệng thảng thốt lên: “Người, người...”

Người nọ đầu phải là Thạch Tĩnh Viễn, rõ ràng là Thiếu Lâm phương tượng Viên Đức. Hắn cũng mặc một thân lễ hành trường bào bụi không lưu thu, lộ ra cái trán nhẵn, trên chòm râu tuyết trắng lại đầy cát bụi, nhìn qua buồn cười hài hước nói không nên lời. Có điều người ở chỗ này chứng kiến là hắn, một cái cũng không cười được.

Viên Đức tạo thành chữ thập thở dài nói: “Lão nạp ngày đó, cũng không thập phần tin tưởng việc này là nhị vị gây nên, hiện giờ lão nạp tận mắt nhìn thấy, vị tiểu thí chủ này lại thổ lộ chân tình, mới biết manh mối trong đó như vậy. Sự đã đến nước này, xin cho lão nạp mang vị tiểu thí chủ này đi, cũng hảo giáo dục thiên hạ anh hùng, nhận ra rõ chân diện mục (bản chất) này của Thạch Tĩnh Viễn.”

Tiểu Ngũ thốt lên: “Ai nói ta muốn đi theo người! Nếu không phải người giả dạng thành sư huynh, ta sao giết sư phụ?”

Viên Đức thở dài: “Minh Hư cũng coi như đến chết chưa hết tội, người bản tính thiện lương, cũng là bất đắc dĩ làm vậy.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Tiểu huynh đệ, người đã không muốn cùng đại sư trở về, liền cùng chúng ta đồng hành như thế nào?”

Tiểu Vân Vân sắc mặt trắng bạch, kêu lên: “Ta cùng các người vô cớ không quen, vì cái gì phải theo các người đi?”

Vương Liên Hoa nheo mắt cười nói: “Người vừa không đi cùng đại sư, cũng không cùng chúng ta đi, hay là người tính một người trở về?”

Tiểu Ngũ nguyên bản chẳng qua chỉ có chút tư thái, không phải thật không chịu cùng Viên Đức đi, lúc này Vương Liên Hoa giáo hoạt, nếu hiện tại lộ ra khiếp ý, chẳng lẽ không phải uống phí một phen vất vả? Chút tưởng tượng, hắn ngược cổ thẳng nhân tiện nói: “Tất nhiên là tính một người trở về, vì cái gì phải đi theo các người?”

Trầm Lăng cũng cười hì hì nói: “May mà nơi này cách biên giới sa mạc cũng không phải quá xa, chúng ta có thể cho người một con lạc đà, còn có chút nước và đồ ăn, hắn là cũng có thể ra khỏi sa mạc này.”

Vương Liên Hoa lại không lưu tình: “Với thủ đoạn của người cùng sư phụ người giết nhiều người như vậy, hơn nữa tâm địa giết chết sư phụ của người, cũng không cần sợ cái người gì muốn đến hại người đi.”

Hai người giảng đến đây, tiểu Ngũ trong lòng vừa vội vừa tức tạm thời không chấp, Viên Đức sắc mặt cũng không khỏi thay đổi nhất biến, thậm chí chính mình sao bắt cấn như thế. Thiếu niên này mặc dù giống như thập phần khờ dại thành khẩn, nhưng cũng vẽ đường cho hươu chạy giết nhiều người như vậy, mới vừa rồi thủ đoạn giết sư phụ cũng có thể coi là độc ác, chính mình lại thương tiếc thiếu niên này, cũng nên tồn vài phần đề phòng trong lòng mới phải.

Liền cũng có tâm thử thiếu niên này, nhân tiện nói: “Một khi đã như vậy, cũng được, lão nạp cũng còn có chút sự vụ phải làm, tiểu thí chủ ra khỏi sa mạc này, nếu không có nơi đi, thì có thể đến trước tung sơn Thiếu Lâm ở tạm.”

Tiểu Ngũ chỉ cảm thấy miệng phát khổ, vẫn tự mình cố gắng cười nói: “Nam nhi chí ở bốn phương, vì sao phải đến hòa thượng miếu tìm chỗ trú ngụ?”

Vương Liên Hoa cười cười không nói, chỉ dắt một lạc đà, lại đặt một túi nước ở trên lưng lạc đà kia, nói: “Người nhắm thẳng phía đông nam hướng đi, không tới bảy ngày, chắc chắn có thể ra khỏi sa mạc này.” Dứt lời, từ trong lòng ngực rút ra một tấm ngân phiếu: “Ra khỏi sa mạc, chỗ này liền hữu dụng.”

Tiểu Ngũ cười lạnh nói: “Cái này ta có.” Hắn cũng từ trong lòng lấy ra một tấm ngân phiếu ở trước mắt Vương Liên Hoa lung lay thoáng một cái.

Hồng mặc (đỏ đen) như huyết, mắt tựa hoa đào.

Kia một đôi mắt.

Kia hai chữ.

Kia thanh niên tao nhã có chút hèn nhát.

Khổng Cầm.

Bức tranh giống một đạo huyết chú (lời nguyên máu).

Phù hợp với ánh mắt trong suốt mà tàn khốc của tiểu Ngũ, có một loại tươi đẹp mà đau đớn thấu xương.

Vương Liên Hoa đột nhiên lão đảo lui từng bước về phía sau.

Thở dài nói: “Người đi đi.”

Viên Đức: “Hai vị thí chủ, lão nạp cũng phải cáo từ.”

Trầm Lãng chỉ yên lặng vượt cằm ôm quyền nói: “Không tiễn, đại sư bảo trọng.”

Vương Liên Hoa lại mỉm cười, cũng không nói gì.

Mắt thấy Viên Đức thân mình có chút gù lưng giữa đại mạc cát vàng bắt đầu dần dần đi xa, Vương Liên Hoa nói: “Lão hòa thượng này, nhất định không bỏ qua tiểu tử ngoan độc kia. Ta cũng là không rõ, bọn họ làm hòa thượng này đó, nguyên bản hẳn là vượt qua hồng trần, quản rất nhiều tục sự (sự việc trần tục) này nọ làm chi?”

Trầm Lãng nói: “Viên Đức đại sư là người lương thiện từ bi, tất nhiên không đành lòng.”

Vương Liên Hoa cười khổ nói: “Chính là không biết chờ lúc hắn tìm được tiểu tử kia, tiểu tử kia đã chết chưa.” Hắn thân thủ đã nắm một túi da đựng nước, đột nhiên thân thủ nhấn một cái, trên túi đột nhiên bắn ra một tia ngân tuyến giống như thủy tích. Hắn có chút giống như sâu nảo nhìn xem, nói: “Không biết thời điểm chúng ta chết, tiểu tử này đã chết chưa.”

Trầm Lãng thân thủ tháo túi nước kia ra, mặc cho dòng nước tràn quý giống như sinh mệnh đích chảy xuống, chảy vào cát đất khô cạn, nháy mắt liền biến mất không thấy. Vương Liên Hoa cũng lặng lẽ nhìn hành động của y, không nói được một lời.

Hai người hay là điên rồi phải không?

Trầm Lãng duỗi nắm tay trước mặt Vương Liên Hoa: “Có lẽ trong túi nước này đó, đều có vật như vậy.”

Trên tay của y là một ngân châm rất nhỏ, mũi nhọn còn mang theo chút màu xanh. Thời gian túi nước bị châm này xâm nhập không quá ngắn, toàn bộ độc lại chưa hòa tan vào nước xong, có thể thấy được độc tính mãnh liệt.

Vương Liên Hoa đưa tay đến.

Trầm Lãng nghĩ hắn muốn lấy đi mai châm trên tay y đích, không ngờ bàn tay tinh tế trắng nõn kia, lại nhẹ nhàng cầm bàn tay của hắn.

Y nghi hoặc nhìn mặt hắn, lại nhìn thấy một đôi mắt giống như hoa đào kiều mị, không tự chủ muốn tách khỏi, cổ tay lại cứng ngắc không thể chuyển động, giống như bị ánh mắt kia cấp định (quy định sẵn).

Vương Liên Hoa đột nhiên hỏi y một vấn đề tựa hồ hoàn toàn không nên hỏi vào lúc đó: “Người đến tột cùng có hay không hối hận?”

Hối hận cái gì?

Là hối hận đáp ứng cùng hần đi?

Hay là hối hận cùng hần đối mặt tử vong không thể biết tương lai?

Trầm Lăng không trả lời.

Y đột nhiên liền nhớ lại Chu Thất Thất gương mặt xinh đẹp xuân hoa, thanh lệ dung mạo không hề suy.

Tinh Nhi trẻ con cười ngây ngô, thân thủ gọi “Phụ thân” .

Mỗi khi nghĩ tới tình cảnh như vậy, luôn khiến trong lòng y bắt đầu ảm áp sáng ngời lên.

Giống như cái loại cảm giác mỗi một mà thoải mái của khách tha phương lưu lạc nhiều năm về đến quê hương, xa xa trông thấy nhà mình ngọn đèn màu vàng trên tiểu lâu (gác nhỏ).

Vốn nên là như vậy.

Có thể hiện tại trước mắt y chỉ có hần.

Thiếu niên hắc y gầy yếu, tựa như mộng cũ năm đó.

Hần không nên mặc hắc y, hồng y của hần, giao hoạt biết bao tươi đẹp biết bao.

Hắc y của hần, có chút tiêu tụy có chút tái nhợt, là một loại đẹp ảm đạm tiêu hồn.

Ánh mắt của hần sáng quắc, khiến người mê hoặc.

Trầm Lăng có một loại cảm giác thỉnh linh xảy ra.

Lúc này vô luận y đối hần nói cái gì, hần đều sáng tỏ , từ trong đáy lòng, đều sáng tỏ.

Y biết hết thấy hàm nghĩa của ánh mắt hần, chỉ cần y nói cho hần biết, hần liền tin tưởng.

Chính là hần lời nổi lên môi, chính là y cái gì cũng không nói.

Vương Liên Hoa bình tĩnh mỉm cười nắm lấy từ lòng bàn tay của y kéo đi.

Hai người đều làm bộ như không nhìn đến trên bàn tay tế bạch lưu lại vết ngón tay màu đỏ nhạt.

“Chúng ta đi tìm nguồn nước.” Thanh âm của Vương Liên Hoa nghe tựa như có một chút than nhẹ, “Cũng không thể, giống như tiểu tử kia sớm chết khát ở chỗ này.”

33. Chương 33

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Hai người cũng không hướng đi xa, chính là lập tức đến trước xe.

“Tứ Nương, sắc trời không còn sớm, nên thức dậy.”

Tứ Nương không trả lời. Người ngất xỉu lại như thế nào hội trả lời?

Vương Liên Hoa cười hì hì nói: “Tại hạ vì làm cho công hiệu của dược phát tác nhanh một chút, giải khai mấy chỗ yếu huyết của Tứ Nương, cộng thêm viên quy nhân dưỡng khí vốn tăng cường tinh khí của người, nếu nói Tứ nương còn hôn mê, tại hạ thật sự không tin, thỉnh Tứ Nương tự mình tỉnh lại đi.”

Trầm Lăng nói: “Chúng ta mặc dù không biết Viên Đức đại sư lúc lên xe ra sao, Tứ Nương ít nhiều, cũng nên báo chúng ta biết người trong xe, nhất định không phải Thạch Tĩnh Viễn, cũng không phải nhân vật tà đạo, nếu không sáng suốt... không chừng Tứ Nương lại bị điểm ở yếu huyệt, như thế nào không rên lên một tiếng mà diễn tiếp trận kịch này?”

Tứ Nương vẫn không tỉnh, hơi thở thâm trầm kéo dài, giống như thật sự ngủ say.

Trầm Lăng cười khỏ nói: “Tứ Nương, mau đứng dậy mang chúng ta đi tìm nguồn nước.”

Vương Liên Hoa liếc mắt nhìn Trầm Lăng, nhìn nhìn lại Tứ Nương, đột nhiên cười nói: “Trầm đại hiệp, ta có biện pháp kêu nàng tỉnh, chính là người tốt nhất tạm lánh một chút.”

Trầm Lăng mỉm cười, cũng không nói cái gì, quay đầu tránh ra.

Sau đó liền nghe được lời Vương Liên Hoa đối Tần Tứ Nương nói.

“Cường gian người hảo không?”

Tứ Nương thời điểm đứng dậy, quần áo tán loạn, hình dung chật vật, trong đôi mắt lộ vẻ tức giận.

Vương Liên Hoa phi thường thưởng thức nhìn nàng cười: “Ta chưa từng thấy qua nữ nhân tới tuổi này rồi còn có thể sợ cường gian.”

Tứ Nương mặt cổ nén nhịn không nói lời nào, nhìn đến Trầm Lăng chậm như rùa từ cách đó không xa thoảng trở về, không khỏi chữ ằm lên: “Thế mà người ngày thường còn làm ra vẻ khiêm khiêm quân tử (ý mỉa mai đạo đức giả)!”

Trầm Lăng cười khỏ trả lời: “Tứ Nương nếu không mang chúng ta đi tìm nguồn nước, chỉ sợ tại hạ ngay cả người sống cũng làm không được, càng đừng nói chi đến làm khiêm khiêm quân tử.” (chuẩn =]]z)

Tứ Nương trừng con người nhìn nói: “Ta không phải cũng không có nước uống sao? Ta còn không sợ người sợ cái gì?”

Trầm Lăng thở dài: “Tại hạ quả thật phi thường không ngờ thời điểm khát đến hấp hối không hề có sức phản kháng, lại bị người khác lấy đi.”

Vương Liên Hoa nhìn Tứ Nương khẻ cười nói: “Cũng không biết lần trước bộ quần áo ‘Sa độn’ kia vá được rồi chưa.”

Tứ Nương quay đầu đi chỗ khác không để ý tới hắn, Vương Liên Hoa cũng không lưu tâm, chính là mỉm cười.

Thời điểm có nước, vẫn hội ngẫm lại lộ trình về sau còn dài, cũng có thể nhất thời nhẫn nại chịu đựng khát khô.

Tựa như kẻ có tiền cũng không vội tiêu tiền.

Nhưng chuyện đã không còn nước là thực, so với khát khô thật sự càng thêm giày vò người.

Đương nhiên còn có đói bụng.

Lương khô cũng không thể ăn, bởi vì ăn lại càng khát. (tội nghiệp =]])

Vừa mới bắt đầu ngày đầu tiên, Tứ Nương nằm ở trong xe, trừ chỉ phương hướng cho bọn hắn ra, cũng không nói lời nào, càng không động, này vốn là biện pháp duy nhất tránh cho thể lực tiêu hao.

Tiếp một ngày, tinh thần tốt nhất ngược lại là nàng. Hơn nữa Tứ Nương trước đây sinh tồn ở sa mạc đã thành thói quen, sự chịu đựng ngược lại thắng Vương Liên Hoa trước sau như một sống an nhàn sung sướng.

Vì thế sáng sớm hôm sau Trầm Lăng đặt Tứ Nương trên lạc đà, kêu Vương Liên Hoa đứng ở trong xe.

Tứ Nương biến sắc: “Ta mới biết được nam nhân có thể so với nữ nhân còn gầy yếu hơn.”

Trầm Lăng nhìn nàng thẳng thở dài: “Ta cũng vậy mới biết được nữ nhân có thể so với nam nhân càng mạnh tráng hơn.” (chỉ được cái bênh vợ =]])

Vương Liên Hoa hì hì cười: “Trên đời có người muốn mất (thể diện) không muốn sống, đáng tiếc ta cũng không phải.”

Lại tiếp một ngày, Tứ Nương quả nhiên có chút kiềm chế không nổi.

Dưới chỉ dẫn của nàng, lúc chạng vạng, ba người tìm được một chỗ ôn sa (vùng cát ẩm).

Tuy rằng chỉ có một chút hơi nước, cũng đã quá đủ làm người sống sót.

Đầu lưỡi liềm mạng hút hơi nước trong hạt cát thăng đến khi run lên, miệng đầy mỗi một khô khốc, khiến người ngay cả khí lực há mồm nói chuyện cũng không có.

Bộ dáng lúc ghé vào địa đạo đúng là nhìn không được, khí phách của anh hùng mỹ nhân có hay không có, làm sao còn có người đi quan tâm nó. Không thay đổi chính là khoe môi một mặt mỉm cười lạnh nhạt, giống như trừ điều đó ra, đã không có biện pháp gì tốt để đối mặt với khốn cảnh trước mắt.

Ngày thứ ba không tìm được ôn sa.

Ngày thứ tư cũng không có.

Vương Liên Hoa có chút hỗn hển.

“Có ôn sa tất có mạch nước, không có lý gì trong vòng phạm vi hơn mười dặm, chỉ có một chỗ như vậy. Trừ phi người ý định làm chúng ta suy sụp.”

Tứ Nương cười lạnh không nói lời nào.

Vương Liên Hoa nhìn thẳng nàng, trong ánh mắt như tuyết là ánh đao, khiến nàng tại trong sa mạc nóng như thiêu đốt, cũng có thể dả khởi rừng mình.

“Tứ Nương, người không nên ép ta.”

Trầm Lăng không nói gì, y quyết định giảm bớt khí lực nói chuyện.

Trong ba người, y vốn là thể lực tốt nhất, nhưng y cũng là nghỉ ngơi ít nhất, là người mệt nhọc nhất. Ở trong sa mạc, võ công cái thể như thế nào, khi đối mặt với tự nhiên vô tình thì cũng là không chịu nổi một kích, có thể làm chỉ có quý trọng tánh mạng của mình thôi.

Tứ Nương nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn Vương Liên Hoa.

Vương Liên Hoa thân thủ nhất xé, xé rách một bên ống tay áo của nàng.

Tứ Nương cười lạnh nói: “Người nghĩ muốn cưỡng gian ta sao? Ta sợ người hiện tại ngay cả khí lực cưỡng gian cũng không có.”

Vương Liên Hoa cũng cười lạnh nói: “Đáng tiếc tại hạ một chút cũng không nghĩ muốn ở trên người Tứ Nương lãng phí tinh lực.” Hắn ngừng lại một chút, tiện đà hỏi: “Tứ Nương còn nhớ hay không Minh Hư cùng Tiểu Ngũ?”

Tứ nương không nói.

Vương Liên Hoa không nhanh không chậm nói: “Tứ Nương khi đó giống như là bị điểm thủy huyết(huyết ngủ)? Cũng đừng lo. Tại hạ chỉ là muốn nói cho Tứ Nương, máu người, cũng có thể uống. Lại còn có thể uống đến vài ngày. Không những máu người có thể uống, thịt người cũng có thể ăn, đơn giản so với thịt miêu tái tệ hơn một chút, bất quá chấp nhận một chút, thật cũng có thể nuốt vào miệng.”

Lời nói phen này khinh miêu đậm tả – nhẹ nhàng băng quơ, Tứ Nương thẳng nghe được toàn thân phát run, lại vẫn gắt gao cắn răng mạnh mẽ cười nói: “Ngay cả cầm thú cũng sẽ không cắn đồng loại.”

Vương Liên Hoa vẻ mặt bật cười: “Nhân bản phi cầm thú (con người vốn không phải cầm thú), làm sao cần lấy luật của cầm thú tự ràng buộc? Tứ Nương, tại hạ lời nói có đúng không?”

Hắn một bên mỉm cười, một bên lấy ra đao.

Đao phi thường thanh tú, dịu dàng màu đỏ nhạt.

Sống dao nhẹ nhàng áp sát tại cánh tay trắng nõn của Tứ Nương trượt xuống, lướt qua liền nổi lên một mảnh rung động rất nhỏ—trên da thịt trơn nhẵn, đột nhiên bốc lên khối hạt thật nhỏ (nổi da gà ý =.). Tứ Nương thực vì nàng thật sợ hãi mà xấu hổ, nhưng không cách nào ngăn chặn phản ứng sinh lý không tự chủ này được. Dao kia lại giống như chồng ghẹo ở trên cánh tay quang lỏa của nàng du dờ, một chút cũng không có ý tứ chặt bỏ đi. Tứ Nương không khỏi giận kêu lên: “Người muốn chém liền chém, còn chờ gì nữa?”

Vương Liên Hoa nói: “Ta đang đợi.”

Tứ Nương không hỏi lại hấn chờ cái gì.

Bởi vì hấn chờ người đến.

Nàng chờ cũng chờ người tới.

Hấn chờ người lại không phải chính là người nàng chờ sao?

Tần Tứ Nương hiện tại đã muốn hoàn toàn quên đao phong ở trên cánh tay của nàng.

Nàng thầm nghĩ xông lên phía trước, hai bàn tay đục lỗ trước ngực người này, sau đó ở trong lòng hấn khóc rống một hồi.

Trầm Lăng nhìn người tới, không khỏi lắc đầu nói: “Nguyên lai là người.”

Người nọ thần nhiên ôm quyền nói: “Đúng là tại hạ.”

Trầm Lăng cười nói: “Lan châu từ biệt, các hạ hiện tại tinh thần thoát nhìn rất tốt.”

Đây không phải là Đồng Thiếu Anh thì còn là ai?

Đồng Thiếu Anh ha ha nói: “Làm sao, thoáng so với Trầm đại hiệp cùng Vương công tử hảo một chút mà thôi. Quy tức công (công phu giấu hơi thở) trừ giả chết ra, cũng có thể khiến thân thể người hô hấp vận chuyển thay đổi chậm, có lợi về điểm bảo tồn thể lực.”

Trầm Lăng cười nói: “Lại không biết hiện tại thân phận của các hạ là võ quán Đồng huynh đệ? Là thương nhân bán tàng bảo đồ? Hay là bang chủ của Minh Sa bang?”

Đôi lời của tác giả:

Mai một được thêm thời gian nghỉ về nhà hưởng phúc
trong lúc nghỉ dài hạn có thể sẽ không có gì đổi mới

~

Lén lút đi đi

~

34. Chương 34

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Đồng Thiếu Anh đáp phi sở vấn (hỏi một đằng trả lời một nẻo): “Nước trong cùng thức ăn đều chuẩn bị tốt, Trầm huynh, Vương huynh, thỉnh.”

Vương Liên Hoa hai hàng lông mày nhất khiêu (lông mày nhướng lên giống ‘nét hất’ trong thư pháp á ->), cười nói: “Đồng huynh, người khả nghe Ba Tư thương nhân kể qua câu chuyện cổ ‘Đăng Yêu’ chưa?” (yêu quái cây đèn – truyện cây đèn thần ý =.)

Thấy Đồng Thiếu Anh im lặng không đáp, Vương Liên Hoa vừa cười nói: ” Chuyện xưa kia kể rằng có một yêu quái ở trong cây đèn, pháp lực vô biên, có thể thỏa mãn bất cứ tâm nguyện gì của thế nhân. Chủ nhân của cây đèn có thể mệnh lệnh Đăng Yêu này để sai khiến hắn. Đồng huynh, người nói nếu có người nhặt được cây đèn này, lại chỉ sai khiến Đăng Yêu kia một lần rồi đem cây đèn này vứt bỏ, chẳng lẽ không phải là ngu không ai bằng?”

Đồng Thiếu Anh chỉ nói: “Chuyển biến tốt xấu gì vốn cũng là quân tử chi đức.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Đáng tiếc tại hạ cũng không phải quân tử.” Hắn đảo mắt thấy Tứ Nương liếc mắt một cái, lập tức ha ha cười nói: “Đăng Yêu, có đem nước trong cùng lương thực đến không?”

Đồng Thiếu Anh vỗ vỗ tay.

Sau lưng còn liên miên đột nhiên xuất hiện vài hắc y tráng hán (khỏe mạnh) dẫn theo lạc đà. Lạc đà cường tráng mà cao lớn, bộ lông thuận hoạt (suôn và trơn bóng), không hề có tỳ vết nào, yên ngựa loại tốt nhất còn buộc hồng trù (lụa đỏ) vô cùng tiên diễm, sáng sáng ánh vào hai mắt, khiến người tinh thần rung lên. Trên lưng mỗi con lạc đà đều thò vài túi hồng thủy (túi đựng rất nhiều nước), theo nhịp bước di chuyển có chút dao động.

Vương Liên Hoa liếm liếm đôi môi khô khốc, quay đầu nhìn nhìn Trầm Lăng. Trầm Lăng lại thần nhiên mỉm cười, vẫn không xuất hiện thần sắc thập phần khát khô cổ, chỉ hướng Đồng Thiếu Anh nhẹ nhàng thi lễ.

Đồng Thiếu Anh nói: “Thả Tứ Nương, nước trong cùng lương thực này liền thuộc về hai vị, từ nay trở về sau, không liên quan với nhau.”

Vương Liên Hoa nói: “Nếu ta không tha, lại muốn nước trong cùng lương thực này, thì như thế nào?”

Tứ Nương rốt cục kiềm chế không được, cười lạnh nói: “Người nếu quá mức tham lam ngoan độc, chúng ta cũng tuyệt không hội toại nguyện ý của người.”

Vương Liên Hoa đảo mắt cười nói: “Tứ Nương nếu nói như thế, tại hạ cũng chỉ hảo thả người trở về.”

Đồng Thiếu Anh như trút được gánh nặng thở ra một hơi. Hán tử này liền dắt lạc đà lại, đem túi nước vận chuyển hướng trên xe. Vương Liên Hoa buông Tứ Nương ra, mỉm cười nói: “Tứ Nương thỉnh.”

Tứ Nương hừ lạnh một tiếng, cũng không nhìn tới hắn, lập tức hướng Đồng Thiếu Anh mà đi, tới trước mặt hắn, đột nhiên quay người lại, trong tay liền hơn một phen tiểu tiễn (mũi tên nhỏ). Chỉ nghe nàng cười lạnh nói: “Nếu ta hiện tại đem túi nước kia bắn thủng, các hạ lại làm như thế nào?”

Vương Liên Hoa thần nhiên cười nói: “Không lo như thế.”

Tứ Nương cắn răng một cái, liền muốn cầm tiễn trong tay bắn ra. Chân khí mãnh liệt xuất ra, lại cảm thấy tay chân vô lực, trong miệng ngọt ngọt, thế nhưng phun ra một vũng máu!

Đồng Thiếu Anh sắc mặt đại biến, thầm nghĩ Vương Liên Hoa chính là sử dụng Đại Hành Gia độc, mới vừa rồi thấy Tứ Nương hết thấy như thường, nhưng lại cũng không nghĩ nhiều, thật sự là cực kỳ vô ý. Như muốn trách cứ, nhưng cũng là Tứ Nương trước đây muốn hủy túi nước của hắn, không khỏi sắc mặt trầm xuống nói: “Không nghĩ Vương công tử cũng lưu lại thủ đoạn.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Vừa vào sa mạc, tại hạ liền cho Tứ Nương ăn đan dược, Tứ Nương chẳng lẽ quên?”

Tứ Nương làm sao còn nói cho ra nói. Viên đan dược kia nàng trước kia hoài nghi cũng không phải là độc vật, chính là Vương Liên Hoa nói dối nàng bảo nàng không cần hành động thiếu suy nghĩ mà thôi. Lúc sau hồi lâu thân thể cũng không phản ứng gì, Tứ Nương liền thừa dịp thấy trò Minh Hư cướp xe, cố ý bị độc tiễn kia bắn bị thương. Phải biết nếu nguyên lai liền đã trúng độc, lúc này hai loại độc điều hòa, cũng dung

nap lẫn nhau, ngày ấy đã được Vương Liên Hoa giải, nàng liền lại yên tâm, không nghĩ hôm nay lúc này thế nhưng độc phát!

Đồng Thiếu Anh thân thủ đỡ lấy Tứ Nương, trên vẻ mặt kia, ngạn ngữ sao có thể hình dung.

Vương Liên Hoa cười nói: “Thay Tứ Nương giải độc, rất dễ dàng, đồng huynh làm gì khấn trương như thế.”

Đồng Thiếu Anh mặt lạnh lùng nói: “Sau khi giúp Tứ Nương giải độc, tại hạ thề tuyệt không gây chuyện với nhị vị.”

Vương Liên Hoa khoát tay nói: “Thề cũng không chắc. Tại hạ bắt quá muốn mời bang chủ giúp chuyện nhỏ này, tìm được cửa vào bảo tàng kia mà thôi.”

Đồng Thiếu Anh cười nói: “Các hạ không sợ ta cũng nhúng tay tranh đoạt?”

Nửa ngày không nói lời nào Trầm Lăng đột nhiên nhân tiện nói: “Đồng huynh nếu có chút ý tranh đoạt, ngày đó như thế nào bán tàng bảo đồ kia? Cái gọi là bảo vật giả, cho tới bây giờ chỉ dạy thế nhân tranh đoạt đầu rơi máu chảy, thực thông minh cũng không cùng. Tại hạ ngày đó cho huynh đài ngân phiếu, vẫn có thể đổi thành tiền mặt, Đồng huynh dừng lại đúng lúc, cũng là cử chỉ sáng suốt.”

Đồng Thiếu Anh trầm ngâm một lát, vuốt cằm nói: “Trầm huynh quả nhiên là người quá thông minh, tại hạ cũng không phải không thể giúp hai vị chuyện này, chính là tại hạ lại chỉ có thể dẫn hai vị tới năm dặm ngoài lối vào, tái đi gần nữa thì không thể. Trong vòng năm dặm gần bảo tàng, chắc chắn phân tranh không ngừng, xin thứ cho tại hạ không muốn tham gia.”

Trầm Lăng cười nói: “Như thế cũng tốt.”

Vương Liên Hoa ở một bên vỗ tay cười nói: “Trầm đại hiệp, người không phải xem ta tiện tốt như vậy, nếu ta nói...” Nói không ra được, Trầm Lăng liền thân thủ nắm bắt tay hắn, chỉ ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói: “Vương công tử, chỉ vì cái trước mắt ngược lại bại sự, khiến hắn không cam lòng, lại phải tính kế khác, chẳng lẽ không phải với chúng ta cũng bất lợi?”

Vương Liên Hoa nói: “Đúng vậy đúng đúng, nhưng nếu xảy ra chuyện rắc rối, người cũng phải gánh vác.” Hắn ngẩng đầu nhìn Đồng Thiếu Anh cùng tần Tứ Nương cách đó không xa, tái cúi đầu nhìn Trầm Lăng nắm bàn tay của mình, không khỏi cười khế. (=||)

“Buồn cười Đấng Yêu này pháp lực tái vô biên, lại cũng đành phải ở trong cây đèn nhỏ an thân. Người gọi hắn làm cái gì, hắn liền làm việc đó, này đến tột cùng là buồn cười hay là đáng thương?”

Sau đó không ngừng bốn ba hành tẩu.

Có Đồng Thiếu Anh, vốn tưởng rằng lộ trình này hội vui vẻ hơn nhiều. Có Minh Sa bang thu xếp hộ tống, mặc dù ở trong sa mạc, chẳng lẽ không nên thập phần thoải mái thích ý sao?

Phái đoàn của Minh Sa bang, bây giờ nhìn không nghĩ là đang trung đại (ý nói đang cường thịnh).

Vài bang chúng của Minh Sa bang, thân mặc áo choàng màu đen cổ xưa, hình dung tiêu tụy gầy gò, mặt đầy vẻ phong sương, trong trí nhớ Trầm Lăng cùng Long Quyển Phong chiến sĩ khí thế trận trượng, thật quá thiên sai địa biệt (nghĩa tương tự như câu một trời một vực).

Đồng Thiếu Anh như nhìn ra nghi ngờ của y, chỉ cười nói: “Minh Sa bang mấy năm qua, phần lớn là đang cùng Long Quyển Phong vật lộn, đã muốn thập phần hao tâm tổn sức. Thật phải nói là việc cướp tiền, làm cũng không được nhiều lắm. Long Quyển Phong xưng bá sa mạc vài thập niên, tài vật gom góp được nghe nói bị quân sư của Long Quyển Phong mang đi, giấu đến nơi bí mật nào đó, vẫn chưa rơi vào trong tay chúng ta.”

Thấy Đồng Thiếu Anh nói đến Kim Vô Vọng, Trầm Lăng trong lòng khẽ động, lại chỉ nói: “Minh Sa bang lực lượng mới xuất hiện, tất là có khả năng hơn người.”

Đồng Thiếu Anh cười khổ nói: “Làm sao có cái gì hơn người, bờ biển lớn người lại lặn xuống nước bắt cá, đứa nhỏ ở sa mạc tự nhiên cũng hiểu được càng nhiều phương pháp sinh tồn trong sa mạc mà thôi. Nếu muốn ta chọn, thật đúng là nguyện ý sống ở nơi tiểu kiều (cây cầu nhỏ) nước chảy, Yên Vũ Giang Nam,

không muốn cái gì chỗ hơn người.” Hấn nguyên bản chỉ muốn khách sáo, cũng không lưu ý nói một chút ý nghĩ trong lòng của mình, không khỏi rùng mình.

Lại lập tức có bàn tay mềm ôn nhuỷn tế hoạt nhẹ nhàng cầm tay hấn, vừa xoay đầu liền thấy Tứ Nương vẻ mặt mỉm cười quan tâm, vội vàng quay về vẻ tươi cười.

Vương Liên Hoa thấy tình hình vậy, nhưng trong lòng cười thầm.

Chỉ nghe Đồng Thiếu Anh cất cao giọng nói: “Phách Đầu Phong (núi chém đầu) tới rồi.”

Trong tảng bảo đồ kia, đích xác có dấu hiệu hình sơn, mà đường dẫn chính là qua bên trong núi lúc ấy hai người trong lòng còn có chút nghi hoặc. Người nói sa mạc mờ mịt này, tại sao lại có thanh sơn? Đã là có sơn, như thế nào lại có khả năng xuyên qua sơn. Lúc này vừa thấy, mới biết đây là một chỗ sơn trạng nham thạch cao lớn, giống như thiên địa nhô lên ngạo nghễ dựng đứng trên sa mạc. Chung quanh cũng có thạch trận lớn nhỏ không đồng nhất, cũng là ngăn chặn hướng đi phía tây.

Mà thạch phong (núi đá) này, vị trí phía dưới vỡ ra mở ra một đường, người có thể vừa vịn nương mình tiến vào, cũng không thể tái có động tác gì. Hướng trong vừa nhìn, trong động một mảnh hắc tiêu tiêu.

Trầm Lãng nói: “Không biết nơi này vì sao tên gọi là Phách Đầu Phong kì quái như vậy?”

Đồng Thiếu Anh nói: “Điều này cũng từ bang chúng trong sa mạc thuận miệng gọi, chỉ vì một đoạn chuyện cũ.”

Trầm Lãng nói: “Nguyện nghe rõ ràng.”

Đồng Thiếu Anh nói: “Ngày đó nghe nói có một vị hiệp khách, bị đạo tặc trong sa mạc dồn đến đó, không có chỗ tránh, chỉ phải ẩn thân trong thông đạo (đường qua lại) của thạch phong này. Mà những đạo tặc đó sau khi đuổi vào, chỉ thấy một mảnh tối đen, đưa tay không thấy được năm ngón, cũng không có tiếng động của vị hiệp khách này, vừa định rời khỏi, không nghĩ thông lộ này mặc dù hẹp, trên đỉnh lại thập phần rộng lớn, hiệp khách kia liền ẩn thân tại trên đỉnh, vừa nghe đạo tặc đuổi tiến, liền từ trên xuống dưới đem đạo tặc mỗi người đánh chết. Chỉ vì tiền lộ này quá hẹp, đạo tặc không thể nhúc nhích, nhất thời óc văng tung tóe, bởi vậy mọi người liền xưng nơi này là Phách Đầu phong.”

Vương Liên Hoa định thần nhìn lên, cười nói: “Lại không biết bên trong có người hay không, ẩn ở nơi nào chờ phách đầu chúng ta?”

35. Chương 35

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Đồng Thiếu Anh cười nói: “Vương huynh không phải là sợ tại hạ ở bên trong có mai phục? Vốn Vương huynh bảo tại hạ tiến đến đây, tại hạ lại như thế nào tính toán trước?”

Vương Liên Hoa vòng vo đảo mắt nói: “Động này khu vực hắc ám nguy hiểm, chỉ cần ta và người, Trầm huynh bốn người đi vào thì có thể, để tránh phát sinh sự cố địa thế rối loạn đầu. Nơi này đương nhiên Đồng huynh so với tại hạ quen thuộc hơn. Như vậy đi, Đồng huynh đi trước, Trầm huynh theo sau, sau đó đó là Tứ Nương, tại hạ đi sau cùng.”

Đồng Thiếu Anh tự cười nói: “Vương huynh nếu nói như thế, tại hạ cùng với Tứ Nương liền tòng mệnh.”

Vương Liên Hoa vốn đã nghĩ đến Đồng Thiếu Anh có thể giở trò đối hấn cùng Trầm Lãng hai người xuống tay, nếu là Trầm Lãng bị mai phục, hấn liền có thể dùng thế lực bắt ép Tứ Nương uy hiếp Đồng Thiếu Anh, mà vị trí cuối cùng, vốn là vị trí an toàn nhất. Một cái sắp xếp tự vô cùng đơn giản, kì thực thập phần nhanh nhẹn linh hoạt. Nhưng Đồng Thiếu Anh này như thế liền sáng khoái đáp ứng, trong lòng hấn liền lại tồn ba phần nghi hoặc. Nhưng việc này vốn là chính mình đề nghị, hấn cũng không hảo nói cái gì nữa.

Trầm Lãng nói: “Đồng huynh đã biết nơi này nguy hiểm, lại không biết chuẩn bị vật chiếu sáng?”

Đồng Thiếu Anh cười khổ nói: “Tại hạ vì Tứ Nương vội vàng mà đi, làm sao nghĩ được nhiều. Bên trong đại mạc này, ánh lửa nhẹ cũng dẫn đến sát khí, cho nên cũng không bị bó đuốc, hỏa chiết thật có mấy cái, cũng đành chấp nhận này dùng thôi.”

Trầm Lãng làm sao nhìn không ra hắn là cố ý làm như thế, nhưng thật ra cũng không vạch trần, chỉ là nhắc nhở chính mình âm thầm cẩn thận. Bọn họ mỗi người cầm một cái hỏa chiết, Đồng Thiếu Anh cũng không dây dưa, chỉ đối người đằng sau phân phó vài tiếng, sau khi bảo đảm bọn họ ở tại chỗ, bản thân liền dẫn đầu đi vào động khẩu của thạch phong kia.

Đồng Thiếu Anh đốt một cái hỏa chiết trong tay, ánh lửa toả ra chiếu vào thạch bích (vách đá) đen thui lúc sáng lúc tối. Thạch động này quả thật giống như lời hắn nói, con đường vào chật hẹp, trên đỉnh rộng lớn, nếu có người mai phục ở đỉnh, thật khiến người khó lòng phòng bị.

Thạch lộ (con đường đá) này cũng không phải rốt cuộc thông suốt, mà có khúc rất quanh co, may mà cũng không có ngã rẽ. Hành tẩu một đoạn đường, Đồng Thiếu Anh trong tay khúc chiết cháy hết, nhân tiện nói: “Hỏa chiết của tại hạ đã cháy hết, xin hãy Trầm huynh đốt lửa.”

Tứ Nương nói: “Không biết này hỏa chiết đủ dùng hay không? Lúc này đường thập phần bằng phẳng, sao không để lúc nguy cấp hắn dùng?”

Trầm Lãng nói: “Tuy nói như thế, nhưng một đường này, cũng không biết có chỗ nào gian nguy, vẫn là trước hết đốt lên đã.” Y đem hỏa chiết lấy ra tiện tay giơ lên, lại đột nhiên sững sốt.

Hỏa chiết kia không thể đốt lên.

Đồng Thiếu Anh cười nói: “Nếu Trầm huynh muốn dự trữ, thì đốt của Tứ Nương đi.”

Tứ Nương cười nói: “Nguyên lai hay là Trầm đại hiệp muốn giấu lúc nguy cấp dùng.”

Trầm Lãng cười khổ nói: “Tứ Nương, Đồng huynh, hai vị tự mình gây chuyện, lại việc gì phải thế?”

Vương Liên Hoa nghe vậy trong lòng cũng thập phần không yên, tuy biết việc này nhất định là hai người kia giở trò, nhưng Đồng Thiếu Anh cũng quả thật giảo hoạt hay thay đổi, không biết hắn làm ra thủ đoạn gì. Rốt cuộc hỏa chiết trong tay mình có châm hay không? Vừa nghĩ nhân tiện nói: “Hai vị nếu nói như thế, kia tại hạ dùng trước.” Hắn đoán chắc hỏa chiết của Tứ Nương nhất định có thể dùng, từ trên người nàng lấy cũng có thể dễ như trở bàn tay, không bằng chính mình dùng thử xem có thể dùng được hay không.

Dương tay run lên, thấy ánh lửa lại một lần nữa cháy, mới thở ra một hơi.

Chính là Vương Liên Hoa đi ở cuối cùng, trong tay ánh lửa kia tất nhiên không quá chiếu rõ ràng phía trước, nhưng với tính khí của hắn, lại như thế nào đồng ý giao hỏa chiết cho người khác. Hắn tự nghĩ Trầm Lãng đi ở sau Đồng Thiếu Anh, nếu trúng mai phục của Đồng Thiếu Anh cũng trốn không thoát.

Bốn người tiếp tục đi được một đoạn đường lúc sau, Đồng Thiếu Anh vui vẻ nói: “Sắp đi ra ngoài rồi.”

Trong động dòng khí yên lặng giống như có chút lưu động, nghĩ là cách cửa động không xa.

Bỗng nhiên một trận gió kéo tới, Vương Liên Hoa muốn thân thủ bảo vệ ngọn lửa, cũng đã không kịp.

Bên trong huyệt động này, không thể có kinh phong (gió mạnh) như vậy?

Vương Liên Hoa khí cực, nói: “Đồng huynh, hành động này là ý gì?”

Đồng Thiếu Anh nghi hoặc nói: “Vương huynh, hỏa chiết đốt xong rồi, sao lại trách ta?” Có lẽ là tiếng vọng của thạch bích huyệt động, hắn lúc này nói chuyện thanh âm nghe đúng là đình tai nhức óc.

Vương Liên Hoa cả giận nói: “Nếu không phải ngươi giở trò, huyệt động không gió này tại sao lại có gió?”

Đồng Thiếu Anh nói: “Vương huynh tự đốt hỏa chiết, tại hạ đi ở phía trước đường cũng thấy không rõ, như thế nào lại giở trò?”

Tứ Nương cũng thốt lên: “Chính ngươi bức chúng ta cùng ngươi đi, rồi lại đối chúng ta chọn tam lấy tứ, chính mình đi ở phía sau đốt lửa, vất vả đến phía trước cũng thấy không rõ, còn quay lại vạ bảo người khác

giở trò, không biết là đạo lý gì?” Nàng vốn không phải phụ nhân mạnh mẽ, lúc này lại tức giận hoàn thành, nói không ngừng: “Giải được của ta cũng ở trong tay người, người sợ cái gì? Trầm đại hiệp cũng không như người chứa nhiều oán giận...”

Trầm Lăng thấy tình thế thay đổi, trong lòng vốn cảnh giác, lúc này một mảnh hắc ám, hai người kia lại cố ý lớn tiếng nói chuyện, thật sự thập phần khả nghi, nào dám khinh suất, cũng không nghe bọn hắn tranh luận, chỉ chú ý động tĩnh tiếng vang bốn phía, theo tiết tấu bước chân của Đồng Thiếu Anh mà đi.

Đồng Thiếu Anh nói: “Tứ Nương, người đốt hỏa chiết của người đi, đã cách cửa động không xa, cũng không quá nhiều cản trở.”

Tứ Nương cười lạnh nói: “Hắn đổ tội chúng ta dập tắt lửa của hắn, ta không đốt.”

Vương Liên Hoa làm sao quan tâm hắn, duỗi tay ra về phía trước chớp tới, Tứ Nương liền ở phía trước hắn, thông đạo đã hẹp, vốn tuyệt không có phương pháp bắt lấy, thế nhưng lại nhào về một khoảng không, mà lúc này phía trước đột nhiên truyền đến nhất thanh muện hưởng (một thanh âm cộng hưởng), không khỏi trong lòng hoảng hốt, lập tức dừng bước, làm sao còn dám đi tới.

Mà thanh âm trầm đục này, đúng là Trầm Lăng phát ra.

Nguyên lai Trầm Lăng chỉ nghe phía trước Đồng Thiếu Anh tiếng bước chân trầm ổn, vì thế cũng không thả lỏng cước bộ, không nghĩ một bước dẫm phải khoảng không, nhất thời thân thể bụng dưới cấp tốc đau quặn, vội vàng đề khí ngưng thần (vận khí tập trung tư tưởng), không nghĩ khe rãnh này lại sâu thẳm như vậy, lúc rơi xuống mặt đất, huyết khí vẫn cuộn cuộn như cũ, oa lên một tiếng liền phun ra một vũng máu!

Vương Liên Hoa vốn vừa vội vừa tức, cộng thêm ba phần lo lắng, nghe thấy Trầm Lăng một tiếng này, liền hiểu được Trầm Lăng đã trong bẫy, tựa hồ còn bị trọng thương, trong lòng hoảng loạn cực kỳ, thiếu chút nữa đứng thẳng không được, lại không biết hai người này còn muốn tính kế gì, vì thế cũng nín thở bất động, lắng nghe tiếng động chung quanh.

Hắn bất động, hai người kia cũng không nói không động đây, giống như san lấp đất đai biến mất vô thanh vô tức. Khả Tứ Nương dù sao võ công cũng kén hơn nhiều so với ba người bọn họ, mới nửa khắc đồng hồ, liền lộ tiếng động hô hấp, tại trong huyết động yên tĩnh hết sức rõ ràng. Vương Liên Hoa nghe được rành mạch, liền cười lạnh nói: “Đồng huynh, việc đã đến nước này, xin hãy nói thẳng đi.”

Tiếng hít thở kia, không ngờ nghe không được.

Vương Liên Hoa nói: “Các người cần phải suy nghĩ rõ ràng, ta có thể chờ, Tứ Nương chờ lại nguy.” Hắn hì hì nở nụ cười một tiếng, nói: “Ta đếm tới ba, các người nếu không đốt hỏa chiết kia, ta liền hủy giải được giải độc cho Tứ Nương, các huynh đệ của người có lẽ sẽ tới giúp người chiếu cố, bất quá không nghi ngờ gì nữa Tứ Nương chắc chắn phải chết.”

Hắn cũng không quan tâm đối phương lên tiếng trả lời hay không, chỉ đếm: “Nhất, nhị...”

“Sát” một tiếng, ánh lửa liền sáng lên.

Vương Liên Hoa lúc này mới nhìn rõ tình trạng trong động. Nguyên lai phía trước lại là một thâm huyết thật lớn, chừng sâu hơn mười trượng, đối mặt vách đá dựng đứng. Mà trên đỉnh thạch lộ vốn rộng lớn, Đồng Thiếu Anh cùng Tứ Nương nương thân ở chỗ đó. Đây thì thật thôi rồi, tới trên thạch lộ lại có một người nằm sấp trên mặt đất đá, trượt đi không tiếng động, trong tay nắm chặt một bả loan đao (đao cong), cách hắn cũng bất quá hơn một trượng, nếu tái chậm một chút, chỉ sợ người nọ đã sớm nhào đến, chính mình chỉ chú ý đằng trước, chỉ sợ khó tránh khỏi cũng bị hắn gây thương tích, nghĩ đến đây càng thêm toát ra một phen mồ hôi lạnh, tâm thần kêu nguy hiểm thật. Tái tập trung nhìn vào, người nọ đúng là “Sa độn” ngày ấy, hắn một thân tể hoạt không dấu vết của “Sa ngư y” ở trong cát còn có tiếng vang rất nhỏ, tại trên đường lộ bóng loáng trượt đi, thì lại thật vô thanh vô tức.

Vừa xem xét rõ ràng tình hình bốn phía, Vương Liên Hoa liền cười nói: “Các vị, thỉnh cứu Trầm huynh lên đã, tuy rằng y luôn là người rơi vào mai phục, ta lại cũng không thể mặc kệ y.”

Đồng Thiếu Anh cười nói: “Vương huynh lời ấy sai rồi, Trầm huynh rơi vào mai phục, nhưng trách nhiệm của Vương huynh cũng không thể trốn tránh nha.”

Vương Liên Hoa biến sắc nói: “Xin chỉ giáo?”

Đồng Thiệu Anh nói: “Lúc trước thứ tự hành tẩu do Vương huynh quyết định, Vương huynh người như vậy, sao lại có thể không đi ở cuối cùng được chứ? Lúc tại hạ dập tắt hỏa chiết thứ nhất, hỏa chiết của Trầm huynh đã không thể dùng, vốn nên dùng của Tứ Nương, chính là Vương huynh bản thân lại sợ không chịu đốt, liền đốt của mình trước. Với tính tình của Vương huynh, đương nhiên cũng không chịu đem hỏa chiết giao cho người khác, Trầm huynh ở phía trước chỗ tối, cũng không thể hảo hảo xem xét tình cảnh chung quanh, tại hạ đối đạo này, cũng thật sự quen thuộc, đương nhiên biết nên khi nào thì đem hỏa chiết của Vương huynh lộng diệt, mà Vương huynh chỉ trích tại hạ, vừa lúc lại cho tại hạ cơ hội lớn tiếng biện giải che dấu tiếng vang. Trầm huynh là một người thận trọng, tất nhiên sẽ lưu ý tiếng bước chân của tại hạ. Mặc dù đang hạ cước bộ đi về phía trước, mà hướng lên trên, người nói Trầm huynh đi về phía trước như vậy, có thể nào không rơi vào thâm huyết? Vương huynh tội gì chỉ trích tại hạ, nếu không phải Vương huynh suy nghĩ chỉ vì mình giống như tại hạ tính toán, Trầm huynh như thế nào rơi vào mai phục?”

Hắn nói chuyện cả buổi, chỉ nghe Vương Liên Hoa á khẩu không trả lời, trong lòng vừa cáu giận vừa thất vọng. Sau một lúc lâu mới oán hận nói: “Người mau cứu y lên đi đã, nếu không ta khiến các người hôm nay, đều hồi hận sinh ra trên thế giới này, thẳng đến khi nhận hết tra tấn mà chết!”

Đồng Thiệu Anh cười khổ nói: “Nếu Vương huynh thật sự ngoan ngoãn nghe xong lời nói, tại hạ hôm nay, mới thật muốn chết ở chỗ này. Tại hạ mặc dù có biện pháp cứu Trầm huynh, lại muốn thỉnh Vương huynh đáp ứng tại hạ một điều kiện.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Giải được?”

Đồng Thiệu Anh nói: “Đúng vậy.”

Vương Liên Hoa cười lạnh nói: “Người nếu không cứu, ta liền hủy giải được!”

Sa Độn kia từ trên mặt đất bò lên, cười nói: “Vương công tử đừng vội, tại hạ dẫn theo dây thừng đến đây.” Hắn từ trên lưng lấy ra một bó dây thừng, tay nắm chắc loan đao, nói: “Vương công tử, nếu không giao giải được, tại hạ liền cắt đứt dây thừng này thành từng khúc. Xe ngựa cũng đã bị chúng ta mang đi, tại hạ thề, trong vòng phạm vi mấy chục lý, cũng không tìm thấy sợi dây thừng thứ hai. Huyết động này sâu như thế, Trầm tướng công lại bị trọng thương, nếu không được, còn chưa biết cùng Tần cô nương của chúng ta người nào chịu đựng lâu hơn!”

Vương Liên Hoa cười ha ha nói: “Hảo, hảo, mọi người đã chết sạch sẽ, Trầm Lăng ta cũng không cứu, trước hết giết các người rồi nói sau.” Hắn ép thân hướng Tứ Nương tấn công, nghĩ thầm rằng nếu dùng thể lực khổng lồ chế nài, liền có thể chuyển cơ.

Lại nghe Sa độn phía sau Trầm giọng nói: “Ta đếm tới ba, nếu Vương công tử không giao giải được, tại hạ liền chém xuống. Dây thừng này mấy chục vòng, chém thành mấy chục đoạn, đem kết lại, cũng tuyệt không đủ dài.”

“Nhất.”

“Nhị.”

Tác giả : Đến đây

đến đây

~

36. Chương 36

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Độc Thoại Thượng Uyển

“Chờ một chút!”

Hắn vừa gọi ra tiếng, liền nghe bốn người ở đây nhẹ nhàng bật hơi thanh —— những người này, kỳ thật trong lòng sợ hãi hoảng loạn, làm sao biết kém một bậc so với mình? Hắn cộng lòng cũng chưa tổn thương, trong lòng đã hảo tính toán hơn thập loại biện pháp giết người, tay trong ống tay áo nắm đoản đao. Nếu hắn nói không, bốn người kia cũng không thể còn sống rời khỏi nơi này.

Chính là hắn rốt cục nhận thua.

Đồng Thiếu Anh thân thủ tiếp nhận viên thuốc Vương Liên Hoa vút tới, nhìn Tứ Nương ăn vào, ý ôn nhu vui sướng đầy mặt.

Wương Liên Hoa thần sắc lạnh lùng: “Đưa dây thừng cho ta.”

Đồng Thiếu Anh cười làm lành nói: “Tại hạ ba người, cũng không phải địch thủ của Vương huynh, thỉnh Vương huynh nắm lấy đầu dây này thừng, tại hạ nắm đầu kia, chờ lúc khoảng cách dây thừng hạ xuống, thì buông, Vương huynh người thấy được không?”

Wương Liên Hoa cười nói: “Thật hảo.”

Bình thường hắn cười lộ lên, gương mặt liền có chút xuân hoa như mị, lúc này vẻ mặt mặc dù có cái gì đó bất đồng nói không nên lời, lại khiến Đồng Thiếu Anh nhìn có chút lạnh cả sống lưng, lập tức cũng không dám nhiều lời, chỉ thu một đầu dây thừng, đi về phía sau con đường chậm rãi lui ra ngoài.

Wương Liên Hoa đột nhiên cảm thấy phi thường buồn cười. Trầm Lăng tánh mạng của người, cũng bất quá duy trì bởi một sợi dây thừng tầm thường như vậy, mà trước mắt tánh mạng của ba người này, chẳng lẽ không phải còn không quý giá hơn một sợi dây thừng vậy sao?

Xét đến cùng, cũng bất quá là bởi vì đối với một số việc, bỏ không được mà buông cũng không ra.

Dây thừng rốt cục truyền đến trong tay không hề có một chút chấn động nào, Vương Liên Hoa liền thân thủ cuốn lại. Sau đó từ trong lòng lấy ra một vật, nhẹ nhàng run lên.

Ánh lửa chiếu sáng gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của hắn lạnh lùng tươi cười.

Trên người hắn, nguyên còn giấu một hỏa chiết.

Giống như con người Vương Liên Hoa vậy, vốn sẽ vì mình lưu lại thủ đoạn. Tuy rằng điều này chính là nguyên nhân mà rơi vào mưu kế của Đồng Thiếu Anh, nhưng chung quy nói đến, tính kế như vậy luôn khiến cho hắn không đến mức gặp phải tuyệt cảnh (bước đường cùng).

Ánh sáng chói Hắc liền tìm được một khối gỗ ra kiên cố bên trên mỏm vách đá, sau đó cầm dây thừng gắt gao buộc ở trên mặt, đem dây thừng thả đi xuống.

Đáy vực một mảnh yên lặng u ám.

Không biết y là bị thương hay hôn mê không? Nếu có tỉnh, cũng chưa chắc có thể trong bóng đêm tìm được đến cái dây thừng kia bò lên trên.

“Trầm Lăng!”

Sau đó Vương Liên Hoa thanh âm hoảng sợ.

Khàn khàn, tràn đầy hoảng sợ cùng lo lắng. (hiếu =]])

Đáy vực truyền đến âm thanh nhẹ nhàng đáp lại.

Wương Liên Hoa nở nụ cười.

Hắn một tay giữ hỏa chiết, một tay cầm lấy dây thừng, chậm rãi trượt đi xuống. Dây thừng cũng không đủ dài, nhưng cách không xa lắm, Vương Liên Hoa nhẹ nhàng nhảy, vừa đến mặt đất, đột ngột phát giác đặt chân ở chỗ trơn trượt dị thường, không thể gắng sức, một chút liền muốn trượt chân.

Nhưng không ngờ hắn dĩ nhiên là ngã vào trên một thân hình ấm áp mà kiên cố, một đôi tay hữu lực nhẹ khinh đỡ bờ vai của hắn. Ánh lửa thoáng ánh lên gương mặt người nọ mỉm cười, vẻ mặt ôn nhu mà kiên

định. Vương Liên Hoa chỉ cảm thấy trong lòng huyết đồng thời bốc lên, thiếu chút nữa hướng trên mặt y hết sức trứu thượng một quyền (đấm cho nhẵn mặt =)), đem gương mặt nhìn quá mức anh tuấn kia đánh méo — chính là hấn hiện tại với tư thế ngã ở trong ngực của y phi thường bất nhả, một cánh tay bị y nắm, một cánh tay còn lại cầm hỏa chiết không thể buông ra. Mà hỏa chiết kia, lại chính vào lúc này run lên một chút, lúc ngọn lửa nóng tắt thiếu chút nữa đốt tới ngón tay của hấn.

Hấn chặt vật như vậy rõ ràng là bởi vì y, nhưng y vì cái gì vẫn như cũ có thể ung dung như thế? Vương Liên Hoa có chút chán nản suy sụp tinh thần nói không nên lời, lại không biết như thế nào diễn đạt. Hấn ngẩng đầu muốn nhìn ánh mắt của y, trước mắt cũng là một mảnh hắc ám dày đặt hóa không ra. Trong không khí có tiếng hít thở của y nhẹ nhàng mà vững vàng, tiếng tim đập, lúc này nghe có chút tựa như huyền lại tựa như thực, chỉ có bàn tay của y truyền đến cảm xúc ấm áp dường như đích xác là sự thật duy nhất.

Trầm Lãng lại vào lúc này hỏi hấn một câu thực không đầu không đuôi lời.

“Người lúc rơi xuống đây có cảm giác gì?”

Vương Liên Hoa thiếu chút nữa chửi ầm lên.

Có thể có cái cảm giác gì? Trừ mặt đất trơn trượt khiến hấn thiếu chút nữa trượt chân rất không tao nhã ngoài ra, còn có cái cảm giác gì? (=.=~ chết ko lo, lo cái bộ dáng)

Trầm Lãng lại tự cổ nói: “Mặt đất này trơn nhẵn dị thường, cũng không giống như tự nhiên tạo thành.”

Vương Liên Hoa nghe vậy, trong lòng đột nhiên nhảy dựng, vội vàng cúi thân xuống chạm đến nham địa (đất đá ở núi) dưới chân. Nham địa kia quả nhiên là bằng phẳng giống như tạc khắc mà thành, tựa như còn bị vô số người giẫm đạp nghiền ma sát qua mà trơn nhẵn, thân thủ đập một cái, nhưng cũng chưa từng cảm thấy có cái dị trạng gì, liền hỏi nói: “Nếu quả thực như thế, thì tính sao?”

Trầm Lãng cười nói: “Người là từ phía cuối dây thừng nhảy xuống, tất nhiên là chưa phát giác. Nhưng ta từ phía bên trên rơi thẳng xuống, không thể hoàn toàn kết thúc sinh mệnh, thân thể ngã thẳng xuống dưới, mới có thể cảm thấy được nham địa này tựa hồ đều không phải thực, mà là đá phiến thật dày, phía dưới tất nhiên có thể giới khác.”

Vương Liên Hoa trầm ngâm nói: “Không tồi. Con đường nhỏ trên bản đồ kia, vốn là xuyên núi mà qua, mà nơi này đã là tuyệt địa, đương nhiên nên có cách khác mới phải. Chỉ tiếc vừa rồi ta dùng hết cái hỏa chiết cuối cùng, không thể đủ cẩn thận để xem xét chung quanh.”

Vừa dứt lời, trước mắt liền đột nhiên sáng ngời.

Sau đó hấn nhìn thấy Trầm Lãng mỉm cười.

“Hỏa chiết của Đồng Thiếu Anh cho, cũng không phải giả, mà chính là bên trong có chút ẩm ướt, mới vừa rồi ta dùng nội lực làm bốc hết nước ra, liền có thể dùng.” Trầm Lãng như có điều suy nghĩ nói, “Có lẽ hấn ngay cả điểm này cũng có ý hảo tính kế, thực sự chính là một nhân vật đáng sợ.”

Ánh lửa ẩm đậm chiếu bốn phía mờ nhạt. Nơi này thoát nhìn tựa hồ cũng không phải nơi thực mỹ diệu, bốn phía thạch bích cùng nham địa dưới chân đều là tối đen mà lạnh như băng, góc sáng sửa khắp nơi rải rác hơn mười bộ xương khô, các tử trạng cũng không giống nhau. Trên mặt đất tựa hồ còn có chút mảnh vỡ bùn đất sền sệt, bất quá có lẽ chính là uế vật phơi khô (...) mà thôi.

Trong không khí tràn ngập hơi thở tử vong vắng lặng.

Hai người mỗi một tắc thạch địa tinh tế giẫm qua này, lại vẫn còn không phát hiện. Vương Liên Hoa cười khổ nói: “Lại không biết người chết ở chỗ này, cũng nghĩ tới chuyện giống chúng ta hay không?”

Trầm Lãng đột nhiên ánh mắt sáng lên. Y cúi người đến bộ xương khô trước mặt này, mỗi bộ đều dò xét một phen, cuối cùng dừng bước ở trước mấy cỗ thi cốt tựa hồ là niên đại lâu nhất trong góc kia.

Chỉ thấy y cẩn thận đem thi cốt này dời đi, ở tại đó chỗ ngồi xổm xuống, tinh tế chạm gõ đến khối thạch địa kia, lúc tái thân thủ đứng lên, phát hiện ngón tay dính một chút bột phấn, đem lửa quang kia để sát vào, quả nhiên phát hiện trên mặt đất kia có một vết thiển ngân (vết khắc nông) hình vuông hai thước, đường nét hoa văn ngoằn ngoèo so với hấn tương đồng cũng không khác mấy.

Trầm Lãng nói: “Cho ta mượn đoản đao của người dùng một chút.”

Y cầm trong tay đoản đao kia của Vương Liên Hoa, hướng lưỡi đao cực mỏng ở chỗ hoa văn thiển ngân hoa hạ xuống. Đao kia mặc dù vốn tước thiết như nê (chém sắt như chém bùn), nhưng Vương Liên Hoa thấy Trầm Lãng thể nhưng toàn bộ không cần lực đem lưỡi đao kia hết thấy như không vào trong đá, vẫn kinh ngạc cực kỳ. Lúc tái nhìn đao rút ra kia liền hiểu được —— bởi vì trên đao này vừa thấy giống như là dính một mảnh màng màu đen, nguyên lai chỗ thiển ngân kia vốn là bùn đất cùng tễ thuốc khe hở dính hợp, lúc này dính thứ thuốc hỗn hợp kia đúng là tất cả đều bị lưỡi đao dẫn theo xuống dưới.

Trầm Lãng duỗi lưỡi đao hướng tại nét hoa văn, màu đen kia liền từ trên mặt đao đều rút xuống dưới. Hắn đem đao này trả lại cho Vương Liên Hoa, cười nói: “Đa tạ.”

Vương Liên Hoa thu đao lại, tiến đến đẩy hòn đá kia, quả nhiên đẩy liền hơi có chút buông lỏng. Không khỏi cười nói: “Trầm huynh quả nhiên cao minh.” Trong tay tái điểm lực đạo, đá phiến kia quả nhiên nhanh như chớp xoay chuyển mở, lộ ra một cái cái động khẩu có thể nương thân vào, bên trong nhưng lại ầm ầm con đường phát ra chút ánh sáng.

37. Chương 37

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Cầm hỏa chiết chiếu sáng, phía dưới hình như xác thực là một con đường, nhưng cũng không giống con đường rộng lớn. Trầm Lãng thả người nhảy xuống, thật vẫn là Vương Liên Hoa tâm tỉ mỉ, còn đặc biệt dời thi cốt này đi, đẩy phiến đá phía trên ra thuận tay đem thi cốt xếp chồng thành một vùng, dễ dàng che đậy lên bề mặt kia.

Trầm Lãng cười nói: “Nếu thật có người muốn đốt lửa tìm kiếm kĩ lưỡng, chỉ sợ dấu vết này không che đậy được.”

Vương Liên Hoa nói: “Chúng quy so với làm cho người khác vừa nhìn thấy liền nhận ra thì còn tốt hơn.”

Hỏa chiết kia đã muốn cháy hết, chỉ thấy phía trước cách đó không xa trên mặt đất có hai đối tượng, hào quang tươi sáng. Hai người tiến đến vừa thấy, không khỏi kinh hãi.

Nguyên lai trên mặt đất kia đúng là hai cái đèn lồng thủy tinh nho nhỏ. Đèn lồng làm bằng thủy tinh, tất nhiên phi thường đẹp đẽ quý giá, mà trong đó vật dùng để thay thế ngọn đèn dầu kia, đúng là rất nhiều viên Dạ Minh châu lớn nhỏ. Bảo châu ánh sáng khúc xạ tại trên mặt thủy tinh bóng loáng, càng phát ra quang hoa sáng ngời. Trầm Lãng cùng Vương Liên Hoa, đều là nhân vật đã thấy qua mọi sự trên đời, nhưng đèn lồng thủy tinh khéo léo này, vẫn là bảo vật khó gặp, lại bị vứt bỏ phía ngoài lối đi nhỏ như thế. Không biết ở chỗ sâu trong ám huyệt này, là một phen cảnh tượng như thế nào?

37 đèn lồng thủy tinh

Đèn lồng thủy tinh

Hai người nhấc đèn lồng thủy tinh kia lên, lập tức đi về phía trước, tiền phương vẫn là một mảnh hắc ám sâu thẳm. Vương Liên Hoa một cước giẫm lên thứ gì đó hình như rất lạnh và cứng rắn, không khỏi cả kinh, đèn lồng kia vừa chiếu, mới phát hiện là một cái xương sườn của người. Tái chiếu đến phía trước, liền phát hiện phía trước cũng không ít bạch cốt rải rác. Vương Liên Hoa nói: “Vô địch hòa thượng kia, coi như một nửa là người trong phật môn, tuy rằng võ công cao tuyệt, cũng cả đời cô tịch, vẫn chưa thể thống trị giang hồ, nơi giấu bí tịch thế nào, nhưng thật ra lại giống địa cung (cung điện dưới lòng đất) ma giáo.”

Trầm Lãng nghe xong đột nhiên ngăn ngại, nói: “Nói không chừng, nơi này thật đúng là địa cung.”

Vương Liên Hoa cười nhạo nói: “Nếu ở tại nơi này không thấy thiên nhật (mặt trời và bầu trời), đó là việc làm người không thể thấy ánh sáng, nơi này thật nhất định là địa cung ma giáo.”

Trầm Lăng lại không lòng dạ nào cùng hắn nói giỡn, chính là hỏi: “Hơn trăm năm trước, lúc vô địch hòa thượng còn sống, trong chốn giang hồ có một vị nữ tử được xưng là ‘Tuyệt Tiên Cơ’ hay không?”

Vương Liên Hoa nhú mi nói: “Không tồi.” Tiệp đà rùng mình nói: “Chẳng lẽ, nơi này chính là ‘Động Tiên Phủ’ trong truyền thuyết?”

Tương truyền trong chốn giang hồ mỹ nữ nổi danh, nam cung thế gia Tam tiểu thư Uyển Hoa, cùng “Hong Tụ Dao” Thư Mạt, “Phi Yến nữ hiệp” Hoa Linh Lung, đều là giai nhân sắc đẹp nổi tiếng. Chu Thất Thất cùng Vân Anh chưa gả thì cũng có không ít thế gia công tử giang hồ kiếm khách thất hồn.

Mà các nàng xinh đẹp khả ái, đều thật sự chân thật xuất sắc, người ngưỡng mộ lẫn nhau, nếu là huyết khí phương cương (nhiệt huyết), ít người biết đến việc thỉnh thoảng cũng hội vì tranh vị ai mới là đẹp nhất mà hợp lại đánh nhau.

Nhưng “Tuyệt Tiên Cơ” không như thế, vẻ đẹp của nàng gần như truyền thuyết.

Nàng khi ấy là bá chủ trong sa mạc, là nữ nhi (con gái) từ hồ tộc của thủ lĩnh tổ chức “Lưu Vân Kỳ” Quan Vân Độ. Nàng sinh ra mắc một loại bệnh kì quái, sợ ánh sáng, sợ nhiệt, phụ thân của nàng vì nàng mà ở dưới sa mạc đặc biệt xây dựng một thạch cung âm u, lúc trước mười bảy tuổi, nàng vẫn ở trong nơi kia, không người biết đến.

Nhưng lúc nàng mười bảy tuổi, Quan Vân Độ chết trong tay thuộc phản loạn Hà Kỳ.

Sau đó Quan tiểu thư lại đột nhiên xuất hiện, vì thế nàng trở thành thể thiếp của Hà kỳ.

Hà Kỳ có thể lật đổ Quan Vân Độ khi ấy như nhật trung thiên (mặt trời ban trưa – ý nói lúc cực kì hưng thịnh), trí mưu đảm lược đương nhiên là không hề tầm thường, nhưng hắn lại cố tình không nỡ sát hại Quan tiểu thư, thậm chí yêu thương như bảo vật, thẳng đến ba năm sau cuối cùng chết trong tay Quan tiểu thư, khi ấy trong sa mạc thế lực lớn nhất “Lưu Vân Kỳ” cũng bị giải tán.

Này nếu không là hồng nhan khuyh quốc, sao có thể hoàn thành vĩ nghiệp (sự nghiệp to lớn).

Mặc dù “Lưu Vân Kỳ” bị giải tán, nhưng trên đại mạc từ đó trở đi lại xuất hiện một tổ chức chỉ xuất hiện ban đêm tên là “Nguyệt Hồn”, thế lực thống trị khắp nơi. Mà Trung Nguyên võ lâm tổ chức đứng đầu đại mạc, vốn còn có mối quan hệ ngàn tơ vạn sợi (nhiều và phức tạp). Quan tiểu thư cũng từng vì có chút việc, mà lui tới Trung Nguyên võ lâm tổ chức.

Từ ngày đó trở về sau, trong chốn giang hồ liền xuất hiện một tuyệt đại giai nhân được xưng là “Tuyệt Tiên Cơ”. Có lẽ nguyên nhân nàng ở dưới lòng đất đã lâu, da thịt cùng mái tóc của nàng, cũng giống như vừa tách ra từ tuyết trắng tinh, ánh mắt lại kế thừa huyết thống mẫu thân, màu xanh tựa như biển rộng xa xôi. Nghe nói, vẻ đẹp mỹ lệ kia đã không phải người trần gian.

Nhưng nàng cuối cùng lại thần bí biến mất, liền cũng trở thành một phần của truyền thuyết.

Sau thời kì mĩ lệ nhất đột nhiên biến mất, so với gả cho như ý lang quân, giúp chồng dạy con, cũng không thích hợp hơn với phương thức bỏ đi của tuyệt đại hồng nhan.

Nan đạo (con đường khó khăn) chỗ bọn họ, thế nhưng có thể là ‘Động tiên phủ’ của ‘Tuyệt Tiên Cơ’ trăm năm trước hay không ?

Nếu không phải, ai lại có thể lực như vậy, hay là đòi hỏi ở dưới sa mạc khốc nhiệt sao tạo ra một nơi như vậy?

Nhưng người này cùng vô địch hòa thượng, tựa hồ lại phong mã ngư (gió, ngựa, trâu – ý chỉ những điều không hề liên quan đến nhau) không cùng một chuyện.

Con đường phía trước rải rác thi cốt, càng lúc càng nhiều, dẫm nát bên trên, chậm chậm phát ra âm thanh kì quái, tai nghe trong tâm người phát hàn. Dạ Minh châu quang hoa rạng rỡ, nhưng cũng chỉ là một mảnh nhuộm đậm không nhiệt độ, lạnh lùng rét mướt sắc thái vắng lặng. Vương Liên Hoa nhìn không được nhân tiện nói: “Người ở trong nan đạo này, giữa đêm toàn bộ đều là bị yêu ma ở trong này giết chết sao?”

Trầm Lãng đẩy đèn lồng, tinh tế nhìn kỹ vài bậc cốt gần đó, thấy thi cốt này nhưng lại có chút hiện ra màu xanh. Tái thân thủ nhẹ gõ, chỉ cảm thấy xương đầu này phi thường xốp giòn, cho dù chết đã hảo vài thập niên trước, cũng không đến nỗi này. Vương Liên Hoa ở một bên cùng xem, chính hắn là đại hành gia (người sành sỏi) sử dụng độc, cũng nhìn ra việc này kỳ lạ, nhân tiện nói: “Nguyên nhân việc này, thật có thể là bị độc sát. Mà thi cốt này, lại bày ra tư thế phóng túng, khi còn sống tựa hồ cũng đều là bọn người hợp lại tranh đấu.”

Trầm Lãng sắc mặt ngưng trọng, nói: “Cũng không biết là ai, làm ra việc hung ác như vậy ở con đường không người này.”

Vương Liên Hoa cười nhẹ nói: “Nhưng thật ra ta thấy kỳ quái, đến tột cùng là ai vẽ bức tàng bảo đồ như vậy.”

Hai người tiếp tục cẩn thận đi trước, đi qua một đoạn đường, trên đường liền không hề có thi cốt, chính là một dãy đạo (lối giữa) tề tề trường trường (nhỏ nhỏ dài dài). Lại đi không xa, đột nhiên cảm thấy không gian trở nên khai mở rộng rãi, nguyên lai nơi này đã là một thạch thất (phòng đá)rộng một trượng, đi về phía trước lại không có đường.

Vương Liên Hoa cười nói: “Này cũng không phải là có nhiều yêu ma? Trước không có ai nói về nơi này của Tuyệt Tiên Cơ, nhất định là ở phía trước có con đường có thể khai khai, nan đạo đặc biệt tạo từ thạch lộ như vậy sao có thể tản bộ?” Thế là hắn liền tự mình cầm đèn chiếu rọi trên bốn vách tường kia, quả nhiên phát hiện có một khối thạch gồ ra, liền cười nói: “Chính xác trong này.” Thân thủ tiếp xúc, quả nhiên có chút buông lỏng chuyển động, liền định muốn ấn vào khối thạch kia.

Trầm Lãng kêu to: “Đợi đã!” Nhưng đã là không kịp. Nói thì chậm mà lúc đó thì nhanh, vội vàng dùng một chút lực nhảy đến bên cạnh Vương Liên Hoa giữ chặt. Lực lôi kéo này quá mạnh, khiến cho hai người đều lảo nhảo đến trên dãy đạo. Tai chỉ nghe một tiếng lớn oanh ầm ầm, thạch thất đằng trước kia thế nhưng lại đột nhiên không thấy.

Rõ ràng là một khoảng không thạch thất rộng như vậy, vì cái gì hội đột nhiên biến mất? Nguyên lai Vương Liên Hoa nhấn một cái, trên đỉnh thạch thất lại hạ xuống một khối cự thạch, có thể vây kín thạch thất này. Nếu không phải Trầm Lãng phản ứng nhanh, chỉ sợ hai người sớm thành thịt nát.

Vương Liên Hoa giật mình không nhẹ, chỉ phải chặt chẽ nắm giữ Trầm Lãng, nửa ngày không thể hoàn hồn, thẳng nói: “Người sao biết...”

Trầm Lãng cười khổ nói: “Bên ta mới liền có chút nghi ngờ, vì sao bậc cốt đến cuối đường, nhưng ở trung đoạn của con đường đột nhiên một khối thi cốt cũng không có?”

Vương Liên Hoa nói không nên lời, trong lòng chỉ tự trách mình khinh suất. Chỉ phải nói: “Còn chuyện kia Trầm huynh thấy như thế nào?”

Trầm Lãng trầm ngâm nói: “Với chứng kiến của ta, cửa vào thật sự chỉ sợ không ở thạch thất phía trước, mà ở...” Y nói một nửa, đột nhiên ho khan, mà ho kịch liệt khác thường. Vương Liên Hoa là loại người thông minh, không đợi nửa câu kia của y, lập tức nói: “Ta hiểu được, cửa vào kia nếu không ở đây, nhất định ở trên một đoạn đường trong thạch lộ đột nhiên không có thi cốt kia.”

Trầm Lãng thật vất vả ngừng ho khan, cười khổ nói: “Ta cũng nghĩ như thế. Vương đại công tử, người cũng không định đứng lên sao?”

Vương Liên Hoa lúc này mới phát hiện chính mình tập trung tinh lực, đúng là vẫn đề ở trên người Trầm Lãng, âm thầm chỉ cảm thấy một trận sóng nhiệt hiện lên má, may mà mới vừa rồi sau khi lảo nhảo ra đèn lồng thủy tinh cũng bị ném ra xa, chiếu không thấy thần sắc trên khuôn mặt của hắn, mới tạm an lòng. Thế là vội vàng đứng lên, nhưng nhìn Trầm Lãng hoàn toàn nằm ở kia không nhúc nhích, liền cười vươn tay kéo y nói: “Ta đứng lên, người thật sự không muốn đứng lên sao?”

Hắn nói cười an an, một tay bắt vạt áo Trầm Lãng, đột nhiên cảm thấy tay tiếp xúc một mảnh ẩm ướt dính dính, lại ngửi thấy một trận huyết khí, trong lòng cả kinh, nói: “Trầm Lãng, người...”

Trầm Lãng tự trên mặt đất đứng lên, mạnh mẽ cười nói: “Chính là mới vừa rồi trong lòng vội vàng, chân khí tuôn lên, lại ngã xuống đất, cho nên ho ra chút máu mà thôi.”

Vương Liên Hoa vội qua bên kia nhặt đèn lồng thủy tinh lên, châu quang kia chiếu sáng rõ rệt, chỉ thấy Trầm Lăng sắc mặt xanh trắng, khóe môi còn có chút huyết động. Nghĩ phải là trên dốc té xuống chịu thương không nhẹ, nguyên lai chính là lúc bị đè này, nhưng người mới vừa sau biến cố kia, lại xúc động. Nhớ tới chính mình bản chất tâm tế lắm mưu, vừa rồi thế nhưng tới sầm lại không thể thở như thế, còn muốn chạm vào vết thương của Trầm Lăng nếu như nói chính hắn thật sự không ngại, trong lòng vừa buồn bực tức giận vừa quan tâm, không lời nào có thể hình dung.

Lúc này dù là kẻ đầu đá cũng có thể nhìn ra hắn có ý quan tâm, huống gì Trầm Lăng vốn là người cực kì am hiểu. Vương Liên Hoa luôn luôn làm việc không có tâm can, trong lòng dao động hỉ giận không biến sắc, lúc này thế nhưng hoảng loạn như thế, còn nghĩ đến Vương Liên Hoa lúc trước ở trên vực vì cứu y mà chịu thỏa hiệp với Đồng Thiếu Anh, trong lòng bất giác lại là một trận ầm ập. Nhìn thấy thần sắc của hắn như vậy, thập phần không đành lòng, liền thân thủ nắm tay hắn cười nói: “Ta không có sao, người không cần quan tâm.”

Vương Liên Hoa nghe lời này, chậm chậm ngẩng đầu nhìn y. Không biết là châu quang có chiếu hay không, Trầm Lăng chỉ cảm thấy sáng mắt của hắn, giống như Giang Nam xuân thủy, mạch mạch hữu tình, nhìn thấy không khỏi có chút ngây người, nhất thời trong lòng tư vị hoành trần, không nói được.

Nếu có ánh mắt nhìn như vậy, chết cũng không đáng tiếc.

Trầm Lăng chưa từng cảm thấy Vương Liên Hoa giống như Hùng Miêu Nhi bằng hữu dĩ tử tương thù (giống nghĩa câu hoạn nạn có nhau), lúc này trong lòng lại có suy nghĩ như vậy, khiến chính y, cũng không khỏi cả kinh, ngay cả tươi cười thoải mái an ủi, cả khuôn mặt cũng đều cứng ngắt.

38. Chương 38

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Nhất thời im lặng không tiếng động, hai người đều cảm thấy có chút thiếu tự nhiên, không khỏi đều quay đầu đi, lại tại lúc quay đầu, ánh mắt chạm vào nhau, làm muôn vàn suy nghĩ kia, đều hiện rõ vào trong mắt người đối diện.

Trầm Lăng chỉ cảm thấy lồng ngực một mảnh kích động, đều có tư vị khác nhau nảy lên trong lòng, chỉ nói: “Người...”

Vương Liên Hoa cũng nhin không được nói: “Người...”

Hai người muốn nói cái gì đó, chính là nhất thời xấu hổ, bất quá tìm chút lời gì để nói, chỉ há miệng, cũng thiên ngôn vạn ngữ, không biết lên tiếng từ đâu, chỉ nói ra một chữ “Người”, liền rút cuộc nói không được. Chính là đang lúc do dự, nhưng không ngờ đối phương lại cũng bộ dáng như thế, không khỏi cùng nhau bật cười.

Vương Liên Hoa cố ý ho trầm một tiếng, khẽ cười nói: “Đã biết cửa vào ở chỗ nào rồi, chúng ta còn đợi ở chỗ này làm cái gì. Người thật sự không có việc gì sao?”

Trầm Lăng tự hoàn hồn, chỉ nói: “Chúng ta liền đi.” Xoay người hướng trở về đường vào, trong tay đèn lồng thủy tinh châu quang nhàn nhạt, chiếu đến đằng trước người nọ thân ảnh tịch mịch, vì thế trong lòng như đánh mất điều gì đó, lại cũng chẳng biết tại sao.

Hai người chỉ trên đoạn kia tìm một lát, quả nhiên từ chung quanh trên thạch bích nhìn có chút kỳ quái. Một phiến thạch bích kia lại không thập phần bằng phẳng, đã có hai nơi thập phần giống hệt như chỗ hõm, nếu không phải cẩn thận tìm kiếm, thật nhìn không ra chỗ hõm này.

Chỗ hõm kia bất quá cũng cao hơn bảy tấc, hình dạng giống như hình bầu dục cũng không ngay ngắn. Vương Liên Hoa cười nói: “Có người nào đem cái chìa khóa nhà mình để trước đại môn (cửa chính) đâu.”

Hai người nhìn nhau cười, cầm trong tay đèn lồng thủy tinh hướng vết hõm kia đặt vào, cũng vừa vặn ổn định.

Vương Liên Hoa vốn áp sát thạch bích kia, đột nhiên chỉ cảm thấy một cỗ lực mạnh mẽ mãnh liệt đẩy mình ra, phút chốc trong mắt một mảnh sáng tỏa, mắt thoáng mở không ra.

Nguyên lai tại đây trong một khắc nhắm mắt, Vương Liên Hoa liền đã bị cơ hoành (dây cốt máy móc) cửa đá kia khởi động cuốn vào trong cửa.

Khi vừa mở mắt, Vương Liên Hoa mới phát hiện bản thân chính mình đang ở trong khuê phòng của một nữ tử.

Hắn từ nhỏ theo mẫu thân lớn lên, đơn giản trưởng thành hơn một chút, chuyện thâm hương thiết ngọc (trộm hương cắp ngọc – đi dụ dỗ con gái =.) làm vô số, phong cảnh khuê phòng kiều diễm của nữ nhân này, bất quá tất nhiên là tái quen thuộc.

Mà hương khuê này, nhưng so với chỗ hắn thường lui tới nhìn thấy cũng không giống.

Nếu nói hoa mỹ, thì là cực hạn hoa mỹ. Đó là khuê phòng của công chúa, cũng chưa chắc có nhiều châu báu vô giá như vậy. Chỉ vì phía trên bốn vách tường kia, mỗi vách đều có hai cái ao tòa (ghế hõm), trong ghế có hai ngọn đèn lồng thủy tinh, chiếu cả phòng sinh huy (phát sáng rực rỡ). Tiến vào cửa kia cũng là một mặt tường, lúc này hắn nhìn thấy các mặt tường cũng không khác biệt nhiều. Không khỏi khiến người thán phục thiết kế quá tinh xảo. Mặt khác trên đài trang trí gương tinh Ba Tư thật lớn, lưu quang tràn đầy màu sắc. Trên bàn chính là son tráp (hộp trang điểm), tiểu huân lư hương (lư hương nhỏ tỏa mùi hoa cỏ), vân vân đồ vật lặt vặt nữ tử dùng đều được sở chế từ mỹ ngọc tốt nhất, mỗi một kiện đều đủ khiến nữ tử yêu châu báu trên đời lâm vào phát cuồng.

Nếu nói đơn giản, nhưng cũng là đơn giản tới cực hạn. Đồ trang hoàng dĩ nhiên hoa mỹ, nhưng trong thạch thất cũng là tro trọi. Từ phía bất quá là thạch bích thô ráp, mặt đất, cái bàn, giường, đều là đá phiến tro trọi, châu ngọc lạnh lẽo chiếu sáng vàng sáng có chút nhàn nhạt nhiệm vẻ thê lương.

Ho nhẹ một tiếng, bốn phía thạch bích có chút tiếng vọng nhẹ nhàng, ngược lại bên trong thạch thất lại phi thường tĩnh lặng.

Vương Liên Hoa mắt thấy cảnh tượng như vậy, nhưng không tiến đến điều tra, chỉ quay thân lại, nương tựa vào kia tường đá kia, ẩn xuống chỗ hõm trong hốc hai ngọn đèn lồng kia, lập tức cơ hoành liền xoay chuyển, một lần nữa lại đến thạch lộ kia.

Trầm Lăng mới vừa rồi thấy Vương Liên Hoa bị cuốn vào trong cửa, mà mặt tường đá kia vừa chuyển, liền chuyển ra một mặt khác, giống như thạch bích bình thường. Nguyên lai người ở bên trong đường đi ra người ở phía ngoài mới có thể vào cửa, không khỏi tán thưởng ý tưởng kì diệu này. Chỉ khoảng nửa khắc, Vương Liên Hoa liền lách mình đi ra, chỉ cười nói: “Trầm huynh sợ người rút cuộc đoán không ra, bên trong phong cảnh như thế nào.”

Hai người áp sát thân mình trên tường kia, lấp đèn lồng gần vào chỗ hõm, cửa kia lập tức vừa chuyển, liền dẫn theo hai người đều đi vào.

Vừa thấy cảnh sắc khuê phòng nữ nhân này, Trầm Lăng cũng là ngẩn ngơ, thẳng cười nói: “Không thể tưởng được phía sau thạch kính (đường mòn đá) kia, là một không gian như vậy.”

Vương Liên Hoa nói: “Nếu nói là khuê phòng của nữ tử bao giờ cũng hiện rõ bộ dáng của chủ nhân, bốn phía thạch bích này, thạch bàn cho đến đồ vật, liền có thể thấy được nàng này tính tình lạnh lùng cao ngạo; bảo ngọc minh châu này, nguyên là hi thể (hiếm có trên đời) bảo vật, lại chỉ dùng làm dụng cụ tầm thường, cũng không có ý đặc biệt quý trọng. Chỉ bằng phần lạnh nhạt này, cũng có thể thấy nữ nhân này phi phạm (khác thường).” Hắn càng nói càng có chút được ý, cười hỏi Trầm Lăng: “Trầm huynh nghĩ như thế nào?”

Trầm Lăng cười khổ trả lời: “Ta chỉ có một chút không nghĩ ra: nếu đây là khuê phòng của nữ nhân, cửa ra vào sao lại bí ẩn như thế, vả lại trên đường kia, sao có nhiều thi cốt như vậy?”

Vương Liên Hoa nghe thế, ngưng thần suy tư một phen, mới nói: “Chúng ta lúc này mới bắt quá đi vào cửa, liền đã trải qua nhiều cơ quan như vậy, không biết tái hướng bên trong đi, còn có thể hung hiểm như thế

nào.”

Nguyên nhân phía trên đường vào, bạch cốt ngang dọc, hai người cho nên lường trước trong địa cung này, tất nhiên cũng thấy ngã khắp cả (xác chết khắp nơi), không ngờ bên trong thạch thất này lại sạch sẽ dị thường, nhìn một cái cũng không xót gì, đừng nói là thi cốt, ngay cả một chút dấu vết đánh tranh đấu vướng mắc cũng không thấy. Vương Liên Hoa cười nói: “Những người này thật cũng biết quy củ, ở trong khuê phòng nữ hài tử không đánh nhau.” Hắn trong miệng tuy rằng nói giỡn, nhưng trong lòng đề phòng vạn phần.

Đường như đủ loại gian nguy mới vừa rồi, chẳng qua là vì ngăn cản người ngoài tiến vào khuê phòng nữ nhân này, nữ nhân này là một nhân vật như thế nào?

Gian phòng kia phía đông, có một cửa động, bức rèm che buông xuống. Đến gần nhìn lên, mới phát hiện bức rèm che này đúng là được khâu chuỗi từ Nam Hải trên châu thật sự không tì vết rất tròn, ánh sáng ôn nhuận, tiếp xúc nhẹ nhàng, nổi tiếng tinh mịn.

Wương Liên Hoa mỉm cười, vươn tay vén lên.

Bức rèm che của khuê phòng nữ tử, hẳn đương nhiên là vén lên vô số lần. Chưa bao giờ có một lần nào, giống như hôm nay do dự không chắc, trong lòng tràn ngập khẩn trương chờ mong khó hiểu. Nếu lúc bình thường, ở ngoài thính (phòng) muốn đi vào khuê phòng, còn có thể có chút ý chờ đợi, nhưng lúc từ khuê phòng đi ra, đã được đến thỏa mãn rồi, tất nhiên là không còn hội tưởng niệm nữ tử hồng khâm nội (trong chăn đỏ) uyển chuyển yêu kiều kia nữa, trong lòng vô quá vướng bận, vươn tay cũng luôn phi thường lưu loát.

Mà lúc này động tác của hắn lại mềm nhẹ giống như thiếu niên mới tình đầu lần đầu vươn tay vuốt ve hai má của ý trung nhân.

Không biết đằng sau bức rèm che này, lại là cảnh tượng trắng lè như thế nào? (cứ như 2 anh chuẩn bị đi vào động phòng =]]z)

Khoảng không.

Đây là cảm giác đầu tiên của hai người.

Cũng không phải thật sự khoảng không một mảnh rộng lớn, mà là trong ngoài phòng này, vẫn không có ai, hoặc là nói, không có một bộ hài cốt.

Chẳng qua là thạch thất lớn hơn, ngoại thính trang trí phòng ngủ nội bàn hoa mỹ như nhau, hết thấy đều trật tự tĩnh nhiên, giống như mọi người đều bởi vì việc gấp mà rời đi, phòng đương nhiên trống không —— chính là loại cảm giác này. Trầm Lăng cười khổ nghĩ thầm bởi vì việc gấp mà rời đi, việc gấp này chẳng lẽ là chạy ra ngoài dưng đạo (lối giữa) hắc ám kia đi tìm cái chết?

Wương Liên Hoa đột nhiên nói: “Với tình hình này, đoán chừng phòng khác cũng như thế. Nơi này thế nhưng thật ra giống quỷ trạch (nơi ở của quỷ).”

Trầm Lăng mỉm cười nói: “Quỷ trạch cũng thế, Trầm mỗ bình sinh không làm chuyện thẹn với lòng.”

Wương Liên Hoa trừng mắt liếc y một cái nói: “Chẳng lẽ ngươi không thấy kỳ quái?”

Trầm Lăng nói: ” Chuyện kỳ quái, cũng không chỉ một chuyện này. Nếu nhìn tầng bảo đồ kia, chúng ta không thể nhanh như vậy đến được chỗ tầng bảo đồ, lẽ ra còn có một đoạn đường nữa mới phải.”

Wương Liên Hoa vỗ tay cười to nói: “Trầm Lăng, thế mà ngươi một đời thông minh, sự tình đơn giản như vậy cũng nghĩ không ra. Ngươi nghĩ, người chết trong mật đạo, chung quy phải từ khuê phòng này đi ra ngoài sao? Nếu chủ nhân nơi này muốn khiến bọn họ tất cả đều chết trong mật đạo, như thế nào còn bỏ qua một người để hắn sống về tầng bảo đồ kia? Ta nói, tất nhiên ngươi ngay từ đầu đã nghĩ sai lầm rồi.” Chính hắn ý định ngoan độc, đuổi tận giết tuyệt, thủ đoạn không để đường rút lui, tuyệt không thua người khác, có lẽ thật thực cùng chủ nhân địa cung này, có chỗ giống nhau.

Trầm Lăng nhướng mi nói: “A?”

Vương Liên Hoa nói: “Nơi này cho dù là quỷ trạch, cũng phải có đại môn? Ta và người tái ở dưới vực cũng chỉ là phỏng đoán, chưa chắc là ý định ban đầu của kẻ vẽ bản đồ. Hẳn chỉ con đường, có thể đại môn của địa cung, không phải bí đạo (con đường bí mật) của khuê phòng này. Ta và người theo bí đạo mà vào, phần lớn là chúng ta chó ngáp phải ruồi thôi.”

Trầm Lăng nói: “Nếu là như thế, cũng tốt lắm, sợ chỉ sợ...” Y một mình lầm bầm lầu bầu, Vương Liên Hoa cũng đầu nhìn y, tự mình ở chung quanh trong phòng điều tra.

Trầm Lăng lập tức xuyên qua hậu cung, thông qua hành lang, hướng đại sảnh mà đi.

Địa cung đại môn rõ ràng ở trước mắt. Do thạch tài (vật liệu bằng đá) chắc chắn tạo nên, cao hơn nữa khoan (chiều rộng), mặt trên đồng hoàn (cái vòng gắn trên cửa ấy) vẫn còn vàng óng ánh sáng trong.

38 đồng hoàn

Đồng Hoàn

Hít sâu một hơi, mở ra.

Tình huống quả nhiên như hần suy nghĩ.

Ngoài cửa không có thông lộ.

Ban đầu nên có, nhưng hiện tại lại bị hòn đá sụp xuống lấp đầy kín.

Trong khe hở của hòn đá, tựa như còn mơ hồ có thể thấy được mảnh nhỏ màu trắng của xương cốt. Có lẽ nào mọi người vào đây đột nhiên bị đá sụp đổ đè chết giữa thạch lộ?

Mà giữa bí đạo kia, cũng là thi cốt chất thành đồng.

Chỉ có trong địa cung này, sao không có một bóng người? Chủ nhân của địa cung ở chỗ nào?

“Trầm Lăng!”

Vương Liên Hoa lớn tiếng kinh hô, từ phía sau sương phòng truyền đến.

Trầm Lăng không kịp nghĩ nhiều, vội vàng hướng chỗ phát ra tiếng kêu kia chạy đi.

Toàn bộ suy nghĩ giống như đều bị kia tiếng kinh hô mà căng lên.

39. Chương 39

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Trầm Lăng thính lực (khả năng nghe) luôn luôn không tệ.

Nhưng khi thời điểm y đuổi tới bên kia, lúc phát hiện trong phòng không có một người. Y cảm thấy có điểm kỳ quái, tìm khắp chung quanh phòng một lần, nhưng vẫn không tìm được Vương Liên Hoa.

Người sống lớn như vậy, chẳng lẽ liền từ trong địa cung này phong bế (đóng kín lại) tiêu thất sao?

“Vương Liên Hoa!”

Thạch bích chung quanh truyền đến tiếng vọng nhẹ nhàng, nhưng cũng không có người trả lời.

Trầm Lăng có chút đồ mồ hôi, đột nhiên liền nhớ lại thạch thất biến mất trong địa đạo kia, chỉ cảm thấy ngực căng thẳng.

Không, Vương Liên Hoa sẽ không lỗ mãng như vậy, vừa rồi bị một lần kia, nhất định sẽ cẩn thận gấp bội. Hẳn cũng không phải người sẽ dễ dàng chết như vậy. Người tốt sống không lâu, ác nhân lưu ngàn năm.

Trầm Lăng nghĩ nghĩ không khỏi cười rộ lên, khoe môi vừa mới nhếch lên một chút, đột nhiên trong tim liền lạnh xuống, ngay cả nửa điểm tươi cười cũng cứng ngắc —hắn thật sự vô thanh vô tức chết như vậy sao?

Mới vừa rồi còn đỏ mặt, lúc này ý niệm trong đầu vừa hiện lên, đúng là chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới một trận hàn ý thấu xương, cả người đều phải run rẩy.

“Vương Liên Hoa!”

Dùng hết khí lực hét lớn một tiếng.

Bốn vách tường chấn động âm thanh ong ong, sau khi qua đi vẫn hoàn toàn là yên tĩnh.

Duy chỉ có tim đập.

Tiếng tim đập dồn dập, giống như toàn bộ huyết mạch đều cảm thụ rung động.

Không thể kinh hoàng. Trầm Lăng nhắm mắt lại, hô hấp thật sâu một hơi, đem chân khí trong cơ thể chậm rãi áp bách lưu chuyển, thẳng cảm thấy tâm tình vững vàng một chút.

Vương Liên Hoa nhất định ngay tại nơi nào đó trong địa cung này, cho dù chết, cũng phải nhìn thấy thi thể.

Cho dù không có thi thể, cũng phải có một giọt máu, thậm chí một sợi tóc lưu lại. Trên đời này vốn không có việc thiên y vô phòng (áo tiên không thấy vết chỉ khâu – ý nói biến mất mà không để lại dấu vết gì).

Cho dù cái gì cũng không có, ít nhất còn có một tiếng kêu sợ hãi kia.

Chính là gọi tên của y.

Trầm Lăng đột nhiên cảm thấy một trận chua xót khó hiểu, nhưng y lập tức đem loại cảm giác này áp lực đi xuống.

Đúng, chính là một tiếng kêu sợ hãi kia!

Hắn gọi tên của y, hơn nữa thanh âm kia nghe chính là hoảng sợ cùng cầu cứu, đều không phải là kêu thảm thiết. Trên đời người có thể giết được Vương Liên Hoa có lẽ cũng không phải quá ít (làm gì có ai *lườm* đừng có mà dìm hàng Bông of ta), nhưng tuyệt không người nào có thể giết đến can tính lợi lạc (nhanh gọn) như thế. Cho nên, hắn có lẽ trúng mai phục, có lẽ là gặp nguy hiểm lớn lao, nhưng nhất định chưa chết.

Nghĩ vậy một chút, Trầm Lăng cảm thấy tâm tình của mình bắt đầu chuyển biến tốt hơn, ý nghĩ cũng bắt đầu linh hoạt nhanh nhẹn.

Nếu đó là thanh âm phát ra cuối cùng của hắn, vậy hắn nhất định còn ở chỗ đó.

Trầm Lăng quyết định tin tưởng thánh lực của mình.

Y trở lại trong sương phòng lúc ban đầu kia, bắt đầu tinh tế điều tra.

Đây là thư phòng lúc đó, một loạt trong tủ âm tường (tủ kê sát hoặc dính vào trong tường), trưng bày thư tịch (bộ sách) chi chít, số lượng này nhiều đủ để khiến Trầm Lăng toát mồ hôi.

Y là người thích đọc sách, tuy rằng cũng không mê mọt.

Trên thực tế, y vốn chính là đối hết thấy sự tình đều thành thạo, nhưng cũng không quá quan tâm cái loại ham thích này.

Sách trong thư phòng, nhiều chủng loại, số lượng nhiều vô kể, cùng với bộ đáng cuốn sách được lật xem kia nửa mới nửa cũ, đều làm cho người ta cảm thấy chủ nhân của nơi này không chỉ bỏ ra rất nhiều tâm huyết để tìm kiếm, hơn nữa còn đắm chìm trong sách.

Nếu chỉ là các loại sách kinh, sử, tử, tập bình thường, cũng không đến mức khiến Trầm Lăng kinh ngạc như thế.

Đương nhiên cũng có kinh, sử, tử, tập, hơn nữa số lượng rất nhiều. Không chỉ là kinh, sử, tử, tập, thơ sao (chép), các độc vật (tài liệu) ghi chép về quê cha đất tổ tầm thường cũng hơn mắt gần tử, tiểu thuyết diễm tình hạ lưu thô tục số lượng cũng không ít. Nhưng thân là một người giang hồ, tất nhiên không phải để ý những thứ đó.

Sách thuốc thất truyền, cuốn độc kinh “Độc vương” đồ thảm bản viết tay đã biến mất mấy trăm năm trước, rất nhiều võ công tâm pháp bí kíp của các môn phái, sưu tập bút ký về phương pháp giả mạo độc môn ám khí.

Nếu là có người thật có thể học được những thứ này, chẳng lẽ không phải là không người có thể cản trở sao?

Nhưng Trần Lăng xem, cũng không phải những thứ đó.

Y chính là quan sát cách đặt trưng bày những bộ thư tịch đó, dấu vết xê dịch, tới nay đoán rằng Vương Liên Hoa sau khi đến nơi này sẽ lập tức hoạt động. Y thậm chí tưởng tượng ra lúc hắc kinh ngạc nhìn thấy những bộ sách này mà vẻ mặt vui sướng, bộ dáng thật cẩn thận xem xét. Với tính tình của Vương Liên Hoa, sẽ xem những cuốn bí kíp thất truyền này trước, hay là võ công không truyền ra ngoài?

Không, hắc tìm trước tiên nhất định là thứ gì đó có giá trị. Nếu không phải như thế, những võ công tâm pháp này sao lại sắp xếp gọn gàng như thế, y được kỳ thư, cũng không có một chút dấu vết đã thay đổi qua.

Vô địch bảo giám, cũng là một quyển sách.

Có lẽ tìm ra quyển sách này, sẽ tìm được nguyên nhân mất tích của Vương Liên Hoa?

Nhưng biển sách mênh mông này, muốn tìm một quyển sách như vậy, mặc dù không thể nói là mò kim đáy bể, nhưng cũng là thập phần khó khăn. Trần Lăng cũng không nghĩ đơn thuần rằng quyển sách kia sẽ đặt cùng chỗ với những cuốn bí kíp võ công tầm thường. Giống như một người sưu tầm, tuyệt sẽ không đem bảo vật đồng đỉnh Triều Châu (*) đặt cùng một chỗ với bạc vụn bình thường.

39 đồng đỉnh triều châu

Đồng đỉnh Triều Châu

Mà sau khi bọn họ từ khuê phòng đi ra, thời gian hắc đi đến cửa trước chính sảnh, cũng không phải quá dài, như vậy Vương Liên Hoa tất là rất nhanh liền tìm được thứ hắc muốn. Hắc đến tột cùng là bắt đầu từ đâu?

Vừa nhắm mắt, bộ dáng mỉm cười giao hoát kia, giống như ngay tại trước mắt.

Mỉm cười như thách đố.

Nếu như là Vương Liên Hoa, nếu như là Vương Liên Hoa.

Trần Lăng kiên định bước tiến hướng qua một cái giá sách trong đó , bắt quá nửa khắc đồng hồ, liền tìm được thứ muốn tìm.

Vô địch bảo giám.

Nếu thứ này thật sự là vô địch hòa thượng tự tay viết ra, bốn chữ viết ở cạnh bìa thật là xinh đẹp khiến người phải giật mình.

Nhưng quyển sách kia cũng không bị lấy ra nữa, mà hảo hảo được kẹp giữa hai bản tiểu thuyết truyền kì. Chính là kéo ra khỏi một chút. Bản bên trái kia gọi là Hải Sơn Kí , bên phải gọi là Trung Liệt Chí , qua bên cạnh đều là có chút kỳ kỳ quái quái, đủ loại thư danh (tên sách), trang trí khác nhau, rất nhiều ở trên phổ cũng còn có thể mua được. Đặt tại chỗ này, thật là thấy không được.

Trần Lăng vừa định vươn tay đến, nhưng dừng lại.

Suy nghĩ bên trong của y, đột nhiên liền xuất hiện một màn Vương Liên Hoa vươn tay lấy sách.

Vì cái gì sách này chỉ bị kéo ra khỏi một chút, nhưng còn ở trên cái giá sách này?

Trần Lăng có chút khó hiểu.

Y lại tinh tế xem xét khắp vách tường thạch địa chung quanh, hoàn toàn vẫn như cũ không thu được bất cứ thứ gì.

Nếu sau sách này là một cơ hoàng nguy hiểm, vậy y hiện tại tùy tiện vươn tay đến chẳng lẽ không phải lỗ mông sao? Có lẽ sẽ rơi vào cạm bẫy giống như Vương Liên Hoa?

Nhưng nếu tái hành động chần chừ, Vương Liên Hoa sẽ gặp nguy hiểm hay không?

Thạch thất biến mất trong địa đạo, lúc y ôm Vương Liên Hoa từ bên trong lao ra, cảm giác ngã thẳng đến trên mặt đất, giống như thân thể từ nơi nào đó lại dừng mãi tiến ra, vô cùng chân thật.

Chân khí ở trong cơ thể cuộn cuộn cảm giác bị thiêu đốt, da thịt lửa lò ma xát cùng mặt đất đau đớn, thân thể Vương Liên Hoa ẩm áp cùng hô hấp dồn dập.

Còn có —— mình trong nháy mắt cảm giác mờ mịt cùng trống rỗng.

Nếu hắn đã chết.

Nếu hắn đã chết.

Nếu vừa rồi cùng chết đi.

Tình cảm mạnh mẽ giống như thủy triều mãnh liệt đột nhiên bao phủ y, y đã vô pháp tái suy nghĩ tiếp nữa.

Dưới thân thạch địa đột nhiên vỡ ra, sau đó y liền rớt xuống.

Nguyên lai vừa lấy quyển sách kia ra, cơ hoành liền triển khai, nháy mắt liền khép lại.

Lại đụng phải đá rắn chắc trên mặt đất. Trầm Lăng cười khổ nghĩ thầm rằng trừ khi còn bé bò lên trên cây bắt ve, y cả đời này thật đúng là chưa từng giống như hôm nay, chẳng những ngã nhiều lần như vậy, còn chung quy ngã đến thảm như thế.

Chung quanh rất lạnh, lạnh đến phi thường bất thường.

Chỉ cảm thấy từ trong đầu ẩm áp cùng khoái hoạt chính là người kia thanh âm cùng tươi cười lại gọi y. Y thực chân thành mỉm cười, sau đó gơ gơ vô địch bảo giám cầm trong tay lên nói: “Người không sao. Nhưng mà người có thể nói cho ta biết hay không, vì sao người rơi xuống, mà quyển sách này còn ở trên giá sách.”

Vương Liên Hoa cũng đang cười, cười đến trước sau như một không hề có ý áy náy.

“Ta lúc đó rơi xuống trong nháy mắt liền phóng nó trở về.” Hắn đương nhiên nói, “Ta cuối cùng cũng lưu một chút manh mối cho người.”

Trầm Lăng cười khổ: “Cho dù kết quả là hai người cùng nhau rơi xuống, cũng sẽ không tiếc?”

Vương Liên Hoa tựa hồ thực ngạc nhiên nhìn y, hỏi: “Người nếu biết quyển sách này có kì quái, vì cái gì còn làm cho mình rơi xuống đây?”

Trầm Lăng thở dài một hơi. Trên thực tế, là y căn bản còn không kịp phản ứng, liền phát hiện mình đã vươn tay lấy quyển sách kia, tựa hồ đều không phải xuất phát từ ý định ban đầu, mà chính là một cái quyết định lúc trạng thái đầu cháng váng não căng cứng. Bởi vì y khi đó toàn bộ đầu óc đều theo cự thạch từ đỉnh thạch thất sập xuống, tình huống lúc đó chỉ mảnh treo chuông (bằng nghĩa với câu ngàn cân treo sợi tóc), thiếu chút nữa là Vương Liên Hoa chết.

Vương Liên Hoa thấy gương mặt y hiện ra bình tĩnh không trả lời, liền tiểu ý nói: “Có thể thấy được người là chính mình nguyện ý cùng ta rơi xuống, lại có thể nào trách ta. Người hẳn là ở thời điểm phát hiện bất thường càng thêm cảnh giác mới phải.” Người độc ác giống như hắn, xuống địa ngục cũng nhất định phải kéo người theo, làm sao biết áy náy trong lòng.

Không ngờ Trầm Lăng lại ngẩng đầu, cười khổ nói: “Người nói đúng, chính xác ta là chính mình nguyện ý rơi xuống, trách không được người.” Trên nét mặt đúng là ý vô cùng cô đơn.

Vương Liên Hoa vốn vẻ mặt thần khí tinh quái, thấy y bộ dáng này, mới vừa rồi còn muốn nói vài lời khôi hài này, rõ ràng đã đến bên môi, há miệng một câu cũng không nói ra được.

Hắn thẳng ngoắc ngoắc nhìn y, hỏi: “Ý tứ lời này của người, có phải hay không nói: nếu vì ở bên ta mà chết, người cũng nguyện ý chết cùng ta ở chỗ này?”

40. Chương 40

Editor: Lệ Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Thời điểm Vương Liên Hoa hỏi ra những lời này, trong lòng bàn tay có chút đổ mồ hôi.

Hắn sắc mặt tái nhợt, hai mắt cũng hồng, tiểu tụy khiến người ta tâm thương xót.

Trầm Lăng mạnh cười nói: “Người làm sao lại khổ sở hỏi như vậy? Người có việc gì, ta cuối cùng cũng phải cứu người thôi.”

Vương Liên Hoa thế nhưng không bởi vậy mà buông tha y. Hắn nhìn chằm chằm gương mặt của Trầm Lăng, ánh mắt trong phút chốc vẫn không chớp, vẻ mặt ngang bướng giống như một hải tử: “Người trả lời ta, có phải hay không?”

Trầm Lăng trong lòng đột nhiên dâng lên một trận thương xót —— Y luôn luôn thương xót thiếu niên này, hắn là người phi phạm, cũng là người cô đơn. Nhưng lần này cảm giác cũng là mãnh liệt khó hiểu, mãnh liệt đến nỗi đều làm cho trái tim của y đau lên, đó là chỉ vì an ủi thiếu niên này, y cũng nguyện đáp: “Đúng vậy.”

Vương Liên Hoa yên lặng nhìn y, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to.

Rõ ràng cười đến thượng khí bất tiếp hạ khí (hết hơi), khóe mắt lại giống như ngắn lệ lóe ra. Hắn cười nói: “Trầm Lăng a Trầm Lăng, người nếu cùng ta chết ở chỗ này, Chu Thất Thất làm sao bây giờ? Con của người làm sao bây giờ? Người thời điểm trả lời câu này, chẳng lẽ cũng không ngẫm lại sao? Người ta cùng chết, đem bọn họ đặt ở chỗ nào?”

Trầm Lăng im lặng, sau một lúc lâu mới cười khổ nói: “Người nói phải, chính là mới vừa rồi ta thật không lo lắng chuyện sinh tử, nếu nói không phải, cũng là nói dối.”

Vương Liên Hoa cười to nói: “Ta Vương Liên Hoa, sống hai mươi sáu năm, lần đầu tiên có người nguyện ý chết vì ta, người nọ lại tự nhiên là người.” Hắn trong mắt thần quang lóe ra, chỉ cười nói: “Dựa vào câu này của người, ta Vương Liên Hoa cuộc đời này, phụ hết người trong thiên hạ cũng không nguyện phụ người.” (*tung bông*)

Trầm Lăng chỉ cảm thấy một cổ khí lưu, ở trong lòng tản ra không đi, chính xác là rung động đến tâm can, cũng là thật lâu không nói nên lời.

Vương Liên Hoa lại thẳng cười nói: “Chúng ta cũng chớ nói tiếp việc này, vẫn là nên tranh thủ tìm đường đi ra ngoài. Nếu chết ở chỗ này, chính là thiếu sót lớn.” Hắn sau khi nói một phen liền trấn định, đột nhiên toàn thân run lên, không tự giác kéo thật chặt quần áo bao bọc lại.

Rõ ràng cách biệt bất quá một tảng đá nặng, nơi này sao lại rét lạnh như vậy? Trầm Lăng định thần xem xét bốn phía, nhưng không khỏi ngẩn ngơ.

Chỉ vì trước mắt chứng kiến chính là một khối quan tài.

Trong địa cung chung quanh bố trí xa hoa như nhau, trên đỉnh thạch bích đều có dạ minh châu chiếu sáng, nơi này vốn đã là cảnh tượng mà thế nhân trong ảo mộng mới có thể gặp.

Thời điểm còn sống đã là phong cảnh như vậy, sau khi chết sẽ về đâu?

Cái quan tài kia, đương nhiên cũng khác với các quan tài bình thường. Chỉ vì nó là kỳ trân từ trong truyền thuyết Thiên Sơn, “Vạn năm hàn ngọc” chạm trổ mà thành.

“Vạn năm hàn ngọc” thiên tính rất lạnh, giống như hàn băng trong suốt trong trẻo, lại là ngọc chất, không giống như băng bình thường ở chỗ ấm áp sẽ tan. Gia đình hào phú, có một khối đại long nhãn, cũng là tâng phẩm đáng giá tự hào, kì diệu nhất chính là ngày mùa hè có thể mời ba năm bạn bè, đến tiểu đình chỗ hoa viên uống một ít, đem viên hàn ngọc châu này bỏ vào trong bình, mùi rượu liền càng thêm lạnh lẽo trong suốt, giống như Lãnh Tuyền (sông băng), cũng thật là việc phong nhã.

Đem bảo vật như vậy dùng để làm quan tài, chẳng lẽ không phải chữ hạc phần cầm*? Chính là sau khi thấy diện mạo người trong quan tài này, liền tuyệt không có người nói công dụng như vậy không đúng.

*Dùng đàn làm củi, nấu hạc để ăn – ý nói phá hoại, phung phí những thứ quý giá.

Nằm ở trong quan tài là một nữ nhân, đương nhiên còn là một nữ nhân cực xinh đẹp.

Nhan sắc hàn ngọc không tỳ vết tựa như băng, mà da thịt cùng mái tóc của nữ nhân này cũng trắng nõn tựa như tuyết. Nếu nói là nữ tử đẹp trong thế gian, nhất là bộ dáng người trong quan tài, nhị là khí độ phong tình, nữ nhân này như là mỹ nhân do bàn tay thần linh tạo thành. Nhưng lại không có sinh mệnh, cũng giống như ngủ say ung dung tuyệt đẹp, nhìn thấy chỉ khiến người vong tình (say sưa).

Vương Liên Hoa cười nói: “Trầm Lăng người chớ không phải là biết trước sao? Nếu không phải Tuyết Tiên Cơ, làm sao còn có mỹ nhân như thế. Trong truyền thuyết ‘nữ sắc họa quốc’ (sắc đẹp hại nước) chuyện, ta cuối cùng cảm thấy là quân chủ kia quá mức ngu dốt, nhưng nếu thực sự có nữ tử như vậy, cũng là điều có thể.”

Trầm Lăng ngưng thần nhìn nữ tử trong quan tài kia, thở dài: “Tuyết Tiên Cơ đột nhiên mai danh ẩn tích, nguyên lai đúng là hồng nhan bạc mệnh.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Chớ không phải là có si tình lang, khiến người cùng sự vật chôn cùng nàng trong địa cung này, lại làm một khối hàn ngọc như vậy, làm cho vẻ đẹp của nàng trọn đời không xấu?” Hắn chỉ ngón tay về một thi cốt ngồi ở góc sáng sửa nói: “Người này có thể nào chính là si tình lang quân kia không?”

Bên trong thạch thất ngầm này, trừ bằng quan (quan tài bằng bằng) ra, chỉ hai thứ khác biệt.

Một cái bồ đoàn (cái dùng để ngồi thiền).

Cùng với thi cốt tư thế cầu nguyện ngồi trên bồ đoàn kia.

Trầm Lăng nói: “Người nói cũng có lý. Chính là nam tử kia như thật tâm yêu thương nàng đến tận xương, vì sao cũng không nằm trong ngọc quan này? Đây không phải là sinh đồng khâm tử đồng huyệt (sống cùng chôn, chết cùng huyệt) sao?” Y tiến đến thăm dò xem bộ bạch cốt kia, đột nhiên thấy dấu vết trên bạch cốt, không khỏi hô to nói: “Thì ra là thế!”

Vương Liên Hoa ngạc nhiên nói: “Người lại có phát hiện gì?” Hắn thăm dò nhìn, cũng kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy trên sọ bạch cốt kia, lại có cửu điểm thiển ngân (9 điểm vết nông – 9 dấu chấm trên đầu hòa thượng ấy =), đúng là hình dạng giới tam (9 chấm đó gọi là giới tam) sắp xếp thành.

Trầm Lăng nói: “Nguyên lai nơi này không chỉ là động phủ của Tuyết Tiên Cơ, còn là chỗ mai cốt của vô địch hòa thượng.”

Muốn hỏi giới tam này vì sao lưu lại dấu vết ở trên sọ, nhưng thật ra đây là một việc mà chưa từng hòa thượng nào nói ra nên ít người biết đến.

Chỉ vì vô địch hòa thượng vốn lúc ở Thiếu Lâm, trong lòng chỉ có học võ hướng phật chỉ là nhị sự, trước mặt giữa một vài chuyện tranh quyền đoạt lợi rất bất mãn, cho nên phản bội Thiếu Lâm, tự lo niệm phật trong lòng, mặc dù vẫn làm hòa thượng, cũng không đồng ý thừa nhận mình là người trong Thiếu Lâm, cá tính cực đoan cực đoan này, vốn là đời người hiếm thấy.

Mà vô địch hòa thượng phản bội Thiếu Lâm, sau khi một mình bước chân vào giang hồ, cũng đã bị nhiều nữ tử dây dưa. Lúc ấy hắn cũng đang tuổi trẻ, yêu một danh môn nữ tử tên gọi Khiếu Tạ Thu Thủy, tình yêu cùng tâm niệm hướng phật tương phản, vì thế phi thường thống khổ. Mặc khác hai người tuy rằng yêu nhau vô cùng sâu đậm, Khiếu Tạ Thu Thủy lúc ấy đã có hôn ước cùng Nam Cung Dương là một trong Tứ đại công tử võ lâm, người này trời sanh tính hiếu thảo, tuyệt không dám không tuân theo lời cha mẹ. Nam Cung Dương cùng Khiếu Tạ Thu Thủy ngày thành thân, vô địch hòa thượng một mình tiến vào hỉ đường, lại cũng không phải tới cướp cô dâu, chính là ngồi chồm hổm trên mặt đất, đem chín điểm giới tam đốt tới vô cùng đau đớn, từ nay về sau đoạn tuyệt tình yêu chỉ niệm, dốc lòng võ học phật đạo, rốt cục vô địch khắp thiên hạ. Vốn một đoạn câu chuyện không biết đúng sai này cũng bất quá là truyền thuyết trăm năm

trước, trước mắt lại thấy chúng có chính xác, đó là giới ba kia đốt tận xương tủy, sao không khiến người phi thường xót xa.

Vương Liên Hoa vỗ tay cười nói: “Nếu là vô địch hòa thượng, ta liền nghi ngờ mỹ nhân đã yêu anh hùng, lại theo đuổi mà không được, liền cầm tù hãm ở đây, làm địa cung này, người trong cung, nàng và nam tử cùng nhau chết ở chỗ này, đời đời kiếp kiếp, không thể thoát khỏi, chẳng lẽ không phải cũng là một loại chiếm giữ?” Hắc nói lên loại chuyện này tuyệt độc cực ngoan (cực kì độc ác), thần sắc tự nhiên, phi thường đặc ý, “Trên đời này, ngay cả loại nữ nhân này cũng có, Trầm huynh người nói có phải không?”

Trên đời đích thật là có loại nữ nhân này, chẳng hạn như tỷ tỷ của hắc. Bạch Phi Phi vẫn tin tưởng, bảo rằng chết ở trong tay Trầm Lăng, là phương thức tốt nhất giữ lấy y.

Trầm Lăng chỉ phải cười khổ. Y bất đắc dĩ nhìn nhìn hắc nói: “Chuyện cũ trước kia, tái đoán như thế nào, cũng là vô vọng. Chúng ta vẫn phải tranh thủ tìm cửa ra đi. Nơi này có hàn ngọc quan tài, đến nỗi rét lạnh, không thể ở lâu.”

Vương Liên Hoa mỉm cười.

“Ta đã đi tìm một vòng, nơi này không có đường ra.” Nụ cười của hắc thoát nhìn có chút hứng thú khó tả, “Nếu phán đoán của ta là thật sự, một nữ tử như vậy, đến nơi này vốn chính là dự tính chết, làm đường ra để làm gì?”

Trầm Lăng có chút kinh ngạc.

Cũng không phải bởi vì Vương Liên Hoa nói nơi này không có đường ra, mà là bởi vì thái độ của hắc lúc nói ra những lời này, thần nhiên đến làm người ta kinh hãi. Nhưng y cũng không trả lời những câu này, chính là lại xung cẩn thận tìm kiếm một phen. Bốn phía thạch bích phi thường bóng loáng, mà trong thạch thất, trừ hàn ngọc quan tài cùng bộ bạch cốt kia, tái không có vật gì khác. Trầm Lăng dời bỏ đoàn dưới bạch cốt qua, thậm chí tra xét bốn phía quan tài kia cũng một thứ, vẫn như cũ không thu hoạch được gì.

Vương Liên Hoa bỏ tay vào trong tụ áo nhìn y bận rộn, khi thì còn thở dài một hơi. Thẳng đến khi Trầm Lăng rốt cục bỏ cuộc tìm kiếm, mới chậm rì rì nói: “Ta nói có đúng không?”

Trầm Lăng cười khổ nói: “Xem ra chính xác là như thế.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Thật ra còn có một biện pháp, chỉ sợ mạo phạm giai nhân.”

Trầm Lăng trầm ngâm nói: “Giai nhân cũng thế, chỉ sợ ta bị thương, tảng đá này lại thật dày nặng, chỉ sợ phải hao phí rất nhiều khí lực.”

Hai người, một hỏi một đáp, hiển nhiên là đã có chủ ý, lại đều là vẻ mặt cổ quái.

Trầm Lăng dọn di thể của Tuyết Tiên Cơ ra khỏi ngọc quan kia, tái đứng lên ngọc quan, nhảy lên trên đỉnh quan tài, vươn tay quả nhiên vừa vịn có thể tiếp xúc trên đỉnh đá phiến thạch thất. Vương Liên Hoa ném đao trong tay áo cho y, cười nói: “Đáng thương tụ đao (đao cất trong tay áo) của ta, hiện giờ lại phải làm chùy tạc sứ.”

Trầm Lăng cũng ngừng phì cười nói: “Tụ đao này của ngươi, cho tới bây giờ chính là giết người gấp huyết, hiện giờ nếu trở ra, làm công đức nói không chừng có thể siêu độ vài vong hồn dưới đao.”

Hai người chuyện trò vui vẻ, dường như hoàn toàn không hề phát giác nỗi khổ rơi vào tuyệt cảnh.

40 bồ đoàn

Bồ Đoàn

40 vạn năm hàn ngọc quan tài

Vạn Năm Hàn Ngọc Quan Tài (cái này cũng chỉ có trong truyền thuyết thôi =A=)

41. Chương 41

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Trầm Lăng tay cầm tụ đao, thâm vận chân khí, dùng sức hướng đá phiến kia đâm. Lưỡi đao vốn sắc bén một phát là đứt, chỉ tiếc dài chưa đến một thước, lưỡi đao bất quá cũng chỉ dài sáu bảy tấc, dĩ nhiên xuyên không qua đá phiến kia. Trầm Lăng trong lòng kêu khổ, chỉ kĩ năng này dưới hòn đá, thạch chất cũng chặt và rất nhỏ, bất quá cũng chỉ một vài khối bằng nhỏ rơi xuống. Nếu đao này là đao kiếm tầm thường, sợ chịu không được bị lực này làm gãy. Trầm Lăng đào hơn nửa canh giờ, cũng chỉ đào ra cái hố nông nhỏ xíu, liền đã cảm thấy sức lực không thể tiếp tục.

Với nội lực của y, mặc dù bị thương có chút hao tổn, vốn cũng không đến mức như thế. Chỉ vì chỗ đứng của y chính là ngọc quan kia. Ngọc quan tính hàn, bằng vạn năm, vì một cỗ băng tuyết khí xâm nhập vào chân, càng thêm hao tổn chân khí để chống đỡ. Vương Liên Hoa thấy thế, nhân tiện nói: “Người nghỉ một chút đi, đến ta.”

Trầm Lăng nhảy người xuống dưới, mới vừa rồi tập trung tâm lực, khi đào đã phiến kia cũng không cảm thấy, lúc này toàn thân lan truyền, liền phát giác lạnh thấu xương, thân thể thể nhưng cũng run rẩy một trận. Vương Liên Hoa trong mắt nhìn, trong lòng chỉ cảm thấy thương xót, lại cũng không nói lời nào, chỉ dùng lực hướng đá phiến kia đào. Nhưng hấn vốn là công phu hoa xảo (xảo trá gian dối) dùng mọi cách mưu kế mà thắng, nội lực so với Trầm Lăng vẫn không được tinh thuần, càng chống cự không nổi nổi khổ hàn khí thâm vào chân kia, cũng bất quá ba canh giờ liền nhận ra chịu đựng không được nữa, rồi lại không muốn bị thua Trầm Lăng, mạnh mẽ chống đỡ một lát, liền cũng từ trên thạch quan kia nhảy xuống, run rẩy thành một đoàn, thẳng kêu: “Mỹ nhân nếu phải lưu lại nhan sắc sau khi chết, tại hạ có rất nhiều biện pháp, tội gì phải làm hàn ngọc quan này hại người!”

Trầm Lăng cười khổ nói: “Người cũng nghỉ ngơi một chút đi, lần này đến ta.”

Vương Liên Hoa kêu lên: “Chúng ta vẫn là hoãn chút đi, hàn khí ngọc quan kia tỏa hơi rất nhanh, chúng ta nếu đều tinh khí sức khỏe dồi dào, đào nó một ngày một đêm chắc chắn có thể đào ra, người gấp cái gì.” Hấn trong miệng nói lý lẽ xong, người lại hướng trên người Trầm Lăng dựa vào, thấy Trầm Lăng vẻ mặt xấu hổ, liền lại bảo nói: “Ta lạnh cóng đến sắp chết, người còn không hảo ôm ta sao? Tiểu cô nương cũng không có người nhăn nhó cái gì.” Hấn thân mình run rẩy lợi hại, đâu thêm cái phong độ khí phái gì, chỉ phải một hơi la lên lời muốn nói, hàm răng đã đánh vào nhau đến lợi hại. Trầm Lăng thấy hấn như vậy, cũng không tái câu nệ (cố chấp), chỉ thân thủ ôm hấn, cảm thấy giống như ôm một khối băng, người này miệng hô hấp đều hiện ra hàn khí, thẳng thổi tới cổ của y, khiến y cũng nổi lên một mảnh da gà. Tay cũng thật sự bất lão, khối băng dường như liền hướng vào trong vật áo y, khiến cho da đầu của y căng cứng. May mà thân thể trong lòng ngực này dần dần ấm lên, chính là vốn bị tiếp xúc với da thịt lạnh như băng của hấn, lúc này thể nhưng kỳ diệu lại nóng lên —— Trầm Lăng nghĩ thầm, rằng —— giống như loại cảm giác mùa đông nhúng tay vào trong nước đá sau đó lấy ra lau khô, từ nơi cực lạnh trở lại nhiệt độ bình thường rồi cảm thấy nóng rực.

Này vốn nên là chuyện cực kì bình thường. Nhưng khi Trầm Lăng phát hiện trong lòng ngực người này cũng không có ý tứ rời đi, một bàn tay còn hướng sâu vào vật áo y tìm kiếm, đột nhiên ý thức tình tứ (tình cảm) trong lòng rạo rực, thân thể cũng dần dần có phản ứng, mãnh liệt cảm thấy trong đầu ‘oanh’ một tiếng vang lên, vội vàng đứng thẳng nhảy ra, ho khan hai tiếng nói: “Không lạnh rồi, ta tiếp tục.”

Vương Liên Hoa hì hì cười nói: “Trầm đại hiệp, sợ cái gì, ta không ăn người đâu.”

Trầm Lăng chỉ để ý bản thân nhảy lên trên, lưng hướng về phía hấn, chỉ vì không biết trên mặt của mình có đỏ lên hay không, lại bị hấn khéo mồm khéo miệng giễu cợt. Trong lòng đã có chút suy nghĩ, mà ngay cả cảm giác của thân thể cũng trì hoãn một hồi, lần này dĩ nhiên sắp một canh giờ mới nhảy xuống, chính là thời điểm xuống dưới thân thể mờ mịt, thân thể cảm giác cũng không quá mức lạnh cóng, nhưng thật dọa Vương Liên Hoa một cú sốc.

Vương Liên Hoa vỗ tay cười nói: “Trầm đại hiệp hảo nội lực, chính là với phương pháp đào của người như vậy, chỉ sợ còn chưa đào ra, người đã ngã bệnh.” Hấn không khỏi phân trần đích ôm lấy y, cười nói: “Ta

hiện tại báo đáp người được không?”

Trầm Lăng rất muốn nói không hảo, nhưng tứ chi cứng lạnh tê tê đối với ẩm áp không có sức chống cự chút nào. Vương Liên Hoa ôm y, vùi đầu ở trên vai y, y thậm chí còn cảm nhận được lông mi cùng môi khẽ run. Hắn so với y nhỏ gầy hơn, cũng không thể ôm lấy toàn bộ thân hình của y, ẩm áp của hắn đối với rét lạnh của y giống như ánh nến đối với băng vạn năm, chính là bị khuôn mặt hắn áp sát ở cả vai thể nhưng nóng rực đến giống như muốn thiêu đốt, lại chỉ tại một chỗ thiêu đốt. Lạnh cùng nóng cực hạn khiến y không thể chịu đựng được, y hy vọng nhiệt độ kia đốt nhanh tới trên người của hắn, đốt toàn thân của hắn, làm cho hắn cũng cảm thụ ẩm áp cùng nóng cháy càng nhiều. Nhưng khi nhiệt độ kia dần dần lan tràn, y thân thể đã muốn hồi phục hơn phân nửa tri giác lại bắt đầu phản ứng kỳ diệu nào đó. Y theo bản năng muốn tránh thoát ra, hắn lại ôm y phi thường chặt hơn, làm cho y không thể không trở nên cứng đờ, hết sức đè nén tình cảm trong lòng, chỉ thấp giọng nói: “Ta...”

Gương mặt chôn ở trên vai y ngẩng lên.

Hai má ửng hồng, đôi mắt mê mị, chỉ mờ mịt nhìn y như vậy, khiến trong lòng y lại nhảy dựng.

“Ta có phải phát sốt hay không?” Vương Liên Hoa tự tác chủ trương (chủ động) đem trán của mình áp sát đến trên trán của Trầm Lăng, lăm bằm lăm bằm, “Kỳ quái, dường như không có. Chẳng lẽ bởi vì ta lâu lắm không ôm nữ nhân, cho nên ngay cả người cũng muốn cưỡng gian?” (=||z)

Vương Liên Hoa lắc lắc đầu, buông y ra: “Quên đi, dù sao ta cũng đánh không lại người, vẫn là không thể cưỡng gian.” Hắn nói xong lời này, nhìn thoáng qua Trầm Lăng, nghĩ đến y sẽ giống bình thường bất đắc dĩ mỉm cười.

Nhưng Trầm Lăng không có. y chỉ cảm thấy môi và răng đột nhiên gượng gạo tới cực điểm, há mồm muốn nói cái gì, lại cái gì cũng nói không nên lời.

Vương Liên Hoa lần này trở lại bằng quan, liền không hề mạnh mẽ chống đỡ, vừa cảm giác hàn khí quá nặng liền xuống dưới, cũng không cười đùa muốn lấy ẩm nữa, chỉ tìm một góc ngồi, yên lặng vận khí chống lạnh, cũng không cùng Trầm Lăng nói chuyện. Trầm Lăng thấy hắn như vậy, trong lòng lại vướng đau, nhưng cũng không thể nói cái gì, chính là nhảy lên: nhảy lên bằng quan kia tiếp tục đào bới. Hai người cứ thay phiên như vậy, khoảng qua ban ngày, thạch địa đạo kia cũng vừa lộ ra chút đầu mối. Vương Liên Hoa thân thủ gõ, liền biết độ dày chỉ còn một nữa, người cười nói: “Nhưng thật ra vẫn tương đối thấy hiệu quả. Như với suy tính xảo trá của Đồng Thiếu Anh, đến bây giờ chỉ sợ cũng qua hơn mười hai canh giờ, chúng ta đã không ăn cơm, cũng không nghỉ ngơi, tay chân ta hiện tại đều đau đớn tê dại, toàn thân vô lực.”

Trầm Lăng nói: “Chúng ta trên người đều còn có chút nước trong cùng đồ ăn, người ăn trước vài thứ, ngủ một giấc, đến ban ngày chúng ta tái tìm kiếm, nhất định có thể đi ra ngoài.”

Vương Liên Hoa đuổi tứ chi, miễn cưỡng hướng bên tường kia dựa vào, cười nói: “Đang chờ một câu này của người.”

Hắn ăn qua đồ vật này nọ, uống qua nước, tinh thần lại trở nên hảo, vui cười nói: “Nếu ra không được, chết tại nơi này, cũng không sai, đập hàn ngọc quan của Tuyết Tiên Cơ, nối tiếp chuyện người xưa.” Còn giễu cợt Trầm Lăng: “Ta đảm đương Tuyết Tiên Cơ này, người đành phải diễn vô địch hòa thượng, nếu ngại bạch cốt khó coi, ta thật cũng có thể nhượng vị trí kia cho người một chút, nói không chừng chen chút cũng có thể chứa được hai người.” Hắn lúc này hưng trí tốt lắm, lời nói vui đùa cũng là một phần tính trẻ con hiem có, thẳng nghe được Trầm Lăng liên tục cười khổ. Chính là Vương Liên Hoa vốn phi thường mệt nhọc, cũng chống đỡ không được bao lâu, liền dựa vách tường ngủ thật say.

Trầm Lăng thấy vẻ mặt lúc ngủ của hắn, không khỏi mỉm cười, chính mình cũng dựa vào tường ngủ.

Ngủ một lát, Trầm Lăng liền tỉnh lại. Chỉ thấy bên trong thạch thất vẫn là một mảnh ánh sáng trắng xoá. Rõ ràng vẫn là ánh châu quang, lại bởi vì trong hàn ngọc quan kia, bên trong hàn khí thật sự bức người, nhưng lại khiến cho người ta có cái nhìn khác biệt trong chớp mắt cảm thấy hào quang kia là ánh sáng băng tuyết. Trước khi ngủ còn có chút rất lo lắng, cảm giác tiếp theo cũng là tứ chi đều tê tê. Tái quay đầu nhìn lại Vương Liên Hoa, chỉ thấy hắn co thành một đoàn, hàm răng còn phát ra âm thanh ‘khanh khách’ rất nhỏ, Trầm Lăng còn cho là hắn tỉnh rồi, đi qua mới phát hiện hắn vẫn còn ngủ, nhưng sắc mặt có chút tái xanh, thân mình cũng có chút run rẩy. Như vậy cư nhiên còn có thể ngủ được, thật đúng là chuyện lạ.

Trầm Lăng vốn định gọi hấn dậy, nhưng vẫn không đành lòng, chỉ phải ngồi kế bên hấn, cời ngoại bào của mình đắp lên hai người. Vương Liên Hoa dần dần không run rẩy nữa, hô hấp trở nên cũng đều. Trầm Lăng lần thứ hai nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút, lại bất tri bất giác ngủ luôn. Ấm áp của cơ thể đối phương từ nơi tiếp xúc truyền tới, không hiểu sao lại khiến người an tâm.

Có lẽ chết ở chỗ này, thực cho không phải là một chuyện xấu, tựa như ngủ vậy.

Trầm Lăng lúc tỉnh lại, vừa mở mắt trước tiên nhìn thấy không phải châu quang như tuyết quang kia, mà là gương mặt Vương Liên Hoa tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười).

“Người thế nhưng thật ra ngủ như bất tỉnh.”

Trầm Lăng cũng không nói đến hấn lạnh cóng cả mặt tái xanh lại còn không tỉnh như thế nào, chỉ nói: Đúng vậy như người nói, dường đầy tinh thần mới hảo tiếp tục.”

Vương Liên Hoa nghe xong lời này của y, cũng chỉ lẳng lặng mỉm cười.

Hai người thủy chung đều không nói đến chuyện như thế nào lại ngủ cùng một chỗ. Chỉ là nghĩ đến, trong lòng vui sướng giống xuân phong, tựa như ấm áp mới vừa rồi nương tựa lẫn nhau mà ngủ cũng không tản đi, mà là lặng lẽ lưu tại đáy lòng.

42. Chương 42

Editor: Lệ Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Ở bên trong thạch thất, không thấy thiên nhật (mặt trời và bầu trời), cũng không biết qua bao lâu, duy có châu quang giống như mộng, chiếu đến thân ảnh người nọ giống như huyền giống như thực. Lúc mới bắt đầu, còn có thể suy nghĩ phải đào bao sâu, còn phải bao lâu mới có thể đến được đỉnh, sau đó thật sự chết lặng, chia ra chia ra, một tắc một tắc, giống như vĩnh viễn không có cuối. Thân hình Tuyết Tiên Cơ bị dọn ra ngoài quan tài, nhưng ngọc quan này khiến cho cả phòng hàn khí, cũng không bị hư hại, chính là thời gian càng lâu, tứ chi kia càng trở nên mềm mại ra, trên mặt giống như cũng có một chút sinh khí, giống như muốn từ trong mộng tỉnh lại, hai người trong lòng đều biết đây chỉ là hiện tượng thối rữa mà thôi.

Vương Liên Hoa khẽ cười nói: “Nếu là tái không đi ra, sợ chúng ta chờ được, nhưng mỹ nhân chờ lại nguy.” Hấn vươn tay xoa hai má Tuyết Tiên Cơ, chỉ cảm thấy tay chạm vào mềm mại, nhưng nghĩ đến phương dung (sắc đẹp) tuyệt thế, thế nhưng cũng sắp sửa mục rữa bại hoại, uế khí lan tràn, không khỏi cảm thấy rầu rĩ.

Trầm Lăng chỉ chú tâm đào bới, trong miệng kêu lên: “Nhanh!” Vừa dứt lời, tỳ đao rơi xuống, đột ngột phát giác nhẹ nhàng, đá vụn vỡ toang, trước mắt liền xuất hiện lỗ nhỏ lớn bằng một hoàn được (viên thuốc tròn), ánh sáng nhạt gò bó xuyên thấu. Tuy rằng biết rõ bên ngoài kia bất quá cũng là ánh sáng của minh châu, lại giống như ánh mặt trời thật sự khiến người vui sướng. Vội vàng nghiêng đao vọt vào trong lỗ, vận khí lên, đá phiến kia vốn đã bị tạc mỏng, một phát liền vỡ ra một mảnh. Lần này khoan khoái, đại phần chấn, bỗng nhiên phát giác toàn thân tinh khí bốn phía, liền dùng thập phần kinh (mạnh) lực, hướng bên mép kia đánh tới, đá phiến nhất thời vỡ ra đại khối, đã có thể cho phép một người thò người ra ngoài.

Vương Liên Hoa vui vẻ nói: “Người đi ra ngoài trước, ta lên sau.”

Trầm Lăng đề khí nhảy, đột ngột phát giác dưới chân một mảnh rời rạc, người cũng đã rơi xuống thạch địa trên đỉnh thư phòng, cúi đầu vừa thấy, hàn ngọc quan kia thế nhưng trong phút chốc đổ vỡ nổ tung tóe, nghĩ đến lúc đào bới, kinh lực phản chấn dồn lại. Chất liệu hàn ngọc quan kia giống như băng cứng, cứng rắn mà giòn, quả thật một hai ngày đã chịu không nổi lực đạo chấn động giẫm đạp lên, sớm có vết nứt, mới vừa rồi lại là thập phần kinh lực, phút chốc liền nứt ra thành từng mảnh, tiếng động lâm lang (ngọc đẹp tròn bóng) rơi xuống đất.

Vương Liên Hoa ở dưới cười nói: “Người thế nhưng đi ra thật rồi, bảo mỹ nhân phải làm sao bây giờ?” Hắn thu dọn đại khối mảnh nhỏ vào một chỗ, tái đem thân thể Tuyết Tiên Cơ đặt lên trên ngọc vỡ, mới nhún người nhảy, tay bắt được mép động khẩu, thò người đi ra. Đã thấy Trầm Lăng vẻ mặt áy náy nói: “Là lỗi của tại hạ, khiến Tiên Cơ không chỗ dung thân.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Đây mà là tội gì, anh hùng cái thế ra sao, giai nhân tuyệt thế, chung quy cũng phải trần về trần, thổ về thổ, hồn đã không ở, muốn thân thể ở lại cũng có ích gì.” Y hì hì cười từ trong lòng lấy ra bản vô địch bảo giám kia, nói: “Muốn đi lo lắng ngọc quan kia, còn không bằng lo lắng bảo giám này là thực hay giả.”

Hắn đang muốn vươn tay đến quyển sách kia, nhưng lại buông xuống, hướng Trầm Lăng cười nói: “Ta trước không nhìn, người thử đoán sách này là thật hay giả?”

Trầm Lăng cười khổ nói: “Ta sao biết.”

Vương Liên Hoa trong nháy mắt nói: “Vậy cuối cùng người hy vọng nó là thật hay là giả?”

Trầm Lăng vốn định thốt ra lời nói là thật, lại đột nhiên nghĩ đến nếu này bảo giám này là thật, hai người từ nơi này đi ra ngoài, thì mỗi người đi một ngã, cảm thấy dĩ nhiên là muôn vàn vướng bận, vạn phần không muốn, trong miệng lại nói: “Đương nhiên hy vọng là thật.”

Vương Liên Hoa giận dữ nói: “Chính là sách này nếu như thật sự, ta và người việc này liền phải dừng lại ở đây, khiến ta không cam lòng.” Hắn một hơi liền đem lời nói trong lòng của Trầm Lăng nói ra, thẳng làm cho Trầm Lăng toàn thân run lên.

Bao nhiêu, là có thể cam lòng; lại bao nhiêu, là có thể quên?

Nếu không đối mặt với chia lìa, lại như thế nào hiểu rõ.

Hai người đều đang trong tình ý triền miên hết sức, nhất thời tương đối không nói gì.

Lại trong giờ khắc an tĩnh này, nghe được tiếng vang nhẹ nhàng từ nơi nào đó.

Phi thường rất nhỏ, thanh âm phi thường xa xôi, nhưng đúng là có.

Hai người nhất thời toàn thân căng thẳng, mọi nơi tìm kiếm phương hướng của thanh âm kia. Nhưng địa cung, cũng đích xác không có một bóng người. Như vậy trong nháy mắt, Vương Liên Hoa trong đầu đột nhiên hiện lên ý niệm vớ vẩn có hay không Tuyết Tiên Cơ hoàn hồn, nhưng lập tức bắt đầu cười nhạo chính mình không tỉnh táo.

Nếu người nọ không ở bên trong địa cung, vậy nhất định là ở ngoài địa cung!

Hai người lại một lần nữa trở lại trong khuê phòng kia, quả nhiên thanh âm tựa hồ vang lên một chút. Hai người liếc nhau, liền áp sát người lên tường đá, gỡ đèn lồng thủy tinh xuống, liền thẳm nghĩ từ trong thạch môn (cửa đá) kia truyền tới.

Khi ánh mắt vừa thích nghi với bóng tối, bất chợt hai người liền hách liểu nhất đại khiêu (bị dọa đến nỗi nhảy lên – ý nói bị sốc).

Người trước mắt, không phải Đồng Thiếu Anh, không phải Thạch Tĩnh Viễn, thậm chí cũng không phải người trong võ lâm quần hùng.

Chính là một hài tử gầy teo nho nhỏ, ánh mắt cũng rất sáng.

Tiểu Ngũ.

Tiểu Ngũ tựa hồ có chút kinh hoàng, nhưng lập tức liền khôi phục bộ dáng hì hì cười, lại chung quy khiến người ta cảm thấy có một chút không thích hợp.

Là ánh mắt.

Trong ánh mắt của hắn lãnh khốc ngoan độc ý vốn một hài tử bình thường không hề có, nhưng lúc này lại mang chút khó có thể hình dung, cùng loại sung sướng điên cuồng.

Vương Liên Hoa cũng cười hì hì hỏi hắn: “Người không phải cùng Lão hòa thượng đi rồi sao?”

Tiểu Ngũ miệng cực hồn nhiên trả lời: “Lão hòa thượng đã chết, cho nên ta trở lại.”

Trầm Lăng nghe xong lời này chỉ cảm thấy thấu xương lạnh cả người. Y kính trọng Viên Đức đại sư, cũng rất tin bằng trí tuệ cùng tu vi của Viên Đức, nhất định có thể khiến hắc sư đổi, không nghĩ Viên Đức thế nhưng đã chết!

Chết như thế nào?

Tiểu Ngũ lập tức liền nói cho y, tựa như kể rõ một câu chuyện hoàn toàn không liên quan đến mình.

“Lão hòa thượng thế nhưng nói cho ta biết, người trên thế gian này, phần lớn đều là lương thiện, chỉ cần chính mình tâm tồn thiện niệm, thì có thể cảm hóa người khác.” Tiểu Ngũ cười nói: “Đáng tiếc chúng ta trên đường gặp nhị sư huynh, nhị sư huynh cự tuyệt không thừa nhận chuyện mình từng làm hại sư thúc, còn muốn lén ám toán Lão hòa thượng, kỳ thật Lão hòa thượng đã sớm phát hiện. Ta vội vàng kêu một tiếng ‘Đại sư cẩn thận’, Lão hòa thượng thật đúng là ta lo lắng cho hắc sư, dường như rất hài lòng. Nhị sư huynh đương nhiên bị Lão hòa thượng đánh chết khiếp, chính là ta vốn tưởng rằng Lão hòa thượng muốn giết hắc sư, kết quả Lão hòa thượng bị hắc sư nói lừa cầu xin tha thứ, dạy hắc sư về sau nếu có lương thiện chi tâm, cũng giống như có thể làm người một lần nữa.”

Vương Liên Hoa vỗ tay cười to nói: “Lão hòa thượng cũng thật cổ hủ, bất quá nghĩ đến người sẽ không bỏ lỡ cơ hội đại tốt này chứ?”

Tiểu Ngũ đắc chí đáp: “Đó là đương nhiên. Lão hòa thượng kia mới vừa rút chân muốn quay đi, ta liền lại hô một tiếng ‘Đại sư cẩn thận’, lão hòa thượng kia còn tưởng rằng nhị sư huynh muốn ám toán hắc sư, đáng tiếc lúc này ám toán hắc sư chính là ta.” Hắc sư càng nói càng hưng phấn, ngón tay còn làm điệu bộ, “Hắc sư chung quy cảm thấy ta bất quá là một tiểu hài tử, luôn có thể dạy tốt. Nhìn cây châm đâm trên cổ biểu tình thật đúng là cực kỳ ngoạn mục! Sau đó ta liền nói cho hắc sư biết, hắc sư vốn có thể không cần chết, nhưng là ta lại muốn nói cho hắc sư: trên thế giới có một loại oán độc cùng cừu hận, cái gì cũng không hóa giải được.”

Hắc sư ngày đó thật sự tươi cười thoát nhìn khiến người mao cốt tung tung nhiên (rợn tóc gáy): “Nếu yêu thương duy nhất trong lòng đều bị hủy hoại, thì chỉ còn lại cừu hận. Phía trên cát chảy, như thế nào có thể nở ra đóa hoa?”

Vương Liên Hoa nụ cười bắt đầu có điểm miễn cưỡng. Hắc sư đã muốn ẩn ẩn cảm thấy được, hài tử đặc biệt một phen nói như vậy, tất là có thâm ý. Hắc sư mạnh mẽ cười nói: “Hay là người đặc biệt nói cho chúng ta biết công tích vĩ đại của người, hảo bảo Trầm đại hiệp mang người về dạy dỗ?”

Trầm Lăng không nói gì, y không phải không thừa nhận, ngay cả y cũng có chút sợ hài tử này. Oán hận của đứa trẻ này, so ra đã vô cùng ác độc càng thêm đáng sợ, bởi vì đơn thuần như thế, thường thường càng thêm mạnh mẽ hơn cùng không có kỵ (kiêng nể) điều gì, khiến người run rẩy.

Tiểu Ngũ cười nói: “Tuy rằng sư phụ cùng sư huynh đều đã chết, nhưng xét đến cùng hắc sư đầu óc mê đắm Đại sư huynh, cho nên ta cảm thấy hắc sư cũng muốn chết. May mắn ta phát hiện hành tung của những người trong Minh Sa bang. Bọn họ khi đó rời khỏi nơi này không lâu, lao đi cực nhanh. Sau đó ta liền tìm tới nơi này. Lại tiêu thực nhiều thời gian điều tra, mới tin tưởng các người còn ở chỗ này.”

Này vốn là đáp án trong suy nghĩ của Trầm Lăng cùng Vương Liên Hoa, nhưng thời điểm nghe được, hai người cư nhiên đều có điểm căng thẳng.

Vương Liên Hoa cười nói: “Vậy người chuẩn bị làm cho ta chết như thế nào? Cũng sử dụng độc châm đâm cổ của ta?”

Tiểu Ngũ cười nói: “Ta nghĩ thật lâu, thế nào mới có thể giết chết người, chính là nghĩ tới nghĩ lui đều cảm thấy không có khả năng, võ công của người so với ta cao hơn thập bội, cũng thông minh so với ta hơn thập bội, biện pháp giết người chỉ sợ còn hơn ta gấp trăm lần, ta quả thực không có phần thắng.”

Sau đó hắc sư còn thật sự nói: “Ta nghĩ tới nghĩ lui, là có một loại biện pháp, vừa lúc thời điểm sư phụ bố trí tiến hành thi trận, ta lục soát vài thứ hảo gì đó. Nhưng ta vận khí không tốt lắm, còn chưa có hảo bố trí thì các người đã đến, làm hại ta chỉ hảo cùng chết với các người, bằng không lần sau không biết khi nào thì mới có cơ hội.”

Tay hấn vung lên, bàn tay liền nhấp nhoáng ánh lửa.

Vương Liên Hoa mãnh liệt nhào qua, nghĩ muốn ngăn cản động tác của Tiểu Vân Vân, chính là đã không kịp.

Trầm Lăng kéo lấy Vương Liên Hoa, lực phản trở về thân va vào cửa đá phía sau, liền lại bị cửa đá kia một lần nữa cuốn vào trong địa cung.

Lúc đó trong chớp mắt, Vương Liên Hoa thấy Tiểu Vân Vân mỉm cười.

Thật sự giống như hài tử thuần khiết ngây thơ cười.

” Lôi gia phích lịch đan, danh bất hư truyền.”

Một tiếng vang thật lớn, sau đó chính là thanh âm vô số hòn đá sụp đổ.

43. Chương 43

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Chết.

“Hắn đã chết chưa?”

“Hắn trúng hỏa của phích lịch đan, làm sao có thể không chết.”

Vương Liên Hoa nói: “Chính là vừa rồi hắn đang cười.”

“Hình như đúng” Trầm Lăng thở dài một hơi.

Vương Liên Hoa nguyên bản ở trong khuê phòng chỉ còn một nửa phế tích tâm phiền ý loạn đi tới đi lui, lúc này lại đột nhiên nổi giận: “Mạc danh kỳ diệu!” (quái lạ)

Hắn một phen bắt lấy vạt áo Trầm Lăng: “Người nói, Khổng Cầm chết, đâu có liên quan gì tới ta? Mạc danh kỳ diệu!”

Trầm Lăng lắc đầu.

Vương Liên Hoa lại bắt đầu đi vòng qua vòng lại: “Vì người chết đi tìm cái chết, còn chết vui vẻ như vậy, quả thực chính là người điên!”

Trầm Lăng cười khở giữ chặn hắn: “Người cuồng dại, luôn không thể nói lý. Chúng ta vẫn là ngồi xuống suy nghĩ biện pháp đi ra ngoài.”

Vương Liên Hoa thân hình đột nhiên dừng lại.

Hắn chậm rãi xoay đầu lại nhìn Trầm Lăng, thần tình vẻ mặt đùa cợt.

“Đi ra ngoài? Chúng ta còn có thể đi ra ngoài sao?”

Nếu nói là trong địa cung này còn có thông đạo khác có thể đi ra ngoài, Tuyệt Tiên Cơ kia cuối cùng giết hết mọi người, tâm nguyện đem địa cung cùng truyền thuyết này vĩnh viễn chôn dưới lòng đất, chẳng lẽ không phải quá mức vô căn cứ.

Nhưng nếu tuyệt vọng như vậy, lại cũng không tránh khỏi lòng không cam lòng.

Sau khi tìm kiếm trong ngoài ngoại địa cung ba lần, hai người tinh thần đều có chút suy sụp.

“Bây giờ nên làm gì? Chờ chết?” Vương Liên Hoa thời điểm nói ra những lời này, dáng vẻ bề ngoài còn thực thình, nhìn qua tuyệt không giống người tính toán chờ chết.

Trầm Lãng lắc đầu: “Không, chờ người tới cứu.

Ánh mắt Vương Liên Hoa lại sáng sáng ngời, “Chẳng lẽ người sớm có sắp xếp?”

Trầm Lãng lại lắc đầu: “Không có.”

Vương Liên Hoa thiếu chút nữa nghĩ muốn nhào đến bóp cổ của y (Lệ Nhi: =]]). Vấn đề liên quan trọng yếu như vậy, còn đưa ra nút thắt làm gì? Hẳn nhịn xuống cả giận: “Chờ ai?”

“Có lẽ là Đồng Thiếu Anh, có lẽ là người khác.” Trầm Lãng trầm ngâm nói: “Ngày đó gặp nhau ở Lan Châu, ta cho Đồng Thiếu Anh năm mươi vạn lượng bạc, hẳn tất nhiên còn chưa kịp tiêu hết. Lúc này hẳn trừ tính hại chúng ta, hẳn là cũng dự đoán trước được sau khi chúng ta thoát vây, đối hẳn ghi hận trong lòng, năm mươi vạn lượng bạc mua bán này, chỉ sợ hẳn phải khóa lập vô thu (mất mùa – ý nói bỏ công nhưng không thu được gì). Cho nên ta đoán hẳn vừa ly khai nơi này, tất nhiên hội cấp tốc tiêu hết ngân lượng kia. Ngân phiếu này số lượng lớn như thế, ta lại cố ý không để lại ấn ký trên mặt, người của chu ký (ấn ký màu đỏ) tiền trang (ngân hàng thời xưa) tất nhiên hiểu ý sinh nghi hoặc, phần nào hành động, có lẽ sẽ tìm được tới nơi này cứu chúng ta.”

Vương Liên Hoa sắc mặt lộ vẻ vui mừng, đang muốn nhoẻn miệng cười, rồi lại nghiêm mặt hỏi: “Vậy vì sao còn nói là người khác?”

Trầm Lãng nói: “Trên sa mạc, vốn là vô lực che dấu hành tàng (dấu vết), ngay cả Tiểu Ngũ cũng có thể tìm tới nơi này, chưa chắc những người khác sẽ không, bọn họ đã vì bảo giám mà đến, thấy tình hình vậy, lưỡng trước trong đó có biến, nghĩ cũng sẽ khai nham thạch (hang núi đá) kia tiến vào. Chính là xem ai tới nhanh, tới kịp lúc.”

Vương Liên Hoa vẻ mặt như đưa đám nói: “Nếu thời điểm bọn hắn tới, chúng ta vừa vặn đã muốn chết ở chỗ này, kia chẳng phải là họa lớn sao.”

Trầm Lãng thấy hắn như vậy, không khỏi mỉm cười nói: “Người nếu như tiêu hao khí lực ở trong này đi vòng qua vòng lại, kêu to hét lớn, đến lúc đó khát không chịu được, mới là họa lớn.”

Vương Liên Hoa lâu bầu nói: “Đợi ta tiêu hao nhiều khí lực như vậy mới nói, tâm hảo bất an.” Chính mình liền cũng học Trầm Lãng ngồi xuống bắt đầu điều tức (điều hòa hơi thở).

Trầm Lãng thấy hắn nhắm mắt mà ngồi, vẻ mặt an tường (bình thản) chưa từng thấy qua, chính mình trong lòng cũng trở nên thâm trầm yên lặng, vì thế cũng nhắm hai mắt lại, tất nhiên là không nhìn thấy Vương Liên Hoa lại lặng lẽ mở to mắt, nhìn y vẻ mặt ôn nhu nhẹ nhàng mỉm cười.

“Trầm Lãng, ta khát.”

Một câu bất thành linh phát ra gọi Trầm Lãng từ trong minh tưởng (suy nghĩ thâm) thâm trầm trở về. Trên thực tế, đối với bọn hắn bây giờ, đối khát mệt mỏi càng thêm giày vò thân thể, đã nhiều ngày ở bên trong địa cung, vốn chỉ ăn một chút lương khô. Nhưng hai người cũng biết nếu tiếp tục ăn lương khô, nhất định sẽ càng khát, khô khát là chuyện sinh mệnh. Vương Liên Hoa lúc này nói khát, chỉ sợ đã là khát đến không thể nhịn được nữa.

Trầm Lãng nói: “Người nếu hẳn không được thì uống một chút đi.”

Vương Liên Hoa chỉ cảm thấy môi cháy lưỡi nứt ra, vẫn mạnh mẽ tự cười nói: “Vậy người uống không?”

“Ta còn có thể nhịn một chút nữa.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Như vậy không phải ta uống nhiều hơn so với người sao? Người nếu bởi vì thiếu đi một chút nước mà chết, vậy thì không phải sẽ thiệt thòi lắm sao?”

Trầm Lãng cười khỏ nói: “Người uống thì uống đi, nói chuyện cũng là việc lãng phí khí lực đấy.” Liền thẳng mình nhắm mắt lại.

Vương Liên Hoa cầm lấy túi nước, vừa thấy trong đó còn lại quả nhiên không nhiều, nhân tiện nói: “Ta chỉ uống một hơi.” Nhìn xem Trầm Lãng trong lòng tất nhiên là nghĩ muốn uống chút ít, nhưng nước này với hắn hiện tại mà nói quả thực chính là quỳnh tương (rượu ngon) tiên lộ, tự nhiên muốn ngừng mà không được. Thấy Trầm Lãng nhắm mắt, thầm nghĩ Trầm Lãng nào biết nguyên lai còn lại bao nhiêu, lúc này

uống nhiều một chút cũng không phải chuyện trở ngại, liền đại quán (trút) một hơi. Hắn lại là tâm tiểu nhân, sợ uống lâu bị Trầm Lăng nghe ra hắn chiếm lợi, một hơi quán vừa nhanh vừa vội, thiếu chút nữa sặc nước khụ ra tiếng. (VĐT: tâm tiểu nhân thật =]]z)

Trầm Lăng tuy là nhắm mắt, nhưng cũng đại khái đoán ra mảnh khoe, nhưng không nói lời nào. Với tính tình của Vương Liên Hoa kia, không lén lút uống sạch nước, ngược lại còn hỏi trước y có uống không, đã là vô cùng hiếm thấy, huống chi hắn sống an nhàn sung sướng, sức nhằn nại căn bản không bằng y, uống nhiều một chút cũng không sai. Nghĩ điều này, Trầm Lăng trong lòng chỉ có một mảnh ôn nhu thương tiếc ý, tâm làm sao còn có chút châm biếm nào.

Hai người như thế nhắm mắt ngồi xuống, cũng không biết qua thời gian bao nhiêu. Nếu là khô khát đến nỗi không chịu được, liền uống một hơi nước. Vương Liên Hoa uống ngay năm sáu lần, mỗi lần đều uống đến lớn miệng, Trầm Lăng uống cũng không quá hai ba lần, chính là nếu như nước uống dư giả giống ngày thường, trong lòng y thập phần đều biết, lại vẫn như không thay đổi, trong lòng một mảnh thanh minh, ý niệm đối khát thật không thập phần quấy nhiễu người.

Vương Liên Hoa lắc lắc túi nước kia, nhìn sắp thấy đáy, nhin không được liền hỏi nói: “Người không khát?”

Trầm Lăng nhắm mắt đáp: “Vương đại công tử, người muốn uống thì uống đi, còn hỏi ta làm chi?” (VĐT: =]]z em uống sạch rồi em còn hỏi)

Vương Liên Hoa cầm nước kia ở trước mặt y lung lay nhoáng lên một cái, nhìn y tựa tiểu phi tiểu: “Người chẳng lẽ không biết ta đây một hơi nữa, nước này liền không còn sao?” Trầm Lăng không nói ra, chính hắn thân nhiên nói ra, ngược lại khiến Trầm Lăng sửng sở một chút.

Vương Liên Hoa cười nói: “Dù sao nước đã muốn uống đến chỉ còn lại có một hơi cuối cùng này, ta cũng không sợ nói ra, dù sao người cũng biết có phải hay không?”

Trầm Lăng im lặng, sau một lúc lâu mới cười nói: “Người đã uống rất nhiều rồi, vì sao còn để ý một hơi này?”

Vương Liên Hoa nghiêm mặt nói: “Đương nhiên là bất đồng, chỉ vì sau một hơi này nữa, những gì chúng ta có thể làm, duy có chờ chết mà thôi. Đã như thế, ta tính toán chia người một hơi.” Hắn lời này nói được đúng lý hợp tình, ngược lại như cho Trầm Lăng chiếm lợi, nếu là người khác nghe vào trong tai chỉ sợ muốn giận dữ, cũng chỉ có Trầm Lăng biết việc này đã là đến cùng cực giới hạn của hắn, cảm thấy cư nhiên thật là có vài phần cảm niệm, vì thế cũng không chối từ, tiếp nhận uống một hớp nhỏ, liền đem túi nước trả lại cho Vương Liên Hoa. Vương Liên Hoa ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, ném túi nước đến một bên, nhìn y cười nói: “Trầm đại hiệp, người kế tiếp khả tính toán an tâm chờ chết sao?”

Trầm Lăng nhìn nhìn hắn, bất đắc dĩ nói: “Vương công tử lại có diệu luận (ý kiến) gì?”

Vương Liên Hoa nói: “Đương nhiên là có. Người nghĩ người trên đời, trước khi chết, con cái gia quyến luôn luôn cố hết sức thực hiện nguyện vọng của người đó, để cho người đó nhắm mắt. Ta và người hai người ở chỗ này, thủy lương đoạn tuyệt (nước và thức ăn đều hết), cũng không biết có còn sống trở về không, tất nhiên cũng phải tính toán chết tử tế.”

Trầm Lăng cười nói: “Vương công tử chính là có cái tâm nguyện gì muốn tại hạ thỏa mãn sao?”

Vương Liên Hoa nói: “Thỉnh trước khi tại hạ đề cập tới. Trầm huynh có từng nghe nói qua một câu chuyện xưa như thế này: có một lang trung trẻ tuổi đức hạnh hành động thường ngày thập phần tốt, chính mình lại bị bệnh không thể trị, người ta liền hỏi hắn trước khi chết còn có tâm nguyện gì, lang trung kia trả lời, hắn muốn tìm những cô nương hồng bài (kỹ nữ hạng nhất) trong ghênh xuân lâu, cùng các nàng cởi sạch quần áo, chơi đùa truy đuổi. Người bên ngoài đều rất là giật mình, chỉ vì lang trung này đối thê tử thập phần săn sóc, đời này cũng chưa từng bước chân đến nơi yên hoa. Mà bản thân lang trung, lúc trước cũng chưa bao giờ có ý niệm như vậy trong đầu. Có thể thấy được người ra vẻ đạo mạo (nghiêm túc) bao nhiêu đi nữa, cũng có nhu cầu phóng túng.” Hắn mỉm cười nhìn xem Trầm Lăng, “Nguyện vọng của Trầm huynh, không biết có phải phần khích như vậy hay không?”

Trầm Lăng cười khổ nói: “Sinh tử bất quá một đường. Hy vọng của tại hạ, chẳng qua cùng Chu Thất Thất và Tinh Nhi có thể hảo hảo mà chung sống, đáng tiếc tâm nguyện này, chỉ có ông trời mới có thể thỏa mãn,

tại hạ hiện tại, vẫn là cái gì cũng làm không được.”

Vương Liên Hoa trong ánh mắt thần sắc buồn bã, lập tức khôi phục thái độ bình thường, sau đó từ trong lòng lấy ra bản vô địch bảo giám kia, cười hỏi: “Vậy Trần huynh có thể đoán được, tâm nguyện của vô địch hòa thượng trước khi chết là gì không?”

44. Chương 44

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Bất quá lật vài tờ xem, Trần Lăng khoe miệng còn có chút run rẩy.

Vương Liên Hoa meo meo cười nhìn y không nói lời nào.

Trần Lăng nhìn một lát, đem bảo giám kia khép lại, gặp Vương Liên Hoa vẫn là một bộ mặt mỉm cười, nhin không được nói: “Người không thất vọng?”

Vương Liên Hoa cười nói: “Hòa thượng luyện loại công phu này, cũng không phải việc gì lạ, tại hạ có cái gì hảo thất vọng chứ?”

Trần Lăng thực hoài nghi đối hấn tả khán hữu khán (nhìn đông nhìn tây), vội ho một tiếng nói: “Người hảo không phỏng theo luyện loại công phu này chứ?”

Vương Liên Hoa thở dài một hơi: “Mười mấy năm trước dường như còn có thể.”

Nguyên lai vô địch bảo giám kia mặc dù là thực, nhưng cơ sở của loại võ công này chính là lấy thuần dương cương khí của thân đồng tử (trai tân chưa bóc vỏ =]]z), đương nhiên không phải nam tử bình thường có thể luyện được, Vương Liên Hoa đương nhiên cũng không luyện được. Vì bảo giám này mà không biết bao nhiêu Trung Nguyên hảo kiệt phải chôn vùi xương cốt ở sa mạc, nếu biết chi tiết này, chỉ sợ thật đúng là hội chết không nhắm mắt.

Nhưng thật sự chấn kinh bạo nộ nhất, không phải là Vương Liên Hoa sao? Hấn vì bí tịch này rời xa Trung Nguyên, treo non lội suối, cuối cùng bị vây khốn ở chỗ này như thế, sinh tử cũng còn chưa biết, lúc này lại thể nhưng ung dung tự nhiên, giống như người không có việc gì?

Vương Liên Hoa giống như nhìn thấu tâm tư y, liền cười nói: “Việc đã đến nước này, tái phiên nào, lại có ích gì? Còn không bằng lưu trữ khí lực, hoàn thành tâm nguyện nho nhỏ của tại hạ.”

Trần Lăng thấy hấn thần thái ung dung, lời nói phóng khoáng, lại ngạc nhiên, nhin không được hỏi: “Tâm nguyện của Vương công tử là cái gì?”

Vương Liên Hoa cười nói: “Trần huynh trước tiên có đáp ứng tại hạ, giúp tại hạ hoàn thành tâm nguyện không?”

Trần Lăng gật đầu nói: “Nếu không phải là việc thương thiên hại lí gì, tại hạ đương nhiên đáp ứng.”

Vương Liên Hoa nói: “Đương nhiên không phải, nếu là việc thương thiên hại lí, tại hạ lại như thế nào có thể để cho Trần huynh giúp đây?”

Trần Lăng nghiêm mặt nói: “Đã như thế, tại hạ liền đáp ứng, lại không biết tâm nguyện của Vương công tử đến tột cùng là gì?”

Vương Liên Hoa nghe được lời này, cười khanh khách nói: “Đa tạ Trần huynh. Tâm nguyện của tại hạ, cũng có một chút giống với tâm nguyện của vô địch hòa thượng, Trần huynh có thể đoán được ra là gì không?”

Trần Lăng sắc mặt nhất thời cứng ngắc.

Vô địch hòa thượng luyện chính là đồng tử công, chỉ sợ đây là nguyên nhân hấn cùng với Tạ Thu Thủy và Tuyết Tiên Cơ không thể có kết quả. Thiên tính (tình tình trời sinh) của Vô địch hòa thượng chính là kịch liệt, người đắc tội vốn không ít, huống hồ vốn là nhân vật tung hoành thiên hạ, đột nhiên mất đi võ công, kết cục nhất định so với chết còn thảm hơn. Ngữ khí cùng thần sắc của Vương Liên Hoa kia, cũng đang là ám chỉ vô địch hòa thượng chưa từng làm qua chuyện nam nữ, chỉ sợ nhân sinh (đời người) bên trong cực kỳ tiếc nuối. Chính là vào lúc này ở đây, có tâm nguyện như vậy, chẳng lẽ không phải... Trầm Lăng chỉ nói vô căn cứ, lại không biết sao, trong lòng một mảnh sáng (hiểu rõ), đúng là cảm thấy theo như lời của Vương Liên Hoa, cũng không phải nói giỡn, nhất thời không trả lời gì.

Wương Liên Hoa khẽ cười nói: “Trầm huynh có đoán được không?”

Trầm Lăng chỉ phải cười khổ lắc đầu.

Wương Liên Hoa cười nói: “Đoán không ra cũng vậy, Trầm huynh mới vừa rồi cũng đã đáp ứng, tại hạ vô cổ kị (không kiêng nể).” Hấn di chuyển qua trước mặt Trầm Lăng, vừa mới duỗi tay ra, Trầm Lăng liền không khỏi cả kinh, nói: “Người muốn làm gì?”

Wương Liên Hoa nhíu mày cười nói: “Trầm huynh, người đã biết tâm nguyện của vô địch hòa thượng là cái gì, chung quy nên đưa bảo giám này cho ta đã.” Hấn thân thủ lấy bảo giám kia, còn chưa cầm được, Trầm Lăng vội vàng nhẹ buông tay, sách kia liền “Đoàng” một tiếng rơi xuống đất, Vương Liên Hoa cũng không nhặt, chỉ hướng tới Trầm Lăng cười nói: “Trầm huynh, người tựa hồ thực khẩn trương?”

Trầm Lăng cười khổ nói: “Làm sao, tại hạ... nhất thời thất thủ (sảy tay)...”

Wương Liên Hoa cười hì hì lại vươn tay, Trầm Lăng vội vàng nhặt cuốn sách kia lên đưa qua, không ngờ tay kia cũng đặt trên trang sách, nhưng lại nắm lấy tay y, ngón tay mượt mà tiếp xúc đến da thịt, thế nhưng khiến tim của y cũng mãnh nhảy một chút, chỉ nghe Vương Liên Hoa cười nói: “Trầm huynh, người có phải đã đoán được tâm nguyện của tại hạ hay không? Không ngại nói ra nghe một chút.”

Trầm Lăng miệng sao có thể nói ra, chính là sở trường cười gượng gạt ngón tay của Vương Liên Hoa ra, không ngờ lại bị Vương Liên Hoa ngược lại cầm lấy tay, thẳng nhìn y, ánh mắt tươi sáng cười.

“Cường gian người có tính là thương thiên hại lí không?”

Trầm Lăng đột nhiên cảm thấy toàn thân cứng ngắc, đầu cũng đau đến lợi hại.

Đã nhiều ngày vất vả đói khát, giống như vào lúc này cùng nhau bùng nổ. Y rất muốn đối Vương Liên Hoa nói người đừng nháo, lưu trữ chút khí lực chờ đi, chính là chờ cái gì đây? Chờ sống hay là chờ chết, không có ai biết. Y cũng muốn nói người tội gì phải bày ra loại đùa giỡn này, nhưng trong lòng y biết đó cũng không phải đùa giỡn. Đương nhiên, y là nam nhân, chắc chắn không thể để cho một người nam nhân tùy ý cường gian, huống chi là, huống chi là —— y ngẩng đầu nhìn khuôn mặt mỉm cười của Vương Liên Hoa, khoảnh khắc trong lúc đó thế nhưng cảm thấy hấn đẹp tựa hoa đào —— nam nhân tuyệt đẹp như vậy, là điều không nên. Tuyệt đẹp như vậy cũng thế, nếu y không giả vờ bộ dạng ôn lương kính cẩn, ánh mắt trong lúc đó liền muốn hiện ra chút yêu khí, thành thật không phải diện mạo của chính khí nam nhi, năm đó Bạch Phi Phi dung nhan thanh lệ như thế, Vương phu nhân nhan sắc vô cùng thiên nhân, cũng không khiến y tâm hồn mê muội, người trước mắt này, bộ dạng đẹp nhưng cũng là hình tượng nam tử, sao lại khiến y nhìn đến mất hồn?

Wương Liên Hoa cười hì hì nói: “Nhìn dáng vẻ của người, tựa hồ không tình nguyện, chuyện kia đương nhiên hấn là tính vào chuyện thương thiên hại lí.”

Trầm Lăng kỳ thật rất muốn đập đầu xuống đất, chính là y cảm thấy hành động này giống như thật sự sợ hấn cường gian, không khỏi quá mức buồn cười, vì thế tiếp tục im lặng không nói.

Wương Liên Hoa cười nói: “Tại hạ cũng biết cường gian là không tốt, loại chuyện này, đương nhiên là muốn người tình nguyện cùng ta.” Hấn tiến đến trước mặt Trầm Lăng, nhìn y chặc chặc một tiếng, “Trầm đại hiệp, người cũng phải nói ra vài lời a, người không trả lời ta làm sao biết nói có phải hay không đây?”

Trầm Lăng chỉ phải nói: “Đúng vậy ——” lời còn chưa dứt, liền bị Vương Liên Hoa ngăn chặn môi.

Ngăn chặn bờ môi của y, đương nhiên chính là môi của Vương Liên Hoa. (kya

45. Chương 45

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Trầm Lăng nói không nên lời.

Trên thực tế, người nam nhân nào bị nắm cái chỗ kia cũng đều nói không nên lời (=||). Vương Liên Hoa cười hì hì nói: “Người nói không tình nguyện cũng vô dụng, bởi vì nó biện hộ cho mong muốn.”

Mặt hoa đào, mắt mắt hồng.

Trầm Lăng chỉ có thể cười khổ.

“Chúng ta đều là nam nhân.”

Vương Liên Hoa cười thực giả hoát, sau đó nói: “Lời người nói cũng không sai. Vậy người có thể nói cho ta biết nó là chuyện gì hay không?”

Trầm Lăng bị kích thích ngứa mặt lên trời thở dài. Nhưng y còn chưa nói gì, môi của Vương Liên Hoa lại hạ xuống trên bờ môi của y, trong lúc gần gũi phảng phất có tiếng rên rỉ tràn ngập tình dục, cách hôn dẹt thường khiêu khích. Trầm Lăng nghĩ muốn đẩy hắn ra, nhưng thời điểm tay đặt lên bờ vai của hắn, trong lòng tràn ngập ôn nhu không đành lòng, dĩ nhiên là nhẹ nhàng ôm lấy thân thể trong lòng ngực, như là ôm lấy một hài tử bướng bỉnh lại cô đơn. Ngay cả khi hắn hôn môi khiêu khích, cũng bất quá là một hài tử tùy hứng thôi. Mà đứa bé này thời điểm từ trong lòng ngực của y ngẩng đầu lên, ánh mắt mê muội tựa như sương mù đầu mùa xuân.

“Tắm rửa.”

“Nước uống cũng không có, còn tắm rửa.”

Vương Liên Hoa vui đùa vào trên vai y cười khanh khách: “Ta không phải muốn tắm rửa, chỉ là lúc ở Vân Thủy khách điểm Tần Châu, ta và người cùng ngủ một giường, người thế nhưng muốn chạy đi tắm nước lạnh.” Nói xong lời này đột nhiên phát giác thân thể Trầm Lăng cứng đờ, vì thế ngẩng đầu nhìn y cười nói: “Ta khi đó còn tưởng rằng người đã lâu không ôm nữ nhân mới có thể như thế. Nhưng lúc người rơi xuống thạch thất dưới thư phòng, người nói người nguyện ý chết cùng ta, ta nghĩ đến sự kiện kia, liền biết người đối với ta, cũng không phải là tình huynh đệ, bằng hữu chi nghĩa, mà là yêu ta giống như yêu nữ tử bình thường, ta nói có phải hay không?”

Trầm Lăng nhìn hắn hồi lâu, rốt cục đầu hàng.

“Có lẽ.”

Vương Liên Hoa cảm thấy mỹ mãn mỉm cười: “Chúng ta ở đây có lý do gì không làm một lần? Dù sao đều phải chết.”

Trầm Lăng thở dài: “Có lẽ tiết kiệm chút khí lực là có thể sống tiếp.”

Vương Liên Hoa cười ha hả, cười lợi hại đến nổi khom cả người.

“Người đã nói nguyện ý cùng ta chết, nếu làm sẽ chết, ta đây hiện tại sẽ để người chết cùng ta, người không thể đổi ý.”

Thời điểm cởi quần áo Trầm Lăng tay Vương Liên Hoa có chút run rẩy.

Đó là thân thể của một nam nhân, so với hắn cường tráng rắn chắc hơn. Trên thực tế, hắn cũng không có kinh nghiệm ôm nam nhân, cũng vô pháp tưởng tượng cảm nhận lúc đó, đột nhiên cảm thấy có chút phát khiếp. Tay hắn dừng ở trên vai Trầm Lăng, lại bị y đè lại.

” Đến ta.”

Vương Liên Hoa đổi: “Vì cái gì phải đến người?”

Trầm Lãng nhìn qua rất có kiên nhẫn: “Người không phải muốn ta giúp người thực hiện tâm nguyện sao? Nếu cường gian là thương thiên hại lý, ta đành phải hảo giúp vậy.”

Vương Liên Hoa kêu to lên: “Người đã sớm nghĩ muốn yêu có phải hay không?”

Trầm Lãng thản nhiên mỉm cười: “Không có a.”

“Nhất định là có!” Vương Liên Hoa oán hận kêu, “Người, người...”

Trầm Lãng hôn hân: “Người như vậy rất lãng phí thể lực.”

Không biết là những lời này hay là nụ hôn của y nổi lên tác dụng, Vương Liên Hoa an tĩnh lại, không nói cái gì nữa, giống như hài tử chơi đùa mệt mỏi tà tà dựa vào bờ vai của y. Trầm Lãng cởi bỏ ngoại bào của hân, trải ra trên mặt đất, sau đó để Vương Liên Hoa lên. Hân so với trong tưởng tượng của y còn đẹp hơn rất nhiều, giống như thân thể thiếu niên không tì vết mà vô cùng xinh đẹp. Trầm Lãng nhìn không được thốt lên một tiếng: “Người thật sự rất đẹp.”

Vương Liên Hoa có chút tức giận: “Ta không phải nữ nhân.” Hân cố gắng đứng dậy, lại bị Trầm Lãng đè ép xuống, “Ta biết.”

“Người biết cái quỷ gì.” Vương Liên Hoa bắt đầu giãy dụa, “Ta muốn ở trên mặt.” (=.=)

Biểu tình của Trầm Lãng thực nghiêm túc, ngữ khí thực ôn nhu: “Mở chân ra.”

Vương Liên Hoa nằm cứng ngắt cự tuyệt.

Trầm Lãng bắt đầu hôn hân, từ trước ngực liên tục đi xuống, tế tế mật mật hôn, rốt cục tới bộ vị hạ thân. Đầu lưỡi của y linh hoạt giống như rắn, nhẹ nhàng liếm liếm bên trong bắp đùi của hân, một trận tê dại ngứa ngáy cùng khoái cảm trong thân thể toát ra, làm cho hân muốn thét chói tai cùng rên rỉ, dù rằng thân thể đã muốn mềm mại vô lực, hân vẫn cố sức cắn môi muốn không thốt ra. Trầm Lãng nhìn vẻ mặt của hân không khỏi mỉm cười: “Người thực khản trương?”

“Không có.” Vương Liên Hoa phụng phịu trả lời, đột nhiên cảm giác một trận đánh sâu vào, nhin không được thốt ra tiếng, “Người —— “

“Một ngón tay, đau sao?”

“Không đau.” Vương Liên Hoa tuy rằng lúc này cảm thấy mạnh miệng thật sự thực buồn cười, nhưng hân quyết định không thua người kia, lại cắn môi, thời điểm ngón tay rút ra cũng không kêu. Chính là không có bao lâu, cảm nhận mới sâu sắc lại xâm nhập thân thể hân, chỉ phải cắn răng phát ra thanh âm ô ô.

“Hai ngón tay —— người có khỏe không?” Trầm Lãng có chút lo lắng nhìn hân.

Vương Liên Hoa thở ra một hơi hàn khí, tiếp tục mạnh miệng: “Khá tốt.”

“Đau thì phải nói a.”

“Ta sợ đau mới ——” nói còn chưa nói xong, lại một trận đánh sâu vào đánh úp lại, nhin không được thốt to lên, “Người làm gì?”

Trầm Lãng thực vô tội: “Ba ngón tay a. Người thật sự không đau?”

Vương Liên Hoa cắn răng: “Không đau.”

Ngón tay của y dừng ở trong thân thể của hân, tay kia thì nhẹ nhàng nhu lộng phân thân của hân, bàn tay ấm áp, cùng với hạ thể thỏa mãn căng cứng tràn đầy cảm xúc từ trong cơ thể hân dâng lên, khiến cho hân nhin không được nhẹ nhàng rên rỉ ra tiếng. Trầm Lãng cảm giác hân sung sướng, động tác tay bên trong liền nhanh hơn, Vương Liên Hoa cảm thấy y nhìn thẳng ánh mắt của hân làm cho mang tai nóng lên, không khỏi lắc đầu, Trầm Lãng lại cúi thân xuống ghé vào lỗ tai hân nói nhỏ.

“Ta đến đây a.”

“Đến, cái gì đến?” Vương Liên Hoa đang lâm vào trong khoái cảm dần dần tăng lên, nhất thời không kịp phản ứng, lập tức một trận đau nhức đâm phá thân thể khiến cho hân kêu to ra tiếng, “Người —— người —— “

“Ta đau đến sắp chết!”

Trầm Lăng tiến vào thân thể hắn, chỉ cảm thấy một trận khoái hoạt chọc thủng tiến vào, cũng nhận không được nhẹ nhàng rên rỉ một chút, đang định tiếp tục động tác, Vương Liên Hoa lại một bên kêu, một bên dùng sức bấu lấy lưng, cào y đến đau nhức, chỉ phải dừng lại động tác cười khổ nói: “Người đừng lo.”

“Ta không làm, đau đến sắp chết!” Vương Liên Hoa một bên ở trên lưng của y cào ra một vết máu một bên nhe răng trợn mắt kêu to, “Đi ra ngoài đi ra ngoài, đến ta làm, cho người thấy đau hay không đau!”

Trầm Lăng ách cổ họng nói: “Đến lúc này, ngừng như thế nào được.” Y một tay bắt lấy thắt lưng của Vương Liên Hoa, một tay nắm phân thân của hắn, bắt đầu nhẹ nhàng rút ra tiến vào. Vương Liên Hoa vẫn cảm thấy đau đớn, mà đau đớn này thế nhưng không quá mức, cùng phân thân một lần sóng lại một lần sóng khoái cảm mật mật ăn khớp, khiến hắn phân không rõ đến tột cùng là đau hay là khoái hoạt, hắn nắm chặt lưng Trầm Lăng, cản bờ vai của y, duy chỉ như thế mới có thể kiềm chế mình không kêu khóc giống như nữ nhân, nhưng Trầm Lăng không thông cảm cho kiên trì của hắn, ngược lại động tác nhanh hơn, nguyên lai bộ vị trần ngập cảm nhận sâu sắc thế nhưng cũng dần dần bắt đầu cảm giác thoải mái, va chạm một chút hắn liền muốn nhận không được rên rỉ một tiếng, hắn nhận không được muốn cầu xin tha thứ nói không được, nhưng miệng ngoài la lên phát tiết khoái hoạt ra tựa hồ đã muốn không có cảm thụ khác, nói không nên được một câu đầy đủ. Trầm Lăng nhìn qua là một người ôn nhu như thế, động tác lúc này cũng là thô bạo khiến hắn không thể chịu đựng được, rồi lại như thế làm cho hắn khoái hoạt, Vương Liên Hoa rốt cục chịu đựng không nổi bắt đầu kêu lớn tiếng, hắn nghe tiếng kêu của chính mình, giống như đều không phải từ miệng mình phát ra, bên tai chân thật nhất chính là tiếng thở dốc dồn dập của Trầm Lăng, phối hợp một chút tiết tấu hạ thân đánh sâu vào, khiến người ta khoái hoạt gần như phát cuồng, thẳng đến khi một cổ nhiệt lưu từ bên trong thân thể của mình lan ra, vừa định muốn giải thoát, lại bị Trầm Lăng một tay nắm lại.

“Từ từ, ta còn chưa xong.”

Trầm Lăng lúc này tựa hồ hoàn toàn thay đổi chính là một người mạnh mẽ bá đạo, lại khiến người ta không thể kháng cự.

Thân thể của Vương Liên Hoa đã muốn xụi lơ vô lực, lúc này lại càng rõ ràng cảm nhận được khoái cảm còn thật ma xát nội vách, lại ngay cả khí lực để kêu cũng không có, chỉ giương miệng hô hô học khí, tái không phát ra thanh âm nào. Trầm Lăng cúi đầu đến, nhẹ nhàng ngăn chặn bờ môi của hắn.

Sau Vương Liên Hoa liền cảm nhận được một cổ nhiệt lưu vọt vào thân thể hắn, hắn cảm thấy một trận mê loạn thỏa mãn, dưới thân nhẹ nhàng, cũng tiết ra, toàn bộ thân thể đều nhẹ nhàng rơi vào bên trong mê muội.

46. Chương 46

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

“Lạnh.”

“Ta cảm thấy lạnh.” Vương Liên Hoa lười biếng chán chường nâng thân mình lên, phủ thêm xiêm y, rồi lại hướng trên người Trầm Lăng dựa vào. Trầm Lăng vươn cánh tay vòng qua sau lưng ôm hắn, nhẹ nhàng cười.

“Khỏe chưa?”

Vương Liên Hoa miễn cưỡng chậm chậm nghiêng người bỏ mặc y: “Dù sao cũng phải chết, khỏe hay không khỏe thì có liên quan gì?”

Trầm Lăng cười khổ, đưa tay giúp hắn khép lại vạt áo, “Cẩn thận lạnh.”

Vương Liên Hoa cũng tùy y lộng, chỉ cười nói: “Lại không biết Trầm phu nhân khi nào đi vào.”

Ngón tay Trầm Lăng cứng đờ, nhưng chưa buông ra, Vương Liên Hoa cảm giác được động tác của y, liền nghiêng mặt nhìn y, mắt đối mắt với y.

Chỉ nghe Trầm Lăng từ từ thở dài một hơi.

“Ta đã đáp ứng muốn cùng ngươi chết, tuyệt không đổi ý.”

Vương Liên Hoa nhìn chằm chằm vào mắt của y không chịu buông tha: “Còn nếu không chết?”

Trầm Lăng nghiêm mặt nói: “Nếu chưa chết, ta đương nhiên phải trở về.”

Vương Liên Hoa cười to.

“Ngươi ngay cả lời nói an ủi người khác cũng không chịu nói thừa ra một câu.”

Trầm Lăng cười khổ áp sát vai hắn, nói: “Ta như thế nào lại gạt được ngươi. Ngươi nếu hiện tại muốn ta cùng chết, ta cũng nguyện ý, nhưng nếu ta còn sống, chung quy vẫn là phải trở về.”

Vương Liên Hoa nhẹ nhàng cười: “Điều này cũng làm cho ta đột nhiên nhớ lại một câu chuyện xưa, ngươi muốn nghe một chút không?”

Trầm Lăng gật đầu.

“Có một công chúa, đã yêu một thanh niên thường dân, nhưng hoàng đế lại cũng không nguyện ý để cho nữ nhi của mình gả cho một kẻ thường dân, vì thế hắn quyết định xử tử thanh niên kia. Mà luật định của quốc gia này, là để cho trời cao quyết định sinh tử của tù phạm. Tử ngục đều có một cơ hội lựa chọn trong hai cánh cửa, một cánh cửa bên trong là sư tử đói khát, một cánh cửa bên trong là nữ nhân xinh đẹp. Nếu hắn bất hạnh mở ra cánh cửa sư tử kia, chờ đợi hắn chính là cái chết; nếu hắn mở ra một cánh cửa khác, hắn phải cùng nữ nhân xa lạ kết hôn. Mà công chúa đã nói trước cánh cửa phân biệt nữ nhân cùng sư tử ở đâu, sau đó nàng chỉ điểm hắn một cánh cửa trong đó. Người đoán bên trong cánh cửa này lúc mở ra, là nữ nhân hay là sư tử?”

Trầm Lăng cười khổ lắc đầu: “Ta không biết.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Vậy ngươi hy vọng bên trong cánh cửa mở ra, xuất hiện sư tử hay là nữ nhân?”

Trầm Lăng thản nhiên nhìn hắn, nói: “Ngươi chỉ điểm ta đi cái nào, ta liền đi cái đó.”

Vương Liên Hoa nhắm mắt mỉm cười.

Hai người sửa sang lại quần áo, vẫn là đều tự ngồi, im lặng điều tức, giống như việc mới vừa rồi đã phát sinh, bất quá chỉ là mộng ảo mà thôi. Chẳng qua vốn là thập phần đói khát, lại làm chuyện kia, cũng có cảm giác suy yếu.

Vương Liên Hoa chỉ cảm thấy trên người phi thường mỗi một tê dại đau đớn, cũng không thể không hồi tưởng lại những nữ hài tử của mình, có một cô nương tên gọi Thâm Tuyết, phi thường nhu nhược, thời điểm lần đầu tiên đau đến bị thương kêu hô liên tục, ngày kế thậm chí không thể ra khỏi giường, hơi có chút làm cho người ta hứng thú triu mến. Nhưng về sau Thâm Tuyết lại cùng người khác thông đồng thành gian, hắn dưới cơn nóng giận giết chết nàng, sau đó liền quên đi, bây giờ nghĩ lại, có chút thương tiếc ý khó hiểu. Nghĩ về điều này, không khỏi lại cười nhạt một tiếng, thân là nam nhi bảy thước, hiện giờ mặc dù cùng Trầm Lăng làm loại hạ chuyện này, nếu là giống như nữ tử bình thường, trần trọc câu hoan, đòi muốn yêu thương, chẳng lẽ không phải cực kỳ buồn cười sao? Nói chuyện cùng chết gì, cực vô căn cứ!

Y có thể tử yêu kiều của y, hắn có hùng đồ tráng chí (kế hoạch lớn, chí lớn) của hắn.

Trong đó lại có bên nào, có thể khinh nhẹ từ bỏ được?

Tưởng tượng điều này, liền oán hận.

Trợn mắt hướng Trầm Lăng nhìn, chỉ thấy y ngồi thien mỉm cười, giống như không quan tâm. Cái trán rộng lớn, hai hàng lông mày dựng đến tóc mai, là một gương mặt rất đẹp trai và nam tính, khiến người nhìn liền nghĩ muốn vươn tay đụng chạm, trong lòng tràn ngập ôn nhu tình ý.

Nhưng sau đó nghĩ lại, bản thân tự mình bày một cái kết cục như vậy, lại bởi một chữ “Tình” không ngờ, tự vậy tử mình, như thế nào có thể cam tâm?

Càng nghĩ, lòng dạ trống rỗng bất ổn, cảm giác thân thể không khoẻ cũng càng phát ra rõ ràng, thấy Trầm Lăng vẫn là một bộ thần thái nghiêm chỉnh, không khối trong lòng kêu khổ, chỉ phải mạnh mẽ tự yên ổn tâm thần.

Trầm Lăng lúc này lại mở hai mắt ra, cười nói: “Người không cần nghĩ nhiều, chung quy là thiên mệnh mà thôi. Chưa hẳn thực sự có người đến, có lẽ chúng ta hai người nhất định vậy tử nơi này, lúc này nghĩ như thế, cũng có ích lợi gì.”

Vương Liên Hoa thấy y không chút hoang mang, chính mình thực có vài phần tức giận, lại không thể nào kể ra. Nguyên vốn là hấn khiến cho Trầm Lăng vương bận hấn, lúc này Trầm Lăng rốt cục bỏ được hết thấy, nguyện ý theo hấn mà chết, chính mình lại luyến tiếc sao? Suy nghĩ thế, tâm loạn như ma, lại nghe Trầm Lăng hô: “Dữ khí tương thủ vu đan điền, thủy hỏa ký tể, luyện tinh hóa khí, khí liễm nhập cốt...” Trong lòng biết y đang niệm vận khí chi quyết, lập tức cũng không tái tức giận, theo y niệm chi quyết điều tức tinh thần, nhưng thật ra quả nhiên an ổn không ít.

Nhưng chống đỡ không được bao nhiêu lâu, hai người đều dần dần có chút duy trì không được. Nguyên bản bọn họ ở bên trong thạch thất Tuyệt Tiên Cơ kia gặp nỗi khổ bị hàn băng thấm vào chân, công lực vốn đã hao tổn hơn phân nửa, lại thường xuyên nhiều lần gặp nạn, còn làm hạ chuyện kia, thực là tình thế đã cạn. Lại không có nước cùng lương thực lâu ngày, lúc này chỉ sợ ngay cả người cũng dường như không ổn, chính là dựa vào thần trí mạnh mẽ chống đỡ đi. Vương Liên Hoa chỉ cảm thấy chột dạ thoái chí, bên tai có tiếng động ‘ong ong’. Chỉ phải ở trong lòng thầm than, anh hùng cái thế như thế nào, cũng bắt quá tục nhân (người phàm) cần ngũ cốc lương thực để sống sót, cùng nông phu thôn hán không hề khác nhau.

Vương Liên Hoa quắc mắt nhìn trừng trừng nói: “Trầm Lăng, người cũng biết nếu không phải người, ta sẽ làm ra chuyện gì chứ?”

Trầm Lăng khẽ cười nói: “Như thế nào? Người không phải là muốn ăn huyết nhục (máu thịt) của ta?”

Vương Liên Hoa vốn thật muốn nói như thế, lúc này nghe Trầm Lăng nói đến, ngược lại bắt đầu cười: “Này thì không đúng, nếu là của người khác, ta thật còn ngại hấn dơ bẩn, ăn không vô miệng, nhiều nhất uống chút huyết. Còn nếu là của người, thật sự là muốn tỉ mỉ nấu hầm, một hơi một hơi ăn vào bụng, thẳng đến khi hóa thành máu thịt của ta...” Hấn mới vừa nói được thập phần giải hận, đột nhiên cảm thấy được có một mùi hương kỳ quái, giống như thật sự là mùi huyết nhục, nghi ngờ là ảo, tái cẩn thận ngửi ngửi, lại giống như vẫn còn, không khỏi hỏi: “Người có ngửi thấy cái mùi kì quái gì không?”

Trầm Lăng cũng nhíu mày vừa ngửi thấy, nói: “Hình như có.”

“Như thế nào có loại mùi lạ này?” Vương Liên Hoa lăm bầm lâu bầu, đột nhiên biến sắc, “Hay là...” Trong lòng hấn tuy có phỏng đoán, nhưng bây giờ không muốn nói ra, Trầm Lăng cũng không nhanh không chậm tiếp lời: “Chẳng lẽ là thân thể Tuyệt Tiên Cơ thối rửa sao?”

Sắc mặt Vương Liên Hoa thật sự nhìn rất khó coi.

Tử thi hư thối hấn đã thấy rất nhiều, kinh khủng như thế nào cũng không đủ làm cho hấn tâm sợ hãi. Nhưng mà dung nhan Tuyệt Tiên Cơ tuyệt đẹp như thế, nếu biến thành bộ dáng kia, lại khiến lòng người sinh cảm giác thất vọng.

Xinh đẹp rực rỡ như thế nào, cuối cùng phải biến thành thê lương đáng sợ như thế, sao không khiến người than thở nhân sinh thâm đạm. Vương Liên Hoa không tự chủ thì thầm: “Nếu... Nếu chúng ta cũng chết ở chỗ này, lẽ nào, lẽ nào cũng sẽ giống như nàng sao?”

Trầm Lăng chỉ mỉm cười.

“Mỗi người chung quy chết đều như thế.”

Vương Liên Hoa buồn bực nói: “Chính là chết ở chỗ này, nếu hơn mấy trăm năm sau, bị người ta phát hiện một bộ xương khô cũng thế. Nhưng nếu qua hơn mười ngày, Trầm phu nhân hoặc là người khác tiến vào,

chỉ thấy hai người thi thể ngang dọc, uể thủy giàn giụa, mùi hôi bốc lên, làm sao biết được người như thế nào?”

Trầm Lăng cười khở: “Người chết cũng chết hết, còn sĩ diện làm gì?”

Vương Liên Hoa buồn bực nói: “Ta không được phép như vậy.”

Hai người nhất thời an tĩnh lại, Vương Liên Hoa sau khi tái tử mĩ suy nghĩ thăm trạng kia, không khỏi lại mặt thanh môi bạch. Nhìn ở trong mắt Trầm Lăng, cũng như có điều suy nghĩ.

Qua một lúc lâu sau, Vương Liên Hoa đột nhiên liền hô to một tiếng: “Hình như có tiếng động!”

Trầm Lăng ung dung nói: “Ta không có nghe thấy.”

Vương Liên Hoa tái ngưng thần nghe một lát, quả nhiên bốn phía im lặng dị thường.

Trầm Lăng ngẩng đầu nhìn hẩn cười nói: “Có lẽ khí lực lúc đó cũng có thể khiến người chờ nhiều hơn một khắc.”

Vương Liên Hoa đến tận bây giờ mới thật sự vừa kinh vừa sợ, hận Chu Thất Thất không thể lập tức xuất hiện ở trước mắt, tình sự của hai người mới vừa rồi, quyết tâm cùng chết, so sánh với sợ hãi cùng trong u ám hư thối bại hoại kia, thực sự ngay lập tức bị lãng quên.

Cùng lúc đó, ở một nơi giống như thật sự có tiếng động đào móc rất nhỏ truyền đến.

Trầm Lăng lúc này mới than thở nói: “Hình như thật là có tiếng động.”

Vương Liên Hoa toàn thân run lên. Một khắc vui sướng khấn trương kia, lại làm thế nào có thể dùng từ ngữ để mô tả.

Trầm Lăng chính là trầm mặc.

Vương Liên Hoa nguyên bản đang gắt gao nhìn chăm chăm phương hướng truyền đến tiếng động kia, lúc này lại đột nhiên rùng mình.

“Tiếng động đầu tiên kia, người nghe thấy được, có phải hay không?”

47. Chương 47

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Trầm Lăng mỉm cười nói: “Ta mới vừa nghe không kĩ càng lắm.”

Vương Liên Hoa yên lặng nhìn y nói: “Lúc này nghe thấy được, thì như thế nào?”

Trầm Lăng cười nói: “Người nói thế nào thì làm thế đó.” Cuối cùng mắt nhắm lại, tái không nói lời nào.

Vương Liên Hoa nhìn chăm chăm y sau một lúc lâu, cũng không thấy y có động tác gì, chỉ phải cắn răng nói: “Nếu thực từ nơi này đi ra ngoài, người sẽ quên... không...”

Trầm Lăng mở to mắt cười nói: “Chuyện này muốn quên có thể quên.” ngữ điệu ôn nhu kia của y, Vương Liên Hoa nghe được thiếu chút nữa liền muốn rơi lệ.

“Vậy người...”

Trầm Lăng lời nói lúc này nghe có thể lường ý nói không nên lời: “Chính là ta có thể cùng người tử, nhưng không thể cùng người sinh.”

Vương Liên Hoa chỉ cảm thấy một chậu nước lạnh, từ đầu đổ xuống, nhất thời một chữ thế nhưng cũng nói không nên lời.

Về mặt Trầm Lãng mang theo chút ôn nhu thương xót hỏi hần: Là tử? Hay là sinh?”

Hai người trong lúc nhất thời đều không nói gì, tiếng động đào móc kia có thể nghe càng phát ra rõ ràng.

Vương Liên Hoa trong tâm vốn vừa vội vừa giận, lúc này lại đột nhiên cười ha hả.

“Sinh! Đương nhiên là sinh! Ta vì cái gì phải chết? Ta chết có gì tốt, cũng bất quá là cùng người đều từ trần về trần, thổ về thổ, hai người không liên quan! Người nói không thể cùng sinh thì không thể cùng sinh sao? Ta cũng không tin! Nếu không sống sót, như thế nào biết được có thể hay không thể?”

Trầm Lãng nhắm mắt mỉm cười: “Người nói sinh, thì sinh. Chỉ là chúng ta sinh hay tử, thật muốn xem người tới là người phương nào.”

Vương Liên Hoa cười nhạo một tiếng: “Trừ tự chúng ta ra, còn ai có thể làm cho Trầm Lãng cùng Vương Liên Hoa tử?”

Trầm Lãng nghe được lời ấy, cũng không trả lời, chỉ nhẹ nhàng mỉm cười mà thôi.

Khấu Phi Ứng lấp bắp kinh hãi.

Phi Ứng bang có lẽ cao thủ không đủ nhiều, thế lực không đủ khổng lồ, nhưng cơ hồ mạng tin tức vô khổng bất nhập (chỗ nào cũng nhúng tay vào được), Khấu Phi Ứng đối tin tức mật thám hồi báo phi thường tin tưởng —— Trầm Lãng cùng Vương Liên Hoa đích xác bị vây ở chỗ này, lúc này nếu không tranh thủ đến úng trung tróc miết (*), lại đợi khi nào?

(* bắt ba ba bỏ hủ – ý nói ra tay bắt địch khi không còn đường thoát)

Nguyên bản đối với võ công của hai người này, hần vẫn là thập phần có ý sợ hãi. Vốn nghĩ muốn hay không nếu chờ thêm mấy ngày, chờ cho bên trong hai người này đói bụng đến động cũng không động dậy được mới hạ thủ, nhưng lại được tin tức nói Trầm phu nhân mấy ngày trước đã ly khai Trung Nguyên, mặt khác các thế lực theo sau cũng lộ rục rịch, nghĩ thầm lúc này nếu không hạ thủ, chỉ sợ để cho người khác chiếm tiên cơ (cơ hội trước), lưỡng trước hai người kia dù chưa chết nhưng cũng mất đi nửa cái mạng, vì vậy yên tâm lớn mật đào tiến vào.

Hai người còn sống, hoặc là phải chiến đấu ác liệt, Khấu Phi Ứng đều sớm chuẩn bị tâm lý. Nhưng lúc hần thấy hai người này, vẫn không khỏi ngỡ ngàng.

Chỉ vì Vương Liên Hoa làm một chuyện mà hần nghĩ cũng không thể nghĩ ra.

Hần xé sách.

Bìa ngoài vừa mới bị xé xuống viết bốn chữ “Vô địch bảo giám”. Vốn đã viết từ trăm năm trước, chất giấy giòn mỏng, bị hần khéo léo nhào nặn liền hóa thành mảnh vụn.

Trầm Lãng lại nhìn Khấu Phi Ứng cười đến giống như gặp lại cố nhân: “Người đã đến rồi a.”

Khấu Phi Ứng đột nhiên cảm thấy một cái đầu có ba cái đại.

Nhưng hần vẫn nhin không được hỏi: “Vương công tử, người, người đây là đang...”

Vương Liên Hoa cười meo meo tiếp tục xé: “Giống như người chứng kiến.”

Khấu Phi Ứng quả thực cảm thấy được bản thân giống ngọc tử, nhưng vẫn tiếp tục hỏi: “Vương công tử vì sao phải xé vô địch bảo giám chứ?”

Vương Liên Hoa nhìn hần lắc đầu: “Chẳng lẽ người không phải muốn giết hai người chúng ta đoạt bảo giám này sao?”

Khấu Phi Ứng nói phải cũng không thể, nói không phải cũng không thể, chỉ phải cười khan một tiếng.

Vương Liên Hoa cười nói: “Dù sao hai người bọn ta hiện tại khí lực không thể tiếp tục, chung quy phải chết dưới tay người, cuối cùng không cho người có được bảo giám này, cũng coi như trút ra một hơi oán khí nhỏ nhỏ, việc này sao lại không đúng?”

Chỉ thấy hần cùng với Trầm Lãng hai người nhìn nhau cười, cũng không để ý đến hần, chỉ để ý chính mình tiếp tục xé rách, Khấu Phi Ứng nhìn thấy hết hồn, chỉ phải bồi cười nói: “Trầm đại hiệp, Vương công tử, chớ xé, chớ xé, chuyện gì cũng từ từ.”

Vương Liên Hoa đảo mắt cười nói: “Khấu bang chủ nói không phải là muốn, nếu ta không xé sách này, giao nó cho Khấu bang chủ, Khấu bang chủ liền thả cho chúng ta một con đường sống sao?”

Khấu Phi Ứng đương nhiên không phải một mình tiến đến, đằng sau trừ một vài bang chúng phụ trách đào móc ra, tất nhiên cũng dẫn theo “Phi ưng thất sát” Trung Kỳ Nhị, Chu Tứ, đám người Ngô Thất, mấy người kia chính là nhóm người lúc ở Ô Hà trấn phục kích bọn họ, ở trong đó hai người kia phải chịu mất mát lớn, lại bị Vương Liên Hoa trêu chọc, trong lòng tất nhiên phi thường ghi hận, lúc này thấy bang chủ của bọn họ do dự bất định như thế, hận không thể tự chủ trương xông lên giết hai người kia đoạt lấy mật cấp (sách), nhưng tưởng tượng đến thủ đoạn của hai người này, lại thấy bọn họ một bộ dáng khí định thần nhàn, cũng không dám làm loạn.

Khấu Phi Ứng vội vàng đáp ứng: “Hảo, hảo, Vương công tử thức thời hiểu rõ tình hình như thế, đương nhiên là tốt nhất hết mức.”

Trầm Lãng cười nói: “Không phải tại hạ không tin Khấu bang chủ, nhưng tại hạ cùng với vài vị tráng sĩ Phi Ứng bang từng có khúc mắc, bang chủ đồng ý, sợ bọn họ cũng không chịu.”

Vương Liên Hoa vỗ tay cười nói: “Cực kì đúng, bang chủ dĩ nhiên là hảo nam nhi nói là làm, nhưng chung quy sợ tiểu nhân bên dưới làm phản, tại hạ hai người chỉ sợ ngay cả tánh mạng cũng khó bảo toàn.”

Khấu Phi Ứng cương cười nói: “Vây Trầm đại hiệp, Vương công tử, các người quyết định như thế nào?” Một bên âm thầm nháy mắt ra dấu cho mấy người kia, nghĩ muốn bảo đảm thuộc hạ của hần hành sự tùy theo hoàn cảnh, nhưng này mắt đi mây lại, như thế nào có thể dấu điểm được Trầm Lãng cùng Vương Liên Hoa.

Vương Liên Hoa chỉ giả vờ không phát hiện, khê cười nói: “Trừ phi bang chủ mệnh bọn họ tự sát, tại hạ mới hảo giao bí kíp này ra, nếu bang chủ thật sự bội ước, hai người tại hạ cũng không uống.”

Khấu Phi Ứng trong lòng vốn còn có ngàn loại tính kế, lúc này thật sự một câu cũng nói không nên lời.

Hần mặc dù lường được Trầm Lãng cùng Vương Liên Hoa hai người võ công đã mất hơn phân nửa, chính mình cũng có bảy tám phần nắm chắc có thể dấu lại, khả hai người bọn họ vừa nói như thế, chính mình liền phải giết đi phụ tá đắc lực, chẳng phải buồn cười? Nếu mấy người kia bị giết, Vương Liên Hoa thực giao bí kíp ra cũng được, nhưng hần lại thật sự không phải là người như vậy, tất phải còn có càng nhiều tính kế.

Vương Liên Hoa thấy hần không đáp, vì thế lại bắt đầu xé sách, trang sách bị xé hóa thành giấy vụn, không chút thương tiếc nào, Khấu Phi Ứng chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay chảy mồ hôi, hô to một tiếng: “Từ từ! Ta đáp ứng!”

Vương Liên Hoa trong tay vừa mới dừng lại, Diệp Nhị, Chu Tứ, đám người Ngô Thất liền thừa cơ đột kích lên, trong lòng bởi có hận ý, thế tấn công kia chính xác là phi thường nhanh chóng.

Vương Liên Hoa chẳng những không trốn, ngược lại cảm bảo giám trong tay hướng trước mặt bọn họ đập đập tới. (tưởng tượng cứ như đập ruồi =.=)

Ba người đều sưng sốt, phản ứng lại không chút nào ngưng trệ, lập tức vươn tay bắt lấy sách kia. Bọn họ mới vừa rồi thế tấn công mặc dù mãnh, nhưng trong lòng thực có ý sợ hãi, chính mình cầm sách hiến cho bang chủ, mệnh liền không bị người khác bác đi, chẳng phải rất tốt!

Bọn họ mỗi người đều nghĩ như thế, tay chân cũng giống như nhanh hơn, ba người đoạt sách, trong lòng vừa mới đắc ý, lại thấy người khác cũng bắt lấy, chính mình cũng không chịu thả ra trước, đang lúc gấp rút tức giận, phía trên sách kia, đột nhiên bốc lên một trận khói trắng. Ba người đoạt sách kia cầm giữ thủy tiết bất thông (nước không ngấm qua được – ý nói không thể tránh khỏi), như thế nào có thể tránh thoát, chỉ nghĩ thấy một trận hương khí quái dị, trong tay đột nhiên mất khí lực, trước mắt tối sầm, nhất tề ngã mặt té ngã.

Khấu Phi Ứng trong lòng chợt lạnh, muốn nhào đến đánh chết hai người, nhìn thấy bộ hạ như thế, nhất thời cũng không dám khinh nhẹ ra tay.

Vương Liên Hoa cười to nói: “Khấu bang chủ, bọn họ đã tự sát, tại hạ nói cũng giữ lời, giao bí kíp này cho bang chủ, thỉnh bang chủ tự lấy.”

Khấu Phi Ứng ha ha cười nói: “Vương công tử rõ ràng nói giao bí kíp cho ta, như thế nào lại muốn tại hạ tự lấy, chẳng lẽ không phải có chút thất lễ.”

Vương Liên Hoa bình tĩnh đại ngộ nói: “Đúng, bên ta mới ở trên sách kia rắc độc dược, nếu không giải thích, chỉ sợ Khấu bang chủ cũng không thể xem nó rồi.”

Khấu Phi Ứng vốn trong lòng thầm nghĩ trước hết giết hai người này, tái lấy bí kíp, vừa nghe lời này, lại không dám hành động thiếu suy nghĩ. Suy nghĩ lại, giải độc trong sách vẫn là có biện pháp, nếu lúc này không giết, chờ đợi thêm nữa lại không biết Vương Liên Hoa mưu kế đùa giỡn ra cái gì, chỉ sợ vẫn là chính mình chịu thiệt, lập tức liền không do dự, hướng hai người lao thẳng tới.

Hắn dùng ‘thất thập nhị (72) lộ Phi Ưng trảo’, chiêu chiêu ngoan tuyệt (cực kỳ hung ác), hai người lúc này thân thể suy yếu, cũng chỉ chịu được dưới mười chiêu là cùng. Hai người nhưng không để ý tới hắn, quay đầu hướng nội thất phi cước đại, người này khinh công lấy xảo kinh (khéo léo) pháp môn làm trọng, Khấu Phi Ứng nhất thời lại đuổi không kịp, nhưng nghĩ thầm trong địa cung này tất là tử lộ, hai người nhất định khí lực không thể tiếp tục, trong lòng cũng không hoảng, chỉ đề khí đuổi theo. Chỉ thấy hai người quay người lại lách vào sương phòng bên cạnh, thầm nghĩ bọn họ chạy đi đâu, cũng không nghĩ nhiều đuổi theo đi vào, lại đột nhiên trước mắt không thấy, thế nhưng tiến tới cũng không được, thân mình nhanh chóng rơi xuống.

Nguyên lai Trầm Vương hai người đứng là xông vào thư phòng của Tuyết Tiên Cơ, hai người dựa vào giá sách mượn lực ổn định thân mình, vốn đặt vô địch bảo giám ở chỗ cơ quan đóng mở, dưới đá phiến kia nháy mắt mở ra, Khấu Phi Ứng làm sao đoán trước được đá này mở ra, thu thế không được, thế là ngã xuống dưới trong thạch thất. Trầm vương hai người nhìn nhau cười, cùng nhau dùng lực, đem thân mình áp sát thạch quỹ (tủ đá) đấy, liền lấp lại trên cái động đã đào ban đầu.

Các loại đồ vật trong địa cung trung đều là đá phiến cực kỳ dày làm thành, Khấu bang chủ cho dù võ công cái thế, chỉ sợ cũng không thể nhất thời trong nửa khắc thoát ra. Trước lúc đi ra, chỉ sợ đã làm bạn cùng với bạch cốt khô mục và thi thể dần dần hư thối.

Hai người trở ra lại lối vào, ban đầu bang chúng giúp Phi Ưng đào bới này thấy hai người thần nhiên mỉm cười, chậm rãi mà ra, liền biết bang chủ tất là gặp nạn. Mới vừa rồi lại thấy thủ đoạn của hai người giết chết ba người kia, làm sao còn dám lộn xộn, chỉ phải quỳ xuống cầu xin tha mạng.

Trầm Lăng cười nói: “Các người đưa thức ăn. nước trong cùng ngựa giao ra, sẽ không giết các người.”

Phi Ưng bang chúng mỗi người run như cây sậy, làm sao còn không đồng ý.

Vương Liên Hoa nhẹ nhàng cười, nhặt mật cấp kia lên để vào trong lòng ngực. Kỳ thật độc này bột mới vừa rồi một chút tản ra, trên trang sách đã không còn sót lại, chính là Khấu Phi Ứng cùng Phi Ưng bang chúng chung quy không dám xuống tay mà thôi.

Hai người đi ra khỏi kia thạch lộ, lại từ đáy vực kia đi ra, thẳng rời khỏi Phách Đầu Phong. Quả nhiên có vài Phi Ưng bang chúng ở lại trông chừng, lạc đà thổ nước cùng lương thực, bọn người kia đương nhiên cũng không dám chặn hai người bọn họ, chỉ ngoan ngoãn giao ra.

Trầm Lăng đang ở đó thu thập vật cần thiết, Vương Liên Hoa lại cười nói: “Mấy thứ này, để lại cho bọn hắn cũng không sao.”

Trầm Lăng sửng sốt, buông đồ vật trong tay, hướng theo tầm nhìn của Vương Liên Hoa.

Chỉ thấy một đội nhân mã từ xa xa đang hướng đến.

Người dẫn đầu tựa hồ trông thấy tình hình bên này, đột nhiên đoàn quân lao đến, giục ngựa thẳng hướng đây phi chạy tới.

Kia rõ ràng là một nữ tử mặc hồng y (quần áo đỏ) như lửa. (bà này đến đúng lúc dữ >”

48. Chương 48

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

“Trầm phu nhân đã tới.” Vương Liên Hoa nói: “Người không sợ ta đem hết thấy nói cùng nàng sao?”

Trầm Lăng hướng hần ẩm đạm cười, nói: “Đã làm chuyện thì chính là đã làm, cần gì phải giấu diếm.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Trầm đại hiệp, người như thế thật không hiểu tâm của con người. Người nói người đường đường chính chính, cầm được thì cũng buông được, lại không hiểu rõ nữ nhân, nếu là thích người, lòng dạ cũng không thua kém gì kim cương, người nhìn nữ nhân khác hai mắt đã muốn ôm hận, huống chi ta và người làm loại hạ sự này, nàng chính là có thể nhẫn, nhưng trong lòng cũng phải đau cả đời, người quả nhiên cam lòng không?”

Trầm Lăng im lặng nói: “Đã làm rồi, có thể như thế nào được, chỉ phải nỗ lực thôi.”

Vương Liên Hoa đảo mắt cười nói: “Người vừa không nguyện cùng ta cùng sinh, người cho rằng ta nguyện ý dây dưa với người sao? Việc này ta không nói, người cũng không thừa nhận, vô tích (không dấu vết) như vậy chẳng phải càng diệu (tốt)?”

Trầm Lăng nhìn hần nói: “Như vậy ta lại liền phải nợ ân tình của người.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Người sợ nợ ân tình của ta? Hay là sợ về sau tái cùng ta có liên lụy, khiến cho Thất Thất phát hiện?”

Trầm Lăng cười khổ nói: “Vương công tử nếu nói như thế, tại hạ xin tạ ơn. Trong cả đời người, luôn muốn thực xin lỗi một vài người, chính là tại hạ tình nguyện thực xin lỗi người, nhưng cũng thực không muốn xin lỗi Thất Thất cùng Tinh nhi. Nợ ân tình của người, cũng chỉ một chuyện này, sợ cả cuộc đời này cũng không trả hết. Tự biết vô tình quá mức, lại cũng không thể kỳ vọng người tha thứ.”

Vương Liên Hoa cười to nói: “Ta Vương Liên Hoa, không ngại chuyện người khác nợ ta, người cũng ngàn vạn lần không cần lo lắng, người cuộc đời này không trả hết, ta cuối cùng cũng sẽ có biện pháp khiến phải người trả hết, chỉ cần người đồng ý. Hiện nay làm phiền phu thê hai người các người hộ tống tại hạ ra khỏi sa mạc này, đơn giản là đã giao cho ta lợi tức (lãi).”

Trầm Lăng còn muốn nói gì, Vương Liên Hoa lại cười nói: “Việc đã đến nước này, làm rồi hãy nói, Trầm phu nhân hoảng loạn như thế mà đến, thái độ làm người của phu quân, chẳng lẽ không phải nên tỏ ra vui mừng, chạy vội đón chào sao?”

Trầm Lăng im lặng nhìn hần, không nói gì chỉ than nhẹ, sau đó liền quay đầu đi hướng về phía Thất Thất nghênh đón, bước đi kiên định.

Có một số việc, vốn chính là biết rõ đã sai, lại không làm không được. Nhưng mà sau khi làm, vẫn muốn sửa sai.

Lỗi của y là không thể không yêu hần.

Hiện tại, y quyết định nhận sai.

Thất Thất gầy đi.

Nàng từ sau khi sinh hạ Tinh nhi, không còn thường ở trên giang hồ hành tẩu, dần dần dung nhan liền có chút vẻ thiếu phụ (phụ nữ có chồng) nở nang dịu dàng, mà lần này bốn ba, khiến nàng tiêu tụy đi không ít, ngược lại lộ ra chút tướng mạo nữ nhân mạnh mẽ xinh đẹp. Gầy đến nỗi khiến người nhìn thấy không đành lòng, lại một mực tươi đẹp khiến người nhìn liền không thể dời mắt. Vừa thấy Trầm Lăng, nàng liền

lập tức phi thân xuống, bỗng nhiên lao tiến vào trong lòng ngực y, cười yếu ớt hờn dỗi nói: “Người đường đường đại hiệp, kết quả là còn không phải muốn ta mỹ nhân cứu anh hùng.”

Trầm Lăng than nhẹ một tiếng, ôm nàng nói: “Ta thật ra lo lắng nàng một đường chạy tới không bình an.”

Ôn hương nhuyễn ngọc, ôm lấy liền có một loại tình cảm ôn nhu giống như lãng tử trở về nhà, từ trong đáy lòng tràn đầy nhẹ nhàng. Thân thể y còn nhớ rõ cảm xúc lúc với hần, môi của hần bướng bỉnh, thân thể hần xinh đẹp giống như thiếu niên, cho nên lúc thời điểm ôm nàng còn có một chút không thích ứng, vì thể y có một loại xúc động quay đầu lại nhìn thấy hần luôn mang theo một phần khinh bạc (cợt nhả), ánh mắt hai phần mỉa mai.

Đôi mắt tựa hoa đào.

Hần đương nhiên không quay đầu lại.

Y đương nhiên chỉ là gắt gao ôm nữ tử trong lòng ngực thôi.

Gần nhau trong gang tấc mà xa cách biển trời, có thể nói như thế .

Vương Liên Hoa nhìn bóng dáng hai người ôm nhau, trong thần thái mỉm cười lại có chút ý hài lòng lãnh khốc.

Nhưng hần cũng không nhìn quá lâu, lập tức hướng ánh mắt về phía cách đó không xa.

Lại có cổ nhân đến.

Hùng Miêu Nhi đến dĩ nhiên có chút bất ngờ, nhưng ngay cả Kim Vô Vọng cũng đã đến, lại khiến người giật mình.

Bất quá nghĩ lại tưởng tượng cũng không sai, như Chu đại tiểu thư một mình, tiếc là không làm gì được Đồng Thiếu Anh cùng Tứ Nương. Chẳng qua hai người này nhìn qua cũng không như cha mẹ chết, thần thái ngược lại thập phần ung dung tự tại, tựa như không quan tâm.

Vương Liên Hoa mỉm cười chấp tay chào nói: “Miêu Nhi, Kim huynh, nhiều năm không gặp, biệt lai vô dạng? Đồng huynh cùng Tứ Nương có tốt không?”

Hùng Miêu Nhi trừng mắt nhìn hần hồi lâu, hét lớn: “Ta nói nhiều năm không gặp ngươi sẽ có chút cải tiến, không nghĩ vẫn là bộ dáng quỷ giả mù sa mưa (vờ vĩnh giả bộ), bày ra cho ai nhìn đây?” Hần tuy là đã lâu không gặp Vương Liên Hoa, lòng cũng ấn tượng nhất, đối cổ nhân này lại là cảm xúc vô cùng chán ghét.

Vương Liên Hoa cười nói: “Miêu Nhi, ngươi nói ta làm gì. Lần này gặp lại, ngươi còn không phải giống như nhiều năm trước theo sát Chu cô nương —— À không, bên cạnh Trầm phu nhân...”

Hần lời còn chưa dứt, Hùng Miêu Nhi liền hét lớn: “Thôi thôi thôi, ngươi thật sự là miệng cầu không thể khắc ra ngà voi (kể xấu không thể nói ra những lời tốt đẹp), chúng ta là tình cảm huynh muội, ngươi nói khó nghe như vậy, quả nhiên trong lòng có thể nhìn cái gì cũng là thối.” (thối là shit ấy =A=)

Vương Liên Hoa cũng không tức giận, chỉ khẽ cười nói: “Miêu Nhi, ngươi nóng nảy cái gì, ta cũng đâu nói các ngươi không phải là tình cảm huynh muội.”

Hùng Miêu Nhi tức giận đến nói không nên lời nói, ngược lại Kim Vô Vọng âm thầm ngấm ngấm một câu: “Vương công tử, không nghĩ chúng ta lại tái ngộ ở sa mạc.”

Vương Liên Hoa lập tức không còn vẻ mặt khinh bạc lúc nói chuyện cùng Hùng Miêu Nhi nữa, chỉ đối Kim Vô Vọng bán tiểu bất tiểu (cười như không cười) nói: “Tại hạ năm đó lúc từ biệt, phong thái của Kim huynh, chính là khắc cốt铭心. Vả lại, Kim huynh cũng đối với tại hạ không hề sát ân (báo thù), tại hạ chính là luôn luôn cảm niệm.”

Ngày đó Kim Vô Vọng dẫn Long Quyền Phong kỳ sĩ đến, vô cùng uy mãnh, hiện giờ cũng không còn nữa, ngày đó hần mặc dù đối Vương Liên Hoa là loại tình cảm tương cứu, nhưng thần thái ngạo nghễ, đối Vương Liên Hoa này, vốn là ghi hận không nhớ ân, lúc này đã biết hần cũng bất quá từng bại dưới tay Đồng Thiếu Anh, làm sao nhân mà không nói ra lời châm chọc.

Kim Vô Vọng cười lạnh nói: “Hiện tại nếu muốn giết ngươi, cũng rất dễ dàng.”

Vương Liên Hoa ha ha cười nói: “Dích xác rất dễ dàng, chỉ sợ Trầm đại hiệp không chịu.”

Kim Vô Vọng nói: “Người mặc dù cứu con của y, thế nhưng y cũng thiếu chút nữa vì vậy mà bỏ mạng, người đã lấy bảo giám, ân oán của các người trong cùng lúc đó cũng đã tự thanh toán xong.”

Vương Liên Hoa cười nhạt nói: “Ta cùng với y ân oán rõ hay không rõ, người làm thế nào biết.” Hắn nói được lời này khả lại có vài phần thương cảm, khiến Kim Vô Vọng cùng Hùng Miêu Nhi đều ngẩn ngơ, nhưng hắn lập tức liền thay đổi vẻ mặt, quay đầu hướng Đồng Thiếu Anh cười nói: “Lại không biết các người bốn vị như thế nào tiến đến chỗ này?”

Nguyên lai quả giống như Trầm Lăng tính toán, Đồng Thiếu Anh cùng Tứ Nương sau khi đem hai người bọn họ vây ở chỗ đó, liền vội đi lấy năm mươi vạn lượng bạc kia. Nhưng đều không phải là hai người ở Chu Ký tiền trang hành tung mờ ám mà bị bắt, chính là lúc trên đường ra khỏi sa mạc bị Kim Vô Vọng cùng Long Quyển Phong tàn quân theo dõi. Chu Thất Thất cũng không phải nhận được tin tức mới rời khỏi Trung Nguyên, mà là Hùng Miêu Nhi sau khi nghe nói đám quần hùng tụ hội ở Lan Châu, liền tiến đến tìm nàng, hai người trong lòng lo lắng, lập tức theo đuôi mà đến. Hai người ở Chu Ký tiền trang Lan Châu sắp xếp mọi chuyện thích hợp liền tiến vào sa mạc, vừa lúc gặp Kim Vô Vọng nhìn thấu được hành tàng của Đồng Thiếu Anh cùng Tứ Nương, tiến vào chu ký tiền trang Lan Châu, ba người gặp lại, cứ như thế chờ Đồng Thiếu Anh cùng Tứ Nương vào tròng, Đồng Thiếu Anh cùng Tứ Nương vốn tưởng rằng thiên y vô phùng (*), nhưng cũng không thể ngờ đến trong này luôn chứa nhiều trùng hợp, như thế nào có thể trốn, tất nhiên là thúc thủ chịu tội.

(*áo tiên không có vết chỉ khâu – ý nói không có sơ hở)

Đồng Thiếu Anh nói xong việc này, nhưng cũng không có vẻ hiu quạnh thất ý, chỉ đối Kim Vô Vọng cười nói: “Các người chắc cũng không muốn lấy hai người chúng ta đến uy hiếp người trong Minh Sa trong bang bắt hàng phục đi, người lớn lên trong sa mạc, trong mắt chỉ có sinh tử, không hề có huynh đệ ân nghĩa, trong bang chỉ sợ sớm đã có bang chủ mới, thỉnh Kim đại hiệp làm một chuyện tốt, tung tin tại hạ đã chết, như thế tại hạ rốt cục có thể vĩnh viễn rời khỏi sa mạc này, thất lương xâu mười vạn quân, cười hặc đến Dương Châu, trải qua những ngày thần tiên.”

Kim Vô Vọng lãnh đạm nói: “Ta cũng không phải đại hiệp, người là người chỉ biết ích lợi, mà không có huynh đệ ân nghĩa, lưu người ở trên đời này có ích gì?”

Đồng Thiếu Anh nhẹ cười nhạt nói: “Kim huynh, nếu người lúc nhỏ, bị bỏ lại trong sa mạc, người cùng với mấy chục người cao tráng đoạt vài giọt nước, người liền biết huynh đệ ân nghĩa trên đời này, bất quá là thứ vô dụng, chính là phải mạnh mẽ hơn người mới có thể sống sót. Người thực cho tại hạ là thất thủ nên bị bắt sao? Chẳng qua tranh đoạt đã mệt mỏi, muốn cùng Tứ Nương vĩnh viễn rời khỏi sa mạc này, đối với người chẳng lẽ không phải cũng là chuyện tốt?” Hắn nói đến đoạn này, quay đầu nhìn Tứ Nương cùng nhau cười, hai tay nắm chặt, như không ngôn ngữ. Nhưng chân tình nghĩa ân thâm thiết này, cũng là vừa thấy liền hiểu được.

Trầm Lăng vốn ôm Thất Thất, ở một bên lắng lắng nghe, lúc này đột nhiên nói: “Đồng huynh, người nguyên bản là đã biết nơi địa cung kia? Hỏa chiết kia, người cũng chính là cố ý sao?”

Đồng Thiếu Anh khẽ cười nói: “Tại hạ kỳ thật cũng không chắc chắn, cũng không nghĩ tới nhiều như vậy. Chẳng qua ông trời thương xót ta, cho tại hạ kết quả rất mong muốn. Nếu không biết thời biết thế, chẳng phải là ngốc tử sao?”

Trầm Lăng nghiêm nghị nói: “Không nghĩ Đồng huynh mới là người độ lượng nhất, tại hạ bội phục.”

Đồng Thiếu Anh nói: “Tại hạ trừ Tứ Nương ra, thì chỉ có hai bàn tay trắng. Chỉ bằng có năng lực này thì như thế nào?” Hắn nhìn Thất Thất, lại nhìn Vương Liên Hoa, đối Trầm Lăng bốn cột mỉm cười nói: “Chính là tại hạ hiện tại cũng đã rõ, hai bàn tay trắng không có cái gì cũng có chỗ tốt, Trầm huynh người nói đúng không?”

Trầm Lăng cười khổ nói: “Đúng vậy.”

Những lời này, Vương Liên Hoa đương nhiên cũng hiểu được.

Hắn đối với Trầm Lăng mi khiêu khích mỉm cười, Trầm Lăng chỉ giả vờ nhìn không thấy.

Mấy người còn lại kia, thấy ba người thần sắc mờ ám, tuy có chút buồn bực, nhưng cũng vẫn không hỏi ra cái gì, chỉ là phụ họa mỉm cười mà thôi.

Nhưng thật ra Thất Thất nhảy ra, cười nói: “Nếu đã đại công cáo thành (việc lớn đã thành), chúng ta đây trở về thôi —— “

Trở về.

Người chung quy phải trở về.

Tâm thế nào?

49. Chương 49

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Đồng Thiếu Anh thổi sáo.

Khương địch hà tu oán dương liễu, xuân phong bất độ Ngọc Môn quan (*)

(*trích trong bài Xuất Tái của Lương Châu Từ – tạm dịch: Tiếng sáo người Khương cần chi thổi khúc Chiết Liễu ai oán. Vì gió xuân nào có qua cửa ải Ngọc Môn

Khương: một dân tộc ở Trung Quốc

Chiết Liễu : Khúc Chiết liễu thời xưa, phổ cho sáo, gợi nỗi buồn người đi chinh chiến hoặc kẻ xa nhà

Ải Ngọc Môn: một địa danh phía tây huyện Đôn Hoàng , tỉnh Cam Túc)

Tiếng sáo thanh nhu uyển chuyển, lại giống như xuân phong kéo dài đến quan nội, tiến vào đại mạc khôn cùng. Chu Thất Thất không khỏi vỗ tay cười nói: “Thật không thể tưởng tượng được người lại có tài năng này, khúc này hình như là Giang Nam Nữ Tử, lúc Lăng Ba chèo thuyền du ngoạn tẩu, một đại nam nhân như người ở trong này thổi, chung quy cảm thấy có chút chẳng ra gì.”

Đồng Thiếu Anh nhìn không được cười nói: “Trầm phu nhân khả năng nghe thực tốt, khúc này đích thật là các cô nương Thái Lăng trên thuyền Hàng Châu thổi.”

Chu Thất Thất quay đầu nhìn hắn, cười nói: “Cây sáo này hay cũng là của một vị cô nương nào đó trên thuyền Thái Lăng tặng cho...” Nàng thấy cây sáo kia nhẹ nhàng, phía trên gắn lưu tô (*) đỏ tươi tô điểm, giống như cũng là vật dụng của nữ tử, nhất thời đắc ý liền nói ra miệng, vừa thấy thần sắc Tứ Nương bên cạnh, trong lòng biết không ổn, liền im miệng không nói, giục ngựa vượt qua, cùng Trầm Lăng song song.

49 tua cờ

Lưu Tô

Chỉ nghe Tứ Nương cười khê một tiếng: “Giang Nam đẹp? Giang Nam thật đẹp sao.”

Đồng Thiếu Anh vội vàng bồi cười nói: “Giang Nam dù cho đẹp, không có Tứ Nương cùng đi, thì cũng không đẹp.”

Tứ Nương lạnh lùng thốt: “Không có Tứ Nương, cũng còn có các cô nương trên thuyền Thái Lăng, Giang Nam vẫn đẹp.”

Hai người bọn họ ở phía sau đầu võ mồm, dần dần tụt lại phía xa, nghe không được đang nói cái gì nữa. Chu Thất Thất mới vừa nghe đến buồn cười, kéo ống tay áo Trầm Lăng, cười nói: “Hai người bọn họ thế nhưng thật ra cũng thú vị.”

Trầm Lăng cũng là sắc mặt ngưng trọng, sau một lúc lâu mới nói: “Đích xác thú vị.”

Thất Thất lại chưa nhìn thần sắc của y, chỉ để ý chính mình cười nói: "Giống như bọn họ, cũng thật sự tốt. Nếu không phải có Tinh nhi, ta và người hiện tại, cũng nên giống như bọn họ, chân trời góc biển, nghĩ muốn đi nơi nào liền đi đến nơi đó."

Trầm Lăng khẽ thở dài: "Thất Thất, chúng ta sau khi quay về Trung Nguyên, đem nhân nghĩa trang giao cho người khác quản lý, là có thể muốn đến nơi nào liền đến nơi đó, nàng có chịu không?"

Thất Thất định thần nhìn nhìn y, đột nhiên thở dài một hơi.

"Năm đó thời điểm Lý Trường Thanh khuyên người làm trang chủ nhân nghĩa trang này, ta trong bụng có Tinh nhi, đã nghĩ muốn yên ổn, nỗ lực khuyên người đáp ứng. Người tuy rằng đồng ý, kỳ thật trong lòng không muốn, phải không?"

Trầm Lăng cầm tay nàng, ôn nhu nói: "Không có chuyện này, chính là nàng mới vừa nói muốn tiêu điều tự tại giống như bọn họ, ta tự nhiên cũng theo ý nguyện của nàng."

Thất Thất tỉ mỉ nhìn y từ đầu đến chân, mới nói: "Ta và người lúc đầu gặp nhau, luôn là người đi đến đâu ta liền theo đến đó, người nhảy vào biển lửa, ta cũng tuyệt không nhú mày theo sát. Nhưng sau lại có Tinh nhi, người vì hai mẫu tử ta trần trọc, người tuy rằng không nói cái gì, nhưng ta cũng biết người trong lòng không cam tâm, người chung quy là một lăng tử, gia viên mặc dù hảo, nhưng cũng tưởng niệm đến chỗ thiên nhai mới chính là nhà tốt nhất, đúng không?"

Trầm Lăng cầm tay nàng thật chặt, nói: "Thất Thất, ta là trưởng phu của nàng, phụ thân của Tinh nhi, ta làm cái gì, đều là bản thân cam tâm tình nguyện, nàng không cần nghĩ quá nhiều."

Thất Thất rốt cục nhoẻn miệng cười, nói: "Ngày đó lúc người rời khỏi nhà, ta ở phía sau người nhìn hồi lâu, thấy người giống như lúc thiếu niên, không phải là trưởng phu của ta, cũng không phải phụ thân của Tinh nhi, chính là một lăng tử ta yêu thương tên gọi Trầm Lăng. Ta lần này rời đi, cũng là muốn cùng người nói, chúng ta bỏ lại nhân nghĩa trang này, chỉ mang theo Tinh nhi, trải qua những ngày giống như trước đây, người nói được không?"

Trầm Lăng nhìn nàng nhẹ nhàng khẽ cười nói: "Đương nhiên hảo."

Thất Thất lại bắt đầu vui vẻ, cười nói: "Nhưng lúc đó chúng ta còn trẻ, đi rất nhiều rất nhiều nơi, ta cũng không biết có chỗ nào chưa từng đi —— không bằng chúng ta mua chiếc thuyền, đi trên biển như thế nào? Hải Ngoại tiên sơn, Bồng Lai thắng cảnh, chính là đọc qua ở trong sách, thật sự muốn đi nhìn một lần."

Trầm Lăng mỉm cười: "Hảo."

Thất Thất cười gọi Hùng Miêu Nhi nói: "Đại ca, bên ta cùng Trầm Lăng nói, lần này sau khi trở về, liền muốn mua thuyền đi ra biển, người muốn cùng chúng ta không? Người đến nay còn lấy không được một cô nương tốt, nói không chừng đi theo liền có tiên nữ nào đó ở hải đảo coi trọng người a."

Hùng Miêu Nhi hét lớn: "Làm sao biết ta không lấy được, chẳng qua là ta vui thích độc thân tiêu dao (ung dung tự tại), tha gia mang khẩu (gánh nặng gia đình) có cái gì vui! Nhưng thật ra ta đời này chưa từng ra biển, nếu thật muốn đi, cũng đích thực có hứng thú."

Mọi người giễu cợt lẫn nhau, tiếng hoan hô từng trận. Vương Liên Hoa vốn tiêm chủ lợi thiệt (mở nhon lưỡi bén =]]) thích khoe khoang nhất, lúc này lại yên lặng không nói gì, ngẫu nhiên quay đầu nhìn xem Đồng Thiệu Anh cùng Tứ Nương, tái xoay đầu lại, liếc mắt nhìn Trầm Lăng nhưng lại nhìn thấy hai người như thế, không khỏi trong lòng cười nhạt.

Đồng Thiệu Anh lại bắt đầu thổi cây sáo của hắn.

Mới vừa rồi nói như thế, liền khiến người ta cảm thấy tiếng sáo trong khúc này tựa như có chút ôn nhu tình ý của Giang Nam Thải Lăng nữ tử, rất cảm động, lại nhìn Tứ Nương, chính là ngậm miệng không nói lời nào, sắc mặt lạnh lùng. Thất Thất thấy, cười nói: "Đồng Thiệu Anh cũng sai lầm không nhìn được tâm nữ nhân, tái tưởng niệm Giang Nam, nhưng Tứ Nương đã muốn ghen với Thải Lăng nữ tử kia, còn thổi khúc này, không phải chọc người buồn bực sao?"

Trầm Lăng cười cười, nhìn mọi nơi xung quanh một phen, cũng không nói cái gì, trong thần sắc đã có chút ý hiểu rõ.

Lúc sau thái dương xuống núi, trong sa mạc chính là rét căm căm vô cùng. Đoàn người đốt lửa lên, dựng lều trại ngủ. Kim Vô Vọng nhíu mày nói: “Tối nay không trăng, trong sa mạc có một đám lửa như vậy, sợ làm cho người ta chú ý.”

Hùng Miêu Nhi cười nói: “Kim huynh, người cũng quá cẩn thận rồi, mình chủ vô lâm của Trung Nguyên, bang chủ Minh Sa bang cùng lão đại Long Quyển Phong đều ở trong này, còn ai có thể dám đến đánh lén chứ?” (Lệ Nhi: sao lại không có đại ma đầu Vương Liên Hoa *đập bàn* . VĐT: ~> tất nhiên không tính rồi, tại nhân vật bị quá nên tính ko nổi =]]z)

Kim Vô Vọng nói: “Lần này vì vô địch bảo giám mà dẫn tới vô số người giang hồ đều vào sa mạc này, sa mạc bình thường vốn kẻ cướp qua lại rất nhiều, vẫn là cẩn thận thì hơn.” Hắn tắt lửa kia, nhìn Hùng Miêu Nhi nói, “Nếu lạnh, thì sớm nghỉ ngơi đi.”

Hùng Miêu Nhi cười khổ nói: “Hảo.” Trong lòng không ngừng kêu khổ. Tổng cộng bốn lều trại, Trầm Lãng với Thất Thất cùng nhau, Đồng Thiếu Anh với Tứ Nương cùng nhau, Kim Vô Vọng, Vương Liên Hoa tất nhiên là không ở cùng, chính hắn nghĩ đến Vương Liên Hoa thần sắc gian xảo kia cùng Kim Vô Vọng mặt không chút biến sắc đỉnh đầu liền phát lạnh. Lúc này Vương Liên Hoa lại nhìn hắn quỷ thanh quỷ khí cười nói: “Miêu Nhi, người qua đêm cùng ta sao?”

Hùng Miêu Nhi cả kinh, thốt ra: “Không cần, ta với Kim huynh cùng nhau.” Vút qua một cái liền chui vào trong lều. Kim Vô Vọng thấy thế lắc đầu, cũng cùng tiến vào.

Hai nam nhân cao lớn như vậy chen chúc trong một cái lều, lại không thể giống như vợ chồng người ta tình tứ ôm nhau mà nằm, đây hẳn là một chuyện thực phiền não.

Đêm sa mạc nếu như không trăng không sao, thì là một mảnh tĩnh mịch u ám. Trong thiên địa chỉ còn lại tiếng gió lạnh liệt, khiến người nghe được trong lòng cũng bốc lên hàn ý.

Nhưng thật ra tiếng ngáy của Hùng Miêu Nhi cùng tiếng hít thở thâm trầm của người khác, làm cho người ta cảm thấy có cảm giác yên ổn thần nhiên, mới biết nơi này vẫn là nhân gian.

Trong lúc đó một cái lều một đường mở ra, phía sau lộ ra ánh mắt của hai người.

Người nọ đầu tiên vừa nhìn chung quanh, tái nằm ở trên mặt đất nghe xong, lập tức vén lều lên đi ra. Trong lều một người khác cũng lập tức đi theo ra, động tác của hai người giống như mèo không tiếng động mà nhanh nhẹn.

Hai người nghiêng tai nghe xong, không do dự chút nào, liền hướng phía bắc mà đi. Chỉ là bọn hắn ở phía nam, mặt khác muốn hướng phía Bắc phải vòng qua lều trại cùng xe ngựa, bởi vậy hai người đều khinh thủ khinh cước (nhẹ tay nhẹ chân), hết sức cẩn thận.

Rốt cục đến nơi kia, trong đó một người thở một hơi, giữ chặt người còn lại vừa định cạo giò chạy thật nhanh, lại đột nhiên chỉ cảm thấy phía sau bị cái gì đó áp chế, không khỏi toàn thân cứng ngắc, nhất thời tay ngay cả nửa phần cũng không thể hoạt động.

Chỉ nghe phía sau có người cười nói: “Đồng huynh, trẻ như thế đi nơi nào?”

Đồng Thiếu Anh gượng cười nói: “Trầm Lãng, người làm sao biết.”

Nhìn lại, kiểm trong tay Trầm Lãng để sau lưng hắn, ánh sáng đối lập với gương mặt mỉm cười của hai người, Tứ Nương thần sắc kinh hoàng lại hoàn toàn bị hắc ám chìm ngập.

Trầm Lãng thở dài: “Vốn ta là thật sự tin tưởng người muốn buông hết thấy đại mạc này, chính là người cố ý muốn thổi khúc kia khiến ta khó hiểu.”

Đồng Thiếu Anh cười khổ một tiếng: “Ta nguyên tưởng rằng, dùng lý do quang minh chính đại luôn dễ dàng lừa gạt nhân nghĩa chi sĩ.”

Trầm Lãng nói: “Nguyên bản tại hạ chính là cảm thấy đột nhiên còn có điểm này, nhưng cũng quả thực tin, sâu sắc không ngờ, chính là một lời của Thất Thất làm tại hạ thức tỉnh: tuy là biểu đạt ý tưởng niệm đối với Giang Nam, Tứ Nương lại không thích nghe khúc này, Đồng huynh còn cố ý thổi nó làm cái gì?” Y lắc

lắc đầu, tiếp tục nói: “Rốt cuộc Đồng huynh thổi khúc này, chính là cho người khác nghe, vậy người khác đó là ai?”

Đồng Thiếu Anh thở dài: “Vốn chính là Minh Sa bang cùng Long Quyển Phong đối đầu, nếu ta không tìm một cái lý do như vậy, chỉ sợ Kim huynh muốn dùng ta không chế Minh Sa bang.”

Trầm Lăng cười nói: “Nếu người chỉ muốn chạy trốn đi mà thôi, cũng không đến mức lộ ra dấu vết, đáng tiếc người còn muốn dùng tiếng sáo dẫn tới bang chúng, nhân cơ hội đem chúng ta vây bắt, vậy liền không thể xem nhẹ mà thả người đi rồi, lại không biết nhân mã Minh Sa bang cách nơi này còn xa không?”

Trầm Lăng vừa dứt lời, liền có người cười nói: “Trầm đại hiệp quả nhiên cao minh, chỉ mỗi điểm này liền nhìn ra dấu vết. Chẳng qua tại hạ so với Trầm huynh nhìn ra còn sớm hơn một chút.”

Thanh âm này khiến Trầm Lăng cũng đột nhiên cứng người.

Cứng ngắc giống như mới vừa rồi Đồng Thiếu Anh bị kiếm của y để ở sau lưng.

Người nói lời này đương nhiên là Vương Liên Hoa.

Chỉ nghe hần nhẹ nhàng khẽ cười nói: “Người ngàn sai vạn lầm, không nên biểu hiện giống như hết thấy sự tình đều trong lòng bàn tay của người. Trầm huynh tất nhiên khiêm tốn, tại hạ cũng không tin, trên đời này còn người có thể đem Trầm Lăng cùng Vương Liên Hoa tính kế một lượt, còn có thể khiến hai người chúng ta không hề phát giác, bởi vậy tại hạ kết luận theo như lời của người đều không phải là nói thật.”

Nhưng làm cho Trầm Lăng cứng đờ cũng không phải hai câu nói này của Vương Liên Hoa.

Mà là nghe thấy thanh âm của Vương Liên Hoa đúng là từ trong lều của y truyền đến.

Như vậy Thất Thất?

Vương Liên Hoa vén lên tấm màn.

Trong tay của hần cũng có một cây đao, lưỡi đao sáng như tuyết chiếu rõ mặt hai người.

Đao của hần đang đặt ở trên cổ của Chu Thất Thất.

“Dem hai người bọn họ giao cho ta, nếu không, ta sẽ giết Trầm phu nhân.”

Về mặt lúc hần nói lời này, giống như trước mang theo một phần khinh bạc, hai phần mỉa mai. Đuôi lông mày khoe môi, lộ vẻ phong lưu.

50. Chương 50

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Ánh mắt Vương Liên Hoa sáng mà lạnh, giống như ánh đao.

Chu Thất Thất không nói gì. Gương mặt của nàng ở dưới ánh đao thấp thoáng tái nhợt im lặng, giống như hoa sen tuyệt.

Trầm Lăng chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay thấm lạnh.

Y đương nhiên phải cứu Thất Thất, mặc kệ Vương Liên Hoa tính toán hai người kia như thế nào. Nhưng trông thấy ánh mắt Thất Thất nhìn y trầm tĩnh, đột nhiên liền trong lòng đau xót.

Trong ánh mắt kia rõ ràng là hoàn toàn tín nhiệm cùng ái mộ.

Mà cặp mắt bên cạnh kia, lại tràn ngập vẻ mỉa mai, khiêu khích, cùng với... Một lời như vậy muốn nói nhưng lại thôi, xinh đẹp tựa như hoa đào, yêu mị tựa như hoa đào, rõ ràng muốn khiến y vừa thấy thì ánh mắt không thể dời đi. (muốn nói nhưng lại thôi: phong lưu ý dục thuyết hoàn lưu)

Y nhìn hần, nói không ra lời.

Vương Liên Hoa ha ha cười nói: “Trầm đại hiệp, hay là ngươi không chịu sao?”

Hùng Miêu Nhi cùng Kim Vô Vọng nghe tiếng kinh động, khả thấy lưỡi dao sáng như tuyết đặt ở trên cổ chu Thất Thất, cũng là cả kinh.

Trầm Lăng nhìn bọn hần, nhìn lại Vương Liên Hoa cùng chu Thất Thất, chỉ nói: “Hảo.”

Vương Liên Hoa liền áp giải Thất Thất chậm rãi đi qua, đối với Đồng Thiếu Anh cùng Tứ Nương cười hi hi nói: “Há mồm.”

Đồng Thiếu Anh cùng Tứ Nương nhìn nhau cười khở, chỉ phải há mồm tiếp viên thuốc Vương Liên Hoa ném tới. Bọn họ đương nhiên biết, rơi vào trong tay Vương Liên Hoa tất nhiên so với rơi vào trong tay Trầm Lăng thì đáng sợ hơn bội phần, nhưng cũng không thể nề hà (không biết làm thế nào).

Vương Liên Hoa thuận thế đẩy Thất Thất hướng trong lòng ngực Trầm Lăng, cười to nói: “Trả lại phu nhân người.” Liền nhún người nhảy lên con ngựa bên cạnh, quay đầu lại hướng Đồng Thiếu Anh cùng Tứ Nương cười nói: “Các người lúc này luyến tiếc không đi, về sau cũng không còn kịp rồi.”

Ba người đang muốn giục ngựa đi, chỉ nghe Kim Vô Vọng cười lạnh nói: “Người chỉ nói lấy bọn họ đổi Trầm phu nhân, nhưng không có nói về sau đột biến như thế nào.” Hần rút dao ra, thân hình giống như đại bàng, đúng là một đao hướng trên người Vương Liên Hoa chém tới!

Vương Liên Hoa bên trong địa cung nguyên khí đại thương, như thế nào lại có thể lẩn tránh?

Chỉ nghe kêu lên một tiếng đau đớn, theo sau đó là một tiếng thét chói tai.

Nguyên lai trong lúc chớp mắt đó, Trầm Lăng thế nhưng lại thẳng tiến lên, đột ngột cầm một đao kia!

Một đao kia chém vào trên vai phải y, máu tươi giàn giụa.

Tiếng kêu sợ hãi tê tâm liệt phế của Chu Thất Thất: “Trầm Lăng, ngươi, ngươi vì sao...”

Trầm Lăng không nói gì, chỉ hướng nhìn thoáng qua hướng Vương Liên Hoa đi xa, lại đối diện cặp mắt tựa như hoa đào kia. Trong mắt có tích tụ đau thương, cùng thương tiếc, cũng có quyết tuyệt, giống như ngày ngốc, nhưng thân ảnh rời đi không có nửa phần đình đốn (tạm dừng). Dưới ánh mắt đang chạm vào nhau, Trầm Lăng lập tức quay đầu, đối chu Thất Thất gượng cười nói: “Ta không có chuyện gì, không cần lo lắng.” Thân thể cũng chấn động, thiếu chút nữa ngã xuống.

Kim Vô Vọng vội vàng thu đao xông lên đỡ lấy Trầm Lăng, kêu lên: “Trầm Lăng, ngươi vì sao như thế? Vương Liên Hoa kia vốn là tiểu nhân, cần bản đối xử với kẻ tiểu nhân, ngươi tại sao lại khổ sở xả thân cứu giúp?”

Trầm Lăng chính là cười khở không đáp. Hùng Miêu Nhi kêu lên: “Các người bây giờ còn hỏi cái này làm gì? Trước tiên mau băng bó vết thương đã!” Hần một phen xé phục trang chỗ vết thương của Trầm Lăng mở ra, định dùng nước trong túi da tùy thân (mang theo bên người) súc rửa, nhưng ở trên lưng nhìn thấy một vài dấu vết, không khỏi ngáy người.

Là vài đường vết cào cực kỳ tiên minh (rõ nét).

Quần áo chưa rách, đã có dấu vết này.

Hùng Miêu Nhi đương nhiên hiểu được loại dấu vết này là như thế nào tạo ra. Hần phản ứng đầu tiên giống như nhìn trộm tình sự của Trầm Lăng cùng chu Thất Thất, có chút ngưng ngững, vội vàng đem y trang kéo lên một chút che đi, lại thấy vết cào này cũng không giống như mới cào, da đã có chút kết trụ (dẫn lành lại), nhưng chưa khỏi hẳn, điều này sao lại chính là của chu Thất Thất lưu lại. Tưởng tượng đến một tầng này, hần đột nhiên cả kinh, thẳng đến khi Thất Thất lấy thuốc mỡ lại đây nói: “Đại ca, người rửa qua miếng vết thương chưa, ta đến bôi thuốc.”

Hùng Miêu Nhi vội vàng nói: “Ta làm cho, người Đại tiểu thư sẽ không làm được chuyện này.” Một tay liền đoạt được trong tay Thất Thất, nói: “Người đi lấy chút vải sạch sẽ mang đến, để ta đắp thuốc băng bó.”

Thất Thất nghe vậy liền đến trong xe tìm kiếm. Hùng Miêu Nhi thấy thân ảnh nàng diễm đạm đáng yêu, cúi đầu lại thấy vài đường vết cào kia, trong lòng chính là khí khổ cực khó chịu, chẳng đem nước kia hướng trên lưng Trầm Lăng đổ xuống, Trầm Lăng không khỏi toàn thân run lên, nhưng cũng không nói gì, thật ra Kim Vô Vọng nhin không được nói: “Hùng Miêu Nhi, người tay chân thật nặng, để ta làm cho.”

Hùng Miêu Nhi thiếu chút nữa muốn chửi ầm lên, vừa nghe lời này của Kim Vô Vọng, chỉ rùng mình, vội vàng cười nói: “Vết thương như vậy phải rửa sạch sẽ một chút.” Liền mở bình thuốc mỡ kia, trực tiếp đổ được kia lên trên vai Trầm Lăng, không chỉ thoa lên vết đao kia, còn nghĩ vài vết cào kia cũng phải thoa lên, bôi cả lưng đen tuyền, dọa Thất Thất lấy vải mang đến phải nhảy dựng, nói: “Vết thương sao lại lớn như vậy?” Trong lòng vừa đau vừa vội.

Hùng Miêu Nhi vội vàng nói: “Không không, thoa nhiều một chút, hảo lưu thông máu động.” Đoạt mảnh vải trong tay Thất Thất qua, không khỏi phân trần băng bó hết toàn bộ lưng. Trầm Lăng chính khí hư huyết suy yếu, làm sao còn quản được mấy chuyện này.

Kim Vô Vọng nói: “Nếu Minh Sa bang chúng đã ở chung quanh, Vương Liên Hoa lại dùng thế lực bắt ép bang chủ của bọn hắn, không biết hắn có hay không sẽ lệnh cho Minh Sa bang vây chúng ta ở chỗ này. Chúng ta vẫn nên khởi hành sớm.”

Chu Thất Thất vội la lên: “Trầm Lăng bộ dạng này, như thế nào có thể lập tức đi được, ít nhất cũng phải tĩnh dưỡng vài canh giờ, chờ ngày sáng lên, ầm áp một chút tái khởi hành.”

Kim Vô Vọng nói: “Nhưng mà...” Người chém thương Trầm Lăng là hắn, như thế nào có thể nhẫn tâm nói ra lời nói đó.

Trầm Lăng cười khổ nói: “Không cần, chúng ta liền đợi hừng đông đến rồi đi, người của Minh Sa bang sẽ không tới.”

Kim Vô Vọng định mở miệng hỏi ý làm thế nào biết, đã thấy Trầm Lăng thái độ suy yếu, cũng không hỏi ra miệng, cho là trong lòng y có chủ ý, cũng không hỏi lại, chỉ nói: “Một khi đã như vậy, Trầm Lăng, Chu cô nương, các người trước nghỉ tạm đã.” Liền giúp Thất Thất đỡ Trầm Lăng vào trong lều, chính mình cũng tiến vào lều.

Hùng Miêu Nhi nguyên bản còn sợ run, một trận gió lạnh thổi tới, toàn thân mãnh liệt lạnh lạnh run rẩy, vội vàng cũng nhảy vào trong màn. Kim Vô Vọng chưa ngủ, thấy Hùng Miêu Nhi vội vã chui vào trong chăn chiên (chăn bằng vải nỉ), nói: “Đêm nay chúng ta hai người cần phải lưu ý một chút. Tuy rằng Trầm Lăng nói người của Minh Sa bang sẽ không đến, nhưng với tính tình âm độc của Vương Liên Hoa kia, tuy là được Trầm Lăng cứu, cũng chưa chắc cảm niệm, nói không chừng hay là muốn đến đánh lén, nếu có chút động tĩnh khác lạ bọn ta liền lập tức hộ tống hai người bọn họ khởi hành.”

Hùng Miêu Nhi hừ hừ nói: “Trầm Lăng cũng càng trở nên quái dị, bỏ lại Thất Thất mà cùng Vương Liên Hoa yêu nhân (*) kia đến nơi điều bất sinh dẫn (**) tìm cái bí tịch gì đó cũng được đi, nhưng không biết đã uống cái mê dược gì, lại đi chần thay Vương Liên Hoa kia một đao, nói không phải là nhiều ngày trong địa cung hai kẻ ngốc đã ——” hắn vừa định nói “Ngu ngốc có thể nào...”, đột nhiên liền nghĩ đến một chuyện, chính mình cả người không khỏi ngẩn ngơ.

(*Yêu nhân: kẻ gian ác mẹ hoặc người)

(**điều bất sinh dẫn: chim không đẻ trứng – đồng nghĩa câu khi ho cò gáy)

Mấy ngày nay, chỉ có Trầm Lăng cùng Vương Liên Hoa ở trong địa cung, làm sao có tới người thứ ba, cùng đừng nói gì đến một nữ nhân khác?

Mà kia mấy vết cào kia, rõ ràng là giống gần đây lưu lại.

Vương Liên Hoa?

Hùng Miêu Nhi bị chính ý niệm trong đầu của hắn sợ tới mức ngây ngốc.

Kim Vô Vọng thấy Hùng Miêu Nhi đột nhiên sợ run, liền hỏi: “Hùng Miêu Nhi, người làm sao vậy?”

Hùng Miêu Nhi ngậy ngẩn nói: “Không có gì.”

Kim Vô Vọng thở dài một hơi, nói: “Người cũng nghỉ tạm đi.”

Hùng Miêu Nhi tê tê nằm xuống, cũng không đắp cái chăn chiên kia, Kim Vô Vọng nhìn bộ dáng hẩn chỉ phải lắc đầu, cũng không quan tâm. Hùng Miêu Nhi lúc này lại gọi hẩn: “Kim huynh.”

Kim Vô Vọng trả lời: “Chuyện gì?”

Hùng Miêu Nhi nói: “Người nói vì sao Trầm Lăng muốn thay Vương Liên Hoa chắn một đao kia?”

Kim Vô Vọng nói: “Ta làm thế nào biết, nghĩ là hai người bọn họ một đường, chung quy có loại tình cảm hoạn nạn, Trầm Lăng lại là người nhân nghĩa, cho nên không đành lòng thôi.”

Hùng Miêu Nhi nói: “Y nếu cầm kiếm chắn đao của người cũng được, thế nhưng sao lại dùng thân mình để chắn, người không thấy có chút kỳ quái?”

Kim Vô Vọng không kiên nhẫn nói: “Ta không phải quân tử, luôn luôn không biết quân tử như thế nào.” Xoay người chớp mắt, như không để ý Hùng Miêu Nhi.

Hùng Miêu Nhi lại xoay người ngồi dậy, cứng ngắc hơn nữa khắc. Kim Vô Vọng lại nhịn không được nói: “Người muốn lưu ý động tĩnh chung quanh, cũng không nhất định khẩn trương như thế.”

Hùng Miêu Nhi đột nhiên cười ha ha: “Khẩn trương? Ta không khẩn trương. Kim huynh, người không cần lo lắng, tối nay bọn họ tám chín phần mười sẽ không đến.”

Kim Vô Vọng nói: “Người sao cũng chắc chắn như thế?”

Hùng Miêu Nhi cười lớn nói: “Bởi vì Trầm Lăng nói như thế.”

51. Chương 51

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Quả nhiên một đêm vô sự.

Bắt đầu buổi sáng, thu dọn đồ đạc, tất cả mọi người đều yên lặng không nói gì, không khí quỷ dị khiến Hùng Miêu Nhi có cảm giác không thể nhẫn nhịn được. Mới vừa muốn nói gì, chính là vừa thấy thân sắc của người khác, liền đem lời nói đến bên miệng nuốt trở về.

Phảng phất dự cảm sắp sửa có chuyện phát sinh.

Trầm Lăng hít thật sâu một hơi, cảm giác bả vai đau đớn, nhẹ nhàng cắn răng không lên tiếng. Thắt Thắt cảm giác được y run rẩy, ôm cánh tay y càng chặt hơn. Cánh tay mảnh khảnh, cảm xúc da thịt mềm mại, lại tựa hồ có một loại sức mạnh kiên cường trong đó, khiến y cảm thấy an ổn mà thư thái.

Nếu có nữ tử như vậy gần bó cùng kề cạnh, cuộc đời này còn có gì đáng tiếc.

Còn có gì đáng tiếc?

Trong đầu lại đột nhiên hiện lên thân ảnh Vương Liên Hoa, khiến y đột nhiên rung mình rõ rệt.

Vết thương trên vai, giống như càn đau đớn hơn.

Dự cảm gì đó quả nhiên thực kỳ diệu.

Bởi vậy lúc sau vòng qua cồn cát khuất gió, nhìn thấy mấy cỗ thi thể kia, Trầm Lăng cũng không cảm thấy quá kỳ quái.

Người chết là Hoa Sơn phái Minh Tùng Tử cùng hai đệ tử của hắn. Chết kiểu này không có gì khác biệt, là bị loan đao (đao cong) câu đứt gân chân, lại một đao cắt qua yết hầu, sạch sẽ lưu loát.

loan đao

Loan Đao

Kim Vô Vọng vừa thấy tử trạng này, liền mặt nhăn nhu mày. Hắn ngồi xổm xuống tinh tế nhìn hai vết đao chém trên người bọn họ, sau một lúc lâu đứng dậy, phun ra một hơi thở dài, nói ba chữ.

“Minh sa bang.”

Trầm Lăng cười khở nói: “Vết thương trên chân kia, còn không phải là ‘Sa Độn’ gây nên?”

Kim Vô Vọng nhu mi nói: “Sa Độn là một viên Đại tướng của Minh Sa bang, giỏi về việc trượt trong cát. Nghĩ đến ba năm trước kia, Long Quyển Phong bị Minh Sa bang phục kích, đúng là dựa vào Sa Độn này mai phục trong cát, chém đứt vó ngựa, khiến cho tướng sĩ bên ta đều xuống ngựa, Minh Sa bang chúng bao vây, đao cắt yết hầu, thật là ngoan tuyệt (vô cùng độc ác).” Hắn nói một hồi nói xong, vẻ mặt tuy rằng không quá dao động, cũng là lặng lẽ thở dài một hơi, lại có chút anh hùng mạt lộ ý (anh hùng đến bước đường cùng).

Trầm Lăng cùng Hùng Miêu Nhi cũng không hỏi tình hình Long Quyển Phong tướng sĩ gần đây như thế nào, nhưng thấy thần sắc trên mặt Kim Vô Vọng cao ngạo, liền đem ý quan tâm, vừa nẩy lên nuốt trở lại bụng.

Giang hồ phân tranh, vốn là có thắng có thua.

Đó là cảnh tượng trước kia không thể trở lại, chỉ cần ngạo khí dư âm, vẫn là anh hùng.

Trầm Lăng nói: “Thấy tử trạng của những người này, giống như mới bị hạ thủ hôm nay.”

Nếu là hôm nay hạ thủ, đương nhiên cùng Vương Liên Hoa thoát không khỏi liên quan. Lại không biết Vương Liên Hoa chặn giết những người này là vì cái gì?

Trầm Lăng che vai phải, chậm rãi ngồi xổm người xuống, sau đó thân thủ kiểm tra xác chết. Nhưng y xem không phải là vết thương, mà là tay của thi thể.

Trên tay phải Minh Tùng Tử, thể nhưng không có kiếm, mà là nắm chặt thành quyền, giống như cầm vật gì đó. Chỉ thấy hắn tuy rằng bỏ mạng, trên khuôn mặt, thể nhưng không có thê lương đau đớn sắp chết, ngược lại thần sắc giống như mỉm cười. Chỉ là ở trên mặt tử thi xuất hiện thần sắc như thế, có vẻ càng thêm lộ vẻ sâu thẳm đáng sợ.

Trầm Lăng mở ngón tay nắm chặt của hắn ra, không ngờ trong đó cũng không có vật gì.

Tái ở chung quanh trên mặt đất tìm kiếm, đột nhiên dư quang khóe mắt ngấm đến một vật, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc.

Cũng cũng không phải là cái gì phi thường hiếm lạ.

Bất quá là một trang giấy.

Trang giấy phi thường nhỏ, chỉ có vài cái móng tay lớn nhỏ, chất giấy dày đơn giản đã chuyển vàng, giống như là ở một góc trang giấy chỉ điểm gì đó.

Trầm Lăng đối trang giấy kia nhìn hồi lâu, giấu vào trong túi nhỏ tùy thân, thở dài một tiếng đứng lên, cười khở nói: “Quý dị, quý dị.”

Người khác không đáp lời, Hùng Miêu Nhi lớn tiếng nói: “Đích xác quý dị.”

Trầm Lăng ngạc nhiên nói: “Như thế nào quý dị?”

Hùng Miêu Nhi nói: “Minh Tùng Tử lão đạo này ta đã gặp, tuy nói là người xuất gia, nhưng lại luôn dẫn theo một đồng nữ đệ tử như hoa như ngọc, sao lúc này cùng hắn chết đều là nam nhân?”

Chu Thắt Thắt kêu lên: “Nói không phải nữ nhân đều bị Minh Sa bang cướp đi? Đạo phỉ này thật sự đáng giận!”

Trầm Lăng cau mày nói: ” Nữ đệ tử của Minh Tùng Tử đều không phải là không có võ công. Nếu nhiều hơn ba bốn người, người của Minh Sa bang tới tất cũng phải nhiều hơn vài người, nhưng nhìn trận thế chung quanh này, giống như cũng không có rất nhiều người đánh nhau.”

Bốn người đều có chút khó hiểu, nhưng cũng chưa nói được gì, tự trong lòng có chút ngẫm nghĩ, nhưng cũng yên lặng không nói, tiếp tục một đường thẳng hướng phía trước.

Tới lúc hoàng hôn, ánh tà dương buổi chiều, gió dần thê lãnh (lạnh lẽo), bốn người nhìn xung quanh một phen, tìm một cồn cát tránh gió, dự định hạ trại. Hùng Miêu Nhi lại hét lớn: “Có cái mùi hương gì kỳ quái?”

Mùi hương kia kỳ thật tuyệt không kỳ quái, trên đường đi đến bọn họ đã ngửi qua rất nhiều lần.

Bất quá là mùi máu tươi dày đặc.

Di chuyển qua mặt trái cồn cát kia, quả nhiên lại có bốn cỗ thi thể.

Người chết mặc trang phục Không Động phái, trong đó một cái xác giống như một trong những trưởng lão của Không Động phái Chu Tịnh, mấy cái còn lại, tựa hồ cũng là vài người trong hàng đệ tử theo các trưởng lão Không Động tham dự Lan Châu quần hùng hội.

Tử trạng đều giống nhau.

Trầm Lăng mày lại siết chặt vài phần.

Chưởng môn nhân của Không Động phái cùng những trưởng lão, đệ tử khác đâu?

Càng nghĩ, vẫn là không thể nắm được mấu chốt.

Vốn nghĩ muốn hạ trại tại đây, những người này cũng vừa mới chết chưa lâu, thi thể tản ra mùi huyết nhục, bốn người chỉ phải lại tiếp tục đi phía trước khoảng nửa dặm đường, mới tìm được một gò núi khác tránh gió, hạ trại nghỉ tạm.

Ngày thứ hai vẫn như cũ thái bình vô sự, chính là ở trên đường về, nhìn thấy rất nhiều thi thể ngang dọc.

Nếu nói là sát hại này cùng Vương Liên Hoa không quan hệ, chỉ sợ ai cũng đều không tin tưởng.

Hùng Miêu Nhi quả thực đã muốn chửi ầm lên.

Hắn đương nhiên muốn mắng chủ ý của Vương Liên Hoa là cái quỷ gì, giết chết nhiều người như vậy, đến tội cùng có âm mưu gì?

Chính là vừa thấy Trầm Lăng cùng Thắt Thắt, lại nói không nên lời, một hơi nghẹn sinh ra lại quay về trong bụng, muốn bao nhiêu khó chịu có bấy nhiêu.

Đêm đó đương nhiên lại là Hùng Miêu Nhi giành thay được cho Trầm Lăng.

Vết thương kia vốn là móng tay cào ra, đắp thuốc mỡ, khép lại thập phần mau. Nhưng vết thương này tuy rằng khép lại, nhưng vẫn là lưu lại dấu vết thâm quầng, không thể xóa đi. Hùng Miêu Nhi nhìn nghiêng rằng nghiêng lợi, lại một mạch thoa mạnh trên vết thương kia.

Trầm Lăng chỉ phải cười khổ.

“Miêu Nhi, người tựa hồ cùng ta có cừ.” (thù hận)

Hùng Miêu Nhi trừng ánh mắt không nói lời nào, vẫn là người lẹ nhanh tay nhanh chân đem vải hảo quần lại.

Trong hành trình kế tiếp, vẫn như cũ lại thấy rất nhiều thi thể.

Vương Liên Hoa một đường rời đi này, thất đúng hơn là giết mở một con đường máu.

Huyết nhục còn tươi, gân chân chặt đứt, trên cổ lại có một vết đao nhanh lại hung ác.

Đơn giản, sạch sẽ, thấy huyết phủ kín yết hầu.

Trầm Lăng đem thi thể này lần qua lộn lại xem xét, nói lại càng ngày càng ít.

Kim Vô Vọng lạnh mặt cũng không nói gì.

Hùng Miêu Nhi cảm thấy sắp nổi điên, đường xá dài lâu khiến người phải sợ hãi.

Cứ như vậy rốt cục liền tới rồi biên giới sa mạc.

Kim Vô Vọng hướng bọn họ nói lời tạm biệt: “Trầm Lăng, Chu cô nương, Hùng Miêu Nhi, tại hạ chỉ có thể đưa các người đến đây, liền phải trở về sa mạc, các vị trân trọng.”

Chu Thất Thất nhin không được nói: “Kim đại ca, Minh Sa bang bị Vương Liên Hoa sai khiến, chúng ta cùng nhau quay về Trung Nguyên đi, đối phó Vương Liên Hoa, không tốt sao?”

Kim Vô Vọng trộm nhìn y, trong đôi mắt có vẻ ôn nhu, lại nói: “Tại hạ cùng Long Quyển Phong thua Đồng Thiệu Anh cùng Minh Sa bang, cũng không phải là bại bởi Vương Liên Hoa. Muốn từ nơi thất bại, chiến thắng trở về, mới có hứng thú, không phải sao?” Càng nói về sau, gương mặt vô biểu tình của hắn lại như đang mỉm cười, trong thần sắc đã có ý vô cùng quyết tuyệt.

Trầm Lăng nói: “Kim huynh bảo trọng, sau này còn gặp lại. Hi vọng lúc tái kiến (gặp lại), có thể là một ngày đẹp trời.” Y lúc nói lời này nhìn chăm chăm ánh mắt Kim Vô Vọng, trong mắt lộ vẻ thấu hiểu cùng luyến tiếc.

Kim Vô Vọng trầm giọng nói: “Người cũng vậy.” Lập tức nhún người nhảy lên lưng ngựa, giục ngựa quay lại, ngựa kia liền vọt vàng mà chạy đi, trên lưng ngựa người nọ cũng tái không quay đầu lại.

Chu Thất Thất rưng rưng nhẹ giọng nói: “Minh Sa bang này một đường ngông cuồng không có kỹ(kiêng nề) như thế, Kim đại ca thực có thể đối phó được sao?”

Trầm Lăng thở dài một hơi, nói: “Có một số việc, bất luận là thắng hay thua, đều không thể không làm.”

Nếu y đoán không sai, Vương Liên Hoa dự tính cũng không phải là khống chế Minh Sa bang, bản thân cũng không phải lạm giết người. Giết nhiều người như vậy, tất là có lý do không thể không giết.

Vậy lý do kia là cái gì?

Trước khi hết thấy đều chưa phù xuất thủy diện, liền đã làm cho cây (xác) ngã khắp nơi, máu chảy thành sông?

(phù xuất thủy diện : trời lên trên mặt nước – ý nói sáng tỏ)

52. Chương 52

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Lại nhớ tới cái trần nhỏ sát biên giới sa mạc.

Có qua có lại, cảnh còn người mất.

Hướng về nhân gia trước kia bán nước cho y mua mấy túi nước, nhân gia kia tựa hồ nhận ra y, lại không nói gì, chỉ vì bọn họ đã thấy quen với các loại người lui tới, biết có chút lời có thể không nói lại không nói, có một số việc có thể không biết thà rằng không biết. Cái giếng kia giống như là nguồn sống duy nhất của bọn hắn, chỉ có thời điểm nhắc tới nước trong mắt mới lóe ra hào quang, trừ lần đó ra, thì bất tri tịch mịch (không biết gì cả, cô đơn lạnh lẽo).

Nếu có thể như thế, cũng tốt lắm.

Lúc sau ra khỏi sa mạc phần chần nhất đương nhiên là Hùng Miêu Nhi. Bản thân hẳn một đường lo lắng do thời tiết sa mạc thay đổi thất thường, cho nên hiện tại hẳn cảm thấy thư thái như trút được gánh nặng, hận không thể mọc hai cánh ở xương sườn bay đến Lan Châu Lâm Nguyệt Lô, đem mấy bình nữ nhi hồng mười hai năm lão bản nương (bà chủ) cất riêng kia mang tất cả ra uống hết sạch, mới có thể giải toàn bộ buồn bực trong lòng.

Một đường Hùng Miêu Nhi cùng Thất Thất hoan thanh tiểu ngữ (trò chuyện vui vẻ), Trầm Lăng ngẫu nhiên cũng lên tiếng trả lời vài câu, còn không thì đem trang giấy kia lần qua lộn lại ở trong tay xem.

Đó cũng không phải một góc trang sách của vô địch bảo giám, chỉ vì chất giấy hoàn toàn bất đồng.

Trầm Lăng đột nhiên cảm thấy chính mình quên đi một chuyện gì đó rất quan trọng, lại như thế nào cũng nhớ không nổi.

Thật sự hết sức nguy hiểm.

Chu ký tiền trang ở Lan Châu trước sau như một sinh ý thịnh vượng.

Hùng Miêu Nhi vừa đến Lan Châu liền khẩn cấp đi Lâm Nguyệt Lô, Thất Thất nói: “Đại ca, người cũng không rửa mặt chải đầu lại đi, từ sa mạc đi ra, một đường phong trần, người cũng không khó chịu sao?”

Hùng Miêu Nhi cười to nói: “Tắm có thể đợi tắm lần sau, hiện tại cũng là muốn uống chút rượu trước để xả xui.” Nói xong liền sải bước thẳng mình rời đi.

Trầm Lăng cùng Thất Thất từ trước cửa đi vào, trong trường phòng (*) tiền trang Phó tiên sinh liếc mắt một cái nhìn thấy Thất Thất, vội vàng chào đón, phân phó nha hoàn tiểu đồng bên dưới đi thu dọn phòng, chuẩn bị món ăn cùng nước nóng, cho tiểu thư cùng cô gia (chồng) tẩy trần (bày biện, thiết đãi người từ xa đến). Một mặt thỉnh Trầm Lăng cùng Thất Thất vào trong nội đường ngồi, tự tay pha hai chén trà bưng lên.

trường phòng 52

(* trường phòng: phòng ghi chép sổ sách, tính toán kiểm kê của ngân hàng thời xưa)

Thất Thất lặng lẽ kéo tay Trầm Lăng cười nói: “Thấy tình cảnh này, lúc này mới cảm thấy được người đang ở đây.”

Trầm Lăng thế nhưng cười không nói, cũng chỉ nhẹ nhàng nắm tay nàng.

Phó tiên sinh phân phó Tiểu Tứ cùng tiểu Lý trước mặt trông nom, chính mình đã ở hậu đường cùng Thất Thất nói chuyện, cùng nhau tán gẫu việc đã trải qua. Thất Thất nói tựa như khinh miêu đạm tả (nhẹ nhàng băng quơ), Phó tiên sinh tiên sinh nghe cũng hết hồn, lắc đầu liên tục nói: “Tiểu thư, về sau cũng phải cẩn thận chút, nếu lão gia dưới tuổi vàng biết được, chỉ sợ cũng phải lo lắng. Nếu thật muốn đi làm chuyện gì, kêu Bát thiếu gia đi theo cũng tốt hơn.”

Thất Thất cười nhạo nói: “Lão Bát cũng mỗi ngày không biết lần ở nơi nào, ta có tướng công ở đây, người sợ cái gì.”

Phó tiên sinh nhìn Trầm Lăng liếc mắt một cái, cũng đành phải cười khổ, mới vừa muốn nói gì, Tiểu Tứ lại từ phía trước chạy tới, kêu lên: “Phó tiên sinh, đằng trước xảy ra chuyện, người đi xem!”

Vừa vặn lúc này nha hoàn Tiểu Hồng từ trong buồng đi ra, nhỏ giọng nói: “Đều chuẩn bị tốt, tiểu thư cùng cô gia muốn tắm rửa trước hay là dùng bữa trước?”

Phó tiên sinh đứng lên nói: “Tiểu thư, cô gia, các người trước đi nghỉ ngơi, ta ra đằng trước nhìn xem.”

Thất Thất nói: “Hảo.” Quay đầu đối Tiểu Hồng nói: “Người đem Hoàng tửu (*) thêm chút sợi gừng đường trắng hâm nóng lên, gọi người trước chuẩn bị phòng tắm. Tái kêu Diệp đại phu lại đây, đổi được cho cô gia.”

hoàng tửu 52

(*rượu Thiệu Hưng – một loại rượu nổi tiếng ở Trung Quốc)

Hai người vào trong buồng, Trầmlăng ôn nhu nói: “Thất Thất, người đi trước tắm đi, ta chờ Diệp đại phụ đến đổi được, xong sẽ đến.”

Thất Thất thập phần nhu thuận mềm mại gật đầu đi vào.

Diệp đại phụ cũng rất nhanh đi vào. Hắn tháo băng vải trên người Trầmlăng ra, không khỏi hoảng sợ, nhần cười nói: “Trầmtướng công, này chứ không phải là tiểu thư băng bó sao, sao lại đem thuốc mỡ bôi cả lưng, nơi chưa thương tổn cũng băng bó kỹ như vậy ?”

Trầmlăng nhớ tới một mạch hành vi cổ quái của Hùng Miêu Nhi, không khỏi cười khở nói: “Không phải.”

Diệp đại phụ cũng không cần nhiều lời nữa, bảo nha hoàn đem nước ấm lên lau đi vết bẩn cùng được dính trên lưng, lấy được mới thoa lên, tinh tế băng bó tốt chỗ bị thương, cười, nói: “Trầmtướng công thương thể khôi phục không tồi, chính là tốt nhất tịnh dưỡng mấy ngày, không được quá lao lực lao thần (làm việc nặng, suy nghĩ nhiều).” Nói xong vẻ mặt cười quái dị nói: “Tại hạ cáo lui trước.”

Trầmlăng có chút không hiểu. Diệp đại phụ mới vừa lui xuống, Tiểu Hồng liền bưng bộ đồ mới lên, nói: “Cô gia, Diệp đại phụ dặn dò, không thể để cho vết thương cô gia gặp nước, nô tỳ tới hầu hạ cô gia tắm rửa.”

Trầmlăng vừa định nói để tự mình, chỉ nghe giọng nữ cười duyên nói: “Tiểu Hồng người đặt quần áo xuống đi, tướng công y đã có nương tử ta.”

Tiểu Hồng vừa mới lui ra, Thất Thất liền từ trong buồng đi ra, chỉ thấy nàng toàn thân cao thấp chỉ mặc nhất bộ đoản sa y (bộ quần áo mỏng ngắn) màu đỏ, càng tôn lên dáng người uyển chuyển, da thịt tinh tế trắng hồng lỏa lồ, phi thường kiều diễm.

Trầmlăng nhìn không khỏi than nhẹ một tiếng.

Cái gọi là nhan sắc khuynh thành, nghĩ đến cũng không gì hơn cái này.

Thất Thất vui đầu vào đầu gối y thấp giọng cười nói: “Ta lúc còn trẻ, chung quy nghĩ chỉ cần hai người yêu nhau cùng bầu bạn, đó là tất cả, hiện tại thể nhưng cũng dần dần hiểu được, ta đã là thê tử của người, đương nhiên đối người hết lòng nâng đỡ, cũng muốn hảo hảo học học cái gì gọi là ôn nhu thấu xương.”

Trầmlăng cười khê ôm lấy nàng nói: “Những lời này từ trong miệng người nói ra, thật thực khiến ta không quen, người vẫn là giống như lúc đầu thì tốt hơn.”

Thất Thất cười to nói: “Thật muốn giống như lúc đầu?”

Trầmlăng gật đầu mỉm cười.

Thất Thất ngoan tâm (bướng bỉnh), cười bỏ nhào tới đầu gối y, một tay cởi vạt áo y ra, nói: “Để cho ta nhìn xem thương thể của người như thế nào?” Nàng tuy là xé quần áo Trầmlăng ra, nhưng cũng ôn hương nhuyễn ngọc, ở trên người Trầmlăng ma (ma sát) đến cọ đi, hai người động tình, đều có chút thở dốc, Trầmlăng thân thủ đỡ lấy nàng, Thất Thất lại cười duyên nói: “Để cho ta xem trước một chút thương thể của người thế nào, vừa rồi Diệp đại phụ có nói, không được quá lao lực lao thần.” Nàng một tay từ nơi bả vai chưa bị thương của y ôm cổ của y, thăm dò nhìn chỗ bị thương kia.

Trầmlăng ôm Thất Thất, trong lòng một mảnh ôn nhu tình ý, lại đột nhiên cảm thấy trong lòng toàn thân cứng đờ, không khỏi quay đầu nhìn nàng.

Gương mặt mỹ lệ như thế, tươi cười ôn nhu uyển chuyển như vậy.

Chính là nụ cười kia giống như trong nháy mắt đông lại ở trên mặt.

Đẹp vẫn là xinh đẹp, lại mang theo bi ai trống rỗng.

Ôm áp của Trầmlăng thật ấm áp, nhưng Chu Thất Thất chỉ cảm thấy đôi môi đều phải đông cứng, khiến cho nàng khó thở, cơ hồ thốt không ra đầy đủ câu chữ.

Nhưng nàng rốt cục vẫn dùng sức thốt ra hai chữ.

Là ai?”

Lan Châu Lâm Nguyệt Lâu tựa hồ không còn nào nhiệt như ngày đó nữa, cái bàn có chút tàn phá, quang cảnh cũng có chút tiêu điều.

Hùng Miêu Nhi tất nhiên không nghĩ nhiều như vậy, vừa vào cửa liền kêu lão bản nương khuê danh Xuân Hương. Xuân Hương người cũng như tên, ăn mặc thanh thông thiển lục (xanh (da trời) thắm xanh (lá cây) nhạt) tựa như thiếu nữ, nhưng vẻ uyển chuyển khéo mắt cũng là phụ nhân (phụ nữ có chồng) mới có. Chồng của nàng chết sớm, nàng lại ngày thường yếu điệu xinh đẹp, liền thành quả phụ phong lưu nổi tiếng gần xa. Nàng thích tiếp khách nhân uống rượu, thường thường lại so với khách nhân uống nhiều hơn, nhưng tiền thưởng đương nhiên là khách nhân chi trả. Loại thủ đoạn này của nàng thật cũng không phải không bị nhìn thấu, nhưng càng có nhiều người bởi vì muốn nhìn mỹ nhân say mà đến, nhưng cuối cùng luôn tự mình trước say, sau đó trong lúc hồ đồ đưa ra khoản tiền thưởng lớn.

Một phụ nhân phong lưu khéo léo như vậy, nhìn thấy Hùng Miêu Nhi lại giống thấy quỷ.

Chỉ vì nam nhân này thiếu chút nữa uống sạch hết rượu hảo mà nàng cất riêng, chẳng những không say, còn đúng lý hợp tình hỏi nàng: “Người cũng uống rất nhiều, vì sao ta phải trả tiền uống rượu cho người?”

Xuân Hương tức giận đi lên đón tiếp, nói: “Người tới làm gì?”

Hùng Miêu Nhi trừng mắt mắt cười nói: “Đến tửu lâu đương nhiên là uống rượu. Mau bưng mấy bình nữ nhi hồng lên.”

Xuân Hương quét mắt liếc hắt một cái, trên băng ghế ở bên cạnh hắt ngồi xuống, miễn cưỡng hướng bên cạnh dựa vào, nói: “Đã hết rồi.”

Hùng Miêu Nhi cười to nói: “Mấy vò rượu kia của người, chính người còn luyện tiết uống, lại không đem ra cho người ta uống, như thế nào lại hết?”

Xuân Hương cười lạnh nói: “Người ta mua một vò hai mươi lượng bạc, ta vì cái gì không bán?”

Hùng Miêu Nhi lú lười nói: “Làm sao lại coi tiền như rác, vung nhiều tiền như vậy mua vò rượu, người thật đúng là hắc tâm (lòng dạ hiểm độc) kiếm lời.”

Xuân Hương vỗ cái bàn nói: “Người là con miêu say mất bị mù sao? Không thấy chung quanh bị đập bể đến nát bét, đều là đám người kia lúc uống rượu nổi lên đập phá, lão nương kiếm tiền mấy vò rượu của hắt, còn chưa đủ sửa lại căn nhà.”

Hùng Miêu Nhi cười nói: “Thật thực sự có người ác như vậy, ngay cả của tửu điểm của người cũng không tiếc đập phá?”

Xuân Hương vỗ cái bàn, nói: “Vốn đám người kia uống rất hảo, nhưng sau lại bị lão nương đích uống rượu trở mình, đi đùa giỡn cô nương người ta. Đùa giỡn thiếu nữ đàn ông cũng thế, thế nhưng đi đùa giỡn một đám nữ đạo sĩ, sau đó nam nữ đánh thành một đoàn, từ trong phòng đánh tới ngoài phòng, ta cũng không dám cản trở. Các người người giang hồ, chính là thích ỷ vào vài phần bản lĩnh, cả ngày dả dặt sát sát...” Nàng còn chưa tả oán xong, Hùng Miêu Nhi lại nắm lấy cổ tay nàng, nắm đến khiến nàng đau nhức, nhìn chăm chăm hai mắt của nàng sáng lên.

Xuân Hương không khỏi vùng tay cả giận nói: “Người làm gì?”

Hùng Miêu Nhi lớn tiếng nói: “Người nói bọn họ đùa giỡn chính là một đám nữ đạo sĩ?”

Xuân Hương tức giận nói: “Đúng vậy thì như thế nào?”

Hùng Miêu Nhi hỏi: “Nữ đạo sĩ này có mỹ hay không?”

Xuân Hương giận cười nói: “Mỹ! Chẳng những mỹ, còn có thanh tao, lại mỗi người tự cho mình mặc đạo bào thì chính là thánh nữ...”

Hùng Miêu Nhi phút chốc đứng lên, chụp lấy cổ tay nàng kéo đi, nói: “Theo ta đi.”

Xuân Hương kêu lên: “Đi nơi nào?”

“Chu ký tiền trang.”

53. Chương 53

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Miệng vết thương đương nhiên sớm khép lại.

Dấu vết mặc dù đã thực nhạt, nhưng vẫn là ở đó.

Chính như người kia đã đi xa, tưởng niệm còn như thế.

Vết thương sáp nhập vào tưởng niệm không thể rút ra, có lẽ không phải truyền thuyết.

Vết cào, dấu cắn, vết móng tay cấu thật sâu xuất huyết, một đạo ấn (đường dấu vết) chính là một đao cắt trong lòng nàng.

Một đao lại một đao.

Nhớ rõ bọn họ lúc lần đầu hoan ái, nàng vừa khấn trương vừa kích động, vừa đau đớn vừa hân hoan, ở trên người y hết cào lại cắn, sáng ngày thứ hai tỉnh lại, bị sốc nặng khi nhìn thấy trên lưng y nằm sấp. Y quay đầu hướng nàng mỉm cười, nàng liền nhớ tới đêm qua điên cuồng, cũng không nguyện yếu thế, mặt đỏ kêu lên: “Cười cái gì cười, trên người của người có dấu này, muốn đi cùng nữ nhân đẹp khác cũng không thể.”

Khi đó Trầm Lăng nghiêng đầu lười biếng cười nói: “Người sao biết không thể?”

Nói lời này bất quá là nghĩ muốn đùa nàng, mà nàng cũng không phụ y oán trách giơ tay lên làm bộ muốn đánh y, chẳng qua bàn tay này hạ xuống trên gương mặt y đột nhiên mềm nhũn, nhuyển tựa xuân phong, nhẹ nhàng mơn trớn cái trán rộng của y, bờ môi kiên định.

Sau đó đó là một tiếng than nhẹ.

“Ta cảm thấy... Ta hiện tại giống như trong mộng.”

Về sau hoan ái, tự nhiên dần dần trở nên hài hòa, không hề cảm thấy đau đớn, cũng không ở trên người hằn cào cào cắn cắn lưu lại dấu vết kỳ quái này. Nhưng ấn ký lần đầu, cũng là qua thật lâu mới mất. Thất Thất có chút kinh ngạc vì sao vết thương nhẹ như vậy lại hồi lâu không mất, Trầm Lăng liền cười nói: “Không tốt sao? Như vậy ta không phải không thể cùng nữ nhân đẹp khác sao?”

Không hảo, một chút cũng không hảo.

Nếu có thể, nàng tình nguyện nàng vĩnh viễn cũng không từng nhìn thấy.

Dấu vết đã lâu

Nếu như dấu vết nàng lần đầu lưu lại ở trên người y, cũng là của nàng.

Thất Thất vươn tay cào dấu vết đó, cào đến mức cực hung ác, trên dấu vết kia liền vẽ ra từng đường huyết. Nàng muốn cắn y, nghĩ muốn ở trên mấy dấu vết của người khác lưu lại vết thương của nàng, lại lúc gần đó tiếp xúc đến da thịt của y nhện không được nôn ra một trận.

“Người hảo hảo.”

Trầm Lăng đương nhiên không thể tự mình không cẩn thận cào ra, không quỳ xuống khóc rống cầu nàng tha thứ, đương nhiên càng không phải báng là người nữ nhân hư hỏng nào câu dẫn y mà y là bất đắc dĩ.

Bởi vì y là Trầm Lăng.

Y chỉ thân thủ đỡ lấy nàng, nhẹ nhàng mà ôm nàng.

“Thực xin lỗi.”

Là ai?”

Ánh mắt của nàng lạnh lùng, nhưng không có hận, chỉ có thể lương vô hạn.

Thời điểm Hùng Miêu Nhi bị kích động lôi kéo Xuân Hương xông vào hậu đường, cũng không nghĩ nhiều lắm.

Hắn vốn chính là loại người trong đầu không thể đồng thời chứa quá nhiều sự.

Vừa xông tới liền quát: “Trầm Lăng, ta tìm được manh mối nữ đạo sĩ này!”

Quát xong rồi mới phát hiện tình cảnh trong phòng có bao nhiêu bất thường.

Trầm Lăng nhãn minh thủ khoái (nhanh tay lẹ mắt) cởi áo choàng che thân thể Thất Thất bên cạnh quần áo rơi lỏng, ôm nàng vào trong lòng.

Thất Thất rốt cục nằm ở trên người của y khóc ra.

Hoàn toàn gào khóc, khóc lóc đến mức thân thể đều phải trượt xuống, lại được y thân thủ nhẹ nhàng mà ổn định ôm. Trong cái ôm áp như thế này, hết thấy kiên trì đều giống như không chịu nổi một kích.

Sắc mặt Hùng Miêu Nhi xấu hổ đứng ở cửa không thể tiến lui.

Xuân Hương giặt nhẹ cổ tay áo hắn, muốn kéo hắn đi ra cửa.

Thất Thất lúc này cự tuyệt trong lòng Trầm Lăng đứng lên.

“Ta muốn quay về nhân nghĩa trang.”

Trầm Lăng cũng vội vàng đứng lên: “Chúng ta cùng nhau trở về.”

Thất Thất cười lạnh nói: “Người chẳng lẽ không muốn đi trông nom chuyện nữ đạo sĩ này sao?”

Trầm Lăng im lặng nói: “Đi về trước nói sau.”

Thất Thất nhìn y, nhìn xem Hùng Miêu Nhi, đột nhiên cười ha hả.

Cười xong, mới nói: “Ta tới nhân nghĩa trang rồi, cũng lập tức rời đi.”

Trầm Lăng vội la lên: “Người đi đâu vậy?”

Thất Thất cười hơi hơi nhìn y: “Người cũng không phải đã đáp ứng ta, sau khi trở về, dẫn theo Tinh nhi, chúng ta ba người sẽ ngồi thuyền rời bến, bỏ lại nhân nghĩa trang này, bỏ lại giang hồ này, đến nơi chưa bao giờ đến, không bao giờ muốn tham dự võ lâm phân tranh nữa sao?” Sau đó quay đầu hướng Hùng Miêu Nhi cười nói: “Đại ca, người ngày đó cũng từng nói muốn cùng nhau, không biết hiện tại có thể nguyện cùng đi?”

Hùng Miêu Nhi không ra lời.

Thất Thất tự cổ tự cười nói: “Dù sao chủ ý quyết định của ta, các người muốn tới thì tới, không tới, cũng thể.” Than nhẹ một tiếng, khoác ngoại bào tiến vào nội thất.

Hùng Miêu Nhi sững sờ nhìn bóng dáng Thất Thất, cũng thở dài một hơi.

“Nếu thương thể hiện tại của người còn chưa lành, ta thật muốn đánh người một trận, đánh người đến nửa chết nửa sống, sau đó ném đến trên thuyền của Thất Thất.”

Trầm Lăng cười khổ.

“Nếu đánh mà hữu dụng, hiện tại đánh ta cũng không sao.”

Hùng Miêu Nhi cũng nhịn không được muốn bắt chước y cười khổ.

“Kỳ thật ta muốn hỏi người, nếu biết hiện tại cũng bị ta đánh, người còn có thể hay không đi làm chuyện kia?”

Trầm Lăng nhìn hắn, chần chờ một lát.

Rốt cục nói một chữ.

“Sẽ.”

Hùng Miêu Nhi bắt lấy bờ vai của y.

Một bên bị thương kia.

“Vì cái gì?”

Trầm Lãng nhin xuống rên rỉ thiếu chút nữa lao ra yết hầu.

“Bởi vì ta sợ chết.”

Hùng Miêu Nhi nghe được sững sốt, biểu tình trên mặt thực cổ quái.

“Chẳng lẽ ngươi không... , hắn sẽ giết ngươi?”

Trầm Lãng cúi đầu xem ngón tay của mình.

“Chỉ như thế, ta mới có thể bình tĩnh chờ chết.”

Y cười khổ ngẩng đầu.

“Kỳ thật ta một chút cũng không nắm chắc còn sống rời khỏi nơi đó. Lúc thời điểm đó, ta hoàn toàn toàn chuẩn bị đi tìm cái chết.”

Hùng Miêu Nhi nghe không hiểu lời của y.

Nhưng hắn vẫn buông bờ vai của y ra.

“Ngươi đối Thất Thất bàn giao như thế nào?”

Trầm Lãng cũng đứng dậy.

“Cùng nàng quay về nhân nghĩa trang, sau đó rời bến.”

“Ngươi không phải muốn biết hành tung các nữ chân này sao? Những người đã chết làm sao bây giờ? Nếu còn có càng nhiều người bởi vậy mà chết thì sao?” Hùng Miêu Nhi kêu lên.

Trầm Lãng thân thể cứng đờ, lại ngồi xuống lần nữa.

Hùng Miêu Nhi cảm thấy đã muốn bắt đầu có điểm thông cảm y.

“Bởi vì ngươi là Trầm Lãng, cho nên ngươi không thể nói đi là đi.” Hắn thở dài một hơi: “Ta cũng biết việc này ngươi cũng không phải không thể không làm. Chính là trừ ngươi ra, không còn người nào khác có thể. Cho nên chỉ phải ngươi tới làm.”

Tình báo của Xuân Hương, kỳ thật phi thường có hạn.

Theo như nàng nói, ban đầu đám người kia đến mua rượu, khi đó trước một tháng quần hùng tụ hội cũng tới quá, là đệ tử Thanh Thành phái. Nhưng khi đó còn nhiều những người này, lúc này chương môn nhân của Thanh Thành phái cùng vài đệ tử vẫn chưa xuất hiện, mà vài người đến này, uống quá chén quát lên điên cuồng, tiêu tiền như nước. Sau lại gặp gỡ đám nữ đạo sĩ kia, kẻ dẫn đầu Thanh Thành phái liền đi đùa giỡn một người mặc áo trắng trong đó, người đó giống như cũng là thủ lĩnh nữ đạo sĩ. Hai phe lúc sau trở mặt, mang máng nghe thấy người nọ Thanh Thành phái cười lạnh nói: “Trong ngươi bộ dáng trong trắng, còn không phải chưa bị lão đạo sĩ ngủ qua. Chớ không phải là ngại lão đạo sĩ không còn dùng được, bị Tiểu Nạch Kiếm Nhi làm thịt hử?” Nữ đạo sĩ kia liền chửi: “Ngươi chớ không phải là vì để cho chương môn hảo tùy tiện đùa giỡn tiểu nữ nhi, cho nên xuống tay giết cả sư phụ sao?” Lúc sau đó người hai bên đều rút kiếm bắt đầu chém giết, khách nhân trong tửu lâu đều chạy trốn, Xuân Hương cùng một đám tiểu nhị cũng vội vàng trốn vào bên trong, nào dám hé răng, chỉ còn chờ bên ngoài bình tĩnh trở lại mới đi báo quan.

Hùng Miêu Nhi vội la lên: “Ngươi lúc này nói, cùng ngươi mới vừa rồi ngươi nói với ta, có cái gì đó bất đồng? Ngươi giấu lại kĩ xem hơn nữa có việc gì quái dị không?”

Xuân Hương liếc ngang hắn một cái nói: “Ta chỉ biết nhiều đó, đương nhiên nói cho ngươi cũng nhiều đó, nói cho vị tướng công này cũng nhiều đó.”

Trầm Lãng lại trầm ngâm nói: “Chết hình như đều là chứng môn nhân các phái, rõ ràng có thể giết toàn bộ, nhưng mỗi một phái đều lưu lại mấy người như vậy làm gì?” Trong đầu y trở về lời nói ban đầu của Xuân Hương một lần, lại đột nhiên nhớ tới một chuyện trong đó.

“Tiểu Bạch Kiềm Nhi” là ai?

Y đương nhiên không muốn muốn đây là... hần.

Nhưng hần cũng không phải làm không được loại sự tình này.

Xuân Hương cười nói: “Ta đem sự tình từ đầu chí cuối đều nói, cũng phải đi về, lại không biết lúc ta không ở trong tửu lâu chậm trễ làm ăn tính như thế nào?”

Hùng Miêu Nhi kêu lên: “Người không ở tửu lâu lại không đóng cửa, chậm trễ làm ăn cái gì?”

Trầm Lãng cười khỏ nói: “Miêu Nhi, cho nàng đi.”

Hùng Miêu Nhi từ trong lòng lấy ra hơn mười hai ngân phiếu, nói: “Trên người chỉ có nhiều đây. Người lấy đi, ta trả cho người tiền rượu ba ngày lúc trước.”

Ngân phiếu kia mới vừa để tới trên tay Xuân Hương, Trầm Lãng lại hét to một tiếng: “Từ từ!” Bước nhanh lại đè tám ngân phiếu kia xuống.

Xuân Hương âm thầm cắn răng, thầm nghĩ tướng công anh tuấn như vậy, ở trong căn nhà hảo như vậy, so với Miêu Nhi còn tính toán hơn.

Trầm Lãng cũng không để ý nàng, cầm tám ngân phiếu kia lên vừa thấy, sắc mặt có chút biến hóa.

Sau đó liền từ trong túi xuất ra trang giấy kia, hướng bên cạnh ngân phiếu so sánh.

Chất giấy cùng độ dày đúng là giống nhau như đúc.

54. Chương 54

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Ngân phiếu.

Hoa đào.

Nơi ấn giám, in hoa đào hồng mặc (đỏ đen).

(ấn giảm: bảo lưu dấu gốc của ấn triện dùng để đề phòng giả mạo)

Phía sau ngân phiếu, hoa đào tựa như đôi mắt.

Hết thấy kết cục lúc ban đầu cũng đã viết hảo, chẳng qua là bởi vì, y đã quên lúc ban đầu.

Cho nên, vẫn không tìm hiểu ra.

Hiện giờ, toàn bộ manh mối cũng đã lộ ra, nhưng cũng không có cái gì không viên mãn (tốt đẹp).

Tay Trầm Lãng nắm chặt tám ngân phiếu kia, dùng sức đến mức cơ hồ nhào nó thành mảnh vụn.

Nếu, nếu đây là kết cục người muốn.

Hùng Miêu Nhi trừng ánh mắt không biết thế là sao, Xuân Hương còn đang đau lòng vì tám ngân phiếu kia.

Nên môi Trầm Lãng hiện lên vẻ mỉm cười.

Miễn cưỡng, tâm mỉm cười như đã hiểu rõ, giống như lúc thiếu niên.

Trầm Lãng phút chốc đứng dậy: “Thu dọn đồ đạc, quay về nhân nghĩa trang!”

Hùng Miêu Nhi gấp đến độ kêu to: “Trầm Lãng, rốt cuộc thế này là sao?”

Trầm Lãng mỉm cười: “Quay về nhân nghĩa trang người sẽ biết.”

Hùng Miêu Nhi sững sờ một chút, muốn nói lại thôi. Cước bộ vốn muốn đuổi theo, nhưng đột ngột dừng lại.

Trầm Lãng thấy hần như vậy, không khỏi vừa cười nói: “Chúng ta cái gì cũng không cần làm, chỉ chờ Vương công tử vén lên đáp án.”

Hùng Miêu Nhi đã muốn bắt đầu xúc động bỏ xe mà chạy.

Kỳ thật bọn họ một đường này, hoan thanh tiểu nữ, không khí thật sự náo nhiệt.

Đang nói không ngừng chính là Chu đại tiểu thư, đang cười chính là Trầm Lãng, khóc không ra nước mắt chính là Hùng Miêu Nhi.

Thất Thất giống như đem chuyện tình đó, đều giống như quên sạch sẽ, ở bên kia hưng trí bừng bừng nghiên cứu muốn mua một cái thuyền như thế nào, rời bờ từ chỗ nào, ven đường bộ nào mà đi.

Trầm Lãng ôm nàng cứng chiu chìm đắm mỉm cười, nàng nói cái gì đều nói hảo.

Giống như khung cảnh hạnh phúc mỹ mãn, lại khiến Hùng Miêu Nhi nhìn thấy hết hồn.

Hần là người trong lòng có cái gì liền nói, thấy tình cảnh này hận không thể đem hai người cùng nhau bóp chết, giải khí trong lòng.

Hắn đương nhiên lại không thể làm thật như vậy, không chỉ có không thể làm như vậy, còn phải bồi Chu đại tiểu thư nói giỡn, đến nỗi khiến hắn sắp nổi điên.

Cuối cùng nhịn không được vẫn là Chu đại tiểu thư.

Sau khi không biết Trầm Lãng nói “Hảo” lần thứ mấy, nàng rốt cục nhịn không được nhảy dựng lên đánh y một bạt tai.

“Người kia có phải Vương Liên Hoa hay không?”

Trầm Lãng vừa mới đang cười, lúc này cũng không có biến sắc.

Đúng vậy.”

Y nói: “Thực xin lỗi.”

Chu Thất Thất thật hít một hơi lạnh khí, ngã ngồi xuống, lại được y đỡ lấy.

Nàng đã muốn vô lực tranh chấp, chính là bị ai gần từng tiếng hỏi: “Người có phải không định hướng ta giải thích phải không?”

“Ta không thể chối bỏ chuyện phát sinh đã trải qua. Ta không hy vọng xa vời người tha thứ, Thất Thất.” Trầm Lãng cầm tay nàng, không cười, “Chính là hi vọng người biết, ta lúc trước cưới người, nắm lấy tay của người, cùng lời thề huê lão (bên cạnh nhau đến già) với người, đều là thật sự, đến nay chưa thay đổi.”

Thất Thất đột nhiên phá lên cười.

Trong cười có lệ, trong lệ có cười, một tiếng lại một tiếng, đều là lưỡi dao sắc bén quất cốt oan tâm. (gọt xương khoét tim)

“Người thật có thể quên hần? Người vốn dĩ ở bên cạnh ta, nhưng trong lòng lại là người khác, người nói thực yêu thương ta sao?”

Trầm Lãng nhìn nàng cười, ý cười nhạt nhẽo: “Ta yêu thương.”

Thất Thất rốt cục gào khóc khóc rống lên, tựa như nữ tử ngây thơ mạnh mẽ nhiều năm trước kia.

“Ta trừ bỏ người đi cùng tha thứ người, còn có lựa chọn nào khác?”

Trầm Lãng cười khổ: “Không tha thứ cũng không có vấn đề gì. Nếu người đồng ý, ta sẽ dùng quãng đời còn lại hết sức bù đắp cho người.”

Thất Thất bình tĩnh nhìn y, cười lạnh.

“Nếu người thật có thể đem quãng đời còn lại đều cho ta, ta sẽ tha thứ cho người.”

Lộ trình lúc sau, gió êm sóng lặng.

Chu đại tiểu thư tiếp tục nghiên cứu hành trình rời bến của nàng, Trầm Lãng vẫn yên lặng mỉm cười, Hùng Miêu Nhi như trước sống một ngày bằng một năm. (tội Miêu Nhi nhất đám =]]z)

May mắn lại chung đường dài, đều có chung điểm kết thúc.

Nhân nghĩa trang đã có thể nhìn thấy, Hùng Miêu Nhi vốn nên thở ra một hơi đại khí lại không khỏi lo lắng đề phòng, chỉ vì hần nhớ rõ Trầm Lãng nói trở lại nhân nghĩa trang liền có thể biết nhân quả.

Nhân nghĩa trang tựa hồ cũng phi thường gió êm sóng lặng.

Nãi mụ (vú em) ôm Tinh nhi chạy đến. Mấy tháng không thấy, Tinh nhi bộ dạng dường như khỏe mạnh khoái hoạt hơn, khiến trong lòng người đại sinh trù mến. Ba người đùa chơi Tinh nhi một lát, quần gia liền đi lên báo: “Lý lão trang chủ tối hôm qua đến trang, nói là phải đợi trang chủ cùng phu nhân trở về. Trang chủ hiện tại có muốn tương kiến (gặp lại)?”

Thất Thất hừ lạnh một tiếng, ôm Tinh nhi quay về nội thất. Trầm Lãng nhìn bóng dáng của nàng cười khổ, nói: “Ta đây phải đi gặp, người đi báo cho Lý lão trang chủ một tiếng.”

Lý Trường Thanh huynh đệ Bọn họ, từ sau khi giao nhân nghĩa trang cho Trầm Lãng, quy ẩn núi rừng, như không thấy tung tích, lúc này thế nhưng trở về, Hùng Miêu Nhi cảm thấy có chút không yên, Trầm Lãng lại giống như đã trong dự tính.

Lý Trường Thanh một câu mở đầu liền hỏi Trầm Lãng: “Nhân nghĩa hai chữ ở chỗ nào?”

Trầm Lãng cười khổ nói: “Tiền bối nhiều năm không gặp, thân thể hảo?”

Lý Trường Thanh buồn bực nói: “Hoàn hảo.”

Trầm Lãng liền mỉm cười nói: “Như thế tại hạ cũng an tâm.”

Lý Trường Thanh nói: “Giang hồ thịnh truyền người cùng Vương Liên Hoa cấu kết với nhau làm việc xấu, vì chiếm đoạt vô địch bảo giám kia, tàn sát vô lâm đồng đạo, chính là sự thật?”

Trầm Lãng bật cười, nói: “Một nửa trước là thật, một nửa sau là giả. Không phải hai người tại hạ tàn sát vô lâm đồng đạo, mà là vô lâm đồng đạo vì bảo giám kia mà đuổi giết hai người tại hạ.”

Lý Trường Thanh thở dài: “Người nói như thế ta thật sự tin, nhưng người tại sao phải khổ thân cùng vương liên làm loại chuyện này, năm đó cũng vì vô địch bảo giám này, quay về trận ở Nhạn Phong, người chết còn chưa đủ sao?”

Trầm Lãng nói: “Ngày đó Tinh nhi bệnh nặng, duy nhất Vương Liên Hoa mới có thể giải.” Cũng vì tình cảm thương con, dù là di sơn điền hải (dời núi lấp biển), cũng phải đi làm, hướng chi, hướng chi... Bất quá là một lần đi chung đường.

Chính là nếu di sơn đảo hải có thể cứu tinh nhi, chỉ mong chưa từng đi chung đường như vậy.

Nghĩ về điều này, thế nhưng trong lòng có một thanh âm đang hỏi: người thật sự không muốn sao? Thật sự không tiếc sao?

Lý Trường Thanh lại gắt gao truy vấn nói: “Hiện giờ vô lâm đồng đạo thương nghị muốn phế minh chủ vị của người, đuổi người ra khỏi nhân nghĩa trang, người làm như thế nào?”

Trầm Lãng cười nói: “Việc này thậm diệu (tuyệt vời), tại hạ vốn mấy ngày gần đây nghĩ muốn rời khỏi nhân nghĩa trang, rời khỏi giang hồ này.”

Lý Trường Thanh vội la lên: “Việc này như thế nào được? Người bảo ta làm sao lại đi tìm được một người như vậy, làm người đứng đầu nghĩa trang này?”

Trầm Lãng càng phát ra cười to nói: “Tại hạ hiện giờ như thế nào làm được tốt hai chữ ‘nhân nghĩa’? Không bằng sớm ra đi sạch sẽ.”

Lý Trường Thanh nói: “Hiện giờ các môn phái thương lượng đi bao vây tiêu diệt Vương Liên Hoa, đoạt bí tịch kia, chỉ sợ vô lâm sẽ có đại phong ba.”

Trầm Lãng lúc này mới nhíu mi nói: “Vương Liên Hoa tất nhiên đã có kế sách, chỉ sợ kẻ muốn đoạt không chỉ không thể như mong ước, mà nhất định còn bị sập bẫy.”

Lý Trường Thanh nói: ” Bên trong giang hồ này, vốn cũng chỉ có người có thể địch nổi cùng Vương Liên Hoa, người là minh chủ vô lâm, chủ nhân nhân nghĩa trang, cũng là nhất hô bá ứng (người người ủng hộ), đối phó Vương Liên Hoa cũng không khó khăn. Hiện giờ mọi người đều nghĩ rằng người cùng Vương Liên Hoa cấu kết, như thế nào còn chịu nghe theo người?”

Trầm Lãng cười nói: “Chỉ sợ chuyện này chính là bản ý của Vương Liên Hoa lúc ban đầu yêu cầu ta đồng hành.”

Lý Trường Thanh thở dài một tiếng: “Vậy người tính toán như thế nào?”

Trầm Lãng nói: “Chờ.”

Thời gian chờ đợi khó khăn nhất.

Chu Thát Thát dùng bồ câu đưa tin mệnh thuộc hạ mua hải thuyền, chính mình cũng bận rộn chuẩn bị đồ vật tùy thân, cùng với mấy người thân thiết gặp nhau nói lời tạm biệt. Trầm Lãng chính là không nói một câu, ngẫu nhiên cũng sẽ hỗ trợ.

Hùng Miêu Nhi kỳ thật rất muốn đi, lại bị Chu Thát Thát gọi lại: “Đại ca, người cũng không phải là đáp ứng cùng chúng ta cùng đi sao?” Hắn nhìn thấy tình huống này, lại không thể không lưu lại hỗ trợ. May mà hắn vốn vô gia thế sản tử (không nhà không tài sản), quang thân nhất thân (một mình một người), tự do đến đi, cũng không nghĩ tới muốn cái gì.

Hắn cũng lặng lẽ hỏi Trầm Lãng: “Người thật muốn rút khỏi bỏ lại cục diện rối rắm này sao?”

Trầm Lãng cười khổ: “Giang hồ cũng không phải nhà của ta, như thế nào quản được nhiều như vậy?”

Hùng Miêu Nhi cảm thấy bất khả tư nghị (không thể suy nghĩ gì nữa): “Vậy người quyết tâm muốn cùng Thát Thát rời bến sao?”

Trầm Lãng cười hỏi lại: “Nếu ta đợi mười năm cũng đợi không được ai mời ta đi bình ổn phong ba, chẳng lẽ không phải vô căn cứ?” Trong lời nói còn có ý tự giễu.

Hùng Miêu Nhi hét lớn: “Vậy người chờ cái gì?”

Trầm Lãng khoan thai cười.

“Xem là Thát Thát mau, hay là Vương công tử mau.”

Hùng Miêu Nhi nhìn nụ cười của y, chỉ cảm thấy đầu của mình muốn bùng nổ.

Vương công tử mau.

Trầm Lãng lúc đêm trước xuất phát hướng hải cảng chờ kết quả.

Lý Trường Thanh hé ra thiệp mời đặt tại trên bàn đại đường nhân nghĩa trang.

“Người có thể lựa chọn.” Lời của hắn nói nặng có khí phách: “Nhưng người nếu ngẩng đầu nhìn thấy hai chữ ‘nhân nghĩa’, thì nhận thiệp này đi.”

Chu Thát Thát cười lạnh: “Chỉ sợ người chưa hẳn toàn bộ là vì nhân nghĩa mới nhận thiệp này.”

Trầm Lãng cười khổ: “Đích xác không hoàn toàn đúng” Y có đôi khi quả thực quá thành thật khiến người phát điên.

Nhưng y rốt cục vẫn nhận thiệp kia.
Hoa đào thiệp.
Mười bảy tháng bảy, Vân Mộng sơn trang.

55. Chương 55

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Phía trước mỗi người đi một ngã, Hùng Miêu Nhi bản thân muốn giáo huấn Trầm Lăng một lần.

Hắn cố gắng nhẫn nại ngừng xúc động chữ ằm lên, trầm giọng nói: “Người có phải hay không cảm thấy chính mình quá thành thực? Chẳng lẽ người không biết có đôi khi nói thật so với lời nói dối còn muốn đả thương người?”

Trầm Lăng thở dài: “Ta biết, lại không thể như thế.”

Hùng Miêu Nhi cảm thấy y gỗ mục không thể điều (không thể cứu vãn).

“Người chỉ cần từ chối là ngoài ý muốn, về sau tái sẽ không phát sinh việc này, Thất Thất chẳng lẽ sẽ không tin sao? Thương tâm một trận, thì cũng thôi.” Hắn nhìn Trầm Lăng nói: “Hiện giờ người bảo nàng như thế nào chịu đựng?”

Trầm Lăng cười khỏ hỏi hắn một vấn đề: “Chết đi một người phụ lòng cùng một hảo tượng phu(người chồng tốt), người nào càng khiến nữ tử thương tâm hơn?”

Hùng Miêu Nhi đột nhiên liền sửng sốt.

“Tử? Người vì cái gì sẽ tử?”

Trầm Lăng mỉm cười: “Ta chưa nói ta sẽ tử.”

Hùng Miêu Nhi có chút nghĩ muốn đánh y, “Vậy người...”

Trầm Lăng cười nói: “Chính là vạn nhất.” (ngộ nhỡ, lỡ may xảy ra)

Hùng Miêu Nhi cũng không phải đoán không được theo như lời Trầm Lăng “Tử” này cùng Vương Liên Hoa có liên quan, nhưng hắn có điểm suy nghĩ không rõ ràng lắm tính chất nghiêm trọng của chuyện. Càng nghĩ không nghĩ thấu, còn muốn hỏi tiếp, Trầm Lăng cũng không giải thích nữa.

Y đưa cho hắn một cái túi gấm.

“Người trước theo Thất Thất đến nơi hải thuyền.” Trầm Lăng nói: “Nếu tới rồi ngày mười chín, ta vẫn chưa tới, người liền mở túi gấm này ra, giống như mặt trên viết mà đi.”

Y vỗ vỗ bả vai Hùng Miêu Nhi: “Phiền người... Chiêu cố Thất Thất. Có người ở đó, ta thực yên tâm.”

Hùng Miêu Nhi nghĩ muốn tái nói cái gì đó, ngẩng đầu lại thấy ánh mắt Trầm Lăng một mảnh sương lượng (rộng và sáng), tràn đầy tín nhiệm, lại nghĩ đến “Tử” theo như lời y, không khỏi trong lòng một trận kích động, gắt gao nắm tay Trầm Lăng một lát, sau đó liền sải bước đi ra cửa.

Thời khắc biệt ly, thế nhưng không có nhiều dây dưa lắm.

Giống như cái gì cũng là im lặng, đạm mạc, yêu lạnh lùng hận lạnh lùng đích, khiến người trong lòng chết lặng.

Thất Thất ôm Tinh nhi lên xe, Trầm Lăng nghĩ muốn vươn tay qua chạm đến mặt Tinh nhi, lại bị Thất Thất hung hăng trừng mắt nhìn liếc một cái.

Cười khỏ, ngón tay lại vẫn nhẹ nhàng rơi xuống, từ hai gò má Tinh nhi đến khuôn mặt Thất Thất. Tràn đầy yêu thương, động tác thực thậm chí còn có một tia sầu não, ôn nhu đến mức có thể khiến sắt đá đều hòa tan.

Thất Thất cắn môi, nhịn xuống không để cho mình khóc lên.

“Các người đi trước, ta xong xuôi xong việc, sẽ đến.”

Xe càng lúc càng xa.

Thất Thất quay đầu lại, lại nhìn thấy thân ảnh Trầm Lăng còn cố nhất đứng lặng ở nơi nào, tựa như đứng thành gỗ đá.

Ngón tay đặt trên hai gò má đã nóng hơn trước.

Toàn bộ quyết tuyệt (dứt khoát), đề phòng, lạnh lùng đột nhiên sụp đổ, nước mắt tựa như vỡ bờ.

Thất Thất không để ý xe ngựa xóc nảy, phút chốc đứng lên.

Đối với bóng người phương xa kêu to.

“Trầm Lăng, Trầm Lăng, người nhất định phải tới, ta tha thứ người, ta cái gì cũng tha thứ cho người, chỉ cần người tới! Chỉ cần người tới!”

Nàng khóc giống như nhiều năm trước, thiếu nữ cầu yêu không được.

Hùng Miêu Nhi ở trên xe, lại từ đầu tới cuối cũng không nói lời nào. Lúc này cũng chỉ là, yên lặng đem trường sam (áo dài) bên cạnh, nhẹ nhàng khoác ở tại đầu vai run rẩy của Thất Thất.

Trầm Lăng nhìn hình ảnh chiếc xe đi xa, chỉ cảm thấy khóe miệng chua xót.

Y nghe được câu nói kia, bởi vậy tâm tình trầm trọng gấp đôi.

Hành trình cũng không thể trì hoãn.

Hoa đào thiếp.

Giấy viết thư phần hồng giống như thiếu nữ hoài xuân viết cho ý trung nhân.

Vương công tử của Vân mộng các.

Vương công tử tựa như hoa đào.

Chút tưởng tượng, trong lồng ngực liền nhịn không được đến mức muốn co rút đau đớn, tên tự (họ và tên) của người kia giống như một đường vết thương thê lương tươi đẹp nhất trong lòng.

Tới Vân Mộng các, nha hoàn tùy thân Tiểu Tạ của Vương Liên Hoa thấy y đến, cũng không kinh ngạc nhiều lắm.

“Hôm nay mười lăm, công tử đã qua sơn trang.”

Vân Mộng sơn trang, giống như năm đó Sài Ngọc Hoan cùng Vương Vân Mộng khi còn cư ngụ.

Theo kế hoạch, chí khí vĩ đại mưu lược thiên hạ, đến ân oán triền miên khó hiểu, hết thấy bắt đầu từ nay về sau, lại chấm dứt lúc này.

Vân Mộng sơn trang ở ngoại ô thành Lạc Dương.

Ở trong quần sơn, hoang vắng có chút không ngờ. Năm đó Sài Ngọc Quan chọn lựa một nơi như vậy, vốn là cầu được thanh danh ý ẩn nhẫn đạm bạc. Sau tai nạn quay về núi Nhạn, Vương Vân Mộng mang theo Vương Liên Hoa rời khỏi nơi này, tái không trở về, bởi vậy dần dần hoang phế. Vương Vân Mộng rất lâu sau đó, Vương Liên Hoa mới nhớ tới như vậy, bảo người đi rửa sạch một chút, chính mình cũng không ở lại, chỉ chờ vài người trông giữ, hiện giờ vẫn như cũ là một mảnh đồi bại khí. Trầm Lăng dọc theo thạch cấp (bậc thang đá) mà lên, chỉ thấy nhà cửa xa xa một mảnh tối đen, dưới ánh trăng chiếu rọi xuống xem ra lại yên tĩnh, bốn phía chỉ có tiếng gió lá rụng, thăm đạm thê lương.

Trầm Lăng cơ hồ hoài nghi Tiểu Tạ đang dối gạt y. Rất khó tưởng tượng Vương Liên Hoa lại ở chỗ này, hẳn vốn là hồng y minh mị (áo đỏ tươi đẹp), hàng đêm sinh (cái khèn) ca. Hiện giờ kế hoạch hẳn mong đợi đã gần đến, giang hồ của hắn, sự thống trị của hắn, giống như đều dễ như trở bàn tay, vì sao lại muốn chọn một nơi như vậy, chờ đợi kết cục xảy ra trong dự kiến?

Đến gần, vẫn như cũ không thấy có ngọn đèn.

Đại môn sơn trang khép, môn xuyên (chốt cửa) bị tàn phá, nhẹ nhàng đẩy, liền phát ra thanh âm “Chi oa”, vang dội chói tai, khiến Trầm Lăng không khỏi kinh ngạc cả kinh.

Lúc sau lại là một mảnh yên tĩnh.

Trong sơn trang cái gì cũng không có, hoàn toàn trống rỗng.

Chẳng lẽ Tiểu Tạ thực đang dối gạt y? Nếu nàng lừa y, đương nhiên là chủ ý của Vương Liên Hoa, lại không biết Vương Liên Hoa vì sao lừa y lừa đến đây?

Trầm Lăng có chút chưa từ bỏ ý định.

Y quyết định kêu một tên Vương Liên Hoa.

Y gọi cũng không vang, nhưng chung quanh thật sự quá mức im lặng, cho nên thanh âm kia ở đêm tối phi thường vang dội, làm cho chính y cũng kinh ngạc cả kinh.

Sau đó y liền nghe được tiếng cười nhạo nhẹ nhàng.

Y đã nhiều ngày không thấy hắn, thanh âm lúc này nghe quen thuộc như thế nhưng lại cũng xa lạ, giống như là từ trong lòng của y phát ra, khiến ngũ tạng lục phủ của y, tứ chi huyết mạch, đều chấn động lên.

Cửa hậu viện nhẹ nhàng mở ra.

Vương Liên Hoa tà tà dựa ở trên cửa: “Người gọi ta?”

Hắn mặc một thân bạch y (áo trắng), thân hình gầy yếu bóng dáng dưới ánh trăng tựa như nhẹ nhàng mờ nhạt.

56. Chương 56

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Trầm Lăng có chút mờ mịt.

Y đột nhiên nhớ không nổi chính mình nên nói cái gì, nên làm cái gì. Giống như y phong trần (gió bụi) một đời từ nhân nghĩa trang đuổi đến đây, đều không phải là vì bình định giang hồ sắp nổi lên đại phong ba, mà bất quá là muốn xem đến một người như vậy, tái nghe hắn nhẹ nhàng như thế mà cười một cái.

Không khỏi cười khổ: “Vương công tử biệt lai vô dạng?”

Vương Liên Hoa đảo mắt cười nói: “Rất tốt, chẳng qua Trầm đại hiệp chậm chạp không đến, khiến tại hạ chờ thật sự có chút nóng vội.”

Trầm Lăng thở dài một hơi: “Nguyên lai Vương công tử lúc này cố ý chờ đợi sao, thứ cho tại hạ đến trễ.”

Vương Liên Hoa nở nụ cười, cũng không nói lời nào, chỉ dẫn y qua hậu viện. Nguyên lai sau cửa ra kia, chính là một khu rừng đào rậm rạp phía sau núi, hiện giờ đã là tháng bảy, cành lá xum xuê tươi tốt, kết những quả to. Dưới tàng cây trải ra một cái chiếu lớn, trên có chén ly tàn rượu, có thể suy ra hẳn mới vừa rồi đối nguyệt cảnh một mình ẩm rượu.

Cử bôi yêu minh nguyệt, đối ảnh thành tam nhân.

(trích trong bài Nguyệt Hạ Độc Chúc của Lý Bạch – tạm dịch : Nâng chén mời trăng sáng, với bóng thành ba người (trăng, ta, bóng))

Huy hoàng cùng tịch mịch như thế nào.

Vương Liên Hoa cười nói: “Không biết Trầm đại hiệp có từng uống rượu?”

Trầm Lăng nói: “Nếu cùng tri kỷ ba năm, thoải mái từng uống rượu, tất nhiên là muốn uống đến say mới thôi.”

Vương Liên Hoa lắc đầu nói: “Kia bắt quá là uống đến tận hứng, không thể được cho là uống rượu.”

Trầm Lăng cảm thấy thú vị, liền cười hỏi: “Vậy như thế nào được cho là uống rượu?”

Vương Liên Hoa nói: “Người chưa nghe, nhất túy giải thiên sầu. Tất nhiên là đem vật gì đó, chuyện lúc trước toàn bộ tiêu tan, mới được cho là say.”

Trầm Lăng cười nói: “Có say, cũng có lúc tỉnh, như thế nào có thể đem chuyện lúc trước toàn bộ tiêu tan?”

Vương Liên Hoa mang tới cái bình bạch ngọc, một bên hướng trong chén của y rót rượu, vừa cười nói: “Rượu này, vừa may cũng tên là Tiêu Sầu.”

Rượu này tên là Tiêu Sầu, màu ửng đỏ, sáng trong suốt, giống như nước hoa đào.

Trầm Lăng không khỏi thở dài: “Vương công tử chẳng lẽ không biết, nâng chén tiêu sầu, sầu càng sầu?”

Vương Liên Hoa nâng ly cười khê: “Với người cùng tiêu sầu vạn cổ (muôn đời).” Hắn mới vừa rồi đã uống không ít, hai gò má đã hiện lên màu hồng nhạt, đôi mắt mơ màng tựa như mộng, thanh âm trầm miên, cũng có chút thoáng hiện ra run rẩy, khiến người xem nghe trong lòng đều căng thẳng.

Trầm Lăng liền không thèm nhắc lại, chỉ cúi đầu uống rượu trong ly kia, uống vừa nhanh vừa vội. Mùi rượu kia vừa không mạnh, cũng không khiến người ta bị sặc, một hơi rót hết mới phẩm ra thuần túy tinh khiết của nó, mà rượu kia lại trong veo như thế, tựa như tiêu tan vào tiếng nói, chỉ phải mặc cho cổ khí lưu kia thăng theo trong bụng và chạm lên, khiến người toàn thân một trận tê dại.

Vương Liên Hoa thấy y như vậy, không khỏi cười nói: “Đêm còn dài, cần gì phải vội vã muốn say.” Vì thế đứng dậy lại một lần nữa thay y rót rượu,

Tiếp nhận rượu kia, nhưng là tiểu ẩm (rượu), lại càng phẩm ra tư vị tinh tế. Mới vừa rồi rõ ràng là ngọt vị nhẹ nhẹ, chậm rãi liền quay về chút chua xót khó hiểu, mùi rượu kia cũng là chậm rãi rót vào gan ruột, dư vị lượn lờ.

Rượu này, vô luận uống như thế nào, đều là rung động đến tâm can.

Vương Liên Hoa lại bẻ vò rượu mỉm cười. Liếc mắt một cái nhìn lại, hắn thật là đẹp, bạch y đứng dưới ánh trăng giống như tiên nhân ở nguyệt cung, bờ môi mỏng khê mím tựa như đậm mạc, sóng mắt xoay chuyển nhu tình.

Trầm Lăng chỉ phải cúi đầu thở dài.

Vương Liên Hoa cười nói: “Trầm đại hiệp vì sao thở dài? Ngày tốt cảnh đẹp như thế, lại có rượu ngon chiêu đãi cùng —— a, tại hạ hiểu được, nói không phải là thiếu giai nhân? Lại không biết Trầm phu nhân tới Lâm Hải rồi hay chưa.”

Trầm Lăng cười khổ nói: “Tin tức của người quả thực rất linh thông (cực kì nhanh).”

Vương Liên Hoa không đáp lại, chỉ cười nói: “Đã không giai nhân hầu hạ, chỉ có tại hạ rót rượu cho Trầm đại hiệp, mong Trầm đại hiệp đừng lưu tâm.” Hắn lại mang đến bình rượu, muốn rót rượu vào ly của Trầm Lăng, lại bị Trầm Lăng một tay đè lại.

Hành động đột ngột này của Trầm Lăng, Vương Liên Hoa dường như sửng sốt một chút, chậm rãi đem cái bình kia để lại chỗ cũ.

Động tác của hắn thông thả mà tự nhiên, giống như tay của Trầm Lăng cầm cổ tay của hắn.

Trầm Lăng thấp giọng nói: “Nếu ngươi còn chưa đủ mỹ, trên đời này như thế nào còn có giai nhân?”

Vương Liên Hoa cúi đầu thu mi, bàn tay kia tựa như vô lực hạ xuống, người của hắn cũng vào thời khắc này nhẹ nhàng mà trượt xuống, dừng ở trong lòng của Trầm Lăng, giống như một mảnh trăng rơi vào hàn đàm (hồ băng).

Không biết nơi nào đó có tiếng nước róc rách, tựa như khóc như tố, giống như huyễn như thực.

Đó là mới vừa rồi rượu chưa khiến cho y say, có người như vậy trong ngực, như thế nào có thể không mất hồn?

Nhưng động tác của Trầm Lăng thật sự có chút quá nhanh, một cái mạo phạm này ánh trăng gợi tình.

Chỉ thấy hắn nghiêng người liền đem Vương Liên Hoa áp đảo, hai tay vẫn nắm thật chặt cổ tay của hắn.

Đao trong tay của Vương Liên Hoa, hiện lên tia sáng lạnh lùng.

Ánh trăng đêm nay như đao.

Vương Liên Hoa cười lạnh nói: “Tại hạ là nam nhi bảy thước, Trầm đại hiệp là người đã có thể có tử, thỉnh tự trọng.”

Trầm Lăng nhẹ nhàng mà lấy đoản đao trong tay hắn, thở dài: “Nguyên lai Vương công tử là bởi vì tại hạ mạo phạm mà xuất ra đao này, thỉnh thứ tội.” Y đang muốn ngồi dậy, Vương Liên Hoa ở phía dưới dùng sức xoay người lại, đưa y đặt xuống thân, cười hì hì nói: “Ngươi nếu để cho ta mạo phạm lại, ta liền thứ cho tội cho ngươi.”

Thái độ của hắn này thay đổi thực nhanh, Trầm Lăng không khỏi sửng sốt một chút, Vương Liên Hoa đã ha ha cười thân thủ xé vạt áo trước của y, nói: “Có đến có đi, mới là lễ nghĩa.”

Trầm Lăng làm sao cho phép hắn làm xằng bậy, ôm lấy thắt lưng hắn, lại đưa hắn áp quay về phía dưới, cười khổ nói: “Vương công tử đến tốt cùng ý muốn như thế nào?”

Vương Liên Hoa khẽ cười nói: “Trầm đại hiệp, lời này ta nên hỏi ngươi mới đúng. Ngươi một mình tiến đến, ý muốn như thế nào?”

Trầm Lăng cúi đầu ghé vào lỗ tai hắn nói bốn chữ.

“Đào hoa ngân phiếu.”

Vương Liên Hoa cười ha hả.

Hắn cười đến dồn dập mà ngẩn ngủ, lại tựa như ho sặc kịch liệt, thân mình cũng có chút run rẩy, ngược lại khiến Trầm Lăng hoảng sợ, vội vàng buông hắn ra, xoay người ngồi dậy. Vương Liên Hoa cũng ngồi dậy, nhẹ nhàng vuốt mái tóc hơi rối loạn, vẻ mặt cũng hồi phục bình tĩnh, chính là thần khí trong con ngươi lại sáng ngời giảo hoạt hơn.

Trầm Lăng tiếp tục nói: “Những môn phái đó ở trong sa mạc vốn là hành động tập thể, nhân vật chết lại đều chỉ là người cầm quyền, thật làm người ta nghi ngờ. Nếu ta không có đoán sai, hành trình tầm bảo này, một là khiến cho thế lực các môn phái tàn sát lẫn nhau, hai là tạo cho ngươi cơ hội mua chuộc người nội loạn. Đào hoa ngân phiếu kia, ai cũng biết là tín hiệu lệnh cho người trong các đại môn phái bị ngươi mua chuộc hành động?”

Vương Liên Hoa nhẹ nhàng vỗ tay: “Suy cho cùng, nói ra được tốt lắm.”

Trầm Lăng cười khổ nói: “Dù cho nói được, nhưng làm sao so với hảo kế sách của Vương công tử.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Ngươi đoán không sai, vậy xin hỏi Trầm đại hiệp tính toán xử trí việc này như thế nào?”

Trầm Lăng đột nhiên trầm mặc.

Y rót cho mình một chén rượu, uống cạn.

Sau đó lắc lắc đầu, nói: “Ta không biết.”

Lần này sưng sốt lại là Vương Liên Hoa.

Qua sau một lúc lâu, hần mới đột nhiên thốt ra một câu: “Ta thật không thể ngờ.”

“Nếu người nói, không phải bốn chữ này, hết thấy có lẽ sẽ không giống như vậy.” Vương Liên Hoa cười thở dài: “Ta thay người suy nghĩ đã khá nhiều con đường, nhưng người một cái cũng không chọn, không hổ là Trầm Lăng.”

Trầm Lăng im lặng nói: “Ta làm việc, vẫn là quá mức không quả quyết.”

Vương Liên Hoa tự cố tự nói tiếp: “Người nếu là thật sự cùng Thất Thất rời bên, Trung Nguyên võ lâm kia, chính là của Vương Liên Hoa ta; nếu người với thân phận minh chủ võ lâm, đến ngày mười bảy cùng các môn phái tiến đến sơn trang này thảo phạt ta, ta và người ân oán lưỡng tuyệt, xem như chưa biết ai thắng ai bại; nhưng người lại đến đây sớm hơn.”

Trầm Lăng vẫn chỉ nghe.

“Nếu người chưa thấu hiểu bí ẩn trong đó, vậy cuối cùng tới đây nhất định là bỏ rơi Chu Thất Thất mà lấy tại hạ. Nhưng theo nhận thức của tại hạ Trầm Lăng cũng không phải là người như vậy.” Vương Liên Hoa khẽ cười nói, “Hiện giờ người biết được hết thấy, là lúc các môn phái mật báo đến gia phủ, một mình tiến đến?”

Trầm Lăng cười khổ nói: “Tại hạ ở trong mắt mọi người là đồng minh của Vương công tử, nói như thế, lại có mấy người sẽ tin. Tại hạ cũng không biết đến tột cùng trong các môn phái, ai là phản nghịch, vu khống như thế, mất công rước lấy nhục nhã thôi. Kế sách của Vương công tử, chẳng lẽ không phải thiên y vô phùng (không có kẻ hở)?”

Vương Liên Hoa trừng lớn mắt nói: “Vậy người nói không phải là muốn tới giết ta, chấm dứt toàn bộ chuyện sao?”

Trầm Lăng thở dài: “Nếu giết người, cũng vẫn không biết kẻ phản nghịch trong trong các môn phái là người nào.”

Vương Liên Hoa đảo mắt cười nói: “Các môn phái trong giang hồ, vốn là có phân tranh, vạch trần một người, liền không phải không có người kế tiếp. Việc này vốn là bởi vì lòng tham trong nhân tâm cùng oán hận mà sinh thành, chẳng qua mới bị tại hạ lợi dụng thôi. Nếu giết tại hạ, bọn họ vẫn là năm bè bảy mảng, cũng không có kết quả gì; nhưng nếu không giết tại hạ, ngày mười bảy này, đứng đầu các phái nhất định kết thúc như thế, Trung Nguyên võ lâm, đó là của tại hạ, Trầm đại hiệp lúc này không giết, khả không kịp.”

Y nhìn hai mắt của hần giao hoạt mà sáng ngời, chữ chữ câu câu, thế nhưng đều là khuyên Trầm Lăng giết hần, khiến người có chút dở khóc dở cười.

Trầm Lăng cười khổ: “Ta trước khi tới đây, thật có ý niệm này. Nhưng lúc tiếp theo thấy Vương công tử, liền biết tại hạ không thể, cũng không đành lòng. Cho nên, tại hạ theo như lời nói lúc trước không biết như thế nào cho phải, cũng không phải nói dối.”

Y quả thực thần nhiên khiến người không biết như thế nào cho phải.

Ánh mắt Vương Liên Hoa chợt lóe, lập tức cúi đầu nở nụ cười: “Hay là Trầm đại hiệp tình nguyện ngồi xem tại hạ đại khai sát giới sao?”

Trầm Lăng nhìn ánh mắt của hần thực ôn nhu, ánh mắt lại lạnh khốc mà kiên định.

“Người cũng không thể.”

Vương Liên Hoa cười ha hả.

Trầm Lăng lại tự cố, nói từng chữ từng câu: “Nếu người có thể, người vì cái gì, không đem ‘Đào hoa sát’ trên móng tay dung nhập vào trong rượu này?”

Biểu tình Vương Liên Hoa đột nhiên cứng ngắc. Hần giơ lên ngón út tay phải của mình nhìn nhìn, khanh khách cười nói: “Hay là Trầm huynh chờ tại hạ giết người sao?”

Trầm Lăng nói: “Trong móng tay của ngươi có ‘Đào hoa sát’, lại xá xảo cầu chuyết, dùng đao kia giết ta, ngươi rõ ràng, cũng là không đành lòng.”

Vương Liên Hoa khẽ cười nói: “Ngày đó trong địa cung, tại hạ từng nói qua, phụ hết người trong thiên hạ cũng không phụ Trầm huynh, không biết Trầm huynh còn nhớ rõ?”

Trầm Lăng cười khổ nói: “Tại hạ nhớ rõ. Ngươi không muốn phụ ta trước, liền bức ta phụ ngươi trước sao?”

Vương Liên Hoa ngửa mặt lên trời cười to nói: “Đáng tiếc Trầm huynh không trúng kế, phải làm thế nào đây?”

Trầm Lăng lại cúi đầu nói: “Tại hạ cũng không thông minh như vậy, ‘Đào hoa sát’ trên móng tay của ngươi, là sau lúc ngươi rút đao tại hạ mới nhìn thấy.” Y nhìn hắn, vẫn nhìn đến trong mắt hắn: “Vương công tử, ta đã chờ ngươi động thủ. Thẳng đến lúc đó... Ta mới biết được, ngươi nếu thực muốn động thủ, ta sớm chết ở chỗ này.”

Vương Liên Hoa vươn ngón tay kia, nhẹ nhàng thổi một hơi, bột phấn màu hồng kia liền tản đi.

Hắn nhìn y cười: “Dựa vào trí tuệ của Trầm huynh, nhưng lại không nghi ngờ trong rượu kia có độc, thật là rất kỳ quái a.”

Y cũng nhìn hắn cười: “Có độc thì như thế nào? Nếu ta cái gì cũng không thể làm, lúc này chết ở trong tay của ngươi, cũng vẫn có thể xem là một loại kết cục.”

Nụ cười của y có điểm thê lương: “Chính là, ta nguyên tưởng rằng chỉ có ta không thể, không ngờ ngươi cũng không thể.”

57. Chương 57

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Vương Liên Hoa nhẹ cười nói: “Cũng có thể nói như vậy, bất quá có chút luyến tiếc. Trên đời này nếu đã không có Trầm Lăng, Vương Liên Hoa đi nơi nào tìm đối thủ? Dù là có nhất thống giang hồ, cả ngày đối phó, cũng bất quá là vài tiểu nhân vụng về, trên đời có cái gì vui?”

Trầm Lăng cười khổ nói: “Tại hạ nghĩ thực không biết như thế nào cho phải.”

Vương Liên Hoa đảo mắt cười nói: “Ngươi không cần quan tâm như thế nào, trước thành thật đáp ta một câu: trên đời này nếu đã không có Vương Liên Hoa, Trầm Lăng độc tẩu giang hồ có tịch mịch?” (cô đơn lạnh lẽo)

Khi hắn nói lời này hai mắt sáng ngời bức người.

Trầm Lăng than nhẹ một tiếng.

Y có chút muốn đụng chạm đôi môi bướng bỉnh nhếch lên của hắn, rốt cục nhịn xuống.

“Chuyện trên đời, không có gì là lưỡng toàn.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Kia cũng chưa chắc, tại hạ còn có biện pháp lưỡng toàn.”

Trầm Lăng cười khổ nói: “Nguyện nghe rõ.”

Vương Liên Hoa nhìn chằm chằm y nói: “Lưỡng toàn của tại hạ, chính là tại hạ đạt được cả thiên hạ cùng Trầm Lăng; mà lưỡng toàn của Trầm huynh, chính là vừa không phụ Trầm phu nhân, lại không phụ tại hạ?”

Trầm Lăng thở dài: “Đáng tiếc tại hạ đã phụ Thất Thất, cũng phụ Vương công tử.”

Vương Liên Hoa khẽ cười nói: “Chỉ cần tại hạ cam tâm quên đi chuyện cũ trước kia, Trầm đại hiệp lại trở về bên cạnh phu nhân, cũng coi như lưỡng toàn phải không?”

Trầm Lăng không khỏi động dung (lộ vẻ xúc động) nói: “Vương công tử, người...”

Vương Liên Hoa cười nhạo một tiếng nói: “Đương nhiên tại hạ không có đại nghĩa như vậy, nhưng không biết Trầm huynh nguyện cùng tại hạ đánh cuộc một ván hay không?”

Trầm Lăng im lặng, nói: “Tiền đặt cược hảo lớn.” Trong lòng y đã biết ý của Vương Liên Hoa, nhưng không khỏi do dự.

Vương Liên Hoa lớn tiếng cười nói: “Đánh cược, vốn là tiền đặt cược càng lớn càng tận hứng. Có một người có thể lưỡng toàn, chẳng phải tốt hơn so với hai người đều không thể lưỡng toàn? Nếu Trầm đại hiệp cảm thấy một cái võ lâm đối không được Trầm phu nhân cùng Trầm công tử, vậy thêm lời thề tại hạ thoái ẩn giang hồ, vậy có đủ?”

Trầm Lăng cười rộ lên, bắt quá cười đến mức có chút thương cảm: “Thắng thì giành được tất cả, thua thì mất đi toàn bộ sao? Lại không biết đánh cuộc những thứ gì?”

Vương Liên Hoa cười nói: “Tất nhiên là đánh cuộc cục diện ngày mười bảy. Nếu Trầm huynh phá được cục diện của tại hạ, tại hạ liền cam tâm thoái ẩn giang hồ, quên đi toàn bộ chuyện cũ trước kia, cung tiễn Trầm huynh cùng phu nhân rời bến, cuộc đời này tái vô quả niệm (nhớ mong)!” Hắn nói ra lời nói ngoan tuyệt (dứt khoát), ngược lại nhan sắc lại càng thêm đẹp, vẻ mặt khinh bạc, mỹ đến tàn khốc.

Trầm Lăng cười khổ nói: “Nếu tại hạ thua, chính là phải phao thê khí tử, hướng Vương công tử cúi đầu xưng thần sao?” (phao kê khí tử: vứt vợ bỏ con)

Vương Liên Hoa cười nói: “Trầm huynh có nguyện đánh cuộc trận này?”

Trầm Lăng nhìn đôi mắt hắn sáng ngời, nhin không được muốn thở dài.

“Người đối người đối mình, đều tàn nhẫn giống nhau.”

Vương Liên Hoa mỉm cười thần nhiên hướng chỗ kia ngồi xuống, đem rượu một lần nữa rót vào: “Tại hạ liền uống chén rượu này, quyền đương minh thệ, Trầm huynh thỉnh.” Chính hắn cũng ngửa cổ, uống cạn rượu kia. (quyền đương minh thệ: minh chứng cho lời thề)

Trầm Lăng gơ ly rượu kia lên, cười khổ: “Tại hạ thế nhưng còn có lựa chọn khác sao?”

Vương Liên Hoa cười nói: “Đương nhiên là có. Lưỡng bại câu thương (cả hai đều chịu thiệt), người chết ta sống, cũng rất sáng khoái.”

Trong tay của hắn đột nhiên liền chìa ra một cây đao.

Tú khí (thanh tú) tiểu đao, thân đao đỏ tươi, giống như sắc hoa đào.

Hắn đem đao kia chiếu ánh trăng tinh tế nhìn sau một lúc lâu, thẳng giương mắt cười nói: “Ta và người cũng không ưa dụng binh khí, nhưng đã sinh tử giao đấu, đao kiếm luôn hơn quyền cước.”

Là rượu? Hay là kiếm?

Là một cuộc đánh cược lật đổ toàn bộ, hay là một trận chiến chặt đứt tình cừu (hận)?

Trong lòng bàn tay Vương Liên Hoa có chút xuất mồ hôi, càng cảm thấy đao lạnh trong tay.

Vốn tưởng rằng hết thấy đều đã ở trong lòng bàn tay của mình, nhưng khuôn mặt của y bình tĩnh, thần nhiên mỉm cười, giống như đã biết rõ tất cả đáp án.

Trầm Lăng rút cục vẫn đem ly rượu gơ lên bên môi.

Bất giác trong lòng nhẹ nhàng.

Trầm Lăng cư nhiên còn uống thật sự chậm, uống thật sự có tư vị.

Vương Liên Hoa nhin không được liền cười nói: “Trầm huynh, hà tất phải như thế? Rượu, tại hạ có khi là...”

Trầm Lăng lắc đầu thở dài: “Tại hạ uống, há chỉ là rượu? Tên rượu này hảo hay, tiêu sầu tiêu lo, tiêu sầu nhân gian vạn cổ, chuyện lúc trước quên hết, quay lại từ đầu, diêu, diêu, diêu!” Y nói liên tục ba chữ “Diêu”, lập tức đứng dậy, ngênh ngang mà đi, tái không quay đầu lại.

Vương Liên Hoa nhìn bóng lưng của y, khoe môi mỉm cười, yên lặng không nói.

Vừa chỉ một lát Trầm Lăng đi khỏi, trong đào lâm yên tĩnh đột nhiên liên vang lên tiếng động cành lá tuôn rơi, còn có tiếng cười thanh thúy của nữ tử.

Vương Liên Hoa tự rót uống một mình cầm ly rượu trong tay đặt lên, cười nói: “Tình Phàm tiên cô, trò hay đã diễn xong, cũng nên đi ra thôi.”

Thanh âm nữ nhân cười nói: “Ai nói diễn đã diễn xong? Trầm đại hiệp đi rồi, bản tiên cô diễn tiếp.”

Một bóng dáng màu xám như sương khói từ đỉnh cây phiêu hạ, dừng ở trước mặt Vương Liên Hoa.

Đó là một nữ tử mặc đạo bào màu xám, dáng người thon dài, cùng thanh âm thanh thúy ngọt ngào không hợp với đường cong lạnh lùng tái nhợt trên gương mặt. Nếu xét theo ngũ quan, không coi là mỹ nhân: ánh mắt rất hẹp dài, hào quang rất sắc bén; hai hàng lông mày tà dài nhập tẩn (chạm tóc mai), có chút sát khí; môi quá mỏng, có vẻ kiên định lãnh khốc, dù có điểm mê người, cũng có vẻ cao không thể leo tới. Mà khi thời điểm mặt nàng giãn ra cười vui, giống như là sông băng tan rã, vạn hoa cùng nở, tiếng cười tựa như nước suối ngày xuân.

Vương Liên Hoa nhìn nàng cười nói: “Người thực nên cười nhiều một chút, người cười rộ lên liền mỹ tựa như xuân thần.”

Hôi bào (áo bào màu xám) đạo cô nghe xong lời này, ngược lại nghiêm mặt cau mày nói: “Vương công tử, tiên sư của ta cũng từng nói qua lời này, ta thật đúng là không thích nghe.”

Vương Liên Hoa cũng lơ đãng, cười nói: “Minh Tùng Tử đã chết ở trong tay của người, người lại không cho tại hạ nói, làm sao còn có người dám khen người mỹ?”

Nguyên lai hôi bào đạo cô này, đúng là thủ đồ (đứng đầu đệ tử) Tình Phàm của chương môn nhân Hoa Sơn phái Minh Tùng Tử đã chết trong sa mạc.

Tình Phàm lại đột nhiên cười nói: “Mỹ? Ai mỹ qua Vương công tử? Ngay cả Trầm Lăng là đại hiệp có thể có tử như vậy, cũng có thể vì công tử ý loạn tình mê, không đành lòng rút kiếm, thật sự khiến người trở mắt. Bất quá công tử cần gì cùng y đánh cuộc như vậy? Mới vừa rồi nếu là đạo kiếm cùng hướng, y cũng không nhẫn tâm làm công tử bị thương, tất không thể thi triển toàn lực, ta tái thừa dịp y chưa chuẩn bị cho y một kiếm, không phải dễ dàng hơn nhiều sao?”

Vương Liên Hoa cười nói vươn tay nói: “Người cầm nắm tay của ta xem.”

Tình Phàm liền vươn tay để tới trên bàn tay của Vương Liên Hoa, đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay một mảnh ướt át, không khỏi cả kinh nói: “Công tử, người...”

Vương Liên Hoa thở dài: “Ta nguyên cũng là chỉ nghĩ như thế, vừa rồi mới giật mình phát giác nếu y lựa chọn đánh một trận, ta chắc chắn thất bại. Người nếu không ở đây, ta còn có ba phần phần thắng, hiện tại vẫn là nửa phần cũng không.”

Tình Phàm lãnh đạm nói: “Công tử nguyên là xem thường kiếm nghệ của Tình Phàm sao?”

Vương Liên Hoa cười khổ nói: “Cũng không phải. Nếu là ta hai người đánh nhau, y thật là tâm hữu bất nhẫn (không đành lòng), còn nữa mới vừa rồi y biết ta cũng không nhẫn tâm, càng thêm không thể buông tay ra, mà ta lúc này nếu hung ác xuất ra, xác thực còn có ba phần phần thắng. Nhưng nếu người phục kích y, đánh trúng cũng thể, nếu y lòng có phòng bị, một kích không trúng, làm cho y sử dụng ra toàn lực, mà ta và người kỹ năng kém, cũng không phải là nhất định bại sao?”

Tình Phàm Trầm mặc sau một lúc lâu, thẳng cười nói: “Thì ra là thế, nhưng công tử vì sao lúc trước không dùng ‘Đào hoa sát’ kia? Theo lời y nói, cũng không biết trong móng tay của công tử có giấu loại độc này. Tình Phàm khó hiểu, công tử đến tột cùng là không dám, hay là thật không đành lòng?”

Vương Liên Hoa động tác nâng chén uống rượu đột nhiên liền cứng đờ.

Hắn từ tốn buông ly rượu kia, cười yếu ớt nói: “Đương nhiên là không dám, không có bảy phần nắm chắc, liền không thể tùy tiện hành sự.”

Tĩnh Phàm nhắm mắt mỉm cười nói: “Đánh cuộc này, công tử có thể có bảy phần nắm chắc?”

Vương Liên Hoa nhú mày mỉm cười nói: “Người hôm nay nói rất nhiều.”

Tĩnh Phàm cười yếu ớt nói: “Hình như đúng, công tử thứ tội.” Nàng thân thủ cầm cái bình bạch ngọc kia, muốn rót rượu cho Vương Liên Hoa.

Vương Liên Hoa thân thủ đề tay nàng lại, khẽ cười nói: “Ta như thế nào cam lòng trách cứ người.”

Hắn nhẹ nhàng mà không cố lực khí lôi kéo, nữ tử lạnh lùng cao lớn thon dài này đột nhiên liền thay đổi, trở nên nhuuyến tựa liễu trong xuân phong, mềm mại dựa vào trong ngực của hắn.

Hàn băng vạn năm, nháy mắt liền hóa thành bích thủy ôn nhu tình, lại có người nam tử nào, chống lại hấp dẫn như vậy.

Vương Liên Hoa tiến vào thân thể của nàng, nàng liền nhẹ nhàng rên rỉ ra tiếng, tựa như dòng suối đêm trăng khiến người lòng say.

“Vương... Vương công tử... Người thật sự hảo.”

Vương Liên Hoa cúi xuống ở bên tai nàng cười khẽ: “Người ưu tú như vậy, vì sao lúc trước gặp ta, lại yêu nữ tử chứ?”

“Bởi vì... Bởi vì... Ta cảm giác nam tử trong thiên hạ, đều, đều...” Nàng bởi vì khoảnh khắc vui thích cắn lên môi, nói không thành tiếng, “Đều... bản giống như Minh Tùng Tử, trừ người ra, người, Vương công tử... A...”

Nàng nhắm mắt lại con người, rốt cuộc nói không nên lời nói, mặc cho thân thể bị nhiệt lưu khoái cảm ngập chìm.

Tĩnh Phàm yêu kiều biếng nhác đôi mắt đẹp thon dài mở to, còn hơi hơi thở dốc.

Vương Liên Hoa đứng dậy, giống như không hề lưu luyến nhanh chóng chỉnh lại y phục, mang giày, như không liếc nhìn nàng một cái.

Tĩnh Phàm lại khanh khách cười nói: “Vương công tử, người thật đúng là lãnh khốc, đối với người, thật đúng là thích người như vậy.”

Vương Liên Hoa quay đầu lại khẽ cười nói: “Người ngoan ngoãn chờ ta, đến lúc đó chiếu theo như lời ta mà hành sự.”

Tĩnh Phàm cười nhẹ nói: “Ta chờ công tử.”

Mắt thấy thân ảnh Vương Liên Hoa dần dần biến mất, tươi cười trên mặt Tĩnh Phàm cũng từng chút từng chút biến mất.

“Vương công tử, người là của ta.” (cái con mụ này..... >”<)=“”>

Khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt sắc bén như đao.

58. Chương 58

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Lúc tỉnh mơ sáng không sáng, sương sớm vi hàn (hơi lạnh).

Tĩnh Phàm chậm rãi khoác áo lên, cánh tay ngọc lửa lò trắng tựa như sương. Mới vừa rồi rõ ràng là xuân sắc khôn cùng, vừa khoác đạo bào kia lại là tiên cô nghiêm nghị lạnh lùng. Nàng tựa hồ thực hài lòng loại thay đổi này, không khỏi mặt giãn ra nhẹ nhàng nở nụ cười, liền đứng dậy rời đi.

Chính là nàng mới vừa đẩy cửa ra hậu viện, liền nhìn thấy một người.

Thanh sam nam tử anh tuấn ôn hòa, nhưng nụ cười kia thực đáng giận, có một loại như hiểu rõ hết thảy nhưng chẳng hề để ý, khiến người nhìn trong lòng hốt hoảng.

“Tiên cô, thất lễ.”

Tĩnh Phàm cười lạnh nói: “Trầm đại hiệp, có gì phải làm sao?”

Trông thấy y, liền trong lòng biết chuyện mới vừa rồi y đã biết rõ tất cả, lần này như thế nào lại lẫn mất qua đi.

Lại không biết y thấy người mình thương cùng người khác dây dưa, cảm giác ra sao?

Từ trên gương mặt mỉm cười của y, lại nhìn không ra dao động cảm xúc gì, là một loại lãnh khốc khiến người tuyệt vọng.

Không chê vào đâu được.

Trầm Lăng đạm cười nhạt nói: “Tại hạ chính là thỉnh tiên cô chỉ điểm một phần.”

Tĩnh Phàm hất mi nói: “Trầm đại hiệp nói không phải là muốn hỏi tại hạ cùng với Vương công tử mưu đồ bí mật chuyện gì?” Nàng nói quá mức thẳng thắn mà lại đúng lý hợp tình, khiến được Trầm Lăng ngẩn ngơ.

Chỉ thấy y cười nói: “Không biết tiên cô có nguyện cho biết?”

Tĩnh Phàm cũng cười nói: “Nếu là không muốn thì sao?”

Trầm Lăng thở dài: “Tại hạ lấy chính nghĩa chi sĩ tự hứa, cũng hiểu được nên thương hương tiếc ngọc, tất nhiên cũng sẽ không khó xử tiên cô, nhiều nhất bất quá thỉnh tiên cô ở tạm chỗ Lý Trường Thanh Thôi, chờ qua tháng bảy ngày mười bảy.”

Tĩnh Phàm khẽ cười nói: “Trầm đại hiệp nếu nói như vậy, chắc là đã đoán được hơn phân nửa, vì sao lại ở đây hỏi ta? Ta bất quá là tiểu tốt trong bàn cờ này của Vương công tử, chính là không có ta, cũng có binh sĩ khác.”

Trầm Lăng cười nói: “Tiên cô quá khiêm nhượng, nếu không có chỗ hơn người, sao được Vương công tử trọng dụng? Huống chi, tại hạ còn có chút việc nhỏ, thỉnh tiên cô tương trợ.”

Tĩnh Phàm cười to nói: “Ở trong lòng công tử, Trầm đại hiệp là người võ lâm đệ nhất, một khi đã như vậy, ta dù không nói, Trầm đại hiệp cũng có thể đoán đại khái. Nếu Trầm đại hiệp cố ý muốn hỏi, ta cũng không ngại nói cho người nghe. Đại hội ngày mười bảy, Trầm đại hiệp nếu không đến, công tử lợi dụng mỗi câu bảo giám, dẫn tới quần hùng tự giết lẫn nhau; Trầm đại hiệp nếu đến đó, ta liền nói gia sư chết chính là do Trầm đại hiệp gây nên, khiến quần hùng xem Trầm đại hiệp là địch, cùng nhau hướng giết, đương nhiên cũng là trai cò tranh chấp, ngư ông đắc lợi. Cục diện này bày ra rõ ràng hiểu được, chẳng qua là phá từ đâu, vẫn là không thể hiểu hết thôi.”

Trầm Lăng cười nói: “Đa tạ tiên cô chỉ điểm, khiến cho nghi hoặc của tại hạ bỗng chốc giải được.”

Tĩnh Phàm biến sắc, thầm nghĩ theo như lời của mình, đều là Trầm Lăng có khả năng đoán ra việc, cũng không tiết lộ ra lời khác, sao đến mức giải được nghi ngờ của y?

Trầm Lăng chậm chậm nói: “Ít nhất có một điểm đã rõ ràng hiểu được: đại hội ngày mười bảy, có hai vật không thể thiếu. Một là bảo giám, hai là tiên cô.”

Tĩnh Phàm cười nói: “Trầm đại hiệp sai lầm rồi. Không thể thiếu cũng không phải là Tĩnh Phàm, mà là người đi ra chỉ ra và xác nhận Trầm đại hiệp là hung thủ, dù Tĩnh Phàm ngày đó không thể ra dự tiệc, cũng sẽ có người khác thay thế. Trầm đại hiệp nếu cảm thấy chế trụ Tĩnh Phàm hữu dụng, thỉnh.” Nàng cố ý nói lời này có chút châm chọc ý, nói xong liền xem sắc mặt Trầm Lăng.

Trầm Lăng lại lơ đãng, cười nói: “Đương nhiên là có hữu dụng. Xin tiên cô hãy cùng tại hạ đi gặp một người.”

Tĩnh Phàm thập phần bất ngờ, lại vẫn không thay đổi sắc mặt, chỉ cười lạnh nói: “Chính là đi gặp Lý lão trang chủ?”

Trầm Lăng ôn hòa mỉm cười nói: “Cũng không phải. hành tung của người này, chỉ sợ trừ Vương công tử, chỉ có tiên cô biết, cho nên bắt đắc dĩ, thỉnh tiên cô nói cho biết.”

“Ai?”

“Đồng Thiếu Anh.”

Tĩnh Phàm nói không ra lời, sau một lúc lâu mới nói: “Ta không biết.”

Trầm Lăng thản nhiên nói: “Đúng vậy sao?”

Tĩnh Phàm không nói.

Trầm Lăng thở dài: “Thời gian cấp bách, tiên cô nhất định muốn tại hạ lãng phí vô mồm khuyên bảo một phen sao?” Y nói là khuyên bảo, Tĩnh Phàm lại như thế nào nghe không ra ý uy hiếp trong đó.

Nàng ngoan tâm (lòng độc ác), cắn răng nói: ” Thủ đoạn của Vương công tử, ngươi cũng biết đến. Ngươi phải thể giữ được tính mạng của ta, ta mới có thể tòng mệnh.”

Trầm Lăng nói: “Tại hạ đáp ứng.”

Tĩnh Phàm trút một hơi nói: “Một khi đã như vậy, thỉnh đi theo ta.”

Lý rượu vẫn còn, cái chiếu vẫn ấm.

Phong lưu hài cốt mà thôi.

Thời điểm mới vừa rồi đi ngang qua chỗ kia Tĩnh Phàm lại trộm giương mắt nhìn sắc mặt Trầm Lăng.

Trầm Lăng mặt không chút thay đổi, giống như không thấy sự vật này. Lại cảm nhận ra nàng đang nhìn y, quay đầu mỉm cười nói: “Tiên cô có chuyện gì sao?”

Tĩnh Phàm vội vàng quay đầu đi, trong lòng lại là lạnh lùng. Thực tại có chút ảo não mới vừa rồi tự cho lời nói và việc làm của mình là thông minh.

Thời điểm y thành danh bất quá nàng mười lăm mười sáu tuổi, cũng đã bị Minh Tùng Tử độc chiếm, hận thấu thiên hạ nam tử. Nàng cũng đã được nghe nói nụ cười của y có thể làm cho nữ tử vút bỏ rụt rè, quên đi mình trước kia, lại luôn ở trong lòng châm biếm một phen. Bản chất thực của nam tử ra vẻ đạo mạo (trang nghiêm), nàng đã thấy quá nhiều.

Sau nàng lại gặp Vương Liên Hoa, mê muội vẻ đẹp của hấn, cũng mê muội trí tuệ cùng lãnh khốc của hấn. Cũng vì chỉ dẫn của hấn, nàng giết chết Minh Tùng Tử, quyền lực chấp chưởng (nắm giữ) Hoa Sơn phái, mà hấn cũng nhận lời sau đại hội ngày mười bảy, càng thêm củng cố địa vị của nàng ở trong võ lâm.

Điều kiện duy nhất là, diễn như một tuồng kịch.

Nàng nguyên bản tràn đầy tự tin. Chỉ vì chuyện hấn để cho nàng làm, nàng cho tới bây giờ đều hoàn thành rất tốt. Nhưng ở trước mặt nam tử nhìn như ôn hòa này, nàng đột nhiên cảm thấy không chỗ nào che giấu.

Nàng muốn từ trong con ngươi của hấn nhìn ra được cảm xúc, một đôi mắt của hấn, còn chưa tìm kiếm được gì, đột nhiên phát giác chính mình đã bị nhìn thấu cốt tủy.

Nhưng này rõ ràng lại là một đôi ánh mắt ôn hòa mỉm cười, khiến người có loại cảm giác sâu nặng vô lực.

Lướt qua khu đào lâm kia chính là một sườn núi, cũng không đặc biệt trồng cây cối, cỏ dại mọc thành bụi, rất có cảm giác hoang vắng. Tái đi vài bước, phía trước một mảnh đất trống trải bằng phẳng, đi qua đó là vách núi. Sắc trời không rõ, nhìn xuống một mảnh hắc tiêu tiêu (tối đen), hiển nhiên là đã đến tuyệt lộ.

Tĩnh Phàm lại dừng bước nói: “Bọn họ ở trong này. Chính là hiện tại sắc trời ám, đi xuống sợ là gặp nguy hiểm, tái nửa canh giờ nữa ngày sẽ sáng, đến lúc đó lại đi.”

Trầm Lăng nói: “Hảo.” Y cũng không hỏi nơi này xuống như thế nào, chính là lập tức ở bên cạnh bờ ngồi xuống. Chân trời nguyệt đã biến mất, vân đạm (mây nhạt) như khói, bốn phía một mảnh yên tĩnh, là lãnh đạm lạnh lẽo nói không nên lời. Lạnh thấu thanh sam, sợi tóc hơi loạn, ngay cả ánh mắt đều có chút nhàn nhạt quỵên ý (ủ rũ), bất quá là dáng vẻ tướng mạo thanh niên hào sảng (phóng khoáng), ai nghĩ được y là Trầm Lăng danh chấn thiên hạ.

Sắc trời dần sáng, Tĩnh Phàm nói: “Có thể đi xuống.”

Nguyên lai núi này động núi dốc đứng nhìn cao, tuyệt không đường đi xuống, nhưng một bên góc sáng sủa này, cũng là sườn núi thế hơi hoãn, đi xuống có vài nhánh cây khô đan xen ngang dài, trên thạch bích (vách đá) cũng có vài hẻm động làm chỗ đặt chân. Tĩnh Phàm đối nơi này như có chút quen thuộc, thật cẩn thận leo xuống, cũng không có dáng vẻ phong phạm gì. Nếu là võ công kém hơn hoặc là đối nơi này không quen thuộc lắm, đều có thể lập tức rơi xuống đáy vực. Qua thời gian ước chừng một nén hương mới vừa tới đáy vực, Trầm Lăng định ngẩng đầu nhìn tới nơi nào, đã thấy trên đỉnh đầu một bóng người màu xanh thả người xuống đã ở trước mặt, tư thái tiêu sái cực điểm, không khỏi trong lòng kinh ngạc người này võ công cao, khinh công chi diệu, càng thêm không dám lơ là.

Đỉnh núi một mảnh hoang vắng, dưới lại giống như thế ngoài đào nguyên (bồng lai tiên cảnh), hoa tươi nước chảy, nhà tranh hàng rào trúc, có giai nhân dựa vào lan can mà đứng, thủy tú (tay áo màu xanh nước) vén lên, cánh tay cổ tay trắng ngọc, tư thái tuyệt đẹp, nan miêu nan họa (khó diễn tả khó vẽ nên).

Trầm Lăng thi lễ nói: “Tứ nương, biệt lai vô dạng.”

Mỹ nhân nhìn như nhu nhược này, thế nhưng đó là Tần Tứ Nương ngày đó rong ruổi sa mạc.

Tần Tứ Nương cười nói: “Thiếu Anh sớm nói với ta, Trầm công tử hôm nay nhất định sẽ đến. Ta hôm nay hiếm khi dậy sớm, không nghĩ Trầm công tử tới cũng sớm như vậy.”

Trong phòng cũng có người cười nói: “Trầm huynh mời vào.”

Trầm Lăng theo Tứ Nương đi vào trong phòng, chỉ thấy Đồng Thiếu Anh chân băng bó, ngồi ở trên giường, hướng Tứ Nương cười nói: “Ta sớm nói qua, nếu người nào có thể khống chế được Vương Liên Hoa, không thể nghi ngờ người nọ tất là Trầm Lăng.”

Trầm Lăng cười khổ nói: “Đồng bang chủ quá khen, tại hạ thể đơn lực cô (chỉ có sức lực một người), là tới cầu hai vị hỗ trợ.”

Đồng Thiếu Anh ngạc nhiên nói: “Tại hạ hai người có thể chiếu cố giúp Trầm huynh như thế nào?”

Trầm Lăng nói: “Vương Liên Hoa chính là mượn danh Minh Sa bang giết chết người đứng đầu môn phái trong chốn võ lâm, lại muốn đem tội đẩy lên khắp người tại hạ. Nếu là Đồng huynh ra mặt chỉ chứng, liền có thể lật tẩy lời này.”

Đồng Thiếu Anh nói: “Chỉ tiếc tại hạ ngay cả nơi này cũng ra không được, như thế nào có thể giúp Trầm huynh.”

Hắn cầm lấy chân băng bó kia, chỉ cười khổ nói: ” Hai chân tại hạ, đã bị Vương Liên Hoa phế.”

59. Chương 59

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Một thời hào kiệt, sao lại rơi vào kết cục như thế?

May là hai người một đường sa mạc, cùng nhau tính kế đủ loại, thấy tình cảnh này, Trầm Lăng cũng không khỏi thổn thức.

” Thủ đoạn của Vương Liên Hoa, quá mức độc ác.”

Đồng Thiếu Anh cười khở nói: “Rơi vào trong tay người khác, có gì mà oán. Hiện giờ cho dù đi ra ngoài, bằng hai chân này có thể làm những thứ gì?” Hắn kích động nói, một phen xốc lên chân bằng bó, giống như muốn đứng lên, cặp chân kia cũng mềm nhũn toàn bộ không có chút sức lực. Đồng Thiếu Anh có chút phí công nghĩ muốn di chuyển nó, cuối cùng vẫn không phải không thừa nhận thất bại, khuôn mặt đến mức đỏ bừng, thần sắc oán hận bị phần, thực tại khó có thể miêu tả.

Tứ Nương im lặng đứng một bên, cũng không lên tiếng, cũng không động, tựa như tâm lạnh.

Trầm Lăng nói: “Nếu là gân cốt đánh gãy, cũng chưa chắc không thể tái tiếp tục, thiên hạ lương y nhiều vô kể, Đồng huynh cần gì ủ rũ như thế. Tại hạ nhất định sẽ kiệt lực vì Đồng huynh tìm kiếm hủi thắm.”

Đồng Thiếu Anh cười lạnh nói: “Nếu tại hạ hai chân bị người khác phế, còn có thể nói ra lời ấy, chỉ vì trên đời có Vương Liên Hoa. Đáng tiếc đây đúng là Vương Liên Hoa gây nên, chỉ sợ trừ chính hắn ra, không người có thể.”

Trầm Lăng thở dài: “Nếu như thế, Đồng huynh càng nên trợ giúp tại hạ một tay.”

Đồng Thiếu Anh cười khở nói: “Nếu người bị đánh bại, chỉ sợ tại hạ mất đi, liền không chỉ hai cái chân này.”

Trầm Lăng im lặng, nói: “Đã như thế, tại hạ cáo từ, Đồng huynh bảo trọng.”

Y đúng là không nói thêm nữa, nhẹ nhàng vái chào, liền xoay người rời đi.

Đồng Thiếu Anh tựa hồ đã là hy vọng duy nhất của y, vì sao y thế nhưng lại dễ dàng buông tha như thế?

Tĩnh Phàm cũng có chút xem không hiểu.

Nhưng Trầm Lăng cư nhiên lại bình tĩnh thản nhiên như đã định liệu trước khi đến vậy.

Nàng có chút do dự có nên theo sau hay không, Trầm Lăng cũng không nhẹ không chậm vút đến một câu: “Tiên cô, người nói không phải là còn muốn bị ta cưỡng ép sao?”

Cước bộ của Tĩnh Phàm đột ngột dừng, mặc dù cảm thấy có chút xấu hổ, vẫn là cười nói: “Ta thật sự nghĩ muốn đi theo người.”

Trầm Lăng xoay người, nhẹ nhàng liếc nhìn nàng một cái, nói: “Vì sao?”

Tĩnh Phàm cười nói: “Chỉ vì ta phát hiện, thiên hạ cũng chỉ có người có thể thắng được công tử.”

Trầm Lăng cười khở nói: “Tiên cô nhìn lầm rồi, rõ ràng là tại hạ bị Vương công tử làm cho không biết theo ai.”

Tĩnh Phàm nói: “Kia bất quá là công tử chiếm tiên cơ (cơ hội trước). Chính là ta không rõ, Trầm đại hiệp vì sao dễ dàng buông tha Đồng Thiếu Anh như thế? Nếu sử dụng chút thủ đoạn, làm sao sợ hắn không theo.”

Trầm Lăng định thần nhìn nàng cười nói: “Người lại vì sao đột nhiên nhiệt tâm như thế?”

Tĩnh Phàm cười nói: “Đương nhiên là bởi vì ta muốn công tử thua. Nhưng trên đời này, chỉ có Trầm đại hiệp mới có thể làm cho công tử thua, không cùng Trầm đại hiệp hợp tác, ta lại tìm ai đi chứ?”

Trầm Lăng nhướn mi nói: ” Tính toán của Tiên cô, cũng thật có chút lạ lùng.”

Tĩnh Phàm thở dài: “Đạo lý kia kỳ thật cũng rất đơn giản, nếu công tử thắng, Trầm đại hiệp tuân thủ lời hứa, bên cạnh công tử làm sao còn có nơi sống yên ổn cho ta. Nếu công tử thua, hai bàn tay trắng, thoái ẩn giang hồ, ta liền có thể tiếp tục làm bạn hắn.”

Trầm Lăng cười nói: “Nhìn không ra, người thế nhưng thật ra là si tình nữ tử.”

Tĩnh Phàm cười to nói: “Chính là ta cũng có một điều kiện.”

“Nguyện nghe rõ.”

“Nếu Trầm đại hiệp thắng, thỉnh phé bỏ võ công của công tử, đưa hắc giao cho ta.” Nàng cười hoan khoái (vui thú) tựa như mùa xuân, ngôn ngữ lại giống trời đông giá rét lạnh khốc, “Chỉ có như thế, hắc mới có thể chân chính thuộc về ta.”

Trầm Lăng cười nói: “Vậy cuối cùng tiên cô có thể làm những gì cho tại hạ?”

“Ta có thể làm ba chuyện.” Tĩnh Phàm nói, “Thứ nhất, thuyết phục Đồng Thiệu Anh; thứ hai, ở trước mặt quần hùng vạch mưu kế của công tử; thứ ba, ta biết vô địch bảo giám ở nơi nào.”

Trầm Lăng nhắm mắt mỉm cười: “Nghe như thế, tựa hồ là một cuộc làm ăn thực có lợi.”

Thư phòng cùng tắm phòng (phòng ngủ), tựa hồ luôn là nơi ám môn (cửa ngầm).

Ám thất (phòng ngầm) của Vân Mộng sơn trang cũng không ngoại lệ.

Bên ngoài sơn trang một mảnh rách nát, nội thất thế nhưng vẫn sạch sẽ trang nhã, giống như bộ dáng Vân Mộng tiên tử khi còn sống. Trong tắm phòng, phần trưởng (màn che màu hồng phấn) buông xuống, tựa như có hải đường xuân thủy(*), khiến người ấy nảy khê động.

(*hải đường xuân thủy – nàng xuân say ngủ bên hoa hải đường : một cách người Trung Quốc thường dùng để miêu tả vẻ đẹp khung cảnh động lòng người)

Bí đạo (đường đi bí mật) của ám thất, lại ở dưới giường. Giường kia vốn là một cơ quan thiết kế xảo diệu, dời tháp bản (tấm gỗ đặt ở trên giường để nằm), liền lộ ra cái động khẩu tối đen.

Lại không biết nguyên lai người ngủ ở trên này, như thế nào có thể an tâm khoái hoạt.

Trầm nghĩ đã tới đấy, đó là một đường cửa đá, trên cửa đồng hoàn dĩ nhiên rỉ sắt.

Tĩnh Phàm đem đồng hoàn bên trái hướng xoay phải ba vòng, tái đem đồng hoàn bên phải cùng bên trái xoay năm vòng, lại dùng lực hướng hai bên đẩy, cửa đá liền vô thanh vô tức mở ra, trước mắt xuất hiện một hòn đá che lấp con đường dài rộng lớn.

“Trầm đại hiệp, thỉnh theo trên hắc thạch vượt qua, chớ chạm vào cái khác.”

Hắc thạch giữa đường kia bất quá chỉ có vài hòn ít ỏi, hai người nhảy lên, đề khí chạy đếm rõ số trượng (đơn vị đo Trung Quốc), thẳng qua con đường dài kia, phía trước lại là một đường cửa đá.

Phía trên đường cửa đá kia, thiết (sắt) khóa lạnh lạnh.

Tĩnh Phàm nói: “Trong cửa này đó là chỗ cất chứa bảo giám, nhưng chìa khóa này ở trong tay công tử.”

Trầm Lăng thản nhiên nói: “Ta đây như thế nào lấy được?”

Tĩnh Phàm cười nói: “Ta chỉ nói biết bảo giám ở nơi nào, muốn có được bảo giám, vẫn là xem thủ đoạn của Trầm đại hiệp.”

Trầm Lăng nhìn nhìn khóa kia, cười nói: “Đáng tiếc ta cũng mở không được cái khóa này.”

Tĩnh Phàm nói: “Chỉ là một cái khóa, như thế nào làm khó Trầm đại hiệp.”

Trầm Lăng cười nói: “Nếu không làm khó được, Vương công tử vì sao phải dùng nó.” Y cũng không thèm nhìn tới khóa kia, xoay người liền hướng nơi bắt nguồn trở về.

Tĩnh Phàm vội la lên: “Ngươi không cần bảo giám này sao?”

Trầm Lăng nói: “Bảo giám lại không ở bên trong, ta vì sao phải mở ổ khóa này? Tiên cô, ngươi có thể nói cho tại hạ biết đến tột cùng bảo giám ở nơi nào?”

Tĩnh Phàm cả kinh, lại vẫn cười nói: “Bảo giám đúng là nơi này, tại hạ vẫn không nói dối.”

Trầm Lăng cười khổ nói: “Vương Liên Hoa như thế nào lại là người chỉ dùng thiết khóa cơ quan để bảo vệ bảo vật?” Y tự mình thẳng qua thạch lộ kia, ngược lại ở lối vào bắt đầu tìm kiếm.

Tĩnh Phàm cả kinh nói: “Nếu là đem bảo giám để lại tại chỗ đó, chẳng phải là tặng cho người ta sao?”

Trầm Lăng đạm cười nhạt nói: “Nói không chừng Vương công tử chính là muốn tặng bảo giám kia cho ta.”

Chỉ thấy y ở mọi nơi vách tường tinh tế tìm kiếm một lát, vẫn không thu hoạch được gì, Tĩnh Phàm nhìn không được nói: “Trầm đại hiệp, người nhất định nghĩ sai rồi.”

Trầm Lăng không đáp, ngược lại rời khỏi ngoài đường cửa đá thứ nhất, lập tức đi ra bên ngoài.

Tĩnh Phàm cũng đành phải đi theo.

Hai người trở lại chỗ cửa vào, Trầm Lăng thân thủ chạm vào tháp bản kia, Tĩnh Phàm cho là y muốn dời tháp bản kia ra ngoài, không khỏi vội la lên: “Trầm đại hiệp, người muốn đi về nơi đâu?”

Trầm Lăng nói: “Bảo giám đã lấy được, còn ở tại chỗ này làm chi?”

Trong tay của y đột nhiên liền chìa ra một quyển sách.

Nguyên lai phía trên tháp bản ngầm kia, nhưng lại có một ám cách (ô vuông), bảo giám ở trong đó, đẩy mở cửa cách kia, sách liền rơi xuống trong tay y.

Mọi người chỉ nói tháp bản kia là cửa vào, bảo vật tất ở bên trong, lại không biết chính ở chỗ này. Người vào bảo khố (nơi chứa bảo vật), lại như thế nào quay đầu nhìn lại bộ dạng khố môn (cửa) kia như thế nào đâu?

Trầm Lăng không khỏi nhớ tới cơ quan ở dãy đạo (lối giữa) trong địa cung của Tuyệt Tiên Cơ. Đến tận cuối bất quá toàn là bẫy rập, ám môn lại ở trên đường dãy đạo. Nếu không phải y cảm giác khác thường, chỉ sợ Vương Liên Hoa đã phải chết bên trong bẫy rập kia, hiện giờ hẳn lại làm một cái bẫy giống như thế, để chờ y nhảy vào.

Chỉ sợ cái khóa kia, đạo môn kia, cũng chỉ là lại một cơ quan giết người, phía sau cửa chỉ có tử vong.

Ngày đó trong địa cung giúp đỡ lẫn nhau, đồng sinh cộng tử, bây giờ nghĩ lại, tựa như mộng.

Tĩnh Phàm có chút mờ mịt cùng kinh ngạc: “Ta không biết, ta không biết, ta rõ ràng nhìn thấy công tử là mở cửa kia đi vào, vì sao lại ở chỗ này?”

Trong thanh âm của Trầm Lăng không phải không có ý thương hại.

“Bất quá hẳn cũng không lừa người, bảo giám ở chỗ này. Chính là nếu dễ dàng để cho người biết, hẳn liền không phải là Vương Liên Hoa.”

Tĩnh Phàm quay đầu trừng mắt nhìn y sau một lúc lâu, mới gần từng tiếng hỏi han: “Vậy tại sao lại dễ dàng để cho người biết?”

Vì cái gì lại dễ dàng cho y biết chứ?

Trầm Lăng cười khổ suy nghĩ, y cũng không biết.

Có lẽ bởi vì, hẳn là Vương Liên Hoa, mà y là Trầm Lăng.

“Đi thôi, đi tìm Đồng Thiếu Anh.”

60. Chương 60

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Nhìn thấy Trầm Lăng cùng Tĩnh Phàm trở về, Tàn Tứ Nương tựa hồ cũng không kinh hãi.

Nàng tuy là nữ tử lão luyện, nhưng không lạnh mạc, hôm nay thoát nhìn, cũng là thần sắc thản nhiên không liên quan đến mình, chỉ nói: “Nhị vị vì sao lại trở về?”

Lời còn chưa dứt, ánh sáng chợt lóe.

Tứ Nương vẫn như cũ lẳng lẳng đứng, tựa như kiếm của Tĩnh Phàm cũng không hướng về ngực của nàng.

Ai cũng biết, nàng là uy hiếp của hắn, để ở ngực của nàng, chẳng qua là muốn nắm hầu thiệt của hắn. (hầu thiệt : cổ họng và lưỡi – ý nói những điều quan trọng của người nào đó)

“Kẻ thiện không đến. Cần gì phải giương kiếm?”

Tĩnh Phàm mỉm cười: “Nếu trước đây đáp ứng, đương nhiên không cần.”

Tứ Nương xoay người hướng trong phòng mà đi, chỉ khẽ cười nói: “Ồ trong này cũng là tử, đi ra ngoài cũng là tử, trước tử sau tử, sao cũng đều tử.”

Đồng Thiếu Anh ở bên trong cùng nói: “Tất nhiên là có người công ta đi lên, Tứ Nương người yên tâm ở chỗ này chờ ta trở về.”

Trầm Lăng lại cười nói: “Tứ Nương sao không cùng đi?”

Đồng Thiếu Anh cả giận nói: “Một mình ta chẳng lẽ còn không đủ? Vì sao phải lấy sinh mệnh Tứ Nương mạo hiểm? Trầm Lăng người uống phí xưng đại hiệp, cũng bắt quá là nhân vật tầm thường giống như Vương Liên Hoa thôi, chưa đạt mục đích, không từ thủ đoạn, cũng không sợ liên lụy người khác.”

Trầm Lăng cười khỏ nói: “Tại hạ chưa bao giờ tự xưng đại hiệp, cũng không dám cùng Vương công tử so sánh. Nhị vị cân nhắc, thỉnh đi.”

Đồng Thiếu Anh đổi giận thành cười, lớn tiếng nói: “Thỉnh? Người bảo ta như thế nào trở ra cửa này chứ?”

Trầm Lăng nói: “Đồng huynh đi đứng không tiện, tất nhiên công người lên.”

Đồng Thiếu Anh cười to nói: “Trầm đại hiệp muốn công tại hạ đi lên sao? Làm phiền.” Hắn suy đoán được trong phòng này trừ Trầm Lăng, chỉ còn hai nàng kia, Trầm Lăng tất là phải tự thân làm, cảm thấy không khỏi đắc ý.

Không ngờ Trầm Lăng lại quay đầu hướng Tĩnh Phàm cười nói: “Tiên cô, làm phiền.”

Tĩnh Phàm đứng ở một bên cũng đang muốn xem kịch vui, đột nhiên nghe xong lời này, không khỏi ngạc nhiên. Nàng không dám tin đến mức chỉ vào chính mình, hỏi Trầm Lăng: “Người bảo ta...”

Trầm Lăng giống như không có việc gì nói: “Tiên cô cũng không phải là lúc trước muốn làm Đồng bang chủ theo tại hạ đi sao? Nếu không qua vực này, như thế nào đi được?”

Chớ nói Tĩnh Phàm, kể cả Đồng Thiếu Anh, cũng không nghĩ đến Trầm Lăng sẽ nói như thế, hai người nhìn nhau không nói gì, trên mặt đều có vẻ xấu hổ.

Trầm Lăng lại chỉ lạnh lùng thốt: “Tại hạ lên vực trước, ở trên đỉnh đợi nhị vị.” Nói cho hết lời, liền không quan tâm xoay người mà đi.

Ba người trong phòng ngơ ngác nhìn nhau, nhất thời không biết như thế nào cho phải.

Gió núi phàn phật, bóng người trên đỉnh núi cũng giống như muốn thuận theo gió bay đi.

Hắn mặc hồng y cực yêu cực mịn, cổ ý đốt đau ánh mắt của y. Hắn lúc áo trắng, y phục mộc mạc ngược lại tô điểm nhan sắc hoa mỹ của hắn; mà hồng y này, vốn tươi đẹp đến muốn đoạt hồn người, lại bị cặp con ngươi yêu mịn xinh đẹp nhất trấn áp, vì thế ngay cả quần áo cũng dần theo hồn của y. Vạt áo góc tay áo bay trong gió, cũng dạt tim của y theo rung động nhẹ nhàng.

Giai nhân như vậy.

Vương Liên Hoa nhẹ nhàng cười: “Trầm Lăng Trầm Lăng, người thật đúng là không thương hương tiếc ngọc, nhưng lại bảo mỹ nhân như vậy, công một đại nam nhân như vậy lên vực cao này, người thật nhẫn tâm.”

Trầm Lăng nhin không được liền thở dài: “Người nói không phải là đến xem ta công Đồng Thiếu Anh sao?”

Vương Liên Hoa lắc đầu cười nói: “Ta thế nhưng thật ra muốn nhìn, đáng tiếc người không chịu, làm khó dễ tiểu mỹ nhân.”

Trầm Lãng thản nhiên nói: “Nàng là một nữ tử ngoan tuyệt, người thật sự phải cẩn thận.”

Vương Liên Hoa cười nhạo nói: “Nàng bắt quá tự cho là thông minh. Người rất dễ dàng bị nữ tử lừa, nàng thế nhưng lại cũng không thể lừa được người, giữ nàng có ích gì?”

Trầm Lãng đi tới bờ vực, nhìn xuống vừa thấy, chỉ thấy Tĩnh Phàm kia quả nhiên cũng Đồng Thiếu Anh, chậm rãi trôi lên trên vực, liền xoay đầu lại cười khổ nói: “Nữ tử bất phàm xinh đẹp như thế, nhưng lại thực đồng ý phí sức lực hơi khí làm chuyện như vậy, bản thân liền không thể khinh thường, tất là không đạt mục đích, quyết không bỏ qua.”

Vương Liên Hoa lại không lòng dạ nào tái dây dưa chuyện Tĩnh Phàm, chỉ cười nói: “Trầm huynh đã cùng nàng đồng minh, lấy được bảo giám, lại khuyên thuyết phục Đồng Thiếu Anh, chính là muốn tới tổ giác bản chất thật của hạ?”

Trầm Lãng nhìn hần môi hơi hơi cong lên, khoe môi kia có vài phần thần khí mỉa mai, không khỏi cười khổ: “Chỉ sợ đến lúc đó tại hạ bị cô lập hoàn toàn, không được chết yên lành.”

Nụ cười Vương Liên Hoa chợt tắt, nói: “Trầm huynh sao lại nói ra lời ấy?”

Trầm Lãng nói: “Việc Đồng Thiếu Anh đi đứng, đều không phải thật sự bị phế, sở dĩ nói dối như thế, một là để ta yên tâm hần, hai, có lẽ là người cố ý muốn làm nhục ta.” Nói đến tận đây, thần sắc trong con người của Vương Liên Hoa đã có chút nghiêm nghị, sắc mặt cũng không thay đổi, chỉ nghe Trầm Lãng tiếp tục nói: “Nếu hần thật sự bị phế đi, người như thế nào còn giữ mệnh của hần. Chỉ sợ ngược lại là Tần Tứ Nương bị người khống chế, Đồng Thiếu Anh vì cứu nàng, cố ý diễn một tuồng kịch như vậy. Chẳng trách lúc tại hạ nói muốn Tứ Nương đồng hành, hần phản kháng kịch liệt như thế.”

Vương Liên Hoa thản nhiên nói: “Trên đời này, chẳng lẽ thật không có chuyện gì Trầm Lãng nhìn không thấu? Khiến cho tại hạ, cũng muốn thán một tiếng: đã sinh Vương, sao lại sinh Trầm.”

Ánh mắt Trầm Lãng rất sáng, sáng đến mức giống như muốn xem đến trong lòng hần: “Hết thấy chuyện này, đều không phải là tại hạ nhìn thấu, mà là Vương công tử nói cho ta biết. Nơi bản bảo giám người khác không thể tưởng được, chẳng lẽ ta và người không phải hiểu lòng không hết sao? Lại không biết Vương công tử cố ý cho ta đạt thành sở nguyện, cũng là vì sao?”

Vương Liên Hoa cười nhạt nói: “Trầm huynh quá lo. Trầm huynh thần cơ diệu toán, đều không phải là tại hạ cố ý sắp đặt.”

Trầm Lãng cười khổ nói: “Vương công tử làm như thế, không phải muốn nói cho tại hạ, bảo giám, Tĩnh Phàm tiên cô, Đồng Thiếu Anh chính là ba mấu chốt phá cục diện, đều ở trong khống chế của công tử. Cục diện này nhìn như có sơ hở, thực là không khe hở nào có thể vào được, tại hạ thực nhất định thất bại. Công tử lúc này đến xem ta công Đồng Thiếu Anh, đơn giản là muốn biết tại hạ có hiểu thấu việc này hay không thôi.”

Vương Liên Hoa nói không ra lời.

Hần trừng mắt nhìn Trầm Lãng sau một lúc lâu, mới nói: “Vậy người tính toán như thế nào?” Nguyên bản một phen chuẩn bị lời nói tốt khuyên y sớm ngày thần phục, làm sao còn nói cho ra miệng.

Trầm Lãng cười nói: “Công tử đã nắm chắc phần thắng, cần gì lo lắng? Tại hạ tất nhiên là theo lời công tử nói, đi vào bẫy rập, trọn đời không thể vùng lên. Như vậy, công tử có vừa lòng?”

Vương Liên Hoa rung giọng nói: “Người... Người đến tột cùng là...”

Trầm Lãng quay đầu lại nhìn xem, cười nói: “Vương công tử, bọn họ đã sắp lên đây, người có muốn lánh đi?”

Vương Liên Hoa cứng ngắc nói: “Đã biết là tử lộ, người vì sao còn muốn tiến đến?”

Trầm Lãng mỉm cười nói: “Công tử chẳng lẽ không biết, đẩy đến chỗ chết rồi sau đó sống. Huống chi công tử thiên toán vạn toán, cuối cùng tính sót một chuyện. Tại hạ tuy rằng nhất định bại, công tử cũng chưa chắc thắng.”

Vương Liên Hoa nghe xong lời này, cảm thấy tình cảm không yên, thực ngôn ngữ không thể hình dung. Cả người giống như từ cao phong (đỉnh núi cao), rơi vào đáy cốc. Y đã biết toàn bộ tính kế của hắn, mà hắn lại đối y hoàn toàn không biết gì cả, chuyện này như thế nào có thể không khiến người kinh hoàng?

Mà với tính khí của hắn, lại như thế nào chịu mở miệng hỏi chính hắn đến tột cùng tính sót chuyện gì.

Trầm Lăng nhìn ánh mắt của hắn, chính là ôn nhu mà thương tiếc, giống như thấy thất bại của hắn.

“Vương công tử, người cũng thật không cần lánh đi sao?”

Đã muốn không còn sớm nữa.

Chuyện đến nước này, đã không thể sửa đổi, có thể làm, bất quá là xuôi theo quỹ đạo sớm định ra trước mà đi thôi.

Vương Liên Hoa tâm rối loạn, cũng không nói cái gì, chỉ quay người lại, bay vút mà đi, thân ảnh tựa như bướm nhẹ nhàng.

Trầm Lăng nhìn bóng lưng của hắn nhẹ nhàng thở dài.

“Vương công tử, sơ hở duy nhất của cục diện này, chính là ngươi.” Y cúi đầu nói, “Chính là, ta như thế nào nhẫn tâm thắng ngươi?”

Ánh mắt của y mệt mỏi mà bi thương.

Thời điểm Tĩnh Phàm lên tới trên vực, thấy bộ dáng y như vậy, không khỏi lại cả kinh.

Thần sắc kinh ngạc lập tức thu hồi, trở nên vô cùng ngưng trọng.

Chỉ vì khóe mắt của nàng thoáng nhìn một mặt màu đỏ tươi đẹp như màu máu.

Tuy rằng hồng ảnh kia xa xa nhoáng lên một cái lập tức biến mất, nhưng nàng tin tưởng nàng nhìn thấy, đều không phải là ảo giác.

Hắn tại sao lại đến?

61. Chương 61

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Ngày mười bảy tháng bảy, Vân Mộng sơn trang.

Thời tiết giữa hè sáng sủa, dương quang đậm hơn xuyên thấu qua ngọn cây xanh mượt rậm rạp. các hào kiệt lau mồ hôi như mưa dọc theo sơn đạo đi về phía trước, nhớ tới người trong Vân Mộng sơn trang bộ dáng mỉa mai mỉm cười, nhện không được muốn ở trong lòng mắng vài tiếng.

Chính là lại không thể không đi. Trên thiệp mời nói rõ ràng, chuyện liên quan đến vô địch bảo giám. Các trưởng lão trong môn phái, sau khi biết được việc này, nhớ tới họa kiếp (đại nạn) nhiều năm trước, thán một tiếng: “Ai biết được Vân Mộng sơn trang hôm nay, có phải là quay về Nhạn phong năm đó?” Sau khi thán xong, vẫn mang theo vài ái đồ (đệ tử yêu quý) ra đi. Tuy rằng biết người kia chưa hẳn mang cái gì hảo tâm, nhưng cảm dỗ này, cũng là rất đủ để khiến người ta vứt bỏ hết thấy sau đầu.

Người giang hồ nhiệt tình đối với bí kíp, không khác thương nhân trục lợi.

Tới giữa sườn núi, lại có chuyện càng khiến người buồn bực.

Vài tiểu nữ tử xinh đẹp thanh tú, chặn đường đi của bọn họ.

“Công tử nói, các môn các phái, chỉ cho hai người đi lên.”

Tổng tiêu đầu Hứa Liệt của Trấn Viễn tiêu cực, người cũng như tên là một nam tử cương cường(mãnh liệt), không khỏi liền kêu to: “Đây là cái đạo lý gì? Đã thỉnh người đến, nhiều quy củ như vậy, hay là có quỷ kế gì?”

Đầu lĩnh trong đám nữ tử kia là một thiếu nữ mặt tròn, ngọt ngào cười nói: “Hứa tiêu đầu, hôm nay môn phái tới thực rất hiếm có, Vân Mộng sơn trang là nơi đơn sơ, nếu các phái lên một lượt đi hơn mười hai mươi người, sợ là không thể nhất nhất tiếp đãi, xin hãy lượng thứ.”

Hứa Liệt cười to nói: “Nếu Vân Mộng sơn trang không thể chứa, nhiều người sẽ để cho bọn họ canh giữ ở ngoài trang, huynh đệ của tại hạ không một câu oán hận. Làm sao có đạo lý nửa đường ngăn đón người?”

Bên cạnh một thiếu nữ giản dị gầy yếu hắt mi cười lạnh nói: “Hứa tiêu đầu, người thế nhưng thật ra cũng ngấm lại cho chúng ta. Các môn các phái đều mang nhiều người đi lên như vậy, đến lúc đó nếu phái nào đó nhiễu loạn, sự tình sắp xếp như thế nào? Nói một câu không dễ nghe, nếu là người có ý định quấy rối, đối các vị cũng không có ích lợi gì.”

Nàng vừa dứt lời, nữ nhân mặt tròn bên cạnh liền vội vàng cười nói: “Cúc Nhi tuổi trẻ, nói chuyện không biết chừng mực, Hứa tiêu đầu đừng trách móc. Hứa tiêu đầu hiệp danh lan xa, ta nào không tin tưởng, chỉ là sợ người biệt hữu dụng tâm (có ý đồ xấu) cũng bắt chước theo, đến lúc đó tình cảnh bừa bãi hoảng loạn, e là phải tạ lỗi cùng người thành tâm như Hứa tiêu đầu đây.”

Các nàng hai người một xương mặt đỏ, một xương mặt đen, ngăn cản đến nỗi Hứa Liệt không lời nào để nói, chỉ phải nói: “Thôi thôi, Nhan tiêu đầu, người cùng ta đi lên, các người trước chờ ở chỗ này.”

Thiếu nữ mặt tròn nói: “ Các vị chờ ở chỗ này, xin hãy qua bên chòi nghỉ mát kia ở tạm, công tử đã chuẩn bị nước trà rất hảo, chiêu đãi các vị.”

Dưới liễn có người lẩm bẩm nói: “Nước trà của Vương Liên Hoa, ai dám uống nha.”

Thanh âm kia không nhẹ không vang, vừa lúc làm cho người ở chỗ này đều nghe rõ ràng. Chỉ có thiếu nữ mặt tròn nghe không được, thiếu nữ gầy yếu nhìn như tính tình nóng nảy, nhưng lại cũng hoàn toàn bất động thanh sắc.

Lúc sau tới các môn các phái, cũng là mỗi người bị mấy nữ tử mềm mại kia ngăn ở lưng chừng núi, phát câu không được. Nếu không phải thiên linh bách lý (cực kì thông minh), như thế nào được làm thủ hạ của Vương Liên Hoa. Cũng có chút ý định nghĩ muốn nháo sự, thấy phía trước nhiều môn phái như vậy đều ngoan ngoãn tòng mệnh, cũng không dám khinh suất hành sự.

Chớ nói đệ tử bị giữ lại ở trên nửa đường này, đứng đầu môn phái đi lên, trong lòng cũng hoàn toàn không phải cảm thụ gì. Đoàn người đường xa mà đến, phong trần mệt mỏi, lại leo lên núi khốc nhiệt, tất nhiên là cực kỳ chật vật. Càng tiếp cận sơn trang, bóng cây nồng đậm, dòng suối thanh tuyền, cũng là một cái chốn thanh lương của dã thú, xa xa nơi hoang dã yên tĩnh giống như không người, còn nghĩ đến tư thái người nọ ở bên trong trang thản nhiên chờ, sao không khiến người hận đến nghiến răng.

Vương Liên Hoa lại cũng không kiêu căng kiêu chế như bọn họ suy nghĩ. Nếu là không nói không cười, gương mặt hắc có thể nói là đoan chính xinh đẹp tuyệt trần, vừa cúi đầu thế nhưng lại còn có chút khờ dại ngại ngùng, hợp với y phục trắng thuần, thanh tú tao nhã, khiến người nhìn sung sướng. Người võ lâm tới, cũng không phải toàn bộ đều đã từng gặp qua hắn, thấy một người như vậy, nhưng cũng đều có chút hơi kinh ngạc.

Trước mắt rõ ràng là chỉ có mỹ công tử thế tục (phàm trần), làm sao là yêu nhân trong truyền thuyết họa loạn giang hồ.

Trà Xanh biếc thơm nồng dâng đến, có người nhịn không được muốn nâng chén, lại bị người bên cạnh trừng mắt một cái.

Còn muốn không cần mệnh sao?

Muốn, người kia liền đối với nước trà chịu đựng khát.

Nguyên bản tình huống như vậy, nên để Viên Đức đại sư của Thiếu Lâm chủ trì, nhưng Viên Đức đại sư cũng đã chết trong sa mạc, tuy có chủ trì linh hoạt khéo léo, nhưng không có uy thế để ngăn chặn toàn bộ

tình huống. Huống hồ Viên Đức đến chết cũng có điểm khả nghi, Viên Thông cùng sư đệ Viên Giác cũng vì ý niệm trong đầu điều tra việc này mà đến, đều không phải là vì bảo giám, hiển nhiên khác với suy nghĩ của người khác. Vương Liên Hoa làm chủ nhân, cũng chỉ cười không nói.

Rốt cục có người không chịu nổi kêu lên: “Vương Liên Hoa, ngươi chẳng lẽ là mời chúng ta tới uống trà sao?”

Vương Liên Hoa khẽ cười nói: “Tại hạ tất nhiên là có chuyện mới thỉnh các vị đến, mà là chuyện liên quan đến vô địch bảo giám.”

“Vô địch bảo giám” bốn chữ này vừa nói ra, căn phòng vốn ồn ào ầm ĩ, nhất thời im lặng đến mức chỉ nghe thấy tiếng hít thở.

Vương Liên Hoa nói: “Các vị chắc là cũng muốn vì vô địch bảo giám này khắp nơi hạ thủ, tại hạ đang muốn dùng vô địch bảo giám này, làm thứ treo thưởng, không biết có người nào nguyện ý làm?”

Hai chữ ‘treo thưởng’ này, nghe không khỏi quá mức mê người. Nhưng vật treo thưởng hảo như vậy, chuyện Vương Liên Hoa muốn người đó làm, nhất định cũng thập phần gian nan.

Đại đệ tử Không Động phái Hà Chính Minh giành trước kêu lên: “Lại không biết Vương công tử treo giải thưởng việc gì?”

Vương Liên Hoa khẽ cười nói: “Bây giờ còn chưa thể nói.”

Phía dưới nhất thời một mảnh ồ lên.

Vương Liên Hoa chậm rãi nói: “Đã lấy vô địch bảo giám treo thưởng, đương nhiên là phải làm việc càng gian nguy hơn so với lấy được vô địch bảo giám, như thế nào có thể tùy tiện nói cho người khác biết?”

Hà Chính Minh nói: “Như thế tại hạ làm sao biết có thể hay không thể?”

Vương Liên Hoa cười nói: “Các vị đã biết đây là việc cực kỳ gian nguy, cũng nhất định không quang minh chính đại, nếu bằng lòng thử một lần, tại hạ tái cho biết, báo cũng không muộn.”

Quần hùng trăm triệu không thể tưởng được tình thế như vậy, không khỏi có chút mờ mịt. Ngược lại chính mình sao giống như nghe mới sinh, chỉ nói: “Thử bằng cách nào?” (nghe: con trâu mới sinh gọi là nghe)

Vương Liên Hoa nhẹ nhàng thản nhiên nói: “Cũng dễ dàng thôi. Bí kíp chỉ có một quyển, tại hạ cũng chỉ cần một người cực mạnh, nếu trong chư vị, ai có thể chứng minh chính mình võ công cao nhất, liền có thể đến đoạt phần thưởng này.”

Lời này vừa nói ra, dưới lại đại loạn. Đại sư Viên Thông cất cao giọng nói: “Vương công tử, ngươi nói không phải là muốn vô lâm đồng đạo tự giết lẫn nhau sao?”

Vương Liên Hoa cười nói: “Đại sư nói quá lời, tại hạ vẫn chưa nói là muốn chư vị ở đây hợp lại người chết ta sống, chỉ cần so quyền cước, phân cao thấp dùng tay là được rồi.”

Viên Thông thở dài: “Lời tuy nói như thế, nhưng đao kiếm không có mắt, khó tránh khỏi chết chóc.”

Vương Liên Hoa nói: “Điều này cũng dễ dàng, các phái đã đến đây hai người, một người có thể cầm binh khí giao cho một người khác, chỉ so quyền cước, hoặc lấy vật khác thay thế binh khí cũng có thể.”

Viên Thông còn muốn nói cái gì đó, Vương Liên Hoa chỉ cười nói: “Tại hạ chỉ muốn tìm một người mà thôi, không có ý thì nên rời đi, nếu sợ trong đó có lừa gạt, tại hạ đương nhiên cũng không miễn cưỡng, các vị tự nhiên.”

Nói đã đến nước này, dò cho muốn nghi ngờ dụng tâm của hắn, cũng là nói không nên lời.

Chỉ nghe hắn cười nói: “Các vị, muốn đi muốn ở, thỉnh sớm tính toán.”

62. Chương 62

Editor: Lệ Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

“Khó tránh Vương công tử sinh nghi, ta đi về trước.” Tĩnh Phàm mỉm cười như hoa.

“Trầm đại hiệp, người không công ta đến Vân Mộng sơn trang sao?” Đồng Thiếu Anh nhìn bóng dáng Tĩnh Phàm rời đi, cười hỏi y.

Trầm Lăng lạnh lùng thốt: “Nếu người vẫn vì diễn một tuồng kịch kia, để đổi giải được cho Tứ Nương, chính mình diễn tới diễn lui, vẫn là giống nhau, tội gì muốn ta đến công?”

Đồng Thiếu Anh biến sắc.

“Người... Sớm đã biết...”

“Người bị Vương Liên Hoa dùng thế lực bắt ép không phải người, mà là Tứ Nương.” Trầm Lăng thần nhiên nói: “Người như vậy, một là tranh thủ lòng tin của ta, hai là nhận mệnh của Vương Liên Hoa cố ý làm nhục ta. Lường trước ta tâm tâm khổ khổ công người đi, người cũng phải nói ra mấy lời bất lợi đối với ta, tình hình đó chẳng lẽ không phải hảo giở trò được ngay?”

Đồng Thiếu Anh yên lặng nhìn y nói: “Vậy người vì sao không chế trụ ta, hoặc là dứt khoát giết ta? Vì Tứ Nương, ta cuối cùng phải nói ra mấy lời bất lợi đối với người.”

Trầm Lăng cười khổ: “Dù cho không có người, ta cũng thế muốn toàn bộ đều thua, tái thua thậm một chút, lại có can hệ gì? Nghe được người nói mấy câu, cứu Tứ Nương một mạng, cũng là đáng giá.”

Nói xong lời này, y liền xoay người mà đi, lưu lại Đồng Thiếu Anh đứng ngây ngốc ngay tại chỗ.

Hắn thì thảo luận lầm bầm: “Trầm Lăng a Trầm Lăng, người đến tốt cùng là quá thông minh, hay là quá ngốc?”

Thời điểm Trầm Lăng tiến vào đại đường của Vân Mộng sơn trang, cũng không có quá nhiều người chú ý tới.

Đương nhiên ngoại trừ Vương Liên Hoa. Về mặt hắn khinh đạm mỉm cười như thế trong nháy mắt cứng ngắc —— Dù ở đây có thiên thiên vạn vạn người, trong mắt của hắn cũng bất quá chỉ có một mình y.

Trầm Lăng lại cũng không nhìn hắn, chính là biếng nhác đứng ở nơi đó, cùng các nhân cùng nhau nhìn giữa tràng tranh đấu. Quần áo của y có chút cũ, tràn đầy phong trần, thần sắc tựa hồ cũng khá mỏi mệt, giống như một giang hồ khách đường xa mà đến, bình bình thường thường.

Cầm Hoa đạo nhân cùng “Phong trảm” Kỳ Niên đang hăng say giao đấu, mọi người nhìn đến mức kinh hãi, một bên là Cầm Hoa đạo nhân mướt mồ hôi, một bên may mắn là đối thủ khó chơi như “Phong trảm” Kỳ Niên đã bị trận ác đấu này hao võ công quấy thế lực, vô hình trung (so ra) cũng giúp chính mình hơn vài phần thắng.

Mọi người ở đây, thân phận phần lớn là nhất phái tông chủ, võ công tu vi lại có cao thấp, nhưng cũng không phải nhất thời nửa khắc có thể phân ra thắng bại. Võ học vốn là học dần thắng, nếu cưỡng cầu (gò ép) đến điểm dừng không đả thương tánh mạng người khác, ngược lại khiến cho kẻ hành động thúc thủ phược cước (bó tay trói chân). “Phong trảm” Kỳ Niên kia vốn nên kỹ năng cao hơn một bậc, nhưng người này căn bản lấy sức nhanh cương mãnh của đao để giành lấy chiến thắng, hiện giờ sợ Cầm Hoa đạo nhân đã bị thương nặng, không dám toàn lực hành động, không khỏi tức giận trong lòng, tính tình người này lại cương liệt (dễ nổi nóng), không thể nhịn được nữa, hét lớn một tiếng: “Như thế này làm sao phân cho ra thắng thua!”

Một tiếng rống chất lung phát hội (giác ngộ) kia, rống đến nỗi Cầm Hoa đạo nhân tâm thần (mềm yếu) rùng mình, liền có nửa khắc sơ sẩy, mắt thấy cương đao kia đã muốn nghênh diện (trước mặt) chém xuống, né tránh đã không kịp.

Sau đó chính là “Đinh” một tiếng vang thanh thúy .

Đạo kia thế nhưng trật nửa phần, vừa lúc xẹt qua từ bên tai Cẩm Hoa đạo nhân, chỉ gọt bỏ một mảnh tóc mai của hắn.

Cẩm Hoa đạo nhân tự độ (ước tính) không tránh thoát, không khỏi cảm thấy bất ngờ. Kỳ Niên thu đao đứng vững, ánh mắt chậm rãi đảo qua chung quanh, sau đó ngồi chồm hổm xuống.

Thời điểm đứng lên trong tay của hắn chìa ra một viên hòn đá nhỏ. Lấy một viên hòn đá nhỏ đánh lệch lưỡi đao của hắn, cho dù không tính là tuyệt đỉnh công phu, ở đây có thể làm được cũng không có mấy người.

Kỳ Niên cất cao giọng nói: “Xin hỏi là vị bằng hữu nào ra tay?”

Vương Liên Hoa liếc Trầm Lăng một cái, đậm cười nhạt nói: “Kỳ huynh, nói nên đến điểm dừng, sao lại hạ thủ nặng như thế?” Hắn vừa nói ra lời này, liền cho chuyện này qua đi.

Có vài võ lâm danh túc (người danh tiếng lâu năm), vốn đề phòng Vương Liên Hoa trù tính khiến chúng nhân tự giết lẫn nhau, lúc này trong lòng cũng thay đổi rất nhiều.

Kỳ Niên nói: “Vương công tử, tuy nói là nên đến điểm dừng, nhưng tại hạ luyện được là đao pháp liều mạng, nếu có điều khoản này, làm sao còn sử dụng ra cho ra bản lãnh thật sự!”

Ở đây đương nhiên cũng có người luyện công phu cương mãnh giống như Kỳ Niên, không khỏi gật đầu nói: “Kỳ huynh nói đúng, tất nhiên nên toàn lực hành động.”

Viên Thông đại sư tụng dài một tiếng a di đà phật, thở dài: “Các vị, bất quá là dùng võ kết bạn, có thắng có thua, hà tất chi phải hại mạng người?”

Trong đám người liền có người kêu lên: “Thiếu Lâm Tự giảng chính là nội công tu vi, nếu không lấy tánh mạng, tất nhiên là chiếm hết lợi thế!” Người mới vừa rồi đồng ý với Kỳ Niên, cũng trở nên ồn ào, nhất thời tình thế vô cùng hỗn loạn.

Hòn đá nhỏ kia, đương nhiên không phải Vương Liên Hoa ra tay.

Con người sáng long lanh của Vương liên Hoa nhìn y cười, thấy y cũng có chút không ngẩng đầu lên.

Trầm Lăng thở dài một hơi thật sâu, câu kia nói ra nhất định là trong dự kiến của Vương Liên Hoa.

“Vô địch bảo giám ở trong tay của ta.”

Một viên đá kích thích ngàn tầng sóng.

Người mới vừa rồi đứng ở chung quanh Trầm Lăng nhưng không nhận ra y, nhất tề lui từng bước về phía sau, đẩy y rơi vào trung tâm trống rỗng. Bọn họ đã nhận ra y là Trầm Lăng.

Trầm Lăng kia thân là minh chủ võ lâm, lại cùng Vương Liên Hoa cấu kết với nhau làm việc xấu. Các đại bang phái tự nhiên cũng có trình sát dò xét tin tức Trầm vương hai người ở trong sa mạc mỗi người đi một ngã, thấy tình cảnh này, không khỏi đoán bí ẩn trong đó.

“Trầm đại hiệp, người nói không phải là đến vạch trần âm mưu của ta khiến võ lâm đồng đạo tự giết lẫn nhau sao?” Khẩu khí của Vương Liên Hoa khinh bạc mà mỉa mai, “Người như thế nào chứng minh ta không có, mà bản bảo giám người có kia là thật?”

“Ta có thể chứng minh.” Một giọng nữ thanh thúy mà ngọt ngào đột nhiên vang lên.

Nàng mặc áo bào màu xám ảm đạm, nhan sắc lại chiếu sáng hai mắt của mọi người.

Tĩnh Phàm rút ra bảo kiếm, chỉ ở ngực của Trầm Lăng: “Bởi vì chính là y giết chết sư phụ ta.”

Lời nói của nàng êm tai mà rõ ràng, mang theo tình cảm khắp như kỳ phân (vừa phải): “Sư phụ mang theo chúng ta lần theo tung tích của Trầm phụ nhân một nhóm tiến vào sa mạc, nhưng Trầm phụ nhân đứng là cấu kết Minh Sa bang. Trầm Lăng cùng Trầm phụ nhân lúc sau tụ họp, ý vào người đồng thể mạnh, nhưng lại cười đi bảo giám từ trong tay Vương công tử, mà sau khi bọn họ phát hiện sư phụ theo dõi bọn họ, liền đối sư phụ cũng hạ độc thủ.” Tĩnh Phàm rưng rưng nói: “Tuy rằng việc này có lẽ tổn hại danh dự của sư phụ, nhưng dân thân vào việc này, làm sao chỉ một mình sư phụ? Biết đâu cái chết của Hứa sư phụ cũng là bởi vì tranh đoạt bảo giám, đối với người thân là đồ nhi, cho dù mất tánh mạng cũng muốn thay sư phụ

bảo thù, hưởng chi âm Lãng tự cho là đại hiệp, hạ độc thủ như vậy, lại có mặt mũi nào sống yên trên giang hồ?”

Ở đây đương nhiên cũng có môn phái có người bị mình sa bang giết chết, nghe được lời này, mỗi người nảy sinh bi phẫn, rút kiếm nhắm thẳng vào Trầm Lãng.

Viên Thông đại sư vội vàng nói: “Các vị thỉnh đợi một chút, đừng sốt ruột, xin nghe Trầm đại hiệp nói như thế nào.”

Còn có thể nói như thế nào đâu?

Trầm Lãng nhìn vài người trong đó, chính là môn đồ của những người mất tích đã chết trong sa, trong lòng làm sao còn không cho là đúng.

Những người này giống như Tĩnh Phàm.

Vương Liên Hoa chỉ cho phép mỗi phái có hai người tiến vào, ở trong đây tỷ thí, chỉ có thủ lĩnh của các phái, ngoài ra những người khác đến, có lẽ sớm bị Vương Liên Hoa mua chuộc, phải chăng trong ngực bọn họ đều cất giấu hoa đào ngân phiếu?

Y thừa nhận bảo giám ở trong tay của y, tương đương thừa nhận y cùng Minh Sa bang cấu kết, thừa nhận mình là hung thủ giết chết thủ lĩnh các phái.

Nhưng nếu y không thừa nhận, kế hoạch của Vương Liên Hoa khiến chúng nhân tự giết lẫn nhau, sẽ ở trước mắt y tiếp tục diễn ra.

Cho dù thật sự đến điểm dừng, những cao thủ trong cuộc đấu võ này đã hao tổn hơn phân nửa tinh lực, có thể chịu đựng được người thân cận của mình thành linh đâm một đao không?

Trầm Lãng sẽ lựa chọn như thế nào?

Trầm Lãng đột nhiên có chút dự cảm hoang đường.

Sớm đã biết như thế nào cũng là uống công, nhưng vẫn không thể không tiến hành màn diễn xuất buồn cười này.

Y thở dài một hơi thật sâu: “Nếu tại hạ cướp đi bảo giám của Vương công tử, chuyện Vương công tử hôm nay, lại để làm gì?”

Vương Liên Hoa nếu khăng khăng giữ bảo giám ở trong tay mình, bằng chứng kia của Tĩnh Phàm chẳng lẽ không phải vô căn cứ sao?

Nếu Vương Liên Hoa thừa nhận bảo giám đã bị Trầm Lãng đoạt được, vậy vì sao hắn bày một cục diện dụng tâm này liên đáng hoài nghi.

63. Chương 63

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Bảo giám rốt cuộc ở trong tay ai? Ai là hung thủ giết người trong sa mạc? Dụng tâm của Vương Liên Hoa là cái gì? Trầm Lãng vì sao tới đây? Toàn bộ chuyện tình vướng mắc thành một mảnh, khiến người suy nghĩ không ra.

Vương Liên Hoa đậm cười nhạt nói: “Chính là Tĩnh Phàm tiên cô nói, cũng không phải là tại hạ nói. Bảo giám đương nhiên ở trong tay tại hạ. Trầm đại hiệp bất quá cùng tại hạ muốn đi tầm bảo (tìm bảo vật), hưởng hồ với võ công cùng nhân phẩm của Trầm đại hiệp, như thế nào làm ra được việc theo như lời của tiên cô, tiên cô, người nói không phải là nhận sai người chứ.”

Trong miệng hắn nói nhận sai người, loại sự tình này lại có lý nào nhận sai.

Võ lâm nhân sĩ ở đây, tuy nói trong lòng muốn vô địch bảo giám, thật là không quá tin tưởng Trầm Lăng đó là hung thủ. Nhưng nếu Trầm Lăng không phải hung thủ, vậy cuối cùng dụng tâm của Tĩnh Phàm vì cái gì?

Chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ chờ Trầm Lăng biện giải.

Tĩnh Phàm đột nhiên cảm thấy có chút không đúng.

Vương Liên Hoa lúc trước, nhưng cũng không phải nói như thế.

Hắn cùng với nàng nói rất chính xác, chỉ cần nàng chỉ chứng Trầm Lăng, hắn liền biết thời biết thế nói bảo giám xác thực là bị Trầm Lăng cướp đi, so với bảo giám này, ngược lại mới thù phản bội, càng khiến y khó có thể nhẹ nhõm. Mà hắn vì thế bố trí cục diện tìm kiếm một người cực mạnh này, cũng bất quá là hắn muốn bắt Trầm Lăng. Lấy bảo giám đổi một mình Trầm Lăng, bắt Trầm Lăng, chính là có bảo giám, tự nhiên cũng không thể nói hắn lừa gạt mọi người.

Mà Trầm Lăng vốn muốn Đổng Thiếu Anh kia tiến đến vạch trần bộ mặt của Vương Liên Hoa, chỉ cần Đổng Thiếu Anh nói vài lời bất lợi cho Trầm Lăng, tội của Trầm Lăng, liền không thể cãi lại.

Chỉ cần Đổng Thiếu Anh nói thêm câu nữa.

Nhưng mà chung quanh chậm trễ không có động tĩnh.

Đổng Thiếu Anh thế nhưng không ở bên cạnh Trầm Lăng.

Đổng Thiếu Anh đâu?

Tĩnh Phàm đột nhiên nhìn thấy đôi mắt.

Ánh mắt chỉ có thương hại, không có thương tiếc.

Ánh mắt của Đổng Thiếu Anh.

Hắn đã đứng ở nơi đó, đứng ở trong đám người nhìn nàng. Không ai nhận ra hắn, hắn cũng chỉ mỉm cười không nói được một lời.

Vì sao hắn cái gì cũng không nói? Hắn còn ở đó chờ cái gì?

Tĩnh Phàm nghi hoặc nâng ánh mắt lên, nhìn xem Trầm Lăng, lại nhìn xem Đổng Thiếu Anh, sau đó nàng phát hiện thế nhưng vào lúc này, Trầm Lăng cũng nhìn thấy Đổng Thiếu Anh.

Nói chính xác, là Đổng Thiếu Anh cố ý đi tới trước mặt Trầm Lăng, làm cho Trầm Lăng nhìn thấy.

Nàng đột nhiên có chút hoảng hốt.

Sự tình tựa hồ đều không phải như nàng suy nghĩ.

Chỉ cần Trầm Lăng thừa nhận bảo giám ở trong tay Vương Liên Hoa, y như trước có thể toàn mệnh trở ra.

Mà nàng sắp tới nên chu toàn lý do thoái thác như thế nào?

Trong nháy mắt Trầm Lăng đang nhìn đến Đổng Thiếu Anh, có chút kinh ngạc vì sao hắn đến bây giờ còn chưa nói lời nào.

Nhưng y nhất thời liền hiểu được.

Hắn đang đợi.

Nếu hắn công nhận y là hung thủ giết người, hắn liền khiến cho tội chứng của y càng thêm đầy đủ; nếu hắn công nhận theo như lời mới vừa rồi của y đều là nói dối, bảo giám xác thực ở trong tay Vương Liên Hoa, hắn liền đẩy Tĩnh Phàm vào bẫy rập. Nữ tử xinh đẹp đầy rẫy dã tâm này, bất quá là một vật hi sinh chuẩn bị tốt, tuy rằng chính cô ta chưa chắc biết.

Vương Liên Hoa dùng sự tồn tại của hai người này để nhắc nhở y, hắn đang cho y cơ hội.

Chỉ cần y lui một bước, chỉ cần y chủ động nhận thua, hắn liền để cho y toàn mệnh mà đi; nếu y không lùi, phía trước đó là tử lộ.

Như thế nào cũng thua.

Chính là, nhận thức vẫn không tiếp thu?

Tĩnh Phàm cười khỏ nói: “Trầm Lăng tự mình cũng thừa nhận bảo giám kia ở trong tay y, Vương công tử cần gì phải thay y giải vây?”

Vương Liên Hoa hướng Trầm Lăng cười nói: “Trầm huynh, mặc dù tại hạ không biết người vì sao lại nói bảo giám ở trong tay người, nhưng chuyện bảo giám này liên quan đến mấy chục mạng người các môn các phái, Trầm huynh chớ kích động.”

Hắn lúc khuyên Trầm Lăng nhận thua, lời nói nhìn như bình tĩnh, nàng lại nghe ra vội vàng.

Trầm Lăng nếu nhận thua, người chết có phải là nàng?

Tĩnh Phàm rất muốn quay đầu nhìn gương mặt của Vương Liên Hoa, nhưng lại có chút không dám.

Rốt cục nhanh chóng, tựa hồ vô tình quay đầu liếc mắt một cái.

Hắn thế nhưng cũng đang nhìn nàng.

Trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần biểu tình ôn nhu mà lại tàn khốc, sát khí bất quá là khoe môi một mặt xinh đẹp cười yếu ớt.

Thời điểm hắn muốn một người nào đó chết, luôn biểu tình như vậy, nàng tái quen thuộc hơn hết.

Mà lúc này hắn nhất định muốn nàng tử, hảo vì sinh mệnh của Trầm Lăng mà nhường đường thoát.

Nàng đột nhiên cảm thấy có chút hận.

Hận hắn đẩy nàng đến mức đường cùng; hận chính mình cho là mình đã đủ cường đại, lại là bị người đùa bỡn với cổ chưởng (nắm trong lòng bàn tay) mà không tự biết.

Đồng thời lại có chút khoái ý báo thù bần.

Bởi vì kết cục cũng không nắm chắc ở trong tay Vương Liên Hoa.

Mấu chốt thủ thuật này, ma quỷ đùa bỡn vô số mạng người, hiện giờ cũng chỉ có thể giống như nàng chờ đợi lựa chọn của Trầm Lăng, trong đó hoảng loạn lo lắng, chỉ sợ so với nàng cũng hơn chứ không kém.

Đại đa số người trên đời, tại loại thời điểm này, luôn hội lựa chọn bảo toàn tánh mạng.

Tục ngữ nói, ở tại thanh sơn, không sợ không củi đốt.

Nhưng Trầm Lăng có lẽ từ trong bụng mẹ ra, liền nhất định cùng đại đa số người trên đời bất đồng.

Quần áo của Trầm Lăng có chút cũ, tóc cũng có chút hỗn độn, nụ cười cũng tựa như uể oải. Tại thời điểm giương cung bạt kiếm (tình hình căng thẳng) này, thoát nhìn hết sức đáng giận.

Sau đó y thở dài một hơi thật sâu.

“Tĩnh Phàm tiên cô nói đúng vậy, Minh Tùng Tử cùng những người còn lại, đều là ta giết.”

Y từ trong lòng ngực xuất ra bản bảo giám kia.

Một quyển sách đã vàng rách nát, thậm chí ngay cả bìa mặt cũng không có.

Nhưng đại đa số người ở tràng, cũng đã lén lút dò xét được trong địa cung Trầm vương hai người gặp gỡ Khấu Phi Ứng lúc sau đã phát sinh việc, biết được bìa mặt này là bởi vì sao mà mất, càng thêm tin tưởng này chính là bản thật. Chỉ là bọn hắn lại còn chưa rõ, nếu bí kíp thật sự ở trong tay mình, chẳng lẽ không nên tự mình hưởng dụng? Trầm Lăng vì sao phải lấy tánh mạng của mình cùng danh dự, để chứng minh thực giả của một quyển sách này?

Trầm Lăng cười nhạt nói: “Toàn bộ kiếp nạn, đều bởi vì bí kíp này dựng lên. Cũng làm cho ân oán giết chóc hai mươi năm qua, kết thúc tại ngày hôm nay.”

Lời còn chưa dứt, y thân thủ xé đi bí kíp kia.

Mắt thấy bí kíp kia đã muốn hóa thành tro bụi, tay phải của y đột nhiên bị người giữ lại.

Đồng Thiếu Anh đã đến trước mặt y.

“Ngày đó ngươi từng đồng ý với ta, một nửa bí kíp này của ta, ta mới đáp ứng giúp ngươi, hôm nay như thế nào nuốt lời?”

Trầm Lăng nhìn hắn, mỉm cười.

Vừa nhẹ tay cầm bí kíp vừa khẽ phun nội lực, sách kia vốn giòn khô phát vàng, tựa như lá rụng, đều bị nội lực của y chấn thành mảnh nhỏ. Nhẹ nhàng nhào nát liền thành bột vụn, một chiêu kia chính là của Vương Liên Hoa dùng trong địa cung.

Đồng Thiếu Anh giẫm chân: “Ngươi, ngươi...” Lời còn chưa dứt, liền rút chân như bay mà đi, mọi người giữa tràng vì biến cố bất thành linh mà kinh hãi, nhất thời cũng không có người nghĩ đến đuổi theo, chỉ trở mắt nhìn kia vô công bí kíp tuyệt thế trong truyền thuyết, hóa thành tro bụi, tái không thể chấp nhận.

Hạt bụi bình yên rơi xuống.

Trầm Lăng bình tĩnh mỉm cười: “Kết cục như vậy, các vị hài lòng hay không?”

Viên Thông nhịn không được nói: “Trầm thí chủ, thứ cho lão nạp nói thẳng, nếu bốn ý của Trầm thí chủ là phá hủy bí kíp, kết thúc phân tranh này, vì sao ngày đó phí công tạo nhiều sát nghiệt?”

“Ngày đó ta đích thật là làm rất nhiều chuyện không nên làm.” Trầm Lăng nhẹ nhàng cười, “Chính là ta đã chán ghét hết thảy, cho nên, ta quyết định chấm dứt.”

Những lời này làm một lời giải thích, tựa hồ có chút không đủ viên mãn (hoàn hảo), xảy ra quá mức bất ngờ, nhưng cũng đã đủ.

Trong giang hồ, vốn có rất nhiều giết chóc không hề mục đích, bất thành linh chán ghét.

Không có người hậu thế giang hồ nào, có thể đủ lý giải thật sâu loại cảm thụ này.

Nhưng chỉ có chính y, cùng Vương Liên Hoa, mới có thể đủ hiểu được hàm nghĩa chính xác của lời này.

Thời điểm y nói lời này liền nhìn Vương Liên Hoa, nụ cười tựa dương quang ngoài đại đường ấm áp lại mang theo nhàn nhạt ảm đạm.

Tĩnh Phàm cùng những người có chưởng môn bị giết trong môn phái, đều rút kiếm nhắm ngay y.

Vương Liên Hoa lại cũng không thèm nhìn y, gương mặt lãnh giống như băng.

Kể từ khi trong nháy mắt hai người ôm nhau.

Kể từ khi y nói ra chỉ có thể cùng tử không thể cùng sinh.

Chỉ có chết mới có thể làm cho toàn bộ của bọn họ trong lúc đó thật sự chấm dứt.

Tình cảm nếu còn, nỗi nhớ tất không thể tuyệt.

Vậy cuối cùng, liền chặt đứt hết thảy tình yêu, để van cầu viên mãn cầu mà không được.

64. Chương 64

Editor: Lệ Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Tử.

Chỉ cần Trầm Lăng đã chết, Vương Liên Hoa liền không người có thể kháng cự.

Tử chính là bại.

Nếu dù sao cũng là bại, cần gì phải tử?

Nhưng Trầm Lăng chính là muốn tử.

Vương Liên Hoa nhớ tới theo như lời nói hôm qua của Trầm Lăng lúc ở bên vực.

Đẩy đến tử rồi sau đó sinh.

Y sớm đã quyết định lựa chọn tử lộ!

Nhưng mà sinh, sinh như thế nào? Còn ai có thể cứu được y?

Y chỉ nhìn hắn mỉm cười, ý cười ung dung.

Đối với hắn chính là một mảnh mũi kiếm sáng như tuyết, đôi mắt y lại cũng không chớp một cái.

Chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng, kiếm của những người đó sẽ đâm lên, trực tiếp lấy tính mạng của y.

Hắn sẽ không thể cùng y đối chọi gay gắt, làm chuyện hắn buồn bực.

Chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng, Trầm Lăng sẽ biến thành một khối thi thể.

Không thể lại nhìn y nhân nhật mỉm cười, trong ánh mắt tràn ngập bất đắc dĩ cùng cứng chịu chìm đắm.

Chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng...

Trầm Lăng nhìn hắn, người dùng kiếm chỉ vào Trầm Lăng cũng đang nhìn hắn.

Hắn đột nhiên cảm thấy được sự khó thở, mở không nổi miệng.

Hai tay nắm chặt, thậm chí có thể cảm nhận được huyết mạch nhảy lên nơi đầu ngón tay.

Sau đó hắn liền thấy một mảnh kiếm quang tựa như tia chớp nhanh chóng mà sắc bén.

Tử!

Tử?

Tĩnh Phàm mờ mịt nói: “Vương công tử, người...”

Bàn tay bởi vì sự đột ngột này giống như dâng lên chấn động mà toan ma (chưa xót tê dại) đau đớn, thiếu chút nữa ngay cả nửa chuôi đoạn (gãy) kiếm còn lại cũng cầm không được.

Có thể thấy được mới vừa rồi một tay kia nhanh chóng mãnh liệt như thế nào.

Nhưng trong lòng phần nộ cùng đau đớn, đau xót của bàn tay làm thế nào có thể so sánh cùng.

Vương công tử, người không hề coi như thắng.

Bởi vì người còn nghĩ đến y, người căn bản không thể nhìn y chết đi.

Vương Liên Hoa dường như có chút không dám tin tưởng nhìn ngón tay của mình.

Ám khí cắt đứt kiếm quang của Tĩnh Phàm, đúng là từ trong tay hắn phát ra.

Hắn đột nhiên liền hiểu được hàm nghĩa theo như lời của Trầm Lăng “Đẩy đến tử rồi sau đó sinh”.

Chính mình đích xác tính sót một chuyện.

Đó là chính hắn.

Để cho Trầm Lăng cứ như vậy tử đi, hắn có thể hay không?

Không đành lòng nhẫn tâm?

Hắn cho tới bây giờ chưa từng suy nghĩ qua loại vấn đề giống thế. Nếu có ai chặn đường hắn, đều có thể giết, thời điểm hắn xuống tay, tuyệt đối mỉm cười không một chút nhíu mày.

Nhưng mà vì cái gì lúc kiếm của Tĩnh Phàm chỉ hướng trong ngực Trầm Lăng, hắn còn chưa kịp tự hỏi, cũng đã ra tay?

Hắn thật không thể, cũng không đành lòng.

Vương Liên Hoa nhin không được liền cười rộ lên.

Nhìn Trầm Lăng cười, cười đến tùy ý.

Trầm Lăng a Trầm Lăng, người đem tánh mạng làm tiền đặt cược đặt ở thời điểm trong nháy mắt này, trong lòng đến tột cùng có mấy phần nắm chắc?

Người biết rõ ta không phải người nhân từ, lại ngay cả một chút không đành lòng duy nhất của ta cũng lợi dụng.

Người có phải hay không so với ta, còn tàn khốc hơn?

Mọi người ở đây, đều có chút xem không rõ.

Trầm Lăng đã thừa nhận bản thân chính là hung thủ, tự nhiên theo như lời Tĩnh Phàm cũng là sự thật, vậy cuối cùng xác nhận Trầm Lăng có lỗi với Vương Liên Hoa, vì sao Vương Liên Hoa không chỉ có giống như cố ý bảo vệ Trầm Lăng, còn sót ruột xuất thủ cứu người?

Tĩnh Phàm nói: “Vương công tử, Trầm Lăng đã nhận tội, vì sao ngăn cản ta vì sự phụ báo thù?”

Vương Liên Hoa mỉm cười nói: “Tiên cô, nơi này chính là chỗ của tại hạ, muốn đánh muốn giết, không phải nên hỏi qua chủ nhân sao?”

Tĩnh Phàm lạnh lùng thốt: “Vương công tử, ta thật còn có một chuyện thỉnh giáo Vương công tử, nếu Trầm Lăng nói bảo giám này là thật, vậy bảo giám của Vương công tử ở chỗ nào ?

Vương Liên Hoa thản nhiên nói: “Chính là một quyển bị Trầm Lăng phá hủy kia.”

Mọi người ồn ào, Viên Thông tiến lên một bước, nói: “Vậy cuối cùng đại hội của Vương công tử hôm nay, dừng lên để làm gì?”

Vương Liên Hoa cúi đầu thở dài: “Ngày đó Trầm huynh cướp đi bảo giám của tại hạ, cũng bắt quá bởi vì chán ghét hết thấy, một mình rời đi, chính là muốn đem bảo giám cùng tánh mạng cùng hủy. An bài cục diện này, thật sự bất đắc dĩ, bất quá nghĩ muốn bức Trầm huynh ra, ở trước mặt thiên hạ hào kiệt làm một công đạo. Tại hạ cho rằng, chỉ vì người chết trong sa mạc trung chết chính là bởi vì mình tham muốn, muốn đoạt bảo mới chết, đều không phải là trách nhiệm của Trầm huynh.”

Hắn nói một phen này, nói xong lại là cẩn thận, chính mình làm tội đại hảo nhân (người cực kì tốt), liền có người bởi vì bảo giám này bị hủy, tự nhiên buồn bực, cũng chỉ ở trong lòng thâm hận Trầm Lăng, tám chín phần mười sẽ không trách đến trên đầu của hắn.

Trầm Lăng nghe được hắn ăn nói bừa bãi, cũng đành phải cười khổ.

Y nắm chắc hắn sẽ cứu y.

Y đánh cuộc chính là trong nháy mắt này.

Một kiếm kia của Tĩnh Phàm xuất ra thật sự đột ngột, nếu còn có thời gian lo lắng, vì người nọ không vì mình, tính tình trời tru đất diệt, chưa chắc có thể để y giữ được tánh mạng.

Trong nháy mắt phản ánh chân thật nhất, bởi vì chính là hoàn toàn theo bản năng, tình cảm là do tự nhiên, như thế nào nghĩ đến quá nhiều.

Mặc kệ lúc sau hắn có thể giết chết y hay không, nhưng biến cố trong nháy mắt này đã muốn làm xáo trộn kế hoạch của hắn, hắn đã mất tiên cơ.

Nhưng nắm chắc cũng không phải là chắc chắn.

Hắn chỉ cần một chút chần chờ, chính mình hiện tại chỉ sợ không chết cũng bị thương.

Nếu nói không cảm động, đương nhiên là giả. Nhưng tình cảnh hiện nay, như thế nào lại rãnh rỗi đau buồn.

Bọn họ đều phải trả giá đại giới (giá phải trả), vì tàn nhẫn của hắn cũng vì không đành lòng của hắn.

Trầm Lăng nhìn quanh bốn phía thở dài: “Tại hạ chỉ mong bảo giám này mai một hậu thế, khiến cho giang hồ không hề phân tranh, cũng nguyện vì tai nạn ở sa mạc mà đền mạng, Vương công tử lại vì sao ngăn cản?”

Vương Liên Hoa âm thầm biết tranh cãi vô ích, Trầm Lăng a Trầm Lăng, người nếu thực cam lòng chịu chết thì cần gì ra sức diễn xuất như thế, đáng giận là ta còn muốn nói tốt cho người. Trong lòng hắn cười lạnh, trên mặt cũng là một vẻ mặt thương xót: “Trầm huynh, bản đồ này nguyên là của chúng ta, bảo giám cũng là chúng ta tìm được, người khác đến đoạt, chẳng lẽ chúng ta còn phải ngheh cổ chờ chết hay sao? Kể cả các vị cao tăng của Thiếu Lâm, nếu có người đến đoạt tàng kinh này, chỉ sợ cũng phải khai sát giới, huống chi là người?”

Hai người trong mắt đều hình như có ngọn lửa thiêu đốt, lại cứ đều là xướng chỉ câu giai (la làng giả vờ như tất cả đều tốt đẹp), một người muốn chết, một người muốn cứu, diễn xuất tiết mục tình huynh đệ sâu đậm.

Viên Thông thở dài: “Vương công tử cũng bắt đắc dĩ thiết lập cục diện này, Trầm đại hiệp cam tâm từ bỏ danh dự cùng tánh mạng mà đến, có thể thấy được hiệp khí tung hoành, lão nạp tin tưởng, Trầm đại hiệp ngay lúc đó thật là thân bất do kỷ (làm việc mà bản thân không muốn làm), không cần vì thế đền mạng, chỉ cần về sau làm nhiều việc chính đạo giúp đỡ, lấy công chuộc tội, cũng đủ rồi.”

Tĩnh Phàm phát tay áo nói: “Đại sư, người một câu lấy công chuộc tội là thôi sao? Người ngẫm lại những người tử ở trong sa mạc thảm trạng như thế nào, các đại môn phái đau xót mất đi thủ lĩnh, chính là hiện tại diễn một tuồng kịch như vậy liền có thể để trôi qua sao?”

Viên Thông nói: “Tiên cô, theo như lời của Vương công tử cũng có đạo lý, vẫn là trước giữ lại tánh mạng của Trầm đại hiệp, đợi chư vị cùng quyết định đã.”

Tĩnh Phàm cười lạnh nói: “Ta cũng muốn hỏi một vài chư vị, là nên giết người đền mạng, hay là nhân nhượng dung túng, chỉ vì danh đại hiệp?”

Mọi người cũng đành phải trầm mặc.

Nếu nói là thôi, không khỏi cũng quá khinh miêu đậm tả (nhẹ nhàng băng quơ), đại hội hôm nay, bỗng nhiên thành trò khôi hài; nhưng xem Vương Liên Hoa nơi nơi bảo vệ Trầm Lăng, không thuận theo bất phục như thế, tựa hồ lại muốn đắc tội với hắn, cũng không khôn ngoan.

Vương Liên Hoa cười nhạt nói: “Tại hạ thật có biện pháp, không biết thích hợp không.”

Viên Thông nói: “Vương công tử thỉnh giảng.”

Vương Liên Hoa nói: “Tiên cô muốn thoải mái giết Trầm huynh, nhưng Vân Mộng sơn trang ta đây cũng là nơi thanh tịnh không thấy máu. Tại hạ đạo lý đã muốn nói hết, nếu Trầm huynh vẫn tự giác thẹn với chư vị, cũng một lòng muốn chết, tại hạ cũng không bắt buộc, cũng không thể mắt thấy Trầm huynh chết dưới loạn kiếm. Trầm huynh tự giác có lỗi nhất với môn phái nào, thì có thể đi theo bọn họ, tự trách nhiệm lĩnh tội. Rồi khỏi Vân Mộng sơn trang này, tại hạ liền cũng không quản được.”

Viên Thông nói: “Này...”

Vương Liên Hoa cười nói: “Đại sư tất nhiên là tâm từ bi, nếu có môn phái nào, không chịu buông tha Trầm huynh, Trầm huynh cũng nguyện chờ chết, lại cùng những người như ngoài chúng ta có quan hệ gì đâu? Chính là tại hạ tối không thể thấy nhất ứng nhi thượng (ép tất cả lên cùng một lúc), với hành động đầu đá nhạt nhẽo của nhiều người. Trầm huynh, xin hỏi người nguyện ý chết ở trong tay phái nào?”

Trầm Lăng chỉ phải cười khổ.

Chọn ai lại có gì khác nhau, mỗi một người ra vẻ muốn giết y đều hướng vào Vương Liên Hoa.

Y đúng là vẫn còn muốn rơi vào trong tay Vương Liên Hoa.

Vương Liên Hoa mỉm cười nhìn hắn.

Trầm Lăng, người bắt quá tranh đấu vậy thú (tuyệt vọng).

Trầm Lăng cư nhiên cũng đang cười.

Y chỉ một người.

Tĩnh Phàm.

Sắc mặt Vương Liên Hoa lại biến đổi.

Trầm Lăng, người đã muốn sống, sao lại chọn nàng?

Người tính đến tận cùng là cái chủ ý gì?

65. Chương 65

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

“Trầm Lăng, người tính đến tận cùng là chủ ý gì?”

Chu Thát Thát cũng không phải cố ý muốn nghe lén Hùng Miêu Nhi lầm bầm lầu bầu, nàng chỉ muốn gọi hắn dùng bữa mà thôi, kết quả đi đến cạnh cửa chợt nghe thấy thanh âm của Hùng Miêu Nhi thở dài, cùng những lời này.

Nàng đương nhiên so với Hùng Miêu Nhi càng muốn biết Trầm Lăng tính chủ ý gì hơ. Vì thế nàng liền phạm một chuyện mà khi nàng còn trẻ hành tẩu giang hồ ngẫu nhiên cũng sẽ làm một sự kiện: dìm thấp (*) giấy cửa sổ, sau đó gục ở chỗ này hướng trong phòng nhìn lên.

(lấy ngón tay quạt nước miếng, chấm lỗ cửa sổ như trong phim ấy =.=)

Hùng Miêu Nhi cầm túi gấm kia, lăn qua lộn lại xem.

Tuy rằng Trầm Lăng nói hắn để tới ngày mười chín, nếu y còn chưa tới, tái theo kế ở trong đó mà hành sự, “Nhưng tóm lại là muốn xem, xem sớm vài ngày không có gì đáng ngại chứ?” Hùng Miêu Nhi thì thảo luận nói.

Biểu tình của Trầm Lăng lúc từ biệt, thực làm người ta lo lắng.

Nếu ngày mười chín y còn chưa đến, vậy cuối cùng rốt cuộc là vì sao? Chẳng lẽ y thực muốn cùng Vương Liên Hoa yêu nhân cùng nhau? Không, sẽ không, y nhất định sẽ không làm ra loại sự tình này.

Nhưng đến tận cùng là cái nguyên nhân gì, lại khiến y đến lúc đó vẫn không thể tiến đến?

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ... Y tính toán lấy chết cứu cục diện này?

Hùng Miêu Nhi phút chốc đứng lên, cầm chặt cái túi gấm kia, tựa hồ giống như sẽ nhào nát nó.

“Không, ta không thể nhìn, đã đáp ứng ngày mười chín sẽ xem, đại trượng phu có thể nào nuốt lời.” Hùng Miêu Nhi dứt khoát kiên quyết để lại túi gấm, đứng dậy, “Trầm Lăng không phải là người nói lời băng quơ, cần phải tin tưởng y.” Sau đó hắn nhẹ nhàng đem túi gấm kia nhét vào dưới gối, liền định đi ra bên ngoài.

Thất Thất lui lại phía sau mấy bước, cố ý phát ra thanh âm của tiếng bước chân, kêu lên: “Đại ca, ngộ thiện (bữa ăn trưa) đã chuẩn bị xong.”

Hùng Miêu Nhi đáp ứng một tiếng, liền đi ra khỏi cửa.

Chu Thắt Thắt cố ý vòng qua cửa hiên kia, khiến Hùng Miêu Nhi nghĩ rằng nàng kêu một tiếng liền đi, đợi Hùng Miêu Nhi hướng đến trong sảnh, nàng trực tiếp khinh thủ khinh cước (nhẹ tay nhẹ chân) ngấm vào trong phòng Hùng Miêu Nhi, từ dưới gối lấy ra túi gấm.

Thời điểm cầm túi gấm trong tay, nàng có như một khắc do dự.

Do dự Này tất nhiên khác với suy tính của Hùng Miêu Nhi mới vừa rồi sợ làm trái lời thề huynh đệ.

Một cái túi gấm nho nhỏ, bên trong giống như là tánh mạng của nàng, tánh mạng của Trầm Lăng, kết cục cuối cùng với toàn bộ hồi ức của nàng và y lúc gặp nhau.

Chỉ cần nàng mở ra, nàng sẽ biết rõ hết thấy.

Chính là cũng không phải mỗi người đều có dũng khí đối mặt kết cục cuối cùng.

Có lẽ... Trầm Lăng chọn chính là Vương Liên Hoa?

Vậy nàng tình nguyện vĩnh viễn cũng không muốn xem câu chữ trong đó.

Nàng dùng hết sức lực của toàn thân cầm lấy túi gấm này, cảm đến nỗi bàn tay đau nhức, lại hoàn toàn không phát giác.

Không, không, sẽ không.

Nàng không tin mười năm nay, ân ái tình ý cùng đến thiên nhai (chân trời), có thể bị đánh tan nhanh chóng như thế. Y cùng nàng, cùng Tinh nhi, đều là huyết nhục tương liên (quan hệ máu thịt), như thế nào có thể chia lìa?

Hùng Miêu Nhi tới trong phòng, hỏi nha hoàn Sơ Hồng: “Phu nhân đâu?”

Nha hoàn Sơ Hồng kinh ngạc nói: “Phu nhân không phải đi thỉnh Hùng công tử dùng bữa sao?”

Hùng Miêu Nhi cả kinh, đột nhiên thầm nghĩ gì đó, vội vàng hướng trở về tấm phòng.

Vừa đẩy cửa ra, Thắt Thắt quả nhiên ở bên trong. Mà trong tay của nàng, cũng đang cầm lấy cái túi gấm kia.

“Thắt Thắt, người...”

Thắt Thắt cả kinh, hai tay theo bản năng cùng xé, túi gấm kia bị xé mở miệng, tờ giấy trắng nho nhỏ bay ra.

Hùng Miêu Nhi vốn định đến nhặt, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Thắt Thắt, lại có chút không dám.

Thắt Thắt chậm rãi ngồi xổm xuống, cầm tờ giấy kia lên.

Trên tờ giấy kia viết hai hàng chữ: “Nguyện lấy tính mạng giải quyết xong ân oán trong này, xin hãy thay ta chiếu cố Thắt Thắt.”

Nguyện lấy tính mạng.

Nguyện lấy tính mạng?

Thắt Thắt đột nhiên cười ha hả.

“Tánh mạng? Hẳn dựa vào cái gì muốn tánh mạng của người? Người là trượng phu (chồng) của ta, cùng hấn cả hai không liên quan gì! Tánh mạng của các nhân sĩ giang hồ, lại cùng ta và người có can hệ gì?”

Hùng Miêu Nhi theo nàng trong lời nói, tự nhiên cũng đoán được ra tờ giấy thượng kia viết điều gì, lưỡng trước quả nhiên Trầm Lăng nguyện lấy tính mạng chấm dứt việc này, trong lòng cũng không khỏi khẩn trương, nhưng trong miệng vẫn nói: “Muội muội, Trầm Lăng lúc giao vật này cho ta, dặn nếu ngày mười chín y còn chưa đến thì hãy xem, sự tình vẫn có đường sống cứu vãn, Trầm Lăng chưa chắc đã chết.”

Chu Thắt Thắt cười to nói: “Cho dù y muốn về, Vương Liên Hoa kia sẽ thả y sao? Y nhất định nghĩ rằng cứu tử nhất sinh, mới có thể giao tờ giấy này cho người.”

Nàng phút chốc đứng thẳng thân mình, nói: “Cũng không kịp thu dọn đồ đạc, chúng ta xuất phát thôi.”

Hùng Miêu Nhi lẳng lẳng nói: “Người... Chẳng lẽ muốn đi...”

Chu Thất Thất nói: “Tức khắc xuất phát, khoái mã gia tiên (*), nói không chừng còn có thể ngày mười bảy sẽ đuổi tới Vân Mộng sơn trang.” Nàng quay đầu hướng Hùng Miêu Nhi nhoẻn miệng cười, trong nụ cười kia có thể lường ý nói không hết: “Y cho dù thật sự muốn tử, chẳng lẽ ta cũng không được thấy y một lần cuối cùng sao?”

(* khóa mã gia tiên : ngựa chạy nhanh quá thêm roi – ý nói cố gắng tăng hết tốc độ)

Hùng Miêu Nhi cười khở nói: “Chính là y chưa chắc tử...”

Chu Thất Thất cười nói: “Chu Thất Thất ta, chính là loại nữ tử si ngốc ngu dốt sao?”

Nàng bước đi kiên định từ bên cạnh hắn đi qua, không nhìn hắn.

Một nữ tử, lúc đã tới tuyệt cảnh, ngược lại so với nam tử càng có dũng khí phá phủ trầm chu hơn. (*phá phủ trầm chu: đập nổi dìm thuyền – ý nói quyết chiến đến cùng)

Trầm Lăng a Trầm Lăng, người nếu biết thân tử của người chính vì người ngày đêm kiên trì (tức tức) mà đến, người có còn ôm quyết tâm nhất định phải chết hay không?

Đáng tiếc Trầm Lăng không biết.

Nếu y biết, có lẽ toàn bộ lúc sau đều đã giống như thế.

Y hiện tại, chính là ung dung nhìn Tĩnh Phàm, mỉm cười thản nhiên.

Tĩnh phàm cảm thấy y có chút bất khả tư nghị (khó tin).

Lời Vương Liên Hoa mới vừa rồi nói kia, nàng liền kết luận là hắn phải cứu y. Tỉ mỉ bố trí mưu kế, đẩy quần hùng vào hiểm cục một lưới bắt hết, bởi vì khoảnh khắc không đành lòng của hắn mà đều muốn thất bại trong gang tấc.

Vương Liên Hoa a, người vẫn là tuyệt thế kiêu hùng, sao bởi vì nhi nữ tình trường mà tự loạn trận cước.

Trong những người cầm kiếm chỉ vào y, trừ nàng hùng hổ hăm dọa ra, muốn sau đó nhanh chóng giết chết Trầm Lăng, người nào không phải xem các loại sắc mặt cùng bộ dáng của Vương Liên Hoa.

Nhưng Trầm Lăng lại cố tình chọn nàng.

Tĩnh Phàm cảm thật chặt kiếm trong tay. Người đã tự tìm tử lộ, đừng có nghĩ ta sẽ thủ hạ lưu tình.

Nàng lúc này mỉm cười nói: “Ta có nên cảm tạ sự cất nhắc của Trầm đại hiệp không?”

Trầm Lăng thản nhiên nói: “Dù sao cũng là chết, đương nhiên nên chết ở trong tay người muốn giết ta nhất, tiên cô người nói đúng không?”

Tĩnh Phàm cười nói: “Một khi đã như thế, vậy ta thỉnh Viên Thông đại sư chế trụ huyết đạo của Trầm đại hiệp, sau đó ta cùng với Trầm đại hiệp đi trước được không?”

Vương Liên Hoa càng kinh ngạc hơn.

Tuy rằng hắn đối việc Trầm Lăng chọn Tĩnh Phàm vừa mới kinh ngạc, nhưng lường trước Trầm Lăng chưa chắc thực đồng ý chết trong tay Tĩnh Phàm. Nhưng toàn bộ việc này của Tĩnh Phàm, bỏ qua nhất định đẩy Trầm Lăng vào chỗ chết.

Trong tâm Vương Liên Hoa sóng lớn mãnh liệt, trên mặt cũng là thần sắc không thay đổi, chỉ cười nói: “Tiên cô nghĩ thật chu đáo, Vương mỗ nguyện ý thay mặt làm phiên đại sư.”

Tĩnh Phàm nhìn hắn cười nói: “Vương công tử, người mặt khác có rất nhiều chuyện phải làm.”

Hắn đích xác có rất nhiều chuyện phải làm. Đợi Tĩnh Phàm mang Trầm Lăng đi, chuyện kế tiếp hắn cần làm sẽ trở nên đơn giản hơn nhiều.

Hiện giờ hắn làm người tốt, lúc này tái thỉnh những võ lâm nhân sĩ này cùng ngồi dâng trà, người khước từ chắc hẳn sẽ không nhiều lắm.

Làm cho những người này chết ở chỗ này, cũng sẽ không quá khó khăn.

Ai cũng đề phòng đợi đến lúc tinh thần không còn đột nhiên lơ lửng, dễ tin nhất chính là thủ hạ, một đao vô cùng tàn nhẫn.

Trầm Lăng, người thực nghĩ rằng người thừa nhận tội này thì có thể thay đổi hết thấy sao?

Vương Liên Hoa ta nếu muốn giết người, phương pháp chuẩn bị chưa bao giờ chỉ một loại.

Nhưng là... Hắn phải ở đây.

Bởi vì chỉ có hắn ở đây, mới có thể khống chế toàn cục diện, mới có thể ở thời điểm thích hợp nhất phát mệnh lệnh giết chết.

Viên Thông chế trụ mấy chỗ huyết đạo của Trầm Lăng, lập tức lui ra phía sau, hướng Trầm Lăng làm thi lễ, nói: “Trầm thí chủ, lão nạp cuối cùng vẫn muốn nói, tử cũng không thể thay đổi hết thấy.”

Trầm Lăng cười nói: “Đa tạ đại sư.”

Thủ pháp của Viên Thông nhẹ đến bất ngờ, nhẹ đến nỗi chỉ cần y vừa vận khí có thể phá tan địa bộ huyết đạo (tình trạng bị điểm huyết).

Chung quy là người trong phật môn, có tâm từ bi.

Tĩnh Phàm dù sao đối y hết sức kiêng dè, không dám chính mình động thủ, đúng là lưu cho y sinh lộ.

Nàng mỉm cười sử dụng kiếm nhọn chỉ vào cổ của y: “Đi thôi, Trầm đại hiệp.”

66. Chương 66

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Từ trong Vân Mộng sơn trang đi ra, trước mắt đột nhiên sáng ngời, ánh mặt trời quả thực rực rỡ.

Trầm Lăng có chút không thích ứng hơi hơi nheo mắt lại, nhìn cây cối tươi tốt trước mắt một mảnh xanh mướt, đột nhiên liền nhớ tới việc đêm trước, không khỏi mỉm cười. Công tử bên nguyệt mà đến, giai nhân bày tiệc mà đợi, có rượu tên là tiêu sầu, nhưng lại giống như đã là cảnh kiếp trước trong mơ.

Thời tiết hôm nay sáng sủa, làm tình giấc mộng đã lâu.

Lưỡi kiếm nhọn đặt ở trên cổ đã lạnh còn trầm, một thanh kiếm như vậy thật sự không thích hợp được cầm ở trong tay một mỹ nhân. Trầm Lăng thở dài, vừa nhìn vừa đi phía trước, dáng đi bình tĩnh, ngược lại Tĩnh Phàm có chút hơi hơi kinh ngạc, hỏi: “Người đến tột cùng là thật sự muốn chết, hay là nghĩ rằng ta sẽ không giết người?”

Trầm Lăng mỉm cười lắc đầu.

Y hơi hơi quay đầu đi, muốn dùng dư quang khóe mắt nhìn đến cánh cửa thông qua sơn trang kia, tựa như bóng dáng bạch y nhân (người áo trắng) kia còn ở nơi đó.

Đương nhiên, hắn sẽ không ở nơi đó, ít nhất bây giờ vẫn không ở đó.

Trầm Lăng thản nhiên nói: “Tiên cô vì sao không hạ thủ?”

Tĩnh Phàm cười nói: “Ta chỉ là mang người đến một nơi thích hợp, người không cần vội.”

Không vội, y đương nhiên không vội. Khoảnh khắc lúc nàng rút kiếm khỏi vỏ, y cũng sẽ không vội.

Không nghĩ thế nhưng lại đã tới trước vách núi ngày ấy.

Trầm Lăng cười nói: “Tiên cô, đây chính là nơi thích hợp cho tại hạ sao?”

Tĩnh Phàm cắn răng nói: “Người cũng biết ngày ấy người muốn ta công Đổng Thiệu Anh lên, đối với một nữ tử, là khuất nhục như thế nào?”

Trầm Lăng ngạc nhiên nói: “Tiên cô, là chính người muốn giúp tại hạ một tay, cũng là chính người muốn khuyên phục Đổng Thiệu Anh, sao đột nhiên trách tại hạ?”

Một câu nhẹ nhàng khéo léo này của y, Tĩnh Phàm đúng là không lời nào chống đỡ, lửa giận trong lồng ngực hơi hổi. Chính là không bao lâu, sắc mặt nàng liền trở lại bình thường cười nói: “Tùy người nói như thế nào, dù sao nơi này chính là nơi táng (chôn) thân của người.”

Trầm Lăng nhắm mắt mỉm cười: “Tự nhiên muốn làm gì cũng được.”

Mũi kiếm lạnh như băng ở trên cổ y chuyển động trượt xuống, nhưng không đâm.

Người này thật là một nữ tử kỳ quái. Chẳng lẽ nàng không phải trông mong y sớm chết?

Nếu một kiếm kia hướng cổ của y xẹt qua gáy, y có thể nghiêng đầu về phía bên phải, theo bên cạnh thuận thể chuyển động nhanh qua, có lẽ sẽ vẽ ra một đường huyết khẩu, nhưng nếu tập hợp khí lực khắp chung quanh huyết đạo, ứng phó không đến mức có trở ngại. Chỉ cần né qua một kiếm này, cũng như có thể né khỏi kiếp nạn này.

Y nhìn một mảnh bóng cây xanh trước mắt, giống như ở nơi nào đó thấy ánh mắt của hân.

Người sẽ tới hay không?

Người là hài tử của Vương Vân Mộng, đệ đệ của Bạch Phi Phi. Điểm giống nhau duy nhất của hai nữ nhân này, chính là các nàng tình nguyện chết ở trong tay tình nhân của chính mình. Người không giống như vậy, Vương Liên Hoa?

Có lẽ người thật sự đang ở chỗ này nhìn.

Xem ta có phải thật bị chế trụ hay không, có phải thật một lòng muốn chết hay không.

Bởi vậy, y không thể tránh một kiếm này.

Không tránh, Vương Liên Hoa mới có cơ hội ở trong nháy mắt đó ra tay bất thành linh chế trụ y, không như thế không thể nhất định phân thắng bại.

Nếu tránh, y sẽ tiền công tổn khí (công lao đổ sông đổ biển).

Nhưng nếu hân chưa tới? Y chẳng lẽ không phải cứ như vậy vô ý nghĩa chết ở trong tay nữ nhân này?

Một kiếm này, tránh hay không tránh?

Sống hay là chết?

Tĩnh Phàm nhìn thấy ánh nắng chiếu mũi kiếm của mình, đột nhiên chợt hiện chợt lóe, chiếu đến mức đôi mắt của nàng đau nhức.

Nàng đến tận cùng khi nào ra một kiếm này?

Hân có tới không?

Hân nếu không tới, giết chết Trầm Lăng, ngoài giải hận, không có lợi ích gì.

Hôm nay biểu hiện của hân ở trong sơn trang, hiển nhiên đã là xem nàng như một quân cờ vứt đi; mà theo hành động hân cứu Trầm Lăng, nếu nàng thực giết Trầm Lăng, chính là nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

Nàng mới từ trong cầm giữ Minh Tùng Tử vùng vẫy ra, hiện tại nàng là nhân vật đầy quyền lực của Hoa Sơn phái. Nàng có rất nhiều chuyện phải làm, nàng còn chưa muốn chết.

Một kiếm này, ra hay không ra?

Là sống hay chết?

Đã muốn không thể đợi thêm nữa.

Tĩnh Phàm ngừng lại rồi hô hấp, cả người đều căng thẳng.

Trầm Lăng cảm nhận được hơi hơi chấn động truyền đến từ mũi kiếm, không khỏi cũng hít sâu một hơi.

Kiểm của Tĩnh Phàm rất nhanh.

Thấy máu đã phủ kín vết hầu.

Trầm Lăng không tránh.

Kiểm của Tĩnh Phàm cuối cùng cũng không đâm xuống.

Sức mạnh cắt đứt kiếm kia là cái gì, Tĩnh Phàm không thấy rõ, chính là lần thứ hai cảm thấy trong tay tê rần, lực đạo kia cuối cùng đâm vào làm cho thân kiếm hoàn toàn bung ra, vì thế cho nên kiếm kia không phải đâm xuống, mà là đụng vào trên cổ Trầm Lăng, đâm ra một mảnh vết máu.

Trầm Lăng ngay cả ánh mắt cũng không nháy.

Chính là yên lặng nhìn bạch y nam tử trước mắt.

Hắn vừa cười rộ lên, liền giống như vẫn là bộ dáng thiếu niên nhiều năm trước, trong giảo hoạt lại có khờ dại.

Vương Liên Hoa đối với hắn cười, cũng đối với Tĩnh Phàm đang nói: “Tránh ra, y là của ta.”

Sau đó hắn quay đầu nhìn y: “Nghĩ tới nghĩ lui, ta vẫn là quyết định tự mình giết người.”

Thời điểm hắn nói ra chữ “Giết” này, nhan sắc mỹ tựa xuân hoa.

“Người còn sống, chỉ biết gây trở ngại chuyện của ta.” Hắn cười nói, “Nếu người chết ở trong tay của ta, ngược lại là ai cũng đoạt không đi.”

Tĩnh Phàm giống như hoàn toàn bị sợ ngây người, nhưng lại vẫn đứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

Hai thanh kiếm của nàng đều đã bị bẻ gãy.

Cho dù nàng là một nữ nhân, dù sao cũng là kiếm khách, kiếm của kiếm khách dễ dàng bị hủy như thế chung quy không phải một chuyện thực quang vinh gì.

Vương Liên Hoa không để ý nàng.

Nàng bắt quá là người quá nhiều dục vọng, lại không đủ thông minh. Người như vậy còn giống con kiến hơn.

Đến tột cùng muốn giết chết Trầm Lăng như thế nào chứ? Trong khoảnh khắc Vương Liên Hoa còn quyết định.

Tự đao.

Tiểu đao tựa như nữ tử xinh đẹp tuyệt trần.

Chính là từng bị dùng để lấy khai thạch thất của Tuyệt Tiên Cơ một phen. Lúc trước là cái đao này đưa bọn họ mang về sinh lộ, mà hiện giờ, dùng để đưa y đến tử lộ, cũng phi thường thích hợp.

Để cho y chết ở dưới đao kỷ niệm, quả thực mê mỹ đến mức kỳ quái.

Khóe môi Vương Liên Hoa hiện lên một mặt mỉm cười.

Trầm Lăng, người thua, ta thắng!

Lần đầu tiên, y đánh cuộc hắn không đành lòng giết y.

Y thắng.

Lần thứ hai, y đánh cuộc hắn muốn đích thân giết y.

Y có thể thắng hay không?

Trầm Lãng chính là ung dung đứng, toàn thân đều có sơ hở, bất quá huyết đạo y đã bị khống chế, vô luận như thế nào cũng trốn không thoát được.

Đao của Vương Liên Hoa, đương nhiên so với kiếm của Tĩnh Phàm nhanh hơn gấp nhiều lần.

Nhưng tay của Trầm Lãng, tựa hồ so với đao của hắn còn nhanh hơn.

Chậm nhất lại là Tĩnh Phàm.

Trong tay của nàng thậm chí có một cây đao. Cũng là một tú khí đao nho nhỏ, hình thức tựa hồ còn có điểm giống cây đao cầm trong tay Vương Liên Hoa.

Quang ảnh trong chớp mắt, ai cũng không thất bại.

Trầm Lãng thấy đao của Vương Liên Hoa, không tránh, đột nhiên thân thủ điểm đại huyết trước ngực của hắn, trong chớp mắt lúc đao của hắn đâm vào thân thể của y liền chế trụ hắn.

Vương Liên Hoa thấy tay của Trầm Lãng, tránh đã không kịp, nhưng đao của hắn vẫn đâm xuống, chính là hắn đột nhiên thấy, bên cạnh lại có một cây đao, hướng trong ngực chính mình đâm đến. Biến cố đột nhiên này, khiến cho đao của hắn trật một chút, tà tà đâm vào bả vai của Trầm Lãng.

Tĩnh Phàm thấy cây đao kia của chính nàng, đâm vào trong ngực Vương Liên Hoa, đâm vào so với Vương Liên Hoa đâm Trầm Lãng một đao kia tựa hồ còn muốn càng chuẩn hơn. Nhưng Vương Liên Hoa đã ở trong nháy mắt nhìn thấy nàng, đã biết không thể tránh, thân thể lại hướng nàng đánh tới, đem nàng thẳng tắp xô ra vách núi.

Trong ánh mắt Vương Liên Hoa lộ vẻ không dám tin. Nàng sau khi nhìn thấy đã muốn mỉm cười nói với hắn, Vương công tử, kỳ thật ta và ngươi giống nhau, cũng hiểu được bị tình nhân giết chết là phương thức tốt nhất để đạt được hắn.

Nhưng nàng đã muốn nói không nên lời.

Thân thể của hắn cũng đã thẳng tắp rơi xuống dưới vực.

Vương Liên Hoa đem Tĩnh Phàm xô ra vách núi, thân hình lại khống chế không được, cũng ngã xuống, cả người dọc theo vách đá lăn xuống. Ngực đau đớn cùng da thịt buốt nhức khống chế toàn bộ thân thể của hắn.

Trong nháy mắt trước lúc đánh mất ý thức, hắn suy nghĩ, có lẽ đây chính là cái chết của hắn.

Trầm Lãng lúc vươn tay muốn bắt lấy Vương Liên Hoa, lại rơi vào khoảng không.

Cây đao kia ở bả vai của y, khiến cho y dùng không ra sức lực.

Nhìn đến thân thể Vương Liên Hoa lăn xuống, y đã muốn không thể suy nghĩ.

Tuyệt thế trí mưu như thế nào, lại làm như thế!

67. Chương 67

Editor: Lê Cung Chủ

Beta: Vườn Độc Thoại

Tử.

Từ huyền nhai (vực thẳm) như vậy lăn xuống, làm sao còn mệnh?

Vương Liên Hoa sao có thể không chết!

Chỉ có thể cùng tử, không thể cùng sinh.

Ngày đó lúc trong địa cung, chính mình nói lời này, lúc này nghĩ đến, dường như là nhất ngữ thành sấm! (lời tiên tri)

Trầm Lăng mờ mịt nhìn một mảnh thâm cốc trước mắt, Liên Hoa Liên Hoa, nếu biết như thế, ta việc gì phải vùng vẫy! Người đứng, ta vốn nên chết ở trong tay người, như vậy mới là viên mãn của cả ta cùng người.

Nếu như vậy, người rốt cục có thể không tháo ràng buộc cho ta, mà ta, cũng rốt cục có thể không cần quên người.

Người nói tử vong bất quá là trần về trần, thổ về thổ, cả hai không liên quan gì, chính là nếu như người hóa thành bụi đất, lại bảo ta như thế nào tiếp tục tồn tại trên đời này.

Nói cho cùng chết đi, tay nắm tay, cố gắng liền có thể dây dưa đời đời kiếp kiếp, tuy rằng người có lẽ cũng không nguyện ý.

Trầm Lăng hít sâu một hơi, bả vai cứng ngắc chết lặng, nhưng trong lòng một mảnh thanh minh (trần tĩnh). Sau liền dễ khí nhún người, đặt chân xuống ven vách đá kia, không bao lâu liền đã tới đáy vực.

Nhà tranh hàng rào trúc vẫn còn, nước chảy róc rách như trước. Hoa tươi không biết ưu sầu nở rộ, lại không biết sau lúc cực thịnh chính là điêu linh. (tàn úa)

Y đầu tiên nhìn thấy, là thi thể của Tỉnh Phàm, nằm ở trong bụi cỏ, tư thái im lặng giống như ngủ, chính là máu tươi ướt sũng đạo bào xám trắng của nàng, xa xa nhìn thấy, giống như cũng chỉ là một đóa hoa màu đỏ nở trên cây cỏ màu xanh.

Tử vong như vậy, cũng coi như quá xinh đẹp, không đến nỗi bôi nhọ giai nhân.

Liên Hoa Liên Hoa người ở nơi nào?

Ta như thế nào nghĩ không ra, bộ dáng người chết đi. Người tốt sống không lâu, ác nhân lưu ngàn năm, ta vẫn nghĩ đến người sẽ sống thật lâu thật lâu, nói không chừng còn có thể đến trước mộ phần của ta cười nói: Trầm Lăng, người chết mà ta còn sống, cho nên, cuối cùng vẫn là ta thắng.

Trầm Lăng đi rất chậm.

Mỗi bước đi, đều như tiến gần cường địch (kẻ thù mạnh). Y sợ, chính mình lúc nhìn thấy hắn, không kịp đến trước mặt của hắn, bởi vì không thể thở được mà ngã xuống.

Vương Liên Hoa mặc chính là bạch y... Không, có lẽ cũng đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

Nhưng chỉ một mảnh cây cỏ xanh mơn mớn đập vào mắt, không nhìn thấy một vật nào màu đỏ hay màu trắng.

Từng tác đất trong cốc, bất quá có chút vòng vo khúc khủy như vậy, giống như tại trên đường nhỏ kia đi hết cả cuộc đời, nơi nơi bước đi đều rất khó khăn.

Chính là, không nhìn thấy hắn.

Trầm Lăng cảm thấy có chút không dám tin tưởng. Y lại chậm rãi quay đầu nhìn, cả người thân thể đều căng thẳng.

Vẫn là... Không có.

Chẳng lẽ hết thấy vừa rồi kia, đều là cảnh trong mơ?

Vương Liên Hoa cũng không giết y, cũng không từ trên vực ngã nhào. Hắn còn sống, còn có thể nhìn y thân nhiên mỉm cười, khóe môi vẽ mĩ mai.

Chính là đau đớn trên vai, lại chân thật hơn hết.

Có cái gì đó nhẹ nhàng mà phiêu (bay theo chiều gió) rơi xuống, lướt qua đầu tóc của y.

Trầm Lăng vô ý thức đưa tay ra bắt lấy, giơ lên trước mắt nhìn, sắc mặt đột nhiên liền thay đổi, trở nên trắng đến nỗi giống như vật trong tay.

Đó là một mảnh góc áo màu trắng, mang theo một chút vết bẩn bùn đất.

Trầm Lăng mãnh liệt ngẩng đầu, đột nhiên đã cảm thấy trái tim tựa hồ muốn nhảy ra lồng ngực, máu toàn thân đông lại ở một chỗ, không thể hô hấp, không nói nên lời.

Y thấy được Vương Liên Hoa.

Kỳ thật y nhìn thấy, cũng không phải Vương Liên Hoa, mà là giữa đám cây cối hỗn loạn ngang dài trên vách đá, lộ ra một ống tay áo màu trắng, chỉ có một cánh tay trắng thuần, từ bên trong ống tay áo kia nhẹ nhàng buông xuống.

Cây cối hỗn loạn kia kỳ thật cách rất xa, nhưng Trầm Lăng chính là nhìn thấy phi thường rõ ràng, kể cả hình dạng huyết quản màu xanh nhạt trên cái tay kia, giống như ở trước mắt.

Y nói không nên lời, đang định nhún người đi lên, bả vai một trận đau đớn nện vào tim tê buốt, lại cơ hồ khiến y đứng không vững, ngã nhào trên đất.

Cây cối kia... Tựa hồ cách trên vực cũng không quá xa... Có lẽ... Có lẽ... Hắn...

Trầm Lăng đã không dám nghĩ nhiều hơn nữa. Lúc nghiêng ngả lão đảo mà tới bên cạnh đám cây cối hỗn loạn kia, cả thân đứng không vững, suýt nữa liền trượt xuống dưới. Y cơ hồ không dám xem người kia, chính là gắt gao ôm lấy hắn, giống như ôm lấy thân thể của chính mình, tách mạng, cùng linh hồn. Y cảm nhận được thân thể của hắn tựa hồ vẫn còn ấm áp, y cảm thấy máu của hắn xuyên thấu qua y, cùng quần áo của hắn ẩm ướt trong lồng ngực của mình, nhưng y chính là không dám cúi đầu nhìn một lần, y vừa bối rối vừa vội vàng, từ trên vách đá kia lướt xuống.

Thân thể hắn vẫn còn ấm... Thân thể hắn đến tận cùng còn ấm sao? Hay là độ ấm thân thể của chính mình?

Tùy tiện đi tìm một giang hồ thiếu niên, hỏi hắn, Trầm Lăng danh chấn thiên hạ, có chuyện gì là không dám làm?

Sẽ thấy thiếu niên kia dùng ánh mắt khinh miệt nhìn người liếc mắt một cái, ưỡn ngực nói cho người biết: trên đời này, không có chuyện gì mà Trầm Lăng không dám làm, chỉ có chuyện y không muốn làm!

Chính là Trầm Lăng, lúc này, thế nhưng không dám buông người trong lòng ra, nhìn mặt hắn một lần, hoặc là kiểm tra hô hấp cùng nhịp tim của hắn.

Sợ vừa buông ra, liền phát hiện người nọ thật sự đã chết, thân thể đã trở nên lạnh, ấm áp mới vừa rồi, chẳng qua là một chút lưu lại khi còn sống, hoặc là... Chính là mình lỗi giác.

Nhưng Trầm Lăng rốt cuộc vẫn phải buông hắn ra.

Y nhìn hắn, nhìn chằm chằm giống như chưa từng nhìn qua cẩn thận.

Y thấy được gò má hắn tái nhợt, vài đạo vết máu cắt qua; y nhìn thấy đôi môi bướng bỉnh của hắn, lúc này cũng vẫn còn nhếch lên; sau đó... Y thấy được lồng ngực của hắn... Bên ngoài còn đỏ máu... Chính là... Chính là...

Lòng ngực của hắn hơi hơi phập phồng.

Hắn còn sống!

Trầm Lăng vui mừng khôn xiết thiếu chút nữa bởi vì vậy mà ngất đi, y giống như một thiếu niên động tay động chân, vươn tay đến dò xét hơi thở của hắn, sờ trán của hắn, nghiêng tai qua nghe tim của hắn đập.

Thiên a, hắn còn sống!

Trầm Lăng đột nhiên liền khôi phục toàn bộ khí độ thần trí cùng bình tĩnh.

Hắn đích xác còn sống, chính là nếu không lập tức cầm máu trị liệu, có lẽ thật sự sẽ chết. Dao của Tỉnh Phàm cũng không có đâm trúng chỗ hiểm yếu, nhưng cũng thương tổn đến nội tạng, tình huống hiện tại, tựa hồ ngay cả chuyển động cũng không thích hợp.

Trầm Lăng ở trong phòng nhỏ của Đồng Thiếu Anh cùng Tứ Nương tìm được một ít dược thảo. Y đem dược thảo cầm máu nghiền nát, đắp ở nơi bị thương của hắn, sau đó dùng vải sạch hảo băng bó, lại đốt bếp lửa trong nội phòng, bắt đầu hầm chén thuốc hồi phục nguyên khí.

Y muốn cho hắn uống dược, dược thang lại đều từ khóe miệng chảy ra.

Vì thế y đem dược thang kia ngâm ở trong miệng, từng chút trút vào trong miệng hắn.

Mỗi một lần đều là một ngụm hôn miên trường (lâu dài).

Đến cuối cùng Trầm Lăng bắt đầu có chút bối rối đứng lên.

Y cảm thấy y cùng hắn hôn nhiều quá, rất hiếm có tựa hồ sẽ dùng hết cả cuộc đời còn lại.

Ý niệm trẻ con buồn cười trong đầu.

Sau khi làm xong toàn bộ, y liền không biết như thế nào cho phải, chỉ có thể ôm thân thể hắn, nắm tay hắn.

Y bắt đầu suy nghĩ hắn khi nào thì hồi tỉnh.

Chính là hắn đến tột cùng có thể tỉnh lại hay không?

Hắn hiện tại tuy rằng chưa chết, nhưng hắn có đang dần dần chết đi hay không?

Có lẽ ngay cả ông trời cũng không biết.

Sắc trời dần dần tối sầm xuống, trong không khí tựa hồ còn có mùi chén thuốc tân lạt (chua cay) mà cực đắng.

Trầm Lăng cảm thấy được thân thể của chính mình rét run.

Thế cho nên y cơ hồ không cảm giác được, thân thể của Vương Liên Hoa, đến tột cùng là ấm hay là đã đang trở nên lạnh.

Tiếp đến, y nghe được một thanh âm quen thuộc.

Là một nữ tử bất lực mà sợ hãi gọi, từ xa đến gần.

Gọi tên của y.

Thất Thất!

Nàng vì sao lại đến?

Nàng chẳng lẽ không phải ở bờ biển kia chờ y sao?

Thất Thất, Thất Thất, tha thứ ta, ta hiện tại không thể bỏ rơi hắn đi theo ngươi được.

Hiện tại... Không thể...

Chính là chỉ cần ta sống, ta nhất định, nhất định sẽ đi tìm ngươi.

Nhất định, thật là nhất định sao?

Nếu Vương Liên Hoa đã chết, y sẽ quyết tâm chết ở chỗ này; chính là, nếu hắn sống thì sao? Y thật sự sẽ có thể buông hắn ra mà trở về sao?

Chỉ có cùng tử, không thể cùng sinh, hiện giờ còn có thể làm được gì?

“Trầm Lăng! Trầm Lăng!”

Thanh âm của Thất Thất vốn nên là ngọt ngào mà trong trẻo, tựa như núi giã thanh tuyền (dòng sông xanh trong khe núi), tựa như chim hót u cốc.

Mà thanh âm này, lại thê lương giống như tiếng than của chim đỗ quyên.

Thanh thanh đoạn trường.

Trầm Lăng nhin không được cơ hồ muốn trả lời.

Thất Thất, Thất Thất, ta ở trong này.

Chính là lúc này y lại nghe được một thanh âm.

Cũng đang gọi tên của y.

“Trầm Lãng, Trầm Lãng...”

Thanh âm phi thường mỏng manh, phi thường khê, tựa hồ không thể nghe thấy.

Nhưng khi thời điểm thanh âm này vang lên, trừ nó ra Trầm Lãng đã muốn nghe không được, bất cứ thanh âm nào khác.

Ánh mắt của y, cũng đều không thể nhìn đến những chuyện khác.

Vương Liên Hoa mờ mịt mở mắt, nhìn y.

Cư nhiên hơi thở mong manh còn hỏi y: “Ai đang gọi người?”

Toàn bộ ngôn ngữ đều nghẹn ở trong cổ họng, Trầm Lãng đúng là một tiếng cũng phát không ra, chỉ liều mạng lắc đầu.

Không có, không có.

Trừ người ra, không có bất cứ kẻ nào gọi ta.

Bởi vì trong thế giới của ta, chỉ có một mình người!

Vương Liên Hoa tựa hồ thực an tâm một lần nữa nhắm mắt lại.

Bốn phía một lần nữa lại yên tĩnh không tiếng động.

Thanh âm của Thất Thất cũng đã muốn nghe không được.

Thì tính sao.

Trầm Lãng là một người thực am hiểu.

Chính là y tin chắc rằng một đời của y, chưa bao giờ hiểu được giống như lúc này.

Chỉ cần hấn chịu sống lại, mọi thứ của y đều sẽ là của hấn, từ thân thể đến linh hồn, đều thuộc về hấn, thậm chí cũng không tái thuộc về chính y.

Còn cái gì có thể còn lại cho người khác!

Sau một lúc lâu, Vương Liên Hoa cư nhiên lại mở mắt, còn hỏi hấn một câu chết tiệt.

“Ta có phải đã thất bại thảm hại hay không?”

Trầm Lãng dở khóc dở cười nhìn hấn, cảm thấy cái gì cũng đều nói không nên lời.

Nhưng y vẫn cố gắng gượng trả lời hấn.

“Không, người thắng, ta thua.”

Vương Liên Hoa nghe xong lời này, mới thỏa mãn nhắm hai mắt lại, hơi thở bắt đầu an ổn mà du trường (kéo dài).

Khuôn mặt của hấn nhìn qua liền giống như một hài tử chơi mệt mỏi trở về nhà ngã đầu say ngủ.

Nhìn bộ dáng của hấn, Trầm Lãng không khỏi muốn khóc lớn một hồi, rồi lại muốn cười to, chỉ cảm thấy cả người, từ trong ra ngoài, đều bị lột đi một tầng, khoảng không vắng vẻ, nhưng cũng kiên kiên tịnh tịnh (sạch sẽ nhẹ nhõm).

Hấn rốt cục vẫn nằm ở bên cạnh y, cũng giống như hài tử bình thường, không tiếng động khóc thút thít lên.

——CHÍNH VĂN HOÀN——

Mở màn cổ lộng huyền hư (cổ tình làm ra vẻ mờ ảo), kết cục không đau khổ mà chết, cùng với sự kiện các nhân vật chính trên giang hồ thần bí biến mất, làm cho đại hội ngày mười bảy tháng bảy ở Vân Mộng sơn trang, thành án chưa giải quyết.

Thăng đến hồi lâu sau, từ trong miệng một vài đương sự giang hồ phân tranh, mọi người mới dần dần dòm ngó đến chân tướng sự kiện năm đó, nhưng vắn vắn cũng chỉ là về việc đã xảy ra, lại hoàn toàn không có cục diện bắt đầu, cùng với dã tâm thực sự của Vương Liên Hoa năm đó.

Chính là vì cái gì Vương Liên Hoa buông tha dã tâm xưng bá võ lâm, thần bí tiêu thất?

Trầm Lãng đến tột cùng có chết hay không?

Có người từng nói ở phía đông bờ biển nhìn thấy Chu Thất Thất cùng Hùng Miêu Nhi đi thuyền rời bến, vì thế liền có đồn đãi, nói là Trầm Lãng lấy nhân nghĩa cảm hóa Vương Liên Hoa, hẩn buông tha kế hoạch, bốn người đi ra biển, rời xa phân tranh giang hồ.

Chân tướng đến tột cùng là như thế nào?

Rất nhiều năm về sau, Trầm Tinh trưởng thành bộ dáng thiếu niên anh tuấn, Chu Thất Thất nhìn hẩn, giống như thấy Trầm Lãng năm đó.

Có một lần, hẩn nhin không được hỏi Chu Thất Thất: “Năm đó đến tột cùng là như thế nào? Cha rốt cuộc đã chết chưa? Nương (mẹ) không tìm được di thể của y thật sao?”

Hùng Miêu Nhi vẫn như cũ thích uống rượu, ngày đó hẩn đã uống đến nửa say, nghe thấy Trầm Tinh hỏi câu này, liền mở to hai mắt nhìn hẩn khuyên bảo: “Sớm nói cho người biết, cha người vì cứu vớt cái võ lâm vút đi này, cùng một đại ma đầu gọi là Vương Liên Hoa đồng quy vu tận (chết cùng một chỗ), còn hỏi chân tướng cái gì, chân tướng không phải sớm nói cho người biết sao?” Hẩn sau khi uống rượu xong, ánh mắt vẫn là đặc biệt sáng, thêm uy thế trung niên, liền có chút khiếp người, Trầm Tinh tự nhiên không dám tranh luận, vội vàng cáo lui, thời điểm quay đầu lại lơ đãng nhìn thấy vài sợi tóc bạc bên cạnh tóc mai của hẩn.

Hùng thúc thúc tựa hồ... Lão thêm một chút.

Chu Thất Thất vẫn là phong hoa tuyệt đại, thời gian chỉ có thể làm cho nàng trở nên già đi, chứ không chút nào đoạt đi vẻ đẹp của nàng, nàng là loại nữ nhân có thể mỹ cả đời.

“Có lẽ Trầm Lãng y thật sự chính là từ bỏ ta, cùng Vương Liên Hoa đi rồi, ai biết được?”

Trong mắt Hùng Miêu Nhi hiện lên một tia thương tiếc cùng đau xót, vừa muốn nói gì, Chu Thất Thất nhìn nhìn ánh mắt của hẩn, lại trước nở nụ cười.

“Nhưng thế thì sao? Với ta mà nói, trọng phụ của ta là một anh hùng, vì võ lâm, đi cùng một ma đầu đồng quy vu tận.”

Hùng Miêu Nhi thần nhiên thở hắt ra: “Sự thật chính là như thế, nếu y thật là cùng với Vương Liên Hoa đi, y liền sẽ không bảo chúng ta đợi đến ngày mười chín.”

Chu Thất Thất lại cười nói: Đúng vậy. Đại ca, người đi coi chừng Tinh nhi đi, không được dạy hẩn ở bên ngoài hồ hển.” (bừa bãi)

Nàng thấy bóng dáng Hùng Miêu Nhi rời đi, thần nhiên cười.

“Trầm Lãng của ta đã chết. Với ta mà nói, đây là chân tướng duy nhất.”

Chuyện này đương nhiên, vẫn là sự tình thật lâu thật lâu về sau.

Hai người duy nhất biết chân tướng, lúc này còn trẻ tuổi, phong thần tuấn lãng. Thời điểm nhìn bọn họ khiến người ta tình nguyện quên đi thời gian.

Trầm Lãng không còn nhắc tới Chu Thất Thất, cùng Trầm Tinh, cùng với Hùng Miêu Nhi.

Y đã quyết định quên toàn bộ chuyện cũ trước kia, hoặc là vĩnh viễn giấu ở trong lòng.

Vương Liên Hoa có chút nghi hoặc vì sao y lại quả quyết lựa chọn rời bỏ cho thê nhi (vợ con) như thế, theo hẩn cùng nhau rời đi, cũng từng hỏi qua y, chính là Trầm Lãng cũng chỉ mỉm cười không đáp.

Hai người đồng thời gọi tên của y, một bên là Chu Thất Thất gần như muốn khóc huyết (khóc ra máu), một bên là Vương Liên Hoa bị thương nặng vừa mới tỉnh.

Ngay lúc đó y không có chút do dự gì, cơ hồ không có trải qua suy nghĩ, mà giống như là bị linh hồn ép buộc xuất ra lựa chọn.

Kể từ một khắc kia, y liền vĩnh viễn phản bội thê tử, cùng quá khứ của y.

Vĩnh viễn không thể quay đầu lại.

Y nếu không trả lời, Vương Liên Hoa cũng không hỏi lại.

Chính là có một ngày, hần đột nhiên đối Trầm Lăng nói: “Trầm Lăng, chúng ta trở về Vân Mộng sơn trang một chuyến đi.”

Trầm Lăng có chút kinh ngạc: “Đi làm gì?”

Vương Liên Hoa thản nhiên cười.

“Ta muốn đi xem, hoa đào ở Vân Mộng sơn trang, nở đến thế nào.”

[Đam Mỹ] Vô lâm ngoại sử Đồng Nhân Văn – Đào Hoa [Phiên Ngoại]

Tác phẩm: Đào hoa ()

Tác giả: Ánh Nhật Cô Yên ()

Thể loại: đam mỹ, cổ trang giang hồ, nhất công nhất thụ, anh tuấn công tuyệt mỹ thụ, HE

Tình trạng gốc: chính văn chương + 1 Phiên ngoại (Hoàn)

Tình trạng edit: đang lết

Dịch: QT

Edit: Độc Thoại Thượng Uyển

Văn án

Phiên ngoại dài muốn gấp đôi chính văn =.=”, chủ yếu là Thẩm Lăng cùng Vương Liên Hoa mặc dù đã quy ẩn giang hồ nhưng lúc sau vẫn bị cuốn vào chuyện giang hồ.

Vương Liên Hoa nhìn Thẩm Lăng chậm rãi từ bên trong vén màn đi ra, không cười.

Khuôn mặt y thời điểm không cười tuấn tú mà đoan trang chính trực.

Vương liên hoa cúi đầu nói: “Người không ngủ?”

Thẩm lăng mỉm cười nói: “Ta nghĩ đến rất nhiều chuyện, liền không ngủ được.”

Vương liên hoa từ tốn nói: “Không nghĩ tới người tự nhiên cũng có lúc đa sầu đa cảm.”

Đêm nay bầu trời không trăng không sao, chỉ có ánh mắt của hần tựa như ánh trăng đêm đó.

Thẩm Lăng nhìn hần, đột nhiên cảm thấy có rất nhiều rất nhiều điều muốn nói.

Về hần, rồi về y.

Lại chung quy cái gì cũng không nói.

Sâu thẳm trong chốn nhân sinh, chính là tịch mịch cùng phiền muộn, đây lẽ nào không phải là căn nguyên không thể nói sao.

*Tịch mịch: tối và cô đơn

Tái bút: Một chút điểm đặc biệt của Đào Hoa phiên ngoại: Cực phần kịch cảnh hai vợ chồng đem nhau vô phòng mà dạy dỗ nhau.

Thủ đoạn hành hung vợ của anh công đã đặt tới mức thượng đỉnh. Độ mặt của Vương Liên Hoa đã muốn dày như cái mâm. Mà mặt của anh Lãng càng dày gấp bội.

Ngày đó, lúc trên ngựa, anh Lãng không ngại dạy dỗ vợ đại công tử ngang bướng. Chính là khi đó Liên Hoa đã chửi ầm lên sợ người ta thấy mất mặt 18 đời tổ tông nhà họ Vương.

Sang ngày nọ, Thẩm Vương hai người đang hú hí trong phòng. Nghe Đồng Thiếu Anh bên ngoài gọi cửa. Người này đương nhiên không biết bên trong có sự gì. Thản nhiên gõ cửa, cũng nghe Thẩm Lãng cái giọng đầy dục ái thản nhiên bảo vào. Người vào tới bên trong cái gì cũng không thấy, chỉ thấy một đồng xiêm y bừa bãi. Mà xiêm y kia lại chính là màu hồng đào. Đồng Thiếu Anh mặt đỏ tai bừng đầu choáng váng muốn chạy đi trốn chết lại bị Thẩm Lãng chặn cửa. VLH bộ dạng sốc xé đi ra tiêu sái bảo: Ta không phải nữ nhân, thấy thì đã sao.

=]]z

Ngày nọ hỏi anh Lãng, giữa chốn đông người khiến ẽm vác lên vai không sợ người biết mất mặt đại hiệp.

Anh Lãng thản nhiên vác người vô phòng quăng xuống giường nói: Người không biết, ta đã lâu không làm đại hiệp. (cho nên khỏi cần mặt =]]z)

Lại nói có đêm, Thẩm Lãng ân ái hôn lên cổ Liên Hoa, để lại hồng ngân di tích.

Ngày mai bọn họ còn phải xuất môn, Liên Hoa giã dũa: “Trên cổ, sẽ bị người thấy”

Thẩm Lãng cười mắng: “Buổi tối bị người nghe thấy còn không sợ, lại sợ buổi sáng xuất môn bị người thấy.”

Thực chuẩn =]]z

Người nào ở sát vách trọ nghe thanh âm này, tự nhiên mặc cho nguy hiểm cũng chỉ muốn chạy cho xa =))

Trích đoạn đường đụng Vu Hành Vân lúc đi Miêu Cương tìm giải dược. Sau khi bọn gian đi, Thẩm Lãng đề Vương Liên Hoa ra hôn giữa đám người, hai nam một nữ. Không chút xấu hổ. Vương Liên Hoa ban đầu còn xấu hổ chống cự sau nghĩ thoáng hơn rồi:

Ngay cả Thẩm đại hiệp cũng không để ý, chẳng lẽ hán Vương công tử còn sợ bị người ta xem sao?

Nếu so với độ dày da mặt đều thua, chẳng phải là thừa nhận chính mình toàn bộ thua tan tác sao. (Chuẩn ~ ko được chững chạc hơn, không đẹp trai hơn ~ võ công cũng muốn kém hơn ~ ít nhất da mặt phải dày hơn mới được =)) còn có điểm thắng cmnr =]]z)

...

Thẩm Lãng trông thấy hán, đột nhiên một phen đem hán bế lên.

Nếu không phải đặc biệt đồ lười, Vương Liên Hoa kỳ thật cũng không thích loại động tác này. Hơn nữa mới vừa rồi bắt đầu có điểm nhận ra hành động thực không ngờ của Thẩm Lãng, vì thế hán có điểm khí cực bại hoại, oán hận nói: “Hiện tại thật sự cách giường còn xa, Thẩm đại hiệp vì cái gì gấp như vậy.”

Thẩm Lãng mặt không đỏ khí không suyễn mà trả lời: “Như vậy sẽ làm ta cảm thấy được cách giường gần một chút.”(quá chai =]]z)

Nghe xong lời này, Vương Liên Hoa không còn điểm gì để nói chống đỡ. Muốn ôm liền ôm đi, mệt dù sao cũng không phải là chính hán. Tư thế này tuy rằng không quá làm rạng rỡ tổ tông (=)) còn cái gì đòi rạng rỡ tổ tông =]]z), nhưng lại không thể không nói thực thoải mái.

Chỉ cần thoải mái được là tốt, phương diện này ở Vương công tử luôn luôn nghĩ đến thực thoải mái.

68. Chương 68: Phiên Ngoại 1

Tiểu ản ản vu dã, đại ản ản vu thị.

Câu châm ngôn này, Vương Liên Hoa đương nhiên là hoàn toàn đồng ý. Vào mùa hạ, thời điểm có nhà ở chốn Tây Hồ gọi là “Thủy Nguyệt Các” cực vui vẻ, chính là nói với Thẩm Lăng như vậy đúng là hợp lý hợp tình của hẳn.

Hẳn là người thích náo nhiệt phần hoa, chịu không nổi cảnh màn trời chiếu đất, lang bạc giang hồ, nếu là không ai vì hẳn chuẩn bị trải sẵn giường chiếu, làm nóng đồ ăn cùng hâm rượu, lạc thú nhân sinh cũng đỡ mất đi một phần, mệnh thiếu gia công tử, dùng để nói hẳn tối thích hợp. Đối với điểm này, Thẩm Lăng tự nhiên cũng khả không nề hà (đành chịu).

Hàng Châu quả thật là đẹp. Nét đẹp Hàng Châu so với Lạc Dương lại bất đồng. Lạc Dương vẻ đẹp giống như danh hoa mẫu đơn Lạc Dương, cực tươi đẹp lại không mang chút sát khí, chính là giống như Vương công tử năm đó lập chí đảo loạn giang hồ, lúc tại khóe môi kia mang thần khí mĩa mai lạnh nhạt; thì Hàng Châu lại quá điềm nhiên xinh đẹp, hoa đào tháng ba, Giang Nam xuân thủy, oanh ca yến hót, mấy ngày liền khí đều ấm áp gọi người đến say.

Vương Liên Hoa mỗi khi tỉnh dậy, vẻ mặt chính là mê mẩn say đắm, sáng mắt lại sáng ngời trong suốt, như buổi sáng ngày xuân, thời tiết buổi sớm Tây hồ xanh biết dao động, Thẩm Lăng nhìn hẳn, nhìn lại ngoài cửa sổ non sông tươi đẹp, không khỏi liền phải ngây ngốc, không biết là vẫn đang ở nhân gian, hay là trên trời.

Bởi vậy, Thẩm Lăng tuy là đối châm ngôn đại ẩn tiểu ẩn của Vương Liên Hoa không cho là đúng, lại cũng không có đối hẳn phản bác quyết định này, cũng thập phần hưởng thụ một đoạn thời gian yên lặng.

Chính là hẳn đối Vương công tử đưa ra một chút ý kiến nhỏ về tên của Thủy Nguyệt các: “Kính trung hoa, thủy trung nguyệt, nghe tựa hồ có chút thương cảm.” (Hoa trong kính, trăng trong nước – ở đây có nhiều nghĩa, quan trọng hoa trong kính chính là trong kính có hoa. Ý chỉ nhan sắc của một người giữa gương có thể so sánh đẹp như hoa)

Vương Liên Hoa cười: “Tuy là hư ảo, nhưng cũng có khoảnh khắc tươi đẹp, đã đủ rồi.” Đoạn đối thoại này của hai người thực giống như lời tiên tri.

Giữa lúc một nữ tử dùng khăn che mặt màu hồng xuất hiện ở Thủy Nguyệt các, hai người tuy rằng giật mình, nhưng cũng không có cảm giác phi thường trở tay không kịp.

Sớm biết là phải chấm dứt, chính là thời gian tốt đẹp kia chung quy lại ngắn ngủi.

Nữ tử đẹp như Giang Nam.

Chính là đáng người nhỏ bé thanh tú mà mềm mại đáng yêu, bước đi tới giống như từng bước đạp Tây hồ yên ba, phong tư xinh đẹp. Một thân hồng nhạt quần áo, ôn nhu như mộng, tuy là dung nhan bị che khuất, nhưng chính là khăn che màu hồng kia một mặt kiêu diễm đủ khiến người từ xa tưởng niệm, như vậy có phải là giai nhân phong tư tuyệt thế, nghĩ đến dung nhan sau khăn kia, hẳn là tươi đẹp không thể đoán được đi. (yên ba: khói trên sông, ý chỉ lớp sương mỏng buổi sáng sớm trông giống như khói)

Nữ tử chính là khách nhân đầu tiên của Thủy Nguyệt các.

Thẩm Vương hai người còn chưa có mở miệng hỏi, nàng kia liền nhẹ nhàng nói năm chữ.

“Thẩm Lăng, Vương Liên Hoa.” Thanh như chuông bạc, rất dễ nghe.

Tuy nói lai giả bất thiện, thiện giả bất lai, chính là sau khi hai người biến mất ở giang hồ, mặc dù cũng từng bị một ít giang hồ phong ba (sóng gió) lan đến, cũng là lần đầu tiên có người biết thân phận thực của bọn họ. (lai giả bất thiện, thiện giả bất lai: người đến không có ý tốt, việc tốt cũng không đến)

Này đương nhiên là bởi vì thuật dịch dung của Vương Liên Hoa, thiên biến vạn hóa, đã hoàn toàn sửa lại tướng mạo, như thế nào lại có người biết được tung tích này.

Nàng kia thấy thần sắc bọn họ, liền cười nói: “Hai vị không cần kinh hoảng, thiếp thân cũng không phải tới tìm hai vị gây phiền toái, chính là muốn thỉnh cầu Vương công tử một chuyện, chính là vì tâm nguyện nhiều năm của thiếp, việc này trừ Vương công tử ra, trong thiên hạ lại không ai có thể làm được.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Cô nương có thể dễ dàng hiểu rõ tung tích hai người tại hạ, đương nhiên là nhân vật phi phàm, thỉnh giảng.”

Nàng kia nhẹ nhàng cười, vạch trần cái khăn che mặt.

Thảm Lãng cùng Vương Liên Hoa không hẹn mà cùng đều cảm thấy được có điểm thất vọng.

Tóm lại nam nhân chính là thích xem mỹ nhân, hơn nữa nữ tử này phong tư mê người, cùng diện mạo chắc chắn cũng là tuyệt mỹ, không ngờ khăn che mặt kia lộ ra dung nhan, lại thật là vượt xa dự đoán.

Nàng không mỹ lệ.

Nói đến một nữ tử như vậy nhưng gương mặt lại không mỹ lệ, chỉ sợ xem qua liền muốn khởi lên truyền thuyết sâu tận trong chốn vô lâm, tỷ (ví dụ) như đã từng là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, người người đổ kị mà dung mạo bị hủy, hoài công lưu lại chính là tuyệt thế phong tư lãnh đạm chuyện xưa.

Nhưng gương mặt nữ tử này chính là không thích hợp ví vào loại chuyện xưa này, bởi vì nàng tuy rằng không đẹp, cũng tuyệt không xấu.

Một lời đem ra so tệ chi, đó chính là trời sinh ra ai nét mặt đều bình thường, nếu là nha đầu sinh trưởng ở tru phong nhóm lửa, trên mặt tiểu muội này ở cửa miệng có hiện ra thức ăn, bất luận là ai cũng đều không cảm thấy được có cái gì không đúng.

Chính là, thân thể của nàng, phong tư, giọng nói, đều tuyệt đối là chỉ đại giai nhân mới có.

Cuối cùng lại hé ra gương mặt hết sức bình thường như vậy, khiến cho tất cả các phần mỹ của nàng đều công khuy nhất quĩ.

(công khuy nhất quĩ: thất bại trong gang tấc, việc sắp thành lại hỏng; đắp một núi đất, chỉ thiếu một sọt đất mà không thể hoàn thành).

Nữ tử nhìn thấy biểu tình hai người, thần nhiên mà cười: “Cho nên, ta nghĩ phải hé ra một gương mặt xinh đẹp xứng đôi với ta. Vương công tử, thử hỏi trong thiên hạ trừ ngươi ra, còn ai có thể làm được?”

Vương Liên Hoa cũng cười: “Cô nương hẳn là biết, tại hạ cũng không làm công không cho người ta——đúng rồi, tại hạ thất lễ, đến giờ vẫn chưa thỉnh giáo danh tính cô nương?”

Nữ tử hơi hơi hạ thấp người nói: “Thiếp thân tên là Lâm Kính Hoa.”

Kính trung Hoa.

Lại có người nào nữ tử nào không kỳ vọng dung nhan chính mình ở giữa gương xinh đẹp như hoa?

Lâm Kính Hoa nói: “Thiếp thân đã sớm hy vọng muốn nhờ, khả thiếp thân cũng biết muốn tìm Vương công tử tương trợ, là việc thập phần khó khăn, bởi vậy thiếp thân đã bỏ thời gian rất nhiều năm, đi tìm một bảo vật giống như là, đem đi cầu có thể đả động công tử, khả sau này tìm về được bảo vật rồi, liền nghe tin Vương công tử không biết kết cục ra sao, vì thế thiếp thân lại tìm rất nhiều thời gian, tận tình thẩm tra theo tung tích Vương công tử, không nghĩ Vương công tử thế nhưng lại đến ngay gia hương Hàng Châu của thiếp thân, ở chỗ này gặp nhau, thật sự là vừa mừng vừa sợ.”

Nói vừa xong, nàng liền theo trong tay áo lấy ra một cái ngọc bích tiểu hạp, đưa tới trước mặt Vương Liên Hoa, cười nói: “Thỉnh công tử xem qua.”

(tiểu hạp: cái hộp nhỏ bằng cẩm thạch màu xanh ngọc)

Vương Liên Hoa vừa mở cái hạp kia ra, ánh mắt liền sáng.

Đó là một cây đao.

Đao rất nhỏ, cực bảo.

Chuôi đao bất quá dài một tấc, lưỡi đao trên không đủ một tấc, mỏng không thua gì sợi chỉ. Chỗ lưỡi đao này, quả thực giống như là một vết tích thanh đạm nguyệt quang (ánh trăng nhạt, đạm bạc).

Vương Liên Hoa nhìn thấy đao kia quả thực nói không ra lời.

Hắn vốn điệu thủ, chính là cần một cây đao như vậy. (điệu thủ: ý nói đôi tay tuyệt diệu)

Năm đó có vị đao khách, mất đi ngón cái tay phải, từ đó về sau không thể cầm đao, sau hắn lại đến tìm Vương Liên Hoa.

Vương Liên Hoa lấy ngón tay người khác thay vào, hắn nhận được tay, nguyên lai ngón cái mới giống củ linh hoạt dùng tốt, đao khách tự nhiên thập phần vừa lòng.

Nhưng Vương Liên Hoa chính mình lại thật sự không quá vừa lòng. Hắn ghét dấu vết thi thuật tiếp giáp cái ngón tay kia, nhìn qua cũng không được tự nhiên, không giống như của chính bản thân, thế cho nên hắn thậm chí không muốn đi gặp đao khách buộc đáp ứng giao ra đại giới (chi phí) ban đầu, chính là cái tình nhân kia đi theo hắn nhiều năm.

Đao khách vui mừng, Vương Liên Hoa phi thường buồn bực.

Nhưng nếu có một cây đao như vậy, có lẽ là có thể..... đạt tới cảnh giới hoàn mỹ.

Minh nhân bắt thuyết ám thoại (người quang minh chính đại không nói chuyện ám muội), Vương Liên Hoa lập tức liền vui vẻ cần mẫn hỏi nàng: “Người nghĩ muốn ra cái dạng mặt gì?”

Hắn nhìn thấy bả đao kia ánh mắt đột nhiên sáng gấp bội, vẻ mặt si mê hại Thẩm Lăng nhìn tự nhiên muốn dở khóc dở cười.

69. Chương 69: Phiên Ngoại 2

Vương Liên Hoa miệng lưỡi lưu loát, thao thao bất tuyệt: “Người là muốn mặt trái xoan? Mặt tròn? Hay mặt đầy đặn? Mi là muốn nga mi (lông mi dài và thanh)? Viền sơn mi? Lung yên mi? Mắt là muốn mắt hạnh? Hay mắt phượng? Theo tại hạ thấy, cô nương phong thái xuất trần, mặt thì nên gầy, cằm nên thu lại, trán đầy đặn chính là đại khí tương thích, mi mắt hợp nhất là mỏng dài —— tuy nói mắt hạnh đào so ra có xinh đẹp, nhưng tu mi mắt phượng tựa hồ càng thích hợp với cô nương.....”

Thẩm Lăng cười khỏ, chỉ cảm thấy nói không được.

Lâm Kính Hoa thản nhiên cười nói: “Thiếp thân nhiều năm trước ngẫu nhiên nhận được một bức tranh, tranh này tuy không phải là danh gia bút tích, ngay cả khoản bảo lưu ấn giám còn lại cũng không, chính là nữ tử trong tranh này khiến thiếp thân say mê, nguyện làm giai nhân trong tranh này.” Nàng lấy ra một cái trục cuốn tranh nho nhỏ, nhẹ nhàng mở ra.

Vừa thấy qua, Thẩm Lăng cùng Vương Liên Hoa thiếu chút nữa cùng nhau theo tòa thượng ngã xuống dưới.

May mắn hai người đều mang nhân bì diện cụ (mặt nạ da người), thần sắc tuy rằng đại biến, Lâm Kính Hoa cũng nhìn không ra.

Người trên bức tranh, rõ ràng chính là Vương Liên Hoa.

Không không, phải nói nếu Vương Liên Hoa có một tỷ muội song sinh, thì đây hẳn chính là như vậy.

Bởi vì người trên bức tranh dù rằng lộ ra mặt Vương Liên Hoa, nhưng lại là nữ tử, tóc mây cung trang, hoa trâm la quần, diện mạo hình dáng so với Vương Liên Hoa tất nhiên là phải nhu hòa hơn vài phần, thần thái cũng xinh đẹp quyến rũ.

Cách một lớp mặt nạ, Thẩm Lăng nhìn không thấy thần sắc trên mặt Vương Liên Hoa, chính là trong đôi mắt kia kinh ngạc cũng không che dấu được.

Vương Liên Hoa tướng mạo vốn có vài phần giống như Vân Mộng tiên tử, thân là nam tử cũng bị cho là xinh đẹp thanh nhã tuyệt trần, vốn đã từng bị Chu Thất Thất cường bắt phần thành nữ nhân, mê đảo Thắng

Huyền khi xưa, hiện giờ lại cùng với Thẩm Lăng một chỗ, càng kiêng kỵ người ta nói hấn giống nữ tử. Hiện giờ lại có người mang đến tặng hấn nữ trang đồ (tranh nữ nhân), sao không khiến hấn lửa giận bốc lên cao.

Thẩm Lăng tưởng tượng điểm này, sợ Vương Liên Hoa đập bàn, vội vàng hỏi Lâm Kính Hoa: “Lâm cô nương bức tranh này từ đâu mà có?”

Lâm Kính Hoa nguyên bản chính là bình yên ngồi, chờ Vương Liên Hoa nói, lại nghe được Thẩm Lăng hỏi ra một câu như vậy, cũng cảm thấy ngoài ý muốn, vẫn cười nói: “Bức tranh này chính là của một vị thiếu niên bán cho thiếp thân.”

Vương Liên Hoa đột nhiên mở miệng nói: “Thiếu niên kia bộ dạng trông ra sao?”

Lâm Kính Hoa nói: “Bất quá mười bốn – năm tuổi, trông bộ dạng gầy teo nhỏ, diện mạo thật cũng bình thường, thiếp thân cũng không nhớ rõ, chính là đôi mắt thật sự linh hoạt, thần khí giảo hoạt(giảo quyết).”

Thẩm Vương hai người nhìn nhau, trong lòng quả có ý ngạc nhiên, lại có loại biểu tình kinh ngạc.

Thiếu niên bán bức tranh kia, đoán chính xác là Tiểu Ngũ.

Mà bức họa này, chỉ sợ cũng xuất ra từ tay Khổng Cầm.

Phía sau tấm ngân phiếu kia chính là một đôi mắt, trong tranh này chính là một nữ tử.

Bức tranh chưa chắc là danh nghệ hạng nhất, chính là lại hình như có hồn họa sĩ.

Khổng Cầm khổ tâm tương tư, nếu nói tâm hấn hy vọng Vương Liên Hoa là thân nữ tử, cũng hợp tình lý.

Lại không biết Tiểu Ngũ vì sao lại đem tới nữ tử này mở bức tranh, mà nữ tử này, thế nhưng sao lại đi ôm tâm niệm muốn tìm đến như vậy?

Đến tột cùng là cơ duyên, hay là hiểm cục (tình thế hiểm độc)?

Lâm Kính Hoa thần sắc lạnh nhạt, nhìn cũng không ra chuyện gì. Chỉ nghe nàng nói: “Không biết công tử diệu thủ, khả có thể hướng thiếp thân thi vu thuật?”

Vương Liên Hoa đảo mắt cười nói: “Đương nhiên có thể.”

Lâm Kính Hoa nhân trung (giữa tròng mắt) có sợ hãi lẫn vui mừng, lập tức thu lại.

Vương Liên Hoa nói: “Chính là nếu thi vu thuật, liền trở thành kết cục đã định, cô nương nếu muốn hối hận, cũng là không thể.”

Lâm Kính Hoa nhiên cười nói: “Thiếp thân dung mạo bình thường, vẻ đẹp người trong tranh, đã là hy vọng bình sinh xa vời, có gì lại hối đây?”

Vương Liên Hoa nói: “Tây Thi, Ngọc Hoàn đều là tuyệt đại giai nhân, khả Ngọc Hoàn nếu có thể kết hợp vẻ đẹp trên mặt Tây Thi, cũng chưa chắc là hạng nhất. Đạo lý này, cô nương hấn là hiểu được.”

Lâm Kính Hoa sững sốt, nói: “Vương công tử nói được là được. Khả như thế nào lại biết được có thích hợp hay không?”

Vương Liên Hoa cười nói: “Này cũng dễ dàng, tại hạ khả làm ra khuôn mẫu, thỉnh cô nương bảy ngày sau lại đến.”

...

Nhìn thấy Vương Liên Hoa sinh chuyện lạ một bên tự soi gương, một bên tay càng không ngừng làm cái khuôn mẫu kia, Thẩm Lăng không khỏi thở dài.

Duỗi thẳng tay khéo léo bắt lấy cảm kia, khiến cho hấn quay lại, tinh tế đoan trang.

Làm nam tử, hình dáng diện mạo đẹp như vậy thật sự là có chút quá phận. Chính là hấn khí chất thanh nhã, ngày thường lại luôn luôn có chút ngạo khí thần sắc khinh bạc giọng mỉa mai, liền cứng rắn đem tướng mạo trời sinh xinh đẹp tuyệt trần, hoàn toàn biến thành một dạng tuần tú phong lưu ý.

Nhưng dưới ánh đèn, tóc dài rối tung, ánh mắt mê ly, đôi môi hé mở, một cái đơn bào trắng thuần, thật là mất hồn.

Thẩm Lăng thấy thần thái khuôn mặt hắn lúc này, tự nhiên liền nhớ tới tình hình đêm qua, chỉ cảm thấy gian ngực bụng một cỗ nhiệt lưu dâng lên, ngón tay nắm lấy cảm hắn không khỏi buông ra, chính là nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa đôi gò má như ngọc của hắn, sau đó đưa hắn ôm vào trong lòng ngực, một bàn tay liền tham lam tiến vào đơn y lý (thân áo mỏng) hắn.

Nếu là như mọi khi, Vương Liên Hoa liền hoan hỉ nhắm mắt lại, như hài tử ở trong lòng ngực y nhẹ nhàng đưa đẩy qua lại, thế nhưng hôm nay lại cực kỳ bất đồng. Chỉ thấy hắn đưa tay đẩy ra, nhất thời nhóm dậy.

Thẩm Lăng bất đắc dĩ cười, bắt tay hắn, nói: “Vương công tử đây là vì sao?”

Vương Liên Hoa trừng mắt nói: “Hôm nay từ ta tới đi.”

Thẩm Lăng nghe hắn nói như vậy, liền biết hắn rất chú ý việc hôm nay, nhưng cũng không nói gì, chính là tựa tiểu phi tiểu (cười mà không cười) mi khiêu khích nhìn hắn: “Thật sự?”

Vương Liên Hoa có chút căm tức, thầm nghĩ bản công tử thời điểm ôm nữ nhân, chỉ sợ Thẩm Lăng người khiến nữ nhân một chút đều phải đỏ mặt đi. Tưởng tượng đến điểm này, hận không thể đem lịch sử quang vinh nhất nhất phân trần. Nhưng lập tức suy lại việc vừa nghĩ, chỉ cảm thấy được tính không khỏi quá mức trẻ con, hướng hồ chính mình trước kia lúc hai người hoan ái cũng chưa bao giờ đưa ra cái gì dị nghị, chỉ nói Thẩm Lăng một thân nam nhân cao lớn thô kệch như vậy, ôm ra có cái ý tứ gì?

Thầm nghĩ, liền lại đem những lời kia nuốt trở về, chỉ hận hận nói: “Đương nhiên là thật.”

Thẩm Lăng cũng không nói gì, chính là lười biếng hướng lên giường nằm, nói: “Hảo a.”

Thấy bộ dáng y như vậy, tâm tình Vương Liên Hoa càng thêm không tốt.

Chỉ vì thấy Thẩm Lăng như vậy, hắn liền muốn nhớ tới bộ dáng chính mình ở trong lòng ngực y, rõ ràng là đối lập, khiến cho Vương công tử tự tin da mặt dày đạt đến cảnh giới nhất định, cũng cảm giác có điểm sượng mặt.

Tuy rằng cảm thấy được đem phương thức ôm nữ nhân đi ôm Thẩm Lăng một thân nam nhân cao lớn trắng kiện như vậy thật sự là có điểm ngu ngốc, nhưng lời nói đã xuất, chính là phải luôn làm.

Vương Liên Hoa mắt liếc Thẩm Lăng một cái, hướng áp trên người y, Thẩm Lăng không khỏi thốt một tiếng: “Vương công tử lực thật lớn.”

Vương Liên Hoa hung tợn nói: “Mặc sảo (ý nói đừng có nháo).” Một bên liền cúi đầu hôn trụ miệng y, khiến cho y không thể tái sảo.

Thẩm Lăng tựa hồ thực là hợp tác mà tay vây quanh trụ thắt lưng y, khiến cho hôn này càng thêm sâu xa lâu dài. Y thực sự là ôm thật chặt, khiến cho thân thể hai người chạm nhau, cách một lớp y sam cũng có thể cảm nhận được da thịt nóng lên, bên tai là tiếng thở tinh mịn của nhau, càng thêm thúc giục nhân tình động.

Vương Liên Hoa không khỏi có chút ý loạn thần mê, còn chưa kịp phản xạ, đã bị Thẩm Lăng nghiêng người đem hắn đặt ở phía dưới, tay tham lam tiến thủ vào sam y, vỗ về chơi đùa bộ vị mẫn cảm của hắn, cảm thụ yếu mềm tê dại khiến cho hắn nhin không được hơi nhóm dậy, nhẹ nhàng rên rỉ ra tiếng. Hắn gọi thật sự rất dễ nghe, Thẩm Lăng nghe qua có điểm mê muội, tay đưa đi dò xét thân thể hắn.

Cảm giác đau khi ngón tay tiến vào khiến cho Vương Liên Hoa đột nhiên bừng tỉnh lại, muốn giãy dụa cũng đã là giấy không được, chỉ đành nhìn Thẩm Lăng trừng trừng hai mắt, lại nói không ra được lời nào.

Thẩm Lăng nhìn thấy hắn cư nhiên còn dám cười, biểu tình vô tội ra vẻ hồ đồ.

Vương Liên Hoa quả thực sẽ chờ ầm lên, Thẩm Lăng thế nhưng cũng không để cho hắn có cơ hội phản kháng, mạnh rút ngón tay ra, cảm giác đau đớn ma xát cùng nhiệt độ khiến cho hắn thiếu chút nữa liền phải kinh hãi nhảy dựng lên, Thẩm Lăng dùng sức đẩy, liền đem sự vật càng thêm thô to đâm vào bên trong thân thể hắn, liền khiến hắn một tiếng cứng rắn đã đến cửa hầu đành nuốt trở về, không khỏi dùng sức nắm chặt cánh tay Thẩm Lăng, một chút liền xuất họa(vẽ) ra vài đạo hồng ngân tinh tể.

Thẩm Lăng ăn đau, nhíu mày nói: “Vương công tử, người khả ôn nhu chút.” Nhìn biểu tình phó nghiêm trang gọi hấn, trong lòng cả giận, đang muốn đưa tay đánh lui y, Thẩm Lăng lại ôm cổ tay hấn, buộc hấn không thể động dậy.

Đôi tay Vương Liên Hoa có thể sắc sảo điêu luyện, ngón tay thon dài, cổ tay tinh tế, tượng nhân (người tạc tượng) tối xảo, lương y tối giai (tốt nhất), cầm sư (nhạc công) tối hảo, đồ đồ (đánh cược) tối cường mới có được loại trí tuệ mẫn cảm này, đường cong sâu sắc, lúc này mặc dù ngay cả tư thái giãy dụa nhìn qua cũng rất là động lòng người.

Thẩm Lăng khê hôn ngón tay hấn, đem hai cổ tay hấn nằm gọn trong tay trái chính mình, tay phải gắt gao đỡ thắt lưng hấn, bắt đầu mãnh liệt xâm nhập. Y đối thân thể hấn dĩ nhiên quen thuộc, nắm giữ từng chỗ mẫn cảm, vừa lòng nhìn thấy hấn khê nhếch miệng vô thanh thở, trong con ngươi hình như có nước gợn lưu động, đang muốn nhìn cho rõ ràng, hấn lại cố ý gắt gao nhắm lại, không muốn xem. Thẩm Lăng bất đắc dĩ lắc đầu, thầm nghĩ Vương công tử người lúc này còn tội gì dỗi.

Trong lòng nghĩ như vậy, vì thế lại nhanh hơn vài phần, mỗi lần đều là thôn (nuốt, tiến) tới đỉnh, tái lui tới huyết khẩu, tức thì được thỏa mãn mà sung huyết luân phiên mãnh liệt, khiến cho Vương Liên Hoa cả người đều bị một loại cảm giác tê dại thỏa mãn mềm mại sở cương lên, Vương Liên Hoa muốn thốt lên, lời đến đầu lưỡi, lại không có một tia khí lực, mỗi một lần tiến vào thân thể liền vô thanh mà co rút, mỗi lúc rút ra dường như còn thoải mái nức nở, mồ hôi tinh mịn che kín trên đôi gò má như ngọc, tóc đen ẩm ướt dính vào trán, hai tròng mắt khê nhếch, sống mắt mềm mại đáng yêu cực hạn.

Thẩm Lăng nhìn chỉ cảm thấy hầu khẩu một trận phát nhanh, động tác càng sâu nhanh hơn, ký ngoạn thả tuyệt (đã hưng ác mà còn dứt khoát), người này càng lúc càng mãnh liệt đánh sâu vào, Vương Liên Hoa không khỏi sống chết muốn nhò dậy, thắt lưng lại bị cố định chặt chẽ trong tay y, chỉ phải cắn răng chịu đựng một chút lại một chút trọng kích, khoái hoạt cực độ cùng đau đớn ma sát chấn động hợp tại một chỗ, tránh cũng không có chỗ tránh, tiếng rên rỉ không tự chủ được mà theo kẻ rằng trong lúc đó phát ra: “Chậm..... chậm một chút..... không được..... ở đó...” Thẩm Lăng nghe được thanh âm như vậy, lại làm sao kháng cự, rõ ràng là càng tăng thêm hấp dẫn.

Lại thấy Vương Liên Hoa tinh tế thở dốc, thân mình đã là mất đi nửa phần khí lực, đang muốn tiến vào hấn, Thẩm Lăng lại dừng động tác, nhẹ nhàng ghé vào tai hấn nói: “Người chính là mệt mỏi?”

Vương Liên Hoa đột ngột cảm giác được hạ thân trống, thân mình cũng là một trận thắm mệt đến mỗi nhừ, lại chỉ cảm thấy dục vọng ăn đủ cương lên, nhưng bị xiết trong tay Thẩm Lăng, một chút không thể phát tiết, Thẩm Lăng lại cười meo meo nhìn hấn nói: “Vương công tử người vừa rồi mới nói cái gì, có phải hay không là muốn từ người tới?”

Vương Liên Hoa toàn thân trên dưới, nửa phần khí lực cũng làm sao còn, cấu giận muốn trừng hai mắt liếc y, chính là lúc này ngay cả việc trừng mắt cũng làm không giống, tái trộn to mắt, bắt quá trong mắt cũng giống như là một mảnh ôn nhu hứng thú, Thẩm Lăng chính là nhìn ra được hấn cấu giận, nhưng vẫn tiếp tục mỉm cười nói: “Vương công tử, người sao không nói lời nào, người nếu không tới, đành phải từ ta tiếp tục tới đây.” (anh Lăng hảo =]]z)

Vương Liên Hoa rõ ràng nhắm mắt không nhìn y. Nhìn cũng là thêm tức giận, chi bằng không xem. (em dỗi rồi =]]z)

Thẩm Lăng ghé vào tai hấn thấp giọng cười: “Liên Hoa, Liên Hoa, mở mắt ra đi, ta yêu nhất nhìn ánh mắt của người lúc này.....”

Vương Liên Hoa đương nhiên càng thêm không để ý tới y. Thẩm Lăng cũng không nói nữa, chính là dùng đầu lưỡi khê liếm vành tai hấn, cảm thụ tê tê ngứa khiến hấn nhẹn không được liền muốn rên rỉ, Thẩm Lăng lại nhẹ nhàng đưa thân hấn trở mình qua sau, từ vành tai tinh tế, cổ thon dài, thẳng đến bờ vai ôn nhuận như ngọc, một đường hôn đi xuống, Vương Liên Hoa trong tâm còn có chút khí lực, chỉ cần cái gối đầu, cố gắng không gọi ra, nhưng mỗi Thẩm Lăng lại một chút hướng dịch chuyển xuống dưới, cuối cùng rồi tham nhập hai chân hấn, khiêu khích bí chỗ, đầu lưỡi linh hoạt chạy, mỗi lượt đến chỗ nào liền như châm lửa vào chỗ đó, khiến cho hai chân hấn nguyên bản đóng chặt lại nhẹn không được tách ra, mới vừa rồi bộ vị đã bị mãnh liệt kích thích lại giống như trở về y cũ nẩy lên cảm thụ vui thích, hơi hơi khép mở như yêu thỉnh, thân mình cũng hơi nhò dậy, chờ đón nhận lại một cái trùng kích (đánh sâu vào). Thẩm Lăng chính là ở

huyết của hần nhật khinh (nhẹ) ma xát, khiến cho hần càng thêm khó nhện, cũng là lại không có động tác gì.

Vương Liên Hoa oán hận cắn cái gối đầu, Thấm Lãng lúc này lại tiến vào thân thể hần mà không hề báo trước, động tác cũng nhu hòa, chia đều chia đều, một tác lại một tác, khả bắt người không chỗ trốn. Cực kỳ nóng rực, lại cực kỳ thông dong, giống như phải bức ra toàn bộ khí lực còn sót lại trong thân thể hần, đến làm một trận thiêu đốt tận tình cuối cùng.

Vương Liên Hoa bị loại khoái cảm cùng thống khổ tra tấn này dục điên cuồng, nhưng không cách nào phát tiết, thoát nhìn khuôn mặt nam tử luôn hé ra vẻ tươi cười thập phần chính khí, lúc này lại giống như quỷ mà thường ghé vào tai hần cười nhẹ: “Liên Hoa, Liên Hoa, ngươi chính là muốn ta mau chút?”

Vương Liên Hoa rất muốn kéo dài cốt khí của hần, nhưng trong cổ họng phát ra chính là tiếng rên rỉ trầm thấp lại bán đứng hần, ngay tại thời điểm hần sắp cam chịu, động tác Thấm Lãng lại mạnh nhanh hơn, mới vừa rồi chính là trống rỗng cùng không đủ trong nháy mắt lại bị lấp đầy, khoái cảm nặng nề bao vây trụ lại trong thân thể, chỉ phát ra âm thanh hơi thở gấp gấp, ý thức hoàn toàn bị dục vọng chiếm lấy.

“Mau chút, mau chút nữa..... ở đó...” Thấm Lãng chính là nhẹ buông tay, dục vọng Vương Liên Hoa liền trong nháy mắt đều phun đi ra, cả người cũng bởi vì dục vọng được phóng thích mà nhẹ nhàng chấn động hơi nhòe dậy, thấy thần thái hần như vậy, Thấm Lãng rốt cuộc chịu không được, nhanh đến dồn bộ (mông =]z) của hần, lại dùng lực tiến lên vài cái, chất lỏng nóng bỏng tràn vào trong cơ thể Vương Liên Hoa, thân thể cực độ mẫn cảm tái chịu không nổi trùng kích (đánh sâu vào) như vậy, khiến cho Vương Liên Hoa không chế không được mà lần thứ hai run rẩy nhòe lên, chỉ cảm thấy một trận lại một trận thoải mái ở chỗ sâu trong thân thể run rẩy tuôn ra, không thể ngăn chặn.

Thấm Lãng nhẹ nhàng đem thân hần trở lại, ôm vào trong ngực, vui thích cực độ lúc sau có chút rét run chính là được da thịt ôm ấp bao hạ ấm áp, một loại thỏa mãn gần như hư thoát. Vương Liên Hoa mở mắt ra, ánh mắt rã rời, một nửa cao trào rút đi chính là thể lực cạn kiệt mỗi một mê man mị hoặc.

“Muốn chết.” Nói xong câu đó hần liền nhắm mắt thở ra chính là đã ngủ, thần thái yêu mị phát ra lúc hoan ái vừa rồi chính là như thủy triều dần rút đi, chỉ để lại gương mặt ngây thơ của hài tử hé ra lúc ngủ, xinh đẹp mà tinh thuần (thuần khiết).

Thấm Lãng đang muốn nằm xuống, đột nhiên nghe được một trận động tĩnh cực nhỏ. Trong phút chốc y khoác lại áo nhòe dậy, thổi tắt cây đèn, nhanh chóng mở cửa ra.

Chung quanh một mảnh yên tĩnh, duy còn sót lại chính là tiếng Vương Liên Hoa nhẹ nhàng hít thở.

Ánh trăng lẳng lẳng sái (rơi vãi) vào phòng, ánh lên gương mặt Vương Liên Hoa khi ngủ càng thêm bình thần điềm tĩnh, cũng ánh về phía bàn trang điểm kia hé ra khuôn mẫu mặt Vương Liên Hoa vẫn chưa hoàn thành trông rất sống động, đúng là đẹp quá lại có chút yêu dị (yêu quái mê hoặc lòng người).

Thấm Lãng không khỏi thở dài một tiếng.

Việc lần này chỉ sợ không thể thiện.

70. Chương 70: Phiên Ngoại 3

Sáng hôm sau, Vương đại công tử theo thường lệ nướng trên giường.

Nguyên bản Thấm Lãng vốn dậy sớm chút, không ngờ Vương công tử thực đúng lý hợp tình mà đè nặng cánh tay y ngủ ngon say, vì thế y vốn thực thanh tỉnh mà đành phải mở to mắt nhìn trần nhà ước chừng cả hơn nửa canh giờ, Vương công tử lúc này mới nhẹ nhàng động dậy, tựa hồ thực thỏa mãn khẽ thở dài một tiếng, mở mắt.

“Thẩm Lãng, cánh tay người cứng quá.” Vương công tử cư nhiên còn đưa ra ý kiến bắt bẻ.

Thẩm Lãng nghĩ muốn động động cánh tay, nhưng làm sao còn có tri giác, chỉ phải cười khổ nói: “Vương công tử đêm qua ngủ có ngon giấc không?”

Vương Liên Hoa quyết định thực khoan dung rộng lượng mà quên đi mâu thuẫn nho nhỏ đêm qua, vì thế rõ ràng không trả lời. Sau đó liền trở mình qua, mới vừa định tiếp tục đi vào mộng, lại thoáng nghe Thẩm Lãng nói: “Đêm qua ngoài phòng có người.”

Vương Liên Hoa lười biếng nói: “Người nào?”

Thẩm Lãng nói: “Lúc ta mở cửa đi ra ngoài, người đã không còn.”

Vương Liên Hoa cười nhạt nói: “Thẩm đại hiệp an cư lạc nghiệp lâu quá rồi, hay là tay chân cũng luống cuống đi?” Đây hoàn toàn đúng với chính hần thảng ngủ nhiều không hề cảnh giác, chuyện thật làm như không thấy.

Thẩm Lãng nhìn nhìn hần không hề có biểu tình ăn năn, vì thế cũng khẽ cười mà nói bốn chữ.

“Đêm xuân quan trọng hơn.”

Vương Liên Hoa bật ngồi dậy, biểu tình cực kỳ giống như giẫm lên phải cái đuôi mèo. Đang muốn đưa tay lấy đan y (áo mỏng ngoài) khoác lên, lại bị Thẩm Lãng một tay đè lại: “Vương công tử hôm nay dậy thật sớm.”

Vương Liên Hoa tâm vừa nghĩ loại cảm trạng hôm qua thế nhưng bị người thứ ba chứng kiến lại nghe qua, nhìn sang Thẩm Lãng cười hần, một chút cũng nghĩ không ra câu trả lời châm chọc, đang lúc cảm giác mặt bị sượng, Thẩm Lãng nhẹ nhàng cười kéo bờ vai hần lại nói: “Vào lúc này ngày ngắn, đừng phụ Tây Tử cảnh xuân.”

Thẩm Lãng trong lời nói rõ ràng có chuyện, Vương Liên Hoa đương nhiên hiểu được.

Mặc kệ đêm qua ngoài cửa sổ là ai, hành tung bọn họ chính là đã bị người phát giác, đương nhiên không thể ở lâu.

Vì thế Vương Liên Hoa thuận thế xuống giường, thuận tiện tố giác Thẩm Lãng: “Nói nhất định là người sai.”

Thẩm Lãng ngạc nhiên: “Vì cái gì ta sai?”

Vương Liên Hoa nói: “Lúc chúng ta quyết định việc quy ẩn, nguyên bản sẽ không lộ ra dấu vết gì, trừ việc — đưa khỏa được cho Tần Tứ Nương kia.” Lúc Vương Liên Hoa rơi xuống đáy cốc, nguyên bản hai người tính chuyện đoạn tuyệt tiền sự (chuyện trước kia), Thẩm Lãng lại kiên trì làm một việc, đó là cấp giải được cho Tứ Nương.

Đồng Thiếu Anh kia có chí lớn, nguyên bản muốn mượn trận tranh chấp này trên võ lâm, dương oai Minh Sa bang, nếu không phải vì Tần Tứ Nương, bản thân chiếm lợi ở sa mạc, chỉ sợ cũng chưa chắc đã bại bởi Thẩm Vương hai người, chung quy làm gì đến nỗi hoàn toàn không thu được gì, mà trở thành sở chế của Vương Liên Hoa.

Tuy rằng hai người vẫn chưa hiện thân trước mặt Đồng Thiếu Anh cùng Tứ Nương, nhưng bỏ câu đưa tin mang khỏa được kia, lại đồng nghĩa với việc nói cho người biết bọn họ còn thượng ở nhân gian.

Bọn họ đem chuyện này giấu kín, nhưng thế gian trùng hợp, nếu là có chuyện gì đem hành tung hai người lộ ra, chỉ sợ đó chính là khỏa được này.

Thẩm Lãng vội vàng gật đầu: “Phải phải, người đúng, ta sai.”

Vương Liên Hoa đối hần nhanh như vậy liền chịu thế hạ phong có chút ý bất mãn, nhưng vẫn là quyết định không đối hần cái cọ, chính là đảo mắt cười nói: “Mặc kệ ngoài cửa sổ đêm qua là ai, việc này không cần người nhúng tay vào, liền để ta đảm nhận đi.” Hần lúc tươi cười luôn mang chút thần khí hồn nhiên, ngữ thanh cũng ôn hòa bình hoãn, chính là đôi mắt kia tiết lộ thiên cơ.

Hoa đảo mắt.

Tuyệt đẹp lại diễm lệ chính là sát (hung thần).

Thẩm Lăng chỉ phải cười: “Chỉ cần người đừng làm được quá phận.” Chỉ đưa tay vuốt nhẹ lên tóc của hân.

Vương Liên Hoa hai mắt sáng long lanh cười: “Đương nhiên đương nhiên, có Thẩm Lăng Thẩm đại hiệp ở đây, đại ma đầu Vương Liên Hoa Vương tự nhiên cũng không thể làm bậy, nhưng nếu có chút người gieo gió gặt bão, cũng đừng trách Vương đại ma đầu.” Thẩm Lăng giống như không có nghe qua Vương Liên Hoa nói, chỉ chuyên tâm mà nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa tóc hân, cuối cùng nhin không được ở nhĩ tế (mép tai) hân hôn nhẹ một chút. Vương Liên Hoa cảm thấy ngứa, nhẹ nhàng nở nụ cười một tiếng.

Cười cảnh xuân tươi đẹp ngoài cửa sổ.

Một khoảnh khắc nước trong xanh, một chút yên lặng ôn nhu, cam chịu như vậy mãi mãi.

Bảy ngày sau, Lâm Kính Hoa lần thứ hai tiến đến.

Nàng nhận được chính là một cái được lụa trắng bao bọc, bên trong là một mảnh da hơi mỏng.

Nhưng lúc phiến da kia áp trên mặt Lâm Kính Hoa, đừng nói là Lâm Kính Hoa đối diện với chính mình trong gương đồng, ngay cả Thẩm Lăng cũng bắt đầu ngây ngốc.

Nghĩ Vương Liên Hoa nếu là nữ nhân, ý niệm như vậy trong đầu Thẩm Lăng thật cũng không phải chưa từng có, đơn giản khẽ cười một tiếng liền quên. Nhưng trên đời, đột nhiên lại nhiều hơn một Vương Liên Hoa, mà Vương Liên Hoa này cư nhiên thật đúng là nữ nhân, lỗ lú thú vị, tự nhiên sinh ra trăm loại yêu mị.

Nhin không được quay đầu lại nhìn Vương Liên Hoa, đáng tiếc Vương Liên Hoa này kỳ thực cũng dán một lớp mặt nạ, đúng là tướng mạo một người khác, ngược lại nữ tử trước mắt này, giống như mới là Vương Liên Hoa độc nhất vô nhị trên đời này.

Thẩm Lăng nhìn nhìn chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới không đúng cũng đứng lên.

...

Lâm Kính Hoa đã từng trăm ngàn lần tưởng tượng tình cảnh hôm nay, khi đó nàng còn cho rằng chính mình nhất định sẽ lại nghĩ đến Khổng Cầm, sau đó là trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Không ngờ cái đầu tiên hiện lên trong đầu, cũng chính là thiếu niên mang tặng nàng bức tranh tên gọi Tiểu Ngũ.

Ha hả, cũng đúng, hân mới là mộng nhân của nàng tạo ra.

Thiếu niên kia năm nào quá nhỏ gầy không đúng tuổi, tóc cùng quần áo đều cực lôi thôi, hoàn toàn không giống như Hành Sơn đệ tử lấy giáo dưỡng lương thiện mà trừ danh (nổi tiếng). Hân tuy rằng lùn, bình thường cũng luôn thẹn thùng mà hơi hơi cúi đầu cùng nàng nói chuyện, nhưng nàng lại rõ ràng cảm giác được sâu xa khuất trong ánh mắt hân như hải lưu trộm nhìn nàng chăm chăm, khiến nàng cảm thấy phi thường không được tự nhiên.

“Lâm cô nương, đây là nữ tử trong mộng của sư huynh ta, người nếu có nhan sắc của nàng, sư huynh tất nhiên sẽ thích người.”

Nhiều năm trước nữ tử tối nổi danh trên giang hồ, không phải chỉ Vân Mộng tiên tử. Mà cùng nổi danh, được xưng là “Hong Liên nữ hiệp” chính là Lâm Hồng Liên. Vương Vân Mộng sắc đẹp thiên hạ vô song, nhưng nếu luận nhân tài luyện võ, cũng vẫn kém Lâm Hồng Liên ba phần. Mà Lâm Kính Hoa, cũng chính là nữ nhi của Lâm Hồng Liên.

Năm kia gặp Khổng Cầm, Lâm Kính Hoa mới vừa tròn mười chín, là một cô nương tính nết có chút bất thường. Nàng cùng theo mẫu thân đến Hành Sơn bái vọng Minh Hư đạo nhân, cảm thấy được phương pháp tính giáo (giả bộ thuyết đạo) của Minh Hư thực buồn cười. Mà ngày đó lại có mấy đệ tử Hành Sơn, thấy nàng tướng mạo không đẹp, càng thêm có ý định a dua (nịnh nọt), thậm chí nếu đối nàng hảo, đặt lên giá môn (cửa) hôn sự này, so với phái Hành Sơn không phải càng hãnh diện? Lâm Kính Hoa một mực kể thừa võ công trí tuệ mẫu thân, tâm khí tối cao, đối với người thanh niên chỉ trông mong làm rể của Hồng Liên nữ hiệp, nhìn thế nào cũng rõ là bụi đất.

Khổng Cầm là một nam nhân anh tuấn duy nhất trong đám đệ tử Hành Sơn khiến nàng nhin không được muốn liếc mắt xem một cái, cũng là nam nhân duy nhất ngay cả liếc cũng không liếc nhìn nàng một cái.

Tuy rằng Lâm Kính Hoa tự biết tướng mạo không đẹp, nhưng nam tử thiên hạ đều phải nhìn sắc mặt mẫu thân nàng, liền cũng muốn đem nàng thành tuyệt thế mỹ nữ thờ phụng, chính là trước mắt nam tử này, cư nhiên không hề liếc nhìn nàng một cái.

Nàng rốt cục nhin không được hỏi hắn: “Người vì cái gì cũng không liếc mắt nhìn ta một cái?”

Hắn thực dứt khoát sáng ngời nói nàng: “Bởi vì người không đẹp.”

Cho tới bây giờ đều không có người nào dám chính miệng đối nàng nói như vậy. Nàng một bên hận hắn lãnh khốc, nhưng một bên trong sâu thẳm cảm giác được hắn thật độc đáo, bình sinh lại là lần đầu tiên nghĩ đến tâm một nam tử.

Tình yêu nguyên lai bất quá là một chuyện tối hèn mọn.

Nàng bắt đầu cố tình đi tìm hiểu hắn là phủ nhận yêu cô nương nhà ai, lại vì vị hiệp nữ ấy mà ái mộ. Thẳng đến lúc một hài tử tên gọi Tiểu Ngũ dường như đùa nghịch đem nói ra: “Đại sư huynh chỉ sợ là sẽ không thú thê, hắn chính là tự ô nhục nhân trong mộng cả đời a.” Nguyên lai hắn cũng không yêu thương nữ tử nào khác, chẳng qua tự mình sa vào bên trong ảo tưởng.

Nàng từ chỗ Tiểu Ngũ chiếm được bức họa kia, gặp được giai nhân trong mộng của Khổng Cầm. Nữ tử trong bức tranh quả nhiên xinh đẹp, ngũ quan tự nhiên cực tiêu trí (duyên dáng), độc đáo chính là hồn bức tranh kia toát ra thần thái, vẻ mặt giống như mỉm cười trên tức, như di thể đơn độc phong trí (đi vào thế giới thanh tao đơn độc).

Nghe Tiểu Ngũ nói nàng có được nhan sắc nữ tử này, liền chính là có được tâm cùng lời nói Khổng Cầm, Lâm Kính Hoa lại chỉ có thể cười khổ: “Chỉ tiếc dung nhan giống như tánh mạng, sớm đã có thiên định.”

Tiểu Ngũ cười nói: “Không lẽ, Lâm cô nương chưa từng nghe nói qua một người? Đừng nói là sửa lại dung nhan, dù là sinh tử của người, thịt bạch cốt, cũng không ở hắn nói không được?”

Người kia, đương nhiên chính là Vương Liên Hoa.

Lâm Kính Hoa cùng mẫu thân nhắc tới chuyện này, hy vọng mẫu thân có thể trợ giúp nàng.

Lâm Hồng Liên giận tím mặt: “Thân thể bên ngoài, chịu cha mẹ chi phát, người như thế dám? Huống chi Vương Liên Hoa kia thân là chi tử Vương Vân Mộng, Vương Vân Mộng cùng ta nhiều năm không hòa, chính tà bất lưỡng lập (không thể cả hai cùng tồn tại), người bảo ta lấy lý do buồn cười này đi cầu con trai của nàng, nói không phải là làm mất hết thể diện mẫu thân người?”

Lâm Kính Hoa từ trong phần nộ mẫu thân nàng không ngờ liền phát hiện, mẫu thân nàng thân là giang hồ đệ nhất nữ hiệp, rõ ràng đối ác danh (tiếng xấu) Vân Mộng tiên tử mà cừu hận, nhưng lại vì Vương Vân Mộng vẻ đẹp quá mức tuyệt thế. Nguyên lai phủ lên cái cứu thế, cũng lại là đồ kỳ hồng nhan họa thủy.

Vì thế nguyện vọng trong lòng ngày qua ngày càng thêm mãnh liệt.

Nàng phải đổi thành nữ tử trong tranh này, liêu liêu (ít ỏi) phác họa, một chút ẩn tượng, cũng có thể gọi người mất hồn.

Lâm Kính Hoa còn sa vào trong tưởng nhớ, bên tai đột nhiên liền vang lên tiếng cười nhẹ nhàng của Vương Liên Hoa, gọi hồn nàng trở về.

“Lâm cô nương khả vừa lòng?” Lâm Kính Hoa làm sao còn nói ra được.

Gương mặt trong kính, cùng tưởng tượng nhiều năm qua của nàng, thế nhưng giống như đúc, hoàn mỹ quá lại không giống thật.

71. Chương 71: Phiên Ngoại 4

Người ta nói, nam tài nữ mạo (traoi tài gái sắc).

Mỹ mạo (vẻ mặt xinh đẹp) từ trước đến nay đều làm nữ tử lo lắng. Lâm Kính Hoa được khuôn mặt kia, thêm vào khí vận đáng người, quả là thoát thai hoán cốt (thay đổi da thịt), giống như từ đầu đến chân đều là trời sinh đoan trang, nguyên là sắc không mê người, người lại tự mê.

Lâm Kính Hoa tay xoa nhẹ lớp mặt nạ kia, cười đến mềm mại đáng yêu thấu tận xương: “Vương công tử khả khi nào có thể hướng thiếp thân thi vụ thuật?”

Vương Liên Hoa nhanh nhẹn cười: “Lâm cô nương nếu nguyện ý, hiện tại cũng có thể.”

Lâm Kính Hoa vốn cười tươi như hoa trong nháy mắt trên mặt lại có phần cứng ngắc, lập tức dừng lại, ngữ khí cũng có vài phần nhẹ nhàng từ tốn: “Khả lại cho thiếp thân thêm mấy ngày đi?”

Vương Liên Hoa giống như không để tâm, cười nói: “Như thế cũng tốt, chính là thỉnh Lâm cô nương mấy ngày nên hảo bảo dưỡng, dễ dàng cho tại hạ thi thuật. Mua bán nên làm sớm mới không sinh thêm chuyện, Lâm cô nương người nói có phải thế không?”

Lâm Kính Hoa nói: “Vương công tử nói phải là phải.”

Vương Liên Hoa ảm đạm cười, đối Thẩm Lăng nói: “Thẩm huynh, người tiễn Lâm cô nương đi, ta còn một số việc, thứ lỗi không tiếp được.”

Vương Liên Hoa thẳng hướng nội thất mà đi, Thẩm Lăng liền mỉm cười hơi khom người đối Lâm Kính Hoa nói: “Lâm cô nương, thỉnh.”

Lâm Kính Hoa không tự giác trộm nhìn mặt y, ánh mắt tựa hồ phải xuyên thấu lớp mặt nạ trên mặt kia.

Thẩm Lăng cảm giác được, lại chính là mỉm cười.

Lâm Kính Hoa nhin không được nói: “Thẩm công tử có cảm thấy được ta như vậy, lại vì này một lớp mặt nạ này mà chấp mê đến tận đây, thập phần buồn cười phải không?”

Thẩm Lăng ôn hòa nói: “Lâm cô nương quá lo lắng rồi, người trên đời này tất cả đều lại cùng mê sắc. Lâm cô nương thân đã có hòa nhã, thêm một chút nhan sắc nữa, như thế nào lại bị cho là quá phận.”

Lâm Kính Hoa khẽ gật đầu, trong ánh mắt dường như có ý cảm kích.

Đến tới cửa, vừa muốn cáo biệt, rồi lại đột nhiên nói: “Thẩm công tử trên đời này chính là cũng cùng say mê nhan sắc người này?”

Thẩm Lăng nhìn nàng, gương mặt kia cũng đã bị hồng sa che khuất.

Dưới khăn che mặt kia, chính là gương mặt Vương Liên Hoa.

Rõ ràng là tướng mạo thanh dật (nhàn hạ trong suốt) xinh đẹp tuyệt trần, đuôi lông mày khéo mắt tất cả đều mang vẻ phong lưu quyến rũ; rõ ràng là khéo môi mềm mại đa tình, tất cả lại không thể thiếu giọng mĩ mai vẻ mặt sắc bén. Bộ dáng ôn nhu uyển chuyển khi không thể kiềm chế được ái dục y cũng thích nhìn, cũng thích bộ dáng ngồi tựa như nghiêm chỉnh của hắn. Ba phần tiểu mang ba phần lãnh, ba phần ngạo khí không ngờ bên trong còn hòa lẫn một cổ mị khí, chính là tâm nguyện giống như theo tháng năm lấp đầy khắp núi đồi xanh biếc, mạnh quay đầu, lại thấy một thân cây sớm đã nở đóa hoa đỏ quyến, một điểm hồng giữa vạn bụi rậm, mỹ lệ mâu thuẫn, khiến người kinh hỉ (kinh ngạc vui mừng). Nếu nói không phải cùng sắc, khả thật cũng quy về cùng sắc; nếu nói tất cả đều là cùng sắc, như vậy lại cũng không hẳn tất cả đều là cùng sắc.

Thẩm Lăng nghĩ nghĩ đến thất thần một lúc lâu sau, mới bị ánh mắt dò xét của Lâm Kính Hoa làm bừng tỉnh, cảm giác hơi xấu hổ, đành phải nở nụ cười một tiếng.

“Tại hạ cũng là tục nhân, tự nhiên cũng sẽ bị sắc làm cho mê mẩn.”

Lâm Kính Hoa nghe xong lời này, cũng không nói gì, chính là nhẹ nhàng cười.

Tiến bước Lâm Kính Hoa, Thẩm Lăng quay lại giữa nội sảnh, chỉ thấy Vương Liên Hoa ngồi ở chủ vị thượng cười mĩm mĩm, ánh mắt hân hường nhìn lên y một cái, miệng nhỏ nhắn chăm chú uống trà, chính là không nói một câu.

Thẩm Lăng thở dài một tiếng: “Vương công tử, khoản làm ăn này của ngươi, không thể không làm?”

Vương Liên Hoa vẫn đang cười nói: “Thẩm đại hiệp, được người phó thác, dốc lòng vì việc người. Ta nếu đã đáp ứng lời, nói cho cùng tự nhiên phải làm. Vương Liên Hoa mặc dù bất tài, điểm tín nhiệm kia nhất định phải có.”

Thẩm Lăng cười khổ nói: “Ngươi nếu thật muốn phải có đạo kia, ta đều có biện pháp đoạt về cho ngươi. Việc này liền dừng ở đây, chúng ta sớm rời khỏi đây đi.”

Vương Liên Hoa khước môi hiện lên một tia giọng mỉa mai, nói: “Thẩm đại hiệp hay là tính đổi nghề làm phi tặc? Đây cũng không phải là tác phong hiệp nghĩa của Thẩm đại hiệp đi.”

Thẩm Lăng lập tức nhìn hân chăm chăm, chậm rãi nói: “Tuy không nói mà làm, nhưng cũng là cứu nòng một cái mạng —— e rằng cũng không phải chỉ có một cái, vậy nên Thẩm mỗ thật không thẹn với lòng.”

Vương Liên Hoa cúi đầu cười nói: “Kỹ xảo bất tài của Vương Liên Hoa, luôn không thể gạt được ánh mắt Thẩm đại hiệp. Sáng nay mới vừa đáp ứng việc này để ta đảm nhận, Thẩm đại hiệp không nhúng tay vào, Thẩm đại hiệp chính là đã quên?”

Thẩm Lăng trầm giọng nói: “Thế nhưng tại hạ cũng có nói qua Vương công tử không được làm quá phận.”

Vương Liên Hoa ngữ điệu không được tốt, Thẩm Lăng sắc mặt nghiêm nghị, hai người ngồi thẳng ở đường thượng, đây chính là lời nói giống với buổi sáng, làm sao còn bóng dáng kiêu diễm uyển chuyển kia.

Nguyên lai bên trong sự tĩnh lặng ôn nhu, đã sớm bị sát khí ám phục (u ám bao phủ).

Ngược lại Vương Liên Hoa nhẹ nhàng cười, từ tốn nói: “Lòng người có tham niệm, vốn nếu là trong lòng có thiện ý sẽ không kinh động người khác, cũng không đến nỗi chí tử, toàn bộ đều là tùy vào bản thân nòng, tại hạ bất quá chỉ trợ giúp thôi, Thẩm đại hiệp lẽ nào không biết?”

Thẩm Lăng than nhẹ một tiếng, không còn lời nào, đành phải đứng dậy, đến trước mặt Vương Liên Hoa, đưa tay xoa nhẹ đôi gò má như ngọc của hân.

Cầm khéo léo, không quá nắm chặt, đầu ngón tay đặt vào chỗ khước môi mĩm cười của hân.

Vương Liên Hoa một đôi mắt hoa đào, tà tà liếc hân, sóng mắt nhộn nhạo: Thẩm công tử trên đời này chính là cũng cùng say mê nhan sắc người này?” Mới vừa rồi lời y cùng với Lâm Kính Hoa nói, hân đều nghe thấy được, còn cố ý học theo ngữ khí mềm mại đáng yêu của Lâm Kính Hoa kia cười nhạo y.

Thẩm Lăng nhìn bộ dáng bốn cột này của hân, thế nhưng cũng không có chút hoang mang mà nhẹ nâng cầm hân, cố ý trêu đùa: “Không biết Vương mỹ nhân đối Thẩm mỗ có coi trọng thêm không, khả tại hạ cũng bởi vì ba phần sắc này cùng —— ái ——” Lời khinh bạc (cợt nhả) còn chưa nói xong, Thẩm Lăng liền mau lui bước ôm bàn tay lại. (Đáng đời chưa =]]z dám Vương mỹ nhân này =)))

Lại nhún mày cười khổ: “Ngươi lúc nói chuyện rằng nanh lợi khẩu (khéo nói), thế nhưng lúc cần người lại cũng thế.” Nguyên lai Vương Liên Hoa thừa dịp y tập trung nói chuyện, cắn một ngụm trên bàn tay dùng nâng gò má hân, cắn đã nhanh mà còn hung ác, cắn xong rồi đắc ý cười.

“Ngươi xem ba phần sắc này cùng ai, chờ xem thủ đoạn Vương công tử ta, so với anh tuấn của ngươi lại khách khí gấp trăm lần.”

...

Lại nói Lâm Kính Hoa rời khỏi Thủy Nguyệt các, qua một cái trạch đạo (đường nhỏ hẹp), dọc theo ven hồ chậm rãi đi. Chỉ nghe thoáng có người gọi: “Cô nương đi đâu?”

Lâm Kính Hoa nghe xong thanh âm kia, quay đầu lại xem, nguyên lai là một thuyền nòng gọi to nòng, thấy nòng quay đầu lại, nhân tiện nói: “Cô nương có muốn ngồi thuyền không?”

Lâm Kính Hoa cười nói: “Hảo được, chở ta đến Thanh Tâm môn đi.”

Thanh y thuyền nương chậm rãi chèo tiểu thuyền lại gần bờ, cười nói: “Cô nương xuống đây cẩn thận chút.”

Lâm Kính Hoa cũng không đợi thuyền nương kia nâng đỡ, một cước vững vàng mà dẫm lên trên đầu thuyền kia, tiểu thuyền thế nhưng cũng không có chút chao đảo. Đợi Lâm Kính Hoa ngồi xuống, thuyền nương liền chậm rãi chèo đi ra xa bờ.

Thuyền đi ra tới giữa hồ, Lâm Kính Hoa giống như là thuận tiện đem cái khăn che mặt dời đi.

Tiểu thuyền kia nguyên bản là cực vững vàng, lúc này đột nhiên chấn chấn động.

Thanh y thuyền nương sắc mặt đại biến, thẳng nhìn chăm chăm mặt Lâm Kính Hoa, sắc mặt chính mình cũng từ trắng chuyển hồng, từ hồng chuyển xanh, nguyên bản trên mặt vẫn là hé ra có chút bình thần, thế nhưng lúc này lại tràn đầy vẻ oán độc.

Lâm Kính Hoa thản nhiên mà cười nói: “Rất giống sao? Nương. (cách gọi mẹ trong cổ trang)” Nguyên lai trung niên thuyền nương diện mạo xấu xí này, chính là Giang Nam nhất đại nữ hiệp năm xưa, danh xưng Lâm Hồng Liên.

Lâm Hồng Liên giống như có chút thất vọng mà lắc đầu nói: “Giống nhưng thật ra cũng chỉ có vài phần, chính là so với Vương Vân Mộng, còn kém xa.”

Lâm Kính Hoa nhẹ nhàng nở nụ cười, nói: “Nếu nương sở liệu không tồi, đây thật cũng có thể là gương mặt của Vương Liên Hoa. Vương Liên Hoa vốn là nam tử, sinh ra dù có xinh đẹp cũng không thể đem so sánh vùng Vân Mộng tiên tử đi.”

Nàng nói được lời tứ bình bát ổn này, Lâm Hồng Liên nghe xong lại đột nhiên nổi giận đứng lên: “Nam tử, nam tử thì như thế nào? Dù chỉ có bảy phần của Vương Vân Mộng, cũng đủ khiến cho võ lâm đệ nhất nhân Thẩm Lăng vì hấn thần hồn điên đảo, phao tê khí tử (bỏ vợ bỏ con =]]z). Hai người này thật không biết xấu hổ, rối loạn cương thường (tam cương ngũ thường), cũng không sợ gặp thiên khiển (bị trời trách phạt)...” Trong lời nói còn muốn lên án mạnh mẽ hơn nữa, lại nén nhịn xuống, xoay mặt hướng về phía Lâm Kính Hoa nói: “Kính Hoa, người nhận mặt nạ này, khả Vương Liên Hoa kia có nói gì không?”

Lâm Kính Hoa nhú mi nói: “Vương Liên Hoa này cũng thật kỳ quái, lần trước tìm đến, hấn còn cố ý nói phải làm khuôn mẫu trước, nương nói người này chính là tham bảo vật kia, thế nhưng lại không chịu lấy mặt đến đổi, cố tình kéo dài. Hôm nay lại đi thúc giục nữ nhi, nói phải nhanh chóng làm, khiến cho nữ nhi hoài nghi không biết đến tột cùng đây có phải là mặt của Vương Liên Hoa. Nếu là người bình thường, làm sao tán thành việc vì một kiện bảo vật, mà ngay cả gương mặt chính mình cũng đem đi bán người khác.”

Lâm Hồng Liên hai hàng lông mày khêu lại, đột nhiên cười nói: “Người đem đó tiến đến rình, chẳng lẽ một chút cũng không có nhìn đến?”

Lâm Kính Hoa phút chốc đỏ mặt nói: “Nữ nhi không phải nói với nương, đợi hai người sau khi hoàn sự, nữ nhân cố ý động chút tiếng vang, hảo gọi bọn hấn ra ngoài, xem trộm chút diện mạo thật —— Khi đó tất cả chắc cũng không đến mức còn dụng mặt nạ đi. Nhưng ra ngoài cũng chỉ có Thẩm Lăng, không hề nhìn thấy Vương Liên Hoa. Nữ nhân nhiều năm trước, cũng may mắn gặp qua Thẩm phu nhân Chu Thất Thất, cũng chắc không sánh đôi với gương mặt kém cõi này, quả là đáng ngờ. Chỉ sợ đây đều không phải là diện mạo thật của Vương Liên Hoa. Bất quá là trùng hợp khi có vài phần tương tự Vân Mộng tiên tử.”

Lâm Hồng Liên trầm ngâm nói: “Một khi đã như vậy, vì nương sợ e là phải đi tìm hiểu một phen.”

Lâm Kính Hoa khẽ thở dài một tiếng, nói: “Kỳ thật mặc kệ đây có phải là gương mặt Vương Liên Hoa hay không, nữ nhi đều đã cảm thấy mỹ mãn.”

Lâm Hồng Liên cả giận nói: “Ta cũng thật sự là hết biết người. Khổng Cầm kia chết đã nhiều năm, làm gì lại chấp nhất như vậy?”

Lâm Kính Hoa cười khổ nói: “Thật mọi chuyện cũng không phải vì Khổng Cầm. Nữ nhi chưa từng thấy qua Vân Mộng tiên tử, không biết như thế nào là xinh đẹp. Chính là sau nhận được tranh này, ngày ngày đều xem, hàng đêm đều xem, luôn mong muốn chính mình thành nữ tử trong tranh này, tình nguyện làm

nàng. Năm rộng thảng dài, ngược lại là vì có chút bận tâm với Khổng Cầm, càng đối nữ tử trong tranh này thêm phần trầm mê.”

Nàng tưởng nhớ đến thời thanh xuân niên thiếu, miệng chua xót nói không nên lời, “Nếu đây thực rõ không phải là bộ dáng của Vương Liên Hoa, thỉnh mẫu thân khoan thứ, nữ nhi con tình nguyện phải làm được gương mặt này. Nữ nhi càng không rõ, vì nương vì cái gì nhất định phải buộc nữ nhi hoán đổi thành gương mặt Vương Liên Hoa?”

Lâm Hồng Liên trường tiếu nói: “Năm đó Vương Vân Mộng tự cao xinh đẹp, khiến cho người ngày đó ta quý, Hồ Kiếm Quang Phó Thanh Bình, cũng vũ nhục ta, hận này đến nay khó tiêu. Buồn cười Vương Vân Mộng một đời kiêu ngạo, rốt cục lại bị một nam tử cự tuyệt, người biết đó là ai?”

Lâm Kính Hoa chần chờ nói: “Chẳng lẽ là.....”

Lâm Hồng Liên cười nói: “Không tồi, đó chính là Thẩm Lăng. Thẩm Lăng khi đó lỗi lạc vô cùng, nhưng lại cự tuyệt thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Không ngờ cuối cùng vẫn là rơi vào chi tử của Vương Vân Mộng, này thật đúng là một cái câu nhân chân truyền, trò giỏi hơn thầy liền đánh bại được thầy. Người nếu được gương mặt của Vương Liên Hoa, chính là thiên hạ đệ nhất, vì đánh bại được Vương Vân Mộng, nương liền đi hủy dung mạo hắc, chẳng lẽ đây không phải đối với Vương Vân Mộng là tuyệt hảo châm chọc? Về phần Thẩm Lăng, thành phụ tâm bội tín chi đồ*, liền khiến hắc không mặt mũi nào đối diện với thiên hạ!”

(* ý nói đệ tử phụ lòng bội tín với thầy =.)

Lâm Kính Hoa nhìn thấy gương mặt mẫu thân âm ngoan, đột nhiên mà nhớ đến Tiểu Ngũ có cùng nàng nhắc tới về mặt Vương Liên Hoa, khiến người rõ ràng nghiêm nghị.

Hài tử kia tươi cười cổ quái: “Gặp được Vương Liên Hoa, người liền cách người trong tranh này cũng không xa.”

Lúc ấy nàng cho rằng hắc đang nói gặp được Vương Liên Hoa nàng liền có thể trở thành nữ tử trong tranh này, vẫn không để ý lắm. Hiện giờ nghĩ đến, có lẽ là đang nói Vương Liên Hoa chính là người trong tranh này, Khổng Cầm tuần tú lạnh lùng vậy thế nhưng lại thật sự yêu nam tử này.

Tưởng tượng đến điểm này, trong lòng đột nhiên liền có một loại phần nộ, gần như sát ý.

Mặc kệ Vương Liên Hoa đến tột cùng là bộ dáng ra sao, bọn ta phải làm người trong tranh này, chỉ mỗi nàng mới có thể làm người trong tranh này.

Lâm Hồng Liên nhìn thấy vẻ mặt nữ nhi hơi vặn vẹo, đoán được nàng đang suy nghĩ cái gì, thầm nghĩ e rằng vẻ mặt nữ nhi chính mình cũng là vô nhị, nàng cũng biết bộ dáng chính mình hiện tại ngoan độc so với ngày xưa chỉ có càng xấu.

Chính là gương mặt nữ nhi hiện giờ đẹp như vậy, lại đồng dạng với sắc ở trên mặt hắc, bất quá lại là một loại mỹ nhân phong tình khác đi.

Bốn phía thực tĩnh lặng, chỉ có thanh âm chèo thuyền cùng với nước. Vừa đưa mắt nhìn, dần dần lộ ra từ vách thủy (nước xanh), ở rất xa mặt bờ là một mảnh liễu lục hoa hồng, thuyền giống như hành giữa bức tranh.

Như hoa mỹ quyền, lại như nước năm xưa.

72. Chương 72: Phiên Ngoại 5

Lâm Kính Hoa nhà tại Thanh Tam môn.

Ngõ bên trong sân đường, dọc theo tầng đá đi vào, cuối cùng đó là Lâm trạch. Tường trắng đại ngói được bao bọc bởi một cái vườn nhỏ, trong vườn chính là một tòa tiểu lâu thanh tú. Lâm Hồng Liên mỗi lần đến thăm nữ nhi, đối nàng tình nguyện ở lại trong này nhiều năm tổng cảm thấy có chút kinh ngạc, thậm chí còn có chút bất mãn.

“Cái chốn lãnh đạm tĩnh lặng này, không phải là chỗ một nữ nhi tuổi còn trẻ nên ở.” Quả thực trông giống như cái chốn quả phụ ở, Lâm Hồng Liên nghĩ vậy, nhưng vẫn không nói ra.

Lâm Kính Hoa thản nhiên nói: “Nương sao không đến nơi này ở cùng nữ nhi, cũng có chút náo nhiệt.”

Lâm Kính Hoa đối mẫu thân không thích yên tĩnh, có điểm âm thầm phê bình, thật cũng không nói thẳng. Nàng biết rõ mẫu thân cảm thấy sống như vậy rất lạnh lẽo, chính là một thân nữ tử tuổi này lại không chốn định cư, chẳng phải là một loại hoang vắng khác.

Lâm Hồng Liên vừa thấy vườn này, nhin không được liền nhíu mày nói: “Người đó đem vườn này sửa sang một chút, thêm ít hoa cỏ, cũng tốt hơn đi.” Tây Tử ven hồ xuân về hoa nở, mà trong vườn này cũng chỉ có vài cọng liễu rủ như vậy, nhìn qua càng giống thiếu sinh khí, tất cả đều lộ ra điểm thăm đạm, mọi người nhìn thấy liền có chút tâm hoảng.

Lâm Kính Hoa cười không nói, nghĩ thầm nói cho cùng cũng là tịch mịch, tội gì tái gắng gượng.

Chính là một vườn hoa khoe màu đua sắc, cũng như thế nào dấu được tâm tình lạnh lùng cô đơn. Y trang (quần áo) hoa mỹ tinh xảo, hé ra gương mặt như vậy, cũng lại mất màu sắc. Nghĩ đến nàng có chút buồn phiền, sau liền ngồi xuống trước bàn trang điểm mà lưỡi biếng muốn tháo gỡ trang phục xuất môn.

Cúi đầu, lại đột nhiên cứng cả người.

Khuôn mặt giữa đồng thau kính (kính bằng đồng) kia, cảnh tượng xuân tươi đẹp, hoàng hôn nhẹ chiếu sáng lầu các u ám. Lâm Kính Hoa ngẩn ngơ ngồi, đột nhiên thấy được tiểu lâu yên tĩnh, đình viện vắng vẻ, đều dâng lên xuân ý.

Nàng nghĩ muốn gỡ mặt nạ kia xuống, tay dừng ở đỉnh đầu, chung quy quả là không đành lòng.

Lâm Hồng Liên mắt trông thấy, âm thầm thở dài: “Thật sự là xinh đẹp. Đáng tiếc.....” Đáng tiếc không phải của người.

Lâm Kính Hoa bàn tay nắm chặt thành quyền, vì dụng sức quá mức, ngón tay ở lòng bàn tay lưu lại bạch ngân, nàng cũng hoàn toàn không nhận ra.

Sau một lúc lâu, mới cười khổ nói: “Chỉ e, chúng ta hai người đều không phải là đối thủ của Thẩm Lăng cùng Vương Liên Hoa.”

Lâm Hồng Liên nguyên bản xem nữ nhi có chút do dự, lúc này nói ra loại chuyện này, tất là quyết tâm đã định, trong lòng thập phần vừa ý, liền cười nói: “Đương nhiên còn có trợ giúp. Nếu ta sở liệu không tồi, sau hai ngày cũng nên tới rồi.”

Lam Lam chính là giữa trưa ngày hôm sau đã đến Lâm trạch.

Tên Lam Lam nghe qua hần của một nữ hài tử, nhưng hần chính là thân nam nhân.

Hần thật sự là một người nam nhân rất đẹp, bất quá một người nam nhân quá đẹp không khỏi còn có điểm tà khí. Y sam thúy lam sắc (trang phục màu xanh lam) vận ở trên người hần, giữa tươi đẹp duyên dáng còn mang theo điểm mê hoặc lòng người, chính là đối hần lại càng thích hợp.

Lâm Hồng Liên nói: “Lam công tử, nhiều năm không gặp.”

Lam Lam nhẹ cười nói: “Phong thái Lâm nữ hiệp năm đó, Lam mỗ ghi nhớ trong lòng. Lại không biết Lâm nữ hiệp triệu Lam mỗ đến, có gì phân phó?”

Lâm Hồng Liên cười nói: “Lam công tử khách khí. Thỉnh công tử đến, chính là muốn mượn công tử ‘Vô tướng cổ’ dùng một lát.”

(Vô tướng cổ: Một loại cổ trùng độc mà ở đây có thể là một loại cổ độc không nhìn thấy bằng mắt, gọi là vô tướng tức là không có hình dạng)

Lam Lam giống như có chút ngoài ý muốn, nói: “Lâm nữ hiệp gọi Lam mỗ vượt thiên sơn vạn thủy đến, đúng là vì ‘Vô tướng cổ’?” Hắn nói xong lời này không khỏi trông thấy Lâm Hồng Liên mỉm cười đứng lên, trong nụ cười giống như ý có trào phúng.

Lâm Hồng Liên cũng không để tâm, chỉ nói: “Đúng vậy.”

Bọn họ hai người giống như bàn việc nhà bình thường, Lâm Kính Hoa ở một bên nghe qua vừa nghi hoặc vừa hoảng sợ.

Nguyên lai nhiều năm trước kia, Giang Nam nữ hiệp Lâm Hồng Liên vì điều tra vụ án đương gia Tiết Hồ của Uy Vũ tiêu cục bị cổ sát, xâm nhập Miêu Cương dò hỏi, cuối cùng tra ra được hung phạm chính là Nhị đương gia Dương Anh Siêu, Lâm Hồng Liên bắt được hung phạm, cũng giết chết cả cổ sư cùng cấu kết với Dương Anh Siêu, chuyện này ở trong chốn giang hồ lưu truyền được mọi người ca tụng, đều tán thưởng trí tuệ đại dũng của Giang Nam nữ hiệp. Mà Lâm Kính Hoa sở dĩ kinh hoàng nghi hoặc, chính là bởi vì nàng nhớ rõ năm đó lâm Hồng Liên mặt tươi như hoa trở về hướng nàng kể ra việc này, cũng từng nhắc tới “Vô tướng cổ”.

Theo Lâm Hồng Liên nói, lúc nàng nhìn thấy, cổ sư kia ngồi trên một cỗ xe bốn người kéo. Bốn người cao thấp mập ốm đều đều nhau, mà ngay cả gương mặt cũng giống nhau như đúc. Bình thường nếu là trẻ song sinh, diện mạo cũng sẽ có chút bất đồng, nhưng bốn người này lại giống nhau tuyệt đối, bởi vì căn bản là bọn họ không có khuôn mặt. Không có chân mày cùng lông mi, nên cái mũi dài chính là hai cái động song phương đen đen, miệng là một cái lỗ. Đây chính là bộ dáng kẻ trộm “Vô tướng cổ”.

Trong truyền thuyết cổ sư chính là đã bị mẫu thân một đao giết chết, thế nhưng vẫn còn sống ở trên đời, mẫu thân lại còn hướng hắn mượn cái thập ác bát xá “Vô tướng cổ” này? (Thập ác bát xá: mười điều ác không thể tha thứ)

Chỉ nghe Lam Lam cười nói: “Lam mỗ năm đó từng phát hạ độc thệ, nguyện vì Lâm nữ hiệp làm ba chuyện. Lâm nữ hiệp nay có điều cầu, Lam mỗ đều phải đáp ứng. Chính là chế cổ cần cổ dẫn, cổ được cùng cổ môi, cổ được tất nhiên là Lam mỗ tự trang bị, còn cổ dẫn cùng cổ môi này, cần Lâm nữ hiệp giao cho tại hạ.”

Lâm Hồng Liên mỉa mai lại nói: “Như thế nào là cổ dẫn, cổ môi?”

Lam Lam nói: “Cổ dẫn đó là một bộ phận trên người bị hạ cổ, chính là cổ này đảm nhận phần dạo đầu. Đương nhiên tốt nhất là huyết nhục, tiếp theo đó là tóc cùng móng tay, tiếp nữa đó là vật dụng tùy thân thường dùng của người bị hạ cổ. Lấy cổ dẫn hỗn hợp cùng cổ được chế thành cổ sau, cổ môi cần mượn người khác đi. Cổ môi này tốt nhất chính là trực tiếp tiến vào huyết nhục người nọ, tiếp theo đó là xâm nhập trong bụng, nếu là hai người nam không thể được, chính là tiếp xúc da thịt thật miễn cưỡng chắc cũng được. Lam mỗ nói như vậy, Lâm nữ hiệp khả hiểu được?”

(Cổ dẫn: dẫn đầu, mở đầu, Cổ môi: môi ~> người làm mai – vật trung gian)

Lâm Hồng Liên cười nói: “Lam công tử nói rõ ràng như thế, ta đương nhiên là hiểu được. Cổ môi này hiện giờ nhưng thật ra cũng có tuyệt hảo, chính là cổ dẫn này muốn lấy được có phần khó khăn, chỉ sợ phải nhờ Lam công tử tương trợ.”

Lam Lam mỉa mai lại cười nói: “Lâm nữ hiệp đã nói là việc khó, chỉ sợ tại hạ có lực cũng không làm gì được. Bất quá tại hạ đã đáp ứng vì Lâm nữ hiệp làm ba việc, xem như việc chế cổ, đem cổ chuyển thành cổ môi là một điều kiện, lại lấy được thêm cổ dẫn, là đủ ba điều kiện, như thế cũng rất tốt, tái vô vương bạn.”

Hắn tự quyết định, Lâm Hồng Liên nghe được có chút tức giận, nguyên lai hạ cổ vốn là một việc, lại bị hắn cường ngạnh chia thành ba điều kiện, nhưng lúc này có việc cầu người, chỉ phải nhẫn nại cả giận nói: “Thật là rất tốt.”

Lam Lam kia thấy quỷ kế đạt được, liền thắm cười, trên mặt cũng không gọn chút sợ hãi, còn thần nhiên nói: “Lại không biết Lâm nữ hiệp muốn đổi người nào hạ cổ?”

Lâm Hồng Liên cười nói: “Người này tên gọi Vương Liên Hoa.”

Lam Lam cực sững sốt, nói: “Người này thế nhưng sao lại cùng tên với chủ nhân Vân Mộng sơn trang năm đó. May là chủ nhân Vân Mộng sơn trang Vương Liên Hoa nhiều năm trước đã sớm qua đời, nếu không

Lam Lam chỉ sợ liền phải quăng mũ cối giáp, chật vật mà chạy.” (chưa lâm trận đã sợ chạy =]]z)

Lâm Hồng Liên thấy bộ dáng này của hần, không khỏi cười nói: “Theo như lời ta nói chính là Vương Liên Hoa, cũng chính là chủ nhân Vân Mộng sơn trang năm đó.”

Lam Lam sắc mặt cực mất tự nhiên, cố ý ho khan vài tiếng nói: “Tại hạ vốn là cổ sư, chỉ biết chế cổ, nếu tại hạ phải cùng với người chém giết, chỉ sợ là không thể, tại hạ trước vẫn là chế tác cổ được đã, phiền Lâm nữ hiệp tự lấy cổ đưa tới, khả liền được việc.”

Lâm Hồng Liên đậm cười nói: “Lam công tử mới vừa rồi không phải đã đáp ứng với ta sao?”

Lam Lam cả kinh nói: “Chính là.....”

Lâm Hồng Liên vỗ một bên vai hần, đứng dậy: “Một lời đã định, như thế —— rất tốt.”

73. Chương 73: Phiên Ngoại 6

Tuy nói huyết nhục chính là thứ quan trọng nhất của cổ dân, chính là Lam Lam cũng có thể khôn khéo hiểu được.

Hiểu được sợ hãi mới có thể sống lâu dài.

Đến mười chín tuổi Lam Lam mới hiểu được đạo lý này, nhưng là so với những kẻ đã chết đi trước khi ngộ ra đạo lý kia, kỳ thật cũng không tính là muộn.

Cổ chính là một loại vật cực kỳ diệu, nếu sử dụng thích hợp, có thể giết chết được thiên hạ đệ nhất cao thủ cũng là chuyện đương nhiên. Lam Lam thời điểm khinh niên ở Miêu Cương chính là đệ nhất cổ sư, tuổi trẻ tài cao, khó tránh khỏi có vài phần ngạo khí không sợ trời không sợ đất. Vụ án Tiết Hồ cũng không phải là tác phẩm đặc ý lắm, cuối cùng bởi vì để lộ hành tung, việc này nói thần không biết quỷ không hay, còn chưa biết được. (Khinh niên: tuổi non trẻ)

Chính là Lâm Hồng Liên kẻ thanh kiếm vào cổ, dạy hần kính sợ, nhưng ngay cả chính nàng ta cũng không thể hiểu được đạo lý này. Lam Lam đương nhiên không tính toán, bởi vì hần chính là một kẻ cuồng ngạo nên phải trả giá bằng tánh mạng.

Bởi vậy hần quyết định lui mà cầu.

Lâm Hồng Liên đối kế hoạch của hần cười nhạt, nhưng cũng là không đề ra được biện pháp nào tốt hơn, chỉ phải đồng ý. Dù sao muốn cho Vương Liên Hoa đổ máu, vốn không phải là chuyện quá dễ dàng, huống chi còn có Thẩm Lăng.

Nếu Vương Liên Hoa đã biết nội dung kế hoạch hai người bọn họ, chỉ sợ cũng lại là thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ).

...

Muốn dùng mê dược chuốc mê Vương Liên Hoa, chắc chắn là múa rìu qua mắt thợ. Nhưng nếu mê đảo đám nha hoàn tôi tớ ở Thủy Nguyệt các, cũng rất dễ dàng.

Quản gia lão Chu đã muốn hơn năm mươi tuổi, ở tuổi này người thường có thói quen sáng sớm ngủ dậy muộn chút, lão Chu gần đây có chút hư thân, đêm có cảm giác khó đi vào giấc ngủ, ngủ lại thường hay đi tiểu tiện, tối nay lại một cái gối đầu không bao lâu liền ngủ, còn làm được một giấc mộng, chính là mơ thấy thời điểm hần còn trẻ, những ngày khốc liệt ở trên đồng ruộng lúa. Hiện giờ ngày tuy là được an ổn hơn, sai sử một đám thuộc hạ tôi tớ, cũng giống như bán lão gia, lại vẫn là cảm thấy được thời điểm tuổi trẻ hảo hơn, phú quý như thế nào, cũng không bằng được.

Chính là ngày hôm nay đầu đổ mồ hôi quả như là bị nướng, giống như ở lò sưởi bốc hơi, thật sự khó có thể chịu được. Xa xa lại nghe được có tiếng người gọi hẩn, nghe không được rõ ràng lắm, liền cũng lười đáp lời. Người nọ lại gọi không ngừng, lão Chu hiện có chút phiền não, tái nghe cẩn thận, đột nhiên cả kinh, lập tức liền tỉnh dậy.

Vừa mở mắt chỉ cảm thấy sáng chói, nguyên lai là ngoài cửa sổ ánh lửa tận trời. Thanh âm xa xôi trong mộng kia hiện tại cũng ở gần chỗ này rõ ràng mà gọi: “Cháy !”

Lão Chu lập tức theo từ trên giường nhảy bật dậy, ngoại sam cũng không kịp khoác vào liền xông ra ngoài.

Ánh lửa ở hậu viện hừng hực, chính là hai vị chủ tử hẩn đã phải đứng ở đó chỉ huy cứu hỏa, sắc mặt bị ánh lửa dạ lên xem thật không tốt. Thấy hẩn vừa ra tới liền gọi lại: “Lão Chu, phòng của ngươi cách hậu viện này gần nhất, sao giờ mới phát giác?”

Lão Chu thiếu chút nữa muốn tát vào cái mặt già nua của chính mình một cái, đành phải lúng ta lúng túng nói: “Tiểu nhân, tiểu nhân đêm nay không biết sao. Giống như bị mê hồn, vừa lên giường liền ngủ say như chết, mới vừa rồi bên ngoài huyên náo như vậy, cũng là nửa ngày mới tỉnh lại, tiểu nhân ngày thường cũng không phải như thế, công tử thứ tội.....”

Thẩm Lăng nói: “Ý của ngươi là bình thường ngươi cũng không giống như hôm nay ngủ chí tử như vậy?”

Lão Chu vội vàng gật đầu: “Công tử, tiểu nhân tuổi già không tốt, nửa đêm đều phải tỉnh lại vài lần, hôm nay cũng không biết tại sao.....”

Thẩm Lăng cắt ngang chuyện hẩn nói: “Lão Chu, không cần phải nói, ngươi cũng giúp dập lửa đi.”

Lão Chu thấy chủ tử sắc mặt dịu xuống chút, làm sao còn dám ngáy ngốc nhiều, một đường mà vội vàng chạy đi lấy thùng nước.

Thẩm Lăng nhìn thấy trước mắt thế lửa hừng hực, trên mặt tươi cười hình như có chút vô cảm, giống như còn có chút sâu não nói không rõ được.

Thủy Nguyệt, thật sự không phải là cái tên may mắn tốt đẹp. Thẩm Lăng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng cũng không nói gì cho Vương Liên Hoa nghe.

Bởi vì Vương công tử sớm đã không ở đây, Thẩm Lăng cho dù không hướng theo sau xem, chuyện này thật cũng đã hoàn toàn rõ ràng. (cái trên sao giống anh Lăng một mình tự kỷ quá =]]z)

...

Chuyện thanh ti (lọn tóc đen), gọi nhớ đến người tình, chắc chắn là vật trân quý. Lam Lam thời điểm còn trẻ hết sức khinh cuồng (lông bông), từng mê luyện cô nương đẹp nhất trong tộc, thậm chí trăm phương nghìn kế tìm đến người trong lòng lấy một lọn tóc, cầu giải tương tư.

Hẩn cũng chưa từng nghĩ đến, sau mười năm chính là hôm nay, hẩn phải làm đồng dạng sự, chẳng qua hành trình từ thiếu niên chi tâm đổi thành gà gáy cầu đạo, mà đối tượng cũng theo từ cô nương hẩn tương tư đổi thành ác ma nam tử trong truyền thuyết, thật sự là châm chọc. (thiếu niên chi tâm: tâm tình tuổi thiếu niên ; gà gáy cầu đạo: trộm chó gà)

Chạm tay vào cái gối vẫn còn ấm, kẻ khác không khỏi muốn gặp người mới vừa rồi phong lưu khiêu nguyệt (quyển luyến rồi rồi). Ven cạnh gối, khó tránh khỏi có tóc đen rất xuống, Lam Lam mang ra một chiếc khăn lụa trắng thuần, nhặt từng sợi lên, bỏ vào giữa khăn gói lại, cẩn thận để vào trong lòng ngực, nghĩ liền muốn mau chóng ra khỏi cửa.

Thế nhưng hẩn đột nhiên phát hiện tay chân chính mình không thể động đậy.

Lam Lam mồ hôi tuôn như mưa.

Bởi lúc hẩn vừa đứng thẳng dậy, sau gáy liền đụng phải một vật tương tự.

Kia bắt quá là một cái ngón tay.

Chính là người này thời điểm nào mở cửa tiến vào, lại lặng lẽ đứng ở phía sau lưng, hẩn hoàn toàn không biết.

Sợ hãi này cùng với năm đó Lâm Hồng Liên sử dụng kiếm kề vào cổ hắc quả là bất đồng, hắc lúc này quá khiếp sợ mà quên đi cái gì gọi là sợ hãi. (không sợ vì quá sợ =]]z)

Thậm chí đầu óc hắc lúc này đã không tính ra biện pháp đào thoát, bởi vì năng lực chênh lệch thật sự cách nhau quá xa.

Người nọ ở phía sau lại nhẹ nhàng thu hồi tay, biểu tình hắc giống như là cảm thấy vừa lòng mà than nhẹ một tiếng, sau đó nói một chữ.

“Trốn.”

...

Lâm Hồng Liên phóng hỏa xong, nhìn thấy Thẩm Lăng cùng Vương Liên Hoa ra ngoài, liền bắt đầu đến góc tối phía đông Thủy Nguyệt các chờ Lam Lam.

Ở nơi này có thể trông thấy đông tĩnh ở tẩm phòng (phòng ngủ).

Nàng nhìn Lam Lam lên lút lên vào tẩm phòng, trong tâm nhất thời đông cứng lại, đột nhiên liền nghe ở chỗ gần đó có tiếng động khác thường, giống như là cả người phía sau phát ra khí ối bức. Lâm Hồng Liên vội vàng nhìn lại, mặt sau bất quá chỉ là một đám bụi cỏ thấp bé, kia cũng không phải vật gì, có lẽ là giữa bụi cỏ có con côn trùng bay phát ra tiếng. Đoán ra điểm này nàng cũng liền không nghĩ đến nữa, lại nặng nề quay đầu nhìn về phía cánh cửa tẩm phòng kia, thời điểm còn chưa đến nửa chung trà, liền có một bóng người màu lam từ trong phòng kia đi ra.

Lam Lam tới trước mặt nàng, nhất thời thần sắc khẩn trương nói: “Đắc thủ, đi mau thôi.” (Đắc thủ: thuận lợi ; thành công)

Lâm Hồng Liên thiếu chút nữa liền cười ra mặt, vốn đã đắc thủ, lại còn sợ hãi như vậy, chẳng lẽ còn sợ khinh công mất hết, không trở qua được tường cao Thủy Nguyệt các sao? Nàng trong lòng cười nhạo Lam Lam nhất gan sợ lõi thôi, nhưng cũng không hiện ra mặt, chỉ nói: “Đắc thủ liền đi mau.”

Giang Nam nữ hiệp Lâm Hồng Liên cùng Miêu Cương Lam công tử sơ chiến giành được thắng lợi, chiến lợi phẩm chính là..... Vài sợi tóc đen của Thẩm đại hiệp cùng Vương công tử. (Sơ chiến: trận chiến mở đầu)

Lâm Kính Hoa nhìn đến vật ở trên khăn lụa trắng như tuyết kia, muốn cười lại có điểm cười không nổi.

Lâm Hồng Liên thực dồn dập hỏi: “Kính Hoa, người gặp qua hai người bọn họ, hai loại tóc này, loại nào chính là của Vương Liên Hoa?”

Lâm Kính Hoa chỉ chỉ trong đó một loại tóc đen nhu nhuận tinh vi, cũng dài hơn một chút nói: “Nên làm loại này.”

Lâm Hồng Liên sắc mặt lộ vẻ vui mừng nói: “Một khi đã như vậy, Lam công tử thỉnh người mau chóng chế cổ được đi.”

Lam Lam lại nhú mày nói: “Muốn làm cổ được, còn thiếu một vài vật liệu, thỉnh Lâm nữ hiệp trợ giúp lấy cho.”

Lâm Hồng Liên không hề giận nói: “Lam công tử chính là nói qua cổ được do Lam công tử tự trang bị.”

Lam Lam giận dữ nói: “Vật chế cổ được thật là do tại hạ tự trang bị, chính là sợi tóc này mặc dù cũng có thể làm cổ dẫn, nhưng cuối cùng cũng không bằng được huyết nhục, bởi vậy liền phải thêm vào vài loại vật kịch độc, để tăng cường công dụng. Đây cũng không phải là vật gì khó khăn, chính là phải bỏ chút thời gian, tại hạ cần phải có nhiều ngày chuyên tâm chế tác cổ được kia, phân lượng hỏa hậu đều không được sai chút nào, sợ là không rảnh đi tìm vài vật liệu kia.” (Phân lượng: điều chỉnh ; Hỏa hậu: độ lửa; độ cháy; sức lửa; sức nóng)

Lâm Hồng Liên sắc mặt dịu đi nói: “Nếu đã như vậy, đương nhiên là phải nghĩ ra biện pháp giúp Lam công tử lấy được. Lại không biết vài loại vật liệu đó là gì?”

Lời nói tiếp theo của Lam Lam thiếu chút nữa hại Lâm Hồng Liên ngất xỉu đi.

“Bốn mươi chín con rết độc, cùng bốn mươi chín con nhện độc, đem để vào cùng một chiếc hũ, khiến cho chúng tự cắn nhau đến chỉ tủy, lại đem dịch độc thu được từ trong hũ sinh ra; đem chiếc hũ kia chôn xuống đất, sau ba ngày lấy ra, tái thu thập trong đó nọc độc, đó là tử độc. Tử độc sinh ra tử độc chính là được dẫn tuyệt hảo, Vương Liên Hoa kia dù có khả năng thông thiên, chỉ sợ là cũng không giải được cổ này.”

Lâm Hồng Liên cố nén hết cảm giác nôn mửa nói: “Chạy đi đâu trốn nhiều độc trùng như vậy đây?”

Lam Lam thở dài một hơi, nói: “Nếu là ở Miêu Cương, đương nhiên là dễ dàng, tại hạ thật cũng không làm phiền Lâm nữ hiệp. Nhưng ở chỗ này, tại hạ thực tại cũng không rảnh đi trốn nhiều độc trùng như vậy, chỉ đành phải làm phiền Lâm nữ hiệp.”

74. Chương 74: Phiền Ngoại 7

Vương Liên Hoa luôn luôn không phải loại người khiêm tốn, vốn cũng thật chưa từng tự suy xét lại.

Cho nên việc thành công hẳn cũng không đạt được nhiều, tỷ như nhiều năm trước không có được tâm của Chu Thất Thất, một trận ở Khoái Hoạt vương cũng bại bởi Thảm Lãng, cùng với trận ở Vân Mộng sơn trang đại bại, thậm chí ngày nay trong lúc cùng với Thảm Lãng mối quan hệ càng khó nghịch chuyển, hẳn đều từng chút mang khắc sâu vào một phen suy xét lại, hơn nữa phi thường dễ chịu mà kết luận chính mình suy nghĩ không được chu toàn, nếu lúc ấy như thế như thế, như vậy như vậy, kết cục này cũng không phải không thể nghịch chuyển.

(Ôn lương kính cẩn: dễ chịu khiêm nhường)

Thảm Lãng nghe qua hẳn ngôn luận với mình, cũng thật không cho là đúng: “Liên Hoa, tục ngữ nói người định không bằng trời định, bất quá có một số việc đều do thiên mệnh, cần gì để ý như vậy.”

Nghe Thảm Lãng bàng quan nói qua lời này, Vương Liên Hoa có chút tức giận nho nhỏ.

Ở đây việc gì cũng đều là hẳn thắng, đương nhiên có thể đem lời chằm chọc này không mặn không nhạt nói ra, hơn nữa theo phương diện nào đó mà nói, cũng là hẳn một lời quyết tâm mưu tính âm hiểm mà nguyện đem nghịch chuyển mối quan hệ này, đương nhiên hẳn sẽ không nghe, không chỉ có không nghe, mà còn muốn nghịch phản một chút, tuy rằng trước mắt chưa thành công được, nhưng hẳn Vương Liên Hoa khi nào thì là loại người cam chịu số phận!

Cho nên, lúc giữa còn có cố gắng.

Thế nhưng giờ phút này Vương Liên Hoa đối với việc trước kia tự kính cẩn suy xét lại như thế, chính mình vô cùng thống hận cùng bất mãn. Bởi vì hẳn phát hiện, thật sự không phải ngẫu nhiên hẳn không đủ thông minh, cũng không phải hẳn đột nhiên suy xét lại là do toàn bộ có chút không chu toàn, mà là bởi vì — chính mình vận khí thật sự quá kém!

Hơn nữa cùng lúc đó càng phát hiện ra chính mình lại sai lầm một việc, mà Thảm Lãng đã nói đúng, tâm tình phát ra càng buồn bực.

Nguyên lai hẳn vui vẻ mãn nguyện ngồi ở ghế trong gia viện Lâm Kính Hoa, hảo thỏa mãn uống trà Long Tỉnh tốt nhất Tây hồ, thản nhiên tự đắc thưởng thức hai mẫu tử ở trong sân thảo rết cùng nhện, lúc ở cùng Thảm Lãng, thật sự cũng khó có được thời khắc vui vẻ thoải mái này. (tự đắc: vinh vào)

Nhưng lúc này Lâm gia lại có khách không mời mà đến.

Vương Liên Hoa còn chưa hảo tính toán ứng phó với loại biến cố bất ngờ xảy ra này như thế nào, người nọ liền đại cát bước tiến vào, sau đó việc đầu tiên hẳn làm liền khiến ai cũng đều không thể ngờ.

Người nọ ở trên mặt hẳn hôn một cái, sau một phen đem hẳn ôm lên!

Người này phi thường cao lớn, thậm chí so với Thảm Lãng còn muốn cao hơn rất nhiều, tư thế ôm Vương Liên Hoa thực giống như ôm một tiểu hài tử mười ba mười bốn tuổi. Hắn ước chừng ba mươi lăm sáu, mũi cao mắt sâu sắc, uy nghiêm lắm liệt.

Lúc Thảm Lãng làm việc này, Vương Liên Hoa đã muốn tức giận, hận cái hành động này giống như là đối với nữ tử, càng đừng nói đến đây chính là một nam nhân hoàn toàn xa lạ. Cho nên hắn một khắc cũng không chần chờ, người vừa xoay lại một cái đồng thời cầm chặt chuôi đao trong tay áo phóng ra hướng ngực người nọ đâm thẳng tới.

Người nọ trông như có chút kinh ngạc, thủ hạ cũng không chậm, xoay người lại một cái đẩy tách ra, chỉ một thoáng hắn từ trên nhanh nhẹn rơi xuống đất. Tuy nói người này thân hình cao lớn, thế nhưng dáng người lại có thể dùng từ nhẹ nhàng để hình dung. Mà thủ đoạn né tránh đao phong của hắn, cho thấy võ công cũng không kém gì hắn.

Người nọ quát to một tiếng: “Lam Lam, ngươi làm cái gì?” Sau lại nghiêng đầu nhìn hắn một lúc lâu, đột nhiên mỉm cười nói: “Ngươi không phải Lam Lam, Lam Lam không có võ công cao như vậy, ngươi là ai?”

Lời này vừa nói ra, không chỉ có Lâm gia mẫu tử ngây người, Vương Liên Hoa cũng có chút kinh hoảng.

Người này không chỉ có võ công cực cao, khả năng quan sát cũng miễn tuệ, sâu sắc vô cùng.

Vương Liên Hoa lúc này cũng không quản được nhiều, hiện tại hắn trừ bỏ ý nghĩ muốn về nhà tắm rửa thay y phục, đem cái nhân bì diện cụ (mặt nạ da người) bị người này thân mật dùng lửa thiêu trụi ngoài ra không còn ý gì khác. Nhưng lúc hắn phi thân nhảy lên, cánh tay người nọ thân không biết quỷ không hay mà đuổi tới trước mắt hắn!

“Để cho ta nhìn xem, ngươi là người nào!”

Vương Liên Hoa cho tới bây giờ đều biết võ công chính mình không phải thiên hạ đệ nhất. Nhưng người có võ công cao so được với hắn, thật sự cũng không phải nhiều, hơn nữa những người này bình thường còn chưa có động thủ cũng đã bị trúng phải thủ đoạn của hắn. Hơn nữa hiện tại lại có Thảm Lãng, Vương đại công tử càng phát ra thị sủng mà kiêu, bình thường lại càng không nghĩ muốn gặp được cái nhân vật nguy hiểm này nọ để bớt nhàm chán. (thị sủng mà kiêu: em Liên Hoa có chồng sủng nên kiêu =]]z)

Người nọ mặc dù không kéo người hắn trụ lại, nhưng thật sự đã chạm đến khuôn mặt hắn, hơn nữa, một phen kéo lớp mặt nạ kia xuống.

Vương công tử đương nhiên sẽ không vì bị loại người này vạch trần lớp nguy trang mà phải dừng cước bộ chuẩn đi.

Nhưng ở đây người này đồng thời cũng dừng cước bộ không đuổi theo hắn.

Gương mặt Lam Lam chính là đã đủ xinh đẹp, hơn nữa lại quá phần xinh đẹp.

Gương mặt phía sau diện cụ (mặt nạ) kia có một loại thanh tú nhân hạ tự nhiên, cũng đồng dạng là xinh đẹp, nhưng lại khác nhau một trời một vực.

Mà biểu tình lúc hắn đào tẩu quả thực giống như kẻ làm sai việc sợ bị đại nhân bắt được, cũng biết bị đại nhân đánh đòn, vì thế tiểu bằng hữu này càng ngang bướng mà chạy như điên. (làm gì nghĩ em tệ dữ =.=)

Khách không mời mà đến, nhìn thấy bóng dáng Vương Liên Hoa sững sờ sau một lúc lâu có điểm bật cười.

Lâm Kính Hoa nhất thời tê liệt ngồi dưới đất.

Nàng nhớ tới tấm da mặt ở trong khuê phòng của nàng, nội tâm là một loại tuyệt vọng vô cùng sâu sắc.

Cảm giác này giống như là người suốt đời tích tụ tìm mua một bức danh họa, kết quả không chỉ bị người nhận ra là nhận phẩm (đồ giả), mà người nọ còn xuất ra chính phẩm cho người xem, đem ra so sánh, người vẫn cứ trân quý cái bức họa nhận phẩm kia đến đáng chê cười.

Mà lúc này người đã nhất vô sở hữu (không còn gì cả).

Khách không mời mà đến cũng không đối mẫu tử này có một tia đồng tình.

Hắn chính là ngoại vị mà nhìn trên mặt các nàng cơ hồ có thể nói là biểu tình bi thảm, sau nói một câu.

“Hắn là ai vậy?”

(ngoại vị: nghiền ngẫm ; đùa cợt)

...

Vương Liên Hoa đang trên đường trốn về nhà tâm tình thực rất kém, nhưng lúc này ở nhà tâm tình Thẩm Lăng cũng chính là thật không tốt, thậm chí có thể nói so với Vương Liên Hoa còn kém hơn.

Lam Lam bị Vương Liên Hoa cởi hết y phục để tại trên giường, phi thường mất hình tượng, nhưng chính hần cư nhiên cũng không ngại.

Vương Liên Hoa chính là giống một thiếu niên thanh tú, sạch sẽ, vốn là loại hữu lực xinh đẹp.(hữu lực: ý nói mạnh mẽ, có sức sống)

Nếu nói xinh đẹp, Lam Lam so với Vương Liên Hoa thậm chí còn muốn xinh đẹp hơn, nhưng lại xinh đẹp giống như một nữ hài tử. Nếu không chút khách khí mà nói, quả thực xinh đẹp giống một tiểu quan. (tiểu quan: giai thanh lâu =]]z)

Hắn làm việc cũng giống tiểu quan.

Thẩm Lăng thực hối hận khi giải khai huyết đạo đến hỏi thăm hắn, bởi vì người này tuy rằng không chút giấu diếm mà nói ra chân tướng, nhưng trong lời nói cũng lòi ra một đồng chuyện làm cho y thực đau đầu.

Nói cho cùng, tác dụng của tất cả những lời này đích xác là câu dẫn y.

Thẩm Lăng thừa nhận y yêu Vương Liên Hoa, Vương Liên Hoa cũng là thân nam nhân, nhưng y vẫn cho rằng điều này không có nghĩa là y đối với nam nhân cũng có hứng thú.

Nhưng Lam Lam nhìn qua rõ ràng chính là nghĩ như vậy.

Hắn quả thực có ý khuất phục hầu hạ, tuy biết rằng đây đều là vì làm cho y thả hắn, nhưng vẫn là ghê tởm một-thân-nổi-cả-da-gà. Y có điểm nhìn không được nước da trắng tinh tể xích lỏa bên ngoài của hắn, nhìn không được liền muốn ném đi chăn quần ở trên người hắn. Tuy rằng đây chính là chăn giường y cùng với Vương Liên Hoa dùng để ngủ, nhưng trong lòng y đã muốn tính chuyện chờ Vương Liên Hoa về sau đó đem chăn cùng giường một phen thiêu rụi.

Bất quá sau khi Vương Liên Hoa trở về, y chỉ biết việc này là tất yếu.

Bởi vì Vương Liên Hoa một mực từ cửa xông vào bên cạnh gọi to: “Thẩm Lăng, chạy mau, đừng đứng ngây ngốc ở cái chốn quỷ quái này nữa!”

Thẩm Lăng ở trong trí nhớ tìm tòi một lát, tin tưởng Vương Liên Hoa chưa bao giờ hoảng loạn quá như thế.

75. Chương 75: Phiên Ngoại 8

Cái gì gọi là họa vô đơn chí, đây mới gọi là họa vô đơn chí.

Lam Lam chỉ mặc một cái áo mỏng, trên không che được cổ tay, dưới không tới đầu gối, cả người bị bắt chéo tay ra sau lưng trói ở cây tử đàn trên ghế, sau đó bị mang ra giữa cửa vào đình viện(sân nhà), dưới trời ban trưa, ngay cả hần đều cảm thấy được chính mình nhanh chóng bị phơi nắng thành cóc khô.

Lam Lam hoàn toàn không rõ Vương Liên Hoa thế nào lại tạo hình chính mình ảo như vậy làm cái gì, nhưng Vương Liên Hoa tựa hồ cũng không nghĩ đến điều này. Hắn phi thường vừa lòng với thành quả nhọc công của chính mình khẩu khí hỏi: “Chủ nhân nhà ngươi nhìn đến người như vậy, có thể hưng trí quá hay không?”

Vương Liên Hoa mặt đang cười, ánh mắt cũng không cười; khuôn mặt thanh tú của hắn giống như một nhũ quan thiếu niên (thiếu niên tuổi đôi mươi yếu ớt), lời này nói ra lại giống kẻ ác bá. Trong truyền thuyết Thảm Lãng đại hiệp lấy nhân nghĩa đạo đức mà trừ danh, vậy mà không những không ngăn cản hành động cùng lời nói của hắn, ngược lại còn khoanh tay đứng bên cạnh nhìn mà nghiền ngẫm biểu tình hai người bọn họ, chính là thời điểm nghe qua những lời này chỉ yên lặng nhìn Vương Liên Hoa liếc mắt một cái, vô thanh mà cười khổ một chút.

Đây còn không phải chuyện tối bi thảm sao.

Lam Lam nghe được hai chữ “chủ nhân”, đột nhiên không biết nóng là gì.

Không chỉ không có nóng, thân mình còn giật giống như run rẩy.

Vương Liên Hoa ánh mắt đương nhiên không hề sai, nhìn cảm tình biến hóa kịch liệt của hắn. Khẽ mỉm cười ghé vào bên tai hắn nói: “Dù gì thì, chúng ta không thể trêu chọc chủ nhân người, đem người trả lại cho hắn cũng không sao.”

Hắn sau khi nói xong, cũng không đối Lam Lam làm gì, chính là cùng Thảm Lãng hai người, dắt một con ngựa hướng ra khỏi phủ.

Chính là thời điểm đi ra cư nhiên còn cùng hắn phát tay nói lời từ biệt.

Nếu không phải Lam Lam miệng bị nhét vải bố, thiếu chút nữa răng còn cắn phải lưỡi.

Bất quá tạo hình này của Lam Lam cũng không duy trì bao lâu.

Hắn rõ ràng nghe được thanh âm Vương Liên Hoa dùng khóa đồng kéo cửa lớn khóa lại, sau là giống như có người rất nhẹ rất nhẹ đẩy cửa, cửa liền mở. Nguyên bản ánh mặt trời chiếu chói quá hắn không mở mắt ra được, nhưng thân ảnh người nọ giống như che thiên lấp nhật, nhất thời cướp đi tất cả ánh sáng trước mắt hắn.

Người nọ hướng về phía hắn cười, cười đến thực thích thú: “Lam Lam, như này quả thực thích hợp với người a.”

Lam Lam nghĩ đến câu nói mới vừa rồi của Vương Liên Hoa, cảm thấy được trên trán gân xanh nổi thẳng lên.

Người nọ cười hi hi tay lấy đi khối bố trụ ở miệng hắn, sau đặt trên môi hắn hôn một cái: “Lam Lam, người nói ở vô lâm Trung Nguyên không phải là rất có phẩm chất sao, đây thật sự là khả năng một tiểu hài tử mà.”

Lam Lam vội không ngớt lộ ra tươi cười nịnh nọt.

“Tộc trưởng, ta.....”

Người nọ nhẹ nhàng cười: “Nếu không phải lần này đến Trung Nguyên, gặp được mẫu tử Lâm thị, ta thật không biết, người nhiều như vậy vẫn chưa có chút thành tựu.” Hắn vừa nói chuyện, tay cũng không nhàn rời, thẳng theo đầu gối xích lỏa của Lam Lam một đường vuốt ve đi lên.

Giữa ban ngày, trời đất sáng sủa, cửa lớn mở rộng, người đến người đi.

Ở cửa còn có hai nữ nhân sắc mặt cổ quái đứng, xem cũng không phải, không xem cũng không phải.

Lam Lam hết sức ngăn chặn tiếng rên rỉ ở cửa hầu sắp phát ra, nhắc nhở hắn: “Có..... có người.”

Người nọ làm ra vẻ thực kinh ngạc mà nhìn hắn: “Thật cho tới bây giờ ta chưa từng nghe nói qua, chủ nhân sở vào sủng vật còn phải sợ ý kiến người.”

Hắn vừa nói, một bên tay cầm chỗ yếu hại của Lam Lam, ở trong tay nhẹ nhàng nhu lỏng. Lam Lam tứ chi tay chân đều bị trói chặt, sao có thể giãy dụa, chỉ phải ở cây tử đàn trên ghế nhẹ nhàng cọ xát. Hắn quần áo mỏng manh, thân hình lại càng mềm mại đáng yêu, trong miệng thanh âm phóng túng không dứt, quả là một cái dâm mỹ phong cảnh.

Lâm Hồng Liên rút cục nhìn không được, cả giận nói: “Vu Hành Vân, người đừng có ở chốn ban ngày rõ như vậy, đi này chuyện bại hoại này!”

Cái gọi kia làm Vu Hành Vân tay dừng động tác, quay đầu nhìn về phía Lâm Hồng Liên. Lam Lam cũng đã bị khiêu khích động tình, như trước thở dốc không ngừng, trên mặt ửng hồng, đúng là dục tình mãnh liệt quá mức, đột nhiên bị đánh gãy, thật là rất khổ sở.

Lâm Hồng Liên chỉ nhìn thấy Vu Hành Vân xoay người, như thế nào cũng không thấy được tay hắn làm sao lại đặt ở cách trán nàng một tấc.

Vu Hành Vân nhìn thấy trên mặt Lâm Hồng Liên đột nhiên động lại vẻ hoảng sợ, cười đến thực đắc ý.

“Hắn là sủng vật của ta.” Hắn khoan thai nói, “Sủng vật của ta muốn giao phối người cũng muốn quản, hay là người cũng muốn làm sủng vật của ta? Đáng tiếc người đã quá già rồi, mà lại còn không đẹp.”

Vừa nghe lời này, Lâm Hồng Liên thế nào còn kiềm chế được.

Vừa xoay người đi, kiếm đã xuất ra.

Vu Hành Vân cười hì hì nói: “Lâm nữ hiệp, người cần gì phải động khí vậy? Ta còn tính cùng người hợp tác, người không phải đến mức không nể tình đi?”

Lâm Hồng Liên cười lạnh nói: “Ta nghĩ tới nghĩ lui, chúng ta đều không có cái gì cần phải hợp tác.”

Vu Hành Vân thần nhiên nói: “Như thế nào không có, Lam Lam, người đem căn nguyên việc này nói qua một lần cho ta nghe.”

Lam Lam thở dốc bình lại được, nghe Vu Hành Vân hỏi hắn, nào dám chần chờ, triệt để bình thần đem chân tướng nói ra rõ ràng.

Vu Hành Vân cười nói: “Lam Lam, ta có một chuyện tốt, không biết người có thích không. Nói đem Minh Châu gả cho người, để bản thân người được tự do rời khỏi Miêu Cương, nói có được không?”

Ánh mắt Lam Lam nhất thời tròn tròn.

Vu Hành Vân lại đổi mẫu tử Lâm thị nói: “Xem ra tình thế hôm nay, hai vị chính là cùng Thẩm Vương bọn họ đối đầu, dường như còn bị thua một bậc, chẳng lẽ không nguyện để Vu mỗ tương trợ?”

Không cần Vu Hành Vân nói, trải qua chuyện lần này, Lâm Hồng Liên tự nhiên cũng biết Thẩm Vương hai người khó đối phó, tâm nguyện báo thù cũng tuyệt không cách nào đạt được. Mà lúc này Vu Hành Vân vô luận là võ công hay thủ đoạn, đều khiến nàng mở rộng tầm mắt, có được một người tương trợ như vậy, tự nhiên làm ít công to. Nhưng nàng trong miệng vẫn không chịu thả lỏng, chỉ nói: “Chuyện kia thực không biết các hạ có được lợi gì?”

Vu Hành Vân cũng không để ý đến nàng, chỉ đối Lam Lam cười nói: “Người cũng biết lý do vì sao ta vẫn lưu người lại bên người?”

Lam Lam trong lòng nhanh chóng chỉnh đốn lại câu nịnh nọt nói.

“Đơn giản bởi vì người trông thấy ta, chính là kẻ cục thú vị.” Hắn ánh mắt hơi nheo lại, giống như một mèo đang hành hạ con chuột đến chết, “Người kia, tựa như so với người thú vị hơn một chút.”

“Ta là một kẻ không có lòng tham, chỉ cần một sủng vật thú vị như vậy, cũng là đủ rồi.”

...

Vương Liên Hoa sắc mặt phi thường khó coi.

Vốn Vương Liên Hoa đem Lam Lam mang ra đặt giữa cửa đình viện, là vì tiện cho chính mình tìm một vị trí tốt để nghe lén, chẳng qua ở ngoài cửa có tiếng người ồn ào, chính mình cũng không dễ dàng bị đối phương phát hiện. Mà trăm triệu lần cũng không nghĩ tới người này căn bản ngay cả cửa cũng không đóng, mặc kệ trong lời nói không biết có cái gì gọi là xấu hổ, vẫn cứ làm cái chuyện không biết xấu hổ, hoàn toàn chẳng phân biệt ban ngày hay đêm tối. Hai người yên lặng đứng ở góc ngoài tường Thủy Nguyệt các, phát ra rõ ràng vậy càng nghe được.

Ở trong nháy mắt, Vương công tử đã thất thế rồi mà đối người này đành phải có cảm giác cam bái hạ phong (chịu lép vế ; chịu thua).

Thật sự rất khó có được người so với hãn da mặt càng dày càng vô sỉ.

Thẩm Lăng lúc này lại còn làm một chuyện khiến cho Vương công tử càng thêm buồn bực.

Y tư thế nhanh như chớp điểm vào ngực Vương Liên Hoa mấy chỗ đại huyệt, lập tức ôm lấy hãn, nhảy lên ngựa, nhanh chóng hướng đến đường nhỏ bên cạnh thẳng lui đi. (nhanh như chớp, nguyên gốc là “tấn lôi bất cập yểm nhĩ” có nghĩa sét đánh không kịp bịt tai)

Thẳng chạy đi được hai ba dặm, Thẩm Lăng mới dừng bước, lại lập tức đem hãn ôm theo xuống đất, giải bỏ huyệt đạo cho hãn.

Người ta nói, thổ khôn có ba hang. Nơi này được gọi là Cúc Nguyệt các, đương nhiên cũng là do Vương công tử hảo an bài một nơi khác để đi. Vương công tử trước đây cũng không phải không quá đặc ý chính mình mưu tính sâu xa, nhưng lúc này đứng ở trước cửa Cúc Nguyệt các, sắc mặt so với hồi nãy còn muốn khó coi hơn.

Không chỉ có sắc mặt khó coi, mà ngay cả trong ánh mắt thiếu chút nữa cũng phun ra lửa.

“Thẩm Lăng!”

Thẩm Lăng lãnh lộ mặt, hoàn toàn không để ý tức giận của hãn.

“Người nhiều ngày cứ ngoan ngoãn ở tại Cúc Nguyệt các, không nên xuất môn chạy loạn.”

Vương Liên Hoa khí cực, một chưởng liền hướng ngực Thẩm Lăng xuất ra.

Không phải ngoan nháo, một chưởng này chính là hàng thật.

Thẩm Lăng cũng không để Vương công tử lưu lại sĩ diện. Hãn hơi nghiêng thân làm cho một chưởng này xuyên qua, tay phải khó khăn lắm mới bắt được cổ tay Vương công tử.

Vương công tử phần nộ mãnh liệt mới vừa rồi nhất thời lặng xuống, ánh mắt đánh giá Thẩm Lăng đều thay đổi.

Thuộc hạ cũng là nhanh chóng cự tuyệt, bắt lưu tình phân.

Hai người người tới ta lui một lúc lâu, thẳng đến cuối cùng, Thẩm Lăng rốt cục nhận thua.

Vương Liên Hoa tay làm như muốn đánh úp trên đỉnh đầu y, nguyên còn tưởng rằng Thẩm Lăng chắc chắn nghiêng đầu tránh đi, không ngờ y lại đứng thẳng người chờ hãn hướng đâm vào, liền ôm cổ hãn.

Hãn vốn đánh úp về phía tay kia của y, như vậy cũng liền động lại ở giữa không trung.

“Liên Hoa, thực xin lỗi.”

Trong lúc y vùi đầu vào cổ hãn, tiếng than nhẹ quả có điểm kỳ lạ, thậm chí không giống của Thẩm Lăng phát ra.

“Chuyện hãn đối Lam Lam làm như vậy. Lúc người phần thành Lam Lam, hãn đối với người có làm gì hay không?”

Cánh tay động lại ở không trung kia lẳng lẳng buông xuống, giống như bình thường không có sức nặng gì đè trên lưng Thẩm Lăng.

“Người thật đúng là buồn lo vô cớ, ta Vương Liên Hoa như thế nào lại để hãn định đoạt.”

Vương công tử cảm thấy được, vẫn là đem chuyện người nọ bẻ hãn một chút, hơn nữa còn ở trên mặt hãn hôn một cái thành chuyện thường tình mà giấu đi, so ra còn tốt hơn.

76. Chương 76: Phiên Ngoại 9

Trước khi bắt đầu chương này, tiểu nữ có vài lời muốn nói. Là do chương nì quá là “...” cực độ. Cả chương chính là kèm theo nguyên do và diễn biến của anh Lãng hành hung dạy nương tử trên lưng ngựa. Đã vô sỉ mà còn lì, không sợ chết. Hài + bi kịch =]]z

Cho nên tiểu nữ quyết định mang tặng cho các nàng yêu thích Đào Hoa. Đặc biệt chương này không set pass, mở sớm hơn so với tất cả các chương còn lại. Mời các vị bằng hữu lết vào xem =]]z. Hơn nữa, theo tính thần phần vô đối. Ở chương nì quả thực, tiểu nữ có comment hơi hơi ở trong chương.... Quý vị đồng đạo thấy muốn chém cũng đừng chém mà bỏ qua cho tiểu nữ ha =]]z

Đi thôi...

Ai cũng đều biết, Thẩm Lãng chính là loại người nói một không hai.

Cái gọi là nói một không hai, là chỉ Thẩm Lãng nói là làm, một lời nói đáng giá nghìn vàng. Điểm ấy Vương công tử thật cũng không phản đối, chính là ở đây lại tự mình bỏ lên thêm một tầng ý tứ.

Chính là Thẩm Lãng nói một, hẳn tốt nhất không nên nói hai, nhất là Thẩm Lãng thái độ đặc biệt nghiêm túc, vô cùng lẫm liệt, lúc đặc biệt giống đại hiệp. Loại thời điểm này chính là lúc Thẩm Lãng đặc biệt khó có thể đối phó, Vương công tử luôn luôn thông minh cho là thân hảo hán chấp nhận chịu thiệt thòi trước mắt, cũng không nên quang minh chính đại cùng y đối nghịch.

Nhưng nếu phải truy theo đuổi đến cùng, trừ bỏ lúc sống còn, thậm chí là thời khắc liên quan đến sống còn, Vương công tử cũng không qua được Thẩm Lãng, sau đó Thẩm Lãng tựa hồ cũng không đối Vương công tử làm chuyện gì đáng sợ. Cho nên Vương công tử bình thường đều chờ Thẩm Lãng đi rồi, nên muốn làm gì vẫn cứ làm. (vương công tử sợ làm trực tiếp chống anh Lãng bị xúc, đợi ảnh đi rồi tự do công tác. Bất quá sau này xong chuyện rồi, lỡ sự rồi, anh Lãng cũng im luôn đâu có truy cứu ~ tiểu Liên Hoa quen thói rồi ~ sau này nhất định sẽ biết uy phong lẫm liệt nói 1 ko 2 của đại hiệp =]]z)

Sau lưng Thẩm Lãng vừa mới ra cửa, Vương công tử chân trước liền giẫm nát cánh cửa trước đi.

Bởi vậy, bị Thẩm Lãng ôm kéo lại cũng là chuyện đương nhiên.

Thẩm Lãng nhíu mày nhìn hắn, phi thường không hài lòng hỏi: “Người đi ra ngoài cũng được thôi, tại sao không chuẩn bị diện cụ đeo vào?” (diện cụ: mặt nạ)

Vương Liên Hoa cười hì hì nói: “Trời nóng quá, ta sợ ủ rôm dài trên mặt.” (trước không sợ, giờ lại sợ, tiểu Liên Hoa muốn ăn đánh =]])

Thẩm Lãng nghĩ có phần muốn đánh hắn, lại có điểm luyến tiếc.

Vương Liên Hoa nhìn bộ dáng này của y, càng tỏ ra thích ý, cuồng tiếu nói: “Người cũng không phải sợ thời điểm không có người, người nọ liền tới cửa đoạt ta làm áp trại tướng công đi.”

Hắn lúc này cư nhiên đem một cái việc cực hoang đường ra làm chuyện cười, tái tưởng tượng Thẩm Lãng đối việc này ngây ngốc đến ly kỳ, làm hắn càng nói càng cảm thấy được buồn cười, cười đến thiếu chút nữa khom cả thắt lưng đi, lại cũng chưa chú ý tới sắc mặt Thẩm Lãng đã muốn đen như tro đáy nồi.

Thẩm Lãng lạnh lùng thốt: “Một khi đã như vậy, thỉnh Vương công tử cứ đi.”

Vương Liên Hoa nhảy lên ngựa, nhưng ngựa lại là Thẩm Lãng hiểu rõ. Tái đắc ý dào dạt mà giơ roi, lòng tràn đầy ý niệm dự định bỏ lại Thẩm Lãng giục ngựa mà đi.

Không ngờ roi vẩy lên bị nắm lại nằm trong tay y, người của hắn cũng bị tay còn lại của người nọ cuốn lấy.

Vương Liên Hoa rất không cao hứng: “Thẩm Lãng, ngựa vốn là có nhiều, người vì cái gì cùng với ta tranh đoạt?”

Thẩm Lãng cười nói: “Ngựa rõ ràng là của tại hạ, tại hạ cũng chưa có cho Vương công tử cười a.”

Y nắm tay vẩy roi của Vương Liên Hoa giương lên, lực đạo dĩ nhiên cực đại, ngựa kia ăn đau, tung bốn vó vừa được khai thông chạy như điên, đảo mắt một cái đã ở hơn trăm trượng.

Vương Liên Hoa cảm thấy được lúc này lại xuống ngựa đi bộ trở về trong đầu liền dẫn đến có phần ngu ngốc, hơn nữa tay Thẩm Lăng gắt gao kẹp chặt ở bên thắt lưng hắn, muốn giãy chỉ sợ còn phải lãng phí khí lực đánh một trận.

Còn có chính là, Vương công tử rốt cục phát hiện Thẩm Lăng hình như thật sự có chút sinh khí, vì thế cảm thấy rằng vẫn là tạm thời nhẫn nhục chịu đựng một chút so ra tốt hơn.

Nhưng hắn lập tức phát hiện ra sự tình có điểm không thích hợp.

Không chỉ là không thích hợp, hơn nữa lại còn rất là không thích hợp.

Chính là Thẩm Lăng sau khi buông tay chấp roi của hắn, liền đưa tay đặt vào một nơi rất là không nên đặt vào.

Chính là ngực hắn.

Hơn nữa càng khiến người tức giận là, hai điểm ở trước ngực chính mình bị ngón tay thô ráp của y đùa hạ, rất không biết xấu hổ mà dựng lên, thậm chí ngay cả cái chỗ kia cũng có xu thế ngẩng đầu.

Vương Liên Hoa một tay chấp roi, một tay chấp cương, nhất thời không biết nên buông cái nào ra mà phản kháng cái tay kia của y. Nhịn không được thốt lên: “Thẩm Lăng, ngươi.....” (nan giải quá ~ bỏ cái nào giờ =]]z)

Thẩm Lăng lại kề sát vào tai hắn, cười nhẹ nói: “Vương công tử, gọi tại hạ có chuyện gì?” Trong miệng y hơi thở ẩm ướt mà ấm áp, thổi trúng cái tai hắn liền sinh ngứa. Vương Liên Hoa vốn đang nghĩ Thẩm Lăng không cần kề sát như vậy nói chuyện, nhưng hắn lập tức phát hiện chuyện này là tất yếu. Chính là Thẩm Lăng đầu lưỡi cứ nhiên lập tức luồn vào bên trong lỗ tai hắn, còn ngứa hơn lúc này gấp trăm lần.

Lại càng kinh hãi hơn chính là, Thẩm Lăng tay kia chậm rãi đi xuống hạ thân luồn vào trong đan y hắn, nhẹ nhàng mà cầm cái vật kia. (đan y: áo đơn)

Vương Liên Hoa liên tục run run nhồm dấy.

Sau lưng hắn sắc quỷ kia, một bên cắn nhẹ vành tai hắn, một bên cười: “Vương công tử, ngươi dây cương cần phải nắm vững chút, thực không nên để rơi xuống đi.”

Vương Liên Hoa đau nhức rất muốn mắng y một trận, sau đó liền đem y đi đánh thành đầu heo. Đáng hận chính là, câu đầu tiên phát ra được, lại cũng là một tiếng kiềm chế không được mà rên rỉ, tiếp theo là một câu khí tức mong manh: “Hiện tại Là ở trên đường lớn.....”

Thẩm Lăng tiếp tục kề sát vào tai hắn, gần từng tiếng mà giảng giải: “Nơi này là sơn đạo, không có ai.”

Cúc Nguyệt các chính là sơn trang cách biệt ở ngoại thành, chốn này vốn xa xôi, trên sơn đạo cũng thật là không ai.

Chính là hiện tại không ai cũng không có nghĩa là vĩnh viễn không có ai a! Nếu hắn Vương công tử thần thái như vậy bị người trông thấy, đủ để vinh quang mười tám đời tổ tông Vương gia mất mặt đi.

Thẩm Lăng tựa như có thể nhìn trộm tâm sự đơn thuần của hắn, trên tay động tác nhất thời nhanh hơn. Cảm giác thỏa mãn run rẩy theo tay Thẩm Lăng mà lan đến phía trên thân thể hắn, quả thực là không thể ngăn chặn khoái hoạt, mà lưng ngựa này lại luật động liền hồi truyền tới, Vương Liên Hoa đầu óc nhất thời trống rỗng, thậm chí trong miệng dừng không được tiếng rên rỉ, vòng eo cũng nhịn không được mà nhẹ nhàng vụng vụng nhồm dấy.

“Thẩm Lăng, ta”

“Vương công tử, ngươi thế nào?” Sau lưng người nọ ngữ khí giống như vân đạm phong khinh.(lời nói nhẹ nhàng đạm mạc như mây gió)

Vương công tử bị người nọ nhanh chóng gắt gao ôm trụ, đào thoát không được, đành phải ở trong gió lưu lại một trận thổ dốc tinh mịn.

Trong lòng cũng chính là không cam lòng, khẩu khí nhất thời có nửa phần ngạnh, cũng là chỉ có nửa phần, bởi vì nửa phần còn lại kia đều nằm trong tay Thẩm Lăng, cảm hóa giống như xuân thủy ôn nhuận.

“Thẩm Lăng, người”

“Vương công tử, ta thì thế nào?” Mặt sau sức nóng người nọ giống như đã muốn bức hấn đến tận tứ chi huyết mạch, thanh âm phiêu miểu giống như ở thiên ngoại. (phiêu miểu: mờ ảo, lúc ẩn lúc hiện; như có như không)

Trả lời Thẩm Lăng chính là một trận thút thít rên rỉ khóc.

Tuy là y ở phía sau, không nhìn thấy được tất cả biểu tình của hấn, nhưng lại biết gương mặt hấn hiện tại, nhất định giống như sắc hoa đào xinh đẹp, bởi vì ngay cả vành tai hấn, cùng với cổ, đều nổi lên có chút hồng nhạt.

Thẩm Lăng tay quả thực như là một cái vật kỳ dị sinh trưởng ở trên người hấn, giục ngựa tiếp tục lao nhanh đi, nghĩ tay y không cần nhanh đến vậy, liền sẽ khiến lòng người náo động, làm cho hấn đáng về mắt hết; nhưng khi tay y thật sự chậm lại, thân thể hấn tựa như trống rỗng mà đáng sợ, giống như ngay cả cốt tủy hấn đều bị treo ở trên cái tay kia, chỉ có y động, sinh mệnh hấn mới lưu động.

Bốn phía quang ảnh giống như cực nhanh, người đang ở thế gian, không biết này là chạng vạng hay đêm.

Vương Liên Hoa dưới thân một mảnh ẩm ướt, Thẩm Lăng lại nắm chặt chỗ của kia hấn, làm cho hấn phóng thích không được. Đã muốn nhịn không được mà mở miệng cầu xin: “Thẩm Lăng”

Thẩm Lăng miễn tuệ sâu sắc mà bắt được ý nghĩ của hấn, nhưng cũng không hướng đến chỗ hấn muốn tới.

Tay kia của y linh hoạt mà xâm nhập vào thân dưới của hấn, giải khai đồn biện, một ngón tay vừa nhanh vừa chuẩn mà đâm vào bên trong thân thể hấn. (đồn biện: cánh môn =]])

Vương Liên Hoa thiếu chút nữa kinh hô lên, Thẩm Lăng lại cười nhẹ một tiếng: “Vương công tử, người hãy nhìn cho rõ ràng hiện tại đang ở nơi nào, nếu không nắm chặt dây cương, chúng ta hai người chỉ sợ phải táng thân ở nơi này.” (táng thân: chôn chôn.) (ô ô... anh Lăng đã vô sỉ mà còn lì....)

Vương Liên Hoa lúc này mới nhìn rõ ràng, cũng đã là đi tới bàn sơn tiểu đạo (đường nhỏ ngoằn ngoèo trên núi), một bên là vách núi, bên kia chính là đoạn nhai (bờ vực) vô che vô chắn.

Tuy nói đường lộ không quá chật hẹp, nhưng nếu lúc này lập tức ngã xuống, cơ hội còn sống chỉ sợ cũng không phải quá lớn.

Phía sau người kia cố tình động thủ, một bàn tay cầm lấy dục vọng hấn, tay còn lại, ngón tay cứ nhiên di chuyển bên trong thân thể hấn, hoàn toàn vẫn chưa có ý hướng lên.

Vương Liên Hoa da đầu đều đã choáng váng.

Hấn thực là loại người yêu quý tánh mạng chính mình, nhưng nhìn qua Thẩm Lăng lại hoàn toàn giống như không sợ chết.

Hấn làm sao còn dám phân tâm, đành phải moi tất cả thần chí còn trong thân thể ra, khống chế hướng đi. (thần chí: tinh thần ý chí)

Cũng do tập trung tinh thần quá độ, mà phía dưới từng đợt từng đợt sóng kích thích càng phát ra rõ ràng, từ dưới lên trên xỏ xuyên qua thân thể hấn.

Thẩm Lăng ngón tay động tác kỳ thật dị thường nhẹ.

Nhẹ thật nhẹ, cũng rất chuẩn. Tay luôn sát bên nơi đó trong cơ thể hấn, phía sau cảm giác tê dại khó có thể hình dung cùng phía trước dục vọng không thể phóng thích hợp vào nhau cùng một lúc giống như thiêu đốt. Giữa thời điểm ngón tay thứ hai của Thẩm Lăng sáp nhập, thân thể hấn quả thực giống như khát cầu mà nuốt lấy y.

Vương Liên Hoa cảm giác được phản ứng chính mình thực đáng xấu hổ, vì thế cố gắng ổn định thân thể, nhưng thân thể hấn lại nằm ở trên tay y không thể giấu dũa.

Tay Thảm Lãng không hề động, là do ngựa động, mang theo thân thể hần khởi lên xuống rơi vào, một chút lại một chút va chạm.

Ngón tay thứ ba rốt cục cũng len vào lúc ý thức Vương Liên Hoa đã muốn là một mảnh mơ hồ. Khoái cảm cùng sợ hãi cực độ trộn lẫn vào nhau cùng một lúc, hần nghĩ không ra đến tột cùng kia là cái tư vị gì.

Cũng không nhớ rõ thời điểm nào tay hần buông dây cương ra, chính là trong nháy mắt lúc buông ra nhìn thấy đoạn cảnh vật dưới đáy vực liền kinh hãi, giống như sẽ chết một cách tịch mịch cùng yên tĩnh.

Cái tay chấp trụ hần ở phía trước trong nháy mắt buông ra, nắm chặt lấy dây cương trên lưng ngựa.

Tay đặt ở dưới hạ thân hần cũng theo trong thân thể rời đi, gắt gao đỡ thắt lưng hần.

Thủ hạ cực nhanh chóng.

Vì vậy hạ thân hần liền được thả lỏng, chất lỏng ấm áp kia trong nháy mắt mạnh tuôn ra, cả thân người hần tựa như tan ra trong lòng ngực y.

Thảm Lãng thở dài một tiếng, dừng lại ngựa, sau đó đem hần bế xuống dưới.

“Không phải sợ, sơn đạo đã đi qua rồi.”

Thảm Lãng đem ngựa cột ở trên cây, sau đó cởi áo khoác chính mình đặt xuống trước, mới đem Vương Liên Hoa nhẹ nhàng thả lên.

Vương Liên Hoa cảm giác được rất không tốt.

Bởi vì chất lỏng kia đã muốn hoàn toàn lộng ướt cả hạ thân, hần thực cảm thấy ghét chính mình giống cái tiểu bằng hữu niệu khó. Nhưng Thảm Lãng cũng không để cho hần duy trì cái loại sự tình nhàm chán này lâu hơn, y rõ ràng dứt khoát đem cả y phục hần cởi xuống. (niệu khó: tè dầm ==]]z)

Trên đùi hần vẫn đang là một mảnh dính ướt, một cái nhuận hoạt (bôi trơn) được tự nhiên. Phía sau hần cũng đã muốn khuếch trương đầy đủ, Thảm Lãng liền đem cái giống như hung khí kia, mang cả loại chất lỏng trơn nhẵn vào trong thân thể hần.

Ấu yếm trên lưng ngựa tuy rằng khiến hồn nhiếp phách, cùng ôn như hiện tại xuất ra, quả thực tựa như một hồi hình phạt. (Khiến hồn nhiếp phách: dắt hồn đoạt phách)

Tận tâm ôn tồn mà tiến vào, động tác cùng mức độ đều theo biểu tình biến hóa thân thể hần mà đi vào trong, Vương Liên Hoa cảm thấy được thân thể của chính mình giống như bị cuốn vào một cơn lốc xoáy thỏa mãn dị thường, trong ý nghĩ không hề cảm thấy thẹn, tâm cũng không có gì kháng cự. Không chỉ có thân thể rên rỉ mà còn do tâm muốn, khoái cảm quá độ làm cho rên xiết huyền não cũng là theo lý thường phải làm.

Trước mắt giống như lại xuất hiện đoạn cảnh vật dưới đáy vực mới vừa rồi.

Trong lúc đó yêu cùng tử bất quá là một đường, chỉ có giờ phút này hoan nhạc vô pháp kháng cự.

77. Chương 77: Phiên Ngoại 10

Vương Liên Hoa nằm mơ.

Hần mơ thấy ba nữ nhân, ba nữ nhân chính là sinh mệnh quan trọng nhất của hần.

Một là mẫu thân hần, một là tỷ tỷ hần, một là nữ nhân hần thích nhất.

Các nàng nhìn qua phi thường trẻ tuổi, xem cũng phi thường tốt, hơn nữa đều đối hần rất tốt, thực ấm áp, nhưng cũng là chưa từng đi vượt quá.

Vương Liên Hoa thiếu chút nữa sẽ cảm động.

Nhưng chính là vẻ mặt bên trong các nàng, tựa hồ đều có chút u oán, có một chút không cam lòng, có một chút muốn nói nhưng lại thôi.

Vì thế hần liền hỏi các nàng: “Các người đối với ta tốt như vậy, chính là muốn ta làm cái gì?”

Các nàng liền dùng ngữ khí đau khổ đối hần cầu xin: “Nói vậy, đem Thảm Lãng cho ta.”

Thảm Lãng.

Nga, đều hướng đến, Thảm Lãng.

Vương Liên Hoa mở mắt ra, thấy gương mặt Thảm Lãng, ở phía sau một mảnh sương mù dày đặc, có phần mơ hồ. (mảnh sương mù phía sau lưu ý: ko phải sương mù ngoài núi nha... còn sương gì ở phía sau thì tự nghĩ đi =)))

Lúc này mới nhớ ra.

Mới vừa rồi hoàn việc, Vương công tử vốn yêu sạch sẽ yêu xinh đẹp phát hiện chính mình bất luận như thế nào từ thân thể đến y sam đầu tóc cũng đều rối tinh rối mù, không muốn bị người nhìn thấy tình trạng đáng xấu hổ.

Vì thế liền nghĩ ra biện pháp tốt dùng ít sức nhất, chính là giả thành người bệnh.

Thảm Lãng dùng áo khoác đem hần bọc lại rồi đứng lên, bao thực là kín đáo chặt chẽ, so với người bệnh thật sự là giống nhau.

Ngồi một bên trên lưng ngựa, giống như thực suy yếu mà tựa vào trong khủy tay Thảm Lãng.

Có thể là vì truy cầu diễn xuất tốt, hoặc cũng có thể là bởi vì Vương công tử thật sự chút suy yếu, có chút mệt mỏi. (truy cầu: theo đuổi)

Đương nhiên cũng không bài trừ duyên cớ do cái ôm của Thảm Lãng quả thật ấm áp lại đáng tin.

Vương công tử như vậy liền ngủ say.

Thời điểm tỉnh lại đã là ở trên giường một khách điểm hảo hạng khô ráo sạch sẽ.

Thời điểm hần cảm thấy được trên người niêm nị (nhầy dính), đang lúc rất không thoải mái, liền thấy được một cái dục dũng (thùng nước) nóng hôi hổi, đoan đoan chính chính còn ở đó.

Bên cạnh giá thượng bày một bộ đồ phi sắc (màu đỏ), nhìn qua màu sắc mới mẻ, vật liệu may mềm mại.

Còn có Thảm Lãng ngồi dựa vào ghế đối diện, hướng hần cười: “Người tỉnh.”

Tươi cười ôn nhu quả thực giống như độc dược.

Hay là gặp phải một loại huyết phong hầu (máu nghẹn ở cổ họng – ý nói tanh).

Vương Liên Hoa nhanh chóng đem tất cả y sam trên người đều cởi ra, sải bước tiến vào bên trong dục dũng.

Nhiệt độ nước cứ nhiên đang rất tốt.

Cùng với ánh mắt Thảm Lãng lúc nhìn hần nhiệt độ giống nhau.

Ấm áp lại không đem người đi nướng, hết thấy vừa vặn tốt.

Vương Liên Hoa tâm cảm thấy mỹ mãn tựa vào mép thùng, hướng Thảm Lãng cười có phần mê đắm.

“Thảm Lãng, người thật sự là diệu nhân.” (diệu nhân (cao nhân): ý chỉ một người tuyệt diệu)

Thảm Lãng nghe nói như vậy, liền đứng dậy, đi đến bên cạnh, khẽ hôn lên chân mày hần.

Chính là hôn nhẹ nhàng lướt trên mặt nước, động tác cũng không tiến thêm một bước nữa, ngay cả điểm này cũng đều phù hợp tâm ý hần.

Thời điểm hần đứng dậy, Thẩm Lăng rất cẩn thận mà giúp hần lau khô người, giúp hần thay bộ đồ mới sạch sẽ, chăm sóc đến tận lực.

Sau đó đến gần một bên, yên lặng nhìn hần.

Vương Liên Hoa buộc tóc, mang giày, sửa sang lại dung nhan, sau đó đến đối mặt cùng y nói một câu.

“Thẩm Lăng, tái kiến.” (Tái kiến: gặp lại sau)

Thẩm Lăng ngay cả một chút biểu tình giật mình cũng đều không có, chính là hỏi: “Mấy ngày lại quay về?”

Vương Liên Hoa nói: “Bọn họ có thể tìm được Thủy Nguyệt các, tự nhiên cũng tìm được Cúc Nguyệt các. Chi bằng liền tại đây ước hẹn khoảng bảy ngày sau, nơi này gặp lại.”

Thẩm Lăng nghĩ nghĩ, nói: “Cũng tốt. Người cưỡi ngựa của ta đi.”

Vương Liên Hoa khẽ cười nói: “Người thực không tính chỉ dạy ta, bảo ta không được xem mạng người như cỏ rác, loạn khai sát giới sao?”

Thẩm Lăng cuối cùng nhú mày, lại là biểu tình quen thuộc của y. Nói chuyện cũng không khách khí đứng thẳng dậy: “Vương công tử, nghe nói người nọ võ công so với người cao hơn một chút.”

Đáng tiếc câu tiếp theo lại ôn nhu đến đáng chết: “Hơn nữa đối với tại hạ mà nói, mạng của người so với người khác thật là phải hảo trọng yếu hơn.”

Thời điểm Vương Liên Hoa đẩy cửa đi ra ngoài, Thẩm Lăng cũng chỉ là thật sâu liếc nhìn hần một cái, không hề dạn dò hần trên đường cẩn thận, cũng không có đối hần mang tướng mạo sẵn có xuất môn mà dị nghị.

Vương Liên Hoa thời điểm ngồi ở trên lưng ngựa tâm tình rất tốt.

Lúc bị người nhìn chằm chằm, chỉ biết lẩn trốn tuyệt không phải tác phong của hần.

Tránh ở dưới sự che chở của Thẩm Lăng không có việc gì làm hần cũng không thích.

Cùng với Thẩm Lăng hành động lại khó tránh khỏi bởi vì đạo lý chính nghĩa nhân từ cầu thí mà bị quần đầu quần chân. (cầu thí: chó má)

Tuy rằng hần am hiểu thuật dịch dung, chính là nếu chỉ là vì tránh nhãn tuyến (nơi ngằm theodôi) của người khác mà không lấy tướng mạo sẵn có kỳ thực lại không phù hợp tác phong làm người của hần, đương nhiên cũng có thể bởi vì Vương công tử tự hiểu được, diện cụ dịch dung sẽ không thấy được khuôn mặt đẹp của chính hần.

Thẩm Lăng ngay cả hết thấy điểm này cũng đều hiểu được, thật sự là diệu đến nguy.

...

Thẩm Lăng ngồi uống rượu.

Y là cái dạng bất luận ngồi từ chỗ nào nhìn qua cũng đều là người thực tự tại, thậm chí cũng phải không dễ dàng bị người đặc biệt chú ý tới.

Nhưng nếu người thật sự, hảo hảo mà nhìn y một cái, người sẽ rất khó quên người này.

Giống như bộ dáng y ngồi ở chỗ kia, bộ dáng uống rượu, tựa hồ cùng những người khác đều không có gì bất đồng, chính là người nhìn thấy y, liền nghĩ muốn ngồi bên cạnh bồi y cùng nhau uống.

Cũng chính là có người làm như vậy.

Người này trước sau như một, không khách khí không lễ nhượng không chào hỏi kéo ghế bên cạnh y ngồi xuống. Không những vậy lại tự cấp chính mình một ly, lại đối Thẩm Lăng bình phẩm từ đầu đến chân: “Thẩm Lăng, bộ dáng người uống rượu xem thật không tốt.”

Thẩm Lăng thần nhiên nói: “Tứ Nương cũng từng nói qua lời này.”

Người này, vốn là đã lâu mới gặp lại Đồng Thiếu Anh. Hai người bọn họ tâm ý tương thông, tự nhiên cũng bình thường.

Đồng Thiếu Anh nói: “Đó là đương nhiên, người nghiện rượu ghét nhất chính là uống rượu cũng cần phải có phẩm chất phong độ.”

Thẩm Lăng mỉm cười: “Tứ Nương không có cùng đến?”

Đồng Thiếu Anh cười đáp: “Nàng nghe nói tới gặp chính là Vương công tử, chết cũng không muốn xuất môn.”

Thẩm Lăng giống như có điểm ngưng ngừng sờ sờ cái mũi.

Đồng Thiếu Anh chỉ nhìn chung quanh tình hình, hỏi: “Vương công tử chẳng lẽ không có đây?”

Thẩm Lăng cười khổ mà nói một câu tiểu thoại không quá cao lắm: “Vương công tử ở nhà nấu cơm giặt giũ y phục rồi.” (Anh Lăng ít có mơ =]] Đây cầu quay về với chị Thất mới có =]])

Đồng Thiếu Anh một ngụm rượu phun ở trên người Thẩm Lăng, ánh mắt tròn tròn cùng chuông đồng giống y nhau, sau một lúc lâu mới phản ứng lại được, dậm bàn cười lẩn.

Một người như vậy, còn chưa nói tự ý hành động, chẳng lẽ còn phải ở nhà nấu cơm giặt giũ cho y sao?

Thẩm Lăng vẫn như cũ phi thường có phong độ mà đem phần trên y phục dính tí rượu lau khô. Một bên lau một bên giống như không để tâm hỏi: “Lâm Kính Hoa lúc nào đến tìm ngươi..... không, tìm Tứ Nương?”

Đồng Thiếu Anh bộ mặt cứng đờ, cường cười nói: “Bất quá hơn một tháng trước.”

Biết hai người bọn họ còn ở nhân gian chính là chỉ có Đồng Thiếu Anh cùng Tần Tứ Nương mà thôi.

Đồng Tần hai người xác thực là không thường lui tới ở đại mạc, nhưng lúc sau di cư đến Giang Nam, thế nhưng cũng không phải nhân rồi. Tứ Nương xuất thân thương lữ thế gia, vốn chủ yếu dựa vào tin tức linh hoạt, hiểu rõ chuyện làm ăn mua bán mỗi người, hơn nữa Đồng Thiếu Anh thiên linh bách lý. Thế nên “Tần ký” trên giang hồ được nhắc đến cũng là một cái danh hào.(thiên linh bách lý: ngàn nhanh nhẹn trăm sáng suốt – ý nói một người tinh thông linh hoạt),

“Tần ký” đối ngoại làm ăn chính là tơ lụa, trân bảo đồ cổ mà sinh sôi nảy nở. Nhưng người trong giang hồ đều biết đến, “Tần ký” còn bán một loại đồ vật.

Chính là tin tức.

Một cái tin tức trân quý nhất trong tay hắn, đại khái chính là hành tung hai người Thẩm Vương. Nhưng cũng là cái tin tức duy nhất hắn không nghĩ bán.

Tin tức quý trọng này xuất ra, chỉ có thể là do mệnh Tứ Nương nhẹ một chút.

Nếu Lâm Kính Hoa không phải cưỡng ép sắp đặt Tứ Nương, Đồng Thiếu Anh cũng không đi theo bán đứng bọn họ.

Vậy cho nên Thẩm Lăng cũng không có trách hắn, Thẩm Lăng vốn chính là dạng người có cái lòng dạ khoan đại (rộng lớn).

Hắn chính là kẻ thở dài: “Nguyên bản nghe nói hai người các ngươi tính quy ẩn Giang Nam, cũng không nghĩ ngươi ở Giang Nam vẫn y cũ hữu thanh hữu sắc như vậy.” (hữu thanh hữu sắc: sinh động, có sức sống)

Đồng Thiếu Anh đem chén rượu trong tay một ngụm uống cạn, cười khổ một tiếng.

“Uống rượu có nghiện. Người đang ở giang hồ, cũng sẽ nghiện.”

Đao hữu mộng, kiếm hữu hoa.

(trong đao có mộng, trong kiếm vẫn có hoa. Đao dùng để giết người vẫn có hồn, có mộng. Trong kiếm có máu người vẫn là có hoa – ý câu này muốn nói: đao kiếm chém giết, mộng tưởng, yên bình, đẹp đẽ – hai thứ này luôn đi cùng với nhau)

Giang hồ nếu còn ở trong lòng ngươi, liền vĩnh viễn ở bên cạnh ngươi.

Vốn cho cũng chỉ là nghiện, quả thực chính là một cái cổ. (cổ ở đây là: Một vật độc làm hại người)

78. Chương 78: Phiên Ngoại 11

“Cổ?”

Đồng Thiệu Anh nhìn thấy ánh mắt Thẩm Lăng đơn thuần, khẩu khí vô tri, đáng tiếc đây lại chính là bộ dáng khó đối phó nhất của Thẩm Lăng.

Ai bảo người nọ không quen đối mặt trước trang thuần lương bản lĩnh thiên hạ đệ nhất đây, dạng người như Đồng Thiệu Anh này cấp cho hắn theo sau xách giày còn ngại chưa đủ. (thuần lương: thuần khiết, lương thiện)

Vì thế Thẩm Lăng cười đến có điểm bất đắc dĩ: “Đồng huynh, ta biết ngươi không nghĩ muốn khuấy trộn hỗn thủy (nước vẩn đục), nhưng cho đến nay, ngươi như thế nào có thể thoát khỏi can hệ?”

Y khẩu khí nhất mực lạnh nhạt: “Lấy tính tình của ngươi mà nói, sau khi Lâm Kính Hoa tìm các người, nhất định sẽ lại âm thầm điều tra lai lịch của nàng. Ngươi suy nghĩ cẩn thận một chút, Lâm thị mẫu tử là hạng người gì, người điều tra bọn họ, bọn họ có thể nào không biết. Nếu đem chúng ta cho hai người bọn họ, có hay không bọn họ cũng sẽ giết các người diệt khẩu?”

Đồng Thiệu Anh bị y nói đến mồ hôi lạnh đều chảy tới trên cằm.

Thẩm Lăng sở liệu (dự đoán) quả nhiên không sai, điều này nói ra cũng chính là điểm âm thầm lo lắng trong nội tâm hắn.

Hắn chỉ phải thở dài: “Thẩm Lăng, Thẩm đại hiệp. Tứ Nương cũng không phải là Vương Liên Hoa Vương công tử.” Hắn lời này tuy là vui đùa bình thường, nhưng tất cả lo lắng, tình ý vương bận, đều khiến người nghe hình dung được.

Thẩm Lăng cười khổ nói: “Lâm thị mẫu tử cũng thế, còn có một người, tại hạ cùng với Vương công tử cũng không chắc có thể ứng phó được.”

Đồng Thiệu Anh nói: “Lam Lam tuy là cổ sư, tựa hồ cũng không thấy được lợi hại, như thế nào có thể cùng so sánh với Vương công tử.” Tự trong miệng hắn nói ra tên Lam Lam, hiển nhiên là biết rõ chính mình cũng không thể thoát được, dứt khoát cũng không muốn trốn tránh việc này.

Thẩm Lăng thấy hắn nói như vậy, liền đem chuyện Vu Hành Vân giả lước nói một phen, chính là khi Đồng Thiệu Anh nghe được Vu Hành Vân đối Vương công tử có ý đồ, nhất thời há to miệng, muốn cười lại không dám cười, thật là buồn cười.

Nhìn biểu tình kia của hắn, Thẩm Lăng cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Đồng Thiệu Anh mạnh dạn tự nhắc cười nói: “Cái này gọi là cường trung tự hữu cường trung thủ.” (đại khái là người mạnh còn có địch thủ mạnh)

Thẩm Lăng đành phải giả bộ nghe không hiểu.

Chỉ nghe thoáng qua một giọng nữ nói: “Nếu là người này của Miêu Cương, sợ là thập phần khó đối phó.”

Nàng kia một thân cẩm tú y sam chân thành mà đến, cách ăn mặc trông như quan gia nữ quyến (nữ nhân trong gia đình quan lại) bình thường. Chính là thần khí trong ánh mắt vẫn như trước chưa đổi. (cẩm tú y sam: quần áo bằng gấm vóc)

Biết là cố nhân đến, Thẩm Lăng ảm đạm cười nói: “Tứ Nương tới nhanh thật.”

Tứ Nương đi đến trước bàn bọn họ, đưa tay cầm cái chén của Thẩm Lăng, cũng một hơi uống cạn sạch.

“Thiếp thân tôi không thích chính là chuyện làm ăn lỗ vốn, vì thế ở nhà cẩn thận suy nghĩ, tựa hồ vẫn là dựa vào Thẩm công tử đây chắc sẽ nắm được cao hơn.”

Tô Châu, đào hoa ố.

Đào hoa ố đường cái thập phần náo nhiệt, Vương Liên Hoa ở trên đường mua một chiếc phiến(quạt), trên phiến là bức tranh đào hoa đồ của một họa sĩ vô danh, tương xứng chính là một câu thơ thời Đường.

Thi tự: “Đào hoa ố lý hoa đào tiên”, cũng chỉ là một câu, thật ra nhiều ý phong lưu khác.

Tô Hàng vốn là hai nơi nổi danh, nhưng Vương Liên Hoa lại ngại cảnh vật Tô Châu quá nặng phong thái của người tri thức, ngay cả cảnh sắc cũng đều có chút câu nệ, không bằng tính cách phong độ tự nhiên của Hàng Châu. Tựa như từ môn khẩu của nhân gia, hẻm phố nhỏ nhỏ, đến thời điểm xuống ngựa đều cảm thấy được có điểm chật chội.

Ngay cả biển ngạch môn khẩu (tấm biển trên cửa) cũng nhỏ, trông cũng thanh tú, nhưng thực không hợp khẩu vị của Vương Liên Hoa.

Bách Hoa trang.

Túng lăm bách hoa, nhất chi độc tú. (câu liêng trước của nhà)

Khẩu khí cũng thật lớn.

Vương Liên Hoa gõ gõ cửa.

Lúc kéo Thanh đồng đập cửa ngay cả một chút bụi cũng không rơi xuống, sạch sẽ đến keo kiệt.

Mở cửa ra cũng là một bạch y nha hoàn nhỏ xinh hơi gầy, nàng nhìn ở cửa thấy một phi y công tử, nhất thời đỏ mặt, thùy mi trông có vẻ hạ xuống, rất có phong tư của một bích ngọc tiểu gia (con gái cưng của một gia đình nhỏ).

Vương Liên Hoa nhìn nàng mỉm cười nói: “Xin hỏi Bách Hoa tiên tử có ở trong phủ không?”

Bất giác nha hoàn có chút thất vọng: “Nơi này không có Bách Hoa tiên tử.”

Vương Liên Hoa sửa miệng hỏi: “Nói vậy, Lưu Độc Tú phu nhân chính là ở quý phủ?”

Nha hoàn ngạc nhiên nói: “Phu nhân đã tạ thế nửa năm rồi.”

Vương Liên Hoa nhíu mày suy tư một phen, nói: “Gia mẫu trước kia có phó thác tại hạ đến thăm Độc Tú phu nhân, không nghĩ đã là..... cũng không sao, quý phủ còn có người nào, tiện thể phải viếng thăm một chút.”

Nha hoàn đáp: “Còn có công tử ở nhà.”

Vương Liên Hoa nói: “Nói vậy liền làm phiền thông báo cho một tiếng.”

Nha hoàn lên tiếng, vừa muốn xoay người vào thông báo, Vương Liên Hoa lại nhìn thẳng vào ánh mắt nàng, mỉm cười nói: “Cô nương xưng hô như thế nào?”

Một người hảo tuấn tú, đôi mắt hảo phong lưu.

Đầu của nha hoàn gần như hạ xuống tới đất đi, chính là thấp giọng đáp: “Nô tỳ gọi Tiểu Lê.” Nói xong liền vội quay người trở lại. Cước bộ mặc dù vội vàng, nhưng thân ảnh cũng duyên dáng thướt tha xinh đẹp, khiến người ta nhìn không được muốn nhẹ nhàng thương yêu thân mật một phen.

Vương Liên Hoa vô cùng cao hứng nhìn một lúc lâu sau, thẳng đến từ bên trong một thư sinh thanh y đi ra.

Hắn không thích nhìn người ta mặc thanh y, bởi vì rất ít người nào mặc đẹp như Thẩm Lăng. Hướng chỉ thư sinh này mặc kệ từ tác phong thanh y, diện mạo nghi lễ, đến vẻ mặt, đều có điểm giống đầu gối ngủ ngốc.

Thư sinh này nhìn hắn giống như cũng rất không cao hứng.

Vương Liên Hoa một thân y phục đỏ thắm khó tránh khỏi nhìn qua có điểm khinh bạc, xem ánh mắt Tiểu Lê so với y phục của hắn, nhan sắc còn muốn khinh bạc hơn thập bội. (khinh bạc: ở đây ý nói cợt nhả, không được đứng đắn, hay nói là e lệ của nữ nhân)

Vương Liên Hoa vội hỏi: “Tại hạ Vương Liên Hoa, xin hỏi công tử xưng hô như thế nào?” Thời điểm hắn nói ra tên chính mình đã lưu tâm biểu tình trên mặt đối phương, không nghĩ đối phương hoàn toàn không có biểu tình gì.

Thư sinh nói: “Tại hạ họ Từ, tên là Thường Tú.” Hắn cảm thấy được tên cùng người của Vương Liên Hoa thật giống nhau đều khinh bạc, càng phát ra liền có điểm mất hứng.

Vương Liên Hoa nói: “Tại hạ phụng mệnh gia mẫu đến đây kính vọng (thăm viếng) Độc Tú phu nhân, không nghĩ phu nhân đã đi tiên, vốn có một chuyện cũng muốn hỏi đến, không biết công tử có biết hay không.”

Từ Thường Tú nói: “Lệnh đường cùng gia mẫu đã khấn tay giao hẹn, Vương huynh muốn hỏi cái gì, Thường Tú nếu biết đến, tất nhiên là thành thật giao ra.”

Vương Liên Hoa nói: “Độc Tú phu nhân đã từng đồng ý tặng cho gia mẫu một quyển sách tự tay ghi chép, tại hạ lần này đến đây là để lấy vật ấy.”

Từ Thường Tú nói: “Gia mẫu tự tay ghi chép rất nhiều, sau khi qua đời tại hạ đều đem tất cả cùng cất đi, Vương huynh tự mình đi tìm cũng không sao.” Nói xong liền dẫn Vương Liên Hoa hướng ven phòng trong mà đi.

Vương Liên Hoa lưu ý nhìn cước bộ hắn, nhìn không ra được Từ Thường Tú bên trong có võ công, chỉ cảm thấy hắn ngay cả bộ dáng đi đường, dụng lễ tiết, đều giống kẻ thư sinh cổ hủ dần dộn, trông thấy thiếu chút nữa muốn cười lộ ra.

Ngẩng đầu lên lại thấy Tiểu Lê đang nhìn hắn.

Tiểu Lê đối lại ánh mắt hắn, sắc mặt so với y phục Vương Liên nhất thời còn trở nên đỏ hơn.

Ban đầu phòng của Độc Tú phu nhân giống như đã lâu không ai mở ra, có đóng một một lớp bụi đất.

Thời điểm Từ Thường Tú mở cái hòm di vật của Độc Tú phu nhân đột nhiên kinh hô một tiếng.

“Sách gia mẫu tự tay ghi chép sao giống như bị thiếu đi, Tiểu Lê, có ai động vào thùng này?”

Tiểu Lê vội nói: “Công tử tự mình thu thập di vật của phu nhân, nô tỳ cũng không biết có bao nhiêu. Công tử nhớ rõ xem lúc đầu có bao nhiêu bản, để nô tỳ kiểm kê lại một chút.”

Từ Thường Tú vẻ mặt đau khổ nói: “Mấy thứ này của gia mẫu, nói thần nói đạo, ta làm sao biết có bao nhiêu.” (nói thần nói đạo: ý nói việc khó hiểu)

Tiểu Lê nói: “Công tử nhớ lắm cũng không chừng. Không biết quyển Vương công tử muốn có còn không.”

Vương Liên Hoa nói: “Tại hạ tìm bản tự tay ghi chép, gọi là ‘Trùng khí’”

Trùng khí, là vi cổ.

Tiểu Lê tìm kiếm nửa ngày, nói: “Cũng không có bản này.”

Vương Liên Hoa giận dữ nói: “Không có cũng liền được đi, tại hạ như vậy đi phục mệnh gia mẫu cũng được rồi.”

Từ Thường Tú cùng Tiểu Lê đưa hắn tới cửa.

Tiểu Lê còn thường trộm nhìn hắn, hắn vừa thấy nàng, nàng liền đỏ mặt, là tướng mạo một thiếu nữ hoài xuân (mơ mộng).

Đem đến Bách Hoa trang đại hỏa.

Bách Hoa trang tới tấp không nhiều lắm, ngay từ đầu còn cố cứu hỏa, sau xem ra thật sự là cứu không được, đơn giản mỗi người liền bỏ dụng cụ cứu hỏa bỏ chạy ra bên ngoài.

Từ Thường Tú quả nhiên chính là một kẻ thù sinh bình thường, tay chân luống cuống, nghĩ muốn cứu bên này cứu không được, nghĩ muốn cứu bên kia cũng không cứu xong, quả là một bộ dáng thất thố hoảng hốt.

Ngược lại khiến bọn nam nhân phần nộn nộn đều phải đổ mặt chính là Tiểu Lê, trấn định đến quỷ dị.

“Công tử, lửa này tất là cứu không được, mau chạy nhanh ra trước phủ đi!”

Từ Thường Tú phục hồi tinh thần lại, kéo tay Tiểu Lê chạy ra bên ngoài, Tiểu Lê lại một tay gạt hăn ra nói: “Nô tỳ bên người còn có chút vật dụng không thể không mang, trước tiên tìm lại đã. Công tử chạy nhanh đi báo quan, mau gọi sai dịch đến trợ giúp.”

Nói xong liền hướng chạy vào hậu viện. Từ Thường Tú kéo nàng không được, đành phải tự mình ra trước cửa nhà, hướng huyện nha đi.

Hăn lại chưa từng nghĩ đến, có cái vật dụng gì bên người, so với tánh mạng trọng yếu hơn?

Tiểu Lê rất nhanh chóng tìm được cái vật kia, đem nó ôm vào ngực.

Ánh lửa hừng hực, một cây xà nhà trong phòng rực lửa thẳng hướng trên đầu Tiểu Lê đập xuống.

Cái vật so với tánh mạng còn trân quý hơn gì đó, dù sao cũng sắp cùng nhau hỏa táng, nếu đã như vậy, lưu giữ tánh mạng chẳng phải hoàn hảo hơn?

Xà nhà đổ xuống dưới, lại gãy ra làm ba.

Trước mắt Tiểu Lê xuất hiện một bóng người.

Nàng cảm thấy được rất kỳ quái, người nọ rõ ràng là mặc y phục màu đỏ, ở dưới ánh lửa chiếu rọi xuống lại có vẻ yêu lãnh.

“Đưa nó cho ta.” Vương Liên Hoa mỉm cười vươn tay.

Tiểu Lê cũng cười.

“Có thể, trừ phi ngươi đáp ứng, không giết công tử chúng ta. Hăn đã muốn không có chỗ dung thân, thỉnh ngươi bảo hộ hăn.” Tiểu Lê nói, “Nếu không ta liền đem quyển sách này cho lửa đốt đi.”

Vương Liên Hoa biểu tình thực thành khẩn: “Độc Tú phu nhân là gia mẫu khăn tay giao hẹn, dù không có thứ này, ta cũng nên bảo hộ hăn.”

Tiểu Lê giống như tin, rồi lại có một chút không cam lòng, chỉ nói: “Chỉ cần ngươi lặp lại một lần ‘Ta Vương Liên Hoa thề bảo hộ Từ Thường Tú chu toàn, nếu như có nuốt lời, trời liền phạt ta kẻ bạc tâm này ngày ngày đau khổ, đến chết mới thôi.’ Ta liền đem vật ấy giao cho ngươi.” (rất đáng yêu =]] – như thề với người yêu vậy đó =]]z)

Vương Liên Hoa cảm thấy được lời thề này thực đáng yêu, vì thế quyết định đem lời thề này thành một hồi phát tài. Dù sao cũng không phải không giết được chủ tớ bọn hăn, mà không giết cũng được thôi.

“Ta Vương Liên Hoa thề bảo hộ Từ Thường Tú chu toàn, nếu như có nuốt lời, trời liền phạt ta kẻ bạc tâm này ngày ngày đau khổ, đến chết mới thôi.” (=.=” ngu ~ tiêu em rồi)

Tiểu Lê yên lặng mà đem vật trong tay đưa cho hăn.

Đó là một quyển sổ tay màu vàng, thời điểm Tiểu Lê lấy ra, bìa mặt cư nhiên bị lửa đốt nóng rực, lấy ra phía dưới trang giấy liền rớt xuống một nửa.

Lộ ra bên trong trang thứ nhất chính là hai chữ cái rất to.

Ngôn cổ.

Vương Liên Hoa đoán được bên trong đó còn có hàm nghĩa, không khỏi sắc mặt đại biến, kinh nghi mà nhìn về phía Tiểu Lê.

Tiểu Lê từ tốn nói: “Phu nhân nói, ngôn cổ chính là cổ được, mùi hương cùng mùi gỗ bị thiêu cháy chính là một dạng.”

Ngọn lửa ánh đỏ hai má của nàng, nhìn qua nàng tựa như là thẹn thùng.

79. Chương 79: Phiên Ngoại 12

Nghe nói, chỉ cần lần lượt nói xong những lời kia, người này liền sẽ bị khuất phục.

Theo như trong lời nói của phu nhân, từ trước tới nay chưa từng chưa chính xác.

Nhưng nhìn người trước mắt này lại không phải như vậy. Mới vừa rồi vẻ mặt của hắn là kinh nghi, hiện tại lại là càng kinh ngạc.

Hắn hỏi nàng: “Chẳng lẽ ngươi không biết ta là ai?”

Tiểu Lê thấp giọng đáp: “Người nói, nói người gọi là Vương Liên Hoa.”

Vương Liên Hoa tiếp tục ngạc nhiên hỏi: “Chẳng lẽ ngươi không biết Vương Liên Hoa là ai?”

Tiểu Lê cảm thấy thực mờ mịt, nói: “Chẳng lẽ Vương Liên Hoa không phải là người?”

Vương Liên Hoa đột nhiên cảm thấy được có điểm dở khóc dở cười.

“Nếu ngươi biết ta là Vương Liên Hoa, ngươi hẳn là biết ta có cả ngàn loại biện pháp, làm cho một người tuy rằng lông tóc không bị tổn thương, nhưng lại sống không bằng chết.” Hắn thần nhiên, dùng một loại ngữ khí hoàn toàn không phải uy hiếp, chính là phân trần sự thật nói, “Hơn nữa lời thề này cũng không phải là bảo hộ ngươi, bởi vậy ngươi hiện tại có thể chết.”

Tiểu Lê đột nhiên quỳ xuống.

Trên mặt đất là một ngọn lửa hừng hực cháy, nàng liền quỳ gối trong vùng lửa nói: “Vương công tử, ta hiện tại dù có phải chết. Nhưng mà..... Thỉnh ngươi, đừng làm tổn thương thiếu gia chúng ta, van cầu ngươi.” Tiểu Lê thật sâu lại thật sâu khầu đầu dưới đất, ngọn lửa lan tới làm sợi tóc nàng bị cháy, “Thiếu gia cái gì cũng không biết, thỉnh ngươi buông tha hắn” Nàng nói đến nghẹn ngào, nước mắt trong ánh lửa chiếu rọi thành ánh sáng ngọc trong suốt, giống như bảo thạch.

Quanh thân cột gỗ nhà bắt đầu gãy vỡ, đồ dùng trong nhà bắt đầu dần dần sập, có một chút mảnh vỡ tấp đến trên người Tiểu Lê, nàng bối rối mà tránh, nhưng cũng là không được ích gì.

Vương Liên Hoa khoanh tay mà đứng, không nói lời nào, cũng không cười.

Hắn không giống như đang ở trong ngọn lửa, lại giống như đứng ở trước sân khấu nhân nhĩ xem diễn xuất.

Bên trong nhân vật diễn vai sống hay chết, lại cùng ta có quan hệ gì đâu.

Chỉ là ngại kẻ biểu diễn không có danh tiếng, cũng không phải hắn thích xem làm trò, vì thế liền xem như có cũng được không có cũng được, chính là một loại vô tâm tàn khốc.

Thẳng đến Tiểu Lê bị một mảnh tử rót xuống tấp vào giữa đỉnh đầu, té trên mặt đất.

Vương Liên Hoa mới chậm rãi bước tới đem nàng xốc lên, giống như xốc một thanh củi bị đốt trụi.

Hắn rất có điểm ảo não tự thì thào: “Nàng cũng không phải Thẩm Lăng, như thế nào biết ta không chỉ có sợ chết, sợ đau, lại còn có điểm sợ phiền toái.”

(ảo não: phiền muộn, thất vọng)

...

Thời điểm Tiểu Lê tỉnh lại, phát hiện chính mình ở trên một chiếc xe ngựa.

Bên ngoài xe trời mưa, tiếng vang ào ào. Xe ngựa giống như là đang ở sơn đạo lầy lội chạy về thủ đô, lay động đến lợi hại.

Nàng vừa tỉnh lại liền thấy được hai người đối lập rất mãnh liệt. Một người rất khó xem, một người xem rất tốt..

Khó coi chính là người kia, mặt mũi bầm dập, tóc tai bù xù, bị trói gô ở góc thùng xe, miệng còn bị một khối vải bố bịt kín, phát ra thanh âm ngô ngô a a, phi thường chướng tai gai mắt. (trói gô: hai tay bị bẻ ra sau lưng trói lại)

Người đẹp kia, đẹp đến không cách nào hình dung, tại ánh mắt lúc đầu tiên nhìn hấn nàng liền cảm thấy được đây chính là một người hảo nhất nàng từng gặp qua.

Chính là nàng nhìn đến tâm âm áp lên liền xấu hổ, nhìn đến cái người đẹp kia, lại sợ đến cốt tủy đều phải kết băng.

Vương Liên Hoa cười hì hì nói: “Tiểu Lê cô nương, ngươi sao không hảo hảo tạ ơn ân nhân cứu mạng của ngươi?”

Tiểu Lê há miệng thở dốc nghĩ muốn phát ra tiếng, miệng thở được ra hơi cũng là một trận co rút đau đớn.

Vương Liên Hoa duỗi tay vạch tìm y sam của nàng, trong nháy mắt đem y sam nàng xé ra bịt kín miệng nàng.

Trên vai của nàng có một chỗ bị lửa đốt phỏng, huyết nhục cùng y sam dính liền, một chút xé mở kia thật sự là tê tâm liệt phế, bị một nam tử xa lạ xé mở y sam chính là hoảng sợ liền ngã đến chỗ kế bên.

Vương Liên Hoa từ trong ngực lấy ra một cái dược bình, hướng miệng vết thương rắc bột phấn lên trên, sau đó buông tay ra, nhú mày nói: “Bọn người quý xuống cầu xin ta, ta cũng chưa hẳn đồng ý trị cho hấn, ngươi không nên không biết tốt xấu vậy.”

Tiểu Lê chỉ cảm thấy miệng vết thương bị lạnh lẽo thấm vào người, không rõ cảm giác đau, thần trí lại thanh minh thêm vài phần.

Vương Liên Hoa nói: “Ngươi là một nữ tử không có võ công, là ai đã dạy cho ngươi, nói ta nghe một chút.”

Tiểu Lê rụt rè nói: “Có thể hay không, buông tha công tử nhà ta trước, hấn nhìn qua..... Giống như rất không thoải mái.”

Vương Liên Hoa lạnh lùng thốt: “Ngươi không mau nói, hấn chỉ biết lại càng không thoải mái.”

Tiểu Lê nuốt nước miếng, không dám tranh cãi nữa, chỉ phải đem đầu cúi xuống nguồn nói.

Người ta nói văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị. Nhưng mặc kệ hướng về đâu, ai ở giang hồ, lại đều luôn luôn là một người như vậy, hứng thú luận võ được xếp đệ nhất. Bình thường những người này bản thân võ công cũng không phải rất cao, thắng muốn được cao hơn, đối các nhà luận võ học đều phải am hiểu nghiên cứu, mới có thể phân ra nhất nhị, đưa ra bình phẩm, quả cũng phải thật sự là có đạo lý rõ ràng.

Bách Hoa tiên tử Lưu Độc Tú chính là Bách Hoa Phổ ba mươi năm trước nổi danh trên Giang hồ, tọa một phần trong bảng thứ hạng võ lâm.

Lúc ấy trong chốn võ lâm nổi bật nhất chính là hai nữ nhân: Hồng Liên nữ hiệp cùng Vân Mộng tiên tử, một là người đầy hùng tâm, một là mỹ nhân nhu tình, một người được nhân ái phục, một người được nhân thần mê.

Lưu Độc Tú là Vương Vân Mộng khấn tay giao ước. Nàng sinh ra trong võ lâm thế gia, sở học biết đến chính là uyên bác, đối với kỳ môn võ học, cũng đọc lướt qua thật nhiều, xem như trên giang hồ cũng là nữ tài tử có chút danh tiếng.

Hoặc ngươi là hiệp nữ, hoặc ngươi là mỹ nữ, nếu không lấy cái gì ở trong chốn giang hồ nổi danh lập vạn? Tài năng cùng học vấn đồng tây có gì dụng được, võ lâm cũng không phải hàn lâm. (hàn lâm: ý chỉ cái rùng văn thư)

Lưu Độc Tú thực là không tin.

Nàng cùng Vương Vân Mộng từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nàng không tin Vương Vân Mộng so với nàng liền cường nhiều hơn như vậy.

Người khác tức địa ngục.

Nàng quyết định làm một đại sự, đến ngay cả Vương Vân Mộng cùng Lâm Hồng Liên đều quá nổi bật. Nàng cũng thật sự làm thành.

Nàng tạo ra Bách Hoa Phổ.

Chính cái gọi là tưng lâm bách hoa, nhất chi độc tú. Vì thế nhất thời nổi bật vô lường (không có cái thứ hai), được xưng là Bách Hoa tiên tử.

Nhưng vấn đề ở chỗ, không phải ai cũng đều đối bài danh này thực vừa lòng. (bài danh: bảng sắp xếp thứ hạng)

Không hài lòng chính là người thường có hai cách thực hiện, một loại là tìm đến người trên bài danh so với chính mình cao hơn mà tỷ thí, một loại khác chính là tìm người trên bài danh kia lý luận.

Loại thứ hai so với thứ nhất an toàn hơn. Bất quá người lý luận, cũng sẽ nghĩ đến cách khác để trút cơn phẫn.

Còn có một đạo lý rất đơn giản hơn chính là, người nếu đối với võ học điển tịch biết thật nhiều, khẳng định người chắc chắn có nhiều võ học điển tịch như vậy. (điển tịch: bí kíp)

Bách Hoa Phổ không chỉ có khiến Lưu Độc Tú cửa nát nhà tan, mà còn dẫn tới giang hồ huyết vũ tinh phong (một trận sóng gió máu thịt), cả võ lâm bởi vậy mà một lần nữa tẩy bài. Tẩy bài lúc sau, Bách Hoa Phổ gì đó liền thành lỗi thời, mà dần dần bị quên đi. (tẩy bài: sửa đi sắp xếp trên bài danh)

Lưu Độc Tú yên lặng mà rời khỏi giang hồ này. Giống như rất nhiều nhân vật phù dung sớm nở tối tàn, nghĩ đến chính mình có thể trở thành nhất bộ truyền thuyết, cuối cùng phát hiện ra chính là mới bị chê cười bật nhất.

Mà Vương Vân Mộng đối Lưu Độc Tú vẫn âm thầm trợ giúp, có liên lạc lẫn nhau, mặc kệ là vì tình nghĩa từ nhỏ đến lớn, Lưu Độc Tú vẫn chỉ biết đến chính là võ học điển tịch cùng kỳ môn luận trứ (tác phẩm nghiên cứu nổi danh đặc sắc).

Sau đó là phần Tiểu Lê tự thuật.

Lưu Độc Tú gả cho một tú tài họ Từ, hoàn toàn không phải người trong giang hồ, bởi vì nàng đã muốn bị giang hồ hoàn toàn vứt bỏ.

Viết tám chữ kia ở trên cửa, càng giống như một câu tự giễu.

Nàng không thể quên được nỗi đau diệt môn, cuối cùng lo nghĩ nhất chính là cừu oán gia, bọn người ham muốn điển tịch sẽ tìm tới cửa.

Mặc dù thời điểm nàng còn sống không có, có lẽ bị nàng cùng Vương Vân Mộng kết liễu rồi, nhưng khó chắc được về sau nàng đã chết cũng không có.

Vì thế nàng căn dặn cô nương mồ côi nàng thu dưỡng chính là Tiểu Lê, nếu một ngày có người đến cửa tìm một quyển sách tự tay ghi chép, dùng một cái biện pháp như vậy, để bảo hộ con trai của nàng, hơn nữa đồng thời phá hủy tất cả các thứ còn lại.

Chẳng qua gặp phải Vương Liên Hoa, vừa lúc đến tìm quyển kia, hắn chính là cũng có chỗ may mắn, ít nhất hắn còn có thể ném thử để tìm ra giải pháp.

Mà hắn chính là bất hạnh ở chỗ, một cái bẫy rập như vậy, cũng không phải nhằm vào một mình hắn, vì thế hắn trở thành người đầu tiên xui xẻo không hề phòng bị mà giẫm đi vào.

Wang Liên Hoa nghĩ đến đây liền hận không thể đem thi hài Bách Hoa tiên tử ra mà roi vọt. (tiên thi: đánh vào thi hài người chết)

Bởi vì thời điểm Tiểu Lê hôn mê, hắn rất nhanh đã đem Từ Thường Tú ra đánh ném thử tính chất một chút, phát hiện cổ này hình như là thật.

Tâm hắn cư nhiên thật sự đau, chính là cùng một loại quặn đau kia.

Đánh người nọ nhẹ một chút chính mình liền cảm giác được đau nhẹ một chút, xuống tay nặng hơn chính mình cũng có nhiều phần đau đớn. Tuy rằng bản thân vẫn là rất có kỹ xảo, rất có chừng mực mà đem Từ Thường Tú tra tấn một phen, nhưng ngực một cổ ác khí thật sự không thể thư giải.

Mở chữ trên bản ghi chép kia ra xem, cổ có ba loại, chia làm ngôn cổ, được cổ cùng huyết cổ, trong đó nhẹ nhất tất nhiên là ngôn cổ.

Chính là lúc cổ được đồng thời phát sinh tác dụng, làm cho người trúng cổ tự mình nói ra lời thề, sau đó liền vĩnh viễn bị lời thề này trói buộc. Đây kỳ thật bất quá là một loại thủ đoạn nhỏ mà nữ tử Miêu Cương thường dùng để trói chặt tình lang, cũng thật sự đối thân thể không thương tổn gì.

Giống như trò đùa gì đó rất khiến người khinh địch, lại không biết câu nói nữ nhân cổ chấp cơ hồ chính là thứ đáng sợ nhất trên thế gian này.

Không để cho người chết, lại phải trói buộc người cả đời.

Chỉ có một giải pháp, chính là đoạn tình tuyệt ái, mới có thể lông tóc vô thương.

Đoạn tình hoa.

Ngoạn ý này ngay cả Vương Liên Hoa cũng chưa nghe nói qua. (ngoạn ý: ý đùa cợt)

Nghe nói là Miêu Cương gì đó mới có.

Vương Liên Hoa ở trong đầu hiện ra rừng cây u ám che thiên lấp nhật, chính là chướng khí quanh năm không tiêu tan. Hắn cũng chưa từng đi qua Miêu Cương, nhưng cũng không thể không đối nơi đó có thành kiến. Mưa bụi phùn theo khe hở màn xe xuyên thấu đi vào, giống như hơi thở Miêu Cương trong tưởng tượng của hắn, làm cho hắn tâm trạng hỗn loạn.

Vậy cho nên muốn nghĩ đến Thẩm Lăng.

Thời điểm trời đổ mưa, hắn thích nhất chính là ủng trong lòng ngực Thẩm Lăng, nghe thanh âm giọt mưa rơi trên mặt đất (gì vậy Vương còn tử =.="). Có lúc cũng khó mà không cảm thấy được như vậy quả thiếu thốn khí khái nam tử, chính là vì sĩ diện mà bỏ qua lạc thú chưa bao giờ là tác phong của Vương công tử. (à... ra là zị =]]z)

Cả thế gian đều hỗn độn mà ẩm ướt, giống như giữa trận mưa to bình thường đất bùn trộn lẫn rối rắm, chỉ có hắn một thân tránh ở nơi tối ẩm áp tối yên lặng mà cười thầm, chuyện này đẹp đến thế nào.

Có lúc Thẩm Lăng ở ngày mưa từ bên ngoài trở về, hắn có đôi khi sẽ ra nghênh đón y, có đôi khi cũng không.

Nếu là đụng phải, Thẩm Lăng biết hắn không thích mùi ướt sũng, liền cẩn thận mà không để nước trên người dính vào hắn, chính là ở trên trán khẽ hôn một chút.

Hắn có đôi khi lại thúc giục y đi thay y phục, có đôi khi tâm tình hảo, liền đem khe hôn biến thành hôn sâu, vậy nói cho cùng là hai gò má, trên trán Thẩm Lăng dính nước mưa giống như cũng có chút hương vị ngon ngọt, cũng không phải chán ghét như vậy.

Sắc trời dần dần đen xuống dưới, mưa bụi càng dày đặc.

80. Chương 80: Phiên Ngoại 13

Xem tình hình này, tối nay e là phải tá túc trên xe ngựa xóc nảy rồi.

Vương Liên Hoa lấy mảnh vải bịt miệng Từ Thường Tú ra, cởi bỏ dây thừng, ném nước cùng thức ăn cho hần.

Từ Thường Tú nguyên còn tưởng rằng chính mình có thể tự nhiên cử động, không nghĩ nữa thân dưới một chút cũng không thể động, nhất thời hoảng sợ đến cực điểm.

Vương Liên Hoa vừa bực vừa buồn cười nói: “Tiểu tử Lưu Độc Tú người, chẳng lẽ ngay cả điểm huyết cũng không biết sao?”

Tiểu Lê nắm lấy tay Từ Thường Tú an ủi, trả lời: “Nếu điểm huyết là có thể khiến người bất động bất ngôn, vì sao còn cố ý trói chặt công tử chúng ta?”

Vương Liên Hoa thản nhiên nói: “Bởi vì thời điểm năng động bị trói trụ so với hoàn toàn không thể động chẳng phải càng khiến người không thoải mái sao.”

Từ Thường Tú mới vừa mắng: “Người này y quan.....” Liền bị Tiểu Lê túm lại.

Tiểu Lê nói: “Công tử, vốn là không phải do ta, cũng không thể trách được Vương công tử.”

Từ Thường Tú trở mặt nói: “Tiểu Lê, người.....”

Tiểu Lê chuyển hướng hần, nghiêm mặt nói: “Vương công tử cũng không có ý hại nhà chúng ta, ngược lại sau này chúng ta còn muốn dựa vào Vương công tử, không nên làm mất hòa khí. Công tử người cũng đã mệt rồi, ăn trước mở đồ này đi.”

Vương Liên Hoa nhin không được tán thưởng nói: “Tiểu Lê cô nương quả nhiên rất biết thức thời, Lưu Độc Tú nếu có chút thông minh của người, như vậy sao đến nỗi rơi vào kết cục này.”

Tiểu Lê cúi đầu nói: “Vương công tử không giết Tiểu Lê, Tiểu Lê đã muốn mang ơn, cũng không oán niệm.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Ta nếu giết người, chẳng lẽ còn phải tự mình tới hầu hạ công tử nhà các người sao?”

Bên trong xe, hoan thanh tiểu ngữ, nhất thời không khí hài hòa.

Chính là đột nhiên có một tiếng kêu thê lương thảm thiết, vạch trần lớp da an bình hòa thuận này.

Phía trên tấm màn trước xe, hiện ra một mảnh máu, sau đó là người trầm đục rơi xuống đất.

Vương Liên Hoa nhanh chóng điểm trúng huyết đạo trên người Từ Thường Tú, khiến cho hần đang đưa bánh vào trong miệng lấy tư thế cực xấu hổ này dừng lại.

“Cũng là lâu rồi ta không có giết người, những người này mới đến vài ngày a, ta sẽ giết một cái.” Vương Liên Hoa thở dài, đưa tay gạt gao bịt miệng Tiểu Lê lại, cứ nhiên ghé vào bên môi nàng khẽ hôn một cái, sau đó dùng ngữ khí lừa gạt tiểu cô nương nói, “Tiểu Lê cô nương, để ta cho người biết, ta không phải chỉ không theo như lời người nói là một kẻ thiện lương rộng lượng, mà còn muốn làm một chuyện khiến cho công tử nhà các người đời này đều không làm được sự.”

“Chính là ở thời điểm ác đảng kéo tới, sẽ anh dũng bảo hộ người.”

Tiểu Lê mở to hai mắt nhìn, tay xiết chặt cái tay kia của Vương Liên Hoa.

Một cô nương dễ dàng đỏ mặt như vậy, lúc này mặt cứ nhiên trắng như tờ giấy, thật sự là phong tình khó hiểu.

Vương Liên Hoa cũng không để ý, chính là hướng nhìn cái tư thế thủ kỳ quái của nàng mỉm cười.

...

Đêm mưa xe ngựa chạy nhanh, tiếng vó ngựa đơn điệu giống như kể ra tâm tình lữ nhân vội vàng trở về nhà.

Không có dấu hiệu gì báo trước, xa phu đột nhiên lấy tư thế quỷ dị ngã quỵ trên mặt đất.

Một mảnh máu tẩn ra, cùng một tiếng hét thảm thiết trước khi chết, cũng nhanh chóng bị hắc ám ban đêm nuốt hết.

Con ngựa chấn kinh, hướng phía trước chạy như điên.

Chỉ thấy bên trong trường mạn một cánh tay trắng mịn tinh vi vươn ra, gắt gao ghìem dây cương.

Con ngựa hí vang rền, giãy dụa không được, đành phải ở tại phía trước dừng bước, vù vù thở.

Ngay lúc đó trong nháy mắt, giữa bóng đêm tối đen nở ra một đóa hoa màu đỏ thắm.

Thế gian nếu có một đóa hoa như vậy, sao không khiến người ta cảm thán cảnh xuân tươi đẹp tịch mịch này. (tịch mịch: cô đơn, tối tăm, lạnh lẽo)

Bộ dáng Vương Liên Hoa mỉm cười xem qua rất tốt rất tự nhiên, tư thái ngồi ngay ngắn quả giống như khí định thần nhàn.

“Ba vị mạo hiểm dưới mưa lớn như vậy, ở chỗ này chờ tại hạ, tình nghĩa như thế, thật sự là cảm động sâu sắc vô cùng.”

Vu Hành Vân da mặt so với Lâm Hồng Liên cùng Lâm Kính Hoa tự nhiên phải hậu hơn. (dày hơn =]]z)

“Nếu là chờ giai nhân Vương công tử như vậy, đừng nói là ngâm dưới mưa, dù có chờ đến ba ngày ba đêm, Vu mỗ cũng không cảm thấy được có cái gì không cam lòng.” (giai nhân mà công tử ~ xàm ngôn thiệt =]]z hảo cảm động quá =)))

Vương Liên Hoa nghe xong lời khen tặng này tư thế không được thư thái lắm, nhúu mày.

“Nghe ý này, hay là ba vị đến là muốn cướp sắc thiếu nam lương gia ta đây?” Hắc nói chuyện ngữ khí đoan trang lộn xộn, thế cho nên hại mẫu tử Lâm Hồng Liên thiếu chút nữa muốn tìm cái chậu chui vào đi. (lương gia???? Con nhà tử tế hiền lương đó a =)))

Vu Hành Vân lại vỗ tay cười nói: “Đúng vậy, cực kỳ đúng, Vương công tử như vậy hiểu tình đạt lý, không còn gì tốt hơn.”

Vương Liên Hoa nói: “Lấy một địch ba, tại hạ khẳng định là muốn bại rồi. Bất quá tại hạ may mắn tìm được cái bảo bối, không biết có thể bỏ qua cho tại hạ lần này.”

Vu Hành Vân ngạc nhiên nói: “Trên đời này còn có cái vật gì so với Vương công tử quý trọng hơn?”

Vương Liên Hoa thấp giọng cười nói: “Tiểu Lê cô nương, người có đồng ý đảm nhận đem ‘Trùng khí’ cấp ba vị đây nghe một chút.”

Bên trong xe một giọng nữ mềm mại đàm đạo nói: “Trùng khí giả, cổ dã. Lấy trùng làm dẫn, lấy mãnh làm khí”

Vu Hành Vân sắc mặt thay đổi, thất kinh hỏi: “Bên trong xe là người nào? Như thế nào biết bí tịch cổ pháp Miêu Cương ta?”

Vương Liên Hoa nói: “Đâu phải chỉ là Miêu Cương cổ pháp bí tịch. Lâm nữ hiệp, người hay là cùng Vu huynh nói một câu, Bách Hoa tiên tử là người phương nào.”

Cái này liền khiến cho ngay cả Lâm Hồng Liên sắc mặt đều thay đổi.

Nàng ghé vào tai Vu Hành Vân thấp giọng nói vài câu, Vu Hành Vân liền lộ ra vẻ mặt đại ngộ bừng tỉnh, gật đầu nói: “Bảo bối này của Vương công tử, chính là xác khiến người động tâm. Nhưng chẳng lẽ khuê danh Bách Hoa tiên tử gọi là Tiểu Lê?”

Vương Liên Hoa cười nói: “Bách Hoa tiên tử đã đi về cõi tiên rồi, Tiểu Lê cô nương chính là nữ nhi của Bách Hoa tiên tử. Hơn nữa còn một chút diệu chính là, điển tịch Bách Hoa tiên tử cất chứa đều đã bị đốt hết, chỉ có trong đầu Tiểu Lê cô nương còn ẩn dấu một phần.”

Vu Hành Vân cùng Lâm Hồng Liên trên mặt đều lộ ra biểu tình bằng lòng.

Diễn tịch Bách Hoa tiên tử chính là một cái truyền thuyết, truyền thuyết luôn so với chân tướng càng khiến người động tâm hơn.

Lâm Hồng Liên lạnh lùng thốt: “Chúng ta chỉ cần thắng người, Tiểu Lê cô nương chẳng lẽ không phải là của chúng ta, ta thật là nghĩ không ra, chuyện này có cái gì để đàm phán.”

Vương Liên Hoa lắc đầu nói: “Cũng không phải, cũng không phải.” Hắn duỗi tay ra, liền đem Tiểu Lê từ trong xe bắt kéo đi ra.

Một tiểu cô nương nhỏ bé, yếu ớt, mềm mại giống như không nghĩ là muốn bẻ gãy từng đoạn.

Tay Vương Liên Hoa, liền đặt trên gáy của nàng. Một chút động, liền thật sự có thể đem cổ nàng bẻ gãy.

“Nếu các ngươi nhất định phải làm khó tại hạ, tại hạ đành phải đem Tiểu Lê cô nương giết chết, chi bằng bất quá để ta tự tay đem người đi bán lấy hồng lợi.”

Vu Hành Vân nhú mày nói: “Chính là chúng ta đem người thả, chẳng phải là lợi tức cùng tiền vốn tất cả đều như mức nước đổ đi sao.”

Vương Liên Hoa cười hì hì nói: “Các vị người đông thế mạnh, tại hạ nếu là mang theo Tiểu Lê cô nương, trốn cũng là không được xa. Chi bằng các vị lui ra phía sau một trăm trượng, tại hạ buông Tiểu Lê cô nương ra rồi đi.”

Vu Hành Vân cùng Lâm Hồng Liên liếc nhau, gật gật đầu, vì thế thối lui về phía sau.

Ước chừng thối lui xa một trăm trượng, Vương Liên Hoa quả nhiên giữ lời, buông Tiểu Lê ra liền phi thân mà đi.

Vương Liên Hoa vừa động, Vu Hành Vân lập tức cũng động.

Thời điểm đi lướt qua xe ngựa hấn ngay cả cước bộ cũng không dừng lại. Tuy rằng Tiểu Lê đã nghiêng ngả lão đảo hướng bên cạnh chạy, nhưng một tiểu nữ tử mảnh mai này có năng lực chạy đi đâu? Thân thể của nàng đáng thương quả thực giống như một mảnh lá rụng giữa bão táp.

Vương Liên Hoa nếu không chạy, tiếp theo làm gì còn có cơ hội như vậy.

Lâm Hồng Liên cùng Lâm Kính Hoa khinh công so ra yếu hơn Vu Hành Vân, tự biết nhất thời không đuổi kịp Vương Liên Hoa, chi bằng kiểm đại tiện nghi trước mắt này.

Tiểu Lê thấy hai người các nàng tới gần, cảm thấy hoảng hốt, thế nhưng chân vấp vào nhau, cả người ngã ở trong bùn. Thẳng đến bọn họ đứng ở trước mặt nàng, cũng không kịp đứng dậy được.

Xem bộ dáng nàng ở trong nước bùn động đậy, Lâm Hồng Liên mi nhú lại vẻ khinh thường.

“Kính Hoa, kéo nàng đứng lên.”

Lâm Kính Hoa theo lời bắt lấy cánh tay Tiểu Lê, đem cả người nàng ta từ trong bùn dựng lên. Tiểu Lê lại trông giống như đứng không vững được, cả người đều hướng trên người nàng dựa vào. Xem nàng kia một thân lầy lội, Lâm Kính Hoa vội vàng đưa tay bắt lấy bả vai nàng ta.

Ngay trong nháy mắt, Tiểu Lê tay vẫn nắm chặt đột nhiên buông lỏng, toát ra một cổ khói trắng.

Thủ thế nàng lúc này có điểm kỳ quái.

Kỳ quái đến, mới vừa rồi so với Vương Liên Hoa giống nhau như đúc.

Một viên đồng nho nhỏ từ trong tay nàng rơi xuống, ánh sáng lạnh khí như sắc bốc ra. (sắc: ở đây là thiết sắc)

Biến cố đột ngột này Lâm Kính Hoa cũng không kịp né tránh.

Chỉ thấy nàng chuyển sang ho khan vài tiếng, che miệng cùng mũi cấp tốc thối lui về sau.

Tiểu Lê vẫn là một bộ dáng muốn đứng cũng đứng không vững, tựa hồ đối với động tác của chính mình cũng còn có điểm mờ mịt.

Lâm Hồng Liên xông lên đưa tay đánh nàng, đánh cho bộ mặt nàng sưng đỏ, khoe miệng đỏ máu.

“Người vừa rồi phóng cái gì?”

Còn có thể là cái vật gì đây.

Lâm Kính Hoa sắc mặt tái xanh, lập tức ngồi xuống điều khí.

Tánh mạng nhất thời bị đình đốn, thứ đáng ghét kia mới vừa rồi ở trên mặt đất bùn, lại còn cho là cái gì.

Tiểu Lê cùng Lâm Kính Hoa sắc mặt đều khó coi như nhau, nhưng nàng lại cũng không thể vận công bức độc, vì thế cũng chỉ đành phải cố gắng chịu đựng, chính là nhỏ giọng nói: “Chính là của Vương công tử cho ta, ta cái gì cũng không biết.”

Lâm Hồng Liên cắn chặt răng, điểm huyết đạo Tiểu Lê, cũng nhanh chóng theo hướng Vương Liên Hoa đuổi theo.

...

Vương Liên Hoa khinh công giống như hán cũng không tự tin tốt như vậy, ít nhất so với Vu Hành Vân hình như còn kém hơn.

Vu Hành Vân như vậy liền chặn trước mặt Vương Liên Hoa.

Thân ảnh hán truy đuổi nhẹ tựa như gió, nhưng thời điểm rơi xuống cảm giác đè nặng có thể ví như một ngọn núi.

Vương Liên Hoa giống như có điểm hoảng sợ, lui về sau hai bước.

Vu Hành Vân cười đến đắc ý giống như chơi trò mèo vờn chuột: “Vương công tử cần gì phải trốn đâu? Vu mỗ đối Vương công tử cực kỳ ngưỡng mộ, cũng lại không làm chuyện gì bất lợi đối với Vương công tử.”

Vương Liên Hoa không nói một lời, một chưởng nhắm thẳng đến ngực hán đánh tới.

Vu Hành Vân nghiêng người tránh, không chỉ có lánh hán một chưởng kia, còn dựa vào thế đẩy, cư nhiên từ phía sau đem Vương Liên Hoa ôm vào lòng.

Nháy mắt, thấy khuôn mặt người nọ ở trong lòng ngực, giữa đêm mưa, giống một đóa hoa cô độc nở rộ.

Ngay trong tức khắc, liền thất thần.

81. Chương 81: Phiên Ngoại 14

Cổ xưa có câu, hồng nhan họa thủy.

Cổ nhân bắt quá là lừa gạt ta.

Lục hết trí nhớ ra đều là “Tiểu Liên thân thể như ngọc nằm khỏa giữa đêm.”, cũng không nhớ rõ đằng trước còn có một câu “Nhất tiểu tương khuynh quốc tiện vong”, rất đáng bị phu tử xuống tay đánh ba mươi trượng. Vu Hành Vân có điểm u oán mà nhớ tới phu tử hơn hai mươi năm trước dạy hán đọc bộ Hán nhân thư tịch, một tiểu tú tài trẻ tuổi lại còn đẹp. Tuy nói tiểu tú tài là cha hán vừa thính vừa cướp mà bắt tới, bộ dáng thư sinh tâm vững trước sau như một không chút sợ hãi, nói cho nên Vu Hành Vân liền cảm thấy được hán thực khả ái thực đặc biệt, liền toan tính đem sách ném lên giường mà niệm.

(Tiểu Liên: này chắc nghĩ bậy tiểu Liên Hoa rồi ==]]z) ; (Nhất tiểu tương khuynh quốc tiện vong: một nụ cười làm nghiêng ngã quốc vong)

Chuyện này hạ thủ tương đối dễ dàng, chính là sau khi đắc thủ liền có điểm hồng bét.

Tiểu tú tài tự sát.

Bản thân hắn cũng không bị gì, nhưng về sau các phu tử cha hắn mới tới đều vừa già lại vừa xấu, thấy bọn họ đừng nói niệm sách, ngay cả cơm đều có phần ăn không vô.

Vậy cho nên mới dẫn đến bi kịch hôm nay.

Trong lòng ngực người nọ sắc như hoa đào hướng hắn hơi mỉm cười, tâm đều muốn say rụng, làm sao còn nghĩ ra được lời dạy bảo của cổ nhân.

Này nghĩ muốn có đôi môi khê nhếch của mỹ nhân, từ giữa một cổ khói trắng phun ra.

Vừa lúc hắn toan tính chuyện thân mật, mới phát hiện ra có quỷ.

Trơ mắt mà nhìn mỹ nhân giãy khỏi cánh tay hắn, nhẹ nhàng dừng ở hơn một trượng, thân hình người kia mau lẹ không giống như lúc hắn truy đuổi mới vừa rồi.

Cư nhiên còn cười hì hì đối hắn nói: “Kỳ thực, ta cảm thấy được võ công của ngươi chung quy so với ta mà nói cao hơn một chút, trừ bỏ khinh công ra.”

Từ phía sau nhìn hắn, vẫn là đẹp như vậy.

Ánh mắt là yêu, đôi môi là nghiệt.

Hợp nhau mới gọi là yêu nghiệt, sở trường là câu hồn người.

Vu Hành Vân nhất thời cảm thấy được trước đây bản thân mình sống làm người quả có điểm uống phí. Hoàng kim châu báu, đồ cổ hiếm quý, thuần tửu mỹ nhân, những thứ này, người có, ai cũng đều có.

Nhưng lại có một người đẹp như vậy, làm sao còn có người thứ hai.

Nhưng tình thế trước mắt này, thật không để cho hắn tâm viên ý mãn, chỉ phải mạnh cười nói: “Loại độc này cũng muốn giết được người sao?”

Vương Liên Hoa nói: “Đương nhiên không được, nếu tùy tiện hướng ai đó phun một ngụm đã có thể giết chết được họ, ta sớm trong mười năm liền có thể thống nhất giang hồ. Độc này ngay cả giải được cũng không cần đến, chỉ cần tùy tiện vận công một chút liền bức ra được. Chẳng qua là, hiện tại nếu ngươi cùng với ta đánh, độc khí này ở trên thân ngươi sẽ gây bất lợi, khi đó giết được người hay không, liền khó nói.” Hắn nói xong liền đắc ý cười rộ lên, “Lâm nữ hiệp, ngươi cũng không phải dùng kiếm chĩa vào người ta đi, hiện tại dựa vào ngươi là một cái mạng, ngươi và ta cũng không thấy được có thể thắng, mọi người lẽ nhượng một chút, đều không có sự gì.”

Lâm Hồng Liên đuổi theo được tới đây nghe xong lời này, tức giận đến môi phát run, nhưng cũng không thể phản bác.

Vu Hành Vân ở một bên nghe lại nở nụ cười: “Thú vị, thú vị. Nếu ra tay đơn giản như thế này, sao có thể thấy được giá trị người của tiểu bảo bối. Lần này không thể cùng Vương công tử hiểu nhau, lần tới gặp lại, cũng có phần hữu ý thú vị.”

Vương Liên Hoa nghe xong câu nói bất tử bất hoạt này, cũng không để tâm, hướng hắn làm cái mặt quỷ nói: “Cứ để lần tới hắn nói, lúc này cũng là người thua.” Hắn cũng không định sẽ cùng Vu Lâm hai người tranh luận vô mồm, thẳng nhảy lên xe ngựa hướng đi. (bất tử bất hoạt: không sống không chết, không nặng không nhẹ)

Lâm Hồng Liên sợ hắn đối Lâm Kính Hoa gây bất lợi, vội vàng theo sau. Không nghĩ Vương Liên Hoa lúc này làm gì còn tâm tư quản Lâm Kính Hoa, vội vàng đem Tiểu Lê xuống xe, nhanh như chớp chạy đi, nháy mắt ngay cả bóng dáng cũng đều nhìn không thấy.

Lưu lại ba người kia, người nhìn ta, ta nhìn người, trong lòng khí khổ như thế nào, nửa lời cũng không thể nói được.

...

Vương Liên Hoa mặc dù trên miệng đắc ý một phen, trong lòng lại vẫn là lo sợ ba người kia vận công bức độc sau đó đuổi theo đến đây, động tác cũng không dám lưu lại lâu, chỉ có tự mình làm xa phu, đem ngựa đánh đuổi bay nhanh.

Đuổi tới bên người Thẩm Lăng sớm một khắc, liền nhiều phần an toàn hơn. Vu Hành Vân cùng Lâm Hồng Liên đều là cao thủ đứng đầu, lần sau không nên sơ sẩy như vậy. Kỹ xảo phóng túng hiểm thấy có thể cứu được mạng một lần, nên tạ ơn trời đất.

Đến thành Hàng Châu khi sắc trời mới vừa lên, mưa cũng ngừng, cửa thành đã mở.

Vương Liên Hoa y phục bị mưa cùng bùn đất dìm qua vẩy lên biến thành bẩn hôi không chịu nổi, lại là một đêm không ngủ, trong lòng đang có một cỗ lệ khí (khí ác độc), xe ngựa như gió vọt vào trong thành, thủ vệ ngăn đón cũng không chặn kịp.

Vân Thủy khách điểm.

Vương Liên Hoa nhìn đến chiêu bài khách điểm này tựa như nhìn thấy hạt thóc cứu mạng. Vừa mới định phóng ngựa tiến lên, đột nhiên thấy cửa khách điểm có người.

Không biết người nọ là vừa trở về hay là muốn đi ra ngoài, đại khái là vì sắc trời vẫn còn sớm, thân ảnh cùng động tác nhìn qua chung quy cảm thấy được có vài phần ý tứ hàm xúc uể oải lười biếng. Y sam đậm thanh sắc ở trước nắng sớm hừng đông toát lên trông sạch sẽ hết mức, mặc ở trên người y cực kỳ tiêu sái, rất khiến người ghen ghét. (đậm thanh sắc: màu xanh nhạt)

Chính là, khiến người ghen ghét.

Vương Liên Hoa trong lòng một cái tâm tình trời tru đất diệt lập tức nhảy xuống, hướng phía sau người nọ lao thẳng tới, phải đem hắn biến thành so với chính mình còn bẩn chật vật hơn mới cam tâm.

Người nọ đột nhiên xoay lại, đem người phía sau nhanh như hổ đói vồ mồi vũng vàng tiếp được, không quan tâm gì mà ôm vào trong lòng ngực.

Mắt thấy dính bùn một chút, y cũng chỉ cười, khiến cho Vương đại công tử thật sự không có tinh thần.

Sau đó lại hỏi: “Như thế nào lại biến thành như vậy, chính là gặp phải cái gì ngoài ý muốn?” Thật giống bà bà.

Vương Liên Hoa không tình nguyện nói: “Đâu chỉ là ngoài ý muốn, bất quá nói đến thì dài.....” Hắn đột nhiên giống như nhớ ra cái gì liền nhoẻn miệng cười, lại nói, “Ta trước hướng người giới thiệu thiên hạ đệ nhất nữ hiệp, cho người người mở rộng tầm mắt.”

Thẩm Lăng còn chưa kịp hỏi, Vương Liên Hoa liền tự mình hiến bảo chạy đến bên cạnh xe, vén tấm màn lên, nói: “Tiểu Lê cô nương, Từ công tử, đi ra mau.”

Xuống xe chính là một nam tử trẻ tuổi trang phục thư sinh, còn có một tiểu cô nương nhỏ bé, yếu ớt giống như gió thổi cũng muốn bị cuốn đi. Hai người đều là vết thương chồng chất, mặt mũi bầm dập.

Thẩm Lăng ở trên người bọn họ nhìn qua nhìn lại, cảm thấy được người nào cũng không giống “thiên hạ đệ nhất nữ hiệp”, nhất thời có phần nghi không thông.

Nhìn đến Thẩm Lăng ánh mắt hồ nghi, tâm trạng Vương Liên Hoa lúc này mới thư sướng không ít, vậy cho nên hưng trí bừng bừng vấn: “Đã thắng Vương Liên Hoa, lại thắng được Lâm Hồng Liên, người nói nữ tử như vậy, có tính là thiên hạ đệ nhất nữ hiệp hay không?”

Thẩm Lăng nhìn Vương Liên Hoa thuyết giảng, sau nhìn lại tiểu cô nương rất dễ bị gió cuốn đi đầu càng cúi thấp xuống hơn. Nhưng y vẫn là cảm thấy được có điểm không dám tin.

Tiểu cô nương này, nhìn thế nào một chút võ công cũng đều không có.

Vương Liên Hoa càng tỏ ra đắc ý, cười ha ha nói: “Nếu nàng đã thắng Vương Liên Hoa, xem ra một ngày nào đó cũng muốn thắng Thẩm Lăng. Vậy cho nên, Thẩm Lăng Thẩm đại hiệp, người tốt nhất chính là nên chiêu đãi Tiểu Lê cô nương một chút, để mắc công lần sau người rơi vào trong tay nàng lại chịu không nổi.”

Thẩm Lăng nhìn hấn cao hứng như vậy, cũng thấy được thú vị, xem hai người này đều không phải hạng người tà ác, cho nên cũng không hỏi lại gì, chỉ nói: “Từ công tử, Tiểu Lê cô nương, thỉnh đi trước.”

Vào khách điểm, Thẩm Lăng mới nghĩ đến một vấn đề trọng yếu, ánh mắt thuận tiện nhìn về phía Vương Liên Hoa.

Wương Liên Hoa cười nói: “Một gian phòng khách là đủ rồi.”

Tiểu Lê mặt đỏ lên, đầu đã muốn nhanh chóng hạ đến ngực. Từ Thường Tú vội la lên: “Không thể, ta cùng với Tiểu Lê”

Wương Liên Hoa cắt ngang lời hấn nói: “Từ công tử chính là không chịu cùng một gian phòng với Tiểu Lê cô nương?”

Từ Thường Tú gật đầu như đảo tỏi, nửa lại nghĩ đến một điểm, liếc mắt lên nhìn Tiểu Lê một cái, lại không ngừng vội giải thích: “Không, ý của ta là.....”

Wương Liên Hoa cười nói: “Từ công tử, người cũng thấy bọn người vừa rồi hung tàn như vậy, hai người các người lại không có võ công, thập phần nguy hiểm, hảo nên chăm sóc lẫn nhau đi. Nếu người không chịu, vậy thì người cùng với Thẩm huynh một phòng, ta cùng Tiểu Lê cô nương một phòng.”

Cái này đừng nói Từ Thường Tú đầu còn nhanh chóng lắc hơn khi nãy, Tiểu Lê cũng nôn nóng, bị ai đau xót nhìn về phía Thẩm Lăng. Mặc kệ nói như thế nào, nhìn qua Thẩm Lăng cũng đều giống người tốt.

Wương Liên Hoa trong tâm nảy ra vài phần khí bốn cọt, nói: “Nếu không ta với người cùng phòng, Thẩm huynh cùng Tiểu Lê cô nương một phòng, cũng được.”

Hấn vừa mới nói ra, Thẩm Lăng liền đứng lên.

(Ủa sao kỳ vậy.... đòi ở chung với Tiểu Lê, anh không phản ứng. Mà đòi ở với nam nhân, anh lại phản ứng ==]]z)

Không chỉ có đứng lên, còn đem hấn bắt đứng dậy, hướng khiêng lên vai. Khí định thần nhàn mắt hướng thẳng tiểu nhị nói: “Chuẩn bị một gian phòng hảo hạng cấp hai vị này, tốt nhất ở bên cạnh chúng ta.” Sau đó tự mình quay lại nhìn Vương Liên Hoa hướng khiêng lên trên lầu.

Wương Liên Hoa hô to gọi nhỏ: “Thẩm Lăng Thẩm đại hiệp, giữa ban ngày ban mặt, trời đất sáng sủa, đây thực là làm quá?” (quang thiên hóa nhật: giữa ban ngày ban mặt) ; (lăng lăng càn khôn: trời đất sáng sủa)

Thẩm Lăng không để ý đến hấn, một cước đá văng cửa phòng ra, mang hấn hướng lên trên giường ném xuống, sau đó đem cửa phòng đóng lại.

Sau đó Vương Liên Hoa mỉm cười nói: “Chẳng lẽ người không biết, ta đã lâu không làm đại hiệp?”

Giống như vì để chứng minh tính chính xác của những lời này, liền cúi đầu hung hăng hôn hấn.

Wương Liên Hoa vĩnh viễn chỉ có loại thời điểm ở đây mới có thể ngoan.

Thẩm Lăng hôn hảo như vậy, không ngoan chẳng lẽ phải còn cùng chính mình tự kỷ. Vương Liên Hoa cảm thấy được chính mình luôn là người biết thức thời.

Chính là lúc bàn tay Thẩm Lăng tiến vào vạt áo hấn, nhịn không được nói: “Có thể hay không để cho ta tắm rửa trước một cái, ta sớm đã muốn hơi chết đi được.”

Thẩm Lăng nghe xong lời này, nhịn không được vui đầu ở dưới cổ hấn cười rộ lên.

Nở nụ cười hơn nửa ngày.

Sau đó ôn nhu ở bên môi hấn cắn một cái, nói: “Đương nhiên có thể. Bất quá nếu người không chê, ta kỳ thật cũng không để ý.”

...

Cảnh tượng tiếp theo lúc này, đối Từ Thường Tú cùng Tiểu Lê mà nói, thật sự là rất khó chịu đựng.

Mới vừa rồi bị lời nói Vương Liên Hoa hăm dọa, lại nghĩ đến ba hung thần ác sát đêm qua, nào dám xuất môn.

Chính là nếu cùng đứng ở trong phòng, cô nam quả nữ chính là không biết làm như thế nào cho phải.

Huống chi, theo cách vách truyền tới thanh âm gì đó, so với xuân phong quả thực giống nhau, thổi trúng tâm người đều phải tê điếu. (tô điếu: xộp mềm rụng xuống)

82. Chương 82: Phiên Ngoại 15

Vương công tử thích ngủ.

Nếu hắn muốn ngủ lại không ngủ được, tâm tình rất kém.

Nếu hắn ngủ thiếp đi, bộ dạng ngủ cũng sẽ rất khó xem.

Nếu sau khi hắn ngủ bị người đánh thức, rời giường khí cũng rất trọng.

Xét thấy ngoài các nguyên nhân này, Thẩm Lăng sau khi làm xong chuyện đó, trừ làm cái gối đầu ra, cái gì cũng làm không được.

Đối với thân phận này, Thẩm Lăng sớm đã thành thói quen, cũng không có câu gì oán hận. Nhưng hôm nay Vương công tử cũng rất không an phận, ở trong khuỷu tay y lẩn qua lộn lại, tóc trát lên bả vai hảo ngứa.

Vì thế y nhẹ nhàng đưa tóc hắn tём sang một chỗ, thấp giọng hỏi: “Liên Hoa, người trên đường gặp cái gì ngoài ý muốn?”

Vương Liên Hoa trong lúc này vốn là ở trong lòng tính toán nên đem việc này như thế nào giảng giải cùng Thẩm Lăng, tuy nói việc của Từ Thường Tú cùng Tiểu Lê không thể giấu diếm, nhưng chung quy là chính mình dính phải thua lỗ cực lớn, nếu là cùng Thẩm Lăng nói từ đầu chí cuối, tính ra lại kém hơn Thẩm Lăng một cái đầu, trong lòng thật sự không sáng khoái lắm, thế nên nhất thời nheo lờ.

Thẩm Lăng thấy hắn không đáp, cũng không truy vấn, chính là nói: “Người cũng mệt mỏi, trước nghỉ ngơi đi.”

Nhìn y một bộ dáng tâm bình khí hòa, liền nhớ tới chính mình mấy ngày qua chật vật, Vương Liên Hoa có điểm ngứa răng. Vì thế cũng không quản cái gì sĩ diện, đem tình hình thực tế nói một trận.

Thẩm Lăng nghe được chuyện trúng cổ, thất thanh nói: “Người lẽ nào đã trúng cổ?”

Vương Liên Hoa trở mình một cái khinh khỉnh, không tình nguyện nói: “Ta lừa người làm gì?”

Thẩm Lăng thấy thần sắc hắn trấn định, vội hỏi: “Vậy người cũng biết giải pháp như thế nào?”

Vương Liên Hoa cười lạnh nói: “Giải pháp đương nhiên là có, còn có đến hai loại, chính là cái nào cũng rất không dễ dàng.” Hắn lấy cái bản “trùng khí” bên cạnh gối ra, ở trước mắt Thẩm Lăng lung lay nhoáng lên một cái, nói: “Quyển chép tay này nói ra mơ hồ, kỳ thật cổ thuật cùng độc thuật, cũng có chỗ tương thông. Cái gọi là được cổ giả (người dụng được cổ), chính là Miêu Cương kỳ độc thôi; huyết cổ trông như chú thuật, kỳ thực bất quá là độc được, hơn nữa huyết nhục từ trong thân cổ giả phát ra, khiến cho độc tính kia nan giải, chính là giống như người nọ dùng ngàn loại thạch tín cùng đặc chế với mười năm hạc đỉnh hồng mà ra. Nhưng thật ra ngôn cổ, quả là có vài phần diệu dụng. Theo ta thấy, ‘ngôn cổ’ là một loại nhiếp tâm thuật. Chính là Miêu Cương cổ được đặc biệt có mê hồn được, lúc hấp nhập phải cổ được rồi phát ra tuyên thệ, đồng thời liền bị lời thề này thao túng, đây chính là hết thảy mọi căn nguyên quái lực loạn thần. Lúc sau khi ta giày vò Từ Thường Tú tâm liên thống khổ không ngừng, chính là bởi vì ta bên ngoài hiểu rõ còn nhắc đến, lại còn thấy hắn thống khổ. Nhưng dù cho Từ Thường Tú có bị thương, thậm chí đã chết, ta nếu

là không biết, như vậy cũng không có việc gì. Nói vậy người khả hiểu được?” (quái lực: năng lực/tác dụng kỳ lạ)

(huyết nhục từ trong thân cổ giả phát ra: cổ thực ra là một con trùng độc. Cổ giả ở Miêu Cương nuôi cổ trong người, nên máu thịt rất độc. Ai lạn hoạn rở phải là toi =.=)

Người này ra sức khoe khoang giải thích đến cực kỳ sáng suốt, thao thao bất tuyệt, vô cùng đắc ý, cũng không quản có hay không đem chuyện một mình tự kỷ. Thảm Lãng không khỏi giận dữ nói: “Tạm thời chắc hiểu.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Bởi vậy, người nếu là lạng lẽ đem hai người kia đi giết, cả đời không nói cho ta biết, ta liền cả đời cũng không có việc gì, đây là một loại giải pháp.”

Thảm Lãng lắc đầu nói: “Mặc kệ là ta có giết hay không. Vương công tử, người giống như người vậy, thật có thể bị người lừa cả đời?”

Vương Liên Hoa nghe xong lời này, vẻ mặt đau khổ nói: “Cho nên đây chính là chỗ nan giải. Nếu là có người không cẩn thận nói ta biết hẳn đã chết, chỉ sợ cổ này vẫn còn bị phát tác. Dạng lo lắng đề phòng như vậy, quả là trị phần ngọn không trị phần gốc.”

Thảm Lãng nói: “Loại giải pháp thứ hai kia lại như thế nào?”

Vương Liên Hoa bất đắc dĩ nói: “Trừ phi tìm được giải được, lại còn như thế nào nữa. Đoạn tình hoa ở Miêu Cương, nếu là hai người đến Miêu Cương không phải để vui chơi, cũng đành phải làm một chuyến thôi.”

Thảm Lãng nói: “Ta hướng Đồng Thiếu Anh cùng Tứ Nương hỏi thăm một phen, biết được Lam Lam chính là người trong bộ tộc Vu cổ Miêu Cương, hẳn lại gọi Vu Hành Vân là tộc trưởng, cũng đủ biết thân phận Vu Hành Vân là gì. Chúng ta nếu đi Miêu Cương tìm vật đó, chỉ sợ người này cũng là một lực cản cực lớn.”

Vương Liên Hoa nghe xong hai chữ “Lam Lam”, mặt giãn ra cười nói: “Người không nói thật ta cũng đã quên. Ba người kia đêm qua bị ta làm nhục một phen, mấy ngày tới đây khẳng định còn muốn tìm đến gây phiền toái. Chi bằng chúng ta tương kế tựu kế, đem tiểu quan Lam Lam kia bắt lấy, hảo hảo hỏi một chút chuyện đoạn tình hoa.”

Thảm Lãng nhú mày nói: “Đêm qua lại là có chuyện gì xảy ra?”

Vương Liên Hoa đối việc đêm qua thập phần đắc ý, tự nhiên không thêm không bớt nói ra. Lại không nghĩ rằng Thảm Lãng càng nghe sắc mặt càng trầm trọng xuống, cuối cùng trầm trọng đến nỗi Vương Liên Hoa cũng hiểu được có điểm bất thường, nhin không được hỏi: “Thảm Lãng, người chẳng lẽ là nghĩ ra được có việc gì mấu chốt?”

Thảm Lãng cười khổ nói: “Trừ việc người ở ngoài ra, lại còn có cái gì mấu chốt.”

Vương Liên Hoa buồn cười nói: “Lẽ nào, lẽ nào người vẫn còn sợ người nọ đến đoạt ta đi hay sao?”

Thảm Lãng cảm thấy bộ dáng này của hắn vừa đáng yêu lại khả khí, đành phải chính mình thở dài: “Ta thật sự còn có điểm sợ.”

Cho nên lại đi hôn bờ môi của hắn, hôn đã triển miên lại tinh tế tỉ mỉ, khiến người động tình.

Kỳ thật một chút như vậy cũng không phải không tốt, nhưng Vương Liên Hoa vẫn là cảm thấy được nên từ chối một chút: “Đây chính là sáng sớm, mới vừa rồi cũng đã.....”

Thảm Lãng mỉm cười nói: “Ta sợ bị cường đoạt sẽ không còn thấy cơ hội nữa.”

Vương Liên Hoa nghe xong lời này, nhất thời tức giận trừng hai mắt nhìn y. Để tỏ rõ khí phách, cư nhiên còn giãy dụa muốn đứng dậy.

Đương nhiên bị Thảm Lãng không buông tha đè ép nằm xuống.

Vương Liên Hoa nghĩ muốn cam chịu, kỳ thực Thảm Lãng cũng là một cái cổ, cũng có hai loại giải pháp.

Một là dùng động tác để phản kháng y, hai là dùng ngôn ngữ để cự tuyệt y.

Chính là y dùng thân thể áp chế động tác hắn, dùng miệng áp chế ngôn ngữ hắn.

Trước mắt khả không thể giải. (nan giải thật rồi =]]z)

...

Đồng Thiếu Anh vốn là cảm thấy được chính mình trên thế gian này là người cực xui xẻo, nhưng sau hần lại nghĩ tới Tứ Nương có cùng hần nói qua chuyện này, liền càng thêm bi thương mà cảm thấy được hai người bọn họ thật sự là một cặp phu thê xui xẻo nhất thế gian.

Rõ ràng là Thẩm Lăng hẹn hần hôm nay tới đây thảo luận với nhau về chuyện bộ tộc Vu cổ, hơn nữa hần cũng rất có lễ độ mà gõ cửa, Thẩm Lăng cũng ở bên trong lên tiếng trả lời là có.

Đến qua hơn nửa ngày mới ra mở cửa cũng được đi, vậy mà cửa mở ra chỉ là một cái kẻ hở nhỏ, lại còn nói: “Thỉnh xuống dưới lầu trò chuyện với nhau đi.”

Đồng Thiếu Anh cảm thấy nhần nhó đến không thể nói lý.

“Dưới lầu nếu có chút tai mắt, chẳng phải là rất không tiện. Tại hạ hôm nay chính là có chuyện quan trọng cần tương báo, hôm trước không phải cũng đã bảo là ở trong phòng nói chuyện?”

Vì thế liền làm một chuyện thực rất không tưởng.

Chính là đột nhiên đẩy cánh cửa kia ra.

Kỳ thực hần cũng không thấy có cái gì đặc biệt đến không nên xem, chẳng qua là một đồng y phục mà thôi.

Y phục thoát ở nơi nào chính là tùy theo ý muốn, đây cũng không tính là đại sự gì.

Vấn đề lớn nhất ở chỗ, kiện y phục kia chính là màu đỏ.

Tiếp đó liền sờn gai óc phát hiện ra, phía sau trường mạn buông xuống giống như có bóng người.

Đồng Thiếu Anh phản ứng rất nhanh mà lui về sau ba bước, nghĩ xem như mọi chuyện gì cũng đều chưa có xảy ra, nhưng ngay tại đây phát hiện sự tình này càng khiến người phiền não.

Chính là Thẩm Lăng y quan giống như cũng có chút không chỉnh tề.

Đồng Thiếu Anh thật sự không dám nghĩ lúc chính mình đến gõ cửa rốt cuộc là cái loại thời điểm gì. (còn đợi tới hơn nửa canh giờ đó a =]])

Đột nhiên vào lúc này, bóng người phía sau trường mạn kia nói chuyện.

“Đồng huynh, đã lâu rồi không thấy, biệt lai vô dạng.”

Đương nhiên đây nhất định là Vương Liên Hoa.

Còn có ai giống hần, ở loại thời điểm này cũng không biết xấu hổ. (chai rồi)

Đồng Thiếu Anh kinh thiên động địa mà hét to một tiếng, hướng dưới lầu mà chạy như điên.

Thẩm Lăng thở dài đem cửa đóng lại.

Wương Liên Hoa cười hì hì từ phía sau trường mạn chui ra, cách ăn mặc của hần so với tưởng tượng của Đồng Thiếu Anh giống nhau rất nhiều.

Phi thường không biết nỗi khổ của nhân gian mà nói: “Ta cũng không phải nữ nhân, cho dù thấy thì thế nào.”

Thẩm Lăng thật sự rất muốn hành hung hần một chút, nhưng cuối cùng chính là khẽ hôn lên khóe môi mỉm mỉm của hần một cái.

Đây thật sự là một hành động rất khó lý giải, cho nên Thẩm Lăng trong lúc làm chuyện này, một mực trong lòng phải mặc niệm tu sinh dưỡng tính không thể dễ dàng bị ngôn ngữ kích động.

Nhưng cuối cùng vẫn là thất bại.

Thời điểm ăn cơm trưa, Từ Thường Tú mặt đỏ, phi thường cùng hần nói một lời khẩn thiết.

“Ta ngủ trên mặt đất cũng được, nhưng có thể hay không đổi đến cái phòng hơi xa một chút?”

Thẩm Lăng lúc nghe được câu này là đang ăn canh, thoáng cái liền bị mắc nghẹn.

Khụ ước chừng cả nửa khắc.

Trong lúc này, Vương Liên Hoa hiển nhiên một mạch ăn cơm, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn y liếc mắt một cái, cũng chỉ là mỉm cười không nói lời nào.

(=||z)

83. Chương 83: Phiên Ngoại 16

Bữa cơm trưa bỗng tạm ngừng, chỉ có một mình Vương công tử ăn hảo thư thái.

Ngoại trừ Thẩm Lăng ra, ai cũng chưa suy nghĩ được minh bạch, nguyên lai tối xấu hổ tối ngượng ngùng phải là người kia, nhưng như thế nào lại có thể xem như không có việc gì.

Đặc biệt là Đồng Thiếu Anh càng không rõ.

Không rõ ở dưới loại tình huống đó xấu hổ cùng giận dữ mà chạy cư nhiên không phải Vương Liên Hoa mà là chính mình, không rõ Thẩm Lăng vì cái gì ở trong này nhàn nhã ăn cơm mà hoàn toàn không tính chuyện hướng đến hắn đang ở cửa, thỉnh giáo thuyết phục hắn nói ra tin tức khi sáng, hơn nữa không rõ nhất chính là hắn vì cái gì phải lưu lạc trở lại hướng đám người hung ác, cùng biểu tình một bọn người lạnh nhạt hỏi “người đến làm gì?”.

Hắn khí cực oán hận mà cầm lấy bầu rượu trên bàn, định trực tiếp đem rượu uống cạn, kết quả bên trong sạch sẽ đến cả một giọt cũng đều không có.

Vương Liên Hoa lạnh nhạt nói: “Rượu đã bị ta uống hết rồi.”

Đồng Thiếu Anh quả thực muốn khóc được.

Thẩm Lăng nói: “Thiếu Anh huynh mời ngồi, gọi rượu cùng thức ăn trở lên là được.”

Đồng Thiếu Anh vừa thấy chỗ bên cạnh Thẩm Lăng không ai ngồi, vì thế lão đại cũng chẳng khách khí gì mà hướng ngồi xuống, chờ Thẩm Lăng phân phó chuẩn bị rượu cùng thức ăn.

Rượu bắt quá sau một chút đã được mang đến, Đồng Thiếu Anh nhanh chóng đưa tay tiếp đón, lại bị Vương Liên Hoa một phen bắt lại.

Vương Liên Hoa không nhanh không chậm mà cấp chính mình một ly trước, nói: “Ta thật cũng còn uống chưa đủ.”

Cái bộ diện mạo làm khó dễ người của hắn.

Đồng Thiếu Anh lại cảm thấy được có phần sờn gai óc.

Xem ra chuyện buổi sáng, đã nghiêm trọng đắc tội vị thiếu gia này.

Vẫn là Thẩm Lăng độ lượng, thấy tình cảnh vậy, giúp hắn rót một ly, nói: “Đồng huynh thỉnh.”

Đồng Thiếu Anh như trút được gánh nặng, đem chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Thẩm Lăng nói: “Đồng huynh khả có tin tức gì mấu chốt?”

Đồng Thiếu Anh lắc đầu nói: “Tại hạ bắt quá cũng muốn nói cho Thẩm huynh ba chữ.”

Thẩm Lăng mỉm cười nói: “Là ba chữ gì?”

Đồng Thiếu Anh nói: “Tà, tà, tà!”

Vương Liên Hoa tức giận nói: “Người chi bằng nói nga, nga, nga đi.”

Đồng Thiếu Anh nói: “Vương công tử, ba chữ này là có nguyên nhân. Một chữ tà thứ nhất, là nói Miêu Cương cực tà, đến mấy trăm năm nay đều là nơi ngoài quản sự của triều đình, cuối cùng ít có Trung Nguyên nhân sĩ nào biết đến; Một chữ tà thứ hai, là Vu cổ bộ tộc Miêu Cương cực tà, Miêu Cương không có quan phủ, cũng không có Phiên Vương, Vu cổ bộ tộc đã giống như Vương tộc lại giống như thần đạo; Một chữ tà thứ ba tất nhiên là nói Miêu Cương cổ độc cực tà, đến nay cũng chưa có ai biết cổ độc này được chế tạo như thế nào, cách giải trừ ra sao. Nói ba loại chuyện thế này, chẳng lẽ không tà?”

Thẩm Lăng còn chưa nói, Vương Liên Hoa ở một bên vỗ tay cười nói: “Đồng huynh nói được diệu, đương nhiên là thật sự tà. Nói vậy Đồng huynh đã biết như thế, đối hai người chúng ta khả có gì khuyên bảo?”

Đồng Thiếu Anh giận dữ nói: “Vu Hành Vân kia võ công cao không nói, chỉ e là lúc này hắn đến rất tà, thân phận lại thực sự tôn quý, sợ là vây cánh cũng nhiều. Cái gọi là long thốn thiển khan, hổ lạc Bình Dương, nếu không nhanh chóng thừa dịp người này mới đến, nhanh kết liễu bọn họ, nếu cứ để việc này chậm thêm nữa, khó tránh khỏi đối bên ta bất lợi. Nhị vị cùng bằng hữu trên giang hồ mấy năm nay đã mất liên hệ, cũng không có trợ lực, sợ là phải thực phí công.” (long thốn thiển khan, hổ lạc Bình Dương: tương đương với câu: thừa nước đục thả câu. Vây rồng ở chỗ cạn, hổ lạc ở chốn đất bằng phẳng)

Thẩm Lăng cười nói: “Đồng huynh nói ra lời ấy, không phải là khuyên chúng ta hai người mau chút cùng bọn chúng quyết một trận tử chiến?”

Đồng Thiếu Anh nói: “Vì sao lại nói là hai người, tại hạ cùng với Tứ Nương đương nhiên là đứng về phía Thẩm huynh.”

Vương Liên Hoa nhú mày nói: “Chính là nếu như Đồng huynh chết ở trong tay ta, Tứ Nương chẳng lẽ vẫn còn có thể giúp chúng ta? Bất quá Tứ Nương võ công vốn là tầm thường, có giúp cũng coi như không.”

Vừa nghe lời này, Đồng Thiếu Anh giống như ngũ lôi oanh đỉnh, nhìn chăm chăm Vương Liên Hoa, nói: “Vương công tử vì sao giết ta?” (ngũ lôi oanh đỉnh: tương đương sét đánh ngang tai. Sét đánh ầm ầm trên đỉnh đầu)

Vương Liên Hoa thản nhiên nói: “Đồng huynh, người biết rõ mới vừa rồi rượu kia đã qua tay ta lại còn đem uống hết, đó là liều chết, cũng chỉ là nên tự trách mình đi.”

Đồng Thiếu Anh mắt muốn nứt ra, nhìn về phía Thẩm Lăng.

Vừa rồi rượu là do Thẩm Lăng đưa cho hắn.

Thẩm Lăng là quân tử, là đại hiệp, cũng không làm loại thủ đoạn này ám hại người.

Tựa hồ cảm nhận được suy đoán của hắn, Thẩm Lăng phi thường thẳng thắn mà nhìn hắn mỉm cười: “Tại hạ cũng không biết việc này.”

Y nói còn chưa nói xong, Đồng Thiếu Anh thoáng cái liền nhảy dựng lên.

Ngay trong nháy mắt hướng tới chế trụ Tiểu Lê.

“Dem giải được cho ta, nếu không ta sẽ giết nàng!”

Thẩm Lăng nhìn hắn, vẫn là một bộ dáng cười lạnh nói: “Đồng huynh, chúng ta cùng Tiểu Lê cô nương cũng không có liên quan, vì sao phải đem nàng ra uy hiếp?”

Đồng Thiếu Anh cười lạnh nói: “Thẩm đại hiệp tâm nhân từ, tất nhiên là sẽ không để cho người vô tội vì hắn mà chết.”

Thẩm Lăng lắc đầu: “Khả rõ ràng bên kia người là Từ công tử, vì sao xá cận cầu viễn uy hiếp Tiểu Lê cô nương, hay là người cho rằng nàng có điều trọng yếu hơn?” (xá cận cầu viễn: bỏ gần lấy xa)

Thời điểm Thẩm Lăng nói những lời này, ánh mắt đã muốn thay đổi.

Đồng Thiếu Anh cảm thấy được, ở một thời điểm nào đó, y cùng Vương Liên Hoa có một chút giống nhau.

Nhưng hắn tình nguyện vĩnh viễn đều ngộ không ra Thẩm Lăng ở loại thời điểm này.

Vương Liên Hoa lúc này còn ở bên cạnh vô tâm vô phể (nhẫn tâm) mà cười: “Thẩm đại hiệp quả không hổ danh là Thẩm đại hiệp, so với ta lại còn làm ra vẻ hơn.”

Đồng Thiếu Anh cắt ngang lời hấn nói: “Đừng có nói chuyện phiếm, trước đem giải được cho ta. Tại hạ một cái tiện mệnh, như thế nào có thể so với điển tịch Bách Hoa tiên tử các hạ khổ công đoạt được?” (tiện mệnh: mạng hèn mọn)

Vương Liên Hoa cười to nói: “Các hạ vẫn chưa trúng độc, muốn giải được gì? Vừa lúc hôm nay ta mới thay đổi y phục không có đem đồ vật gì mang trên người, mới vừa rồi ta bắt quá cùng người nói đùa chút thôi, Đồng huynh đừng có sợ.”

Đồng Thiếu Anh nghe qua, không khỏi suy sụp.

Thẩm Lăng nghiêm mặt nói: “Đồng huynh, Vương công tử một mình rời đi, tin tức này trừ ta ra, cũng liền chỉ có phu thê người biết được. Nhưng nếu không phải chính Đồng huynh thừa nhận, tại hạ thật đúng là không tin Đồng huynh lại hướng bọn họ tiết lộ hành tung Vương công tử. Nhớ rõ lần đầu gặp mặt lại, tại hạ cũng từng cảnh cáo Đồng huynh nếu hai người chúng ta gặp bất trắc, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ giết người diệt khẩu. Đồng huynh cũng biết điều này không phải là hư ngôn, tại hạ cũng thực không có làm việc gì có lỗi với Đồng huynh, Tứ Nương mấy ngày trước đây xem ra cũng không có việc gì, Đồng huynh tội gì còn khẳng khái một mực như thế?”

Đồng Thiếu Anh ánh mắt đỏ lên, nói: “Thẩm huynh, có một chuyện ngay từ đầu người đã liền đoán sai.”

“Bọn họ uy hiếp không phải Tứ Nương, mà là nhi tử của ta.”

Thời điểm nói đến hai chữ “nhi tử”, Vương Liên Hoa thấy lông mi Thẩm Lăng đột nhiên nháy một chút.

Lập tức khôi phục lại bình tĩnh, như là nháy mắt một cái nhanh chóng tỉnh giấc.

Y tâm không hề báo động trước lại thoáng đau, tựa như đang tốt đẹp sau giờ Ngọ đột nhiên bị một giấc mộng yểm. (mộng yểm: bóng đè trong mơ)

Tới cũng vội, đi cũng nhanh, không nhớ rõ là cái gì, đang muốn suy nghĩ, lại cảm thấy bất quá chỉ là một luồng khí qua.

Sau một lúc lâu, Vương Liên Hoa mới lạnh lùng thốt: “Loại sự tình uy hiếp thê nhi này, ngẫu nhiên dính phải cũng được đi, luôn như vậy, thực không thú vị. Đồng huynh, nếu là qua kiếp nạn hôm nay, ta khuyên hai người các người nên là ẩn lui giang hồ đi. Các hạ cũng nói, long thốn thiên khan, hổ lạc Bình Dương, các người hai người ra sa mạc, bất quá làm người bình thường là được.”

Hắn nói lời này vừa độc vừa cay, Đồng Thiếu Anh lại không thể đòi co, chỉ phải cười khổ.

Vương Liên Hoa khí trong tâm lại giống như còn khí lực, thẳng nói: “Ngay cả thê tử nữ nhân cũng vô pháp bảo toàn, cần gì phải tỏ ra anh hùng.” Hắn lời này tuy nói cho Đồng Thiếu Anh nghe, ánh mắt lại nhìn về phía Thẩm Lăng.

Thẩm Lăng nói: “Việc này cũng không khó giải quyết. Đồng huynh cần phải hiểu rõ, nếu cùng bọn người đó hợp lại, dù là thắng chúng ta, cũng không thấy được có kết cục gì tốt. Đồng huynh nếu lại là nghe lời khuyên này lần nữa, việc này người một là xem như không biết, hai là không giúp, tại hạ cam đoan các người toàn thân trở ra.” Y không chỉ không né tránh, ngược lại vô cùng thản nhiên mà nhìn hắn.

Chính là thật sâu trong ánh mắt kia, nhìn như thế nào cũng không thấy được tâm.

Đồng Thiếu Anh ngửa đầu cười to nói: “Chuyện Thẩm Lăng hứa hẹn, ta còn có gì không tin.” Hắn cũng không lưu lại nhiều, buông Tiểu Lê ra, lập tức xoay người rời đi.

Vương Liên Hoa nhìn thấy bóng dáng hắn rời đi, cười nói: “Thẩm đại hiệp anh minh thần võ như thế, cư nhiên nhanh như vậy đã nghĩ ra được phá địch chi sách (kế sách phá địch).”

Thẩm Lăng nhìn thấy vẻ mặt hắn, không khỏi thở dài một hơi.

“Chẳng lẽ người thật không nghĩ đến?”

Vương Liên Hoa như trước cười lạnh nói: “Phá địch cùng cứu người, tại hạ xem đó là hai việc khác nhau.”

Thẩm Lăng không nói, chính là đưa tay khẽ vuốt tóc hấn một chút.

Vương Liên Hoa đột nhiên cảm thấy được có điểm mềm lòng.

Chính là lúc này người tối không thức thời nhất trên đời kia lại đưa ra một cái thỉnh cầu phi thường lỗi thời. Từ Thường Tú nơm nớp lo sợ nói: “Vương công tử, lần sau gặp lại bọn họ, có thể hay không giải thích một chút, ta mới chính là nhi tử của Bách Hoa tiên tử, cùng Tiểu Lê không có can hệ gì.”

Vương Liên Hoa mặt không chút thay đổi liếc hấn một cái, Từ Thường Tú không khỏi rụt cổ xuống, nhưng vẫn là cái bộ dáng ngay thẳng có trách nhiệm đảm đương lập tức nẩy lên trong ngực.

Vương Liên Hoa nhìn cũng có chí khí.

“Giải thích thì có thể, chỉ sợ bọn họ không tin. Chỉ có đem Tiểu Lê cô nương giết, mới có thể làm cho người ta tin ngươi là thật, nàng là giả.” Thời điểm hấn nói loại chuyện này, ngữ khí vừa khinh bạc (cợt nhả) giọng vừa mỉa mai, sắc mặt vừa đẹp lại vừa sát nhân.

Từ Thường Tú sắc mặt nhất thời không còn chút máu, cuống quýt nói: “Không không không, vậy vẫn cứ là.....” Hấn miệng còn không nói ra tiếp tục cứ để cho Tiểu Lê nhận thân phận của hấn, vừa xấu hổ lại sợ hãi, khó có thể hình dung.

Thẩm Lăng thấp giọng nói: “Từ công tử, việc đã đến nước này, không nên nghĩ nhiều. Chúng ta sẽ bảo hộ Tiểu Lê cô nương.”

Thời điểm hấn nói lời này vẫn như cũ hướng nhìn Vương Liên Hoa, Vương Liên Hoa lại quay đầu đi chỗ khác không nhìn hấn.

Nếu là có miệng vết thương, dù là vuốt ve, cũng khiến người sinh đau.

84. Chương 84: Phiên Ngoại 17

Trên đường Quay trở về Cúc Nguyệt các, Thẩm Lăng tạm thời làm xa phu, Vương Liên Hoa, Từ Thường Tú cùng Tiểu Lê đang ngồi ở bên trong xe. Nguyên bản lấy tính tình cực nhàm chán của Vương Liên Hoa, nhất định là muốn lấy hai người bọn họ ra làm trò cười, không nghĩ đến hấn thế nhưng một mực ngăn người ngay cả ánh mắt cũng không chút nâng lên, thế nên nguyên cả chặng đường về không hề nói gì.

Cặp mắt quỷ kia không nhìn người, Từ Thường Tú cùng Tiểu Lê tự nhiên là thở dài nhẹ nhõm một hơi, Thẩm Lăng lại không cho là như vậy. Lúc Vương Liên Hoa từ trong xe nhảy xuống, mắt thấy Thẩm Lăng ở bên ngoài xe nhìn hấn, nhất quyết quay đầu sang bên kia không nhìn tới y. Thẩm Lăng thấy hấn như vậy, vừa buồn cười lại vừa đau lòng, đành phải cản trước mặt hấn cười nói: “Vương công tử, ngươi như vậy xoay xoay cái cổ nhìn hoài mới hay không mới?”

Vương Liên Hoa hừ lạnh một tiếng nói: “Bản công tử cao hứng muốn nhìn chỗ nào thì nhìn chỗ đó.” Hấn trong miệng lời này tuy thật sự tiêu sái, nhưng cũng cảm thấy được cử chỉ hành động chính mình so với Thẩm Lăng quá mức trẻ con, càng phát ra thành thẹn quá hóa giận.

Thẩm Lăng đưa tay nắm bả vai hấn cười nói: “Vương công tử, ngươi sinh khí cái gì? Cùng với tiểu hài nhi dường như, a.....” Chuyện đột ngột không kịp phòng, Vương Liên Hoa quay đầu lại, cư nhiên oán hận mà ở trên tay y cắn một ngụm thật to, cắn đã hung ác lại còn mạnh, trên mu bàn tay lập tức xuất ra tơ máu.

Thẩm Lăng không những chưa thu tay về, ngược lại còn đem người nọ áp vào trong lòng ngực, một mặt nói: “Tiểu cầu nhà ai, cửa răng hạo lợi hại.”

Vương Liên Hoa vốn nghĩ muốn nhân cơ hội cắn y thêm cái thứ hai, nghe nói như vậy, cho nên quyết định không cắn nữa, chính là đáp lời lại một cách mỉa mai nói: “Nhi tử nhà ai, cũng là cùng được nhặt về nuôi.”

(người mắng ta: chó hoang, ta mắng người: con hoang =]]z rất có đạo lý)

Thẩm Lăng cười khỏ nói: “Hài tử dù sao cũng là vô tội.”

Vương Liên Hoa hừ một tiếng nói: “Hai người kia quỷ kế đa đoan cũng được thôi, hết lần này đến lần khác cố tình không biết phân biệt tốt xấu như vậy, người lại còn nói bọn họ chỉ cần làm như không biết, bảo bọn họ một nhà toàn thân trở ra, là đạo lý gì?”

Thẩm Lăng nói: “Người cũng nói, hai người này quỷ kế đa đoan, nếu là cùng chúng ta hành động với nhau, ngược lại dễ dàng hỏng việc. Chờ sau khi thành sự, lại đối bọn họ đem ra răn đe, cũng không thể không được.”

Vương Liên Hoa nghe hắn nói như vậy, mới cao hứng một chút, nói: “Nguyên lai Thẩm đại hiệp trong lòng cũng đã tính toán làm sao khiến trách bọn họ một phen, rất tốt rất tốt. Chính là tại hạ cảm thấy được, hiện tại lập tức khiến trách một phen, cũng không thể không được.”

Thẩm Lăng nói: “Hiện giờ chính sự quan trọng hơn, làm sao còn rảnh đi tiếp đón hai người kia.”

Vương Liên Hoa nhìn hắn cười nói: “Cái nghề chuyên khiển trách người này, tại hạ chính là đệ nhất hảo thủ. Người chỉ cần khoanh tay mặc kệ, ta tự nhiên cho người an bài thỏa đáng, hơn nữa còn tuyệt đối khả theo như lời Thẩm đại hiệp nói, ‘xem như không biết, hai là không giúp, toàn thân trở ra.’”

Thẩm Lăng nói: “Người cũng không được làm quá phận.”

Vương Liên Hoa vừa nghe hắn nói như vậy, tâm tình cũng vui vẻ lên, đầu óc hoàn toàn bắt đầu tính kế như thế nào thành sự, một trận khó hiểu mới vừa rồi, cảm giác không tốt nhất thời cũng quăng ra sau đầu.

Hắn trầm tư xuống, liền đứng một chỗ bất động. Thẩm Lăng vốn định thúc giục hắn đi vào phòng, nhất thời chính mình lại luyến tiếc buông tay. Vì thế hai người đành phải giữa giờ ngọ ở dưới tán cây rậm rạp, yên lặng nằm cùng một chỗ.

...

Buổi sáng luận võ, buổi tối thừa dịp tập kích (đánh lén).

Vương công tử chọn thời điểm xuất môn thật là tốt, đèn rực rỡ đã được treo lên. Tìm đến Thanh Tam môn, vừa vặn vào đêm.

Ngoài Thanh Tam môn, không phải thủy lộ mà là sơn đạo, nhà thường dân cư trú nhiều ở chỗ này chính là vì ham nơi đây cách nam sơn gần, dễ dàng đón củi, cũng có khung cảnh yên tĩnh văn nhân mặc khách tụ họp. Lúc vào đêm, trên đường liền không có người lui tới, đèn đuốc ở thanh lâu kỹ quán cũng chiếu không tới nơi này, càng phát ra có vẻ lạnh lẽo buồn tẻ vô cùng. (văn nhân mặc khách: khách văn lai là những người có học)

Vẫn như cũ là Thẩm Lăng điều khiển xe, Vương Liên Hoa ngồi ở bên trong, Đồng Thiếu Anh cùng Tứ Nương cũng đã có mặt. Bốn người đều là yên lặng không nói gì.

Bóng đêm hắc trầm. Tiểu đấng trước xe, cũng bất quá là một điểm nhỏ chiếu sáng phía trước. Ngã tư đường ở phía trên, chỉ có tiếng vó ngựa yên tĩnh vang vọng, ngay cả thanh âm kia cũng đều có chút do dự, từng bước một, giống như phía trước là đầm lầy sâu thẳm không tên không đáng bình thường.

Giữa tâm đường phía trước, đột nhiên xuất hiện một bóng người. Người nọ trong tay ôm một vật nhìn qua có chút phiến toái, trông bộ dạng lại không muốn né tránh.

Thẩm Lăng vội vàng xiết chặt dây cương ghìm ngựa lại, đứng ở cách xa người này mười bước.

Đồng thời cũng thấy rõ được mặt người kia.

Khuôn mặt tươi đẹp đặc ý thần nhiên dưới ngọn đèn chiếu rọi, nhìn qua thế nhưng cũng có vài phần điềm tĩnh.

Vương Liên Hoa từ trong xe nhảy ra, vừa thấy là hắn, không khỏi cười to nói: “Lam Lam tiểu quan nhân, đã hơn nửa đêm rồi, tìm chúng ta làm gì?”

Lam Lam nhếch khóe miệng, cổ cười một cái rất không cao hứng.

“Thẩm đại hiệp, Vương công tử, tại hạ thật sự là không nghĩ tìm nhị vị. Chính là bị người nhà sai phái, hai bên đều đắc tội không nổi, còn thỉnh nhị vị tha thứ tại hạ lỗ mãng.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Nghe người nói như vậy, nghĩ chắc là quyết tâm đến đối phó chúng ta một phen?”

Lam Lam thần sắc hoảng sợ: “Nào dám nào dám, chính là phụng mệnh chủ nhân, tiến đến tặng cho nhị vị vài món đồ.” Nói tới đây, hắn liền muốn đem đồ vật trong tay lại.

Vương Liên Hoa quát: “Không được vọng động, khả đem món đồ kia đặt ở phía trước.” (vọng động: làm xằng bậy)

Lam Lam cũng thực nghe lời, lập tức liền đem vật đó hướng trên mặt đất phóng một cái.

Một cái đại ngói bình đen tuyền, so ra giống với cái người bình thường dùng để yếm dưa muối.(đại ngói bình: cái bình lớn bằng sành sứ)

Có thể là cái bình kia quá nặng, thời điểm Lam Lam buông ra liền lộn một tiếng vang lên. Hắn thật không có ý tốt nói: “Hình như dùng sức quá, cái bình có điểm nứt ra.”

Thẩm Lăng nhảy xuống gỡ chiếc đèn nhỏ trước xe, cầm ở trong tay, chiếu đến phía trước.

Thân bình quả nhiên đã vỡ vụn, theo mảnh nhỏ bên trong, rất nhiều tiểu trùng màu đen mấp máy chui ra.

Lam Lam cười nói: “Vương công tử bảo nhị vị nữ hiệp Lâm gia tìm gì đó, các nàng nói không dùng được, phải trả lại cho Vương công tử.”

Nhìn chăm chú vào, tiểu trùng này tuy rằng giống với nhện nhện hay rết linh tinh, nhưng so với độc trùng bình thường có chút bất đồng.

Tuy rằng là màu đen, nhưng giữa đen lại phát đỏ, hình thể so với độc trùng bình thường cũng lớn hơn không ít, thân trùng hướng tới quá sung khí nhất thời phồng lên, chạm một cái dường như sẽ bắn ra nước mũi. Độc trùng này sau khi từ giữa chiếc bình chui ra, xếp thành một mảnh đen nghìn nghịt, hướng bò sát lại bên xe ngựa nhanh chóng vô cùng.

Tốc độ di chuyển cùng quy luật kia, đã không phải giống như mấy con sâu, mà là như cái yêu vật bình thường bị ma quỷ tác động lên thân, trong phút chốc liền tới gần trước mắt.

Vương Liên Hoa nhanh chóng từ trong xe chớp lấy ra một cái cái bình, mở nắp ra hướng đến vẩy phía trên mặt đất.

Trong không khí nhất thời nổi lên hương rượu nồng đậm, độc trùng này ngâm trong rượu quay cuồng, lại phát ra một loại hương vị khiến người sắc súa nói không nên lời. Dù là người thích uống rượu nhất, người thấy hương vị này, cũng muốn nhịn không được mà nôn mửa.

Vương Liên Hoa cười nói: “Trước đoạn ngo, tại hạ cũng đã chuẩn bị mấy bình rượu hùng hoàng, nguyên liệu bí phương (thuốc bí truyền) tuyệt đối thực là độc nhất vô nhị, Lam huynh ngươi có nên uống một chút?”

Hắn một bên cười một bên động thủ.

Chỉ thấy bên trong thân bình vỡ vụn kia, bắn ra một cái mũi tên nhọn màu vàng. Tiễn kia từ trong không trung mà phát ra, nhắm phóng thẳng tới bên xe ngựa.

Lại ở chính giữa không trung, đột nhiên rơi xuống, hung hăng nện ở trên mặt đất.

Nguyên lai là một con rắn màu vàng.

Trùng không giống trùng, đương nhiên rắn cũng không giống như rắn.

Thân rắn sần xù như đứt đoạn, đầu rắn so với thân mình ước chừng còn lớn hơn gấp đôi, hai bên má phồng lên, trông như có nhục nang. Nhục kia gần như trong suốt, có thể nhìn thấu trong đó chính là nước màu vàng lưu động. Quý dĩ nói không nên lời đích. (nhục nang: túi thịt ; nhục: thịt) ; (lưu động: chuyển động, chảy)

Chính là ở trên thân rắn bảy tấc, cắm vào một cái vũ tiền nho nhỏ. (vũ tiền: mũi tên lông vũ)

Vũ tiền màu đỏ, lông chim tinh xảo xinh đẹp đến mức không cần thiết, dường như tác dụng duy nhất chính là làm cho người ta ngắm, cắm ở trên thân rắn xem ra giống như một cái vật trang trí nho nhỏ.

Vũ tiền giống như chủ nhân của nó, vô luận làm cái gì, đều giống như chuyên để cho người ta thưởng thức, để cho người ta tán thưởng chúng phong hoa tuyệt đại, thiên hạ vô song.

Vương Liên Hoa vỗ tay cười nói: “Lam huynh, người chẳng lẽ quên, tại hạ cũng là đã xem qua Miêu Cương cổ pháp bí tịch, đối với kim xà cổ này, tốt xấu gì vẫn là biết một chút.”

Lam Lam cắn răng một cái, trong tay áo lại bắn ra một vật.

Cái đạn hoàn đại tiểu kia, cũng không hướng tới xe ngựa, mà là hướng đến kim xà quay cuồng trên mặt đất. (đạn hoàn đại tiểu: viên đạn lớn nhỏ) ; (kim xà: rắn màu vàng)

Thẩm Lăng hét lớn một tiếng, giục ngựa nhanh chóng thoái lui, lùi xuống tránh xa mấy chục bước.

Viên đạn đánh trúng kim xà, đột nhiên nổ tung.

Rắn kia bị nổ tung ra từng đoạn, phần đuôi bị đứt của nó còn muốn bay tới xe ngựa bên này, tuy biết rõ nó cũng không thể bay tới được, nhưng xem bộ dáng kia, vẫn như cũ cảm thấy ghê tởm vô cùng.

Huyết cùng nhục trong túi nọc độc của rắn tự nhiên cũng cùng nhau nổ tung, vẩy xa hơn mười bước. Rơi trên mặt đất, liền bốc lên một tầng khói màu vàng lớn. Khói mù dày đặc khác hẳn so với bình thường lại kéo dài không tiêu tan, giống như là một cái linh xà chuyển động trong không khí. (linh xà: hồn của rắn)

Thân ảnh Lam Lam phía sau đám khói độc tầng tầng lớp lớp, đã sớm không còn thấy.

Vương Liên Hoa thấy tình cảnh trước mắt, bày ra tư thế trượng nghĩa chấp ngôn (bệnh vực lẽ phải): “Biến ngã tư đường thành một mảnh bản thể này, sáng sớm mai không phải là một đám người thu dọn làm sạch chỗ này sao.”

Thẩm Lăng lắc đầu: “Xem ra đường này không thông, cần phải đi theo đường của hắc, tự dừng lại mất thời gian hơn.”

Hai người đều là bộ dáng vô cùng khổ não, nhưng xem ra trong ánh mắt, lại rõ ràng đều lộ ra ý cười.

Ước chừng qua hơn nửa canh giờ, xe ngựa mới đến Lâm gia đại môn. (đại môn: cửa chính)

Dường như nghe được có người đến, phía bên trong nhà, đột nhiên thấp đèn sáng lên.

Kỳ thực, nếu là đêm đi tập kích, mà cười xe ngựa, công khai đứng ở trước cửa đại môn nhà người ta, cũng khó tránh tạo động tĩnh lớn chút.

Theo ngọn đèn phát sáng, bên trong nhà cũng vang lên tiếng trẻ con khóc nức nở, còn có một giọng nữ tử trầm trầm, dường như là mềm nhẹ trấn an.

Vương Liên Hoa nghênh ngang đi đến trước cửa, cầm môn hoàn dùng sức khua gõ. (môn hoàn: cái vòng đập trước cửa)

Đêm tĩnh như nước, tiếng đập cửa này tựa như quăng xuống nước một khối cự thạch (đá lớn).

Tất cả thanh âm bên trong nhà, nhất thời đơn độc chấm dứt.

85. Chương 85: Phiên Ngoại 18

Qua sau một lúc lâu, mới có người đến mở cửa.

Là một nữ nhân xinh đẹp lại yêu diễm, vẫn còn buồn ngủ, trong tay ôm một anh nhi (trẻ sơ sinh).

Anh nhi kia đã muốn ngừng khóc, một đôi mắt to đen láy hướng nhìn người.

Hơn nữa nữ nhân này Vương Liên Hoa cứ nhiên còn có điểm nhận ra được.

“Hoa khôi Thiên Hương lâu Dao Hồng cô nương, bắt đầu đảm đương nhũ mẫu khi nào vậy?”

Tạ Dao Hồng nhìn đến hần, đầu tiên là cả kinh, tiếp đó là vui mừng.

“Ta vẫn còn phải nương nhờ phúc khí của Sài công tử đây. Sài công tử khi nào lại đến Thiên Hương lâu, để cho ta hảo hảo chiêu đãi một phen.”

Cái này ngay cả Thẩm Lăng cũng muốn nhớ đến nàng.

Nguyên lai Vương Liên Hoa thân đã không hề nhúng tay can thiệp vào chuyện giang hồ, cũng là thiên tính không được an phận, thường xuyên dùng tên giả Sài Lượng ở trong thành đi lại, nhìn đến náo nhiệt liền muốn đi hảo ngoạn xem từng chút. Trong thành ba mươi sáu gia thanh lâu tham dự cuộc thi hoa khôi náo nhiệt lớn như vậy, hần thành thật cũng không có vượt quá đạo lý. Thẩm Lăng đối hần vốn là vừa kiêu lại sủng, còn cho là việc nhỏ cũng không muốn trái tâm ý hần, liền theo hần đi, cũng không nghĩ Vương công tử lại gặp phải chuyện. (kiêu: chiều chuộng, mềm mại; sủng: sủng ái, cưng chiều =]])

Vương Liên Hoa nhìn một vòng hoa khôi trên đài kia, liền nói với Thẩm Lăng Tạ Dao Hồng xem tốt nhất, tài nghệ lại tối cao, nên làm hoa khôi.

Thẩm Lăng cũng là nhất thời quỷ mê tâm hồn, lúc đó còn cùng hần ngoạn nháo, nói câu: “Tạ Dao Hồng tuy rằng đẹp nhất, nhưng hoàn mỹ phải có khí chất lương gia khuê tú, chỉ sợ nàng vẫn là phải bỏ đứng đầu.” (lương gia khuê tú: tiểu thư con gái nhà lành)

Vương Liên Hoa khinh thường nói: “Nếu đẹp nhất, lại là tốt nhất, chẳng lẽ còn không đủ? Thân cô nương chốn thanh lâu, muốn cái gì khí chất lương gia khuê tú?”

Đã là chuyện thanh lâu kỹ quán thi đấu hoa khôi, cuối cùng luôn phải lấy ân khách bỏ vốn nhiều ít mà định giá trị con người cao thấp. So ra so ra, quả nhiên cái hoàn mỹ này đơn giản đã thắng Tạ Dao Hồng một bậc. Thẩm Lăng vừa nhìn thấy tình thế này, lại thấy thần sắc Vương Liên Hoa, thật sự rất muốn giả bộ như chính mình cái gì cũng chưa từng nói qua.

Vương Liên Hoa lại như thế nào chịu nuốt xuống khẩu khí này. Hần như vậy liền từ chỗ ngồi đứng lên trên, chỉ vào Tạ Dao Hồng ra cái giá cực cao.

Giá này đừng nói là làm cho người ta vui mừng quá đổi, mà vị công tử này tuần mỹ tú nhâ cũng là làm cho người ta hết sức vui mừng. (tú nhâ: xinh đẹp nho nhã)

Tạ Dao Hồng mặc xiêm y đẹp nhất, trang điểm tối diễm (tươi đẹp nhất), ở trong phòng tốt nhất của Thiên Hương lâu chờ Sài công tử cả một đêm. Lễ phẩm dành tặng cho tân hoa khôi đã được mang đến đây, vàng bạc sáng ngời đã đưa đến, chính là Sài công tử người không có tới.

Tuy rằng thể diện đã muốn được mười phần, vẫn là không công mà hưởng lộc, Tạ Dao Hồng như cũ cảm thấy được thực tiếc hận, mất nhiều ngày suy nghĩ về Sài công tử kia.

Nhân vật tuần tú phong lưu như vậy, cuộc đời này làm sao còn có thể gặp được người thứ hai. Hiện giờ bắt gặp lại, sao không khiến người vừa mừng vừa sợ.

Vương Liên Hoa cười nói: “Dao Hồng cô nương thân còn ở Thiên Hương lâu, nói vậy tối nay là chiêu đãi ai ở đây?”

Tạ Dao Hồng còn chưa kịp nói, phía sau đã có người nói thay: “Đương nhiên là chiêu đãi ta, chẳng lẽ là chiêu đãi tiểu Lam hay là lão cô nương Lâm gia?” (lão cô nương: gái lơ thì =]]z)

Vu Hành Vân nghe được tiếng Vương Liên Hoa, trong lòng đã muốn cao hứng, đem hết ý niệm trong đầu vẫn là muốn đùa giỡn hần một phen.

Chính là những lời này vừa đến bên môi đột nhiên ngừng lại.

Bởi vì hần thấy bên cạnh Vương Liên Hoa còn có một người.

Một thanh y nam tử yên lặng đứng bên cạnh, so với hần trẻ hơn một chút, vóc dáng cũng không cao hơn hần, y phục đơn giản gọn gàng đến hơi có vẻ tùy tiện, chính là mặc ở trên người y không có gì là không tiêu sái không thoả đáng, cùng nụ cười thản nhiên bên môi hợp lại với nhau càng tăng thêm sức hút. Diện mạo có lẽ phải nói là thực anh tuấn, nhưng nhìn qua không đến nỗi sắc sỡ loá mắt.

Một người như vậy vô cùng đơn giản, ở chốn này có phát danh, nhưng cũng không quá xuất kỳ (đặc biệt).

“Nghe nói đây chính là thiên hạ đệ nhất nam nhân, Thẩm Lăng.”

Vu Hành Vân nhìn thấy Thẩm Lăng, không hề cười. Thời điểm hần không cợt nhả chính là lúc tựa như thay đổi bản thân, ánh mắt sâu thẳm mà trầm trọng, bộ mặt tối tăm mà lãnh khốc, thân hình vô cùng cao lớn khiến cho người ta cảm thấy bị áp bách mãnh liệt, giống như quần sơn (cụm núi) lúc đêm tối ở phương xa, chính là hóa thân thần bí đáng sợ của Miêu Cương.

Ngay cả người ở phía trước hần Tạ Dao Hồng đều cảm giác được không khí vô hình biến hóa, không dám nói gì.

Thẩm Lăng chính là hơi khom người ôm quyền nói: “Vu huynh quá khen, tại hạ khả có tài đức gì.” (khom người ôm quyền: tư thế chấp tay chào hỏi trung cổ)

Y tư thái không kiêu ngạo không siểm nịnh, ý cười bên môi làm cho làn gió ôn hòa chung quanh đều biếng nhác nổi lên.

Sau lưng Thẩm Lăng, có thể làm cho người ta tin tưởng từ tận sâu đáy lòng, y chính là huyền thoại của người.

Trên đời có hay không chuyện gì có thể cướp đi vẻ tươi cười của Thẩm Lăng ?

Thật đúng là không cần hỏi, vũ tuyết lãnh khốc cỡ nào mới đủ để ngăn cản mùa xuân Tây hồ.

Vu Hành Vân nói: “Đêm hôm khuya khoắt, bốn vị đẳng môn báỉ phỏng, có chuyện gì quan trọng?” (đẳng môn báỉ phỏng: đến cửa ghé thăm)

Vương Liên Hoa cười nói: “Nếu ta nhớ không lầm, nơi này chính là Lâm trạch, tại hạ có chuyện quan trọng cần tìm nhị vị nữ hiệp, không tiện cùng Vu huynh nói.”

Vu Hành Vân nhú mày nói: “Tại hạ cũng không biết nhị vị nữ hiệp đã đi đâu, bốn vị trước nên đến tiểu toạ?”

Vương Liên Hoa nói: “Đương nhiên là được.”

Hần đang muốn sải bước qua cửa mà vào, chân mới nâng lên phân nửa, lại đột nhiên dừng cước bộ.

Cười hì hì nhìn chằm chằm vào cánh cửa nói: “Lâm nữ hiệp không có ở nhà, khó trách khiến cho cửa nhà đều bẩn như vậy, vứt đầy thạch đầu (tán đá) cùng miệt phiến (nan tre) thế này, nói khách nhân làm sao không biết xấu hổ mà dẫm đi vào. Dao Hồng cô nương, có thể hay không đi tìm cái chổi mang đến quét qua một cái.”

Tạ Dao Hồng theo lời lấy cái chổi bên cạnh cửa, ở phía trước đem ô vật hướng quét vào bên trong cánh cửa, nàng bắt quá làm một động tác như vậy, liền kêu thảm một tiếng, chậm rãi ôm đầu gối ngồi chồm hổ xuống.

Vương Liên Hoa nói: “Dao Hồng cô nương làm sao vậy?”

Tạ Dao Hồng rên rỉ nói: “Không biết sao, đầu gối đột nhiên đau đến lợi hại.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Ta xem qua cổ pháp bí tịch kia có giảng bài miệt phiến cổ cùng thạch đầu cổ, còn nói là thần đạo, không nghĩ thực là kỳ sự. Vu huynh, lấy cổ bát phong nhũ như vậy đi đối phó mỹ nhân, người như thế nào có thể hạ thủ được đây.”

Nguyên lai miệt phiến cổ cùng thạch đầu cổ kia chính là lấy miệt phiến cùng thạch đầu đặt ở giữa đường, người đi qua đường, liền có thể dẫm bước lên trên, khiến người đau nhức vô cùng, một loại cổ pháp nếu để

lâu dài hẳn là phải chết. Loại cổ này không được coi là ác cổ, chính là cái thạch đầu cùng miệt phiến biến thành cổ môi, khiến người ta sơ sẩy thôi. Vu Hành Vân đã bị vạch trần, cũng không che dấu, lại còn cười nói: “Xem ra Vương công tử đối quyền cổ pháp bí tịch, nghiên cứu rất là thấu triệt.”

Hắn khi nói chuyện, Tạ Dao Hồng đã muốn ai hô liên tục, người mau chóng muốn ngã xuống đất, mắt thấy nàng sẽ buông cương bảo (cái đu trẻ con) trong lòng ngực phóng ra. Vu Hành Vân nhanh tay lẹ mắt, kéo nàng trụ vào thân mình, sau đó ở trên đầu gối võ, trong tay nhất thời xuất ra nhiều cây miệt phiến dài. Tạ Dao Hồng đương nhiên lập tức liền đứng lên được, cũng lại không ai hô, xem có vẻ là nghi hoặc cùng sợ hãi, mắt hướng về phía Vu Hành Vân, quả thực liền xem như đây là một cái quỷ thần.

Thẩm Lăng cùng Vương Liên Hoa mặc dù đều xem qua cổ pháp bí tịch, nhưng cũng là lần đầu tiên nhìn toàn bộ quá trình trùng cùng giải cổ, không khỏi trong lòng thán một tiếng diệu, càng phát ra không dám khinh mạn. Hơn nữa Vương Liên Hoa vừa sợ lại vừa mừng, sợ chính là người này thủ đoạn cao minh, không biết dính chiêu lúc nào; mừng là hẳn có thể trong nháy mắt đã gỡ được loại được miệt phiến cổ cùng thạch đầu cổ này, cũng ứng với ngôn cổ không nói đùa được. Trên mặt không thể biểu lộ tàng ý tứ này, chính là cười nói: “Cái tại hạ biết, bất quá cũng là những thứ trong đầu Tiểu Lê cô nương. Nếu Tiểu Lê cô nương tàng tư, tại hạ cũng là không có biện pháp gì.” (tàng tư: giấu diếm lại)

Vu Hành Vân chỉ kinh ngạc nói: “Lấy thủ đoạn của Vương công tử, Tiểu Lê cô nương như thế nào tàng tư được? Chi bằng đem nàng ra đây, tái thuật lại một lần xem chút, khả có chỗ nào không rõ?”

Vương Liên Hoa nói: “Đáng tiếc Tiểu Lê cô nương đang ở nhà tại hạ, nhất thời không bảo được, trở về sẽ hỏi lại sau.”

Chỉ nghe thoáng sau lưng có một giọng nữ nói: “Không cần, hiện tại chất vấn cũng được.”

Trở về đương nhiên không phải chỉ có Lâm Hồng Liên cùng Lâm Kính Hoa, mà còn có Từ Thường Tú cùng Tiểu Lê.

Lam Lam cố ý tại ngã tư đường ngăn trở xe ngựa, cũng bất quá là vì để Lâm thị mẫu tử có thời gian đi bắt cóc hai người này.

Vương Liên Hoa cười nói: “Nguyên lai là Lâm nữ hiệp đã trở lại, còn thỉnh chủ nhân lên trước đi, ngõ nhỏ bên trong đây đứng nhiều người như vậy, chẳng lẽ không phải nhiều lần lắm sao?” (nhiều lần: làm phiền hàng xóm)

Vương Liên Hoa nhìn thấy Lâm thị mẫu tử bước qua cửa, lúc này mới đi theo vào, cười nói: “Nếu Tiểu Lê cô nương đã ở đây, chi bằng bảo Tiểu Lê cô nương đem bí tịch kia nói một chút, cũng tốt để cho Vu huynh bình phân xem, có nhất quán hay không.”

Lâm Hồng Liên oán hận nói: “Như thế nào phải hỏi tiểu tiện nhân này, bọn ta không mở miệng.”

Vương Liên Hoa lắc đầu: “Nếu người hỏi, tất nhiên là vô dụng. Tiểu cô nương nũng nịu như vậy, người đánh nàng mấy tát tai, nàng liền ngoan.”

Lâm Hồng Liên quả thực dương tay đánh Tiểu Lê mấy tát tai, đánh cho nàng vẻ mặt sưng đỏ, nhưng vẫn như cũ ngậm miệng không nói.

Vương Liên Hoa lại nói: “Tiểu cô nương thật là bướng bỉnh, nếu không người đánh tình lang nàng xem xem, nàng một tâm đau, không chừng sẽ nói.”

Lâm Hồng Liên vì thế lại đi đánh Từ Thường Tú, xuống tay càng ác hơn, mấy chưởng xuất đi, Từ Thường Tú khóe miệng nhất thời xuất ra huyết.

Vu Hành Vân rốt cục nhìn không được, nói: “Lâm nữ hiệp, chẳng lẽ người còn chưa nhìn ra được, hai người bọn họ không phải không muốn nói, mà là nói không nên lời sao?”

Vương Liên Hoa ha ha cười nói: “Độc cùng cổ vốn là giống nhau, Vu huynh cao kiến. Món hàng giống như Tiểu Lê cô nương đây, vừa không có thể đặt ở trong rương chôn xuống dưới đất cất giấu, lại không thể mang theo bên người, đặt ở trong nhà, khó tránh khỏi phải tăng thêm khóa.”

Lâm Hồng Liên phẫn nộ quát: “Vậy người còn không cấp nàng giải độc?”

Vương Liên Hoa thực kinh ngạc, hỏi: “Dựa vào cái gì?”

Lâm Hồng Liên cười lạnh nói: “Người không thấy nơi này có anh hài (trẻ mới sinh) sao? Người dù là tâm vô trắc ẩn, Thẩm đại hiệp e là cũng sẽ không đành lòng trông thấy đứa trẻ vô tội này chết đi đâu?”

Thẩm Lăng nghe xong lời này, so với Vương Liên Hoa còn kinh ngạc hơn.

“Nếu trên đường tùy tiện bắt đại một tiểu hài tử là có thể uy hiếp được ta, chẳng phải là hơn mười, hai mươi năm trước ta đã bị uy hiếp chết sớm rồi sao?”

Lâm Hồng Liên nói lời này, đương nhiên không phải chỉ là nói cho Thẩm Lăng nghe, cũng là nói cho Đồng Thiếu Anh cùng Tứ Nương nghe.

Nguyên bản theo dự tính hai người này chỉ cần ở sau lưng Thẩm Vương tiến đánh bất ngờ, liền có thể đồng loạt ra tay. Kết quả hai người kia nghe xong lời này, vẫn y cũ bình thường như tượng gỗ, vẻ mặt cũng không biến sắc.

Vì thế nhần nại không được nói: “Vậy người cũng biết đây là con của ai?”

Thẩm Lăng nghi hoặc nói: “Chẳng lẽ là con của Vu huynh cùng Tạ cô nương?”

Lâm Hồng Liên cười lạnh nói: “Thật không ngại cho người biết, đây là con của Đồng Thiếu Anh cùng Tần Tứ Nương. Đứa trẻ nằm trong tay chúng ta, cha mẹ nó tự nhiên cũng là người bên phía chúng ta, lấy hai địch sáu, nhị vị có thể có phần thắng?”

Vu Hành Vân cười khổ nói: “Lâm nữ hiệp, đây là lấy hai địch năm. Nơi này nếu chưa phân được thắng bại, tiểu Lam sẽ không đi ra.” Lam Lam là sủng vật hấn nui dưỡng nhiều năm, đương nhiên biết người này tâm cơ giả dối, đều rất sợ chết.

Lâm Hồng Liên tự đứng bị Vu Hành Vân bác bỏ, trong lòng nổi lên tức giận hoành hành, Vương Liên Hoa cũng rất hảo tâm mà cho nàng cái bậc thang để xuống.

“Mặc kệ năm hay sáu, vẫn là chúng ta ít người hơn. Một khi đã như vậy, chi bằng cầm lấy bình dược này, trao đổi hai cái mạng của chúng ta?”

Trò cũ tái diễn, Vu Hành Vân làm sao còn chịu mắc mưu.

“Nói thật ra, tại hạ cũng không cần phải để ý điển tịch của Bách Hoa tiên tử. Dù sao thì điển tịch cũng là vật chết, làm sao so được với Vương công tử cả một người sống sờ sờ đây. Giải được người này, cấp cũng thế, không cấp cũng vậy. Cấp liền thì chịu ít đau khổ, không cấp liền thì chịu nhiều đau khổ, đều giống như nhau người khả tự chọn.”

Vương Liên Hoa lú lười nói: “Ta đương nhiên là chọn chịu ít đau khổ.” Hấn cũng không kiên trì, đem dược bình kia chuyển vào trong tay Lâm Kính Hoa.

Lâm Kính Hoa cấp Tiểu Lê uống xong giải dược, Tiểu Lê lại vẫn như cũ trầm mặc không nói. Vương Liên Hoa cười nói: “Người nếu muốn làm người tốt triệt để, tất nhiên nên đem tiểu tình nhân của nàng cùng nhau giải độc, người ta mới bằng lòng nói cho người.”

Lâm Kính Hoa mặc dù cảm giác được bị hấn sai sử rất là tức giận, nhưng cũng không nghĩ ra được biện pháp tốt hơn, đành phải cấp Từ Thường Tú giải dược. Từ Thường Tú vừa mới ngửa đầu uống xong, Lâm Kính Hoa vốn muốn thu hồi tay, đột nhiên bị hấn ôm trụ lại.

Chỉ lực (lực ngón tay) hùng hồn, vốn là văn nhược thư sinh làm sao sở hữu được. Lâm Kính Hoa tỉnh ngộ ra, đang muốn thoát thủ né tránh, lại bị Từ Thường Tú một phen xiết chặt ở cổ.

Lâm Hồng Liên kinh hô: “Bọn ta rõ ràng đã thử qua, hai người các người đều không có võ công”

Vương Liên Hoa cười hì hì nói: “Mới vừa rồi bọn họ đã ăn giam cầm tán của ta, đừng nói là công không phát ra được, mà ngay cả nói cũng đều nói không ra. Chính là các người nhị vị bướng bỉnh cấp cho bọn họ uống giải dược, ta cũng không có biện pháp.”

Từ Thường Tú trầm giọng nói: “Đem con ta trả lại, nếu không ta liền giết chết nữ nhi của người!”

Tiểu Lê cũng thay đổi.

Tuy rằng biểu tình vừa ngoan vừa vội, cứ nhiên nhìn qua còn có điểm tươi đẹp khiến người khác động tâm.

Đây làm sao lại là Từ Thường Tú cùng Tiểu Lê, rõ ràng chính là Đồng Thiếu Anh cùng Tần Tứ Nương.

Nói vậy Từ Thường Tú cùng Tiểu Lê thật đang ở nơi nào?

Vu Hành Vân cùng Lâm Hồng Liên nhất tề nhìn về phía “Đồng Thiếu Anh” cùng “Tần Tứ Nương” ban đầu. Hai người kia bị che ở sau lưng hai người Thẩm Vương, ngoài tầm tay với.

Vương Liên Hoa không phụ sự mong đợi của bọn người mà cười nói: “Các vị đoán tử điểm thực chuẩn.”

Lâm Hồng Liên vội la lên: “Vu Hành Vân, mau đưa con cho hắn, để hắn thả nữ nhi ta ra!”

Vu Hành Vân cười lạnh nói: “Nữ nhi của người cùng ta có quan hệ gì?”

Lâm Hồng Liên nghe xong lời này, rút kiếm ra, nhắm ngay Vu Hành Vân.

Bầu trời đêm vô nguyệt, chỉ có sắc kiếm như sương.

Vương Liên Hoa cười nhạt nói: “Xem ra tại hạ cũng không cần phải nói cái gì ba đối bốn rồi, nhị vị trước một đối một xem.”

Vu Hành Vân từ trong tay Tạ Dao Hồng bắt lấy cương bảo, lạnh lùng thốt: “Ta đếm tới ba, ta đem đứa nhỏ hoàn trả lại, người buông Lâm cô nương ra.”

Vương Liên Hoa bắt lấy tay Đồng Thiếu Anh nói: “Con người thì chính người tiếp, Lâm Kính Hoa để ta áp đi.”

Đồng Thiếu Anh làm sao có thể cự tuyệt yêu cầu này.

Chính là hắn đối Vương Liên Hoa còn có điểm rất lo lắng, vì thế liền đem Lâm Kính Hoa giao vào trong tay Thẩm Lãng.

Vương Liên Hoa cũng đã định liệu trước được liên đối Thẩm Lãng nở nụ cười một chút, nói: “Điều kiện cải biến, đứa nhỏ cùng ta có quan hệ gì đâu, đổi thành dạng vật khác khả hảo?”

Con của Đồng Thiếu Anh, nào phải trọng yếu giải được của hắn.

Hắn đương nhiên cảm thấy được Thẩm Lãng cũng là nghĩ như vậy, nhưng Thẩm Lãng cũng không như mọi khi lại đối hắn nở nụ cười cự tuyệt.

“Vương công tử, có đồ vật này nọ gì khác đâu, lần tới đi. Vu huynh thỉnh.”

Thẩm Lãng khẩu khí chưa từng giống hôm nay lạnh nhạt như vậy.

Trong nháy mắt nghe phải lời này, Vương Liên Hoa quả thực không thể tin được lỗ tai của chính mình.

86. Chương 86: Phiên Ngoại 19

Ngay trong nháy mắt, bị Vu Hành Vân gửi được hương vị đặc biệt.

Cho nên hắn nở nụ cười: “Mặc kệ là lấy cái gì đến đổi mệnh của Lâm tiểu thư cũng được, tại hạ đều nguyện ý nghe thử xem Vương công tử đang muốn cái gì. Nói không chừng tại hạ lại nguyện ý dâng tặng cho Vương công tử đây? Thẩm đại hiệp, đừng vội.”

Thẩm Lãng cũng không để ý đến hắn, đối Vương Liên Hoa nói: “Liên Hoa, lại đây, ta có lời muốn nói với ngươi.” Hắn khẩu khí thực ôn nhu, ôn nhu đến mức làm cho Vương Liên Hoa cảm thấy được chính mình như một hài tử bị sai sử.

Đang lúc Vương Liên Hoa rất không thích loại cảm giác này, nhất là lúc Vu Hành Vân nói “thiên hạ đệ nhất nam nhân”.

Hắn lại ngẫu nhiên nhớ đến, ngày ấy ở dưới tán cây Cúc Nguyệt các, Thẩm Lăng ôm hắn giống như ôm một hài tử, dùng ngữ khí sủng nịch gọi hắn “tiểu cầu từ đâu tới”.

Vương Liên Hoa không phải hài tử, càng không phải tiểu cầu.

Cho dù là hài tử nhà Thẩm Lăng, hay là tiểu cầu nhà Thẩm Lăng, đều giống như nhau không đáng để kiêu ngạo. (kiêu ngạo: tự cao tự đại, tự hào, kiêu hãnh)

Thẩm Lăng trong tâm tràn ngập lo lắng, cơ hồ đã muốn che dấu không được. Y lại không thể động, bởi vì sau lưng y là Từ Thường Tú cùng Tiểu Lê đang đứng, động đi chính là không môn (không có gì che chắn). Y rất muốn đối Vương Liên Hoa nói ra lo lắng đáng ngại kia, chính là trước mắt người nọ, dùng ánh mắt nhìn y tràn ngập địch ý cùng không tín nhiệm, mỗi một lời nói đi ra như là một loại trả thù.

“Ta muốn đoạn tình hoa.”

Một câu, thất bại trong gang tấc.

Vu Hành Vân đầu tiên là mở to hai mắt nhìn, sau đó nở nụ cười.

“Vương công tử, người đã xem qua bản cổ pháp bí tịch kia, đương nhiên biết tác dụng của đoạn tình hoa. Chẳng lẽ, người trúng cổ?”

Vương Liên Hoa lạnh lùng thốt: “Người cũng không thể khiến cho ta trúng cổ, còn ai có thể?”

Vu Hành Vân cười nói: “Đoạn tình hoa có hai tác dụng, thứ nhất thì, chính là giải cổ, mà thứ hai thì, ha ha, Vương công tử chỉ sợ người không phải vào loại thời điểm này mà phát ra nhã hứng như vậy đi. Cho nên tám chín phần là trúng cổ rồi, nếu không, Vương công tử nói cho tại hạ biết vì sao phải có thứ này, tại hạ nhất định tặng cho, không cầu hồi báo.”

Vương Liên Hoa bắt đầu cảm thấy được có điểm không đúng.

Giữa lúc tâm sự của người bị người nhìn thấu, chung quy cảm giác cũng rất là không dễ chịu.

Nhưng hắn đương nhiên sẽ không trúng kế Vu Hành Vân, chính là cố gắng trấn định nói: “Vu huynh không cần quan rộng như vậy. Muốn đổi thì đổi, người không thấy Lâm nữ hiệp đều đã muốn nóng nảy rồi sao.”

Đồng Thiếu Anh cùng Tứ Nương càng gấp hơn, nhưng cũng chỉ có thể bi ai đau xót nhìn chằm chằm đứa trẻ trong tay Vu Hành Vân, không thể tưởng tượng ra.

Vu Hành Vân cười nói: “Cũng được, đối với tại hạ mà nói thì đổi cái gì cũng đều là như nhau.”

Hắn từ trong lòng lấy ra một cái bình nhỏ, tiện tay ném đi.

Vương Liên Hoa liền muốn đưa tay bắt lấy.

Nhưng bình nhỏ kia lại đột nhiên rớt xuống đất.

Một cái khối gỗ nhỏ phát ra tiếng vang nhẹ nhàng bên cạnh, bình nhỏ kia thế nên lại quay tròn mà lăn trở về phía Vu Hành Vân.

Đem tiểu bình sứ kia đánh quay về, nhưng lại không đem đánh tới vỡ vụn, này không phải chỉ có nội lực, còn muốn xảo kính. Vu Hành Vân nhìn thấy bình sứ kia quay tròn vòng vo vài cái, cảm thấy được thực đau đầu. (xảo kính: nhanh nhẹn, hùng hậu)

Hắn đối Thẩm Lăng nói câu đầu tiên nửa nịnh hót nửa trào phúng, nhưng hiện tại hắn quyết định tin đó là chuyện thật.

Thẩm Lăng lạnh lùng thốt: “Người đang trong tay tại hạ, muốn đổi cái gì, tại hạ tự định đoạt.”

Nếu không phải tình thế khẩn cấp, bốn phía đều là địch, Vương Liên Hoa đã hận đến không thể rút đao ra đâm Thẩm Lăng một cái.

Vu Hành Vân cũng không đi kiểm lại cái bình kia, chính là rất có điểm tiếc nuối thở dài: “Tốt lắm, muốn đổi liền đổi đi.”

“Một.”

“Hai.”

“Ba.”

Thẩm Lăng buông Lâm Kính Hoa ra, Vu Hành Vân đưa ra cường bảo.

Lâm Hồng Liên đem Lâm Kính Hoa ôm trở về, nhưng tiếp được cường bảo lại là Vương Liên Hoa.

Vương Liên Hoa tươi cười lạnh lùng: “Hài tử này nếu không ở trong tay chúng ta, ngươi làm sao chịu cùng chúng ta toàn lực hợp tác?”

Lời này cơ hồ là muốn mệnh lệnh phu thê bọn họ hai người bác mệnh chịu chết. (bác mệnh: liều mạng)

Đồng Thiếu Anh theo bản năng mà dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Thẩm Lăng.

Thẩm Lăng đầu tiên nhìn đến, cũng là ánh mắt khiêu khích của Vương Liên Hoa.

“Người đang ở trong tay tại hạ, muốn làm cái gì, tại hạ tự định đoạt.”

Lúc này, lại xảy ra một chuyện không thể ngờ được.

Hoa khôi Tạ Dao Hồng của Thiên Hương lâu, mắt thấy giường cung bạt kiếm, trốn cũng không dám trốn, chỉ có thể yên lặng đứng ở một bên phát run.

Vu Hành Vân ném tiểu bình sứ ra bên ngoài lại bị Thẩm Lăng đánh trở về, cố tình ẩn dưới chân của nàng.

Cô nương chốn kỹ quán, đương nhiên không thể lấy hiền lương thực đức mà luận, nhưng dũng khí cũng là cao hơn so với nữ tử nhà bình thường, huống chi là thuộc dòng hoa khôi, nhân giới kiến thức thậm chí đều muốn cao hơn nam nhi bình thường.

Tuy rằng nàng đến bây giờ cũng không biết rõ đám người hô đánh hô giết là muốn làm gì, nhưng Sài công tử rất muốn Vu Hành Vân ném tiểu bình sứ ra bên ngoài, nàng vốn là biết vậy.

Sau khi bình sứ bị đánh trở về, Vu Hành Vân ngay cả xem cũng chưa từng liếc mắt nhìn cái vật kia một cái, giống như đã muốn hoàn toàn quên.

Vì thế nàng quyết định trước đem cái bình này nhặt lên.

Nếu Vu Hành Vân hướng nàng đòi lại, nàng coi như vô tình nhặt lên đem trả lại cho hắn; nếu hắn quên, nàng liền lặng lẽ đưa cho Sài công tử.

Mỹ nhân như danh sĩ, cũng muốn hướng đến người quan trọng kính ngưỡng. Cho dù chỉ nhận được một nửa nụ cười, hôm nay đến ngày mai đi, cũng là khó quên một lần kia khiến nàng đem tất cả ái mộ thành ơn tri ngộ.

Hắn chỉ là cảm thấy được nàng đẹp, cũng không phải ham thân thể của nàng. Bởi vậy, chính là ơn tri ngộ.

Nhưng giữa lúc nàng đem tiểu bình sứ kia nắm trong tay, còn chưa kịp nhìn kỹ, liền phát ra một tiếng thét đến chói tai, thậm chí ở trên mặt đất quay cuồng.

Thẩm Lăng nhìn thấy nàng mà thương hại, cũng nhẹ nhàng đối Vương Liên Hoa nói: “Vương công tử, người mới vừa rồi thật nóng vội, thế nên đã quên mất trên bí tịch kia, còn có một loại cổ gọi là ‘phách hoa.’” (phách: đón, bắt, đập, chụp)

Nhớ trong cổ pháp bí tịch có nói, “phách hoa” cũng là một loại dược cổ, “phách” trong tay thụ cổ giả (người chịu cổ) làm hắn trúng cổ, triệu chứng thể hiện ra chính là điên cuồng. Thời điểm Vương Liên Hoa xem qua, đối với chữ “phách” này đặc biệt ấn tượng sâu sắc, còn cùng Thẩm Lăng nói đùa: “Võ tay cũng có thể trúng cổ, ta cả đời này cũng không cùng người lạ võ tay.”

Nhưng lúc cái bình bay tới trong nháy mắt, Thẩm Lăng đột nhiên nghĩ đến, “phách hoa” có thể chính là một loại thuyết pháp (cách nói) lừa gạt người.

Nói vậy chỉ cần một bàn tay cũng thấu nhập được độc cổ, cùng “phách” kia thực tế có lẽ cũng không can hệ gì, cho nên y đánh bay cái được bình kia.

Kỳ thật y một chút cũng không hy vọng thật sự là thế này, kết quả lại thật là như vậy.

Vu Hành vân khẩu khí vô cùng tiếu nuối: “Thẩm đại hiệp quả nhiên thận trọng. Vốn ta muốn Vương công tử nên đi tổng kiểm tra cái bình kia, lại bị nữ nhân này phá hỏng chuyện tốt.” Hắn rất không vừa lòng đá Tạ Dao Hồng vốn đang quần quai trên mặt đất gào to một cước, “Nữ nhân này thật là ồn ào.”

Vương Liên Hoa cười lạnh nói: “Trước thôi đề cập đến đi, Vu huynh chính là định ba đối bốn mà đánh một trận?”

Vu Hành Vân mỉm cười lắc đầu.

“Vương công tử, cho dù là ba đối bốn, các người có hai người không võ công cùng một tiểu hài tử, so với chúng ta cũng không thấy chiếm tiện nghi hơn.” Hắn dùng vẻ mặt giả dối của một loại hồ ly bắt được con mồi nhìn Vương Liên Hoa, “Người nóng vội muốn đoạn tình hoa như vậy, xem ra người thật sự rất là cần.”

Hắn tươi cười càng ngày càng lạnh khốc: “Nhưng đoạn tình hoa ly thổ một khắc liền sẽ bị hỏng, chất lỏng này cũng không thể bảo tồn. Cho nên, trên người ta cũng không có đoạn tình hoa.”

Vương Liên Hoa trên mặt mỗi lúc càng muốn trắng bệch, tay cũng thiếu chút nữa mà phát run.

Vu Hành Vân nhìn thấy vẻ mặt hắn, cảm thấy được hắn giống như một tiểu động vật bị vứt bỏ đáng thương bất lực.

Cư nhiên là đau lòng nhiều hơn vui sướng.

Nhưng hắn vẫn là tàn khốc mà nói: “Trừ Miêu Cương ra, nơi khác cũng không có đoạn tình hoa. Sớm biết người muốn món đồ này, ta chỉ cần trở về Miêu Cương chờ là được, tội gì phải ở trong này lãng phí khí lực.”

Hắn vừa nói, một bên đột ngột từ mặt đất nhảy lên trên mái hiên.

Chỉ nghe động một tiếng, trên nóc nhà lại rớt xuống một người.

Người nọ té xuống nhe răng trợn mắt, lại còn kêu to: “Chủ nhân, ta thật là vừa xong.....”

Không phải Lam Lam thì là ai.

Cũng không xa truyền đến tiếng cười vang dội của Vu Hành Vân.

“Tiểu Lam, người liền làm kẻ dẫn đường, đưa Vương công tử đến Miêu Cương làm khách, đến lúc đó ta đem Minh Châu thưởng cho người.”

Tiếng cười xa dần.

Lâm Hồng Liên cùng Lâm Kính Hoa thấy tình thế không tốt, làm sao còn dám lưu lại, vội vàng thi triển khinh công, bay trốn nhanh.

Vu Hành Vân thân đã khuất, Thẩm Lăng cùng Vương Liên Hoa hai người đều không còn lòng dạ nào mà đuổi theo mẫu tử Lâm gia.

Vương Liên Hoa đem hài tử ném vào trong lòng ngực Thẩm Lăng, lập tức đi qua kéo Lam Lam lên.

“Lam Lam tiểu quan nhân, người khả nghe thấy được chủ nhân người phân phó?”

Lam Lam đương nhiên gật đầu lia lịa.

Tạ Dao Hồng vẫn còn trên mặt đất lăn qua lộn lại, thoáng cái kéo chân Vương Liên Hoa, Vương Liên Hoa đang muốn nhấc chân đá văng ra, lại bị nàng gắt gao bắt được gót chân.

Lực đạo người điên luôn là vượt quá mức bình thường, Vương Liên Hoa nhất thời giãy không ra, đang định tái đá một cái.

Nữ nhân lại buông tay ra, còn từ trên mặt đất nhồm lên.

Vô cùng cẩn thận lấy từ trong lòng ngực ra cái bình sứ kia.

Trước khi nàng phát điên, cư nhiên còn hoàn hảo mà đem bình kia giấu vào trong lòng ngực, trên mặt đất lẫn lộn nửa ngày lấy ra một chút cũng không có hư hao gì.

Nàng dùng một loại ánh mắt gần như điên cuồng ân cần nhìn Vương Liên Hoa, hướng hẩn giao cái bình ra.

“Sài công tử, đây là vật gì đó ta cố ý lấy cho ngươi.”

Trong bình này vừa không phải là giải độc, liền có thể là biến thành một loại độc được.

Có lẽ trên thân bình còn có độc.

Vương Liên Hoa từ trong lòng ngực lấy ra một khối khăn tay, dùng khăn tay kia tiếp nhận cái chai.

“Đa tạ.”

Hẩn đồng thời đưa tay ra, hình như là muốn khê vuốt mái tóc hỗn độn của nàng.

Bởi vì ánh mắt hẩn ôn nhu đến kẻ khác khó có thể tin.

Tạ Dao Hồng nhẹ nhàng ngã xuống, ánh mắt say mê giống như bình thường.

Tuy rằng trên thực tế Vương Liên Hoa chính là điểm vào ngũ huyệt của nàng.

Vương Liên Hoa nhìn thấy nàng ngã xuống, sau đó âm thầm ngẩng đầu lên, yên lặng nhìn Thẩm Lăng.

Gương mặt hẩn tái nhợt mà đơn độc, nhìn thấy biểu tình Thẩm Lăng cũng không có phần nộ, chỉ có xa lạ.

Thẩm Lăng nghĩ muốn xông lên ôm hẩn, lại phát hiện ra trong tay còn ôm một tiểu hài tử, nhất thời cư nhiên không biết nên làm thế nào cho phải.

Có đôi khi, người làm chuyện đúng đắn, cũng không có nghĩa người nhất định là phải.

Đây thực là một cái mệnh đề quá mức mâu thuẫn.

87. Chương 87: Phiên Ngoại 20

Giờ Tuất đã qua, cửa thành đã đóng, tất nhiên là không thể quay về Cúc Nguyệt các.

Thẩm Lăng liền quay đầu lại hỏi Vương Liên Hoa: “Liên Hoa, Thủy Nguyệt các được không?”

Vu Hành Vân nếu đã đi, Lâm gia mẫu tử đối hai người bọn họ cũng có chút kiêng kị, hiện thời tất nhiên là vô phương lần tới Thủy Nguyệt các. Huống hồ chỉ mặc dù một nhà Đồng Thiếu Anh đã đi, đội ngũ còn lại vẫn như trước hạo hạo đặng đặng, Thủy Nguyệt các tới tứ tượng đối nhiều, tất nhiên là chu đáo hơn một ít. (hạo hạo đặng đặng: mệnh mông chậm chạp)

Vương Liên Hoa ở phía bên trong xe hữu khí vô lực đáp: “Đương nhiên được.”

Hẩn thanh âm vừa một môi lại vừa trống lốc, Thẩm Lăng nghe được trong lòng cũng trống trải, roi huy xuống ngựa đều giống như huy trong hư không.

May mắn Thủy Nguyệt các cũng không xa.

Lão Chu quản gia vẫn còn buồn ngủ ra mở cửa, vừa thấy chủ nhân nhiều ngày chưa về, nhất thời thanh tỉnh hơn phân nửa, đem tới tạp dịch đều lúi cúi chuẩn bị. Thẩm Lăng đang cùng lão Chu bàn giao, chỉ nghe thoáng Vương Liên Hoa ở trong xe buồn thanh nói: “Để cho Lam Lam tiểu quan nhân ngủ ở chủ phòng đi, ta không muốn ngủ ở chỗ hẩn đã từng nằm qua.”

Lam Lam nghe được phân phó này, thực ngoan ngoãn mà xuống xe, thậm chí vì lấy lòng tân chủ, ngay cả Tạ Dao Hồng cũng giúp bế xuống. Ở trên xe Vương Liên Hoa đem tất cả vật dụng bảo bối ở trên người hẩn đều lục lọi không còn gì, đương nhiên cũng không quên để cho hẩn uống tán công được. Bất quá Lam Lam

luôn là cái dạng người biết cam chịu số phận, tự biết luận về thủ đoạn hay vô công, hấn ở trước mặt Thẩm Vương hai người đều không đáng giá một phen, có thuận hay không đều giống nhau không sai biệt lắm, cho nên hấn hoàn toàn không có ý tứ lo lắng gì, trong một đám người, hấn lại là có tâm tình tốt nhất.

Từ Thường Tú suốt cả một buổi tối làm nền, chính là cảm thấy được có điểm mệt mỏi, cũng không nghĩ nhiều. Nhưng thật ra Tiểu Lê thấy trận mới vừa rồi, biết nhóm người này thủ đoạn lợi hại vô cùng, nếu là chưa từng thấy qua, chỉ sợ cuối cùng nghĩ mãi cũng muốn không ra, không khỏi thầm tự trách mình lúc trước con mắt không biết nhận thức người, chộc phải vào một đám người phiền toái như vậy, lụy công tử chịu khổ. Nghĩ đến đây, thực tại trong lòng càng dày vò, nhin không được nói: “Chu quản gia, vẫn là ta cùng công tử một phòng đi.”

Từ Thường Tú trợn tròn mắt nhìn Tiểu Lê, mặt đều hồng đến tận cổ.

Tiểu Lê cúi đầu nói: “Nếu là có cái gì ngoài ý muốn, Tiểu Lê tốt xấu gì cũng có thể chắn được một đao.”

Thẩm Lăng vốn muốn cùng nàng nói không cần bận khoản nhiều như vậy, nhưng lại cảm thấy được nếu nói ra nhất định sẽ làm mất đi phong tình, vì thế quyết định không nói.

Sau khi Từ Thường Tú cùng Tiểu Lê xuống dưới, xe ngựa cũng không một tiếng vang, Vương công tử dường như ở bên trong tiêu thất vào hư không.

Thẩm Lăng trong lòng cả kinh, vội vàng kéo trưởng mạn ra nhìn, mới nói lỏng một hơi.

Người cũng không phải là hảo hảo đi đâu, đồn ở một góc trên tấm thảm trong xe, một bộ dáng bán ngủ bất tỉnh, thấy hấn cũng xa cách.

Tuy rằng tấm thảm kia kỳ thực là lông tơ lạc đà tốt nhất, vừa nhẹ lại vừa mềm, sắc màu sáng bóng hoa mỹ, Thẩm Lăng như trước vẫn cảm thấy được bộ dáng Vương Liên Hoa nhìn qua có phần đáng thương, cho nên y thấy tâm đều nhu mềm đến dẫy lực không nổi.

“Trở về phòng đi, Liên Hoa.”

Vương Liên Hoa lười biếng nói: “Người đi về trước, ta có chút mệt.”

Thẩm Lăng khom nửa người hướng vào trong, một phen đem hấn bế đi ra. Nếu là bình thường, Vương Liên Hoa khẳng định sẽ tức giận, nói như vậy làm tổn hại đến hùng phong nam nhi của hấn, hôm nay lại thuận theo vô cùng, ngay cả động cũng không động một chút. Gần qua Đoan ngo, trời đã dần dần ấm lên, tòa nhà bên cạnh hồ đi vào đêm lại vẫn là u ám lạnh lẽo buồn chán. Người nọ trong lòng ngực khó có được không nóng không nháo, mắt khép hờ, mi mắt dư âm giống như cành liễu mỏng manh lãnh đạm, tất cả đều tản mạn xung quanh bên trong ngọn gió.

Đêm dài hoa không ngủ, thanh phong chiếu đến bóng. (thanh phong: gió mát)

Tuy là về tới chỗ ở quen thuộc, nhưng gian phòng cũng không thấy quen.

Ngay cả mùi nghe qua cũng đều thấy xa lạ.

Thời điểm Thẩm Lăng đem Vương Liên Hoa đặt tới trên giường, Vương Liên Hoa cuối cùng cũng mở mắt, đối cảnh vật chung quanh biểu tình rất không vừa lòng. Thẩm Lăng một bên giúp hấn cởi bỏ dây cột tóc, một bên nói: “Liên Hoa, mới vừa rồi ngay từ đầu, ta chỉ là muốn cùng ngươi nói, Vu Hành Vân kia không tham điển tịch, cũng không thấy được chịu khống chế của Lâm Kính Hoa, hướng hấn đòi vật kia, ngược lại làm bại lộ điểm yếu của chính mình, e là bị hấn cắn ngược lại một cái.”

Vương Liên Hoa lạnh lùng thốt: “Ta biết. Thẩm đại hiệp là thiên hạ đệ nhất nam nhân, Vương mỗ kiến thức thiên cận, nào có thể cùng so sánh với ngươi.” (thiên cận: nông cạn)

Lời này nói ra vừa dỗi lại vừa bực bội, Thẩm Lăng nghe qua trong lòng lại thấy được nói lỏng, nở nụ cười.

“Gặp mặt nhau trước là phải nịnh nọt một phen, ngươi cũng muốn vậy thật sao. Đêm nay tất cả đều là diệu kế của Vương công tử, đương nhiên là Vương công tử lợi hại.”

Trình độ nịnh nọt này quả thực quá kém, Vương Liên Hoa nghe không được đi, nhăn nhơ mi lại.

“Thế nào, tại hạ bất quá cũng là xiêm y của người ta thôi, nếu không có Thảm đại hiệp, người ta làm sao một nhà đoàn viên?”

Thảm Lãng thở dài, ôm hân nói: “Vu Hành Vân nói ra thật cũng không sai, tuy rằng bên chúng ta nhiều hơn một người, nhưng lại còn có Từ Thường Tú, Tiểu Lê cô nương cùng một tiểu hài tử, không thấy chiếm được tiện nghi.”

Vương Liên Hoa cười lạnh nói: “Nếu là đối với người nói, hân đương nhiên không sai. Nếu là nói với ta, hân chính là sai lầm rồi. Hài tử kia nếu là xảy ra chuyện, phu thê Đồng gia tất nhiên phát cuồng, sau đó nhanh chóng thề sát đấm người Vu Hành Vân; chỉ cần bắt được Vu Hành Vân là bắt được đoạn tình hoa, Từ Thường Tú cùng Tiểu Lê dù là đã chết, cũng cùng ta không hề can hệ gì. Lâm Hồng Liên thập phần muốn điển tịch của Bách Hoa tiên tử, trừ phi nguy hiểm cho bản thân, nếu không nhất định sẽ bảo toàn cho Tiểu Lê một mạng. Cứ như vậy, chúng ta cũng không phải rơi xuống thế hạ phong, ngược lại còn có đến sáu bảy thành nắm chắc, chẳng lẽ không đáng liều mạng?”

Thảm Lãng gật đầu nói: “Phải phải phải, Vương công tử nói được là được, tại hạ lỗ mãng.”

Vương Liên Hoa hừ một tiếng nói: “Người cũng không cần nói ta phải, ta cũng biết người nghĩ muốn cái gì. Người bất quá là sợ hại tánh mạng một nhà Đồng Thiếu Anh, cùng tánh mạng Từ Thường Tú, Tiểu Lê. Mạng của bọn họ so với được của ta quan trọng hơn có phải hay không?”

Thảm Lãng ôm hân càng chặt hơn, chặt đến nỗi hân không thể đem hân nạp thành huyết nhục của chính mình.

“Liên Hoa, với ta mà nói, trên đời này không có gì so với người quan trọng hơn được.”

Trong lòng ngực người này như trước lạnh lùng nói lý: “Mặc kệ quan trọng hơn như thế nào, người vẫn là muốn hành sự theo cách mình thích. Nhân nghĩa đi trước, không làm tổn hại đến kẻ yếu, có phải hay không Thảm đại hiệp?”

Thảm Lãng còn chưa nói cái gì, hân cư nhiên tự hờn tự giận nói: “Dù sao ta cũng là tiểu nhân, tâm địa lại không tốt, vừa lúc có chuyện phải tự cứu, dù sao cũng không ở trong phạm vi chiếu cố của Thảm đại hiệp đây.”

Nghe xong lời này, Thảm Lãng vừa muốn sinh khí, vừa muốn cười, còn muốn đem hân hôn đến không nói được loại lời độc miệng độc lưỡi này.

Thảm Lãng vừa nghĩ đến một điểm, liền cảm thấy được đó là một chủ ý thực diệu, quyết định tự thể nghiệm một phen.

“Những chuyện mới vừa rồi đã phải đắc tội, hiện tại bắt đầu chiếu cố, cũng coi như là mất bò mới lo làm chuồng đi.”

Vương Liên Hoa bị y hôn đến không thở nổi, Thảm Lãng mới vừa buông bờ môi hân ra, liền bắt đầu thốt lên: “Nếu nghĩ như vậy là có thể hối lộ bản công tử, đúng là người si nói mộng, ô.....”

Thảm Lãng cảm thấy được hân mỗi lúc càng kỳ quái, không thể làm gì khác hơn là ngăn chặn môi miệng hân.

Thời điểm lại buông ra Vương Liên Hoa còn chưa phản ứng được, nhất thời không kịp nói, Thảm Lãng liền thừa dịp cười nói: “Nếu hối lộ như vậy còn chưa đủ, tại hạ còn có nhiều điểm phân lượng hơn.”

Y đưa hân ôm đến ngồi dưới đùi chính mình, tay giống như rắn linh hoạt tiến vào y sam.

Y lúc làm chuyện gì phong cách đều thực giống nhau, chung quy chính là có thể chuẩn xác, không hề lầm lẫn mà nhắm trúng bộ phận mấu chốt nhất của mục tiêu. Nếu không ngoài dự liệu, Vương Liên Hoa nhất định là phải nén giận, hân ở vị trí này rất giống với tiểu hài tử hoặc tiểu nữ tử, thế nhưng Thảm Lãng động tác thành công khiến cho hân lấy rên rỉ thay thế oán giận.

“Thảm Lãng..... Người thật sự là..... cái quỷ.....” Vương Liên Hoa thở dốc, cư nhiên còn chưa chịu thôi cố gắng kháng nghị. Chính là vật kia trên người hân, đã muốn phản bội ý chí mất rồi, rất khoái hoạt rất mất

mặt mà run rẩy ở trong tay Thắm Lãng, hẳn thậm chí còn cảm giác được vật đó toát ra cái gì ẩm ướt dính vào tay Thắm Lãng.

Đôi tay kia đã bị dính ướt lại vẫn ẩm áp, ổn định mà động.

Mặc kệ là nắm bắt đôi tay này, hay là bị đôi tay này nắm bắt, cũng đều tốt chết được.

Nhưng lúc này đôi tay kia lại giống như cuốn hút vật dưới hạ thân hẳn lâm vào tình thái gần như điên cuồng, độ ẩm trong lòng bàn tay càng lúc càng cao, động tác tay cũng nhanh hơn. Thắm Lãng vùi đầu ở trên cổ hẳn hôn môi, nhiệt khí trong miệng thổi trúng hai bên má hẳn đều nhanh lộ ra.

“Trên cổ, sẽ bị người thấy” Lúc này còn cư nhiên nghĩ đến vấn đề sĩ diện ngày mai xuất môn.

Thắm Lãng cười mắng: “Buổi tối bị người nghe thấy còn không sợ, lại sợ buổi sáng xuất môn bị người thấy.” Y muốn trả đũa một chút liền kéo căng đầu mút vật phía trước hẳn, kích dậy lên một mảnh hưng phấn gợn sóng, Vương Liên Hoa cả người đều run rẩy nhồm dấy, trên cổ đột nhiên liền toát ra những giọt mồ hôi nhỏ nhỏ tinh mịn, Thắm Lãng dùng đầu lưỡi nhẹ liếm qua, chỉ cảm thấy hẳn vừa đáng yêu lại đáng thương.

Động tác thủ hạ một chút cũng không chịu thả lỏng, nên nhanh thì nhanh, đáng chậm thì chậm, cần nhẹ thì nhẹ, phải nặng thì nặng. Hệt như người của y, như y thủy chung kiên trì nguyên tắc nào đó, như y đối hẳn muốn làm hết thảy. Cho dù không có ý định học hỏi theo, cũng vĩnh viễn không phải không nhận thức được y luôn làm việc một cách tốt nhất chính xác nhất. Yêu một người như vậy, hoặc bị một người như vậy yêu, thế nào không dễ dàng khắc cốt ghi tâm, có lẽ đến cuối cùng, ngay cả linh hồn cũng đều khó có thể thoát khỏi ma chướng của y.

Cái gì ma chướng.

Nếu Thắm Lãng lúc này, tay còn không gọi là ma chướng, cái gì mới phải.

Vương Liên Hoa mắt nhìn thấy tay Thắm Lãng ở dưới sam y hẳn luật động, vạch ra bức họa nhăn nhu từng chút lại từng chút khiến kẻ khác nghĩ đến kỳ quái. Hẳn tuy rằng không thể nhìn thấy được, nhưng cũng có thể tưởng tượng ra, vật đó trên người chính mình xoay cuộn trần trở như thế nào trong tay Thắm Lãng, dục tiên dục tử. Thắm Lãng còn cố tình ở cổ hẳn, trên vành tai không ngừng khê hôn, kích dục tình rung động từ quanh thân dưới vang dội lên trên, lại từ quanh thân trên tiến đến mặt, tới tới lui lui, không ngừng không nghỉ. (dục tiên dục tử: đơn giản dễ hiểu: ham muốn lên tiên chết được =]]z)

Vương Liên Hoa trong rên rỉ rốt cục gạt ra được một câu: ” Để cho, để cho ta đi trước.....”

Bình thường đến lúc này, Thắm Lãng luôn nhịn không được phải đùa hẳn một phen, mới bằng lòng buông tay. Cũng là, bộ dáng hẳn đáng yêu như vậy, xem nhiều hơn một chút cũng tốt. Lúc này y lại một chút cũng không do dự, nháy mắt đem động tác tiến nhanh hơn, để cho chất lỏng kích tình tất cả đều phun đi ra, trên y sam màu đỏ nhất thời chiếu ra một mảnh dấu vết thâm sắc(đậm màu).

Vừa xinh đẹp lại sâu sắc khắc vào.

Vương Liên Hoa thỏa mãn mà thở ra một hơi, nói một câu không đầu không đuôi: “Y phục ướt.”

Thắm Lãng cảm kích diễn ý đến kỳ lạ.

“Y phục nếu ướt, đương nhiên là nên cởi bỏ.”

Động tác đem y phục hẳn thoát ra mềm nhẹ quả thực giống như bác khai một đóa hoa.

Vương Liên Hoa cũng ngoan đến kỳ lạ.

Tùy ý để Thắm Lãng đem y phục hẳn bỏ đi, lộ ra dấu đỏ ửng trên da thịt hồng nhợt chưa từng rút đi, tro mắt mà nhìn thấy ngón tay y phủ đầy chất lỏng dính ướt mới vừa rồi, len vào thân thể hẳn, nhẹ nhàng trào nạo, tiếp đó hẳn là đụng chạm vào chỗ kia, từng bước, từng bước, khiến hẳn khoái hoạt cuộn cuộn không ngừng. (trào nạo: cào – gãi – khuấy =]]z)

Chính là Thắm Lãng cũng không như vậy mà tiếp tục đi xuống, nhẹ nhàng rút tay ra, sau đó đưa hẳn đặt ở phía trên giường.

Vương Liên Hoa thấp giọng nói: “Mới vừa rồi như vậy, cũng tốt lắm.”

Thẩm Lăng thanh âm thực kiên định: “Ta muốn xem đến biểu tình của ngươi, ánh mắt của ngươi, cũng muốn ngươi xem đến của ta.”

Y đem hai cái gối mềm lót ở trên đầu của hắn, quả nhiên khiến cho hắn có thể rành mạch nhìn thấy hết thấy phát sinh kế tiếp. Nhìn đến nửa thân dưới chính mình ở trong lòng bàn tay y, nhìn đến y đưa hai chân hắn mở ra, nhìn đến y nâng đồn bộ hắn lên, sau đó đưa hung khí hữu lực của y đâm vào bên trong thân thể hắn.

Mặc kệ làm chuyện này nhiều hay ít, nhưng ngay từ đầu luôn có một chút thống khổ, bởi vì vật của Thẩm Lăng thật sự là lớn, vượt qua khả năng chứa được của dũng đạo ở phía sau, diện mạo thứ này cùng với thời điểm y mặc phục trang nho nhã lễ độ, bộ dáng cả người lẫn vật vô hại đều phi thường không phối hợp.

Không chỉ có bộ dáng vật kia cùng ngoại hình không hợp, ngay cả lúc làm ở trên giường cũng quả thực chính là hóa thân của mặt người dạ thú.

Thẩm Lăng phi thường không chỗ nào cố kỵ mà đưa đồn bộ hắn nâng lên thật sự cao, hai chân mở ra đến mức khiến kẻ khác cảm thấy thẹn, cùng sử dụng tay đè lại làm cho hắn không thể giãy, khiến cho hắn như vậy nhìn thấy vật ở trên thân thể y tiến tiến xuất xuất, nhìn đến vị trí ở trên thân hắn không phải dùng để hoan ái bị người trườ sấp mà có vẻ sưng đỏ, thanh âm xuy xuy vang dội thực vô cùng dâm dăng. Vật tử sắc thật lớn kia mỗi lần ra vào đều mang ra chất lỏng màu trắng ngà, dùng chất lỏng chính mình phun ra làm đạo cụ chiếm hữu chính mình, nghĩ đến đây ở sâu trong nội tâm xuất hiện một loại xúc động hắc ám mà cơ khát. (cơ khát: đói khát cầu) (tử sắc: màu tím)

Phải vĩnh viễn làm đến như vậy, làm đến chết mới thôi. Nếu nói như vậy, có phải hay không có thể vĩnh viễn giữ lấy người này, hoặc là vĩnh viễn bị người này giữ lấy, da thịt tâm hồn đều không thể phân ly.

Thẩm Lăng mê muội nhìn thấy tình thái điên cuồng của hắn, so với hắn còn không biết xấu hổ hơn nói: “Liên Hoa, ngươi xem, cho dù không chạm vào phía trước, chỉ ở phía sau cũng đều đã dựng lên.”

Quả nhiên, ngay cả phân thân phía trước hắn không có gì mơn trớn cũng đều có phản ứng, thỏa mãn mà căng trướng dựng thẳng lên. Vương Liên Hoa bắt đầu cảm thấy thống khổ, không khỏi rên rỉ nói: “Thẩm Lăng, phía trước cũng.....”

Thẩm Lăng đưa tay ở mặt trên nó kéo một chút, rồi lại rất nhanh thu hồi tay về, cười nói: “Mới vừa rồi đã muốn chiếu cố qua rồi, bây giờ cần phải chiếu cố ngươi. Nếu không Vương công tử chẳng phải là muốn trách ta chiếu cố không chu toàn?”

Biểu tình Thẩm Lăng hiện tại quả thực so với thời điểm hắn vô sỉ nhất còn muốn vô sỉ dâm tà hơn một trăm lần. Nếu không phải việc giường chiếu không tiện nói với người ngoài, hắn thật sự rất muốn làm cho bọn nhân sĩ gian hồ nịnh hót Thẩm Lăng đại hiệp đại nhân đại nghĩa phải trợn tròn mắt nhìn qua bộ dáng hiện tại của Thẩm đại hiệp.

Vương Liên Hoa nhẹn không được run rẩy đưa tay đụng chạm phân thân chính mình, lại bị Thẩm Lăng ôm trụ lại.

Bắt lấy tay hắn khê hôn, sau đó giống như trừng phạt mà đặt tay hắn tại ngực, ngay cả hắn muốn tự mình gắng sức một chút cũng không cho.

Thẩm Lăng chính là chặt chẽ đè nặng hai chân hắn, một chút lại một chút mà trườ sấp, động tác từng chút lại từng chút rành mạch, rõ ràng hơn, còn gắt gao theo dõi ánh mắt hắn, làm cho hai mắt hắn khép không được, trốn cũng không thoát.

“Liên Hoa, ta chỉ là muốn ngươi biết, hoàn toàn dựa vào ta, cũng không phải làm sao mà phá hư chuyện. Ngươi xem, như vậy cũng không phải không tốt lắm?” Y vừa nói, một bên hung hăng va chạm vào điểm sâu nhất trong thân thể hắn, bức bách hắn phát ra rên rỉ cuồng loạn hơn.

Cảm thụ cam mỹ như vậy, khiến người choáng váng hoa mắt. (cam mỹ: thơm ngọt)

Vương Liên Hoa thể nhưng cũng không lùi bước.

Mặc cho trong mắt tình dục đã muốn đi xa nhiều hơn lý trí, nhưng hắn vẫn là nói ra vài tiếng đứt quãng, hợp lại vừa đúng một câu.

“Ta Không Phải Nữ Nhân”

Vừa nghe đến lời này, Thấm Lãng lúc này gần như một mực thô bạo chính là đột nhiên không chế dục bình ổn xuống, biểu tình lộ ra ôn nhu, giống như thời điểm y mặc lại trang phục.

“Liên Hoa, thực xin lỗi.”

Y nhẹ nhàng cúi thân xuống, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ: “Liên Hoa, ta chưa từng có đem người thành nữ nhân đối đãi. Chính là nếu người lại dùng ánh mắt như vừa rồi lúc ở Lâm trạch nhìn ta như vậy, ta liền hận không thể đem người trông giữ, cột vào trên giường, làm cho người khóc cầu xin tha thứ mới thôi, cho người giống như nữ nhân phải đáp ứng ta, không ra khỏi cửa, chỉ phải ở trong nhà làm thê tử của ta, sinh nhi dục nữ.....” (sinh nhi dục nữ???? sinh cùng dưỡng dục con cái, được không đó???)

Vương Liên Hoa mặt tức giận mà đỏ lên, quát lớn nói: “Người đầu óc dần dần, người con cái vẫn còn ít sao, chuyện này ta sẽ không!”

Thấm Lãng thực ôn nhu hôn trụ miệng hắn thầm nói: “Ta biết, lời vừa rồi chính là hăm dọa người.” Thời điểm Thấm Lãng ôn nhu lúc thoát y, cùng lúc mặc y sam quả nhiên vẫn là không giống nhau.

Chính là động tác thay đổi.

Lại ôn nhu, lại thông thả, chính là trải qua tình cảm mãnh liệt mới vừa rồi, hiện giờ lại như vậy, thật sự khe dục đầy khó khăn. Có lẽ ngay cả đối với Thấm Lãng tại phương diện này. Nếu là có thống khổ, liền hẳn là lấy càng nhiều thỏa mãn hơn đến che dấu nó. Cho dù vẫn còn thống khổ kia, nhưng cũng giống như nhất thời biến thành vui vẻ.

Nhưng nếu là đã không có vui vẻ, dù chỉ là thống khổ nhỏ đi nữa, cũng đều có vẻ khó nhin như vậy. Nhân sinh khổ đoản, làm sao bằng hành lạc.

Vương Liên Hoa nhẹ giọng nói: “Mau chút.”

Hắn thanh âm nhẹ như vậy, Thấm Lãng lại nghe đến thật rõ. Y rất nhanh liền gia tăng tốc độ động tác, hơn nữa tay thật sự đi đụng chạm phía trước hắn.

Vốn là Vương Liên Hoa muốn chuyện này, cũng rất không không chịu thua kém, y mới vừa đụng chạm đến trong nháy mắt, liền phun dững không ngừng. Thấm Lãng cũng không buông tha hắn, nhanh ở đồn bộ hắn tiếp tục trêu sáo. Cao triều liên tục xuyên qua thân thể hắn cảm làm sao tiếp nhận được kích thích như vậy, tiếng rên rỉ Vương Liên Hoa càng phát ra mê loạn, từng tiếng từng tiếng đánh sâu vào trong tâm Thấm Lãng, Thấm Lãng vì thế rất cực nhẫn nại không được, trầm nhẹ một tiếng, bắn đi ra. Nhiệt lưu cuồng dâng ồ ồ chảy vào trong thân thể hắn, một loại khiến kẻ khác hoan lạc, tiết tấu ấm áp.

Thấm Lãng thấp giọng hỏi hắn: “Liên Hoa, người muốn tẩy trần?”

Vương Liên Hoa lười nhác mệt mỏi nói: “Ta tẩy bất động.” (không động được sao tẩy)

Thấm Lãng liền đem hắn ôm lấy, đặt ở đầu gối. Dem áo gối lót dưới huyết khẩu hạ thân hắn, hứng lấy chất lỏng bên trong thông thả chảy ra, một mặt lấy khăn lụa hảo chuẩn bị bên giường, mặt khác cẩn thận lau qua bộ phận bị chất lỏng dính vào trên người hắn.

Đột nhiên cảm thấy được cổ một trận sinh đau, ngẩng đầu liền thấy, Vương Liên Hoa hai tay kháp(bóp) ở cổ y, hướng y cười.

Ánh mắt đen tối như vậy, lại sáng như vậy, ánh mắt như đao phong.

Vừa rồi mê loạn như vậy, xinh đẹp như vậy, cư nhiên lại là ánh mắt của cùng một người.

“Nếu người lần sau còn phản bội ta như vậy, mặc kệ có phải hay không hiểu lầm, ta đều giết người.”

Thấm Lãng vừa nghe lời này, ném khăn lụa cầm trong tay đi, ôm hắn ngã lăn vào trên giường.

“Bị người giết đi, thật là ta có thể tưởng tượng ra được tử pháp tốt nhất.”

(tử pháp: kiểu chết)

88. Chương 88: Phiên Ngoại 21

Sáng hôm sau vừa tỉnh ra, Vương Liên Hoa đã bị một trận làm hoảng sợ.

Vừa mở mắt ra liền nhìn thấy biểu tình nghiêm túc của Thẩm Lăng, ánh mắt thẳng nhìn chăm chăm theo dõi hần.

Vì thế liền hỏi: “Có chuyện gì?”

Thẩm Lăng nói: “Thật sự khó có thể mở miệng.”

Vương Liên Hoa rất không hài lòng: “Thẩm đại hiệp cũng sẽ có lúc ấp úng vậy sao?”

Thẩm Lăng nói: “Ta sợ nói ra làm người mất hứng.”

Vương Liên Hoa nhú mày nói: “Người ấp úng như vậy, ý nói ta là kẻ lòng dạ hẹp hòi sao?”

Thẩm Lăng thở dài nói: “Ta chỉ là đang nghĩ, Vương công tử thật sự là vưu vật.” (vưu vật có nhiều nghĩa rất hay là: báu vật, tuyệt diệu, ưu tú, nổi bật, nhưng quan trọng hơn là từ này dùng để chỉ nữ nhân đẹp =]]z)

Không có gì ngoài ý muốn, ở trên eo y liền trúng phải một kích thật mạnh.

Tuy rằng đã trả được thù, nhưng Vương Liên Hoa vẫn rất là không thỏa mãn, bởi vì động một chút như vậy, liền cảm thấy toàn thân đau nhức không chịu được. Sau liền rất bí ai mà nhớ tới chuyện đêm hôm qua.

Thẩm Lăng con mẹ nó quả thực không phải người mà. (con mẹ nó: hần tự là tha mục =]]z Tiểu Liên Hoa, câu này sẽ còn tái diễn =]])

Thẩm nhất chính là, Vương Liên Hoa cảm thấy được việc này không thể công khai chỉ trích y. Ở trong loại sự tình này mà đi chỉ trích một người nam nhân, so với khích lệ hần thì có gì là khác nhau? Huống hồ, còn có vẻ giống như nhận thua.

Thật sự là rằng nanh bị đánh gãy cùng nuốt huyết a.

Thẩm Lăng không hề có ý áy náy, còn bày ra điệu bộ nhất gia chi chủ giáo huấn nói: “Đường đi Miêu Cương này, người dù phát hiện ra tung tích Vu Hành Vân, nhưng lúc không có ta, không được cùng hần đơn độc quyết đấu.” (nhất gia chi chủ: chủ của một nhà =]])

Vương Liên Hoa đổi thái độ y đương nhiên rất không vừa lòng, vì thế trừng mắt quay lại nói: “Thời cơ tốt, sẽ không có thêm lần nữa, nếu trên đường có thể đem hần bắt được, so với vào Miêu Cương bị hần bài bố đương nhiên tốt hơn.”

Thẩm Lăng nói: “Trên đường đi này đương nhiên phải lưu ý hành tung của hần, nhưng trên đường khó tránh khỏi có chuyện ngoài ý muốn, nếu chỉ có một mình người, người phải nhớ rõ án binh bất động.”

Vương Liên Hoa hừ lạnh một tiếng nói: “Người ý này là nói ta thắng không nổi hần?”

Thẩm Lăng nói: “Thật không phải vậy. Hai người chúng ta mặc dù đều đã xem qua bí tịch cổ pháp kia, ước chừng có thể nắm được nội tình, nhưng chung quy cùng với kẻ thuần thực thâm niên quả là bất đồng, thật sự khó lòng phòng bị, ta sợ người gặp bất lợi, hai người cũng là nhiều hơn.”

Vương Liên Hoa nghe xong lời này, càng phát ra tối mặt nói: “Hần sử dụng cổ, ta chẳng lẽ sẽ không sử dụng độc? Cổ cùng độc bất quá cũng là một mạch, mà vết tích hoạt động của cổ vật so với độc được bình thường rõ ràng hơn, ta thật không tin thắng không nổi hần. Lần sau nếu lại để ta gặp được, trước hết đem y phục hần lột sạch bóng, ta xem hần làm sao giấu được cổ, a” Thời điểm nói xong hai lời cuối cùng, Thẩm Lăng đột ngột ở trên tai hần nhẹ nhàng cắn một ngụm, đang muốn cắn to, lại ngừng đầu lên phát hiện ra, trong mắt Thẩm Lăng cư nhiên nén đầy khí giận, liền đem lời định nói nuốt trở về.

Thẩm Lăng đưa tay nắm cầm hắc, gần từng chữ: “Người nếu tiếp tục nói linh tinh cái gì thoát y phục nam nhân khác, ta hôm nay liền cho người xuống không được giường.” (anh Lăng uy vũ quá =))

Vương Liên Hoa ôm bụng cười to nói: “Tại hạ cũng không phải thể gian danh hoa gì, Thẩm đại hiệp người quá lo rồi.” Một mặt cười châm biếm, mặt khác lại nhất thời đông cứng.

Một cái vật cứng, thật sự đặt ở phía trên đùi hắc.

Thẩm Lăng không nói gì, chính là một loại uy hiếp vô thanh.

Thân là nam nhân, đương nhiên biết buổi sáng loại hiện tượng này thật sự rất là bình thường, nhưng Vương Liên Hoa vẫn là có vài phần phát run.

Lúc này, vang lên tiếng đập cửa nhẹ nhàng, thật là như thiên籁 (tiếng của trời – ý nói cái tiếng cứu tinh).

Lão Chu quản gia ở ngoài cửa nói: “Nhị vị công tử đã dậy chưa, Đồng thiếu gia ở bên ngoài chờ đã nửa ngày.”

Vương Liên Hoa hét lớn: “Dậy rồi dậy rồi, lập tức đến ngay.” Thừa dịp cánh tay Thẩm Lăng buông lỏng, cũng không quản cái gì đau nhức, chính là không đau không nhức, liền từ trên giường nhảy xuống đất, vội vàng mặc lại y phục.

Thẩm Lăng vẫn ung dung nhìn động tác hắc, cười nói: “Vương công tử người đã quên, tối hôm qua y phục của người đã bị bẩn, bên trong phòng khách này lại không có sẵn, người vẫn là phải chờ tại hạ rời khỏi giường giúp người lấy đi.”

Vương Liên Hoa khổ đến mặt cũng đều suy sụp.

Thẩm Lăng lúc này mới đứng lên, không chút hoang mang mặc áo khoác vào đi đến phía trước, ở trên mặt hắc hôn môi một cái, nói: “Người về lại giường trước, cẩn thận cảm lạnh.”

Vương Liên Hoa đành phải nghe lệnh.

Thời điểm Thẩm Lăng mở cửa ra, chính mình cũng ngậy người ngẩn ngơ.

Trước cửa bày một cái khay mâm gỗ, giữa bàn để một bộ hồng y sạch sẽ.

Ách, thật sự là, hạ nhân rất có kinh nghiệm nha.

...

Nói cho cùng, Đồng Thiếu Anh cũng đã phi thường thích ứng Thẩm Vương hai người tiếp đãi hắc lơ là chậm trễ, huống chi chính mình vốn là từ đầu đến đuôi đều đuối lý, cũng đành phải chờ đi.

Vương Liên Hoa vừa bước tới còn châm chọc hắc: “Đồng huynh, lúc này là Tứ Nương hay là tiểu công tử xảy ra chuyện mà cần phải nhờ Thẩm đại hiệp trợ giúp a?”

Đồng Thiếu Anh rất có điểm ngượng ngùng, nhưng vẫn cứ đứng thật vững.

Tựa hồ để tiếp cận hai người bọn họ, điều kiện hàng đầu chính là da mặt không thể quá mỏng.

Đồng Thiếu Anh lấy ra một vật đưa cho Thẩm Lăng nói: “Tại hạ đối nhị vị cực kỳ thất lễ, lấy tiểu vật này, biểu lộ chút tấm lòng. Tuy nói không dụng được nhiều, cũng là một mảnh tâm ý của tại hạ.”

Thẩm Lăng vừa nhận lấy vừa nhìn, đây là một cái ngọc trụ kích cỡ bằng cái đồng tiền, ở trên đề chữ “Tần”.

Đồng Thiếu Anh nói: “Nhị vị cùng bằng hữu giang hồ đã mất liên hệ, đường đi Miêu Cương này tai mắt cũng không được tốt. ‘Tần ký’ đạo này dọc thị trấn phía trên có nhiều phân hào, tại hạ đã dùng bồ câu đưa tin căn dặn bọn họ tìm hiểu hành tung Vu Hành Vân cùng Lâm thị mẫu tử, nếu hai vị có cần, đi đến xuất ra vật ấy, tự nhiên sẽ có tình báo. Nếu là có việc khác, nhân tiện cũng cứ phân phó.”

Vương Liên Hoa kỳ quái cười nói: “Nói chẳng phải là cũng bán đứng hành tung chúng ta?”

Đồng Thiếu Anh nói: “Cho nên tại hạ cũng nói, bất quá là một mảnh tâm ý thôi. Nhị vị không cần dùng đến, tại hạ cũng không gượng ép.”

Thẩm Lăng đem vật kia để vào trong ngực nói: “Đa tạ Đồng huynh.”

Đồng Thiếu Anh cũng chỉ là cười cười không nói gì, quay đầu mà đi.

Vương Liên Hoa thấy hắn đi, mới ở một bên nói: “Nếu là ta, liền trực tiếp đem phu thê bọn họ ra giết, ta tự làm một cái bồ câu đưa tin khác.” Lại nhìn thấy Thẩm Lăng cười lạnh nói: “Bất quá ta cũng biết, Thẩm đại hiệp tất nhiên không chịu.”

Thẩm Lăng bắt đầu nói: “Nhiều một chuyện không bằng ít đi một chuyện. Chúng ta cũng mau chóng chuẩn bị hành trang đi, ở đây đường xá xa xôi, lại nhiều người như vậy, cần phải hảo hảo chuẩn bị một phen.”

Vương Liên Hoa nói: “Nếu cần phải tránh tai mắt của người, tất cả chúng ta dịch dung một phen cũng được. Thẩm đại hiệp, người nói năm người nên phần thành cái gì thì tốt?”

Thẩm Lăng nói: “Việc này người là cao thủ hành gia, không cần hỏi ta.” (hành gia: người thạo nghề)

Vương Liên Hoa mặt khổ nói: “Tuy rằng dịch dung rất dễ dàng, nhưng từ sớm đến tối lúc nào trên mặt cũng phải che đồ này nọ, cứ vậy đến một hai tháng, ta thực là không thích.”

Thẩm Lăng cười an ủi hai má hắn, nói: “Ta thật có biện pháp, có thể che dấu hành tung của người, lại không cần lúc nào cũng dịch dung.”

Vương Liên Hoa hỏi: “Như thế nào?”

Thẩm Lăng nói: “Ta đây, liền diễn vai tân lang ngàn dặm đón dâu, người chỉ cần ngồi ở bên trong kiệu hoa, vừa không cần lộ diện, cũng không cần phải làm gì, bên người đều có sẵn nha hoàn, người nói vậy được không?” Mặt thấy Vương Liên Hoa tức giận một chưởng phóng đến, y nghiêng thân lẩn trốn, hướng cổ tay hắn chụp tới. Vương Liên Hoa làm sao đồng ý nhượng bộ, hai tay như điện, hóa chưởng vi trảo, lại đi bắt lấy cổ y.

Thẩm Lăng một bên trốn một bên cười: “Nương tử người hung thần ác sát như vậy, xem ra vi phu phải hảo đem người dạy một phen.”

...

Cuối cùng, Vương công tử vẫn là quyết định phần thành khách thương (người buôn bán) tầm thường, ngược lại không bị người nắm được, dù là có liên hệ với Tần ký cũng không khiến người chú ý. Đặt hai cái xe ngựa to, trang bị thêm khoảng mấy cái rương rỗng, Thẩm Lăng phần thành thương nhân trung niên, Từ Thường Tú cùng Tiểu Lê phần thành một đôi nữ nhân, ba người ngồi cùng một xe.

Vương công tử vốn đem chính mình giả trang thành khách nhân mặt râu quai nón mày rậm mắt trợn, thấp phần đắc ý, hướng Thẩm Lăng chiêu diêu, khoe ra khí khái nam tử. (chiêu diêu: huênh hoang khoác lác ==]])

Thẩm Lăng lại buồn cười nói: “Bộ dáng này đúng là không tồi, chính là trời đã nóng rồi, người mỗi ngày treo một bộ râu lớn như vậy, cẩn thận ủ ra rôm.”

Vương Liên Hoa nghĩ cũng phải, đành lộng thành một cái bộ mặt ba bốn mươi tuổi bình thường, bộ dáng nhàn hạ, xem như kẻ trợ giúp dưỡng trong nhà thương nhân, lại mang theo tiểu nương tử giúp việc hầu hạ, cũng rất có vài phần bộ dáng.

Diễn vai tiểu nương tử kia, đương nhiên không phải ai khác ngoài Lam Lam. Hắn bản thân tướng mạo diễm lệ đã cực giống nữ nhân, sau khi Vương Liên Hoa bảo hắn mặc nữ trang vào, không khỏi cười nói: “Người không cần phần cũng thấy được trước đây, chính là đẹp hơn chút, ngồi cùng một xe với ta có phần khó khăn.” Vì thế liền hạ thêm bậc công phu đem hắn phần thành cái phụ nhân hơn ba mươi tuổi. Lam Lam tuy rằng trong lòng kháng cự, cũng không dám cãi cọ, ngoan ngoãn cùng Vương Liên Hoa ngồi một xe. (phụ nhân: góa phụ)

Bất quá Lam Lam cũng thật đã lập được công, đó là giải cổ cho Tạ Dao Hồng. Mới vừa hạ giải được, Vương Liên Hoa liền điểm ngũ huyệt của nàng, để cho Chu quản gia đưa về Thiên Hương lâu.

Tạ Dao Hồng sau khi huyết đạo tự giải, vừa mở mắt ra liền nhìn thấy trên đầu giường lóe ra một rương vàng bạc châu báu sáng chói, thiếu chút nữa nghĩ chính mình đang nằm mơ, từ tốn nhắm mắt lại, tự bấm vào tay mình một phen, mới biết là thật.

Nàng mở to mắt, hai tay run rẩy tìm kiếm bên trong tráp kia, ở nơi tràn đầy báu vật quý giá nhìn thấy một cái bình sứ nhỏ nhỏ, giữa một rương châu quang bảo khối có một thứ nghèo nàn đến khó coi.

Tạ Dao Hồng cầm lấy bình sứ kia, gắt gao ôm ở trong ngực, khóc ào lên.

Ở quãng đời sau này của nàng, một vật như vậy có thể thường nhắc cho nàng nhớ đến cái đêm kỳ diệu kia. Chẳng bao lâu sau, cũng chỉ là một cái truyền thuyết thoáng qua.

89. Chương 89: Phiên Ngoại 22

Nếu sự tình không phải liên quan đến tánh mạng bản thân, chuyến đi xa nhà này cũng thật được cho là tiêu dao du.

Khí trời quang đãng, cũng không quá oi bức, dọc theo đường đi qua huyện Xương Hóa, Hoàng Sơn, Vụ Nguyên, đến mấy loại huyện lớn, vốn đều là đoạn đường thi nhân du khách thích nhất, đường tốt, phong cảnh đẹp không sao tả xiết, văn nhân nhĩ sĩ lưu tích vô số. Vương Liên Hoa một đường tâm tình vui vẻ, còn đối Thẩm Lăng nói: “Nếu xong việc này, trên đường trở về phải cực hảo rong chơi một phen, không phải vội vàng như vậy.”

Thẩm Lăng cười nói: “Khó được lúc nhìn người không có tâm sự như vậy.” Chính y thực ra trong lòng còn vội vàng gấp gấp hơn, lúc đi ngang qua mấy thị trấn tuy có Tần ký hảo, nhưng lại đối hành tung Vu Hành Vân không thu hoạch được gì, nếu trên đường không thể bắt được hần, vào Miêu Cương, không có thiên thời địa lợi, thế nào nói được tang tiền cơ.

Wương Liên Hoa cười nhạo nói: “Ai nói ta không có tâm sự. Nếu lần này đi bất thành, nói cách khác có hay không được giải được, người nằm trong tay bọn họ mỗi ngày bị người đánh ba bốn lần, thế nào còn cao hứng được đây? Đương nhiên là có thể cao hứng được một khắc liền cao hứng một khắc, đều là lợi cả.”

Thẩm Lăng thấy hần nói như vậy, nhịn không được liền đưa hần nhẹ nhàng ủng trong lòng ngực.

Xem Vương Liên Hoa này bộ dáng, y cư nhiên thật sự có một chút hối hận.

Hối hận buổi tối hôm đó không chịu một trận độ sức ngọc thạch câu phần, cho dù phần thắng kỳ thật cũng không cao như Vương Liên Hoa nói, nhưng một chút cũng không tiếc nuối. Sự tình của Vương Liên Hoa vốn là trăm triệu lần không thể nhẫn, thế nhưng sau đó hần lại cũng không hề đem ra nhắc lại, Thẩm Lăng kinh ngạc rất nhiều, lại càng nhiều phần đau lòng hơn. (ngọc thạch câu phần: ngọc nát đá tan; ngọc đá đều cháy; tốt hay xấu rồi cũng bị tiêu hủy)

Một mạch như vậy liền tới Cảnh Đức trấn, đường núi quanh co, có tin tức Vu Hành Vân.

Mật thám Tần ký đưa tin: “Người này đã nán lại trấn hai ngày, một mực tìm hiểu sự tình đại hội Giang gia ngoại vật.”

Châu Giang gia đại, là một cái danh hào thực thần kỳ.

Cảnh Đức trấn phía trước bất quá là một cái chỗ ở nhỏ của chủ nhân Giang gia tam đại (đời thứ 3), người này am hiểu chế tạo trân phẩm độc hữu Bạc Thai Thanh Hoa tiến cống cho triều đình mà làm giàu, hiện giờ lại chuộng quân mã chỗ ở đại danh Cảnh Đức trấn, kiêm thêm việc làm ngoại vật buôn bán, mở ra tiền trang, phiếu hào, đương phò (hiệu cầm đồ) trải rộng thiên hạ. Tuy nói tài phú còn kém Chu gia một bậc, nhưng có một điểm còn hơn Chu gia, đó là Giang gia tam đại chế tác công vật, cùng triều đình lui tới chặt chẽ. Mà quyền khuynh triều dã đương kim thủ lĩnh đại nội thị vệ Lý công công thập phần ham trân

phẩm đồ sứ, Giang gia đúng là nắm bắt thật tốt, gia thế nhất thời như mặt trời ban trưa. Cũng có vô số vô lâm cao thủ đến Giang gia làm môn khách tìm nơi nương tựa, chính là cầu được tiến thân trong chốn triều đình. Vô luận là thương nhân, hay bên trong triều dã thì vẫn là người giang hồ, Giang gia đều là phiên thủ vi vân phúc thủ vi vũ, không người dám nhạ. (quyền khuynh triều dã: người tạm thời nắm quyền lớn trong triều) ; (triều dã: triều đình và dân chúng) ; (phiên thủ vi vân phúc thủ vi vũ: gian xảo làm mưa làm gió)

Đại hội ngoạn vật mỗi năm một lần, lại đều là Giang gia trên dưới cấu kết với nhau hồng thâm tóm, bằng chứng lớn nhất chính là liên kết với hắc bạch lưỡng đạo.

Nghe nói Giang gia hàng năm đều vợ vét một đám ngoạn vật tốt nhất, trước tiên tháng đầu đem ngoạn vật công khai trưng bày hậu thế, sau đó là lựa chọn người đến triển lãm ngoạn vật đại hội. Trong vòng ba ngày nếu nhân sĩ đối ngoạn vật kia có ý, Giang gia liền muốn kết giao, Giang gia sẽ đem ngoạn vật kia trao tặng hồng kết hữu hảo, nếu trong vòng ba ngày không có người ngó ý, liền đem ngoạn vật này đi bán đấu giá, phô trương thanh thế gia tộc, cũng là tránh ảnh hưởng phát sinh tranh đoạt.

Vu Hành Vân ở chỗ này hai ngày không đi, còn tìm hiểu tin tức đại hội ngoạn vật, chỉ sợ đúng là có ý gì đó với ngoạn vật bày ra, nhưng kiêng kỵ nanh vuốt đông đảo của Giang gia, không dám khinh địch hạ thủ.

Vương Liên Hoa bắt lấy lam lam hỏi: “Việc này Vu Hành Vân, có phải hay không vốn là vì ngoạn vật đại hội mà đến?”

Lam Lam ủy khuất nói: “Tại hạ làm sao biết hành tung chủ nhân. Huống hồ chủ nhân lần này đến Giang Nam, một cao thủ trong tộc cũng không mang theo, chung quy chắc là không thể để cho người khác biết đến món đồ kia đi.”

Lam Lam nói lời này thật ra là nhắc nhở Vương Liên Hoa. Hắn đem ngoạn vật kia ra tỉ mỉ nhìn đến ba bốn lần, ở trên quyển đề mấy thứ đồ vật này nọ, chỉ cho Thẩm Lăng xem.

Âm quỹ tầm, xếp hạng đệ tứ.

Nhục liên tọa, xếp hạng đệ bát.

Huyết ấn tử, xếp hạng đệ thập tam.

Chiếu tâm kính, xếp hạng đệ nhị thập cửu.

Thứ tự này rất đáng chú ý, Giang gia chính là dưỡng riêng một đám người chuyên gia đánh giá ngoạn vật, ấn định mức quý báu ngoạn vật mà đem xếp loại, cũng là thứ tự tham gia trên đại hội triển lãm.

Thẩm Lăng lắc đầu nói: “Mấy thứ này, cái tên thoát nhìn đều là dị thật sự.”

Vương Liên Hoa nói: “Vu Hành Vân nếu là vội đến ngoạn vật đại hội này, sẽ tìm Lam Lam bắt hắn thuận đường mang về, xem ra Lam Lam tiểu quan nhân quả thật không biết kỳ hoặc trong đó. Nhưng hắn lại cố ý gạt tộc nhân như vậy, nhất là cao thủ trong tộc. Ta xem thứ hắn muốn này, cùng Vu cổ phải có quan hệ trọng yếu, lại không thể nằm trong tay tộc nhân khác. Ở đây tổng cộng trưng ra ba mươi sáu loại ngoạn vật, trong đó bảy dạng là trân phẩm đồ sứ cống phẩm của năm nay, bảy dạng là thi họa tú phẩm, chín dạng là danh vật thời cổ, sáu dạng là châu ngọc quý báu, còn có một người vũ cơ, một tên luyện đồng, một loài yêu nhân lưỡng tính, còn lại chính là bốn dạng này ngoạn ý chưa từng nghe qua. Chỉ sợ thứ hắn muốn là ngay trong đám này.”

Thẩm Lăng nói: “Nếu là phú gia bình thường, đem mấy thứ này mượn dùng một lúc cũng được thôi. Nhưng đã là Giang gia, liền không thể khinh địch xuất thủ.” (khinh địch xuất thủ: dễ dàng ra tay)

Vương Liên Hoa cười nói: “Chúng ta đều nghĩ như vậy, Vu Hành Vân đương nhiên cũng thế. Hơn nữa những cái tên này cổ cổ quái quái, ai cũng không đoán được kia rốt cuộc là cái gì, e là phải tiếp cận mắt xác nhận qua mới có thể xuống tay. Chúng ta khả chỉ cần ở trận này ôm cây đợi thỏ đi.”

Thẩm Lăng trầm ngâm nói: “Nhưng nếu chúng ta để qua triển hội động thủ lần nữa, chỉ e.....”

Vương Liên Hoa cười hì hì nói: “Bản công tử đều đã có thủ đoạn, để cho người nhìn xem cái gì gọi là thâm thiên hoá nhật.”

...

Ngoạn vật đại hội Giang gia, quả nhiên khí thế phi phàm.

Thai tử (cái bàn) sáng láng dùng trong triển hội kia, nghe nói là do hai mươi mấy xảo tượng đẩy nhanh tốc độ trong một hai tháng mới hoàn thành, rường cột chạm trổ, xa hoa. Hàng năm sau khi đại hội ngoạn vật chấm dứt, đều có vô số nhà giàu có, đến cùng hạ nhân Giang gia giật dây bắc cầu, chỉ cầu có thể mua về được cái đầu ngư cột kia, một cái vật trang trí nhất đẳng, chỉ vì nó tinh xảo mỹ lệ, chế tác bình thường cũng không thể nào sánh bằng.

Huống hồ, còn có thể dính đến tài vận khí phách Giang gia không ai bì kịp kia.

Chung quanh triển đài, lẳng la vi liêm, gấm vóc trải ra đất, đường hoàng khí tượng tự nhiên không cần phải nói. (lẳng la vi liêm: một tấm màn bằng lụa mỏng thêu hoa)

Một xe bảo vật áp đến, xe chứa bảo đều giống nhau, ước chừng chuyển đến ba mươi sáu xe, xa mã tiền hô hậu ủng chiếm cả một cái phố. (xa mã tiền hô hậu ủng: xe ngựa tung hô rầm rộ)

Tấm màn đen trên xa mã buông xuống, nghe nói bên trong trừ bảo vật ra, bên cạnh bảo vật còn có hộ vệ võ công cao cường, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng chặn giết kẻ có ý đồ đoạt bảo..

Chấp tiên dẫn xe lại là một đám tiểu cô nương yếu điệu, đều mặc cùng một loại xiêm y lam sắc. Có người nhìn thấy sẽ phải cảm thán, tiểu cô nương giá xa (điều khiển xe ngựa) trong nhà người ta, mà mỗi người đều có thể sánh bằng với Nhiều Châu phủ tối nổi danh, hoa khôi Tống Tiểu Song.

Lại là một loại bất hiện sơn bất lộ thủy phú quý. (núi không hiện, nước không lộ)

Vượt qua loại đại náo nhiệt này, Vương Liên Hoa mới bắt đầu kỳ quái đứng lên.

Bên này Thẩm Lăng vội vàng thăm dò hành tung Vu Hành Vân, hẳn lại ở một bên vô cùng cao hứng nhìn chăm chăm các cô nương giá xa, xem đến ánh mắt đều thẳng ra. May mắn thay cách ăn mặc của hắn lại giống như một kẻ phụ việc chơi bởi lêu lổng, vậy nên hai mắt nhìn qua dăm dăm. (con người ta có phu quân rồi để phu quân lo, em là chỉ có chơi bởi ngắm gái thôi =]])

Nhìn trong chốc lát, liền đối Thẩm Lăng nói: “Ta xem xong rồi đi trước, người hảo hảo chăm chú nhìn, xem Vu Hành Vân có xuất ra không.”

Vừa nói xong, liền không thấy bóng.

Tuy rằng màn mở đầu đại hội ngoạn vật có hơn cả nửa cái canh giờ, nhưng bốn phía người ta đã sớm tập nập. Vu Hành Vân dù có ở đây, cũng không chắc có thể thấy được. Bởi vậy Thẩm Lăng quyết định đến vị trí cách đó không xa chính là trên nóc nhà.

Tuy rằng không phải quá gần, nhưng được cái bốn bề vắng lặng, vị trí thoải mái, khả tọa khả nằm.(tự do nằm ngồi)

Từ tốn nhàn hạ, xem mở màn ngoạn vật đại hội.

Ngoạn vật đầu tiên, cũng là tối bất danh quý, chính là tuyệt diễm vũ cơ kia.

Người sống so với vật chết, nữ nhân so với kẻ luyến đồng lương tính dề tiện xinh đẹp mà tài nghệ vượt trội hơn, cũng là muốn thẩm thấu kẻ bên trên có tâm lý hiếu kỳ mới có thể sắp xếp ra số ghế như vậy.

Một điệu múa loạn hoa mê người, lại dẫn đến một trận sơn hô hải khiếu ủng hộ, bảo đại hội ngoạn vật này, màn mở đầu thật là hảo tuyệt vời.

Vu Hành Vân vẫn chưa xuất hiện.

Hắn vóc người cao to hơn thường nhân, nếu là ở trong đám người này, từ trên cao nhìn xuống như vậy, tất nhiên là thập phần rõ ràng. Mãi đến thời điểm ngoạn vật thứ tư Âm quỷ tâm tiến lên đài, vẫn là chưa thấy được một người như vậy.

Chính là Âm quỷ tâm kia vừa xuất hiện, liền khiến cho tiếng người ở đây, đều lạnh xuống dưới.

Âm quỷ tâm đương nhiên là một con tâm trùng. (tâm: con dâu tâm)

Nghe nói là một người nuôi tầm ở vùng ngoại ô, có một ngày đột nhiên phát hiện tầm chính mình nuôi dường đều đã chết không ít, không những chỉ chết không ít, mà hơn nữa số còn lại đều bị dính xác trùng nhầy nhụa, cũng không giống như là dịch bệnh.

Ngay từ đầu hẳn hoài nghi là bị cái bọn ác điểm thích đến ăn tầm trùng, vì thế lặng lẽ núp ở một bên nhìn vài ngày. Kết quả hẳn phát hiện, ở bên trong lá cây dâu tầm, có một con gì đó giống như tầm trùng lại không phải tầm trùng. Hình thể tuy rằng giống tầm, nhưng toàn thân lại là hôi hắc sặc (màu đen nâu), so với tầm trùng bình thường lớn hơn gấp đôi. Đáng sợ nhất chính là, trùng kia khẩu khí khai mở ra, rõ ràng là cái vật giống như tể nha (răng nhỏ tinh vi) dài sắc nhọn. Chính là nó dùng tể nha kia điên cuồng cắn xé tầm trùng khác, biến thành xác lan tràn khắp nơi. Người nuôi tầm sợ nhất là cái yêu vật này, không dám giết lại không dám phóng, đành phải dùng cái giỏ tre chế trụ, đi tìm đạo sĩ tổ pháp.

Đạo sĩ kia chỉ vào quái tầm còn chưa niệm được lương câu chú, tầm liền ngoan mệnh cắn vào đầu ngón tay đạo sĩ một ngụm. (ngoan mệnh: hết sức, liều mạng)

Đạo sĩ còn chưa kịp đưa tay bóp chết quái tầm, chính mình đã gục chết trước, thời điểm chết sắc mặt cùng tang diệp đều xanh giống nhau. (tang diệp: lá cây dâu)

Tiểu cô nương giăng giải nguồn gốc tầm cũng không hề nói tầm này như thế nào lại ở trong tay Giang gia, nhưng bọn người ở đây nghĩ một chút như vậy, sắc mặt vẫn là không khỏi tái xanh.

Đem vật tà ác lại xem như không làm ngoan vật, đây thực là cái dạng phô trương lực lượng gì. Thẩm Lăng đương nhiên không sợ, nhưng vẫn là rất có phần không thoải mái.

Lúc này lại có người thay lời trong lòng y nói.

“Vì phô trương lực lượng triển lãm, lại tiết lộ phẩm vị của chính mình.” (phẩm vị: hàm lượng nguyên tố trong quặng (làm căn cứ để phân chia quặng nghèo, quặng giàu))

Này rõ ràng là giọng của Vương Liên Hoa, nhưng đứng ở trước mặt Thẩm Lăng lại chính là tiểu cô nương xinh đẹp.

Một thân lam sam tươi đẹp, còn tưởng rằng chính là Thanh hoa nhi anh hào Giang gia.

90. Chương 90: Phiên Ngoại 23

Thẩm Lăng nhìn nhìn hẳn, mỉm cười nói: “Vương công tử nhanh ăn diện hảo như vậy cũng không ngại nóng vội quá sao? Vạn nhất áp sai bảo vật, đến lúc đó khả lại sửa không kịp?”

Vương Liên Hoa đáp phi sở vấn: “Thẩm Lăng, đem ngoại bào của ngươi cho ta.”

(đáp phi sở vấn: hỏi một đằng, trả lời một nẻo;)

Thẩm Lăng cũng không hỏi vì sao, cởi ngoại bào đưa cho hẳn. Vương Liên Hoa nhận lấy, đem áo choàng hướng trên ngói kia trải rộng ra, cũng không quản cách ăn mặc thanh tú ra sao, liền như vậy sỏ sàng hướng áo choàng nằm sải lại xuống.

Bảo người ta thoát y phục ra lót dưới ngói, hóa ra là sợ bẩn y phục chính mình.

Nằm trong chốc lát, trong lòng không chút áy náy mà quay lại vấn đề mới nói vừa rồi: “Ý của ngươi lúc nãy, nói không phải là muốn cùng ta đánh đố?”

Thẩm Lăng thở dài nói: “Nghĩ muốn thì muốn, đáng tiếc kết quả của ta cùng ngươi giống nhau.”

Vương Liên Hoa đối câu trả lời của y rất bất mãn.

Không chỉ đối câu trả lời của y bất mãn, mà đối độ cứng ốc ngói cũng rất bất mãn. Vì thế đem đầu di chuyển đến trên đùi Thẩm Lăng, cảm thấy được tương đối thích hơn.

“Mới vừa rồi nói mấy câu, cũng không phải là nói thí.”

Thẩm Lăng cũng không cùng hắn đôi co, nhìn xuống dưới trầm ngâm nói: “Âm quỷ tâm này, cùng cổ vật quả thật có chút giống.”

Vương Liên Hoa nói: “Vậy ngươi nên cùng ta đánh cược thời điểm Vu Hành Vân xuống tay?” Hắn hai mắt sáng long lanh, chiếu xuyên qua tới lớp họa diện bì (lớp mặt nạ), bất quá kia là vật chết, thật sự Vương công tử luôn tự tin thuật dịch dung vô địch cũng có một chút sơ thất.

Thẩm Lăng nói: “Đương nhiên là sau khi vật kia triển lãm xong, trong lúc vội vàng đưa về xe.”

Vương Liên Hoa nghe xong lời này, tinh thần cực không tốt.

“Ngươi luôn cùng ta đoán giống nhau, như thế nào đánh cược được đây?”

Thẩm Lăng cười vỗ về chơi đùa tóc mai hắn, nói: “Ngươi làm cho ta đoán chuyện nan giải chút, như vậy chắc có thể đánh cược được.”

Vương Liên Hoa suy tư trong chốc lát, cảm thấy tạm thời nghĩ không ra được câu đố gì hợp với tình hình.

“Còn có chuyện gì lại khó đoán được đây?”

“Giống như nói..... Vương công tử lưu lại tóc dài như vậy, chỉ là vì tiện phần nữ nhân, hay là vì để cho ta thưởng thức.....” Thẩm Lăng khoan thai thân thủ bắt được tay Vương Liên Hoa chưởng ngược về phía hai má y, “Vật thứ tám bắt đầu rồi, ngươi không nhìn xem?”

Nhục liên tảo, nghe qua cũng không phải cái vật gì đó đáng sợ.

Trên thực tế nhìn qua cũng tuyệt không đáng sợ. Tựa như nụ hoa sen vẫn chưa hoàn toàn nở ra, lại muốn mọc mà khả ái hơn chút, bạch trung thấu phần, cũng không biết là làm từ cái gì, nhìn qua mềm mại mà khá co giãn.

Nhưng giữa lúc nữ chủ sự ở trên đài mồm mồm cười giải thích nguồn gốc của Nhục liên tảo này, dưới đài đã có người phải nôn mửa.

Nhục liên tảo, là một khối thịt.

Hay có thể nói, là một người.

Là một thiếu phụ xinh đẹp mang thai, lúc mang thai nhi ăn được dị thường, đến lúc sinh hạ lại ra một khối thịt.

Nhưng khối thịt rõ ràng vốn có thể là một người.

Cho nên, nhìn qua mới tròn trịa đáng yêu như vậy, có sinh mệnh tỏa sáng bình thường.

Nhưng nếu nghĩ đến tà ác tồn tại bí ẩn như vậy, nhìn cái vật càng đáng yêu, liền càng muốn nôn mửa.

Thẩm Lăng cau mày, sắc mặt ngưng trọng (đông cứng lại). Vương Liên Hoa nhìn y như vậy, trở mình đối y cười nói: “Hiện thời Giang gia một cái thế gia hạ lưu thấp kém như vậy, đều có thể chiếm được một vị trí khắp nơi trong giang hồ. Thẩm đại hiệp, ngươi nhìn xem có bao nhiêu giang hồ nhân sĩ tiến đến cùng chúc mừng sự kiện hôm nay. Năm đó nếu sớm biết như thế, ngươi không phải nên tình nguyện đem võ lâm này chấp tay tặng cho ta?”

Thẩm Lăng thở dài một hơi nói: “Võ lâm cũng không phải của ta.”

Vương Liên Hoa trừng mắt nói: “Ngươi luôn luôn khiêm tốn giả tạo như vậy.” (hư tình giả ý: giả tạo)

“Giang hồ sớm đã không phải của ngươi và ta.” Thẩm Lăng cúi đầu khẽ hôn lên mi mắt hơi run nhẹ của hắn, đây chính là nơi duy nhất chân thật trên mặt hắn. Cũng làm cho hắn hai mắt không khép lại được, chăm chú nghe y nói.

“Nếu đã quyết định quay lưng đi, cho nên mặc kệ là thấy cái gì, cũng không thể quay đầu lại được.”

Vương Liên Hoa cúi đầu lẩm bẩm một tiếng, cũng không phản bác. Rõ ràng ngay cả ánh mắt cũng không động, chỉ nói: “Đến vật thứ mười hai nhanh gọi ta.”

Thẩm Lăng nhìn thấy bộ dáng hẩn, không khỏi buồn cười. Nếu ôm ấp lại tốt đẹp như vậy, thì có gì tiếc nuối. Có đẹp có xấu, có thiện có ác, tạo vật vĩnh viễn luôn luôn công bình.

Để cho kẻ anh hùng trở thành truyền thuyết, thế gian luôn là một cuộc chơi tầm thường.

Vật thứ mười hai là Tây Chu khuất thiết đỉnh. Thân đỉnh kia đã lớn còn nặng, bốn người cũng không thể ôm hết. Tiểu cô nương giá xe kia đành phải xuống dưới tránh ra một bên, để cho mấy tráng hán lên xe đem đỉnh kia khiêng ra ngoài. (tráng hán: người cường tráng, khỏe mạnh)

Lúc này có người vây xem nói: “Cao thủ trên xe kia ngồi thẳng người ra như vậy, sao không xuống dưới một chút mang đi. Nếu là võ lâm cao thủ, cũng không cần phải dùng đến bốn người mới ôm được thứ này?”

Bên cạnh một người cười nhạo nói: “Người ta là cao thủ được mời đến làm hộ bảo, cũng không phải đi làm khổ lực (cu li), cần gì phải lãng phí khí lực.”

Đang lúc cười nói, đã xảy ra một chuyện rất buồn cười.

Nghê kẻ điên đã đến.

Nghê kẻ điên là kẻ dở hơi nổi danh nhất Cảnh Đức trấn. Người này họ Nghê tên Duyệt, xuất thân từ một đoàn gánh hát, bộ dáng vốn là hảo ngoạn, lúc trước được mệnh danh là “Nghê Tiểu”, cũng coi như trấn ban chi bảo, còn cưới được nữ nhi của chủ đoàn, tuần cầu tiểu mỹ nhân Lữ Tiểu Tiểu. Chính là Lữ Tiểu Tiểu không an phận, lại cùng một gã trẻ tuổi bên ngoài tới xem diễn thông đồng, bỏ trốn một đi không trở lại. (tuần cầu: chó thuần ở nhà)

Lúc này phát hiện sự, Nghê Duyệt liền phát điên, cũng bị đuổi ra khỏi gánh hát, lưu lạc đầu đường, luôn phát điên ở bất cứ đâu. Nhưng người thấy thân thể hẩn đáng thương, lại là kẻ xuất thân vai hề, dù là ăn nói khùng điên cũng khiến người buồn cười, vừa nói lại vừa diễn, cư nhiên cũng thường có người tiếp tế cho hẩn thức ăn, nên cũng bình yên sống tốt ba bốn năm, đến nay vẫn còn nửa điên nửa khờ khờ cười đùa trên đường, hôm nay náo nhiệt lớn như vậy, hẩn cư nhiên lại làm một chuyện lỗ lã khiến người buồn cười.

Tiểu cô nương đứng một bên xe thứ mười hai, cũng không ngờ Nghê kẻ điên từ trong đám người lao ra, đột nhiên liền ôm nàng ở trên mặt hôn một cái, thốt lên: “Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu ngươi trở lại rồi a, ta phu quân ngươi còn tưởng ngươi thật sự đã, cũng không trách ngươi, cùng ta về nhà đi!”

Tiểu cô nương kia làm sao chịu, đương nhiên sống chết giãy dụa. Ở đây phần nhiều là người địa phương, đều biết Nghê kẻ điên này muốn nói đến chuyện ngoại tình, thấy hẩn như vậy, mỗi người đều cười ào lên, hẩn không thể để trò hay tiếp tục, lại là lớn tiếng vỗ tay cổ vũ, nhất thời ồn ào vô cùng.

Cao thủ trên xe, quả nhiên hoàn toàn cũng không có dự định giúp đỡ, cư nhiên vẫn không nhúc nhích.

Tôi tớ Giang gia tiến đến kéo Nghê kẻ điên ra, không ngờ Nghê kẻ điên quả thực thông minh, thấy người hùng hổ bước đến, liền giống như con cá linh hoạt len vào trong đám người. Tiểu cô nương trên xe kia, vẫn còn kinh hồn chưa định thần được, nhưng cũng vội vàng đánh xe hướng đến phía sau thai tử bên kia. (thai tử: cái bàn trưng bày bảo vật triển lãm)

Lúc này phát sinh ra chuyện đột ngột.

Một loạt tiễn vũ hướng tới, xoát xoát về phía xe thứ mười ba, bắn tới xe Huyết Ấn Tử nọ. Tiểu cô nương giá xa cũng không tới, trông thấy xe thứ mười hai động, vội vàng giá xa đuổi theo, vừa động như vậy, khó khăn mà tránh được, mấy mũi tên kia liền găm ở trên thân xe. Cao thủ trong xe đường chính bước ra thăm dò, không ngờ lại bị một chùm vũ tiễn nghênh diện bắn đến, thiếu chút nữa đem mặt hẩn bắn thành tổ ong vỡ vụn.

Giang gia thỉnh cao thủ hộ bảo, đương nhiên lúc này vốn chỉ phải ngồi ở trong xe. Giữa sân hơn mười hộ vệ cùng xông lên hướng vũ tiễn kia mà xem xét, cao thủ trong xe thấy chủ của đám tiễn này tám chín phần là tới để đoạt bảo, tất nhiên là vẫn không nhúc nhích, sợ trúng kế dương đông kích tây.

Gặp một trận náo nhiệt như vậy, Nghê kẻ điên lại từ trong đám đông chui ra, nhìn đông nhìn tây, cười mê mê hướng trên mặt tiểu cô nương ở xe thứ mười lăm sờ soạng, tiểu cô nương đưa tay đẩy ra, hấn cũng không để ý, lảo đảo vòng quanh phía sau xe xem qua. Lúc này hộ vệ cũng ở chung quanh sân điều tra thích khách, cao thủ trong xe lại lù lù bất động, quanh thân dân chúng chỉ lo cười đùa xem kịch vui, còn hận không thể để kẻ điên này nháo thêm ra nhiều chuyện hơn.

Thấy không có người tới bắt hấn, Nghê kẻ điên càng lộng hành hơn, đến tới xe thứ hai mươi mốt, lá gan cũng nổi lên thật lớn cứ nhiên đem giá xa cô nương kéo xuống xe, kẻ điên vốn là khí lực cực đại, tiểu cô nương vừa khóc vừa giãy dụa, người xung quanh xem kịch vui, ngược lại còn cười đùa hô hào thật to như cấp cho Nghê kẻ điên thêm trợ hứng, mỗi người trong lòng hận không thể để kẻ điên kia thực đem tiểu cô nương kéo tới bên trong đám người, chính mình nói không chừng cũng hảo thừa dịp không ai mà động một cái.

Tiểu cô nương xe thứ hai mươi mốt nổi điên lên loạn đá mới đem Nghê kẻ điên đuổi đi được, Nghê kẻ điên thấy chung quanh reo hò ầm ỹ, càng phát ra được ý, lại hướng đi ra phía sau, một đôi mắt quay tròn loạn chuyển nhìn các cô nương giá xa, mỗi người đều phát lạnh lùi bước. Nghê kẻ điên xông tới thật chuẩn, cứ nhiên hung ác hơn, nhảy lên xe hai mươi chín, đem tiểu cô nương giá xa kia chà xuống xe ngựa.

Cao thủ trong xe vốn đã rút đao lên, Nghê kẻ điên động tác lại thật sự mau lẹ, chính mình cũng bỏ nhào xuống xe. Người trong xe vì thế cũng lại thu hồi đao ngồi xuống.

Một tiểu cô nương giá xa bị kẻ điên cột nhả, so với bảo vệ bảo vật trong xe làm sao quan trọng hơn được.

Nghê kẻ điên mượn cái va chạm này, cứ nhiên thực đem kia tiểu cô nương kéo vào đám người, nhất thời tiểu cô nương kia khóc than không ngừng bên tai. Kẻ điên này càng lúc không ra thể thống gì, ôm tiểu cô nương trên mặt đất loạn hôn, đám người bên cạnh liền chen chúc nhau nguyên bản xem kịch vui, dọc bên cạnh kẻ điên kia biến loạn, rất nhiều người va chạm lôi kéo nhau, còn có nhiều đại cô nương tức phụ, vốn là muốn nhìn qua náo nhiệt, gặp chuyện như vậy phải thẹn thùng né tránh, vừa lúc bị đánh ngã, lại có người nhà đỡ lên, hỗn loạn thành một đoàn. Nhất thời giữa sân tiếng cười khóc nháo loạn, ồn ào không chịu được.

Nghê kẻ điên hưng chí cực kỳ, đang muốn ôm cô nương liều mạng mà hôn, đột nhiên lại bị người từ phía sau bắt lấy, trắng trợn ném qua một bên. Nguyên lai hộ vệ này hướng đến nơi phát ra tiếng ồn ào tra một phen, cũng không thấy người, nhưng ở trên nóc nhà tìm được một cái vỏ bao đựng tên màu vàng, đương nhiên là sợ trúng kế, vội vàng gấp rút trở về giữ gìn trật tự trong sân. Nghê kẻ điên mộng xuân mới làm được một nửa, thời điểm máu chốt lại bị người đá văng ra, mặc dù không rõ lý do ra sao, chỉ thấy một đám người hung thần ác sát, đương nhiên cũng biết phải trốn. May mà trong sân quá hỗn loạn, nhóm hộ vệ không lòng dạ nào đi tước nã kẻ điên, để mặc hấn đi. Trên mặt đất tiểu cô nương kia một bộ dáng muốn khóc cũng không dám khóc đứng lên, khiến cho người ta thấy thương xót, làm đám nam nhân xung quanh đều hâm mộ Nghê kẻ điên lần này hưởng được điềm phúc thật lớn.

Không tìm ra được ngọn nguồn tai họa, trong sân liền dần dần an tĩnh lại, ngoạn vật đại hội tiếp tục tiến hành. Trừ Huyết ấn tử vốn có người muốn cướp ra, sợ sự tình còn nảy sinh thêm bất ngờ, ngoài các vật đã triển lãm ra, các vật còn lại, vẫn là quy củ trình tự đem bày ra một lần, cũng là muốn để thượng khách nhìn qua một cái, đây chính là dũng khí cùng thủ đoạn của Giang gia.

Giữa lúc tiểu cô nương giá xa thứ hai mươi chín đem bảo vật trong xe lấy ra, mang đến tay chủ sự, Tiếng reo hò ầm ỹ cùng tiếng cuồng tiếu đột nhiên vang dội. Tiểu cô nương kia vừa thẹn vừa giận, hận không thể chui vào bên trong thùng đi, nhưng cũng không dám làm chậm trễ chức trách, dùng tay áo che đi nửa khuôn mặt, vội vàng đánh xe đến phía sau bên kia thai tử.

Bảo vật thứ hai mươi chín, Chiếu tâm kính.

Thứ này mặc dù kì quặc, nhưng ít ra không ghê tởm.

Người chiếu vào kính bất quá là chiếu bộ mặt của chính mình, Chiếu tâm kính chiếu ra cũng chính là tâm của người đó.

Nghe nói là trong lòng người nghĩ muốn gì, liền ở trong kính có thể thấy cái đó.

Gương kia bất quá lớn bằng một gan bàn tay, quần chúng vây đứng xem có hơn mấy trượng, xem cũng còn

không được rõ ràng lắm, lại như thế nào nghiệm chứng gương này chiếu có phải tâm hay không, mỗi người đều cảm thấy tẻ nhạt vô vị, ngược lại là cứ để mắt đến nhìn chăm chăm tiểu cô nương ở xe thứ hai mươi chín kia. Tuy rằng tiểu cô nương tức giận che mặt đi, nhưng chỉ cần nhìn qua động tác xấu hổ cùng thần thái ôm hận kia, cũng là một mỹ sự. (=)))

Chiếu tâm kính khó khăn lắm mới triển lãm xong, tiểu cô nương ở xe thứ hai mươi chín khẩn cấp di chuyển tới cạnh bàn, tiếp nhận tráp bảo vật từ trong tay chủ sự, đang chuẩn bị cho xe ngựa quay đi, lại sớm xảy ra tiếp một trận tai họa bất ngờ trong hành trình triển hội.

Lúc này trong sân đột nhiên vang lên một tiếng động sắc bén.

Sau đó lại là hét thảm một tiếng, rõ ràng là phát ra từ đội nhóm sớm được sắp xếp ở phía trước xe thứ mười bốn.

91. Chương 91: Phiên Ngoại 24

Chỉ thấy bên trong trường mạn xe thứ tư kia, hai người cứng đờ ngã xuống.

Trong đó một cái còn đề lên người tiểu cô nương giá xa không kịp tránh, cô nương kia bị dọa chưa kịp kêu lên đã ngã quy xống đất hôn mê. Bọn người đứng khá gần đó đều trông thấy, sắc mặt hai cao thủ hộ bảo kia, quả nhiên xanh giống như lá dâu tằm.

Trong đài hộ vệ làm thành một vòng, chậm rãi hướng đến gần xe thứ tư. Một người dẫn đầu, lấy mũi kiếm đẩy trường mạn ra.

Cũng ngay trong nháy mắt, bên trong trường mạn phát ra một vật hắc sắc, dính ở trên mặt hắc. (hắc sắc: màu đen)

Sau đó người kia liền im lìm ngã xuống, trong đài liền không chút tiếng động, yên tĩnh đến khủng bố.

Giết chết con tiểu trùng này vốn không phải là khó khăn, nhưng trùng kia lại chính là bảo vật trong đại hội ngoạn vật lần này, giá trị nhất định vượt qua sinh mệnh của đám hộ vệ đi.

Một hộ vệ lại tìm cái giỏ đồng, hướng phía trên thi thể úp xuống.

Lại một tiếng hét nữa vang lên.

Tiểu trùng kia nhìn qua nhuyển nhu nhu (mềm dẻo), cư nhiên vèo một tiếng nhảy dựng lên, dính vào trên tay cầm chấu đồng của hắc!

Người thứ tư chết.

Một cái mạng lưới vô hình, giống như bao trùm lên đám người giữa sân liền khiến người ta kinh sợ.

Không ai dám động!

Không, có một người dám động.

Là tiểu cô nương ở xe thứ hai mươi chín.

Nàng không những chỉ muốn bê lên, mà còn muốn ôm cái tráp chứa Chiếu tâm kính kia, hướng đến chỗ xe ngựa chạy như điên.

Ai lại đi chấp nhất cái lộn xộn của nàng đây.

Âm quỷ tà đã giết chết bốn người, Giang gia chủ sự vẫn như cũ hạ lệnh bắt sống không giết. Tựa như bảo vật trong tay nàng quý hơn, ở đoạn đường ngắn ngủn kia nếu có gì sơ xuất, chính là cái tánh mạng nhỏ của nàng ta nhất định cũng bồi không đủ.

Ngay cả cao thủ trong xe cũng đều đã kiểm chế không được, vén trướng mạn ra, chỉ đợi thân thủ đi tiếp.

Một tiếng hét giống như quỷ dị, ở phía sau, cứ nhiên lại vang lên!

Ở đây có cả một ngàn ánh mắt, đã có đến chín trăm chín mươi chín cặp, đều nhìn về phía tiểu trùng khổng lồ ở trên thi thể người kia.

Lúc này không động thủ, còn đợi đến khi nào?

Tiểu cô nương xe thứ hai mươi chín chuyển cái tráp kia qua, nhưng người nọ trong xe không hề tiếp được.

Hay là nói, tay hấn tiếp được, nhưng người thì không tiếp được.

Hấn trơ mắt mà nhìn cổ tay chính mình bị đứt đoạn đi, rớt trên mặt đất, máu tươi giống như nước suối phun ào ra.

Trong xe một cao thủ khác mãnh hổ nhào ra, lại bị một viên hàn tinh vô cùng chuẩn xác bắn trúng ngực.

Chỉ có tiểu cô nương kia thật sự may mắn.

Nếu chậm đi trong chớp mắt, bị đứt có lẽ chính là tay nàng.

Càng may mắn hơn chính là, nàng lập tức gục xuống ngất đi. (vãi diễn trò =]]z)

Tình cảnh này, hôn mê chẳng phải chính là biện pháp trốn tránh tốt nhất. (=]]z hảo nha)

Nguyên bản cái tráp từ trên tay nàng rớt xuống mặt đất, lại văng văng rơi vào một đôi tay khác.

Chính là tay của Vu Hành Vân.

Một thân hắc y, thân ảnh cao lớn như vậy, nhanh gọn lẹ như ma quỷ.

Thậm chí người còn chưa kịp nhìn đến, hấn như thế nào đột nhiên xuất hiện ở nơi này.

Mấy hộ vệ đứng gần đó thật là hảo mà bao vây hấn xông lên, những thanh kiếm nhanh chóng hướng cổ, ngực, hạ phúc (bụng dưới) đến các bộ vị hiểm nhất của hấn mà đâm tới, phương hướng cùng lực đạo đều tuyệt không giống nhau, tránh thoát cái này, liền đụng phải cái kia, giống như tránh cũng không thể tránh, chỉ thấy Vu Hành Vân xoay chuyển người, thân ảnh hắc sắc giống như gió xoáy, mạnh khai phá nhất phiến kiếm tiêm mà hướng lên. (nhất phiến kiếm tiên: một lưỡi kiếm mỏng)

Đợi hấn trụ được thân mình, liền thấy trong tay hấn xuất ra rất một loại binh khí kỳ quái.

Trùy (mũi khoan) hắc sắc, dài đến một thước, cán cùng thân trùy ước rộng chừng nửa thước, gồ ghề như tam chỉ (ba ngón tay), thân trùy loan chiết (uốn cong) vặn vẹo, không thể tưởng tượng. Vốn là một cái đòn khí ngấm đen nặng nề, tiếc rằng thân hình hấn quá phần cao lớn, cầm ở trong tay hấn liền có vẻ cực kỳ nhẹ, dài ra một chút quả thực tựa như cánh tay hấn, ánh sáng âm lăng âm đạm hơi hơi dạ chiếu.

Tựa như người của hấn, giả dối kì quỷ, một loại ác ý khó có thể nên tên.

Chỉ nghe thoảng qua khanh khách vài tiếng, mấy thanh kiếm hướng tấn công hấn vừa rồi đột nhiên gãy đầu, rơi trên mặt đất, đúng là do va chạm với trùy trong tay Vu Hành Vân mới vừa rồi, tự bên trong gãy đoạn ra bên ngoài.

Thấy tình cảnh vậy, hộ vệ trong sân mỗi người sắc mặt thận trọng hơn, chậm rãi tụ lại, tay cầm binh khí, tạo thành một cái vòng tròn, đi chậm rãi từng bước hướng tới gần hấn.

Luôn có câu song quyền nan địch tứ thủ, Vu Hành Vân võ công dù cao tới đâu, mười mấy người vây tấn công như thế, lẽ nào không chiếm được tiện nghi. (song quyền nan địch tứ thủ: hai quyền không thể địch được với bốn tay)

Vu Hành Vân sắc mặt lạnh xuống, ngay cả tư thế chấp trùy cũng đều không biến động.

Nghiêm nghị giống như ngọn núi.

Mười mấy người kia càng ép đến gần, hơn mười thanh kiếm dạ lên ánh nắng, lóe sáng đến chói mắt.

Không biết là ai khẽ quát một tiếng.

Tổng xuất thủ.

Kiểm quang như tấm lưới, chính là không thể tìm ra kẻ hở.

Vu Hành Vân lại giống như một con hắc ngư trong ao nhỏ, trơn nhẵn như vậy, lẩn trốn được bắt quá cũng chỉ là một tất vuông, như thế nào có thể thoát khỏi thiên la địa võng đây?

Vu Hành Vân gầm nhẹ một tiếng, đột nhiên bật thân dựng lên. (bạt: nhảy, nhún...)

Ngay trong hoành khắc đó, hơn mười thanh kiếm đâm vào vị trí ban đầu của hắc vốn là như thủy tiết bất thông. Mà Vu Hành Vân cư nhiên chỉ với một cái bạt lực, nhẹ nhàng dẫm lên phía trên một đám mũi kiếm dày đặc, nhảy vút lên trên cao, bay đi ra ngoài! (thủy tiết bất thông: nước không thông qua được)

Lúc này tính toán chuẩn như vậy, liền khiến kẻ khác không kịp nhìn đến, còn chưa kịp tán thưởng, cao thủ hộ bảo trong xe ở chung quanh vô thanh vô tức, cư nhiên đều hướng hắc bản ra hoàng tiền ám khí, tiếng xé gió vang vọng bốn phía.

Cho dù đã đến lúc này, cao thủ trong xe cũng không hề lao tới, mà chính là đều tự phát ra ám khí, đây cũng có thể thấy được Giang gia an bài chu đáo chặt chẽ, không làm loại việc cố thử thất bại (mất cái này được cái kia), thật cũng phải có chút tán thưởng phong phạm đại gia. (phong thái của gia tộc lớn)

Chỉ thấy Vu Hành Vân đứng yên trên đỉnh xe thứ hai mươi chín, tụ áo tản ra, ám khí kia một số bị hắc cuốn vào trong tay áo, một số bị đẩy lùi ra ngoài. Tuy rằng như thiên thủ phạt bình thường tả hữu chiếu cố, nhưng địch đông ta ít, tất nhiên là không dám ở lâu, vì thế Vu Hành Vân liền thả người nhảy vọt lên, hướng trên mái hiên xung quanh phóng đi. (thiên thủ phạt: phạt có ngàn cái tay)

Trong nháy mắt lúc hắc nhảy vọt lên, cũng đủ để hắc bắt ngờ tê dại ngựa ngái một chút.

Từ phía dưới hướng lên, ở trong một khoảng cách quá gần phát ra một viên ám khí, lợi dụng thời cơ ác độc chuẩn xác như vậy.

Vu Hành Vân tuy không dừng lại cước bộ đào tẩu, nhưng vẫn là nhịn không được hướng nhìn lại phía dưới chân.

Hai cao thủ hộ vệ xe thứ hai mươi chín, một thì đã chết, kẻ thì không còn tay.

Còn ai có thể phát ra ám khí như vậy?

Ở một khoảng đất dưới chân hắc, còn có một tiểu cô nương lam y, rất đáng thương mà hôn mê từ đời nào.

Hắc bắn ra một viên ngũ độc liên tâm đạn. (một viên ngũ độc hạt sen)

Ám khí này chính là từ cao thủ trong xe thứ nhất mới vừa rồi liệt sát đến. (liệt sát: săn giết).

Tiểu cô nương cũng khá may, cư nhiên ở thời điểm kia, dường như rất thống khổ lẫn lộn một chút, khó khăn lắm tránh khỏi viên đạn nguy hiểm kia. (=]] khó đỡ ~ lẫn với chả lộn)

Người nàng cũng từ trong hôn mê tỉnh lại, chậm rãi mở hai mắt.

Thanh thanh tú tú như vậy, hại tiểu diện khổng (gương mặt) phải lộ ra nét thẹn thùng xấu hổ đi, sóng mắt nàng dường như có hoa đào, liền muốn khiên hồn nhiếp phách. (sóng mắt: ánh mắt đung đưa)

Hắc đã gặp qua ánh mắt này.

Còn ai có được một đôi như vậy.

Thẳng một hơi trốn đến vùng đồng nội ngoại ô, Vu Hành Vân mới ngừng lại được.

Hắc lập tức lấy chủy thủ ra, không chút luyến tiếc mà cắt bỏ đi khối thịt kia, giống như đó không phải là một miếng thịt, mà chính là một sợi tóc, một mảnh móng tay thậm chí là một loại vật bài tiết.

Máu từ miệng vết thương chảy ra vẫn là màu đen, đến lúc máu chậm rãi biến thành đỏ tươi, sắc mặt hắc đã có phần trắng bệch. Nhưng hắc vẫn thực trấn định hướng trên miệng vết thương rắc được cầm máu, sau đó băng bó lại.

Ám khí Vương Liên Hoa làm gì có cái nào không nhiễm độc, ngay cả một phần vận may mắn cũng đều không có.

Nhưng người sống so với vật chết vĩnh viễn càng đáng sợ hơn.

Đợi lúc hần hảo băng bó xong ngẩng đầu lên, liền thấy Thẩm Lăng đứng trước mặt hần.

Thẩm Lăng lúc này chính là mỉm cười, quả thực cùng với ánh mắt Vương Liên Hoa mới vừa rồi đều khiến người ta đến chết cũng khó quên.

Rất hiếm người gặp qua Thẩm Lăng sử dụng kiếm, bởi vì y chỉ thích cứu người mà không phải là giết người..

Thanh kiếm này giống như một cái bội râu ria đeo ở thắt lưng y, không cần dùng đến nhưng không có nghĩa là không cần.

Tựa như nhân từ nhưng không có nghĩa là thoái nhượng.

Thanh kiếm kia lúc này cũng không trong vỏ, mà ở trong tay y.

Y một thân thanh sam, sắc màu ánh lên kiếm phong, cũng có chút ôn nhu lưu luyến.

“Vu huynh võ công đảm lược không giống người thường, tại hạ quả bội phục vô cùng.”

Vu Hành Vân không nói gì, chính là cầm thật chặt hắc chùy trong tay.

Hai người đều không hề động.

Ai động trước chính là xuất ra kẻ hờ.

Thẩm Lăng khí định thần nhàn như vậy, giống như dù chờ bao lâu cũng không có việc gì.

Thương tích Vu Hành Vân dù không tính là nặng, nhưng bởi vì thân thể luôn phải chịu kiếm chế. Đặc biệt hần còn biết một người như Thẩm Lăng, luôn luôn có thể một kích liền bắt được điểm trọng yếu.

Trên trán Vu Hành Vân toát ra mồ hôi.

Đột nhiên có một tiếng hét lên, phá vỡ yên tĩnh khiến kẻ khác bất an lúc này.

Trông thấy hai người kia, ngay cả bất an cũng đều có thể tĩnh lại, bởi vì đã phải tuyệt vọng đến không được phép kháng cự.

“Chủ nhân, ta là bị bắt, ta.....” Hô to gọi nhỏ chính là Lam Lam mặc y phục Nghê kẻ điên kia.

Mang theo hần đến đây chính là Vương Liên Hoa mặc y phục nữ trang.

Hần cho dù mặc nữ trang rách nát nhăn nhoe xốc xếch, nhưng cách búi tóc cài một nửa thả một nửa của nữ nhân, cũng vẫn là thông dong, vẫn đẹp, vẫn phong lưu, cùng thời điểm hần mặc cẩm y ngồi ngay ngắn đều không có gì khác nhau.

Vu Hành Vân cảm thấy được chính mình lúc này rất không nên nhìn hần hăng say như vậy, nhưng trước tình hình hiện tại lại còn có thể làm chuyện gì khác tốt hơn đây, chỉ bằng an tâm cùng tiểu Lam Lam cùng nhau ngoan ngoãn chịu trôi. Chờ trở về Miêu Cương, lại vạch ra ngàn kế vạn sách vậy. Mặc dù không rõ bọn họ muốn đoạn tình hoa là để giải cổ như thế nào, nhưng xem ra bọn họ nếu một khắc không được hoa kia, sẽ phải lưu hần sống lại một khắc, cho nên thật cũng không cần phải quá mức e ngại.

Hần trong lòng cực quyết tâm, vì thế đối Vương Liên Hoa nở nụ cười một chút.

Vương Liên Hoa vốn đang cười, lúc này lại đột nhiên không cười.

“Lấy người đổi người, cái loại giao dịch này rốt cuộc phải làm bao nhiêu lần nữa đây?” Lâm Hồng Liên cùng Lâm Kính Hoa từ phía sau cánh rừng chậm rãi đi ra, nhân tiện không có gì bất ngờ mà đặt mũi kiếm ở phía sau lưng Từ Thường Tú cùng Tiểu Lê.

Trên y sam bọn họ đều có vài phần máu đông lại, không biết Tần ký ở Cảnh Đức trấn còn có người sống hay không.

Vương Liên Hoa thở dài: “Diễn tịch Bách Hoa tiên tử lấy được cũng thôi đi, nhị vị như vậy sao lại nghĩ không ra, còn muốn lấy bảo bối đến đổi mạng người này. Chẳng lẽ nhị vị nữ hiệp muốn chiêu hấn tới nhà làm con rể?”

Lâm Hồng Liên lạnh lùng thốt: “Diễn tịch Bách Hoa tiên tử đúng là khiến người luyến tiếc, nhưng chính là ta cũng biết, nếu muốn hảo hảo đối phó hai người các người, không có hấn thì không thể.”

92. Chương 92: Phiên Ngoại 25

Vương Liên Hoa lắc đầu nói: “Diễn tịch Bách Hoa tiên tử tuy rằng tốt, nhưng mà mỗi lần xuất môn đều phải đem hai người kia mang theo bên người thập phần phiền toái, tại hạ thật sự có điểm không kiên nhẫn, nhị vị cứ việc đem hai người bọn họ mang đi.” Có Vu Hành Vân, còn cần hai người kia làm cái gì. Huống hồ đem Từ Thường Tú cùng Tiểu Lê tặng cho Lâm Hồng Liên, còn có thể khiến các nàng nhiều bản khoản hơn, chính mình lại bớt đi một cái nhược điểm, cứ sao không làm.

Nghe xong lời này, Tiểu Lê thất thanh hô: “Vương công tử, người.....”

Hành động của Lâm gia mẫu tử kia, mới vừa rồi nàng đã được kiến quá qua vô cùng nhuần nhuyễn, đương nhiên tâm sinh sợ hãi.

Vương Liên Hoa nói: “Tiểu Lê cô nương đừng lo, người trên người mang diễn tịch Bách Hoa tiên tử, Lâm nữ hiệp đối người nhất định không quá khó xử đâu.” Với cơ trí Tiểu Lê, đương nhiên hiểu rõ nếu Lâm Hồng Liên đã biết tình hình thực tế, hai người bọn họ e là không thể không chết, thật cũng không lo nghĩ nhiều Tiểu Lê nhất thời nửa khắc đem nói ra bí mật kia.

Lâm Hồng Liên nhăn châu xoay động, nhưng lại lộ ra tươi cười đắc ý thỏa mãn.

“Vương công tử, ta từ đầu đến cuối đều không hiểu được, người mang theo Tiểu Lê cô nương hành tẩu đã thực phiền toái, vì cái gì còn phải trông chừng cả tiểu tình nhân của nàng? Trong đó lại còn có nguyên do gì?”

Vương Liên Hoa thở dài nói: “Nếu ta giết hấn, Tiểu Lê cô nương làm sao còn chịu đi theo đem diễn tịch kia nói cho ta nghe?”

Lâm Hồng Liên nói: “Chuyện này kỳ thực cũng rất đơn giản. Người chỉ cần cùng Tiểu Lê cô nương nói, người nếu không nói ra, ta liền đem tiểu tình lang người đánh một chút, còn sợ gì Tiểu Lê cô nương không chịu nói? Thủ đoạn Vương công tử, đương nhiên so với ta phải cao minh hơn, vốn là nên sớm thu được diễn tịch, đem người giết chết mới phải, như thế nào đợi đến hôm nay mãi vẫn chưa xuống tay được, lại còn bị người khống chế?”

Vương Liên Hoa vẻ mặt đau khổ nói: “Người đừng quên còn có Thẩm đại hiệp đại nhân đại nghĩa ở đây.”

Lâm Hồng Liên cười to nói: “Vương công tử, người cũng không cần phải diễn trò, mới vừa rồi Tiểu Lê cô nương đã đem tình hình thực tế nói cho ta biết.”

Tiểu Lê mới vừa hô một tiếng: “Không.....” đã bị nàng tát một cái.

Vương Liên Hoa cười lạnh nói: “Nếu có tình hình thực tế gì, không ngại cứ việc nói ra nghe một chút, tại hạ thật cũng còn chưa được sáng tỏ lắm.”

Lâm Hồng Liên đưa tay bắt tỏa cốt (xương quai xanh) Từ Thường Tú, sau đó là ninh trụ (bấm trụ vào). Trông như vẫn chưa dùng sức, nhưng Từ Thường Tú lại đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, sắc mặt trắng xanh, chính là vẫn như cũ không rên một tiếng.

Vương Liên Hoa trên trán mạnh toát ra mồ hôi lạnh.

Nhìn thấy Từ Thường Tú bị tra tấn, giống như thác cốt phân cân nhưng chỗ tỏa cốt chính mình lại đau cuộn cuộn đến muốn bốc ra, quả thực giống một cơn mộng yểm (bóng đè).

Hắn luôn không thể nhịn được đau, nhưng lúc này càng không thể không nhẫn, diện mạo còn muốn hoan tiếu (tươi cười), lại chỉ cảm thấy môi run rẩy.

Thẩm Lăng yên lặng thu hồi kiếm, sau liền nắm tay hắn.

Vương Liên Hoa chỉ có gắt gao níu chặt vào tay y, dụng lực mạnh đến mức có thể cảm nhận được đoạn thanh cân (tĩnh mạch dưới da) chính mình mạnh bạo bung lên, huyết lưu gia tốc.

Tay Thẩm Lăng ấm áp mà kiên định, tư thế nắm tay hắn giống như an ủi.

Nếu lúc này hắn buông tay ra, chỉ sợ chính mình lập tức sẽ phải ngã quỵ xuống đất, thống khổ mà phát ra tiếng thét chói tai.

Nhưng lúc này lại thực sự có người hét lên.

Là Tiểu Lê.

Tiểu Lê nhìn chằm chằm Lâm Hồng Liên gần từng tiếng nói: “Người nếu còn tái tra tấn hắn, ta liền cắn lưỡi tự sát! Cho dù người hiện tại có thể đem miệng ta ngăn chặn, nhưng muốn ta đem bí tịch nói cho người nghe trước khi chết, ta nghĩ không phải dễ.”

Lâm Hồng Liên oán hận buông tay ra, nói: “Nói vậy người hiện tại có thể hướng ta giải thích xem, lúc này ta muốn giết tiểu tình nhân người, người bảo nếu ta giết hắn, liền phải mất đi một cơ hội tốt để đối phó với Vương Liên Hoa, là có ý gì?”

Tiểu Lê nhẹ nhàng nói: “Là ta gạt người. Nếu không nói vậy, người vừa rồi chẳng phải là sẽ giết hắn.”

Nghe xong lời này, Lâm Hồng Liên lại đánh nàng vài bạt tay, đánh đến khoe miệng đổ máu.

Tiểu Lê mặt sưng phù, cư nhiên còn cười. Nếu tiểu cô nương này có võ công, nữ hiệp nổi danh nhất trên giang hồ Lâm Hồng Liên, chỉ sợ còn phải đi theo xách giày cho nàng.

“Các người đánh ta như thế nào cũng được. Nhưng nếu thương tổn hắn, các người ai cũng đều sẽ không có kết cục tốt.”

Lúc này, Thẩm Lăng nhẹ thở dài một hơi, giống như thán ra tích tụ trong lòng bọn người ở đây.

Y dùng ngữ khí chân thật đáng tin nói: “Không cần nhiều lời dông dài, đổi đi.”

Lâm Hồng Liên cười to nói: “Hay là nhược điểm của các người thực sự nằm trong tay hai người này?”

Thẩm Lăng sắc mặt không chút gợn sóng sợ hãi, còn thản nhiên nói: “Nhược điểm đương nhiên là có, bất quá cũng không tính là quá lớn. Nhị vị được điển tịch, tại hạ được Vu huynh, cầu người được người đều là chuyện tốt cả. Tại hạ cũng không cưỡng cầu, nếu nhị vị hối hận, vậy thì không đổi nữa.”

Vu Hành Vân nghe xong lời này, lại nhìn qua Lâm Hồng Liên thần sắc tựa hồ có phần dao động, không khỏi nóng nảy.

“Lâm nữ hiệp, hai vị nghĩ có thể bình yên nhận điển tịch này, chẳng lẽ không sợ bọn họ có ngày tìm đến cửa sao?”

Hắn nói lời này rất có đạo lý, Lâm Hồng Liên lập tức hạ quyết định.

“Đổi liền đổi, sao phải sợ người.”

Trao đổi xong, Lâm gia mẫu tử cùng Vu Hành Vân đều chuồn thật nhanh chóng.

Chính là một bộ dáng sợ bọn họ đổi ý.

Tiểu Lê nhìn bóng dáng bọn hắn rời đi, nhẹ nhàng thở phào một hơi, xoay người hướng Vương Liên Hoa quỳ xuống.

“Vương công tử, mới vừa rồi lời nô tỳ nói, chỉ là bất đắc dĩ, Lâm nữ hiệp cũng không biết nguyên do trong đó. Nhưng Lâm nữ hiệp trong lòng đã có hoài nghi, vậy thỉnh Vương công tử không cần bỏ qua cho ta.”

Vương Liên Hoa cười to nói: “Nha đầu thật là lợi hại, ta cuối cùng cũng có một ngày bị người bán đứng.”

Tiểu Lê yên lặng nhìn hần nói: “Công tử giết ta cũng không có vấn đề gì, nhưng mà đừng làm thương tổn thiếu gia nhà ta.”

Vương Liên Hoa cười nhạo nói: “Người quả thực có thể nằm trong đám nam nhân vô công đệ nhất a, ta nếu giết người, chẳng lẽ mỗi ngày còn phải đem thiếu gia người xuyên qua thắt lưng ta dắt đi sao? Bất quá ta cũng thực là không rõ, người rốt cuộc coi trọng ngốc tử này ở điểm nào, hần quả thực trừ chỉ biết ăn cơm ra thì cái gì cũng không được, mỗi ngày đều giống như gà mới nở phải dựa vào người bảo hộ mới có thể sống được.”

Từ Thường Tú sắc mặt vốn trắng bệch lại đột nhiên đỏ lên, cúi đầu xuống, không hề phản bác.

Tiểu Lê nhẹ nhàng nắm tay hần, tiểu cô nương hay then thùng lúc này trên mặt lại không chút hồng.

“Thiếu gia rất tốt, tự trong lòng Tiểu Lê hiểu được là tốt rồi.”

Hai người bọn họ, cứ nhiên tay nắm tay, không quan tâm gì mà quay trở về.

Lam Lam một bộ dáng đáng thương như vậy ngó đông ngó tây, cuối cùng quyết định đi theo sau.

Nhìn ba người đi đã khá xa, Vương Liên Hoa mới cắn răng nói: “Thẩm Lăng, kỳ thật không đối cũng tốt lắm. Dù hần đã chết, cũng bất quá đau nhiều hơn chút, có tặc vương trong tay, còn sợ gì lấy không được đoạn tình hoa.”

Thẩm Lăng nâng lên tay chính mình, nhìn thấy Vương Liên Hoa trảo ra một vết ngón thật sâu, nhẹ nhàng mà nói: “Vừa rồi mới có một chút kia, người liền đau thành cái dạng này. Nếu hần thực sự bị trọng thương gì, người như thế nào nhẫn được.”

Vương Liên Hoa có phần muốn phản bác, nhưng nhớ tới đau đớn mới vừa rồi, vẫn là đem lời nói nuốt trở về.

Thẩm Lăng nhìn thấy gương mặt hần căm giận, đột nhiên cúi đầu hôn hần.

Thẩm Lăng hôn luôn luôn ôn nhu, vừa cẩn thận, lại vừa có kỹ xảo, làm cho người ta thoải mái đến muốn rên rỉ, nhịn không được mà phải đến trốn trong lòng ngực y đi, mặt khác lại làm chút chuyện khiến người hờn hờ. Có đôi khi tuy rằng ngại bỏ qua một vài chuyện, nhưng có thể cũng rất hiếm khi thiêu dịch (xăm xoi) không thích đáng, cũng chỉ Thẩm Lăng mới có thể làm được.

Hôm nay Thẩm Lăng hôn cũng rất khác bình thường.

Vừa dùng lực, lại vừa vội cấp bách, quả thực giống như cuồng phong bạo vũ đến đoạt lấy, khiến người không thở nổi. Hôn lâu như vậy, vẫn không thể ly khai bờ môi của y, còn như vậy đi xuống, chẳng lẽ phải ở trên quan đạo này mà làm chuyện phòng the ban đêm sao? Vương Liên Hoa nghĩ đến thực hoảng sợ, chính hần tuy rằng rất không biết xấu hổ, nhưng trường hợp này, không khỏi quá mức bất thường.

Vì thế hần bắt đầu giãy dụa.

Càng giãy dụa, Thẩm Lăng càng ôm hần chặt hơn, gần bó giao triền càng thêm chặt chẽ xâm nhập, đến cuối cùng ngay cả Vương Liên Hoa cũng còn không biết chính mình rốt cuộc là nên trốn tránh hay vẫn là nghiêng hợp. Vì thế hần chỉ có thể thả lỏng bớt chút kháng cự, phi thường nghĩ không phục, ngay cả Thẩm đại hiệp cũng không để ý, chẳng lẽ hần Vương công tử còn sợ bị người xem sao?

Nếu so cả về độ dày da mặt đều thua, chẳng phải là thừa nhận chính mình hoàn toàn thua tan tác rồi sao.

Hần mới vừa hạ một chút quyết tâm, Thẩm Lăng thông thả chậm rãi buông môi hần ra, sau lại nói một câu ác nhân.

“Chỗ này thật không tốt, trước đành phải cho người nhịn một chút.”

Nghe xong lời này, Vương Liên Hoa quả thực nghĩ muốn bỏ nhào lên cắn y một ngụm.

Lại không biết chính mình song nhân thủy vụ mê mông, môi hơi hơi sưng đỏ, cùng với lúc thân thể động tình phản ứng tự nhiên, đối với một người khác mà nói, chính là càng thêm hấp dẫn. (song nhân thủy vụ mê mông: hai mắt ảm sương mờ)

Thẩm Lăng nhìn qua, đột nhiên một phen đem hấn bể đứng lên.

Nếu không phải đặc biệt đồ lười, Vương Liên Hoa kỳ thật cũng không thích loại động tác này. Hơn nữa mới vừa rồi bắt đầu có điểm nhận ra hành động thực không ngờ của Thẩm Lăng, vì thế hấn có điểm khí cực bại hoại, oán hận nói: “Hiện tại thật sự cách giường còn xa, Thẩm đại hiệp vì cái gì gấp như vậy.”

Thẩm Lăng mặt không đỏ, khí không suyễn mà trả lời: “Như vậy sẽ làm ta cảm thấy được cách giường gần một chút.” (quá chai =]]z)

Nghe xong lời này, Vương Liên Hoa không còn điểm gì để nói chống đỡ. Muốn ôm thì ôm đi, dù sao một cũng không phải là bản thân hấn. Tư thế này tuy rằng không quá làm rạng rỡ tổ tông, nhưng cũng không thể không nói thực thoải mái.

Chỉ cần thoải mái được là tốt, ở phương diện này Vương công tử luôn luôn nghĩ đến thực thông thoáng.

Thẩm Lăng ôm ấp làm cho hấn nhớ tới, bên trong đường đến Hàng Châu, thời điểm cưỡi thuyền lớn qua Trường Giang. Ngày ấy Trường Giang sóng lớn, thuyền nhỏ đều xuống nước không được, mà bọn họ lại ở trên thuyền lớn theo gió vượt sóng, tiết tấu hành tiến ổn định mà thông dong. Vương Liên Hoa nhàn nhã một mình nằm ở trên bong thuyền thật lâu, gió rất lớn, ánh mặt trời tựa như hôm nay đều ảm áp mà không làm bỏng người.

Vương Liên Hoa thoải mái tưởng chừng như đang muốn ngủ.

Thẩm Lăng lại đột nhiên không thức thời gọi hấn: “Liên Hoa.”

Hấn hai mắt nhắm lại trầm trầm hỏi một tiếng: “Chuyện gì?”

“Ta làm sai, thực xin lỗi.”

Cơ hội chỉ trích Thẩm Lăng tốt như vậy, nhưng Vương Liên Hoa cứ nhiên lại không đáp.

...

Có thể từ trong hoàn cảnh cừ tử nhất sinh như vậy thoát thân, thật sự là may mắn. Hơn nữa còn có thể đem bảo vật Vu tộc đánh mất nhiều năm tìm trở về, nghĩ như thế nào cũng đều là may mắn, chịu một vết thương nhỏ như vậy, lại còn tính là gì. Vu Hành Vân nghĩ như vậy, trong lòng tâm tình kích động mở nắp bảo vật ra.

Thiếu chút nữa ngay cả tròng mắt cũng đều muốn rớt xuống.

Trong nắp không có gương, chỉ có lộ ra một mẫu giấy.

Mặt chính viết hai chữ.

“Hữu lao.” (làm phiền rồi)

Mặt sau cũng viết hai chữ.

“Đa tạ.”

Vu Hành Vân nhìn qua khóe miệng cũng đều run run, nhất thời cảm thấy được bộ dáng chính mình mới vừa rồi quả thực là ngốc đến cực đại. Cũng không ngẫm lại, qua tay Vương Liên Hoa rồi, thì còn lưu lại thứ gì tốt để cấp cho mình?

Lâm gia mẫu tử đối hấn một chút cũng không đồng tình, còn lạnh nhạt nói: “Nếu người tự cho là lấy sức một người cũng có thể địch với hai người kia, thật sự quá mức khờ dại.”

Vu Hành Vân không chỉ cảm thấy được miệng vết thương ở lòng bàn chân rất đau, mà ngay cả đầu cũng đều đau đến lợi hại.

Xem ra đường trở về Miêu Cương, hấn mới là con thỏ bị săn.

...

Mà thợ săn kia trong tưởng tượng của Vu Hành Vân hẳn là vạn phần đắc ý, nhưng lúc này tâm tình cũng ngoài ý muốn rất không tốt .

Cũng là bởi vì mặt gương kia.

Chưa từng thấy qua bảo vật, đương nhiên là phải lấy ra hảo nghiên cứu một phen. Vương Liên Hoa vô cùng cao hứng lấy gương kia ra chiếu một cái, chiếu tâm kính chiếu ra được tâm, người nhìn xem có thể chiếu được tâm người hay không.

Nghe thấy Vương Liên Hoa kêu to một tiếng, Thẩm Lăng vội hỏi: “Liên Hoa, như thế nào?”

Wương Liên Hoa đem gương kia hướng ném lên bàn, xa xa chỉ vào, đối Thẩm Lăng nói: “Thẩm Lăng, người chiếu qua gương kia xem, thấy cái gì?”

Thẩm Lăng nhìn qua một cái, nghi hoặc nói: “Ta thấy mặt mình.”

Wương Liên Hoa bán tín bán nghi, đem kính trở lại nhìn thoáng qua, nhất thời lại ném đi rất xa.

“Người nhìn qua thật chính là mặt mình? Có cái gì khác không?”

Thẩm Lăng vừa cẩn thận xem lại một chút, nói: “Không có gì khác. Người xem thấy cái gì?”

Wương Liên Hoa nhanh khóc đi được: “Ta xem thấy một bộ xương khô.”

Thẩm Lăng ngạc nhiên, lấy gương xem đông xem tây, thấy so với gương bình thường cũng không khác mấy.

Lại thấy Vương Liên Hoa giống như trúng tà run rẩy nói: “Ta vừa động, bộ xương khô kia liền động giống ta. Đây, bộ xương khô này, rõ ràng chính là ta.....”

Thẩm Lăng cầm một khối khăn đen, đem gương kia gói lại đặt ở dưới gối.

“Kính này là bảo vật, đương nhiên có chút mơ hồ, Liên Hoa, không nên quá mức để ý việc này.”

Wương Liên Hoa nhìn qua cái gối kia, ánh mắt giống như nhìn thấy quỷ.

“Người nếu để nó đặt ở dưới gối, đêm nay ta nhất định sẽ ngủ không yên.”

Thẩm Lăng cười hì hì ôm hân nói: “Chỉ cần mệt rồi, nhất định là ngủ được.”

93. Chương 93: Phiên Ngoại 26

Lúc Vương công tử thực ngoan, đều thường là lúc trên giường, vì vậy lúc nghe lời so với lúc không nghe lời tốt hơn nhiều.

Nhưng tính ra, bị Thẩm Lăng nắm rõ thói quen cũng rất không tốt, khó tránh khỏi ngay lúc tâm tình vốn rất tốt lại bị đại hiệp bắt nghe giáo huấn. Nghe xong chung quy lại có điểm phiền lòng, chính xác là không muốn nghe lại không thể trốn, cho nên Vương công tử bình thường đều đem mặt úp xuống gối giấu đi, giống như nghe mà không nghe, đúng lúc lại nói quanh co vài tiếng, xem như là ứng phó cho qua.

Chính là đại hiệp hôm nay rất không hài lòng loại thành ý này của Vương công tử, một mực đem thân hân lôi lại, bắt đầu có nề nếp thuyết giáo.

“Hiện giờ Vu Hành Vân cùng Lâm gia mẫu tử liên thủ, một là chúng ta càng khó xuống tay, hai là phải bảo hộ hai người nhu nhược Từ công tử cùng Tiểu Lê cô nương, cho nên người nhớ rõ sau này không thể một mình hành sự.”

Vương Liên Hoa ngáp dài, lười biếng nói: “Những lời này theo người nói từ lúc xuất môn đến hiện tại, tổng phải có đến hai trăm lần rồi đi.”

Thẩm Lăng nghiêm mặt nói: “Chúng ta một đường tiến đến Miêu Cương vẫn phải chờ thời cơ xuống tay với Vu Hành Vân, nhưng chúng ta chỉ có hai người, sợ trúng kế diệu hổ ly sơn của bọn họ. Sau này nếu có hành tung bọn họ, chỉ để ta đi đuổi theo, người án binh bất động che chở Từ công tử hai người bọn họ.”

Vương Liên Hoa nhin không được phản bác nói: “Nói như vậy, chẳng phải là chỉ có thể thủ không thể công? Cho dù Tiểu Lê bị bắt đi thì sao, bọn người kia nhất thời nửa khắc cũng không giết bọn họ.”

Thẩm Lăng thở dài.

“Vương công tử, người tốt hơn hay là nghe lời ta nói. Nếu hai người kia có cái gì sơ suất, cổ phát tác, xem người thế nào còn mạnh miệng như vậy.”

Vương Liên Hoa không phục, nói: “Thẩm đại hiệp anh minh thần võ, cũng không chắc nhất định có thể bắt giữ Vu Hành Vân, lấy được đoạn tình hoa, nếu có độ sức vì sao không thử?” Vừa nói vừa trầm ngâm đứng lên, “Tuy có Chiêu tâm kính, đúng là vẫn khó tránh được nguy hiểm, nếu để hãn trướng độc chỉ có ta mới giải được, chuyện liền dễ dàng hơn nhiều.....” Hãn tự nhăm nói, đột nhiên liền nhoẻn miệng cười.

Thẩm Lăng nhú mày nói: “Nghĩ đến cái gì?”

Vương Liên Hoa cười nói: “Ta vừa rồi mới nghĩ ra, nếu có được hành tung của Vu Hành Vân, đem hãn hạ độc so với cùng hãn đánh nhau một trận rồi bắt hãn tiện hơn.”

Thẩm Lăng nhìn qua ánh mắt hãn nói: “Được hay không được, chính người cũng không nên để lộ hành tung, làm cái gì cũng không được giấu ta.”

Vương Liên Hoa cười hì hì ở trên mặt y hôn một cái, nói: “Ta có khi nào giấu được Thẩm đại hiệp đâu.”

Hãn chỉ hôn một cái, nhưng Thẩm Lăng cũng không có ý định để cho bờ môi hãn trốn trở về.

Này vốn cũng là nằm trong dự kiến của Vương Liên Hoa.

Thẩm Lăng cũng chỉ có ở loại thời điểm, tài trí gì mới thật dễ bị lừa gạt, Vương Liên Hoa trong lúc rên rỉ đắc ý nghĩ thầm.

...

Trong lòng có diệu kế, Vương Liên Hoa thầm nghĩ sớm ngày hoàn thành, không ngờ Vu Hành Vân cùng Lâm gia mẫu tử kết đảng sau khi rời đi, hành tung toàn bộ đều là hóa vô, vì thế ở trong lòng âm thầm lo lắng. Lẽ ra Vu Hành Vân bộ dạng hơn người, lại thêm Lâm gia mẫu tử, phải là thập phần khiến người chú ý. Nhưng đã qua hơn một tháng, một chặng đường từ Giang Châu, Hàm Trữ chờ bọn người Tần ký hồi báo, đều nói là không có tin tức gì. Đến Tam Lăng huyền, cư nhiên vẫn là một hồi đáp giống nhau.

Từ Tần ký Tam Lăng huyền đi ra, Vương Liên Hoa liền cảm giận nói: “Ta thật không hiểu Đồng Thiếu Anh dưỡng bọn ăn không ngồi rồi này để làm gì, để ta làm chủ Tần ký, bắt toàn bộ đánh một trận, khảm mất ba cái ngón tay. Lần sau hỏi đến, tin tức gì đều cũng có thể tìm ra.” Hãn vừa nói, liền ném hòn đá nhỏ trong tay lên tấm biển trên cửa Tần ký, chữ “Tần” trên tấm biển vô thanh rung rọt hơn phân nửa, mặt nước sơn vàng kim sáng long lanh đều bay xuống dưới.

Nhìn thấy hành vi tiểu hài tử kia của hãn, Thẩm Lăng không khỏi cười khổ nói: “Tần ký dù sao cũng là xuất thân thương lữ, cùng chuyện trong chốn võ lâm bất quá cũng có chút trải qua, kỹ năng giám sát theo đuôi, không thể đem khả năng như Cái Bang, Phi Yến đẳng bang phái nhân sĩ giang hồ ra đánh đồng. Nói đến Phi Yến đẳng cũng là mua bán tin tức, chỉ bằng lấy một số tiền lớn ra nhờ?”

Vương Liên Hoa lầm bầm nói: “Như vậy chẳng phải là dễ dàng để lộ hành tàng hai người chúng ta? Ta thì cũng không sao, nếu là người ta biết Thẩm đại hiệp đại nhân đại nghĩa không những không đem thân hy sinh vì võ lâm, mà còn cùng một chỗ với ma đầu ta, chẳng phải là thiên đại gièm pha?”

Thẩm Lăng cười nói: “Đến lúc đó ta nói..... tại hạ vì chế phục ma đầu hung ác, không tiếc lấy thân báo đáp, người xem thế nào?”

Vương Liên Hoa hung tợn lôi cổ áo y kéo lại: “Nếu đã muốn lấy thân báo đáp, đương nhiên phải hảo hâu hạ tướng công nhà ngươi, không được phép đi ra ngoài rêu rao.”

Thẩm Lăng chính là cười: “Tướng công phải hảo hạ như thế nào, quay về khách điểm phân phó lại được không?”

Hai người không kiêng nể gì mà nói nói cười cười, chợt nghe phía sau có người hô gọi: “Lý công tử, Sài công tử, xin dừng bước!”

Chỉ thấy một huyền y tiểu ca nhi, từ trong Tần ký đuổi theo.

Thẩm Lăng nói: “Tiểu huynh đệ xưng hô như thế nào, có gì chỉ bảo?”

Tiểu ca nhi nói: “Tại hạ họ Hà danh Hường, là hạ nhân Tần ký, cũng không phải mật thám. Nhưng tại hạ có một huynh đệ gọi Hà học, là mật thám ở Phi Yến đẳng, hôm qua ta nghe hần nói đến, có một nữ nhân hướng đến hần tìm tin tức, nữ nhân kia dáng người khí độ mỹ vô cùng, nhưng bộ mặt lại thật tầm thường, ta mới nhớ tới, có phải là người nhị vị muốn tìm hay không?”

Vương Liên Hoa từ trong tay áo cầm một khối bạc nén đặt vào trong tay hần, cười nói: “Tiểu ca xem ra thực thông minh, hần đúng là người nọ, vậy tiểu ca cũng biết người nọ đi về đâu?”

Hà Hường cầm bạc, vui vẻ ra mặt nói: “Cái này ta lại phải về nhà hỏi hần một chút, hai vị công tử trọ ở nơi nào? Có tin tức, ta tức khắc báo lại.”

Vương Liên Hoa nói: “Phổ Phúc khách điểm, khôn tự phòng tam hào, tiểu ca có việc cứ tìm đến, nếu có chút tin tức, nhanh chóng báo cho, còn có đáp tạ.”

Hà Hường nghe xong lời này tất nhiên là cao hứng, cảm tạ một chút, nhanh chóng rời đi.

Thấy hần đi xa mấy chục bước, Thẩm Lăng mới nói: “Người này mới vừa rời ở Tần ký cố ý không nói, đợi chúng ta đi ra rồi mới nói lại, cũng có chút kỳ hoặc.”

Vương Liên Hoa nói: “Này có hai loại khả năng, một là hần ở Tần ký vốn không phải mật thám, lúc ấy nói ra cũng không có lợi ích gì, lúc này đến lại có thể nhận được thưởng thêm; hai là hần bị Lâm gia mấu tử thu mua, cố ý lừa gạt chúng ta, đến lúc đó hảo làm bầy rập.”

Thẩm Lăng nói: “Nói vậy hướng theo dõi hần một chút, xem là loại tình hình nào. Nếu là như vậy, thật còn có loại khả năng thứ ba, đó là điệu hổ ly sơn. Người vẫn là về bên kia trước đi, cũng không nên để nội bộ mâu thuẫn.”

Vương Liên Hoa phẫn nộ nói: “Đã biết, ta trở về dưỡng ba cái hài nhi kia đây.”

...

Thẩm Lăng hồi lâu vẫn chưa trở về.

Vương Liên Hoa chờ mãi sinh nhàm chán, rất nhanh có phần mệt mỏi, vì thế quyết định lên giường ngủ trước..

Còn chưa thoát ngoại bào, liền vang lên tiếng đập cửa.

Thời điểm Vương Liên Hoa mở cửa ra liền sững sốt.

Thật tốt một vị khách không mời mà đến.

Nhưng hần lập tức thu lại thần sắc nghi hoặc, nói: “Lâm cô nương đêm khuya đến gõ cửa phòng nam nhân, khả thật sự không tốt lắm.” Lúc này kỳ thật cũng bất quá đèn mới vừa lên, Vương công tử bản thân mệt nhọc, liền cho là đêm khuya.

Người tới đúng là Lâm Kính Hoa.

Lâm Kính Hoa mặt không chút thay đổi nói: “Ta còn không sợ gõ cửa Vương công tử, chẳng lẽ Vương công tử sợ mời ta vào cửa? Hay là chê thiếp thân không đủ mỹ, không tiến vào được cửa Vương công tử?”

Vương Liên Hoa nghe xong lời này, trong lòng biết mới vừa rồi tiểu ca kia tám chín mười phần thật sự là kẻ điệu hổ ly sơn, liền cười nói: “Lâm cô nương thỉnh. Chính là Lâm cô nương khéo léo như vậy, tìm ngay lúc Thảm Lãng không có ở đây, khó tránh khỏi làm cho ta miên man bất định.” Liền dẫn Lâm Kính Hoa đến bên cạnh bàn ngồi xuống, cấp nàng một chén trà.

Lâm Kính Hoa cười nói: “Trà Vương công tử, người dám uống vốn không được mấy, thiếp thân bất hạnh không ở trong số đó.” Nàng bình thường rất ít cười, đột nhiên cười một chút như vậy, nhìn giữa ánh đèn, cư nhiên vẫn có vài phần động lòng người.

Vương Liên Hoa cũng không để ý, tự cấp chính mình cũng một ly, uống một ngụm, mới nói: “Cô nương không uống trà, chẳng lẽ là đến ôn chuyện?”

Lâm Kính Hoa nói: “Công tử trước có thể đáp ta một vấn đề hay không?”

Vương Liên Hoa nói: “Thỉnh hỏi.”

Lâm Kính Hoa nói: “Công tử có sợ không, hồng nhan dịch lão, sát na phương hoa?”

Vương Liên Hoa phá lên cười nói: “Tại hạ không phải là nữ tử, như thế nào có ý niệm này trong đầu.”

Lâm Kính Hoa sâu kín thở dài: “Ta nếu có một chút khuôn mặt này của công tử, nhất định là rất sợ chết.” Nàng từ trong lòng lấy ra một cái gói lụa đặt lên bàn, cẩn thận mở ra.

Bên trong gói lụa kia, đúng là mặt nạ lúc đầu Vương Liên Hoa vì nàng mà làm. Chính là bên ngoài mặt nạ kia đã muốn phát bụi, mang ở trên mặt chỉ sợ so với cương thi đã chết mười ngày không có phân biệt. Lâm Kính Hoa lại vụn phần trù mền khế vượt mặt nạ kia, nói: “Mặt nạ này lâu ngày rồi, màu sắc biến hóa đã không thể dùng, không biết Vương công tử có biện pháp gì hồi phục như lúc ban đầu?”

Vương Liên Hoa nói: “Chuyện này thực rất đơn giản, chẳng qua trị phần ngọn không trị gốc, quá đoạn ngày vẫn phải quay trở về như cũ.”

Lâm Kính Hoa hai mắt đại ra nói: “Mặt nạ đã biến thành màu sắc này đã ba mươi chín ngày, ta cũng đã ba mươi chín cái mặt trời lặn không có chiếu qua gương, loại thời gian này ta cũng đã trải qua không ít.”

Trước ba mươi chín ngày, chỉ sợ nàng chiếu qua cũng nhất định cũng không phải bộ mặt thực chính nàng.

Vương Liên Hoa mỉm cười nói: “Lâm cô nương cùng ta làm cuộc mua bán này, định ra giá thế nào?”

Lâm Kính Hoa thần nhiên đáp: “Hành tung Vu Hành Vân khả đủ để đổi?”

Vương Liên Hoa quan sát nàng một lúc, cười nói: “Vu Hành Vân hiện tại chẳng lẽ không phải minh hữu của lệnh đường?”

Lâm Kính Hoa nói: “Vương công tử cho ta bất quá là mấy ngày vui vẻ, ta bán đứng bất quá cũng là hành tung đêm nay của Vu Hành Vân. Mặt của ta như trước vẫn là của ta, Vương công tử muốn chế phục Vu Hành Vân đều phải dựa vào chính mình. Loại trao đổi này chẳng lẽ không phải thực sự công bằng?”

Vương Liên Hoa vỗ tay hoan nghênh cười nói: “Lâm cô nương nói được là được, Vương mỗ bội phục.”

Hắn từ trong lòng lấy ra một cái bình nhỏ nói: “Dùng cái này quét tẩy qua vài lần, phơi dưới nắng, liền có thể hồi phục như lúc ban đầu.”

Lâm Kính Hoa ánh mắt nhất thời sáng lên.

Lại khát vọng, vừa cấp bách, giống như thấy người tình trong mộng nhất thời hoan hỉ, lại giống như gặp cừu nhân phải nghiền xương thành tro. Nàng thậm chí nhịn không được muốn đưa tay ra bắt lấy cái bình tử trong tay Vương Liên Hoa.

Nếu phản ứng như vậy cũng có thể giả tạo, hành động này thật cũng là có chút quá.

Vương Liên Hoa đưa tay thu trở về, nói: “Không vội, Lâm cô nương khả nói cho ta biết Vu Hành Vân ở nơi nào.”

Lâm Kính Hoa vội vàng nói: “Ở Lạc Hà khách điểm, Mộc tự phòng hảo hạng.”

Vương Liên Hoa mỉm cười: “Lệnh đường có phải hay không phụ trách dẫn dắt đem Thẩm Lăng rời đi, còn cô nương đến mời ta vào tròng?”

Hắn vạch trần tính toán Lâm Kính Hoa, Lâm Kính Hoa thần sắc lại không thay đổi, nói: “Phải.”

Vương Liên Hoa nói: “Người rõ ràng là nói được như vậy, chẳng lẽ vẫn còn cho ta giống kẻ ngốc tử đi?”

Lâm Kính Hoa nói: “Vu Hành Vân có một câu, bảo ta nói cho công tử nghe.”

Vương Liên Hoa nói: “Nói ra nghe một chút.”

Lâm Kính Hoa nói: “Công tử muốn đoạn tình hoa, so với hắn muốn công tử, gấp hơn nhiều.”

Vương Liên Hoa cười to nói: “Nói đúng lắm.” Hắn trong miệng đang cười, trong lòng cũng cău giận.

Họa là từ ở miệng mà ra, nói Vu Hành Vân này tình quái nghe ra đường đi nước bước cũng được đi, khả càng tức giận hơn là vì cái gì Thẩm Lăng vĩnh viễn luôn biết trước?

Lâm Kính Hoa nói: “Hắn còn nói..... đêm nay hắn cũng không cần giúp đỡ, nguyện cùng công tử một mình quyết đấu, công bình địa thực.”

Vương Liên Hoa cười nói: “Xem ra hắn liệu định ta sẽ đi.”

Lâm Kính Hoa không trả lời.

Vương Liên Hoa suy tư, nói: “Hắn liệu định ta sẽ đi, vậy có liệu định người lấy được trở về hay không?”

Hắn khẩu khí hỏi một câu, lại hoàn toàn không có ý thương lượng, ra tay như chớp, điểm trúng huyệt đạo Lâm Kính Hoa.

Lâm Kính Hoa nói: “Hắn liệu định ta lấy được quay trở về.”

Vương Liên Hoa có điểm ngạc nhiên: “Nga?”

Lâm Kính Hoa nói: “Hắn nói, tin tưởng hiểu rõ Vương công tử, làm cho thiếp thân nhìn thấy mặt nạ kia một lần lại một lần chậm rãi hư nát, bất trị, so với làm cho thiếp thân chết, phải tàn khốc hơn.”

Vương Liên Hoa cười to nói: “Xem ra người này thế nhưng coi ta như là nửa tri kỷ, ta như thế nào có thể không đi?”

Hắn vừa nói, một bên đem bình nhỏ kia để vào trong tay cứng ngắc của Lâm Kính Hoa.

Sau liền rời đi, đem cửa đóng cửa lại.

Tối nay ánh trăng vô cùng tròn, lại vô cùng sáng.

Vương Liên Hoa từ trong lòng lấy ra một mặt gương nho nhỏ, hướng ánh trăng chiếu một chút vào mặt mình.

Trong gương là một bộ xương khô.

Chính là bộ xương khô của hắn.

Vương Liên Hoa thì thảo lắm bẩm: “Ta không chỉ có sợ lão, còn sợ chết, quả thực là sợ nhất phải chết. Nói bọn họ như thế nào đều biết, Thẩm Lăng lại khẳng khái cố tình không biết.”

94. Chương 94: Phiên Ngoại 27

...

Hà Hương đi rất nhanh, cũng rất cấp bách, hoàn toàn trông giống như một kẻ muốn lập công để lấy phần thưởng.

Nhưng nhà của bọn hán thật sự là có chút xa, đi đã lâu mà vẫn chưa đến được nơi.

Người nghèo luôn ở nơi xa chợ, gần núi rừng. Hương ngoài thành đi, cũng không phải chuyện gì kỳ quái.

Tới một chỗ nông gia tiểu viện, cuối cùng dừng bước, vẻ mặt hán khi vào cửa cũng hoàn toàn giống như một kẻ sau một chặng đường dài về đến nhà thả lỏng mà mừng rỡ.

Hà Hương lấy hơi gọi vài tiếng: “A học, A học!” Không có tiếng đáp lại.

Thấy vậy Thẩm Lăng liền đẩy cửa đi vào, cười nói: “Ca ca, ta đã trở về.”

Hà Hương vốn quay lưng về phía y hướng vào bên trong nhà, vừa nghe thanh âm này đột nhiên run lên, xoay người lại nhìn Thẩm Lăng, thở phào một cái: “Lý công tử người sao vậy? Thật đúng là hảo hán, làm ta giật cả mình.”

Thẩm Lăng nói: “Đùng là đệ đệ đã trở về, tiểu huynh đệ hà tất sợ như vậy.”

Hà Hương vừa đẩy cửa ra vừa nhìn, nói: “Đệ đệ ta vẫn chưa trở về, Lý công tử hiện tại có thể ở đây chờ một lát không?”

Thẩm Lăng nói: “Cha mẹ tiểu huynh đệ có ở nhà không?”

Hà Hương nói: “Tiểu nhân cha mẹ song vong, trong nhà huynh đệ hai người sống nương tựa lẫn nhau.”

Thẩm Lăng nói: “Nếu đã như vậy, quần áo, các thứ đồ lặt vặt phơi trong sân kia là của ai?”

Hà Hương trong lòng cả kinh, vội vàng hướng ra ngoài gậy tre phơi đồ nhìn lại. Chỉ thấy trên gậy tre là một bộ trường sam nam tử hơi củ cùng mấy mảnh vải lễ phát phơi trong gió, cũng không có gì kỳ quái. Vì thế vội vàng nói: “Là của tiểu nhân.”

Thẩm Lăng lắc đầu, nói: “Vậy người hiện tại nói cho ta biết, có phải hay không nữ nhân kia bảo người nói với ta chuyện kia rồi dẫn ta đến nơi đây?”

Hà Hương mở to hai mắt nhìn, nói: “Công tử, tiểu nhân sao dám.....” Nhưng ấp úng nói không ra lời.

Thẩm Lăng nói: “Huynh đệ các người một là tạp dịch ở Tần ký, một là mật thám Phi Yến đẳng, tuổi còn trẻ, nhìn cách ăn mặc của người cũng là bộ dáng linh hoạt, bộ trường sam kia rất củ, kiểu dáng vốn là của một thanh niên tiểu phu ưa thích gọn gàng, kích cỡ so với vóc người người kém quá nhiều, người thế nào liền thừa nhận?”

Hà Hương sợ tới mức phịch một tiếng quỳ xuống đất, đem nén bạc mới vừa rồi nhận được từ trong tay áo trả lại cho Thẩm Lăng: “Công..... công tử, ta, ta cái gì cũng không biết, tòa nhà này cũng là nữ nhân kia dẫn ta tới. Nếu như muốn, ta cũng có thể dẫn công tử đi tìm nữ nhân kia, công tử ngàn vạn lần đừng làm khó tiểu nhân.”

Thẩm Lăng cười nói: “Nữ nhân kia có phải còn nói với người, nếu ta phát hiện ra nơi này là giả, người liền nói sẽ dẫn ta đi tìm nàng, sau đó lại kéo cho ta thêm một canh giờ nữa?”

Hà Hương mới vừa rồi sợ hãi còn có vài phần giả bộ, lúc này lại thật sự là ngay cả răng nanh cũng đang đánh nhau. Gục mặt trên mặt đất, cái gì cũng không dám nói.

Thẩm Lăng nhìn thấy bộ dáng kia của hán, thở dài: “Ta trước khuyên bảo tiểu ca một câu, người cùng đệ đệ hiện nay không nên ở đây, cũng không nên về nhà chính mình, càng không nên đến Tần ký cùng Phi Yến đẳng, nếu không thứ nằng đưa cho người chỉ sợ không phải ngân bạc mà là mệnh bạc.”

Hà Hương sao còn dám trả lời, đành phải liên tiếp gật đầu, ngay cả nhìn Thẩm Lăng một chút cũng không dám.

Chỉ nghe thoáng chung quanh đột nhiên không có tiếng động, hán mới chậm rãi ngẩng đầu lên.

Xung quanh, trên đường, cứ nhiên một bóng người cũng không thấy.

Vị công tử mới vừa rồi còn ở đây cùng hắn nói chuyện, trong nháy mắt lại tựa như tiêu thất giữa trời chiều mênh mông.

Hắn mệt mỏi từ trên mặt đất đứng dậy, chỉ cảm thấy y phục mồ hôi ẩm ướt nặng trĩu.

Hà Học đem qua nói với hắn, có một nữ nhân như vậy tới Phi Yến đảng hỏi thăm tin tức, hắn vừa nghe liền biết nữ nhân kia nhất định sẽ tìm một trong ba người ở Tần ký gần nhất. Chỉ vì chính mình không phải là mật thám, có báo tin tức cũng không được lợi gì, lúc ấy lại sinh ra ác niệm, muốn bán đứng tình báo Tần ký, từ chỗ nữ nhân kia vợ vét được chút tặng phẩm.

Huynh đệ bọn hắn nghe nói ngày gần đây nữ nhân kia đến Tần ký, liền nảy ra chủ ý, hắn bảo nàng bày trí.

Chính là thứ nàng cấp không phải tiền thưởng, mà là đâm vào cổ họng Hà Học một kiếm.

Nàng mỉm cười nói: “Nếu bọn họ cấp tiền thưởng nhiều hơn, người chẳng phải là muốn bán đứng chúng ta? Đối với người mà nói, uy hiếp có phải hay hơn so với ban cho một chút hiện hữu?”

Hà Hướng bắt đắc dĩ tâm nghĩ thầm, hắn vốn không thể tiếp tục đứng ở nơi này, cũng không thể nào trở lại nhà của chính mình.

Lý công tử mặc dù dự đoán được nữ nhân kia thủ đoạn độc ác, lại không dự đoán được nàng đã sớm hạ thủ. Chủ nhân nông gia tiểu viện này thì thể vẫn còn ở trong nhà xí phía sau kia, thì thể Hà Học còn ở trên giường bên trong nhà, không biết khi nào thì mới có thể bị người phát hiện.

Còn hắn, tâm nghĩ sẽ chạy nhanh trốn tới một nơi rất xa rất xa, đem theo chuyện từ đêm qua đến tối nay thành một cơn ác mộng vĩnh viễn quên đi.

.

Tuy rằng Vu Hành Vân đã nói rất chuẩn xác là Lâm Kính Hoa nhất định không có việc gì, Lâm Hồng Liên vẫn rất là không yên tâm.

Phổ Phúc khách điểm phòng số 3 khôn tự hắc ám, trông như một người cũng không có. Lâm Hồng Liên nép ở một bên cửa sổ, điểm một lỗ nhỏ trên giấy cửa, hướng vào bên trong nhìn.

Lâm Kính Hoa vẫn đang thẳng thừng ngồi ở bên cạnh bàn, tay đặt ở trên bàn nắm một cái bình nhỏ.

Trong phòng không còn người khác.

Lâm Hồng Liên thở ra một hơi, nghĩ thầm rằng Vu Hành Vân quả nhiên sở liệu không tồi. Giải cứu Lâm Kính Hoa, lại bắt được Tiểu Lê, không phải là đã lấy được thắng lớn.

Nghĩ đến Tiểu Lê, trong lòng lại vui sướng vài phần. Bị một tiểu cô nương không chút võ công trêu đùa hai lần, như thế nào trong lòng có thể không hận. Nếu lại bắt được nàng, phải là tra tấn nàng đến muốn sống cũng không được.

Trong lòng cảm thấy thỏa mãn, Lâm Hồng Liên đẩy cửa ra.

Nàng muốn nhìn đến ánh mắt Lâm Kính Hoa khi thấy nàng mở cửa, liền không kịp nữa.

.

Nàng không hề quay đầu lại, mà cảm giác được độ ẩm kiếm phong.

Kiểm phong đặt cách nửa tấc ở phía sau gáy nàng, khoảng cách cùng Thẩm Lăng tươi cười đều ôn hòa giống nhau.

Nàng chưa từng gặp qua, thậm chí cũng chưa nghe nói Thẩm Lăng dùng kiếm giết một người.

Vì thế nàng mơ hồ nghĩ muốn rút kiếm, đối với Thẩm Lăng mà nói không phải chỉ có một dạng.

Mà là đại biểu đạt quyết tâm cực kỳ lãnh khốc.

Giống như thời điểm y ra tay mới vừa rồi, quá mức tinh chuẩn, có lẽ lãnh khốc cũng là một dạng biểu đạt khác.

Thẩm Lăng hỏi nàng: “Vương Liên Hoa đi đâu?”

Hoài niệm so với sợ hãi oán hận càng nhiều, Lâm Hồng Liên cuồng tiếu trả lời: “Ta làm sao biết! Có lẽ là ở trên giường Vu Hành Vân?”

Thẩm Lăng không nói gì.

Lâm Hồng Liên cảm giác được thanh kiếm kia nhẹ nhàng mà cắt qua da thịt ở cổ mình.

Hắn là miếng vết thương rất cạn, thậm chí cũng không đau lắm.

Chính là lạnh.

Giống như đông lạnh thấu cốt tủy, kiếm khí lạnh lùng.

Nàng không rõ, vì cái gì một người nhìn qua ôn hòa như vậy, trong tay có kiếm lại lạnh như vậy.

...

Nhưng cảm thấy an ủi chính là, Vương Liên Hoa cũng không ở trên giường Vu Hành Vân.

Mặc dù cách giường không phải đặc biệt xa. (=|||)

Cũng không có biện pháp, ai bảo khách phòng to như vậy, khoảng cách giữa cái bàn cùng giường chung quy xa thế nào được.

Vu Hành Vân nhìn hắn có phần mê đắm, nói: “Người rốt cuộc trúng phải cổ gì? Sao phải vội vã tìm đoạn tình hoa? Bất quá kỳ thật người có đoạn tình hoa cũng vô dụng, nếu ta nhớ không lầm, trong bí tịch kia cũng không có viết cách dùng đoạn tình hoa như thế nào. Mà cách dùng, trên đời này có lẽ chỉ một mình ta biết.”

Vương Liên Hoa thở dài một hơi, nói: “Ta chỉ e là như vậy, cho nên lúc ở đại hội ngoạn vật, ta đã không phát ám khí độc huyết phong hầu. Bằng không người chết ta làm sao bây giờ?”

Vu Hành Vân nghe xong rất đắc ý, nói: “Người cuối cùng cũng nói được một câu xuôi tai vô cùng.” Hắn cư nhiên to gan lớn mật mà đưa tay vuốt ve tay Vương Liên Hoa đang đặt ở trên bàn kia.

Bàn tay thật là động lòng người.

Ngón tay trắng tinh tẻ mà thon dài, đường nét linh hoạt mà giãn ra. Móng tay gọn gang phi thường xinh đẹp, màu sắc tựa như trên châu óng ánh. Chính là cái màu xanh nhạt, tinh tế mạch lạc, không nổi lên, cũng rất rõ nét, khiến cho đôi tay này có một loại đường nét mẫn cảm tao nhã.

Lúc này nếu có chút mảnh hoa rơi xuống, đôi tay này có lẽ giống như nước mùa xuân, lẳng lặng trôi nổi, duyên dáng gọn sóng.

Trừ phi là người mù, mới có thể không nghĩ sờ một chút.

Vu Hành Vân không phải người mù, nhưng tay của hắn chỉ dừng lại ở giữa không trung.

Chỉ vì Vương Liên Hoa nói một câu nói: “Ta thực không nghĩ tới, người muốn kính kia, cư nhiên lại gấp đến như vậy.”

Vu Hành Vân dùng nguyên bàn tay định đi sờ tay hắn kia che nửa bên mặt cười rộ lên.

“Người không phải không biết là ta và người mới là tri kỷ? Thẩm Lăng thật cũng tốt, nhưng người cùng ta lại càng hợp hơn một chút, nếu không muốn người quên Thẩm Lăng đi mà theo ta.”

Vương Liên Hoa cảm thấy được đối với hắn không thể nói lý: “Thứ nhất, là bởi vì hắn hảo, ta mới muốn, ngốc tử mới không chọn cái tốt mà lại chọn cái xấu; thứ hai, ta ghét nhất chính là tri kỷ, bị người hiểu biết nhiều quá thật sự là rất nguy hiểm; thứ ba, diện mạo của người thật sự không phải loại hình ta thích ——”

Hắn vừa rồi vẫn còn giảng đạo lý, đột nhiên nhân tiện xuất thủ.

Tự nhiên xuất thủ, như vậy không cần thận, đánh đổ chén rượu vừa rồi.

Lực đạo cực lớn cùng đôi tay tinh tế xinh đẹp tuyệt trần kia phi thường không hợp, nhưng lại khiến cho chén rượu bay lên, hướng xoáy về phía sau Vu Hành Vân.

Rượu vốn là bích sắc. Hạ mau đến, đúng là uống Trúc Diệp vẫn còn hảo hơn.

Vu Hành Vân cũng vươn tay ra.

Phút chốc vung lên, rượu rơi vãi trên ống tay áo hắn, thiêu lên vô số lỗ nhỏ.

Ngón tay trắng tinh tế linh hoạt, đẩy lùi bọt nước trong ly tất trào thủ tiến vào, công hướng hầu khẩu hắn.

Lòng bàn tay vốn màu sắc thâm tím, quý dị vô cùng.

Tím sát thủ.

Một chén rượu thật là lợi hại, một đôi tay thật là lợi hại.

Vu Hành Vân trấn định như núi.

Tay hắn vững vàng mà tránh khỏi đầu ngón tay kia, giao hoạt bắt lấy cổ tay người nọ.

Vương Liên Hoa nhanh chóng tránh đi, lại vừa hướng công dưới khử tay hắn.

Các đốt ngón tay yếu ớt di chuyển dưới khử tay, nếu bị đánh trúng, chỉ sợ là phải phế đi nửa cánh tay.

Vu Hành Vân lại đột nhiên xoay người, mượn va chạm đẩy cánh tay hắn ra, nghiêng người hướng bả vai Vương Liên Hoa chộp tới. Nhận thấy được kiên tĩnh, kiên trì hai nơi đại huyết, mắt thấy đương nhiên sẽ là một kích.

Vương Liên Hoa thân người thấp hơn, một chương nhất thời phách về phía bên hông hắn.

Vu Hành Vân xoay người nhảy lên, thẳng từ trên đỉnh hướng xuống chộp cổ Vương Liên Hoa.

Hắn thân hình như chim ưng, nháy mắt công ra ba bốn chiêu, từ từ chiếm ưu thế, Vương Liên Hoa liên tục thoái lui, mới vừa rồi đánh trượt, lại liên tục đánh ra mười dư chương.

Người tới ta đi, chương ảnh tung bay, chương phong vu vu, chỉ thấy ánh nền lay động.

Vương Liên Hoa đột nhiên làm một chuyện vô nghĩa.

Hắn một tay bắt lấy ngọn nến kia, đặt ở trước mặt.

Tay Vu Hành Vân rõ ràng thẳng tắp về phía mặt hắn công tới, chương phong phản phật, hắn lại vẫn không nhúc nhích.

Không riêng gì người nọ bất động, ánh nền cư nhiên giống như định trụ vẫn không nhúc nhích.

Nội lực như thế nào mới có thể làm được.

Ngọn lửa ở giữa hai mắt hắn trong lúc đó bình tĩnh, ánh lên được đồng tử tối đen kia, cũng lóe lên ánh sáng vàng nhạt.

Ánh mắt xinh đẹp mà yêu dị, giống như có loại sức mạnh mê hoặc lòng người.

Vương Liên Hoa không né, tay Vu Hành Vân cũng không xuất thủ.

Bắt được chẳng phải là phải đem ngọn lửa kia chụp ở trên mặt hắn, như thế nào có thể đối đãi với một gương mặt đẹp như thế. (á.... Đậu.... vãi anh....)

Vốn là theo lý bình thường là sẽ làm một chuyện, phản ứng tiếp theo Vu Hành Vân cũng rất có điểm kỳ quái.

Hắn si ngốc mà nhìn thấy Vương Liên Hoa ánh mắt, cả người đều động lại.

Vương Liên Hoa ôn nhu nói: “Người ngủ rồi.”

(ở đây một từ “Thụ” ta chuyển thành ngủ luôn nhưng thực chất thì ~> lúc mỗi nhắm mắt gục xuống cho tinh thần yên lặng gọi là thụ)

Hảo một câu vô lý.

Thanh âm trong lời nói hần bình thường cũng bất đồng, tựa như nói chuyện bình thường ở trong sơn cốc, giống như tiếng vang trong mộng.

Lời hần nói đã kỳ quái, trong lời Vu Hành Vân càng kỳ quái hơn.

Vu Hành Vân cúi đầu đáp: “Ta ngủ.”

Thanh âm trống rỗng tương phản với Vương Liên Hoa, lời nói trở nên chậm chạp mà độn cảm, giống như đắm chìm ở trong mộng thâm trầm.

Vương Liên Hoa hỏi: “Người hiện tại có thể nói cho ta biết, đoạn tình hoa ở nơi nào?”

Vu Hành Vân tiếp tục lấy ngữ thanh trì độn đáp: “Ở lô sơn thánh địa.”

Vương Liên Hoa lại hỏi: “Như thế nào dùng đoạn tình hoa giải cổ?”

Vu Hành Vân nhu nhu nói gì đó, nhưng Vương Liên Hoa không nghe rõ.

Vì thế Vương Liên Hoa tiến về phía trước từng bước, theo dõi ánh mắt hần, hỏi lại một lần nữa.

Vu Hành Vân lại thấp giọng nói gì đó, Vương Liên Hoa cứ nhiên vẫn là không có nghe thấy.

Hần có điểm không kiên nhẫn, vì thế bước đến bên cạnh người nọ, ghé tai qua, hỏi lại một lần.

Vu Hành Vân vì thế lại trả lời hần một lần.

Những lời này Vương Liên Hoa nghe rõ, sắc mặt nhất thời đại biến.

Hần nói chính là: “Mê hồn nhiếp tâm thôi mộng đại pháp đối với ta vô dụng.”

Lúc này tái né tránh, làm sao còn kịp.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-hoa>